

Giới thiệu Sống Cùng Biểu Tỷ

Giới Thiệu Truyện

Sống Cùng Biểu Tỷ là câu truyện đô thị kể về Tần Thiên vốn là một sinh viên bình thường, nhưng có một hôm hắn nhận được một hộp bưu phẩm, trong đó có một chiếc nhẫn. Nhờ chiếc nhẫn đó mà mỗi khi hắn thịt được mỹ nữ thì hắn sẽ nhận được năng lực đặc thù.

- Nếu bạn là Tần Thiên bạn sẽ làm gì? Tất nhiên là xách thương ra trận thôi, liệt điểm a! Cưa gái, phang gái a! Nào là Mỹ nữ biểu tỷ Tiểu Du, Hoa hậu giảng đường Hàn Thi Vũ, Cực phẩm loli Tiểu Nhã, Mỹ phụ thành thực Triệu Nhã Chi, Hoa khôi cảnh sát Sở Tương Tương, Mỹ nữ lão sư Lâm Hiểu Di...

- Và nhiều nhiều nữa hãy cùng theo dõi con đường liệt điểm của Tần Thiên. Ừm tất nhiên nếu chỉ xyz thì thật chán nên phải có đánh nhau chém giết, nói chung tất cả những gì bạn cần có ở một cuốn truyện Sắc hiệp đô thị bạn có thể tìm thấy ngay trong *Sống Cùng Biểu Tỷ*.

- Tags: **song cung bieu ty prc full**, truyện sac hiệp convert

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Trêu chọc hoa hậu giảng đường

Tung Cờ à nhằm Trung Quốc, ở một nơi bí mật trên sa mạc hoang vu, một người đàn ông đang đứng nói chuyện với cô gái.

- Tin tức đã được truyền đi, hiện người của các gia tộc đã biết vị trí của hắn, cháu phải bảo vệ hắn thật tốt, tuyệt đối không được để hắn bị phát hiện, còn nữa, đem vật này giao cho hắn, hắn sẽ hiểu.

Về mặt người đàn ông trung niên nghiêm túc nói, đưa kim khí từ trong tay cho cô gái.

- Vâng, chủ vì lẽ gì không áp giải hắn về gia tộc, như vậy chẳng tốt hơn sao, để cho hắn trực tiếp nhận công việc của gia tộc, hơn nữa người khác cũng không thể làm hắn bị thương, tại sao phải mạo hiểm như vậy, nhờ có chuyện không hay xảy ra thì sao.

Cô gái khó hiểu ngược lên nhìn hỏi

- Không được, hắn nhất định phải qua được cửa ải này, lúc ấy hắn mới trưởng thành, về gia tộc mới không bị mọi người xem thường, hơn nữa, thực lực của hắn bây giờ còn non yếu, không nên trở về, bên trong gia tộc tranh đấu rất gay gắt, vợ chồng đại ca còn chưa trở về, hắn hiện tại không thể trụ vững ở gia tộc, cứ để hắn nếm trải, chờ đợi thời cơ chín muồi sẽ đưa hắn quay về.

Người đàn ông trung niên nhìn cô gái nói, khẽ nhủ chân mày, thờ dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ.

- Dạ, dù muốn hay không với cháu vẫn sẽ nói tình hình hiện tại cho hắn biết, nếu cứ lừa dối hắn, như vậy sẽ khiến hắn bị tổn thương.

Cô gái nói.

- Không cần, nếu không tất cả chuyện này sẽ uống công, đứa nhỏ này không giống với những người khác, càng khó khăn càng gian khổ hắn càng thể hiện bản lĩnh, nếu không có áp lực hắn sẽ không thể cố gắng.

Người đàn ông trung niên nói.

-Ồ, tốt lắm, cháu đi trước đây.

Cô gái lập tức rời khỏi.

...

Nước Mỹ, một ông lão đang ở trong phòng, ông lão này râu tóc bạc phơ, ngồi trên vương tọa hình rồng ở giữa phòng, hai mắt nhắm nghiền, tay cầm hai quả cầu sắt mạ vàng, xoay đi xoay lại.

Trước mặt ông già là một cô gái mặc áo đen rất gợi cảm, nàng quỳ trước mặt ông già, trên mặt luôn duy trì vẻ lạnh lùng.

- Người thừa kế ngôi vị của bọn họ đã xuất hiện rồi, cháu hãy đi giết hắn.

Ông già từ từ nhắm hai mắt, thản nhiên nói, giọng điệu không nhanh không chậm, như nói ra một chuyện rất bình thường.

- Vâng, thưa nội!

Cô gái đứng dậy, liếm đôi môi đỏ mọng, cười nhếch mép rồi lập tức rời đi.

- Hừ, lão già khôn kiếp, tôi xem ông có thể hung hăng càn quấy thêm bao lâu nữa, không lâu nữa tất cả sẽ là của tôi.

Cô gái đi rồi, lão già đột nhiên mở to mắt, tươi cười lâu bầu nói, nói xong tay phải nắm chặt, hai quả cầu sát mạ vàng như bị nghiền nát, toát ra một luồng khói màu trắng giống như hơi nước bình thường.

...

Nhật Bản, ở trong đền thờ Thần Xã.

- Hừ! Người thừa kế của lão già kia cuối cùng đã xuất hiện, Tây Đảo Hợp, cô mau đi xử lý hắn cho ta, ta muốn giết hết cả gia tộc bọn chúng, sau này cả thiên hạ sẽ là của Đảo Quốc chúng ta!

Người đàn ông che mặt nói với người phụ nữ mặc kimono đang quỳ trên mặt đất.

- Vâng thưa ngài.

Người phụ nữ mặc kimono đáp.

- Cô lui xuống đi, hãy nhớ kỹ, nhiệm vụ lần này tuyệt đối không được thất bại, toàn bộ vinh nhục của gia tộc Y Hạ đều dựa vào cô, cô chết toàn bộ gia tộc sẽ diệt vong, rõ chưa?

Người đàn ông che mặt lạnh lùng nói.

- Vâng thưa ngài, Tây Đảo Hợp cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ lần này!

Người phụ nữ mặc kimono nói.

- Ừm, cô lui xuống đi.

...

Tây Âu, trong một lâu đài cổ xưa.

- Chuyện lần này vô cùng hệ trọng, gia tộc chúng ta có thể hưng thịnh, có thể chấp chương Châu Âu hay không đều phải nhờ vào con, cho nên từ bây giờ trở đi, bất kể như thế nào cũng phải thành công, cha mặc con đừng cách gì, cha chỉ cần kết quả.

Người đàn ông đặt tay lên mặt cô gái lên, vuốt ve nói.

- Vâng, thưa cha, con nhất định sẽ khiến hắn yêu con, gia tộc chúng ta sẽ trở về thời kỳ đỉnh cao!

Cô gái nhìn thẳng vào người đàn ông nói.

- Con đi đi, sợ rằng các gia tộc khác cũng đã biết, hắn bây giờ hiện không có bất kì sức mạnh nào, con phải chú ý bảo vệ hắn, đừng để hắn gặp chuyện, biết chưa?

Người đàn ông nhìn cô gái nói.

- Vâng.

Cô gái trả lời.

- Tốt lắm, con đi luôn đi, mọi việc cha đã an bài.

Người đàn ông nói, cô gái liền gật đầu, hai người ôm nhau một chút rồi lập tức tách ra.

Từ giờ phút này, một cuộc tranh đấu đầy sóng gió bắt đầu sôi trào....

Chập tối, hơn 5 giờ, ở phòng tạo hình trong trường Đại Học Mỹ Thuật Quang Châu, sau khi tan học, tất cả sinh viên đều rời đi, căn phòng trống trải, chỉ còn một đôi nam nữ vẫn chưa về, đang dọn lại dụng cụ trong phòng.

- Hàn Thi Vũ, cậu về trước đi, còn lại cứ để tôi!

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn Hàn Thi Vũ nói:

- *Này Tần Thiên.*

Hàn Thi Vũ là lớp trưởng kiêm lớp phó học tập, năm nay 20 tuổi, cao 1m6 tới 1m7, cao ráo sáng sủa, dáng người thon thả, cực kỳ gợi cảm, bộ ngực cực kỳ lớn, quần áo trên người nàng không thể che hết được, bên trong đường cong như ẩn như hiện, thoát nhìn cực kỳ hấp dẫn, hơn nữa gương mặt nàng xinh đẹp, siêu sao gặp nàng cũng phải khiêm nhường, vừa vào đại học, đã được bầu là hoa hậu giảng đường.

- *Tần Thiên, sao cậu không tập trung vào vẽ tranh?*

Hàn Thi Vũ cũng không có ý trả lời Tần Thiên, mà ngẩng đầu hỏi lại Tần Thiên, Tần Thiên là một trong những người có triển vọng trong lớp, Hàn Thi Vũ chắc sẽ không phản ứng gì, nhưng nàng thân là lớp trưởng kiêm lớp phó, phải có trách nhiệm quan tâm tới học hành thi cử, hơn nữa, Hàn Thi Vũ cảm thấy Tần Thiên không giống những người khác, luôn có tạo cho nàng một cảm giác kỳ quái, điều này làm cho nàng có chút kỳ lạ, một thiếu niên hơn 20 tuổi tại sao lại có khí chất này, nàng rất tò mò, muốn khám phá bí mật này.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ, cười cười, gãi đầu nói:

- *Đầu óc tôi có chút ngu ngốc, nên không thể hoàn thiện bức tranh này.*

- *Nói vậy, cậu chỉ giỏi ngụy biện, cậu không muốn học, cậu là người giỏi nhất trong kỳ thi vừa qua, vì cái gì mà lại thành ra như thế này.*

Hàn Thi Vũ có chút tức giận, hơi hơi quệt mồ, nhưng trông rất đáng yêu.

- *Chỉ tôi có biết gì đâu, chắc chỉ may mắn thôi.*

Tần Thiên cười nói.

- *Hừ! Ai tin chứ, may mắn mà bài thi đoạt giải thưởng sao!*

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên hừ nhẹ một tiếng.

- *Hì hì, may mắn mà thôi.*

Tần Thiên ngượng cười cười nói nói.

- *Tần Thiên, tôi... Tôi nghe nói nhà cậu có chuyện phải không? Có phải vì thế mà cậu mới sa sút như thế này.*

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên cẩn thận hỏi, nàng từng nghe chủ nhiệm nói qua, hình như là trong nhà Tần Thiên đang có chuyện lớn, nên Tần Thiên mới ra sa sút như vậy, suốt ngày trốn học, hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, nhưng cụ thể trong nhà Tần Thiên xảy ra chuyện gì, ai cũng không biết.

Tần Thiên cảm nhận được sự quan tâm trong lời nói của Hàn Thi Vũ, sắc mặt thay đổi, vẻ mặt tươi cười hoàn toàn biến mất, trong đầu thoáng chốc nhớ lại chuyện cũ.

Tần Thiên vốn là con của trùm xã hội đen Tần Chấn Long, một năm trước, Tần Chấn Long bị chính anh em của mình bán rẻ, lọt vào tay của hai đại bang phái, cuối cùng hai vợ chồng cùng bị giết, không toàn thây, trong thời gian đó, toàn bộ người có quan hệ với Tần gia đều bị giết sạch, cũng may, Tần Thiên lúc ấy đi Quảng Châu học đạo, hơn nữa Quảng Châu ở phương Nam, cách đó mấy nghìn kilomet, những người đó không thể tìm thấy Tần Thiên, Tần Thiên mới có may mắn thoát khỏi họa sát thân.

- *Lớp trưởng quét rác đi!*

Bình tĩnh trở lại, Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ thản nhiên nói, không quan tâm tới việc Hàn Thi Vũ vừa nói.

Hàn Thi Vũ thấy thái độ Tần Thiên như vậy, cảm thấy mình đã đoán đúng, nhất định vì biến cố trong gia đình nên Tần Thiên mới sa sút như vậy, lập tức, không kiềm được lòng hiếu kỳ, từ xưa đến nay khi mà nam nữ ở gần nhau thì luôn xảy ra chuyện, Hàn Thi Vũ lúc này rất muốn biết trong nhà Tần Thiên xảy ra chuyện gì, với bộ dạng hiện tại của Tần Thiên, hẳn tuyệt đối không nói cho nàng biết, đành phải nghĩ cách khác vậy.

- *Xin lỗi, Tần Thiên.*

Hàn Thi Vũ xin lỗi Tần Thiên, rồi nàng lại nói tiếp:

- *Tôi mặc kệ trong nhà cậu xảy ra chuyện gì, nhưng bất luận có chuyện gì xảy ra, cậu cũng phải cố gắng học hành cho tốt.*

Hàn Thi Vũ bước tới lớn tiếng nói với Tần Thiên.

- *Cậu có thể quản tôi sao!*

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn Hàn Thi Vũ mặt không chút thay đổi nói.

- *Đúng vậy, tôi sẽ quản cậu, tôi là ủy viên học tập, lại còn là lớp trưởng, cậu học không tốt tôi có trách nhiệm, cho nên từ hôm nay, tôi sẽ giám sát việc học của cậu, không được trốn học, đánh nhau hay hút thuốc!*

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên lớn tiếng nói.

Tần Thiên thấy bộ dạng của Hàn Thi Vũ cảm thấy nàng rất đáng yêu, nhin không nổi, muốn trêu đùa hoa hậu giảng đường này một chút, liền tà tà cười nói:

- *Lớp trưởng đại nhân, cậu thật sự muốn xen vào việc của tôi sao, sẽ phải trả giá đắt đấy?*

- Không sai, tôi muốn quản cậu, mặc kệ, dù thế nào tôi cũng không sợ!

Hàn Thi Vũ không chút do dự nói.

- *Tốt... Lớp trưởng đại nhân, nếu cậu làm bạn gái tôi, tôi nhất định sẽ học tập tốt, không biết cậu chịu đáp ứng không?*

Tần Thiên trêu đùa nhìn Hàn Thi Vũ, trong phút chốc, khuôn mặt Hàn Thi Vũ đỏ bừng.

- *Cậu... Cậu đúng là đồ lưu manh, tôi không cần!*

Hàn Thi Vũ yêu kiều nói, mặt cậu hồng hồng nhìn thật đáng yêu, làm người ta không chịu nổi muốn thòm má một cái.

- *Không muốn à, vậy sao cậu có thể quản tôi, lớp trưởng đại nhân...*

Tần Thiên tiến đến chỗ Hàn Thi Vũ, khoảng cách giữa hai người chỉ còn 10 centimet, có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, từ trên người Hàn Thi Vũ có một mùi thơm thoảng qua, thật dễ chịu, khiến Tần Thiên có chút say mê, Hàn Thi Vũ cũng cảm thấy ngượng ngùng, nàng chưa từng đứng sát người con trai nào như thế, hơi thở đàn ông trên người Tần Thiên làm nàng càng thêm bối rối, khuôn mặt càng ngày càng đỏ.

- *Cậu định làm gì! Tần Thiên!*

Hàn Thi Vũ vội vàng lùi về phía sau, bối rối nói, tránh cánh tay của Tần Thiên, sợ sệt, bộ ngực mê người của nàng càng thêm nổi bật.

- *Tôi có làm gì đâu, lớp trưởng đại nhân, sao mặt cậu hồng vậy, có phải thích tôi rồi hay không.*

Tần Thiên tiếp tục trêu chọc, nhìn Hàn Thi Vũ đỏ mặt, trong lòng càng muốn đùa giỡn thêm một chút.

- *Ai... Ai thích tên lưu manh nhà cậu!*

Hàn Thi Vũ vội vàng nói, khuôn mặt nàng so với trái gấc còn đỏ hơn, Tần Thiên thấy vậy sợ nếu tiếp tục trêu đùa nữa nàng sẽ khóc, nên đành ngừng lại.

- *Tốt lắm... Lớp trưởng đại nhân, không trêu cậu nữa, cậu không được quản tôi đâu đấy.*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ cười cười, lập tức ngừng tay, Hàn Thi Vũ thấy Tần Thiên đắc ý như vậy, trong lòng liền cảm thấy khó chịu.

- *Ai nói tôi không thể quản, tôi muốn xen vào đấy, không phải chỉ là cậu gái cậu thôi sao, tôi thấy cũng được!*

Hàn Thi Vũ cắn chặt răng nói, bằng bất cứ giá nào cũng phải biết chuyện của Tần Thiên, mặc kệ, vờ làm cậu gái thôi, đến lúc đó không cho Tần Thiên chiếm tiện nghi là được.

- *Ha ha, cậu sẽ không đổi ý đấy chứ?*

Tần Thiên kinh ngạc nhìn Hàn Thi Vũ nói, không ngờ nàng đồng ý, không thể biết được cô gái có ý đồ gì không đây.

- *Đương nhiên là thật rồi, nhưng với điều kiện cậu phải học thật giỏi, trong cuộc thi phải lọt vào top 3 người đứng đầu, như vậy tôi mới đáp ứng yêu cầu của cậu, vì vậy trước đó cậu không được phép đùa giỡn với tôi, phải học tốt, nghe lời tôi, ngoài ra, không được cho ai biết chuyện này, nếu không thi đừng mơ tưởng?*

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên nghiêm túc nói.

"Được rồi, nếu lớp trưởng đại nhân đáp ứng, tôi đành phải cố sức học tập mà thôi, cùng lắm thì để cho lớp trưởng đại nhân tiến hành dạy bảo vậy.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói, trong lòng nghĩ, dù sao trường học cũng khá nhàm chán, có người đẹp để đùa giỡn thì ủy khuất một chút cũng không sao.

- *Cậu phải chăm chỉ học tập, tự nhiên tôi sẽ đổi tốt với cậu, bắt đầu từ ngày mai, không được trốn học đâu đấy, nếu không tôi sẽ đánh cậu.*

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên, quơ quơ đôi bàn tay tỏ vẻ uy hiếp nói, giả bộ hung ác nhưng kì thực cực kì đáng yêu.

Rất nhanh, hai người quét dọn xong phòng học, khóa chặt cửa, đi ra phía cổng trường.

- *Tần Thiên, ngày mai cậu nhớ đến sớm một chút, không được đi muộn đâu đấy.*

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên nói

- *Được thôi, từ ngày mai, tôi đã là người của cậu, không cần phải nhắc, đúng rồi, lớp trưởng đại nhân, mùi trên người cậu thơm quá. Nguồn truyện: Truyện FULL*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ về trêu chọc, nói xong liền chạy rất nhanh.

- *Lưu manh...đồ lưu manh, đại lưu manh.*

Hàn Thi Vũ lại đỏ mặt, nổi giận nói, nắm chặt tay áo Tần Thiên, muốn đánh hắn, nhưng Tần Thiên đã sớm chạy xa, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tần Thiên chạy mất.

...

Thoát khỏi Hàn Thi Vũ, Tần Thiên đi chậm chậm về nhà, nhà Tần Thiên cách trường gần khoảng 1 cây, xe công vụ lúc này cũng có ở đây, nhưng Tần Thiên cũng không muốn đi nhờ về nhà, Tần Thiên vừa thông thả hút thuốc vừa chậm chậm đi.

- *Đại ca, là hắn.*

Bên đường, một nhóm lưu manh chỉ chỉ Tần Thiên, người đàn ông đầu trọc trên người đầy hình xăm cầm tám ảnh trong tay, hướng tới phía Tần Thiên, đằng sau có 7 8 tên còn đồ đi theo.

- *Nhóc con, đứng lại!*

Tên đầu trọc chặn đường Tần Thiên nói, Tần Thiên ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt cùng 7 8 tên lưu manh theo sau thì không khỏi nhú mày.

- *Có vấn đề gì?*

Tần Thiên thản nhiên nhìn tên cầm đầu nói, không có chút sợ hãi.

- *Mày là Tần Thiên đúng không!*

Tên đầu trọc nhìn Tần Thiên hỏi.

- *Đúng thì làm sao!*

Tần Thiên thản nhiên nói.

- *Các anh em đánh nó, không chết là được!*

Tên đầu trọc liền lập tức hướng về phía đám đàn em, nháy mắt ra hiệu. Một tên rất nhanh nhắm Tần Thiên mà đâm.

Tần Thiên không kịp đề phòng, trong nháy mắt liền xoay người đá ra một cước, tên lưu manh đành phải lui về phía sau, đúng là Tần Thiên không phải học sinh bình thường, lại rất giỏi đánh nhau, nên kịp thời phản ứng, né ngay đòn hiểm của kẻ địch, tung quyền đâm vỡ mũi tên lưu manh, ngay sau đó, Tần Thiên quay mình tung cước, đánh tên còn đồ đang lao tới.

- *Mẹ kiếp, còn dám phản kháng, tao giết chết mày!*

Tên trọc đầu nhìn anh em mình bị đánh, lập tức nhặt lấy viên gạch, thừa cơ Tần Thiên đánh nhau với mấy tên đàn em, đánh lên từ phía sau, Tần Thiên có cảm giác đau đầu, choáng váng, tay chân mềm nhũn ra, cả đám người lao vào đâm đá, bị đánh thậm tệ, Tần Thiên nằm bất động, đám lưu manh mới dừng tay.

- *Hừ! Nhóc con, đừng trách có tao, tao cũng vì miếng ăn mà thôi, có người đưa tiền để tao đánh mày, nói cho mày biết, Hàn Thi Vũ không phải loại người tầm thường như mày có thể động vào đâu, nếu không mày hỏi không kịp đâu con!*

Tên đầu trọc nhìn Tần Thiên nằm trên mặt đất lạnh lùng nói, nói xong dẫn đám đàn em rời đi.

Tần Thiên nghe xong lời tên đầu trọc, liền nghĩ ngay đến những người theo đuổi Hàn Thi Vũ, chắc chắn bọn họ thuộc người đánh mình, chẳng hiểu sao tự nhiên bị đánh, mấy ngày trước mình và Hàn Thi Vũ đi cạnh nhau, Tần Thiên luôn bị những cuộc điện thoại đe dọa, đề nghị hắn tránh xa Hàn Thi Vũ, Tần Thiên cũng không thèm để ý, kết quả hôm nay bị ầm đòn.

- *Bọn chó con, nếu để tao biết thằng nào đầu sỏ chuyện này, tao sẽ giết cả nhà nó.*

Tần Thiên nắm chặt tay trầm nghĩ.

Chương 2: Ba ba ca

Tần Thiên nằm trên mặt đất một lúc, sau khi thấy khỏe lại liền đứng dậy, lau vết máu ở miệng, lập tức lên xe chạy về nhà, trên đường về, Tần Thiên gọi điện cho chị họ, biết chị họ vẫn chưa về, liền chờ dài nhẽ nhỡm, nếu để chị họ chứng kiến bộ dạng thảm hại của mình lúc này thì...

Về đến nhà, Tần Thiên lập tức chạy vào phòng tắm, vừa tắm xong thì tiếng đập cửa vang lên.

- Đến ngay!

Tần Thiên hô to rồi đi ra mở cửa, không thấy ai, thật kỳ quái, đột nhiên thấy một hộp bưu phẩm, phía trên bưu phẩm có bức thư viết cho hắn, nhưng không có nơi gửi, Tần Thiên nhìn nhìn, đem gói giấy mở ra, bên trong là một chiếc hòm cổ nhỏ, gần bằng cốc uống trà, hình lục biên bề mặt sáng bóng không tỉ vết, mặt trên khắc nhiều hoa văn cổ điển, có thể thấy được nó cực kỳ sang quý.

- Ai gửi tới vậy, cái gì kì vậy ta.

Tần Thiên cầm cái hòm kì bí trong tay lâu bầu hồi, cẩn thận nhìn một lúc, mở chiếc hòm nhỏ ra, bên trong có chiếc nhẫn, mặt trên có khắc kí tự cổ hơn cả Tần tự, còn nhiều hoa văn kì quái, có một lực lượng kì dị phát ra từ bên trong.

Tần Thiên cầm lên nhìn, thuận tay liền đeo vào, thật vừa vặn, như là làm cho mình vậy, Tần Thiên còn chút nghi ngờ, đột nhiên cảm giác như một cái châm nhỏ, nháy mắt đã chui vào trong ngón tay Tần Thiên.

- A!

Tần Thiên nhất thời kêu lớn, máu tươi tràn ra, những trong phút chốc tỏa ánh sáng chói lọi, ngay sau đó, chiếc nhẫn phát ra một luồng ánh sáng, trước mặt Tần Thiên là một khối sắt nhỏ bằng tay, Tần Thiên chưa kịp phản ứng, khối sắt đột nhiên biến hình, như Transformers vậy, một người máy xuất hiện chỉ bằng ngón tay cái ngay trước mặt Tần Thiên làm hắn ngây người.

- Đây là Transformers sao!

Tần Thiên giật mình nói.

- Xin chào chủ nhân, tôi là người máy Ba Ba Ca đến từ tương lai, thực vinh hạnh được phục vụ ngài.

Cỗ máy nhìn Tần Thiên nói, làm Tần Thiên nhảy dựng lên, vội vàng cúi bấp đầu, xoa xoa mắt xem là mơ hay thực, vẫn thấy người máy trước mặt, không phải là mơ.

- Chủ nhân, ngài không phải đang nằm mơ, tôi xin tự giới thiệu, tôi là Ba Ba Ca đến từ tương lai, năm 2030, phụng mệnh đến giúp người, gia tăng năng lực đặc thù.

Ba Ba Ca nhìn Tần Thiên nói.

- Người nói người đến từ tương lai, phụng mệnh tới đây giúp ta, phụng mệnh ai, năng lực đặc thù là cái gì?

Tần Thiên nhìn Ba Ba Ca nghi ngờ hỏi.

- Thật xin lỗi chủ nhân, tôi được lập trình nghe lệnh một người, tạm thời không thể nói ra người ra lệnh là ai, chờ khi nào ngài mạnh lên tôi mới có thể nói được, năng lực đặc thù là một thứ không thể giải thích được, ví dụ như biến hình hoặc là tàng hình, đều là năng lực đặc thù, tôi lúc này chỉ có thể dạy ngài chín loại năng lực như: sức mạnh, tàng hình, tốc độ, xuyên thấu, âm dương nhãn, đọc suy nghĩ, hồi sinh, biến hình, nuốt chửng và dự đoán tương lai. Nhưng hiện giờ ngài chỉ có thể làm điều đầu tiên, tám loại dị năng còn lại đều phải dựa vào khả năng của bản thân, hiện tại tôi chỉ có thể mở ra loại dị năng đầu tiên, xin hỏi chủ nhân ngài có chấp nhận hay không.

Ba Ba Ca nói.

- Không phải chứ, như vậy là trái với lẽ thường, ta nhận.

Tần Thiên nói, tuy rằng cảm thấy có chút kinh người, nhưng trực giác cho hắn biết chuyện này hẳn tuyệt đối có lợi, trực giác của Tần Thiên luôn luôn đúng, cho nên hắn không chút do dự liền tiếp nhận.

- Mời ngài ngồi xuống, tôi sẽ bắt đầu mở ra dị năng cho ngài.

Ba Ba Ca nói xong Tàn Thiên lập tức ngồi trên ghế salon, Ba Ba Ca phát ra một luồng năng lượng màu vàng, bao phủ Tàn Thiên, sau đó cảm giác vô số hơi lạnh chui vào trong thân thể, Tàn Thiên cảm thấy rất nhẹ, khí lực trở lên vô cùng khác thường, tựa như có thể đi xuyên qua một bức tường.

Năng lượng màu vàng bao trùm cơ thể chừng 10 phút thì biến mất, Tàn Thiên trở lại như cũ, nhưng điểm khác biệt chính là lúc này toàn thân Tàn Thiên bị che kín bởi tạp chất trong cơ thể, vừa ghé lại vừa thối, đồng thời hắn cảm thấy bên trong cơ thể có một cỗ lực lượng khổng lồ, khiến cho Tàn Thiên cảm giác được sức mạnh của mình lớn hơn trước kia nhiều.

- *Đã xong thưa chủ nhân, ngài đã có dị năng đầu tiên, ngài nếu muốn có được dị năng thứ hai thì buộc phải tập luyện, tôi hiện giờ sẽ đem phương pháp tu luyện các loại dị năng vào đầu ngài.*

Ba Ca Ca nói xong một luồng bạch quang vọt vào trong đầu Tàn Thiên, vô số tin tức trong nháy mắt liền hiện rõ trong đầu Tàn Thiên.

- *Nhiệm vụ đã hoàn thành, hôm nay Ba Ca Ca tiêu hao năng lượng quá nhiều, phải nghỉ ngơi, nếu có chuyện gì 12 giờ sau tôi sẽ tỉnh lại.*

Ba Ca Ca nói xong biến lại thành quang sắc bay vào trong chiếc nhẫn.

Tàn Thiên lập tức chạy vào trong nhà tắm, để tắm sạch sẽ lại, đồng thời xem lại thông tin trong đầu.

Qua đó hắn biết được, muốn mở ra dị năng thứ hai "*tàng hình*" Tàn Thiên phải thích đủ một vạn vi tích phân, mà vi tích phân đạt được là nhờ tán gái, mỗi lần tán đổ 1 cô xinh đẹp, vi tích phân lại gia tăng, toàn bộ người đẹp ra Ba Ca ghi chép, tích lũy đủ để hắn có thể nhận được dị năng thứ 2.

- *Mẹ kiếp, nghịch thiên như vậy, bất quá ông mày thích!*

Tàn Thiên hưng phấn kêu lớn, đến nỗi hạ bộ cũng hưng phấn mà ngóc đầu.

- *Đúng rồi, ta đi tắm đã. Nguồn truyện: Truyện FULL*

Tàn Thiên nhìn người nhem nhuốc mà đi tới phòng tắm.

Tắm rửa xong, Tàn Thiên phát hiện da mình không giống trước, biến thành trắng trẻo mịn màng, đồng thời cảm giác toàn thân có luồng khí nóng chuyển động, cảm thấy sự khác thường, Tàn Thiên thấy lạ, bèn thử vận động bỗng thấy cơ thể nhanh nhẹn hơn trước rất nhiều, điều này làm hắn cực kì hưng phấn, tốc độ và sức mạnh cùng tăng lên gấp đôi, giờ đây ai còn là đối thủ của ta. Nghĩ đến đây, Tàn Thiên không khỏi mong chờ dị năng khác, có toàn bộ dị năng Tàn Thiên thấy mình so siêu nhân còn lợi hại hơn.

- *Không được, mình phải thử xem sức mạnh có phải tăng lên thật không.*

Tàn Thiên nghĩ thầm, lập tức nắm tay, tung quyền đánh vào kệ sách trên tường, nháy mắt gạch men trên tường vỡ nát, tạo thành các vết nứt, lúc đó Tàn Thiên thất thanh kêu lên sợ hãi, tuy rằng sức mạnh được gia tăng nhưng hắn quên mất rằng tay mình không phải tay sắt, thiếu chút nữa là gãy tay.

- *Quả nhiên lợi hại, nếu có các dị năng khác, báo thù là chuyện dễ như trở bàn tay.*

Tàn Thiên nhìn vách tường vỡ nát trầm nghĩ, cảm giác nếu tay với chùy sắt giống nhau, không biết đánh vào da thịt sẽ ra sao nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chị họ xinh đẹp

Tàn Thiên đang nghĩ ngợi thì một cô gái mặc đồng phục OL (office lady) cầm túi đựng thức ăn đi đến, cô gái đại khái khoảng 23, 24 tuổi tóc nhuộm đỏ uốn xoắn xòa ra hai bên, người cao khoảng 1m8, khuôn mặt trái xoan lộ ra ngũ quan tinh xảo, dáng người có lồi có lõm, bên trên mặc một chiếc áo sơ mi bó sát người màu trắng tuyết, hai đỉnh núi như muốn bứt ra, bên dưới là một chiếc quần tây màu đen, khiến cho cặp mông hoàn mỹ vênh lên, đúng tiêu chuẩn người đẹp.

Cô gái này chính là chị họ của Tàn Thiên, Tiêu Du, năm nay 23 tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học nửa năm, Tàn Thiên sống cùng một chỗ với nàng. Trên thực tế, Tiêu Du cùng Tàn Thiên hoàn toàn không có quan hệ huyết thống, Tiêu Du là do cha của Tàn Thiên cứu ra từ trong tay một tên buôn người, khi đó nàng mới 16 tuổi, lúc đó nàng sợ hãi đến choáng váng, vốn định đưa nàng về cho cha mẹ nàng, nhưng không tìm thấy nhà nàng, cuối cùng bèn giữ lại, cho sống cùng một chỗ với Tàn Thiên, trở thành chị gái của hắn.

- *Chị, chị đã về rồi.*

Tàn Thiên vừa thấy Tiêu Du về lập tức từ trên ghế salon chạy tới, nhận lấy đồ trong tay nàng, phóng tới bàn rót một chén nước cho Tiêu Du.

Tiêu Du nhận lấy chén nước, uống một ngụm, ngồi xuống ghế salon, thờ dài một hơi

- *Tiểu Thiên, hôm nay thầy của em gọi điện cho chị, nói em lại trốn học, sao lại như vậy?*

Tiêu Du buông chén nước, lạnh lùng nhìn Tiểu Thiên nói.

- *A... Chị, em.... Em.*

Tiêu Du tức giận nhìn Tiểu Thiên luống cuống không biết nói gì, cực kỳ khản trương, trên đời này Tiểu Thiên sợ nhất đúng là người chị này.

- *Em cái gì mà em... Ý, đây là cái gì!*

Tiêu Du đang chuẩn bị bạo phát với Tiểu Thiên, chợt thấy trên ghế salon có chiếc áo T-shirt dính máu. Vừa rồi Tiểu Thiên thay ra đặt trên ghế salon quên không cất đi, bị Tiêu Du nhìn thấy, Tiểu Thiên lập tức cảm thấy bầu trời như sụp đổ.

- *Em nói cho chị biết chuyện gì đã xảy ra, vết máu này từ đâu mà có, đừng nói với chị là em lại đánh nhau đấy!*

Tiêu Du nhìn Tiểu Thiên, sắc mặt lạnh lẽo đến cực điểm, trong lòng lại cực kỳ đau xót.

Tiểu Thiên thấy Tiêu Du đã giận đến phát điên, biết không lừa được, bèn nói:

- *Chị, em đánh nhau. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)*

- Bốp!

Tiểu Thiên vừa dứt lời, Tiêu Du liền hung hăng tát mạnh một phát vào mặt hắn, Tiểu Thiên lập tức cảm thấy má trái trở nên nóng bỏng, cực kỳ đau đớn, đầu bị đánh nghiêng đi, trên mặt nổi rõ năm ngón tay đỏ tươi, khóe miệng ứa ra máu.

- *Em muốn chết phải không! Có phải muốn chết hay không! Chị đã nói với em bao nhiêu lần rồi, không được đánh nhau, ở nhà đọc sách cho tốt, sao em lại không nghe, nếu em xảy ra chuyện gì thì chị biết làm sao bây giờ, em có biết nghĩ không vậy, em mà chết đi thì... chị phải làm sao bây giờ?!*

Tiêu Du giận dữ mắng Tiểu Thiên, cả người phát run lên, hai hàng nước mắt đã chảy dài, trông cực kỳ thương tâm.

Tiểu Thiên chậm rãi quay đầu lại, thấy Tiêu Du thương tâm, trầm mặc hơn 10 giây, chậm rãi nói:

- *Chị, em muốn báo thù, em muốn báo thù cho cha mẹ, không giết bọn cặn bã kia, em cả đời cũng không vui vẻ được!*

- Không được, em nghe lời chị được không, không được đi báo thù, em đâu không lại hắn, em bị hắn giết chết mất, chị không muốn mất em, chị xin em, đừng báo thù được không?!

Tiêu Du nghe Tiểu Thiên nói liền mạnh mẽ ôm cổ hắn, lớn tiếng khóc, giọng nói đã tràn ngập vẻ cầu xin.

- *Chị, em nghĩ chuyện này đã lâu rồi, cho dù thế nào thù này em cũng phải báo, em đã quyết tâm, trừ khi chị giết em đi!*

Tiểu Thiên gần từng tiếng bên tai Tiêu Du, hai bàn tay nắm thật chặt, các khớp ngón tay kêu lách cách. Ngày xưa hắn không có năng lực, hắn chỉ có thể chịu đựng, không dám nói cho Tiêu Du, nhưng hiện tại đã khác, hắn có dị năng, cơ hội báo thù càng lớn, cho nên hắn không ngại nói ra.

Tiêu Du nghe Tiểu Thiên nghiêm túc nói thế, chậm rãi buông lỏng hắn ra, nhìn về mặt đầy sát ý của hắn, nàng thầm thờ dài một hơi, lộ ra một tia bất đắc dĩ, nửa ngày sau mới nói:

- *Chị sớm đã biết, em không thể từ bỏ, em đã quyết định, chị cũng không thể ngăn cản, nhưng em phải nhớ kỹ, không thể vì thù hận mà mất đi lý trí, đáp ứng chị, nhất định phải sống, nếu em chết, chị cũng sẽ không sống một mình. (Cái này mà là chàng với thiếp thì y như trong phim)*

- Chị, chị cứ yên tâm, em sẽ sống thật tốt, chờ em giết hết những kẻ cặn bã đó, em sẽ mang chị rời khỏi nơi này, làm lại từ đầu, cưới chị làm vợ.

Tiểu Thiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiêu Du nói. Tiêu Du nghe được câu cuối cùng kia, sắc mặt liền đỏ lên.

- *Tiểu Thiên, mặt em còn đau không?*

Tiêu Du đưa bàn tay trắng nõn lên mặt Tiểu Thiên, đau lòng nói.

- *Đều tại chị vừa rồi quá kích động, khiến em bị thương.*

Tiêu Du đau xót nói, nhịn không được ghé sát vào mặt Tiểu Thiên, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng thổi một hơi. Từng làn hương ưu nhã len lỏi vào trong mũi Tiểu Thiên, khiến tim hắn đập thình thịch, bàn tay nhỏ bé của Tiêu Du xoa nhẹ lên mặt Tiểu Thiên khiến hắn vô cùng thoải mái.

Tiểu Thiên cúi đầu mỉm cười nói, vừa nhìn xuống, ánh mắt nhất thời sáng lên. Chiếc áo sơ mi trắng của Tiêu Du không biết từ khi nào nút thắt đã nói lỏng

ra, bên trong hai tòa núi cao ngất nhất thời lộ ra phân nửa, ở giữa còn hiện ra một khe rãnh thật sâu. Tiêu Du cũng cảm giác được gì đó, nhìn xuống thì thấy Tần Thiên đang nhìn chăm chăm vào bộ ngực của mình, khóe miệng nở nụ cười, cũng không hề có động tác ngăn cản.

- Lớn cũng không lớn lắm, trắng cũng không trắng lắm, có đẹp không vậy?!

Tiêu Du thấy Tần Thiên như vậy bèn khiêu khích, vô ý đưa tay đem áo ngoài nói ra, lộ ra càng nhiều da thịt trắng mịn trong suốt, khiến Tần Thiên nhìn không chớp mắt.

- Lớn, rất lớn, lại còn trắng nữa.

Tần Thiên bộ dạng háo sắc nói, nhìn thấy đôi tuyết bạch khiến tim hắn đập ầm ầm, cảm giác miệng khô lưỡi đắng, hô hấp dồn dập, quả thực rất muốn đưa tay lên sờ thử bộ ngực mềm mại của Tiêu Du một lần.

- Có muốn sờ thử hay không, đây chính là hàng thực giá thực nha.

Tiêu Du hãnh bộ ngực lên khiêu khích nói, hai quả bạch cầu rung động lên xuống, rung cho mắt Tần Thiên cũng hoa đi.

- Muốn, rất muốn!

Tần Thiên không chút do dự nói, sau đó đưa tay hướng tới bộ ngực tuyết trắng đang đung đưa của Tiêu Du, song rất nhanh bị nàng chặn lại.

- Đứng vội, từ từ sẽ cho em, chị cởi ra cho em từ từ đùa nghịch, được không?!

Tiêu Du quỳn rũ nhìn bản mặt sắc lang của Tần Thiên mà nói. Tần Thiên liếc chết gật đầu, tỏ vẻ vạ lần đồng ý.

- Cút, em mơ thật đẹp... chờ khi nào em tốt nghiệp rồi nói sau!

Đột nhiên Tiêu Du mạnh mẽ đẩy Tần Thiên ra, đem nút áo giải lại, tung nụ cười câu dẫn về phía Tần Thiên, sau đó ngúng nguẩy cái mông đầy đà đi về phía nhà bếp.

- Mẹ kiếp! Lần nào cũng thế, không nên đùa người ta như vậy chứ!

Tần Thiên nhìn theo bóng lưng Tiêu Du, buồn bực kêu lên, mỗi lần Tiêu Du đều cố ý khiêu khích thú tính của hắn, sau đó lại tiêu sái rời khỏi, khiến hắn nhìn không nổi.

- Có bản lĩnh em cường bạo chị đi!

Tiêu Du quay đầu lại nhìn Tần Thiên, mỉa mai nói, cố ý đưa tay vén chiếc váy tây lên, lộ ra cặp đùi trắng như tuyết, khiến Tần Thiên dục hỏa bạo phát, hận không thể lập tức đè lên người Tiêu Du, nhưng nhớ tới chiều hầu tử trộm đào của Tiêu Du ngày đó lại cảm thấy sợ hãi.

- Ách... Bỏ đi, em đi tìm Ngũ cô nương!

Tần Thiên nhìn Tiêu Du mà toát mồ hôi lạnh.

- Đi đi, có sắc tâm mà không có sắc dâm, chị khinh bỉ em!

Tiêu Du đắc ý khiêu khích Tần Thiên, sau đó xoay người vào phòng bếp.

Tần Thiên thấy Tiêu Du vào phòng bếp, tiểu Tần Thiên bên dưới không cam lòng, bèn lấy điện thoại đi động gọi một cú...

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Báo thù

- Đúng rồi, Tiểu Thiên chị chuẩn bị đem khu nhà cho thuê.

Trên bàn cơm, Tiêu Du nhìn Tần Thiên nói.

- Cho thuê? Sao lại phải cho thuê?

Tần Thiên khó hiểu nhìn Tiêu Du hỏi.

- Ngôi nhà lớn như vậy, phòng trống lại có ba bốn cái, không cho thuê thật là lãng phí.

Tiêu Du nhìn Tần Thiên nói. Tần Thiên được người nhà cấp cho khu nhà cao cấp, nhà rộng đến hơn 250m vuông, bình thường hai người chỉ chiếm hai gian phòng còn lại bốn gian luôn để trống.

- Nhưng mà em cảm thấy là lạ làm sao ấy. Hơn nữa nếu có người thuê tiến vào làm hỏng các thứ thì chị tính sao đây??

Tần Thiên có chút không muốn nói. Vốn hai người cùng ở thật là tốt, không có việc gì có thể chiếm tiện nghi của Tiêu Du, nhưng mà nếu có người đến ở cùng thì việc chiếm tiện nghi Tiêu Du thật khó mà có cơ hội nên việc cho thuê phòng, Tần Thiên thật lòng không muốn.

- Không sao đâu, chị sẽ lựa chọn thật cẩn thận.

Tiêu Du nói.

- Vậy... Được rồi.

Tần Thiên nhìn thấy bộ dạng kiên trì của Tiêu Du không thể nói gì hơn đành đáp ứng.

...

Quán bar đại học Quang Châu

Đêm vừa đến, rất nhiều nam nữ trẻ tuổi từ khắp nơi đổ về, quán bar tràn ngập không khí ăn chơi truy lạc. Có thể thấy được những mỹ nữ mặc bộ quần áo mỏng tanh, ngực cùn cồn khoe vóc dáng. Một đám mỹ nữ này đều chuẩn bị sẵn sàng để lên câu dẫn nam nhân. Xen lẫn ở phụ cận quán bar là một đàn gà (cave) trời vừa tối đã ra đứng kiếm khách. Trong đó có rất nhiều là sinh viên đại học Quang Châu.

Một chiếc taxi từ đằng xa tiến lại, dừng ở trước cửa quán rượu. Tần Thiên xuống xe, hướng về phía quán bar đi tới. Trong quán bar, tiếng nhạc rung trời vang lên điếc lỗ tai, trong ánh sáng không ngừng lấp lánh, một đám nam nữ trẻ tuổi vừa cầm chai rượu vừa nhảy điên cuồng, những cô gái trẻ thì tùy tiện để nam nhân sờ mó. Còn trong các góc tối không ngừng có các cặp đôi dính sát vào nhau, phát ra những âm thanh bị tiếng nhạc che đi mất. Những gì thối nát ở trong này đều có cả.

Tần Thiên quét mắt một vòng, ánh mắt dừng lại ở một địa phương âm u, nơi có một nam sinh tóc trắng đang ôm một cô gái kêu gọi, hai tay đang không ngừng thám hiểm trên người cô gái khiến ả thở gấp liên tục, nhìn cực kì mê người. Tần Thiên nhìn qua rồi trực tiếp bước tới.

- A Thiên, sao bây giờ mới đến vậy, mau ngồi đi!

Nam sinh nhìn thấy Tần Thiên đi tới liền nói khẽ với cô gái bên cạnh vài câu rồi đưa nàng một sấp tiền mặt. Cô gái kia liền cười khanh khách rồi lập tức rời đi.

- Mẹ nó, mày đúng là tai họa của nữ sinh viên.

Tần Thiên nhìn nam sinh cười mắng, ngồi xuống cạnh hắn. Nam sinh này tên là Thiệu Hi, ngoại hiệu là Phong Từ, là bạn thân nhất của Tần Thiên, dám vô cùng, thích nhất là chơi nữ sinh viên.

- Hắc hắc, a Thiên, có muốn tao tìm một người cho mày không, tuyệt đối ngon lành, công phu thuộc hàng nhất lưu đảm bảo cho mày dục tiên dục tử.

Phong Từ cười dâm đãng nhìn Tần Thiên nói.

- Biến đi, tao là một người thuần khiết.

Tần Thiên vẻ mặt nghiêm túc nhìn Phong Từ nói.

- Cút!

Phong Từ vừa nghe vậy, ngay lập tức gợn tay giữa lên tỏ vẻ khinh bỉ.

- Đúng rồi người tao nhờ mày tìm, mày tìm được chưa??

Tần Thiên nhìn Phong Từ hỏi.

- Tìm được rồi, thằng đó là người của một đám du côn phụ cận đại học Quang Châu, có mười mấy người, đầu lĩnh tên là Quang Đầu Tử. Đám này đặc biệt hay đón đánh, đe dọa người khác, trừ bỏ giết người còn cái gì cũng dám làm.

Phong Từ nhìn Tần Thiên nói:

- A Thiên mày tìm bọn nó làm gì??

- Hừ! Tao hôm nay tan học bị đám chó chết này đánh lén, tự nhiên là muốn báo thù rồi.

Tần Thiên lạnh lùng nói

- *Mày cư nhiên bị bọn nó đánh, mẹ kiếp đúng là muốn chết mà, không ngờ bọn nó lại dám động vào mày! Mẹ nó! Bất quá theo như quy củ chúng ta phải tìm người sau màn sai khiến mới đúng. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)*

Phong Từ nói.

- *Quy củ cái rắm, ông mày chính là quy củ, dám động vào tao, tao giết chết cả nhà chúng nó. Còn ai sai khiến chúng nó, tao đi sẽ tìm sau.*

Tần Thiên âm thanh lạnh lùng nói. Với hắn, không thể buông tha tên nào.

- *Ngon, mày đã muốn đi đập bọn nó, vậy thì tao phải đi mượn mấy thêm mấy thằng đến hỗ trợ mày rồi.*

Phong Từ nói rồi cầm điện thoại định gọi nhưng bị Tần Thiên cản lại.

- *Không cần. Chỉ cần tao với mày là được rồi.*

Tần Thiên nói.

- *Tao với mày? Mày không nói chơi chứ, bọn nó nhiều người như vậy, tao biết mày tuy lợi hại nhưng song quyền nan tứ thủ đó!*

Phong Từ giật mình nói.

- *Không có việc gì. Tao cam đoan sẽ ngược chết chúng nó. Đi, mang tao gặp bọn nó.*

Tần Thiên nói.

- *Vậy được rồi.*

Phong Từ nói rồi cùng Tần Thiên đi lấy 2 cây côn sắt dài hơn 10 centimet, mặt trên bọc 1 tầng vải. Như vậy khi đánh người sẽ không chết, làm bị thương cũng không dễ dàng nhìn ra.

- *Mỗi người 1 cây!*

Phong Từ nói rồi 2 người cùng ngồi 1 xe đi đến gần đại học Quang Châu

Rất nhanh, xe liền đi đến gần đại học Quang Châu. Phong Từ mang theo Tần Thiên tới 1 con ngõ nhỏ tối om. Bởi vì nơi này phải phá bỏ và dời đi nơi khác nên quanh đây không có mấy nhà dân.

- *Đám người kia ở một căn nhà dân ở cuối ngõ tắt.*

Phong Từ nói. Tần Thiên gật đầu rồi nắm chặt tay, cảm nhận cả người tràn ngập lực lượng, hiện giờ Tần Thiên chỉ muốn xông vào cho bọn chó đó nếm thử lợi hại dị năng mà hắn mới có được.

Rất nhanh, hai người liền tới bên trong ngõ tắt nhỏ, nơi đó chỉ có 1 nhà vẫn sáng đèn, bên trong còn truyền đến tiếng cười dâm dăng của đàn ông và tiếng nũng nịu của đàn bà.

Hai người Tần Thiên đi tới trước cửa, cửa không khoá chỉ cần đẩy là vào. Bên trong, bảy tám tên lực lượng đang vây quanh 1 tên đầu trọc. Tên đầu trọc đang nằm trên người 1 nữ nhân đầy đà, hai chân đang quăn quanh eo tên đầu trọc. Tên đầu trọc hung hăng đập trên hắc động của nữ nhân. Đám tiểu đệ xung quanh có 2 vị không nhìn đc bắt đầu tụt quần xuống.

- *Thật là buồn nôn, lại còn phào dãn nữa.*

Phong Từ chán ghét hô lớn. Mọi người bên trong kinh ngạc nhìn về 2 người trước cửa.

- *Bọn chó chết, bọn mày là ai, sao lại xông vào đây? Muốn chết à?*

Đầu trọc từ trên người nữ nhân xuống phần nộ quát. Đám côn đồ cũng lao lên bao vây hai người.

- *Được rồi, bọn tao chính là tìm chết nhưng chết chính là chúng mày đấy!*

Tần Thiên nhìn đám người rồi cùng Phong Từ cầm ống sắt bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Kết cục của việc đắc tội với tao

- Là mày?

Đầu trục thấy rõ bộ dáng Tần Thiên thì có chút giật mình.

- Đúng vậy. Nói, là thằng nào thuê mày đến gây sự với tao, nói ra tao bỏ qua cho mày, không thì tao cho mày hối hận cả đời!

Tần Thiên nắm lấy ống sắt lạnh lùng nói, ngữ khí cực kỳ hung hăng. Đầu trục vốn đang rất tức vì bị cắt ngang, nghe Tần Thiên nói vậy lại càng tức giận.

- Mày phê thuốc hay là đầu óc bị bại liệt thế, lại dám đến chỗ ông mày càn quấy, mày nghĩ mày là ai, bảo tao nói thì tao nói à, quả thực chán sống rồi. Chúng mày, băm nó cho tao!

Đầu trục khinh khỉnh nhìn Tần Thiên, sai lũ đàn em cầm vũ khí vây hãm lại. Lập tức một đám lâu la vào phòng lấy ra dao phay ống nước các loại, sau đó vây hai người Tần Thiên lại.

- Con mẹ nó, lại dám hung hăng ở đây, ông mày cho mày có đi mà không có về!

Đầu trục nhìn Tần Thiên mà nói một cách ngoan độc, không nghĩ tới Tần Thiên lại có thể tìm tới nơi này, lại cắt ngang cuộc vui của hắn. Trong lòng âm thầm quyết định bất kể thế nào hôm nay cũng không để Tần Thiên dễ dàng chạy thoát.

- Tốt! Xem ra lũ chúng mày thật sự là muốn tìm chết. Tao cho cơ hội cuối cùng, nói ra thằng nào sai chúng mày đối phó tao, nếu không tao cho mày lên bàn thờ ngắm gà khỏa thân!

Tần Thiên nói, thanh âm lạnh lẽo, nắm chặt ống sắt trong tay, chỉ cần thằng đầu trục nói một tiếng không, liền xông lên phé nó.

- Ha ha ha... Buồn cười chưa, nhóc con, đầu mày bị gạch đập vào hóng não à, hai thằng nhóc lông mọc chưa đủ cầm hai cái que gỗ đến uy hiếp ông mày, mày tưởng mày là siêu nhân à. Nói cho mày biết ông mày bây giờ cũng cho mày một cơ hội, hoặc là đưa ông 10 vạn, hoặc là quỳ xuống liếm chân ông, không thì đêm nay ông cho mày xuống ngủ với cá!

Đầu trục cười lạnh nói.

- Đúng, mày nghĩ mày là ai, ông mày dùng một tay cũng có thể cho mày có đến mà không có về. Lập tức cúi xuống liếm chân cho lão đại.

- Phải, buổi chiều còn bị bọn tao vòn cho như chó, bây giờ lại dám hung hăng tìm đến, đơn giản là muốn chết đây mà.

- Lão đại, đừng dài dòng với nó nữa, cứ cho nó là một dao, một thằng oắt miệng còn hơi sữa, sợ cái gì.

Mấy thằng đàn em khinh thường nhìn Tần Thiên mà nói. Tần Thiên lại vẫn nhưng không nghe thấy gì hết.

- Lông có đủ dài hay không cứ hỏi mẹ mày là biết, nếu không thì làm sao đẻ ra mày! Mày đã muốn chết, người làm cha như tao sẽ thành toàn cho mày, Phong Từ, lên!

Tần Thiên nhìn đầu trục, lạnh giọng nói với Phong Từ một tiếng, sau đó nắm lấy côn sắt hướng đầu trục mà phang, Phong Từ cũng lập tức hành động.

- Giỏi, dám mắng ông mày, giết nó cho tao, cho nó biết kết cục cuộc đời của nó!

Đầu trục lập tức phân phó đàn em, thân thể trần như nhộng mang theo dao thái thịt hướng Tần Thiên bổ tới, cạnh đó hai thằng đàn em cũng góp một tay.

- Chết đi!

Tần Thiên hét lớn một tiếng, thân hình đột nhiên lóe lên, tay cầm ống nước quật mạnh vào một tên đang tiến tới.

- Giết!

Trong nháy mắt tên cầm dao găm bị Tần Thiên một gậy đập vỡ xương bả vai, kêu thảm một tiếng rồi lăn lộn trên mặt đất. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - <http://truyenfull.vn>

Tần Thiên cũng không để ý nhiều, phé một tên xong lại vung ngay tay lên, ống sắt trong tay lại nhoáng lên. Tên đàn em còn lại còn đang ngơ ngời ra vì thằng bạn đang lăn lộn trên mặt đất, đến lúc tỉnh táo lại thì ống sắt đã ngay trước mặt, còn chưa kịp phản ứng thì bả vai kêu răng rắc mấy tiếng, lập tức nằm xuống kêu như heo bị thiến.

- Chết mịa đi!

Đầu trục máu dồn lên não, cầm dao thái thịt trong tay chém thẳng vào đầu Tàn Thiên, cũng chẳng quan tâm có thể xảy ra án mạng hay không.

Tàn Thiên thấy dao thái thịt cách mình chỉ hơn 10 centimet, không chút đắn đo lập tức ngửa người ra sau tránh một nhát dao, đồng thời vùng ổng sắt trong tay đập mạnh vào hạ bần tên đầu trục.

Đầu trục không ngờ Tàn Thiên động tác nhanh như vậy, trong chốc lát tiếng xương vỡ vụn vang lên, xương đầu gối của hắn đã đứt rời, xương bên trong đâm cả ra ngoài, máu chảy lênh láng, đầu trục kêu thảm một tiếng rồi té trên mặt đất, dao thái thịt rơi ra, mà Tàn Thiên cũng không dừng lại, tiếp tục vùng gây nện xuống liên tục.

- Lão đại!

Bọn đàn em cảm thấy khó mà tin được, không ngờ lão đại lại bị Tàn Thiên một chiêu đánh gục, nhất thời tức giận, hai ba thằng liều chết xông tới Tàn Thiên.

- Hừ! Bọn mày đã muốn chết thì tao không cản!

Tàn Thiên khinh thường nói, xoay người một cái đã đứng dậy, ổng sắt trong tay vụt ra, đập vào mồm một tên làm đứt luôn xương quai hàm của đối phương, khiến hắn kêu không ra tiếng.

- A!

Chợt Phong Tử bên cạnh kêu thảm một tiếng, cánh tay bị trúng một dao, máu tươi bắn ra, bị hai người vây đánh. Tàn Thiên vừa nhìn thấy liền ném ổng sắt trúng ngực một tên, xương sườn tên đó cũng gãy luôn, Phong Tử nhất thời giảm được một chút áp lực, tay bỏ ngang ra, đập cho tên còn lại ngã nôt.

Nhưng Tàn Thiên bên này đã không còn vũ khí, lại bị hai tên vây giết, hai tên này không kiêng dè gì cầm dao chém loạn tới Tàn Thiên, chỉ muốn băm hắn ra trăm mảnh.

- Hừ! Không có vũ khí thì ông đây sợ chúng mày à, cho chúng mày nếm thử thiết quyền!

Tàn Thiên cười lạnh nói, thân hình lóe lên, giống như một bóng ma, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh một tên, tay trái bóp lấy cổ, tay phải đâm vỡ sống mũi hắn, khiến hắn trực tiếp hôn mê, dao găm trong tay bị Tàn Thiên đoạt lấy, thuận thế chém tới tên còn lại. Chỉ thấy một dòng máu hình lưỡi liềm văng ra sau, tay tên còn lại đã đứt đoạn, máu tươi chảy ra như suối.

Không đến 15 phút, tất cả bị hai người Tàn Thiên giải quyết, toàn bộ nằm rên rĩ trên mặt đất, một số thì hôn mê bất tỉnh.

- Con mẹ nó, mày càng ngày càng biến thái, tốc độ làm sao nhanh như vậy, lại còn sức mạnh nắm đấm, thực giống như thiết quyền, mặt bọn nó cũng bị mày đâm cho lõm vào!

Phong Tử giật mình nhìn Tàn Thiên nói.

- Tay mày không sao chứ?

Tàn Thiên không trả lời mà hỏi ngược lại Phong Tử.

- Không việc gì, xây xước ngoài da thôi, không đáng kể.

Phong Tử nhìn Tàn Thiên nói rồi đi tới chỗ tên đầu trục.

Lúc này, tên đầu trục kia đang nằm rên rĩ trên mặt đất, đùi chảy bết máu tươi, xương trắng lòi cả ra, nhìn cực kỳ đáng sợ. Thấy Tàn Thiên cầm dao găm đi tới nhất thời liền cảm thấy kinh hãi.

- Đại ca tha cho em, em nói, em nói mà, các đại ca đừng có giết em!

Đầu trục hoảng sợ nhìn Tàn Thiên nói. Bao nhiêu đàn em của mình đều bị Tàn Thiên đánh ngã, khiến hắn không thể không sợ hãi, nếu bị Tàn Thiên giết rồi cũng chả có ai báo thù cho.

- Tốt, cho mày một cơ hội, nói, ai sai mày? Con mẹ nó chứ!

Tàn Thiên nói.

- Là một người tên Dương Vĩ, thằng đó cho em 2 vạn để em giáo huấn anh.

Đầu trục vội vàng nói.

- Dương Vĩ?! Xem ra ông đây không giáo huấn mày một trận thì không được rồi!

Tàn Thiên nghe xong liền tức giận, Dương Vĩ này học cùng lớp Tàn Thiên, thuộc loại thiếu gia công tử nhà giàu, ngày thường hay cố ý châm biếm hạ thấp

Tần Thiên. Tần Thiên nghĩ hẳn là bạn học cùng lớp nên không tính toán, không nghĩ tới kẻ này lại có thể âm thầm tìm người đánh mình, bây giờ Tần Thiên muốn không đập hắn cũng không được.

- *Ừm, được rồi, mày biểu hiện tốt lắm, tha mày một mạng.*

Tần Thiên nói vậy làm đầu trục thở phào một hơi, song lại nói tiếp:

- *Giết mày thì phiền quá, không bằng phế mày đi.*

- *Thằng chó, mày đồ lật lọng!*

Đầu trục tức giận rống lên.

- *Lật cái gì, tao đâu nói là bỏ qua cho mày, chỉ nói cho mày một cơ hội. Mà nói lại, cho dù tao lật lọng thì sao, đánh chết mày thì mày làm gì được tao?!*

Tần Thiên khinh thường nhìn đầu trục nói.

- *Mày... Mày đừng làm ầu, dám đụng đến tao, tao cam đoan sẽ cho mày sống không bằng chết, tao là người Đại Quyền bang, mày tốt nhất là tha tao ra!*

Đầu trục cố gắng dựa vào Đại Quyền bang để uy hiếp Tần Thiên.

- *Thì sao, nơi này không phải địa bàn Đại Quyền bang, cho dù tao giết mày thì Đại Quyền bang cũng không đụng tới tao được!*

Tần Thiên cười lạnh nói, chân đạp vào thẳng nhỏ của đối phương, di di đi lại cho nát bét, khiến đầu trục đau đến chết đi sống lại, Phong Từ bên cạnh nhìn thấy cũng không khỏi rùng mình.

Nhưng Tần Thiên cũng không có ý dừng lại, tay nhặt cây thiết côn lên, đem tứ chi của tên đầu trục đập vỡ hết xương. Trong suy nghĩ của Tần Thiên, đối phó với địch nhân phải ngoan độc, một chiêu phải cho nó không dậy được, sau này mới tránh được phiền toái.

- *Dem thằng đó phế hết đi cho tao!*

Tần Thiên nhìn Phong Từ nói.

- *Mẹ nó, mày cũng biến thái quá đi, bắt quá tao thích!*

Phong Từ nói xong liền đem cây côn sắt đập cho mấy tên trên mặt đất tàn phế hết.

- *Con đàn bà kia thì sao, nó đã nhìn thấy mặt chúng ta.*

Phong Từ chỉ vào nữ nhân đang run rẩy trong phòng. Nữ nhân này thấy Phong Từ chỉ về phía mình, liền bò lại.

- *Đừng, đừng giết tôi, các anh muốn thế nào cũng được, van các anh đừng giết tôi, để tôi hầu hạ hai người các anh, tư thế gì cũng được!*

Nữ nhân hoảng sợ nhìn hai người Tần Thiên, nói xong liền đưa tay cởi bỏ quần áo. Tần Thiên chán ghét đạp cho ả một cái văng ra xa.

- *Loại đàn bà này cũng thật đáng thương, Phong Từ mày giải thoát cho ả đi, không giết chết là được.*

Tần Thiên nói xong liền rời đi.

- *Không thành vấn đề!*

Phong Từ cầm ống sắt hướng nữ nhân đi tới, chỉ chốc lát liền nghe tiếng nữ nhân kêu thảm thiết, ngay sau đó ngưng bật, xa xa Tần Thiên không khỏi cau mày...

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Kịch tình trong nhà bếp

- *Xong rồi, đi thôi.*

Phong Từ vỗ vỗ bả vai Tần Thiên nói.

- *Không chết người đấy chứ?*

Tần Thiên nhìn Phong Từ hỏi, tên này xuống tay không biết nặng nhẹ, gây ra án mạng sẽ không hay. Ở nơi này chỉ cần không gây án mạng thì cảnh sát cũng không điều tra cặn kẽ, nhưng nếu dính dáng tới mạng người thì không dễ dàng như vậy.

- *Yên tâm, không việc gì đâu, chúng ta đi thôi.*

Phong Từ không chút bận tâm nói, bắt một chiếc taxi trở về quán bar. Hai người về tới quán bar, tìm một góc khuất, gọi bia lên uống.

- *Phong Từ, tao muốn xây dựng một bang hội, mày thấy thế nào?*

Tần Thiên uống một hớp rượu, chậm rãi nói. Việc này trước đây hắn đã nghĩ tới, nhưng vì không có thực lực nên đành gác lại, mà bây giờ thì khác, hắn có dị năng, hy vọng báo thù cho cha mẹ càng lúc càng lớn, xây dựng bang phái càng có lợi cho việc báo thù, cho nên Tần Thiên muốn bắt tay vào việc xây dựng bang phái.

- *Xây dựng bang hội, mày nói thật chứ? Việc này cũng quá kích thích đi!*

Phong Từ vừa nghe xong liền cảm thấy hưng phấn, thiếu chút nữa phun cả rượu ra.

- *Đúng vậy, không phải nói giỡn đâu, mày có muốn làm thử hay không?*

Tần Thiên nghiêm túc nhìn Phong Từ nói.

- *Đương nhiên rồi, dù sao ông già tao cũng không coi tao ra gì, tao nhất định gây dựng một phen sự nghiệp cho ông ấy sáng mắt, ông đây cũng không phải là một kẻ ăn chơi trác táng.*

Phong Từ ngao ngễ nói, tuy là con nhà giàu có, nhưng thường ngày cũng rất nhiều người không coi hắn ra gì, bởi hắn không phải con dòng chính.

- *Tốt, cạu chén.*

Tần Thiên cách ly với hắn rồi một hơi uống sạch chỗ rượu còn lại.

- *Phải rồi, nếu chúng ta xây dựng bang hội, vậy đặt tên là gì?*

Phong Từ nhìn Tần Thiên hỏi.

Cái này tao còn chưa nghĩ tới.

Tần Thiên nhú mày nói, ngoài việc muốn xây dựng một bang hội, hắn cái gì cũng chưa nghĩ tới.

- *Tao thấy hay là lấy tên mày đi, gọi là Khiếu Thiên bang, thế nào, khí phách chứ? Sau này mày là lão đại, tao nghe theo lời mày là được.*

Phong Từ nhìn Tần Thiên nói.

- *Được, vậy lấy tên này đi, khẩu khí đủ lớn, đủ vang dội, Trung Châu còn chưa có ai lấy tên này, vậy chúng ta là độc nhất vô nhị, tương lai san bằng cả giới hắc đạo Trung Châu, là ông vua thế giới ngầm...*

Tần Thiên nắm chặt nắm tay, trong mắt ngoài vẻ cương nghị còn có ngọn lửa của thù hận.

- *Hay, cạu ly!*

Phong Từ nhìn Tần Thiên có chút kích động nói.

Hai người ở quán bar đến tận khuya mới về.

Về đến nhà, Tần Thiên thấy Tiêu Du đã đi ngủ, bèn rón rén trở về phòng mình. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

...

Sáng ngày thứ hai, mới sáng sớm Tần Thiên đã bị chuông điện thoại đánh thức, vừa cầm lấy nhìn, không ngờ là Hàn Thi Vũ gọi.

- *Mau dậy đến trường đi.*

Hàn Thi Vũ ở đầu dây bên kia hô lên.

- *Khốn kiếp, tiểu thư cô xem bây giờ là mấy giờ, sớm như vậy trường học còn chưa mở cửa, chẳng lẽ cô nhớ tôi đến vậy sao?*

Tần Thiên tà tà cười nói.

- *Lưu manh, ai nghĩ tới cậu chứ, tôi là lớp trưởng, phải giám sát không cho cậu tới muộn, mau rời giường, tôi chờ cậu ở cổng trường học.*

Hàn Thi Vũ nói xong liền cúp điện thoại, ngáp một cái, từ trên giường ngồi dậy, đưa tay ra xoa xoa cái lưng, rồi đi ra ngoài.

Sáng sớm, Tiêu Du đã thức dậy, đang làm bữa sáng trong phòng bếp. Tần Thiên vừa mở cửa đi đánh răng, liền trông thấy Tiêu Du mặc chiếc áo ngủ bằng tơ đang đứng quay lưng về phía mình làm bữa sáng, nhất thời hai mắt căng ra.

Bởi vì Tiêu Du không mặc đồ lót, chỉ mặc mỗi bộ áo ngủ bằng tơ cực mỏng, hơn nữa lại hơi trong suốt, khi ánh nắng chiếu vào người nàng, thân hình uyển chuyển của cô ấy như ẩn như hiện, nhất là chỗ giữa hai chân, khu vườn bí mật lại lộ ra một chút, nhìn cực kỳ mê người, còn có bộ kiềng đòn kia, vừa to vừa căng, đập thẳng vào mắt Tần Thiên, khiến mạch máu trong người hắn căng phồng lên, tiểu đệ đệ bên dưới nhất thời dựng đứng lên.

- *Nếu là nhìn chính diện, không phải là thấy hết ư.*

Tần Thiên bí ối nghĩ, tim đập ầm ầm, không tự chủ được đi tới phía sau Tiêu Du.

- *Chị, buổi sáng tốt lành.*

Tần Thiên có chút kích động nói với Tiêu Du, nhìn cặp mông đang rung rinh trước mắt, nhất là cái vườn hoa ở giữa kia, Tần Thiên không nhịn được muốn đem cái tiểu đệ đệ của mình cọ cọ vào đó một chút, nhưng chung quy vẫn không dám.

- *Ừ, em đi đánh răng rửa mặt đi, chuẩn bị ăn điểm tâm.*

Tiêu Du cũng không quay đầu lại nói, không hề phát hiện sự gọi cảm của mình.

- *Chị, hay là để em giúp chị.*

Tần Thiên nhìn Tiêu Du đang thái cà chua, cố ý đưa tay vòng ra trước, thân thể hai người nhất thời tiếp xúc, tiểu đệ đệ cứng rắn nhẹ nhàng ma sát với kiềng đòn của Tiêu Du, ngay lập tức một loại khoái cảm không tên từ phía dưới truyền tới, khiến Tần Thiên không tự chủ được thân thể căng cứng lên.

- *Ừm!*

Tiêu Du cũng không kiềm chế được rên lên một tiếng, địa phương đó của nàng bị một vật vừa cứng vừa nóng chạm vào, đã thế lại còn quẹt qua quẹt lại, lực đạo càng lúc càng mạnh. Tuy nàng thường trêu đùa Tần Thiên, nhưng thân mật như hiện tại mới là lần đầu tiên, sắc mặt đỏ ửng, dao trong tay chút nữa thì rơi ra.

Mà Tần Thiên bị cảm giác này làm cho phê cả người, dục vọng bành trướng, hạ thể lại ma sát càng mạnh, khoái cảm truyền đến dồn dập, cực kỳ thống khoái, mà Tiêu Du cả người run rẩy, rên lên một tiếng, cảm giác tê dại từ nơi đó truyền tới khiến nàng không thể kiềm chế được.

- *Chị, em muốn chị!*

Tần Thiên thờ một hơi vào bên tai Tiêu Du đang kích động, khẽ vươn tay từ phía sau ôm lấy nàng, phía dưới mạnh mẽ đâm vào bên trong, tay còn lại mò nắm tới bộ ngực cực kỳ ngạo nhân của nàng, dùng sức xoa bóp uốn nắn các dạng, bộ đồ bằng tơ ngăn cách ở giữa khiến hắn càng khó kiềm chế.

- *Không được, Tiểu Thiên, em mau buông chị ra!*

Tiêu Du kêu lên, đem toàn bộ khí lực đẩy Tần Thiên ra, vội trốn sang một bên, lấy tay che chở trước bộ ngực của mình, e thẹn nhìn Tần Thiên. Song vì vừa rồi Tần Thiên dùng lực quá mạnh, làm cho nút áo bung ra, lộ ra da thịt trắng nõn như tuyết, nhìn mà khiến người ta muốn phạm tội, Tần Thiên lại càng kích động lao về phía Tiêu Du.

- *Tiểu Thiên, đừng mà...*

Tiêu Du vội vàng hô.

- *Chị, vì sao không được, dù sao chị cũng gả cho em mà, bây giờ liền cho em đi!*

Tần Thiên nhìn thân thể mê người của Tiêu Du mà không ngừng cầu xin.

- *Không được, chị đã nói chờ khi nào em tốt nghiệp đại học mới cho em thân thể của chị, em nếu dám cưỡng bạo, sau này chị liền không để ý tới em nữa.*

Tiêu Du thần tình thẹn thùng nhìn Tần Thiên nói.

- *Chị, nhưng mà... Thôi được, em không bức chị là được chứ gì, nhưng cho em sờ một chút có được không, nếu không em nhịn không nổi.*

Tần Thiên say đắm nhìn Tiêu Du nói.

- Cho em sờ ư... Không được!

Tiêu Du nhìn Tần Thiên nghĩ nghĩ một chút rồi cự tuyệt, nhìn cái vật kia dựng đứng lên, mặt càng thêm đỏ.

- Chị, chị không cho em sờ, em sẽ không nhìn được, hay là chị giúp em giải quyết, y học có nói nếu không giải quyết kịp thời có thể tạo thành thương tổn với cơ thể.

Tần Thiên nhìn Tiêu Du nói.

- Cút, em đừng hòng gạt chị, em cho rằng ta không học qua sinh học à, mau đi ra, không chị giận đấy.

Tiêu Du tức giận nhìn Tần Thiên nói.

- Chị, nhưng mà...

- Mau lên, em muốn chị sau này không nhìn mặt em nữa phải không?!

Tiêu Du không để Tần Thiên nói hết câu liền hờn dỗi nói. Tần Thiên thấy bộ dáng tức giận của nàng, đành bất đắc dĩ quay đầu đi ra khỏi cửa bếp. Tiêu Du thấy Tần Thiên đã ra ngoài liền đóng cửa lại, thở ra một hơi nhẹ nhõm, liền đi vào phòng WC, cởi quần dài ra, lấy khăn lau lau vườn hoa bí mật, sắc mặt đỏ bừng.

- Gia hỏa chết tiệt này, càng lúc càng to gan, làm hại mình đứng cũng không nổi, xem ra đã thực sự khôi phục, không uống công ta câu dẫn.

Tiêu Du lầu bầu nói, nếu Tần Thiên biết Tiêu Du vừa rồi là có ý, không biết sẽ nghĩ gì.

...

Ăn xong bữa sáng, Tần Thiên liền đi đến trường. Từ xa đã thấy Hàn Thi Vũ đứng ở cổng trường, bên cạnh có 7, 8 thằng con trai đang đứng cười cười nói nói cái gì đó, nhưng trông bộ dáng Hàn Thi Vũ tựa hồ rất mất kiên nhẫn, không ngừng nhìn về phía con đường Tần Thiên đi tới. Vừa thấy Tần Thiên xuất hiện liền cao hứng vỗ vỗ tay chào hân.

Tần Thiên đang buồn bực chuyện buổi sáng, thấy Hàn Thi Vũ xinh đẹp hấp dẫn đang đi tới, nhất thời trong lòng mừng rỡ, nhưng nhìn tới mấy tên con trai phía sau, sắc mặt liền trầm xuống, hai tay nắm chặt lại kêu lách cách. Vì trong đó có kẻ mà hân rất muốn đập, Dương Vĩ.

Mẹ nó, xem ông mày làm sao đập chết mày!

Tần Thiên cười lạnh nhìn Dương Vĩ, Tần Thiên chính là hạng người có thù tất báo.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Có thù tất báo

- Tại sao lâu như vậy anh mới đến làm hại em chờ mỏi mắt, em muốn phạt anh.

Hàn Thi Vũ đi đến trước mặt Tần Thiên nhìn hân oán giận nói, một bộ dáng tiểu nữ nhân nũng nịu khiến hai người giống như cặp đôi yêu nhau thông thường.

- Tiểu Vũ, làm sao mà em lại ở cùng một chỗ cùng với loại người này, hân sẽ hại em đấy. Chúng ta đi thôi, không cần để ý đến hân. Bạn đang đọc truyện được copy tại *Truyện FULL*

Dương Vĩ đi đến khinh thường nhìn thoáng qua Tần Thiên, nói Hàn Thi Vũ, ngày hôm qua Tứ Trọc giáo huấn Tần Thiên, hân ở một bên nhìn, cho nên hôm nay nói chuyện đặc biệt đề cao, căn bản không sợ Tần Thiên, nghĩ rằng Tần Thiên bị đánh một trận nên vẫn còn sợ.

- Dương Vĩ, bạn nói gì vậy? Tất cả chúng ta đều là bạn học, làm sao bạn có thể nói như vậy?

Hàn Thi Vũ liếc nhìn Dương Vĩ bất mãn nói.

- Hừ! Thằng chó, cho mày nhảy nhót một hồi, chốc nữa đồng người sẽ cho mày lòi cái đuôi ra.

Tần Thiên thoáng liếc qua Dương Vĩ, lòng lạnh nhạt thẳm sâu, không chút nào để ý đến hân.

- *Tốt, vậy em muốn phạt anh như thế nào nào? Là muốn chiếm nư hân đầu của anh sao?*

Tần Thiên mê đắm nhìn Hàn Thi Vũ nói, trắng trợn trêu đùa, làm mặt nàng ửng đỏ.

- *Đáng ghét, lưu manh đáng chết, ai muốn nư hân đầu của anh chứ?*

Hàn Thi Vũ vội vàng nói, bộ dáng giống như đang làm nũng.

- *Em còn chưa ăn điểm tâm, vậy phạt anh phải mời em ăn điểm tâm suốt một tháng.*

Hàn Thi Vũ nũng nịu nói với Tần Thiên, không cảm giác thấy có chút nào không ổn.

- *Không thành vấn đề, chúng ta đi thôi.*

Tần Thiên trực tiếp kéo tay Hàn Thi Vũ, khiến nàng giật mình muốn tránh thoát nhưng lại bị Tần Thiên nắm chặt lại, căn bản không thoát đành phải chịu, nhưng khuôn mặt đỏ hồng, trong lòng thầm mắng Tần Thiên lưu manh.

Dương Vĩ đứng tại chỗ trực tiếp ngây ngốc, hoàn toàn bị người ta coi thường. Hơn nữa, lại còn bị Tần Thiên làm trò trước mặt đưa cô gái mà mình thích. Điều này làm cho hắn không sao chịu nổi, trợn mắt to lên. Dương Vĩ ngay lập tức lửa giận ngút trời.

- *Tần Thiên, mày đứng lại đó cho tao!*

Dương Vĩ hướng về phía Tần Thiên giận dữ hét lên, giận đến tím mặt.

- *Sao vậy? Dương Vĩ bạn học, có chuyện gì sao?*

Tần Thiên làm bộ dáng vô tội nhìn Dương Vĩ nói, khiến Dương Vĩ càng thêm tức giận.

- *Mày buông Tiểu Vũ ra, nàng không phải là người của mày, cô ấy là của tao.*

Dương Vĩ chỉ thẳng mặt Tần Thiên tức giận nói.

- *Hả? Đầu óc mày có bệnh phải không? Từ lúc nào Thi Vũ là người của mày?*

Tần Thiên nhìn Dương Vĩ cười lạnh nói.

- *Hừ! Tao nói là của tao thì là của tao. Mày có tư cách gì theo đuổi Tiểu Vũ. Mày có thể cho cô ấy dạng hạnh phúc gì? Dập tắt hi vọng đi Tiểu Vũ là của tao.*

Dương Vĩ nhìn Tần Thiên khinh thường nói, bộ dạng từ trên cao nhìn xuống.

- *Oh, vậy sao? Nghèo sẽ không có quyền được theo đuổi đàn bà sao!*

Tần Thiên nhìn Dương Vĩ lạnh lùng nói, hai tay nắm chặt.

- *Vô nghĩa. Loại người bỏ đi như mày có tư cách gì cùng với người giàu có như tao cạnh tranh? Mày lấy cái gì để cạnh tranh. Tao muốn cái gì thì có cái đó, không như hạng shit chó giống mày, cả đời này cũng không cưới được vợ.*

Dương Vĩ nhìn Tần Thiên cảm giác ưu việt khiến hắn lớn tiếng mắng, tức giận đến nổi đầu óc mù mẫm, trong mắt chỉ muốn làm nhục Tần Thiên mà không quan tâm đến mặt khác, không hề hay biết làm vậy sẽ khiến Hàn Thi Vũ đối với hắn càng thêm phản cảm.

- *Dương Vĩ! Tại sao bạn lại nói như vậy? Mình là người của bạn khi nào? Bạn còn nói như vậy, mình sẽ tuyệt giao với bạn!*

Hàn Thi Vũ tức giận nhìn Dương Vĩ nói.

- *Thi Vũ hãy nghe anh nói, đừng cùng loại cặn bã này ở một chỗ, nói không chừng ngày này đó liền bị cảnh sát bỏ tù, bị bắn chết. Không bằng làm bạn gái của anh. Anh biết hiện tại em không thích anh, nhưng chúng ta có thể từ từ bồi dưỡng, một ngày nào đó em sẽ thấy được ưu điểm của anh, lúc đó em sẽ yêu anh. Còn loại bỏ đi này càng quảng đi sớm càng tốt, đỡ tốn công xã hội nuôi nấng.*

Dương Vĩ chỉ thẳng mũi Tần Thiên nói với Hàn Thi Vũ.

- *Dương Vĩ, Mày... Thi Vũ, đừng cùng tranh luận với tên ngu ngốc này, nếu không mọi người sẽ không phân biệt được ai là người ngu ngốc.*

Tần Thiên cắt đứt lời Hàn Thi Vũ nói, đem nàng kéo về phía sau mình.

- *Hừ! Mày mới là ngu ngốc, cả nhà mày đều là ngu ngốc!*

Dương Vĩ chỉ mặt Tần Thiên lớn tiếng quát mắng, nhất thời khiến không ít người đi đường bị hấp dẫn xem náo nhiệt.

- *Mày muốn chết phải không? Dám mắng tao!*

Tần Thiên nhìn Dương Vĩ nói. Hắn ghét nhất bị người khác chỉ thẳng mặt chửi nhà của hắn. Lại bị tên Dương Vĩ ngu ngốc này coi thường không sửa trị thẳng này khó mà bảo vệ được quốc gia.

- *Tần Thiên, mày đang uy hiếp tao? Ha ha ha... Tao tức cười chết mất, chẳng lẽ hôm qua mày bị đánh đến não tàn rồi.*

Dương Vĩ khinh thường nhìn Tần Thiên cười to nói:

- *Xem ra người đánh tao hôm qua chính mày là chủ mưu.*

Tần Thiên nói.

- *Không sai, chính là tao kêu bọn nó đến đánh mày đấy, sao nào? Mày dám đụng đến tao? Tao cho mày biết, dám đụng tao tao sẽ diệt cả nhà mày.*

Dương Vĩ cười lạnh nhìn Tần Thiên giọng đầy uy hiếp nói, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường.

- *Thật vậy sao? Tao liền thử xem ai sẽ bị diệt cả nhà trước!*

Tần Thiên nhìn Dương Vĩ nói, vừa dứt lời trong nháy mắt giương tay hung hăng tát thẳng lên mặt Dương Vĩ.

- *Bốp!*

Một âm thanh giòn tan vang dội, tốc độ Tần Thiên cực nhanh. Dương Vĩ căn bản là không kịp phản ứng nữa, nháy mắt cả người trực tiếp bị đánh ngã trên mặt đất, mấy cái răng dính máu rơi ngay bên cạnh.

- *A... Thằng chó mày dám đánh tao, mày muốn chết, tao nhất định tìm người giết mày!*

Dương Vĩ che miệng rống giận hét lớn, miệng đầy máu tươi chảy ròng ròng.

- *Giết tao? Tao đây thịt mày trước tiên!*

Tần Thiên lạnh lùng nói, một cước sút thẳng vào miệng Dương Vĩ, nháy mắt miệng Dương Vĩ trực tiếp bay ra gần mười cái răng. Toàn bộ răng cửa toàn bộ bị Tần Thiên một cước đá rụng, cả người té trên mặt đất kêu thảm thiết, không đứng lên nổi.

- *Tần Thiên, làm thế là phạm pháp đấy.*

Hàn Thi Vũ bên cạnh hồi phục tinh thần, vội vàng kéo Tần Thiên nói.

- *Không sao, người thế này pháp luật không dung mà ý trời cũng không tha, em yên tâm đi.*

Tần Thiên liền đi đến trước mặt Dương Vĩ dùng đôi tay trực tiếp đánh vào bụng hắn làm cho Dương Vĩ trực tiếp dịch vị đều chảy ra.

- *Hừ! Giết tao? Xem mày làm gì để giết tao, mau quỳ xuống cầu xin tha thứ, ông mày sẽ bỏ qua cho mày. Bằng không tao đảm cho chết!*

Tần Thiên lạnh lùng nói với Dương Vĩ.

- *Mày... Đừng hòng. Tao sẽ thịt cả nhà mày.*

Dương Vĩ gian nan chỉ vào Tần Thiên nói.

- *Còn muốn diệt cả nhà tao? Ông mày cho mày ném thử tuyệt chiêu lợi hại nhất.*

Tần Thiên nói, trong lòng thầm nghĩ có biện pháp nào khiến cho hắn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, đột nhiên Tần Thiên nhìn thấy bên cạnh hoa viên có một đồng phân chó nóng hôi hổi.

- *Hừ! Tiểu tử, Mày thật là may, mắng tao là shit chó tao liền cho mày ném thử.*

Tần Thiên cười tà nói, xách Dương Vĩ lên hướng tới đồng shit đi đến.

Dương Vĩ vừa thấy Tần Thiên uy hiếp cho hắn ăn shit nhất thời cực kì hoảng sợ, liều mạng giãy dụa nhưng không có chút tác dụng nào.

- *Tần Thiên, đừng làm vậy.*

Hàn Thi Vũ khuyên can nói.

- Không có gì, không có gì.

Tần Thiên chậm rãi nói, một tay xách đầu Dương Vĩ xuống cách đồng shit chó 1 cm, cũng không có đè hẳn xuống. Hàn Thi Vũ thấy vậy thăm thở phào một hơi. Dương Vĩ cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Chắc chắc, đồng shit chó này đúng là còn nóng hổi nha, có muốn hay không ném thử? Chỉ cần mày quỳ xuống cầu xin tao tao bỏ qua cho mày, thế nào? Cầu hay không?

Tần Thiên nhìn Dương Vĩ chậm rãi nói.

- Tao cầu... Tao cầu...

Dương Vĩ vội vàng nói, nhưng đầu mơ hồ không rõ ràng, cực kì hoảng sợ, ăn shit so với bị đánh còn khó chịu hơn.

- Mày nói cái gì? Tao không nghe rõ? Xem ra là mày cho là tao chỉ dọa mày. Kỳ thật tao không thích dọa người chỉ thích làm thật!

Tần Thiên nói xong mạnh mẽ dùng lực đem đầu Dương Vĩ ấn vào đồng shit chó, khiến toàn bộ shit chui vào mồm Dương Vĩ, làm hắn phát ói nhưng ói không ra vì bị Tần Thiên đè lên.

Hàn Thi Vũ chứng kiến cảnh ghê rợn này trực tiếp quay đầu đi còn chung quanh người xem cũng lộ vẻ ác tâm.

- Hừ! Thăng chó nhớ cho kỹ đừng có chọc tao, bằng không tao không ngại cho cả nhà mày ăn shit!

Tần Thiên cảnh cáo hắn lập tức đứng dậy kéo Hàn Thi Vũ hướng về phía trường học mà đi, người chung quanh thì sôi nổi lấy điện thoại ra chụp ảnh. Dương Vĩ ăn shit liền danh chấn Đại Giang Nam Bắc, đây là sau này hãy nói.

...

- Quả nhiên lợi hại, không hổ là người thừa kế của Tần gia, thủ đoạn ác động như thế. không bao giờ chịu ăn thiệt thòi, có thù tất báo, xem ra mình tìm đúng người rồi.

Xa xa, có một nữ nhân nhìn Tần Thiên lâu bầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Sóng gió ở sân bóng rổ

- Tần Thiên, vừa rồi anh quá nóng vội. Anh không sợ gặp phải chuyện gì không may sao?

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên, trong ánh mắt nàng mang theo chút lo lắng. Có điều Tần Thiên đã giáo huấn Dương Vĩ một trận ra trò, dù nắng hắc nhưng trong lòng nàng vẫn vui vẻ. Bởi vì cái tên Dương Vĩ kia cứ suốt ngày quẩn quít lấy nàng, lại còn nhiều lần động tay động chân với nàng khiến nàng cực kỳ chán ghét. Hôm nay lúc Tần Thiên hung hăng đánh Dương Vĩ một trận ra trò trong lòng nàng cũng cảm thấy hả hê.

- Sao hả! Em thích anh rồi à? Sao lại lo lắng cho anh như vậy? Nói trước nhé, anh không phải người tùy tiện đâu đấy.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ với vẻ đầy đắc ý.

- Anh chết đi! Ai thích cái loại lưu manh như anh. anh mà còn như vậy thì em cũng chả thèm để ý tới anh nữa.

Hàn Thi Vũ mắc cỡ tới mức mặt đỏ bừng lên, bĩu môi nói với Tần Thiên. Tần Thiên lại là loại lão làng chuyên đùa giỡn thế nên lại khiến nàng cảm thấy càng thêm xấu hổ.

- Được rồi được rồi! Về sau anh sẽ không thế nữa. Đi thôi, chúng ta đi ăn sáng nhé. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - <http://truyenfull.vn>

Tần Thiên cười nói với Hàn Thi Vũ, trong đầu hắn thầm nghĩ cô nàng này thật quá chất phác rồi.

...

Sau khi ăn xong bữa sáng, hai người liền đi tới sân vận động. Hôm nay chỉ có giờ học buổi sáng, hơn nữa lại là hai tiết thể dục, sau khi học xong là lại có thể mò đi chơi. Tần Thiên cũng chả học chút nào cái môn thể dục này nhưng không cúp của được nên mỗi khi đến tiết này là hắn lại mò ra một chỗ cứ điểm danh xong là lại tìm chỗ ngủ một giấc, khi nào hết tiết thì lại trở về nhà.

Tiết thể dục hôm nay được học ở ngay trên sân bóng rổ, lúc hai người bước tới sân vận động thì dường như mọi người đều đã đến đông đủ. Ông thầy thể dục tầm 50 tuổi đang đứng phía trên đọc tên điểm danh. Hai người liền vội vàng chạy đến, đứng vào trong hàng.

- Trương Hiểu Hoa!

- Có!

- Hoàng Bồi Tân!

- Có!

- Trần Thiên!

- Có!

...

Rất nhanh việc điểm danh đã xong.

- Tốt lắm Các em, hôm nay chúng ta sẽ học là bài luyện tập ba bước vượt rào. Trước tiên mọi người xem tôi thực hiện một lần, sau đó từng người làm theo. Bộ môn này cũng có trong danh sách thi nên mọi người phải luyện tập cho tốt. Bây giờ tất cả nhìn tôi thực hiện một lần.

Ông thầy thể dục nói với mọi người, nói xong ông ta cầm một quả bóng rổ lên bắt đầu đập.

- Nhìn đây này, chạy ba bước ném bóng không phải đơn giản chỉ là bước ba bước xong rồi ném. Mà phải dẫn bóng đi hai bước, bước thứ ba chính là bước nhảy lên, đồng thời ném bóng vào rổ. Đơn giản chỉ có vậy thôi.

Ông thầy thể dục vừa nói vừa làm động tác nhẹ nhàng đưa bóng vào rổ. Rất là đơn giản.

- Tất cả rõ chưa!

Ông thầy thể dục hỏi.

- Đã rõ!

Mọi người đáp.

- Tốt, vậy thì bắt đầu luyện tập đi. Cứ theo hàng lối đã sắp xếp, từng người lên một để thực hành, cứ như thế mà làm không cần phải hỏi tôi nữa.

Ông thầy thể dục nói xong thì hàng nam đầu tiên đã bắt đầu ném bóng về cái rổ.

Đa số học sinh nam đều chơi bóng rổ cả, chỉ có vài tên là không mà thôi cho nên học môn này cũng sẽ không có vấn đề gì. Nhưng nữ sinh thì khác, cả đám đều không có chút hài hòa nhịp nhàng gì cả, làm cho đám người bên cạnh xem mà cười đau cả bụng.

- Tốt rồi, hôm nay luyện tới đây thôi. Tiếp theo các em cứ tự do luyện tập, trước khi tan học mười phút thì tất cả tập hợp lại điểm danh.

Ông thầy thể dục nói với mọi người, nói xong ông liền rời đi. Cả đám bạn học liền lập tức chia ra.

Đã rất lâu rồi Trần Thiên chưa chơi bóng rổ, dĩ nhiên đã đi học thể dục thì cũng cần phải vận động chút cho nên hắn liền nhập bọn với đám bạn để chia đội thi đấu. Nhưng không nghĩ tới là vừa chia đội xong thì phiền toái đã gõ cửa.

- Đám trẻ khoa mỹ thuật tạo hình bọn mày đi ra chỗ khác chơi, chỗ này đã được chúng tao sẽ trưng dụng. Chúng tao đang cần sân để thi đấu.

Sáu bảy người mặc quần áo đồng phục của khoa thể dục đi tới. Có một thằng cao hơn 2m thân thể cường tráng nói với mọi người không chút ý tứ nào.

- Dựa vào cái gì mà đuổi chúng tôi đi. Chỗ này là chúng tôi tới trước, dựa vào cái gì mà phải nhường lại cho mấy người.

Đám người khoa mỹ thuật tạo hình liền lập tức phản đối.

- Dựa vào cái gì ư? Bằng vào thực lực đó, bọn tao là người ở khoa thể dục, là đội bóng của trường. Còn xem bọn mày là cái gì đi. Một đồng chí biết cầm bút vẽ mấy cái thứ bỏ đi, nhanh cút đi đừng làm ảnh hưởng đến bọn tao. Nếu không thì đừng có hỏi tại sao biển xanh lại mặt.

Tên cao lớn kia khinh thường nhìn mọi người nói, hai nắm đấm của hắn giơ lên, lời nói mang đầy tính uy hiếp. Những tên khác ở khoa thể dục cũng mang ánh mắt đầy khinh miệt nhìn người ở khoa mỹ thuật tạo hình, làm cho đám người này không khỏi vội vàng lui về phía sau. Tiếng xầu của khoa thể dục cả trường ai cũng biết, bọn chúng toàn những tên ngang ngược có biết nói đạo lý bao giờ đâu, lại còn mọc ra cái gọi là đội bóng đại diện cho trường nên có thể tùy ý trưng dụng sân bóng, lại còn dọa cả đánh người nữa. Rất nhiều người đều thấy khó chịu với đám này, có điều bọn chúng đều là loại trâu bò, hơn

nữa trong đó lại có mấy tên con nhà giàu nhất nhì nên cả đám chỉ còn biết nín nhịn mà thôi.

- Được rồi, chúng ta đi sân bóng khác vậy.

Một tên bạn học sợ hãi nói. Hắn lập tức ôm quả bóng đi, những đứa bạn học khác thấy thế thì cũng đi theo. Từng người đều thở dài lắc đầu, chỉ tự trách bản thân không đủ to con, lại không có thể lực thôi thì tốt nhất đừng đụng vào là hơn.

- Đợi đã! Mọi người quay lại đi. Đi cái gì mà đi, các ông có phải là con trai nữa không đấy? Mới bị hù dọa một tí là đã sợ hãi bỏ đi rồi. Đúng là bội nhọ bộ mặt của khoa mỹ thuật tạo hình chúng ta!

Tần Thiên bực mình quát với đám bạn cùng khoa. Hắn vốn cũng có chút cảm tình với đám bạn cùng khoa này khi tranh luận. Bởi vì lúc bình thường bọn họ đều tranh giành tới mức người chết ta sống, vậy mà đến lúc thắng thua rồi thì cả đám lại chịu nhục mà im thin thít. Mới có hai câu mà bị dọa cho sợ chết khiếp. Thật sự điều này làm hắn quá thất vọng.

Tần Thiên hô lên như vậy làm mọi người lập tức quay đầu lại nhìn hắn. Nhìn thấy vẻ mặt của Tần Thiên thì mặt của từng người đều hiện lên chút khinh thường pha lẫn châm chọc. Bởi vì trong mắt đám người đó Tần Thiên chỉ là một tên không học vấn không nghề nghiệp, là một tên côn đồ trong lớp học, dường như chả có người nào trong lớp thêm để ý tới hắn.

- Ông nói thì có vẻ đơn giản đấy. Nếu có bản lĩnh thì cứ quay lại đi, làm con trai một lần cho chúng tôi xem đi!

Một tên nhìn Tần Thiên nói với vẻ đầy trào phúng.

- Đúng đấy. Có bản lĩnh thì ông đuổi bọn nó đi đi chứ đừng ở chỗ này nói không.

Một tên khác nói.

- Đúng đấy, đừng có ra cái vẻ đòi hỏi này nọ. Ông cho rằng ông là ai cơ chứ, chỉ là một thằng đàn ở chỗ này mà thôi.

- Được, tôi sẽ cho mấy người nhìn xem thế nào mới được gọi là một đàn ông đích thực!

Tần Thiên cười lạnh nhìn đám người kia.

- Ê này, bọn mày mau rút nhanh. Đừng có đứng con mẹ nó ở chỗ này mà nói nhảm nữa. Tao mà ngứa tay lên là cho từng thằng một trận ngay đấy.

Tên cao to không kiên nhẫn được nữa liền quát cả đám người.

- Hừ! Rút đi? Dựa vào cái gì mà phải rút. Người phải rút đi là bọn mày đấy. Chỗ này là chúng tao tới trước cơ mà!

Tần Thiên quay đầu lại nhìn tên cao lớn kia, lạnh lùng nói.

- Ái chà!!! Đúng là một tên nhãi không sợ chết đây mà. Mày muốn ném thử nắm đấm của tao sao!

Tên cao lớn nhìn Tần Thiên rồi lăm lăm gờ nắm đấm lên nói với vẻ đầy hăm dọa.

- Hừ! Bọn mày không phải là đội bóng rổ của trường hay sao. Chẳng lẽ đánh không thắng thì bắt đầu đưa nắm đấm ra uy hiếp à? Có bản lĩnh thì đấu với bọn tao một trận xem ai lợi hại hơn. Kẻ nào thắng thì có được sân bóng này!

Tần Thiên không sợ hãi chút nào nhìn tên cao lớn nói.

- Ha ha ha ha... Thằng nhóc, mày muốn đấu với bọn tao sao. Đầu mày bị lừa đá hỏng rồi à... Ha ha ha...

Cả đám người khoa thể dục nghe thấy lời của Tần Thiên nói thì lập tức cười ồ lên.

- Không biết tự lượng sức mình, lại còn muốn chịu nhục thêm nữa à!

Khoa mỹ thuật tạo hình cũng có người nói châm chọc.

- Đừng có đứng con mẹ đấy mà nói nhảm. Có dám đấu hay không. Sợ chết thì nói luôn ra rồi biến luôn đi. Đừng có đứng con mẹ đấy mà ra cái vẻ dọa nạt người khác!

Tần Thiên lạnh lùng nhìn đám kia.

- Hừ! Thằng nhãi, mày điên rồi. Không ngờ lại dám thách đấu bọn tao. Được, hôm nay ta cho người biết thế nào là thực lực. Có điều trước tiên ta phải giao hẹn trước, bên nào mà thua thì phải cúi đầu vái nhận lỗi với bên thắng. Thế nào, có dám đấu hay không!

Tên cao to nhìn Tần Thiên nói.

- Không vấn đề!

Tần Thiên đáp ứng luôn.

- Tốt lắm, các người lập tức tuyển ra năm người đi. Bọn chúng ta đợi các người.

Tên cao to nói xong thì gọi cả đám người bên mình lại.

Tần Thiên xoay người nhìn cả đám người nói:

- Có người nào muốn theo ta đánh một trận không, cho bọn chúng biết thế nào là nhục nhã!

Lời Tần Thiên vừa dứt thì nguyên một đám im lặng. Cả đám liền vội vàng lùi về sau, đội bóng của trường cũng không phải là thứ mà bọn chúng có thể so sánh được nên cũng chẳng ai dám dạn dặt đi tìm tai vạ vào người.

- Hừ! Nguyên một lũ nhát gan, đầu bóng mà cũng không dám. Thật sự là bôi nhọ mặt mũi cha mẹ mấy người!

Tần Thiên nhìn mọi người với vẻ xem thường.

- Tần Thiên, ông nói cái gì đấy? Cái gì mà không dám đấu. Chúng tôi tự biết thực lực yếu kém nên xác định bỏ cuộc sớm. Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt. Chỉ có ông mới đáp ứng đánh cùng bọn chúng thôi. Chúng tôi chẳng ai theo đâu.

Một tên phản đối.

- Thật là, thật là không biết tự lượng sức lại còn muốn lôi kéo chúng tôi chịu nhục cùng ông à. Đừng có nằm mơ!

- Sớm nhận thua đi, ông không phải đối thủ của bọn chúng đâu. Đồ đầu đất ạ!

- Được, được, không nghĩ tới các người lại là kẻ mềm yếu đến vậy!

Tần Thiên mang vẻ mặt đầy thất vọng nói. Hắn không nghĩ tới cả đám trông như vậy mà lại đều là lũ chết nhát cả.

- Tôi tham gia có được không?

Lúc này, trong đám người có một thằng cha nặng hơn 180 cân đi tới làm cho cả đám người cười ồ lên. Thằng cha ục ịch này tên là Phạm Kiến, về kỹ thuật chơi bóng của hắn thì phải gọi là siêu nát, khi chơi bóng luôn phạm quy nên đám người chơi bóng chẳng bao giờ thích rủ hắn chơi.

- Tốt, có thể!

Tần Thiên lập tức vui mừng. Tuy hình thể của tên Phạm Kiến này có hơi cục mịch, kỹ thuật kém cỏi, nhưng dù sao cũng có thể làm người phòng ngự.

- Còn có người nào không!

Tần Thiên hô lên. Không có một ai trong đám người thềm đáp lại. Cả đám đều mang ánh mắt chế giễu nhìn hai người Tần Thiên và Phạm Kiến.

Hàn Thi Vũ đứng ở một bên cách đó không xa thấy không người nào ủng hộ cho Tần Thiên thì lo lắng.

- Này, thằng nhãi, bọn mày mà không chuẩn bị được thì đừng có đánh nữa. Không cần phải tốn thời gian đâu cứ thế mà nhận thua cho rồi. Bọn tao sẽ không ép mày quỳ đâu.

Tên cao to kia mang vẻ mặt đầy trào phúng nói hướng về phía Tần Thiên.

- Hừ! Người phải quỳ là bọn mày đấy!

Tần Thiên nhìn lại, lạnh lùng nói. Có điều hiên tại dù đã cố gom góp thì vẫn chưa đủ năm người để tham gia thì đánh đám cái gì. Chẳng lẽ hai người bọn họ lại đi đấu với năm tên trâu bò kia chắc.

- Chúng tôi cũng tham gia!

Đang vào lúc Tần Thiên cảm thấy khó khăn thì một âm thanh truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Một đám bỏ đi

Tất cả mọi người liền nhìn về phía âm thanh truyền tới thì chứng kiến được hoa hậu giảng đường Hàn Thi Vũ cùng hai cô bạn đang đi tới. Lập tức cả đám người ngạc nhiên tới quên cả khép miệng lại.

- *Tần Thiên, ba người chúng em có được không vậy.*

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên hỏi.

- *Đương nhiên là được!*

Tần Thiên nói. Hắn không hy vọng xa với tới mức có tên nào giỏi giang mò đến giúp hắn, chỉ cần có người chuyển bóng cho là tốt lắm rồi.

- *Ha ha ha...Người ở khoa mỹ thuật tạo hình toàn là đồ bỏ đi. Lại để cho con gái lên thi đấu!*

Tên cao lớn nhìn đám người ở khoa mỹ thuật tạo hình với ánh mắt giễu cợt. Mấy thằng ở khoa mỹ thuật tạo hình đều không dám lên tiếng.

- *Được, chúng mày đã gom góp đủ 5 người rồi thì chúng ta bắt đầu đi. Người đẹp, nếu cô sợ bị thương thì có thể ra đấu cho anh biết, anh sẽ mở lưới ra cho.*

Tên cao lớn nhìn Hàn Thi Vũ, nói trêu ghẹo. Hàn Thi Vũ lườm hắn một cái đầy vẻ chán ghét, rồi trốn thẳng sau lưng Tần Thiên.

- *Được. Nếu đã bắt đầu thì ta cũng nói một vài quy tắc. Khi thi đấu trên sân thì khó tránh khỏi va chạm. Nếu như không cẩn thận mà va đầu vào nhau thì mong đừng có mà tức. Còn nữa, chúng ta sẽ chơi hai mươi lượt giao bóng. Lần giao bóng đầu tiên sẽ cho bọn mày phát, không thì đến lúc hết trận bọn mày lại chẳng có cơ hội tấn công nào.*

Tên cao lớn nhìn Tần Thiên nói rồi ném thẳng quả bóng về hướng Tần Thiên.

- *Hừ! Cảm ơn!*

Tần Thiên đón quả bóng rồi kéo đám người bên mình lại, đưa bóng cho Phạm Kiến để hắn phát bóng đồng thời hướng dẫn mọi người tí nữa phải chơi thế nào.

- *Tốt, bắt đầu!*

Trọng tài hô, tên mập mập lập tức ném bóng cho Tần Thiên. Tần Thiên nhận bóng rồi thành thạo đập bóng xồng lên. Về bóng rổ mà nói thì Tần Thiên phải ở cỡ khá. Khi còn ở cấp III, về bộ môn bóng rổ ở trường hắn mà nói thứ hai thì không ai dám nói thứ nhất. Đương nhiên mấy tên ở khoa thể dục kia cũng không phải loại chỉ biết ngồi không.

"*Hừ! Thằng nhãi, để tao cho mày biết tay, bố mày cho mày biết thế nào gọi là nhục nhãi!*"

Tên cao lớn nhìn Tần Thiên đang dẫn bóng thâm nghĩ. Hắn phát tay ra hiệu cho đồng đội phòng thủ còn một mình thì xông lên ngăn Tần Thiên.

Tần Thiên nhìn thẳng to con xông tới, lập tức ném bóng về phía Phạm Kiến. Sau đó hắn bắt đầu chạy ra chỗ khác, rồi ra hiệu cho Phạm Kiến ném trả lại bóng.

Phạm Kiến vừa thấy thì lập tức ném bóng trong tay về phía Tần Thiên. Trên không trung, quả bóng tạo thành một đường vòng cung hoàn mỹ bay về chỗ Tần Thiên.

Nhưng thực sự tốc độ ném bóng quá chậm nên một tên cao to khác đã nhảy lên túm được. Lập tức bên kia bắt đầu phản công lại. Lúc này đúng là Tần Thiên không kịp trở tay rồi.

- *Bang!*

Quả bóng mang theo một lực lớn đập thẳng vào rổ làm toàn bộ ghế đỡ lung lay.

- *1 - 0!*

Trọng tài hô lên. Ba người Hàn Thi Vũ thì mang vẻ mặt thất vọng.

- *Đó! Ta biết mà. Một lũ ô hợp mà lại muốn chiến thắng. Đúng là nằm mơ!*

- *Đúng là tự rước lấy nhục. Đúng là loại ngu xuẩn!*

Bên khoa mỹ thuật tạo hình nhìn thấy đám Tần Thiên thua một quả, thì cả đám chẳng những không cảm thấy khổ sở, mà ngược lại còn có chút hả hê đi châm chọc đả kích.

- *Tần Thiên, tôi...*

- Không có việc gì. Chỉ là một lần sai lầm mà thôi. Cũng mới chỉ bắt đầu. Đi. Phát bóng đi!

Tần Thiên bẽ gãy cái vẻ mặt áy náy của Phạm Kiến bằng vài lời. Phạm Kiến gật đầu nhẹ, chạy tới nhặt cầu rồi phát bóng cho Tần Thiên.

Tần Thiên cầm bóng xông về phía bên khoa thể dục thêm lần nữa. Hắn muốn xông thẳng vào giữa nhưng kết quả là đã bị người từ hai phía kẹp lại, hai tay quờ quạng lung tung, thiếu chút nữa thì hắn đã bị mấy tên này đánh vào mặt. Tần Thiên vội vàng chuyển bóng về phía Hàn Thi Vũ.

- *Hừ! Muốn lên vào à. Muốn chết?*

Tên cao to nhìn Tần Thiên khi bị buộc phải chuyển bóng vội về mặt lạnh nhạt, mỉm cười.

Hàn Thi Vũ đứng bên này, bóng rỏ như thế nào nàng cũng còn chả biết. Sau khi nhận được quả bóng thì vẫn ôm khư khư trước ngực, thấy có người chạy tới cướp bóng thì liền giật nảy mình. Kết quả là bóng bị cướp mất và đối thủ thì đang xông lên tấn công bên mình. Tần Thiên thầm kêu không ổn, lập tức ra hiệu cho tên mập mập quay trở lại phòng ngự, đồng thời rất nhanh hắn đã chạy ra chặn đoạn hậu của thằng cha đang cầm bóng kia.

Nhưng thằng cha đang cầm bóng đó lại đập bóng ra một phía rồi lách người sang bên hướng khác để tránh. Tần Thiên vội vàng quay đầu xem bóng đi hướng nào. Kết quả là vừa quay đầu thì thấy một bóng người cao lớn một tay đang cầm bóng vụt qua nhảy thẳng lên rồi đập vào. Tần Thiên cuống quýt né ra.

- *Bang!*

Lại thêm một cú úp mạnh mẽ nữa.

- *Tỉ số bây giờ là 2 - 0.*

- Thằng nhãi, mày nhận thua luôn đi. Chúng mày không phải đối thủ của bọn tao!

Tên cao lớn sau khi úp mạnh cái giò thì hung hăng nói với Tần Thiên. Nói xong thì hắn liền quay người đi. Đám nam sinh khoa mỹ thuật tạo hình đứng bên cạnh thấy vậy thì cũng tản dần đi.

- *Tần Thiên, thật xin lỗi. Đều là em không tốt!*

Hàn Thi Vũ vác về mặt tội lỗi nói.

- *Không có việc gì. Tiếp tục!*

Tần Thiên chẳng thêm để ý, tay cầm quả bóng lên chuyển sang cho tên mập mập. Tên mập mập lại không đón được làm quả bóng bay sang bên phía khoa thể dục. Đám người khoa mỹ thuật tạo hình lập tức cười ngặt nghẽo.

- *Thằng nhóc. Cảm ơn quả bóng của mày!*

Tên cao to cầm đầu vác về mặt đầy đắc ý nhìn Tần Thiên rồi hắn lập tức chuyển bóng sang cho đồng đội. Sau ba lượt chuyển bóng thì tỉ số đã là 3 - 0.
Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Mười phút tiếp theo, năm người Tần Thiên dốc sức liều mạng phòng thủ. Nhưng vẫn như trước không thể làm được gì, điểm số rất nhanh lên tới 15 - 0. Chỉ cần bọn khoa thể dục không phải bọn nào tàn thì chắc chắn trận này bọn chúng sẽ thắng rồi.

- *Tôi biết ngay mà. Mày mà tôi không đi theo mấy tên này, không thì chỉ có nhục đến chết.*

- Đúng đấy. Không biết tự lượng sức. Giờ phải nhục nhã như thế đó. Tranh thủ thời gian mà nhận thua đi.

Đám người ở bên khoa mỹ thuật tạo hình bắt đầu lái nhãi.

- *Tần Thiên. Chúng ta có lẽ phải nhận thua thôi. Chúng ta không phải là đối thủ của bọn họ!*

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên nói. Dưới con mắt của cô nàng, đúng là bọn họ đã hết hi vọng để thắng trận bóng này rồi.

- *Thằng nhãi nhận thua đi. Mày không phải đối thủ của bọn tao!*

Đám người bên khoa thể dục hung hăng can rở nói.

- *Hừ! Mới vào có 15 quả mà thôi. Để bố cho chúng mày biết thế nào được gọi là kỳ tích!*

Tần Thiên nhìn đám người khoa tạo hình rồi quát với vẻ lạnh lùng. Nói xong hắn liền ném bóng cho tên mập.

- *Hừ! Hai đứa mày kẹp chết nó cho tao!*

Tên cao lớn nhìn Tần Thiên dẫn bóng thì lập tức bố trí hai tên đồng đội đi kẹo chặt Tần Thiên.

- Hừ! Bỏ mày nhện lằm rôi, giờ mới ra tay cho bọn mày biết thế nào mới được gọi là cao thủ!

Tần Thiên nhìn hai tên đang xông tới mà thầm nghĩ. Sở dĩ vừa rồi hắn thua nhiều như vậy là hoàn toàn cố ý. Bởi vì hắn muốn tát một cái thật đau với đám người kia cho nên mới không sử dụng dị năng. Mà hiện tại thì hắn đã vận dụng để tiêu diệt thằng cha kia.

- Nhìn đây này. Nhìn xem ông lớn nhà mày làm cách nào qua đây này!

Tần Thiên nhìn hai tên trước mặt nói. Chân dậm mạnh làm cả người ôm quả bóng bay đi. Vừa vọt lên được hai bước thì cả người lập tức lui lại rồi vòng qua hướng bên trái. Với tốc độ nhanh như tia chớp, hắn đã vượt qua được hai thằng cha kia, mang theo quả bóng hướng về phía rỏ.

- Làm sao có thể có tốc độ nhanh tới vậy được!

Mọi người lập tức kinh hãi.

Tên cao lớn kia thấy hai đứa bạn của mình bị Tần Thiên đơn giản vượt qua thì lập tức giật mình vội chạy về phòng ngự.

- Hừ! Bỏ mày cho bọn mày xem thế nào là ghi điểm!

Tần Thiên nhìn xem hai tên cao lớn quát. Cả người hắn bay lên cầm quả bóng ném vào trong giỏ.

- Dám ở trước mặt tao ném bóng vào rỏ à. Muốn chết!

Gã kia hét lớn, nhảy mạnh lên thò tay hướng về quả bóng của Tần Thiên. Lòng bàn tay của hắn giờ trước quả bóng để gạt nó ra.

Nhưng là làm thế thì đã sao. Tần Thiên đã dùng lực vào quả bóng đánh bay cái tay của tên cao lớn kia làm quả bóng bay vào rỏ.

- Bang!

- A...

Theo một tiếng trư điem, tên kia hét lên thảm thiết. Quả bóng bị nện mạnh vào trong rỏ.

- 15 - 1!

Trong nháy mắt, toàn bộ xung quanh lặng ngắt như tờ. Tất cả mọi người đều sửng người ra, mang vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi. Tần Thiên rõ ràng đã tấn công chính diện, lại còn đập thẳng vào mặt tên đội trưởng đội bóng của trường, hơn nữa còn làm tên đội trưởng kia văng ra. Thật đáng sợ. Đây là thực lực cỡ nào.

- Không có khả năng, không có khả năng!

Có người vẫn còn không tin nổi.

- Hừ! Cái gì là không có khả năng chứ. Chờ xem đi!

Tần Thiên lạnh lùng nhìn những tên sợ chết kia.

- Tần Thiên, anh tài quá!

Hàn Thi Vũ vui mừng cầm tay Tần Thiên nói.

- Đồ con hoang, tao muốn hành hạ mày. Phát bóng!

Tên cao lớn giận dữ nói, tiếp quả bóng từ đồng đội chuyển sang. Hắn liền lập tức xông thẳng vào chỗ Tần Thiên, trực tiếp 1 vs 1 với hắn.

- Thằng nhãi, mày chết đi!

Tên cao lớn phẫn nộ quát, rồi nhảy mạnh lên với vẻ như nắm chắc trong tay, ném quả bóng vào trong rỏ.

- Hừ! Muốn ném vào rỏ sao. Đừng có hòng!

Tần Thiên hừ lạnh nói, cả người như một viên đạn pháo bay đi, tay phải giờ nhanh ra vuron tới quả bóng trên tay tên cao lớn kia.

- Không!

Tên cao lớn thấy Tần Thiên như nghịch thiên bay tới thì lập tức hét lên, nhưng rốt cuộc đã chậm.

- Bịch!

- A!

Lại là một tiếng vang lớn đi kèm một tiếng hét thảm. Nhưng lần này không giống với lần Tần Thiên đập mạnh tay vào, mà lần này hắn nhảy lên cao rồi đập quả bóng xuống đất. Cả đám đông ở bên ngoài há hốc mồm. Cái vẻ này thật nghịch con mẹ nó thiên quá trời. Thật sự quá mạnh.

Nhưng Tần Thiên cũng chẳng thèm quan tâm mà hắn rất nhanh liền phóng đi, cầm quả bóng trong tay, thừa dịp những người kia còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã lại một lần nữa ném bóng về phía rô. Quả bóng dường như muốn kéo rách cả lưới ở rô ra.

- 15- 2!

Toàn trường lại một lần nữa ồ lên, đến cả Hàn Thi Vũ nhìn thấy cũng bất ngờ.

- Không, tao không phục. Phát bóng, phát bóng nhanh!

Tên cao lớn kêu lên, lại một lần nữa nhận bóng rồi lao về hướng Tần Thiên. Lúc này hắn không thèm phối hợp ba bước gì nữa lập tức lao thẳng tới Tần Thiên. Sau ba bước lấy đà thì bóng lại bị Tần Thiên đoạt lấy rồi lại cũng sau ba bước thì bóng lại bay vào trong rô, giống như người chơi bóng rô trong game vậy. Trâu bò y hệt như người trong game, Tần Thiên vẫn còn đu trên cái rô.

Nếu như lần đầu Tần Thiên ném bóng vào rô thì còn có thể bảo là may mắn... Nhưng rồi lần thứ 2, thứ 3 thì còn gọi là may mắn sao? Rồi 17 lần tiếp theo nữa, chẳng lẽ lại đều là may mắn sao?

Sau lần thứ 20 Tần Thiên ném bóng vào rô, thì toàn bộ người xung quanh cũng đã không dám ho he tiếng nào nữa. Tất cả mọi người đều không biết dùng từ ngữ nào để miên tả nữa. Lúc trước bọn họ còn cười nhạo Tần Thiên không biết lượng sức, nhưng bây giờ sau khi thấy được thực lực khủng bố của Tần Thiên thì cả đám chỉ còn biết trợn mắt mà xấu hổ.

- Không có khả năng. Làm sao có thể như vậy được. Làm sao tao có thể thua được. Không có khả năng. Đây là ăn may, là ăn may mà thôi!

Tên cao lớn không thể tin nổi, hét lên. Cho đến tận bây giờ hắn vẫn không thể chấp nhận được thất bại này.

- Hừ! Không có gì là không có khả năng cả. Bọn mày mới là kẻ bỏ đi!

Tần Thiên khinh thường nhìn đám kia.

- Còn bọn mày nữa. Cũng là đồ bỏ đi nốt. Bị máy bay bỏ bom giữa nhà mà vẫn còn nén giận. Thật không biết đến ngày vợ bọn mày bị bắt đi thì bọn mày còn có thể nén giận được nữa không. Thậm chí lại còn cười nhạo khinh bỉ kẻ khác!

Tần Thiên chỉ thẳng vào đám nam sinh khoa mỹ thuật tạo hình vừa cười lạnh vừa nói làm nguyên một đám tức quá hóa giận.

- Tần Thiên, mày đừng có làm càn!

Một tên tức giận đứng lên chỉ thẳng vào mặt Tần Thiên quát.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Sảng khoái

Người đứng lên nói là một thằng lùn cao không tới 1m6, bộ dáng lớn lên khá khấn, chắc là hại cha mẹ hắn không ít, đúng là một sản phẩm kém chất lượng.

Tên dẫn đầu này cũng chính là tên giễu cợt Tần Thiên nhiều nhất, bởi thì vào thời điểm năm I hắn từng có chút mâu thuẫn với Tần Thiên, lúc ấy kỹ năng về tranh của tên lùn coi như là đứng đầu lớp học, nhưng không ngờ hắn luôn thua Tần Thiên, luôn bị Tần Thiên áp chế ở vị trí số 2. Điều này khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu, cho nên luôn nghĩ cách đả kích Tần Thiên. Không nghĩ tới lần này không những không đả kích được Tần Thiên, ngược lại chính mình lại chịu thiệt, bị Tần Thiên hung hăng nhục nhã một phen.

- Tao quá đáng, bọn mày xem tao có quá đáng không! Nhìn người khoa khác bắt nạt người khoa mình, chẳng những không giúp đỡ mà còn ở một bên châm chọc, bọn mày đúng là đồ nhu nhược.

Tần Thiên nhìn thằng lùn phần nộ quát.

- Hừ! Cho dù lúc trước bọn tao không đứng, nhưng mày cũng không thể vì vậy mà làm nhục bọn tao. Tôi nói thế có đúng hay không hả mọi người?

Thằng lùn hướng về phía mọi người xung quanh nói, muốn mượn sức mọi người công kích Tần Thiên.

- Đúng vậy, bọn tao nhận sai rồi còn không được sao!

- Đúng vậy!

- Chúng ta cũng có tôn nghiêm của chính mình, chúng ta muốn hẳn phải xin lỗi chúng ta. Tôi nói có đúng không hả mọi người?

Tên lùn lại một lần nữa kích động mọi người xung quanh.

- Đúng thế, xin lỗi đi!

- Đúng vậy, xin lỗi bọn tao đi.

- Xin lỗi đi! Xin lỗi đi!

Rất nhiều người đồng thanh hô lớn.

- Các người đứng là quân khốn nạn! Tần Thiên tranh tài giúp khoa chúng ta chiến thắng, các người không cảm ơn anh ấy thì thôi, có sao lại làm khó anh ấy, các người có phải là sinh viên khoa mỹ thuật tạo hình hay không đấy!

Hàn Thi Vũ nhìn không được, tức giận nói.

- Hừ! Chúng tôi có muốn hẳn đi tranh tài đâu, đấy là hẳn tự nguyện đấy chứ, quan khoa gì tới bọn tôi. Mau xin lỗi chúng tôi đi, xin lỗi đi!

Tên lùn chỉ thẳng vào Tần Thiên, lớn tiếng nói.

- Đúng vậy, xin lỗi đi!

- Xin lỗi nhanh lên!

Rất nhiều người đồng thanh hô lên, tên lùn thấy vậy liền cảm thấy đắc ý. Có nhiều người cùng trận tuyệt với mình như vậy, không nhục nhã Tần Thiên tới chết hẳn quyết không buông bỏ.

- Hừ! Tao vốn nghĩ đám bọn mày chỉ là cận bã thôi, không nghĩ tới chúng mày ngay cả sức sinh cũng không bằng. Bọn chúng mày đi học để làm gì? Đọc sách để làm gì? Đến một chút phẩm đức cũng không có, đúng là bố mẹ không biết dạy con.

Tần Thiên phẫn nộ chỉ thẳng vào mặt mọi người chung quanh quát.

- Mày mắng ai là không được bố mẹ dạy đấy! Lập tức xin lỗi bọn tao ngay!

Tên lùn cá giận nói.

- Đúng đấy, xin lỗi đi!

- Hừ! Xin lỗi nhé, hôm nay tao buộc phải nói ra lời này, toàn bộ chúng mày tất cả đều là đồ vô giáo dục, ông mày chính là mắng cái bọn súc sinh chúng mày đấy, vậy thì sao nào? Xin lỗi cái con mẹ mày, xin lỗi tổ cha mày, muốn tao xin lỗi á, còn lâu! Bọn mày có thể làm gì được tao nào!

Tần Thiên chỉ vào đám người vây quanh lớn tiếng quát, giọng nói lạnh như băng. Một cỗ khí phách mạnh mẽ từ trên người hắn phát ra, khiến cho cả đám người bị hù một trận, không dám ngo ngoe gì nữa.

- Mày... Mày không xin lỗi tao, tao liền đi báo với thầy giáo!

Tên lùn có chút lo lắng nói.

- Hừ! Đồ ngu, nói mày là đồ ngu chính là đề cao mày quá. Mày cho rằng mày là học sinh tiểu học à, báo cho thầy biết! Đầu mày không phải bị ngập nước nên âm IC đấy chứ, mày có ngon thì mày đi nói cho thầy giáo biết đi, xem xem họ sẽ làm gì tao.

Tần Thiên đi tới trước mặt tên lùn, một tay túm lấy cổ áo hắn. Khóe miệng mang theo nụ cười tà ác, thoạt nhìn cực kỳ lưu manh.

- Mày... Mày muốn làm gì, mau buông tao ra, mọi người mau đi báo cho thầy giáo đi. Tần Thiên muốn đánh người, mau lên!

Tên lùn chỉ bị Tần Thiên nắm lấy cổ áo, bị hù đến nổi run cầm cập. Chuyện Tần Thiên hay đánh nhau ở ngoài, hắn có nghe qua, nhưng hôm nay hắn nghĩ có nhiều người xung quanh như vậy, chắc là Tần Thiên không dám lớn lối đánh hắn. Không nghĩ tới Tần Thiên lại chẳng xem mọi người ra gì, trực tiếp nắm lấy cổ áo hắn.

- Bọn mày nhanh đi báo cho thầy giáo đi, tao ở chỗ này chờ, để xem bọn mày có thể làm gì tao!

Tần Thiên cười lạnh một tiếng, nhìn khắp bốn phía xung quanh. Ánh mắt hắn cực kỳ lãnh lẽo, những người bị Tần Thiên nhìn lướt quá, liền sợ sun vùi, không dám rời đi. Tần Thiên là ai, mọi người ở đây đều biết, tội gì phải tìm chết.

- Mọi người mau đi báo cho thầy giáo đi, hắn sắp đánh người đó!

Tên lùn gấp gấp nhìn mọi người nói, nhìn bộ dáng của hắn hình như sắp khóc rồi. Nhưng ở đây mọi người vẫn đứng im, sững sờ nhìn hắn.

- Tôi có chút mắc đái, tôi đi WC đây!

Một tên hô lớn, rồi nhanh chóng lên đi.

- Tôi cũng mắc đái!

Một tên khác hô theo.

- Tôi cũng thế...

Không tới 1 phút sau, toàn bộ người vây xem đều bỏ đi sạch, không còn một mống. Tên lùn thấy vậy, vẻ mặt liền xám như tro.

- Hừ! Trợ thủ của mày cũng đi rồi, bây giờ mày muốn thế nào!

Tần Thiên cân nhắc nhìn tên lùn nói.

- Tao... Tao cho mày biết, mày đừng có làm loạn, nơi này là trường học đấy!

Tên lùn khấn trương nhìn Tần Thiên nói.

- Trường học? Hừ! Trường học thì sao nào, tao muốn đánh thì đánh, mày có thể làm gì tao sao?

Tần Thiên khinh thường nhìn tên lùn, làm cho hắn sợ đến nỗi hai chân như nhũn ra.

- Tôi sai rồi, Tần Thiên, tôi sai rồi. Mong anh có thể nể mặt mũi các bạn học, bỏ qua cho tôi, tôi bảo đảm sẽ không có lần sau đâu.

Tên lùn hoảng sợ nhìn Tần Thiên, trực tiếp quỳ xuống nói.

Mọi người ở đây lập tức liền khinh bỉ tên lùn, Tần Thiên thấy vậy liền cảm thấy chán ghét. Trực tiếp đá văng tên lùn đi, loại đồ bỏ đi này, hắn cũng không muốn so đo nhiều.

- Tốt lắm, bọn mày đã thua, làm theo ước định đi!

Tần Thiên đi tới chỗ mấy người khoa thẻ dục nói.

Tên cao lớn nhìn chăm chăm vào Tần Thiên, vẻ mặt khuất nhục.

- Hừ! Coi như bọn tao xui xẻo, thắng nhãi, tao sẽ nhớ kỹ mày, chúng ta đi!

Tên cao lớn oán hận nhìn Tần Thiên, trực tiếp dẫn người rời đi.

- Tốt lắm, bọn mày sẽ vì hành vi hôm nay mà hối hận!

Tần Thiên lạnh lùng nhìn bóng lưng mấy người khoa thẻ dục, dám ở trước mặt hắn chơi xấu, đúng là một bọn không biết sống chết.

- Đi thôi Tần Thiên, chúng ta không cần mấy thứ này, chúng ta đã chiến thắng, em muốn tổ chức ăn mừng một chút. Đi ra quán đồ nướng ở gần trường nào, em mời khách!

Hàn Thi Vũ đi tới vỗ vỗ vai Tần Thiên nói.

- Được, chúng ta đi ăn mừng thôi. Nguồn truyện: Truyện FULL

Tần Thiên khẽ mỉm cười, chào hỏi Phạm Kiến và hai nữ sinh khác một chút, rồi lập tức đi ra ngoài sân vận động.

- Mọi người đi trước đi, tôi phải vào WC chút.

Tần Thiên cảm thấy có chút mắc đái, liền lập tức hướng tới mọi người nói.

- Tôi cũng muốn đi WC, mọi người ra quán đợi trước đi!

Hàn Thi Vũ sáng nay uống hết sạch một cốc sữa tươi, nên hiện giờ cũng có chút khát.

- Hai người...

Phạm Kiến cùng hai nữ sinh khác nghi hoặc nhìn Tần Thiên và Hàn Thi Vũ, vẻ mặt rất chi là mập mờ.

- Không có... Chúng tôi không có gì với nhau.

Hàn Thi Vũ vội vàng nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

- À! Bọn mình hiểu được, hiểu được!

Phạm Kiến cười rất ư là dâm tiện, ngay lập tức liền kéo hai nữ sinh rời đi. Hàn Thi Vũ biết Phạm Kiến hiểu nhầm, khuôn mặt càng lúc càng đỏ hơn.

- Em đỏ mặt cái gì, chẳng lẽ em thật sự thích anh rồi sao!

Hai người đi tới cửa phòng WC, Tần Thiên không nhịn được chắn trước mặt nàng, cười tà nói.

- Em... Em không có, anh đúng là đồ lưu manh!

Hàn Thi Vũ vội vàng lùi lại phía sau, khẩn trương nói.

- Thật sao, vậy em khẩn trương cái gì, nhất định là sợ người khác biết rồi!

Tần Thiên lại tiến tới trước mặt Hàn Thi Vũ, đùa giỡn nói. Hàn Thi Vũ định lùi về phía sau, nhưng cánh tay nhỏ bé của nàng lại bị Tần Thiên nắm chặt, không cho phép nàng lui lại.

- Nói đi, có phải trong lòng em có quỷ hay không?

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói, trong lúc hấn không ngừng len lén liếc nhìn bộ ngực nàng. Từ chỗ hấn nhìn xuống, có thể dễ dàng thấy được khe rãnh thật sâu hết sức mê người, cộng thêm từng đợt hương thơm từ trên người Hàn Thi Vũ, khiến cho Tần Thiên có chút xúc động muốn hôn Hàn Thi Vũ một cái.

- Không có... Anh mau buông em ra, có người nhìn đấy!

Hàn Thi Vũ gấp gấp nói, bàn tay nhỏ bé cố thoát khỏi bàn tay của Tần Thiên. Đáng tiếc là dù nàng cố gắng thế nào đi chăng nữa, nhưng vẫn không thoát được, cổ tay trực tiếp bị đồ lên.

- Muốn anh thả em ra sao, được thôi. Chỉ cần em cho anh hôn một cái, anh liền bỏ tay em ra!

Tần Thiên làm bộ dạng như sắc lang, nhìn chăm chăm vào cặp môi đỏ mọng mê người của Hàn Thi Vũ.

- Không được, anh là đồ lưu manh, mau buông em ra, nếu không em sẽ giận đấy!

Hàn Thi Vũ cả kinh kêu lên, liều mạng giãy dụa. Khuôn mặt quay sang hướng khác, sợ chỉ cần mình không đề phòng sẽ bị Tần Thiên hôn trúng. Kết quả khiến cả người mất thăng bằng, ngã nhào về phía sau.

Tần Thiên không nghĩ tới chuyện lại xảy ra như vậy, bởi vì bàn tay của hấn còn đang nắm chặt lấy cánh tay nhỏ bé của Hàn Thi Vũ, trong nháy mắt liền ngã về phía trước. Cả hai người trực tiếp ngã vào trong phòng vệ sinh nữ.

- A...!

Hàn Thi Vũ hét lên một tiếng chói tai, Tần Thiên cũng kêu rên một trận, cảm giác mặt mình hình như đụng phải thứ gì đó thật mềm, mùi hương thật thơm xộc vào mũi khiến cho thú huyết của hấn sôi trào. Tiểu Tần Thiên trong nháy mắt liền ngẩng đầu lên.

Lúc này cả người Hàn Thi Vũ liền cảm thấy choáng váng, ngơ ngác nhìn Tần Thiên đè lên người mình, một câu cũng không thốt ra được. Mà một lúc sau Tần Thiên cũng ngẩng cái đầu lên, nghi ngờ nhìn xuống, nhất thời hai mắt hấn liền tròn trĩnh, đôi con ngươi mở lớn hết cỡ. Hóa ra lúc này hấn ngã vào ngực Hàn Thi Vũ, khó trách chỗ đó lại mềm, lại thơm như vậy.

"Không đúng, mình đang bóp cái gì vậy!"

Tần Thiên trầm nghĩ, cảm thấy bàn tay mình đang xoa nắn một chỗ rất mềm mại, rất thoải mái. Hấn không khỏi dùng sức lớn hơn bình thường một chút.

- Ừm!

Hàn Thi Vũ nhất thời không tự chủ được rên lên một tiếng, Tần Thiên thấy vậy liền lập tức nhìn lại. Hóa ra là cánh tay của hấn đang tác quái trên đồn bộ

của Hàn Thi Vũ, khó tránh tại sao nó lại mềm như vậy, bắt quá bộ ngực trước mắt càng thêm mê người, khiến Tần Thiên không tự chủ được muốn hôn một cái.

- *Không được, mau tránh ra!*

Hàn Thi Vũ kịp thời phản ứng, thấy Tần Thiên muốn hôn bộ ngực của mình, nhất thời liền khẩn trương. Lập tức đẩy đầu Tần Thiên, phía dưới mạnh mẽ đập một cái, nhanh chóng từ trên người Tần Thiên bò dậy, trốn sang một bên. Bối rối sửa lại quần áo.

- *A... Đau quá, đau quá!*

Tần Thiên nằm dài trên mặt đất, hai tay che đống quần. Cả người gập lại như con tôm, đầu đón hô lên, da mặt cũng vì vậy mà nhả lại.

- *Tần Thiên, anh không sao chứ.*

Hàn Thi Vũ thấy Tần Thiên kêu gào thảm thiết trên mặt đất, vội vàng chạy tới hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sự kiện bắn giết

- Có chứ, rất nghiêm trọng. Bị em đá cho sưng lên rồi.

Hai tay Tần Thiên ôm đống quần, vẻ mặt méo mó nhìn Hàn Thi Vũ nói.

- *Vậy phải làm sao bây giờ, có nên gọi thầy thuốc không.*

Hàn Thi Vũ thấy vậy, lập tức khẩn trương.

- *Không cần, em chỉ sờ một chút là okie, nó cũng không sưng quá to.*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nghiêm túc nói. Sau đó buông dần hai tay ra, tiểu Tần Thiên đã nhô lên rất cao.

- *A... Tần Thiên, anh là đồ lưu manh, anh gạt em.*

Hàn Thi Vũ thấy túp lều như vậy, nhất thời tức giận hết lớn. Mặc dù nàng chưa từng nhìn thấy vật đó của đàn ông, nhưng qua sách vở, nàng biết nó tuyệt đối không phải bị đá trúng, mà là phản ứng sinh lý.

- *Thi Vũ, anh nào có nói dối, tất cả đều là sự thật.*

Tần Thiên mang bộ dáng đáng thương nhìn Hàn Thi Vũ nói.

- *Hừ, anh đừng mơ tưởng gạt em. Anh chính là đại sắc lang. Anh còn làm như thế, em sẽ không để ý tới anh nữa.*

Hàn Thi Vũ đỏ mặt nhìn Tần Thiên tức giận nói.

"*Mẹ nó. Cô nàng này lại biết, chẳng lẽ lại xem Nhục Bò Đoàn sao?*"

Tần Thiên thầm nghĩ, hắn vốn cho rằng Hàn Thi Vũ là một nữ sinh ngoan hiền không biết gì nhiều về chuyện trai gái. Hắn đã từng lừa gạt không biết bao nhiêu nữ sinh ngây thơ, mà mấy cô nàng này ngu ngơ chẳng biết gì. Hắn không nghĩ rằng thoát nhìn Hàn Thi Vũ ngô ngố như vậy lại biết, điều này làm cho hắn thật mất mặt.

- *Khụ khụ... Việc này... Thi Vũ à, thật ra là, anh chỉ muốn đùa em chút thôi.*

Tần Thiên thấy trò quỷ của mình bị phát giác, lúng ta lúng túng từ dưới đất đứng dậy.

- *Hừ, lưu manh.*

Hàn Thi Vũ quay lưng đi, không để ý tới Tần Thiên.

- *Thi Vũ à, lần sau anh không dám như thế nữa, em bỏ qua cho anh nhé.*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ cột nhà nói.

- Hừ.

Hàn Thi Vũ vẫn không để ý tới Tần Thiên.

- Anh thực sự không dám, em tha thứ cho anh đi.

Tần Thiên tiếp tục lắc nhai.

- Hừ.

Hàn Thi Vũ cũng chỉ trả lời hần bằng từ hừ quen thuộc.

- Được rồi. Em nói đi. Rốt cuộc phải thế nào em mới chịu tha thứ cho anh.

Tần Thiên mang bộ dáng cầu khẩn nói với Hàn Thi Vũ. Hàn Thi Vũ nhìn bộ dạng của hần như vậy, trong lòng âm thầm đắc ý.

- Muốn em bỏ qua cho anh rất đơn giản, anh hãy trả lời câu hỏi lần trước em đã hỏi anh. Trong nhà anh có phải đã xảy ra chuyện gì phải không? Vì vậy anh mới trở thành bộ dạng thế này?

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên nói.

Tần Thiên vừa nghe, sắc mặt lập tức trầm xuống, thần sắc trên mặt biến mất không thấy. Chuyện cha mẹ Tần Thiên, hần không muốn cho người khác biết. Cho dù là bạn tốt nhất, người thân hần cũng không tiết lộ một lời.

- Thật xin lỗi, không thể trả lời.

Tần Thiên lạnh lùng nói. Dứt lời, hần liền xoay người rời đi.

- Nay! Tần Thiên, không cho phép anh đi.

Hàn Thi Vũ vội vàng đuổi theo, giang hai tay ra che trước mặt Tần Thiên. Tần Thiên liếc nhìn nàng một cái, trực tiếp vòng qua người. Hàn Thi Vũ thấy vậy, vội vàng nắm lấy áo Tần Thiên, không để cho hần đi.

- Là anh tự miệng để cho em hỏi. Hơn nữa, nếu có chuyện phiền phức, anh đừng để trong lòng. Không bằng anh nói ra, như vậy sẽ sáng khoái hơn rất nhiều.

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên nói.

- Anh đã nói, không thể trả lời. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Tần Thiên lạnh lùng nói, hần gạt tay Hàn Thi Vũ ra, hướng phía trước đi tới. Hàn Thi Vũ đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt ủy khuất nhìn Tần Thiên, nước mắt bắt đầu chảy.

"Tên vô lại, tại sao lại trách em? Tại sao lại đối với em như thế?"

Trong lòng Hàn Thi Vũ thầm nghĩ, nàng rất bức mình, nước mắt không ngừng rơi. Sau đó nàng vội gạt nước mắt, đuổi theo Tần Thiên.

Hai người một trước một sau tới căng tin của trường, ba người Phạm Kiến đã gọi ra rất nhiều đồ ăn. Thấy Tần Thiên cùng Hàn Thi Vũ tới, lập tức hỏi hai người xem muốn ăn gì.

Tần Thiên gượng cười, liền ngồi xuống không nói gì. Hàn Thi Vũ cũng vậy, làm cho Phạm Kiến cùng hai nữ sinh cảm giác có chút không bình thường. Tại sao lúc hai người từ nhà cầu ra lại giống như người xa lạ. Chẳng lẽ giữa hai người xảy ra chuyện gì sao?

Phạm Kiến nhìn hai người, muốn hỏi một câu nhưng không biết mở miệng thế nào, bất đắc dĩ đành nói một vài câu khôi hài để thay đổi không khí. Đáng tiếc, Tần Thiên cùng Hàn Thi Vũ không nói câu nào, làm cho không khí xung quan vô cùng gượng gạo.

- Mọi người ăn đi, tôi đi về trước.

Tần Thiên nhìn mọi người nói một câu. Cũng không đợi mọi người đáp lại, trực tiếp đứng dậy rời đi, hướng ra phía bên ngoài.

- Mình cũng có chút không thoải mái, mình đi trước.

Hàn Thi Vũ nói với ba người Phạm Kiến, móc ra 300 đồng đặt trên bàn rồi đứng lên bước đi.

- Có chuyện gì xảy ra thế?

Phạm Kiến nhìn hai cô gái hỏi, hai người lắc đầu tỏ vẻ không biết.

.....

Tần Thiên từ căng tin đi ra, trực tiếp rời khỏi trường. Trong lòng hắn luôn nhớ mối thù của cha mẹ, thù này nhất định phải báo. Vì thế lúc rời đi, Tần Thiên liền tìm Phong Tử, thương lượng một chút về bang phái.

Hiện tại Thiên Bang chỉ là một tên gọi, với hai người bọn họ, tuyệt đối không thể được. Hai người phải nghĩ biện pháp tìm một vài tiểu đệ, mở rộng thế lực, từ từ phát triển lớn mạnh. Vì vậy hắn phải gấp Phong Tử bàn bạc một chút.

- *Này, Phong Tử, mày ở đâu... Tốt, tao lập tức tới đó.*

Tần Thiên gọi cuộc điện thoại, sau đó vẫy một chiếc taxi, hướng tới chỗ Phong Tử.

Ở phía sau cách Tần Thiên không xa, Hàn Thi Vũ cũng đi theo hắn. Nàng nhìn hắn không quay đầu rời đi, trong lòng có chút mất mát, muốn cầm điện thoại gọi cho hắn. Do dự thật lâu, cuối cùng nào cũng không gọi.

.....

Còn Tần Thiên, khi ngồi taxi được nửa đường, xe đột nhiên dừng lại. Phía trước bị tắc đường, toàn bộ xe lớn nhỏ đều bị kẹt lại, căn bản không thể qua.

- *Chuyện gì xảy ra?*

Tần Thiên nhìn từng dòng xe nhú mày.

- *Phía trước xảy ra một vụ tai nạn. Một chiếc xe tải đụng phải một chiếc xe thể thao, làm cho giao thông bị tắc nghẽn. Trong vòng nửa ngày sợ cũng không thông đường được...*

Tài xế nói.

Tần Thiên nghe vậy, liền móc 50 đồng đưa cho tài xế, sau đó xuống xe gọi đi. Hắn không thể ngồi chỗ này đợi đến vài giờ được, thà đi bộ lách để hơn nhiều. Dù sao đi bộ vẫn là biện pháp tốt nhất khi bị tắc đường.

- *Àm.*

Khi Tần Thiên vừa bước xuống xe, một tiếng nổ lớn cách đó không xa truyền đến. Một chiếc Lamborghini đang chạy nhanh bỗng nhiên nổ lốp xe, dọa cho Tần Thiên kêu to một tiếng, thiếu chút nữa ngã xuống đường. Cùng lúc đó, toàn bộ mọi người xung quanh đều nhìn vào chiếc xe. Một cô gái mặc áo phông màu đỏ chật vật bước xuống xe, nhanh chóng hướng Tần Thiên đi tới.

Ngay lúc này, lại một tiếng nổ vang lên. Dưới nền đường phía sau cô gái mặc áo đỏ liên tục bị khoét lỗ. Cô gái bỗng nhiên bị té trên mặt đất, sau đó vội vàng đứng dậy vội vàng chạy tới chỗ Tần Thiên.

- *Chuyện gì xảy ra thế? Tại sao chỗ này lại có bắn súng?*

Trong lòng Tần Thiên cả kinh. Súng đạn đang cày xới mặt đường. Theo bản năng, Tần Thiên không chút nghĩ ngợi hướng tới quảng trường rộng lớn tìm nơi chạy trốn, miễn cho ăn đạn vào đầu.

Mà cô gái mặc áo đỏ cũng nhanh chóng vọt tới chỗ Tần Thiên. Sau một tiếng súng vang lên, cô gái lập tức ngã xuống đất, hét thảm một tiếng, máu tươi bắn ra ngoài. Viên đạn xuyên qua chân nàng, tiếp tục cắm sâu xuống nền đường. Cô gái té trên mặt đất thống khổ kêu to, chỉ cách Tần Thiên 4, 5m. Bàn tay nàng hướng tới Tần Thiên, trong mắt tràn đầy ý cầu xin.

Tần Thiên nhìn cô gái, trong đầu suy nghĩ có nên cứu cô ta hay không? Nếu cứu nàng chẳng may mình ăn đạn thì sao? Nhìn viên đạn vừa xuyên qua chân nàng còn cắm sâu xuống đường thế kia, nó không may đi qua đầu mình chắc cũng thành một cái lỗ thông hai bên. Nếu chẳng may mình chết, sao có thể báo được đại thù của cha mẹ mình.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ra tay cứu người

"Mẹ kiếp! Không thể mặc kệ được!"

Tần Thiên âm thầm hạ quyết tâm, việc thấy chết không cứu hắn làm không được.

Lúc này Tần Thiên điều động toàn bộ sức mạnh vào chân mình, hấn giống như viên đạn bay khỏi nòng trong nháy mắt phi thân về phía trước cô gái trước mặt, ôm lấy eo cô ấy. Trong chớp lát cả hai người nhanh chóng lặn về phía vườn hoa.

Ngay sau khi Tần Thiên vừa ôm cô gái lặn đi thì nơi đó liền phát nổ, những mảnh vụn đá bắn vào người Tần Thiên làm hắn đau đớn một trận.

Bất quá Tần Thiên không quan tâm được nhiều việc như vậy, mạnh mẽ xoay người ôm cô gái từ dưới đất bật lên, dùng hết toàn lực chạy về phía biển quảng cáo, tốc độ nhanh như báo săn vồ mồi. Phía sau tiếng súng không ngừng vang lên, toàn bộ đều bắn về phía Tần Thiên làm hắn sợ gần chết. Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

"Được, phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi!"

Tần Thiên thăm nghĩ, mượn cây cối chống đỡ nhanh chóng ôm cô gái hướng về ngã tư đường xông qua, những tên sát thủ bị che tầm nhìn nên đành thôi nổ súng, nhưng giờ phút này trước mặt Tần Thiên xuất hiện bốn tên che mặt mặc đồ đen rộng thùng thình, đeo găng tay hướng Tần Thiên vọt tới.

Tần Thiên vốn không biết, nhờ lếc qua kính chiếu hậu của một chiếc xe mới phát hiện được, điều này làm hắn suýt chút nữa ngã ngửa ra. Những tên kia tốc độ cực nhanh, sở hữu dị năng giống hắn, nhưng có vẻ mạnh hơn hắn bởi bọn họ cách hắn càng ngày càng gần.

- Mẹ nó, đang đóng phim khoa học viễn tưởng hả?

Những người đi đường ở xa chứng kiến cảnh này đầy kinh ngạc hô lớn.

- Vút.

Trong đó có một tên mặc đồ đen đột nhiên mạnh mẽ lao người bay lên, trong tay xuất hiện một thanh đao dài chém về phía Tần Thiên, nhất thời một đạo bạch quang hình bán nguyệt hướng về phía Tần Thiên bay tới.

Tần Thiên cảm giác được nguy hiểm phía sau cũng không có quay đầu lại mà ngay lập tức né tránh.

- Rầm!

Một tiếng động thật lớn, gạch đá trên mặt đất trong nháy mắt đã bị đao khí trực tiếp quét qua tạo thành một cái khe lớn, lúc Tần Thiên quay đầu lại nhìn liền giật mình, bị dọa sợ luôn. Cầm đầu chạy như điên, nhanh chóng hướng siêu thị chạy đi.

Bốn tên mặc đồ đen chạy sát theo, tốc độ cũng tăng mạnh, bốn thanh đao dài cùng lúc xuất ra khiến đồ vật hai bên đường ngã phải trái.

- Móa, bọn này rốt cục là loại người gì? Sao trâu bò như vậy?

Tần Thiên hét lớn.

- Nghề nghiệp của bọn họ là sát thủ.

Cô gái trong ngực Tần Thiên đột nhiên nói.

- Cái gì? Sát thủ!

Tần Thiên giật mình, trên cái thế giới này đúng là mẹ nó còn có sát thủ. Hắn còn tưởng chỉ có trong phim khoa học viễn tưởng mới có.

"Mẹ nó, mình phải nhanh chóng trốn thôi!"

Tần Thiên thăm nghĩ, liền nhanh chóng chạy lên tầng 2 siêu thị tầng, bốn mặc đồ đen thấy vậy cũng nhanh chóng đuổi theo Tần Thiên, gắt gao bám chặt lấy hắn.

Tần thiên quay đầu lại nhìn, bốn tên sát thủ cách mình không xa. Mình lại ôm một người tốc độ bị chậm nếu tiếp tục như vậy tuyệt đối sẽ bị bắt kịp, đến lúc đó hắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

- Tôi cho cô tìm một chỗ, người hãy núp vào đó, ta dẫn dụ bọn chúng rời xa khỏi cô!

Tần Thiên hướng về phía cô gái nói, sau đó nhanh chóng hướng thang máy phóng đi, ngay lập tức đóng cửa lại. Bốn cái mặc đồ đen trực tiếp dùng đao chém vào, khiến cửa thang máy cũng bị thủng lỗ chỗ. Làm cho Tần Thiên bị hù sợ gần chết may mắn là cửa không có bị phá vỡ.

- Chờ một chút tôi sẽ đi ra ngoài, cô tiếp tục ẩn thang máy đi lên phía trên, như vậy bọn chúng sẽ tưởng chúng ta đã đi ra ngoài đến lúc đó cô hãy lên nóc nhà chờ tôi, tôi sẽ tìm người cứu cô, hiểu chưa?

Tần Thiên nói với cô gái, cô liền gật đầu, sau đó thang máy lên tầng 3, Tần Thiên ra khỏi thang máy cố ý chờ ở cửa.

Bốn cái mặc đồ đen ở lầu dưới thấy thang máy dừng ở lầu ba ngay lập tức hướng lầu ba vọt tới, vừa thấy Tần Thiên đang ở cửa thoát hiểm chạy lên lầu bốn lập tức đuổi theo nhanh chóng.

Thoát khỏi trói buộc tốc độ của Tần Thiên không ngừng tăng cao. Chạy lên cửa lầu 4 lại hướng cửa thoát hiểm khác chạy xuống lầu 3, bốn tên mặc đồ đen thấy Tần Thiên có một mình thì có chút nghi ngờ, nhưng vẫn lập tức đuổi theo.

"Khắc khắc, hãy xem ông đây làm sao lừa cho bọn mày tới Đảo quốc!"

Tần Thiên nhìn tốc độ của mình nhanh hơn mấy tên mặc đồ đen nhiều, vì vậy hắn hiện tại không có hoảng sợ như trước nữa, vừa chạy vừa lúi điện thoại di động ra nhanh chóng gọi cho Phong Tử để hắn đến sân thượng siêu thị đón người, sau đó liền chạy xuống lầu 1, dẫn đám mặc đồ đen chạy ra bên ngoài.

Bốn tên mặc đồ đen quả nhiên mắc mưu, lập tức đuổi theo Tần Thiên, lúc này hắn liền đưa bốn tên mặc đồ đen chạy về hướng khu Lão Thành, khu vực này chuẩn bị phá bỏ dời đi, nên cực kì hỗn loạn đến lúc đó hắn thoát thân sẽ tương đối dễ dàng, bởi vì Tần Thiên có ưu thế về tốc độ nhưng lại không so được thể lực một khi chậm lại mà nói...

Rất nhanh, Tần Thiên đã dẫn bốn tên mặc đồ đen vào bên trong khu Lão Thành, ở trong hẻm nhỏ hắn vẫn chạy nhanh như gió.

- Chặn hắn lại!

Một tên mặc đồ đen cười lạnh nói, lập tức bốn người phân tán, chỉ có một người đuổi theo Tần Thiên. Tần Thiên quay đầu lại không thấy ba tên kia đâu, trong lòng không khỏi nghi ngờ.

Sau một khắc, ba tên kia đều hiện ra trước mặt vào hai bên trực tiếp chặn đường đi của hắn, Tần Thiên thâm nghĩ không tốt, lập tức lao về phía tên béo mặc đồ đen muốn giết ra một con đường.

"Chủ nhân không nên manh động ngài không phải đối thủ của chúng!"

Đang trong lúc Tần Thiên muốn động thủ trong đầu đột nhiên vang lên tiếng của Ba Ba Ca, dọa Tần Thiên hét to.

- Ba Ba Ca, tôi nên làm gì bây giờ!

Tần Thiên vội hỏi, hắn hiện tại không thể bình tĩnh vì bốn tên mặc đồ đen đã bao vây, hắn mùi vị tử vong nồng đậm.

"Tôi cảm giác có một cao thủ đang hướng về phía này chạy tới, từ hơi thở tôi phán đoán người này không có địch ý đối với ngài!"

Ba Ba Ca nói.

- Thăng nhĩ, con bé kia đâu? Nói, nếu không bọn tao sẽ giết mày!

Một tên mặc đồ đen hướng về phía Tần Thiên đang ngăn người nói.

- Tôi nói ra có phải mấy người sẽ thả tôi ra không?

Tần Thiên nhìn tên mặc đồ đen kia nói.

- Nói, mày không có sự lựa chọn khác!

Tên mặc đồ đen cường thế nói.

- Được rồi, tôi sẽ nói cho mấy người biết, cô ấy đang ở đâu!

Tần Thiên chỉ về hướng một tòa nhà xa xa, dừng một chút nói:

"Không đúng, không đúng, cô ấy không có ở đó, vậy là ở chỗ nào nhỉ? Tôi hình như quên rồi.

- Nhĩ con, mày muốn chết à, lại dám đùa bỡn với tao, thật nó!

Tên mặc đồ đen cả giận nói, trong nháy mắt mấy tên mặc đồ đen phía sau liền vung đao hướng về Tần Thiên bỏ tới.

Hưu!

Vừa lúc đó phía nóc nhà không xa có một người toàn thân mặc đồ rộng thùng thình, che kín người không thể phân rõ nam nữ xuất hiện.

Người nọ ra tay đánh mấy tên mặc đồ đen, chỉ trong nháy mắt một đạo bạch quang từ trong tay nàng bắn đi ra, xông thẳng vào tên mặc đồ đen đứng đầu.

Thình thịch!

Tên mặc đồ đen xuất thủ kêu la thảm thiết lập tức đầu nổ hoa. Não trộn lẫn với máu tươi vẩy ra xung quanh, cực kì ác độc.

- Không tốt, có cao thủ mau rút lui!

Tên đầu lĩnh hét lớn, lập tức xoay người chạy trốn, hai tên kia cũng đồng dạng co giò chạy. Người mặc đồ trắng liếc mắt nhìn Tần Thiên, sau đó liền đuổi theo đám mặc đồ đen, trong nháy mắt liền biến mất.

- Mẹ kiếp, đúng là ngàn cân treo sợi tóc, Ba Ba Ca nguoi thật là thần kỳ, đoán quá chuẩn xác!

Tần Thiên thở phào, mồ hôi lạnh toát ra ướt đầm cả áo, nếu mà người nọ đến chậm 1 giây nữa thôi là hắn toi đời rồi.

- Cảm ơn chủ nhân đã khích lệ!

Ba Ba Ca nói.

"Đúng rồi, nên chạy thôi tránh cho bọn họ quay lại tìm thì thảm."

Tần Thiên thầm nghĩ, ngay sau đó liền hướng ra bên ngoài chạy đi, thuận tiện gọi điện thoại cho Phong Tử luôn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Người đẹp Sở Tương Tương

Rời khỏi khu lão Thành, Tần Thiên liền đi tìm cô gái kia, bởi vì sát thủ không chỉ có bốn tên kia, còn có một tên đánh chặn. Tần Thiên sợ cô gái kia trở lại sẽ gặp phải nguy hiểm, nếu có chuyện gì thì mọi nỗ lực vừa rồi của hắn đều đi tong cả.

Cửa hàng lúc này đang rất hỗn loạn, cơ quan an ninh đang sơ tán mọi người, ngay cả cảnh sát cũng bị ngăn trở. Tần Thiên liều mạng chen vào, chạy vào trong thang máy, đi lên sân thượng.

Rất nhanh thang máy dừng lại ở tầng cao nhất, Tần Thiên đi ra khỏi thang máy liền chạy về phía cầu thang, dọc đường đi có rất nhiều dấu máu.

- Yaaa!

Tiếng cô gái hét lớn từ bên cạnh truyền tới, ngay sau đó một cây gậy đập vào đầu Tần Thiên.

- Dừng tay, là tôi!

Tần Thiên vội kêu lên, tay bắt lấy cây gậy gỗ.

Cô gái kia nghe được giọng Tần Thiên định thu tay lại, nhưng đã không kịp, cây gậy chỉ hơi lệch đi một chút, đập thẳng vào bả vai Tần Thiên khiến hắn đau đến méo miệng.

- Tôi... Tôi không cố ý!

Cô gái vội vàng nói, vẻ mặt áy náy nhìn Tần Thiên.

- Không việc gì, tôi...

Tần Thiên quay đầu lại nói được nửa câu, thì liền ngăn cả người, hai mắt như lòi ra nhìn chăm chăm cô gái trước mặt.

Cô gái hiện giờ chỉ mặc một bộ áo lót viền tơ, hai tòa ngọc phong trước ngực cao vút lộ ra phân nửa, cái khe ở giữa cực kỳ mê hoặc, lại thêm mùi hương xư nữ truyền tới, thẳng em của Tần Thiên nhất thời dựng đứng.

- A... Anh đừng nhìn!

Cô gái vội vàng ôm ngực, mặt đỏ bừng nhìn Tần Thiên kêu lên, thân hình càng thêm mềm mại ướt át. Vốn là Tần Thiên không chú ý lắm, nhưng bây giờ nhìn lại, phát hiện tướng mạo cô gái này không kém Hàn Thi Vũ, càng nhìn càng thấy đáng yêu, khiến người ta sinh ra cảm giác muốn che chở.

- Cái này... Quần áo của cô đâu!

Tần Thiên hơi lúng túng nói, nhưng hai mắt vẫn nhìn thẳng vào hai ngọc phong bị cô gái che đi, cơ hồ muốn đâm vào đó.

- Chân tôi bị thương, tôi cởi ra để băng bó rồi!

Cô gái ngượng ngùng nhìn Tần Thiên, duỗi ngón tay chỉ vào bắp chân mình, Tần Thiên nhìn theo, lại thấy cái áo T-shirt màu đỏ đang quấn trên bắp chân cô gái, mà trên bắp chân đã chảy không ít máu.

Tần Thiên bèn cởi áo của mình đưa cho nàng mặc, tránh cho bản thân không kìm lòng được mà phạm tội.

Cô gái cảm ơn một tiếng rồi mặc vào, đáng vẻ rất cứng nhắc.

- Như vậy đi, tôi công cô được không, hiện tại chân cô đang bị thương, tôi sợ cô đi lại không tiện!

Tần Thiên nhìn cô gái nói.

Cô gái ngượng ngùng gật đầu.

- Tốt lắm, cô lên đi, nếu tôi không cẩn thận đụng phải chỗ nào thì cô bỏ qua nhé.

Tần Thiên nhìn cô gái lúng túng nói. Cô gái khẽ cúi đầu ừ một tiếng, sau đó giang hai tay ôm lấy vai Tần Thiên, Tần Thiên cũng mau chóng hai tay nâng hông cô gái lên. Cái cảm giác mềm mềm bồng bênh vô cùng thống khoái, lại thêm hai vật mềm mại cọ sau lưng, khiến Tần Thiên thiếu chút nữa không đứng nổi.

- Ừm!

Cô gái cảm giác hông bị chạm vào liền phát ra một tiếng thẹn thùng, thanh âm mê hoặc vô cùng, thiếu chút nữa đã biến Tần Thiên thành cảm thú.

- Tôi đưa cô đến bệnh viện trước, ôm chặt vào!

Tần Thiên hướng cô gái nói.

- Đừng, anh dẫn tôi về nhà đi, thương thế tôi cũng không nghiêm trọng lắm, tôi tự băng bó cũng được, đến bệnh viện sẽ bị phát hiện mất!

Cô gái hướng Tần Thiên nói.

- Được rồi.

Tần Thiên gật đầu, cũng không hỏi nữa. Hiện tại sơ cứu cho cô gái này rồi hỏi sau cũng không muộn.

- Chủ nhân, có kẻ đang đi về phía này, hình như có ý định gây bất lợi với ngài, hãy mau rời đi thôi, người nọ còn đang ở trong thang máy.

Ba Ba Ca ở trong đầu Tần Thiên nói.

- Có người đuổi theo, chẳng lẽ là những tên mặc đồ đen kia?!

Tần Thiên hỏi

- Không phải, thực lực kẻ này so với mấy tên mặc đồ đen còn mạnh hơn, ngài mau rời đi, còn khoảng 23 giây là hán tới!

Ba Ba Ca thúc giục.

- Mẹ kiếp, nhanh vậy sao!

Tần Thiên lập tức đổi hướng, cổng cô gái chạy xuống lầu dưới.

- Chủ nhân, dưới cầu thang có một kẻ đang đi lên, là một cao thủ!

Ba Ba Ca lại nói thêm câu nữa.

- Con mẹ nó, không xui vậy chứ!

Tần Thiên chửi thề một tiếng, liền công cô gái chạy sang cửa bên kia, cầu thang bên này liền xuất hiện một người mặc chiếc áo gió đeo mặt nạ màu bạc. Người này nhìn nhìn một chút, rồi hướng đường chạy của Tần Thiên mà đuổi theo.

Mà lúc này, Tần Thiên đang công cô gái núp ở cửa, đánh chết cũng không dám ra, cũng không dám ngó, chỉ nghe tiếng bước chân đến gần.

- Ba Ba Ca, tình hình thế nào rồi!

Tần Thiên gấp gấp hỏi, cực kỳ khẩn trương, tim cũng chui lên cổ rồi.

- Chủ nhân, cao thủ kia còn cách người 20 mét, mà tên kia cũng đang tới.

- Con mẹ nhà nó!!! Đây không phải là muốn mạng của ông mày sao, mau chạy thôi!

Tần Thiên liền mang theo cô gái hướng lầu dưới mà chạy.

Tần Thiên vừa động, tiếng bước chân liền truyền tới tai người mang mặt nạ bạc, hắn lập tức hướng phía Tần Thiên chạy tới, cùng lúc đó thang máy mở ra, lại một kẻ đeo mặt nạ bạc vọt ra đuổi theo.

- Thôi thôi rồi!

Tần Thiên kêu lên, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy người đeo mặt nạ bạc kia, một đạo hàn quang quét qua, tên này thật giống như từ địa ngục chui lên, ánh mắt tràn ngập lạnh lẽo mà tuyệt vọng. Tần Thiên không khỏi rung mình một cái, liều mạng mà chạy.

- Giết hắn!

Một người nói, hai người đồng thời xuất thủ, hai đạo ngân quang từ trong tay bọn họ phóng tới hai người Tần Thiên.

Thình thịch! Thình thịch!

Đúng lúc chỉ mình treo chuông này, đột nhiên hai đạo bạch quang bắn ra quét bay hai đạo ngân quang đi, một người mặc đồ trắng xuất hiện trước mặt Tần Thiên.

- Hai người đi trước, nơi này giao cho tôi!

Người mặc đồ trắng nhìn Tần Thiên nói, giọng nói máy móc làm Tần Thiên thể phân biệt được là nam hay nữ.

- Được, cảm ơn!!

Tần Thiên cũng không dãi dòng, lập tức cũng cô gái chạy đi. Phía sau liền truyền lại tiếng đánh nhau.

Xuống tới lầu dưới, cửa hàng đã không còn ai cả, nhưng trên mặt đất vẫn còn nhiều người bị thương, Tần Thiên mang cô gái chạy ra cửa, nhanh chóng tìm taxi. Được khoảng mấy trăm mét, Tần Thiên bắt được một chiếc taxi, ném cho tài xế 100 đồng rồi ngồi xe về nhà.

- Đây, cô không sao chứ?

Tần Thiên thở ra một hơi nhìn cô gái bên cạnh.

- Ân, tôi không sao!

Cô gái sắc mặt có chút nhợt nhạt, hẳn là do bị thương.

Rất nhanh, xe dừng ở cửa nhà Tần Thiên, hắn liền cũng cô gái xuống, lấy chìa khóa mở cửa, đem cô gái đặt trên ghế salon, sau đó từ phòng mình đem ra một túi đồ sơ cứu.

- Lại đây, tôi xem chân cô thế nào!

Tần Thiên hướng cô gái nói, liền cởi chiếc áo T-shirt trên đùi nàng. Lập tức một vết máu dài mười mấy cm hiện ra, sâu chừng một ly, bị đạn rạch qua khiến bên cạnh vết thương cũng bị ảnh hưởng.

- Sâu như vậy, hay là đi bệnh viện khâu vết thương?

Tần Thiên nhìn cô gái nói

- Không cần đâu, không có chuyện gì, thân thể tôi có khả năng phục hồi rất nhanh!

Cô gái đáp lại.

- Được rồi. Nguồn truyện: Truyện FULL

Tần Thiên lấy ra nước khử trùng, thấm bông vải rồi rửa sạch vết thương vài lần, sau đó lấy ra thuốc bột đắp lên cho cô gái, cuối cùng lấy băng gạc băng lại, vậy là xong.

- Tốt rồi!

Tần Thiên lau mồ hôi nhìn cô gái nói.

- Vâng, cảm ơn anh, tôi tên Sở Tương Tương, anh tên gì?

Cô gái mỉm cười nhìn Tần Thiên nói.

- *Ha ha, tôi tên Tần Thiên, đừng rồi, làm sao cô bị sát thủ đuổi giết thế?*

Tần Thiên nhìn Sở Tương Tương hỏi.

- *Xin lỗi, việc này tôi tạm thời không thể nói cho anh, vì việc này... sẽ tạo thành nguy hiểm đối với anh, xin lỗi anh.*

Sở Tương Tương á náy nhìn Tần Thiên nói.

- *Ồ, không sao.*

Tần Thiên tùy tiện cười nói.

- *Đúng rồi, WC ở đâu vậy, tôi muốn đi WC chút.*

Sở Tương Tương nhìn Tần Thiên hỏi.

- *Bên đó, đi tới rồi quẹo trái là được.*

Tần Thiên chỉ vào phòng bếp nói.

- *Ừ, cảm ơn.*

Sở Tương Tương cười nói, sau đó đứng lên, không nghĩ tới vừa đứng lên lại bị con đau hành hạ, kêu lên một tiếng, liền ngã xuống bên cạnh.

- *Cẩn thận!*

Tần Thiên vội vàng đỡ lấy nàng.

- *Cảm ơn!*

Sở Tương Tương thở ra một hơi.

- *Không sao, hay là tôi dìu cô đi.*

Tần Thiên nhìn Sở Tương Tương nói.

- *Cái này... cũng được!*

Sở Tương Tương nghĩ nghĩ, bèn gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ lên. Sau đó Tần Thiên đưa nàng đến nhà WC, hai người thân thể dán sát nhau, hương thơm trên người Sở Tương Tương không ngừng kích thích Tần Thiên, lại thêm bàn tay mềm mại không biết cố ý hay vô tình mà sát với tay hắn, khiến thằng nhỏ phía dưới không ngừng bành trướng.

- *Cái kia... hay là cô vào đi, xong thì gọi tôi, tôi đỡ cô ra.*

Tần Thiên đưa nàng đến bên bồn cầu rồi đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa.

Rất nhanh, bên trong truyền ra tiếng còi quần áo sột soạt, sau đó tiếng róc rách tinh tế vang lên. Tần Thiên ở bên ngoài nghe thấy, đầu óc không ngừng tưởng tượng, giữa hai cái đùi vừa trắng vừa dài, một dòng suối róc rách chảy trong rừng, càng nghĩ càng kích thích.

- *A...!*

Tần Thiên đang hên mọn tưởng tượng thì một tiếng kêu từ trong vang ra.

- *Có chuyện gì thế?!*

Tần Thiên hô lớn, không chút nghĩ ngợi đẩy cửa xông vào.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Lần đầu tiên của Sở Tương Tương

Thình thịch!

Tần Thiên hùng hổ mở toang cửa xông vào, nhưng ngay lập tức khựng lại, hai mắt nhìn chăm chăm Sở Tương Tương trước mặt, dục hỏa lập tức bùng phát.

Lúc này Sở Tương Tương vẫn chưa mặc quần, nàng chỉ khoác mỗi tấm áo của Tần Thiên, vừa lúc che được bờ mông nhỏ nhắn, nhưng mà cặp đùi trắng như tuyết lại lộ ra hết sức chói mắt, bộ ngực của nàng như muốn phá áo chui ra, khiến người ta say mê vô cùng.

- A, Tần Thiên, mau đánh chết nó!

Sở Tương Tương thấy Tần Thiên xông vào cũng không để ý tới bộ dáng của mình, chỉ vào con gián trên mặt đất gấp gáp kêu lên.

- Ô, hóa ra là con gián, làm tôi sợ muốn chết, còn tưởng sát thủ lại tới nữa chứ!

Tần Thiên thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn thân thể mê người của Sở Tương Tương, sau đó đạp chết con gián, nhặt lên ném vô bồn cầu.

- Tốt rồi, không có chuyện gì nữa!

Tần Thiên hướng Sở Tương Tương nói.

- Ủm, anh có thể quay lưng đi không, tôi còn chưa có mặc quần. Bạn đang đọc truyện được copy tại [Truyện FULL](#)

Sở Tương Tương then thùng nhìn Tần Thiên, liếp tiếp bị hấn nhìn thấy thân thể khiến nàng cực kỳ xấu hổ, lớn như vậy nhưng đây lần đầu tiên có người lạ nhìn thấy thân thể của nàng.

- Ủ.

Tần Thiên đáp, nhìn qua chỗ giữa hai chân Sở Tương Tương thêm một lần rồi mới xoay người đi, Sở Tương Tương cũng mau chóng mặc quần lại.

- Tốt rồi, đỡ tôi ra ngoài đi.

Sở Tương Tương nhẹ giọng nói, Tần Thiên lập tức quay đầu lại, nhưng đã không còn gì để coi nữa, bèn đỡ lấy nàng. Bất quá một tay ôm lấy eo nàng cũng đủ để Tần Thiên cảm thấy vô cùng thụ thái.

Mà Sở Tương Tương thì càng đỏ mặt hơn, cúi đầu không dám nhìn Tần Thiên. Nàng làm sao không biết hấn đang cố chiếm tiện nghi của mình, nhưng mà nghĩ tới việc hấn liều chết cứu mình, một chút tiện nghi này coi như trả công hấn, nên nàng bèn cúi đầu im lặng.

Chẳng qua trong lúc Sở Tương Tương cúi đầu, Tần Thiên lại thấy cái cổ nhỏ bé trắng nõn, lay động rất có tiết tấu, nhất thời không nhịn được nóng cả người. Là một y tá Sở Tương Tương đương nhiên biết phản ứng của Tần Thiên.

- Tới, ngồi xuống, cẩn thận một chút!

Tần Thiên nhìn Sở Tương Tương nói, cẩn thận diu nàng ngồi xuống ghế salon, không nghĩ tới tay nàng vô ý thế nào lại quệt qua thắt em của Tần Thiên, khiến hấn cảm thấy khoái cảm vô cùng, không nhịn được nuốt từng ngụm nước bọt. Đột nhiên hấn nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của Sở Tương Tương, cảm giác như hấn muốn phạm tội.

- Tần Thiên, anh làm sao vậy?!

Sở Tương Tương bị Tần Thiên nắm tay nhất thời cả kinh, nhìn ánh mắt hấn là hiểu.

- A... xin lỗi, ta đi vệ sinh một lát.

Tần Thiên phát hiện mình hơi quá, vẻ mặt lúng túng, vội vàng xin lỗi rồi hướng phía nhà cầu mà đi.

Sở Tương Tương nhìn bộ dạng Tần Thiên, không khỏi nhớ lại khi nãy hấn liều mạng cứu mình, trên mặt hiện vẻ do dự, rốt cuộc cũng mở miệng nói:

- Đợi một chút, Tần Thiên!

Tần Thiên nghe vậy bèn dừng lại, quay đầu nghi hoặc nhìn Sở Tương Tương.

- Cái kia... Cái kia... Anh có phải là... khó chịu lắm không?

Sở Tương Tương vô cùng xấu hổ hỏi, cảm giác tim đập nhanh, cả người nóng bừng.

- Ủ?

Tần Thiên không biết nên nói gì, chỉ biết lúng túng ậm ừ, cũng không biết Sở Tương Tương muốn làm gì.

- *Cái kia... Hay là tôi... Tôi giúp anh, nếu cứ nhìn như vậy sẽ tổn thương tới thân thể mắt.*

Sở Tương Tương lắp bắp nói, có vẻ rất khẩn trương.

- *Cái gì?!*

Tần Thiên kinh ngạc nhìn Sở Tương Tương, trong đầu nổ bùm một cái, hấn sợ mình nghe lầm, Sở Tương Tương hình như nói muốn giúp hấn cái đó.

- *Tôi... Tôi lấy tay giúp anh...*

Sở Tương Tương thẹn thùng nói.

- *Cái này... cái này hình như không tốt lắm.*

Tần Thiên nhất thời ngượng ngùng, nhưng rất nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Sở Tương Tương, khiến nàng càng xấu hổ, đầu cúi thấp hơn. Mà Tần Thiên không nhìn được nhìn chăm chăm vào chỗ cổ áo nàng, xuyên quang phát ra cực kỳ lộ liễu.

- *Không sao, dù gì anh cũng cứu tôi...*

Sở Tương Tương ngượng ngùng nói.

- *Cái này... Vậy cũng được.*

Tần Thiên giả bộ e ngại, trong lòng thì mừng rỡ không thôi.

- *Vậy... Vậy anh nhắm mắt lại đi, không cho nhìn lên.*

Sở Tương Tương ngẩng đầu nhìn Tần Thiên. Tần Thiên liền hưng phấn gật đầu, sau đó nhắm chặt mắt lại.

Sở Tương Tương thấy Tần Thiên nhắm mắt, bèn lấy tay quơ quơ trước mặt hấn mấy cái, xác định hấn không thấy gì mới yên lòng. Nàng đưa tay hướng xuống cái đó của Tần Thiên, cả người run rẩy, cực kỳ khẩn trương, đây là lần đầu tiên nàng làm chuyện này.

Bên này Tần Thiên một mực chờ đợi bàn tay nhỏ bé của Sở Tương Tương, trong lòng không ngừng rất cao hứng, nhưng mà đợi đến một phút vẫn chẳng thấy gì, trong lòng không khỏi nghi ngờ.

Lúc này Sở Tương Tương đã đặt tay lên bên trên thẳng nhỏ Tần Thiên, vốn muốn hạ xuống, không ngờ vật đó lại nhúc nhích, càng lúc càng căng ra, khiến nàng mắc cỡ không dám xuống tay, cuối cùng nàng cắn răng bắt xuống dưới một phát.

- *A...*

Tần Thiên nhất thời không nhìn được rên một tiếng, Sở Tương Tương thì xấu hổ đến nỗi nhắm chặt hai mắt, bàn tay nắm chặt cái đó đang giống như cây cột sắt vừa cứng vừa nóng.

- *Cái này... Tương Tương, cô có thể cử động một chút không?*

Sở Tương Tương cứ nắm như vậy càng làm hấn thêm khó chịu.

- *Ừ!*

Sở Tương Tương ngượng ngùng, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng lên xuống.

- *Uhhh... chính là như vậy... nhanh hơn chút nữa...*

Tần Thiên vô cùng thoải mái, không nhìn được mở mắt ra, thấy Sở Tương Tương nhắm chặt mắt, thân thể nửa cúi xuống, khiến hấn hai tay ngứa ngáy không nhìn được muốn đẩy ngã nàng ra, nhưng rút cuộc vẫn kiềm chế được.

- *Có thoải mái không?!*

Sở Tương Tương hỏi, hơn hai mươi phút, bàn tay nàng cũng mỏi rã rời, vẫn đang lộng cái đó của nam nhân, trong đầu tràn ngập hình ảnh cái đó, khiến nàng có cảm giác giữa hai chân bắt đầu chảy ra nước, bèn cố kẹp chặt đuôi lại.

- *Nhanh, nhanh lên chút nữa...*

Tần Thiên thở hổn hển, vô cùng hưng phấn. Sở Tương Tương vừa nghe liền tăng tốc, không đến mấy cái liền nghe Tần Thiên kêu lớn một tiếng. Miệng thẳng nhỏ bắn ra tung tóe, ướt đầm cả quần, Sở Tương Tương bị dọa một trận, vội mở mắt ra. Phát hiện trên tay có thứ dịch thể trong suốt vừa nóng vừa nhớt, lại nhìn cái đó của Tần Thiên, lập tức đỏ bừng mặt quay đi.

- *Ah, thật thoải mái!*

Tần Thiên nằm dài trên ghế salon, thở ra một hơi, lòng thầm nghĩ chuyến này mạo hiểm cũng đáng, thực giống như truyện cổ tích vậy, thực sự quá khó tin.

- *Cái kia... Anh thay quần đi, để như vậy không tốt lắm...*

Sở Tương Tương thấp giọng nói.

- *Ừ, cảm ơn cô.*

Sau khi Tần Thiên thỏa mãn hần liền đi vào phòng mình, Sở Tương Tương nhìn Tần Thiên rồi đi bèn cõ giày ra, đi một chân tới nhà WC. Vừa rồi giúp Tần Thiên không ngờ bản thân cũng bị ướt một mảng lớn, cực kỳ không thỏa mái, phải lau ngay đi mới được.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Báo ân

Tần Thiên vừa đi vào phòng thay quần, lúc ra đã thấy Sở Tương Tương tap tễnh từ nhà vệ sinh bước ra. Nhất thời khiến hần kinh ngạc, ngay sau đó hần liền lập tức đi tới định đỡ nàng, nhưng lại bị nàng từ chối.

- *Tôi đi... Tôi đi rửa tay.*

Sở Tương Tương nhìn Tần Thiên có chút khần trương, chấp tay trước ngực, cũng không dám nhìn thẳng vào Tần Thiên, bộ dạng rất là ngượng ngùng. Thấy vậy Tần Thiên đoán rằng mới vừa rồi hần bắn ra tinh hoa đã dính vào tay nàng, cho nên cũng không hỏi tới, chẳng qua là nhẹ nhàng lên tiếng, tránh cho hai người lúng túng.

- *Đúng rồi, Tần Thiên, điện thoại di động của anh có thể cho tôi mượn không? Tôi muốn gọi điện thoại cho ông nội của tôi, để ông ấy cho người tới đây đón tôi.*

Sở Tương Tương ngẩng đầu nhìn Tần Thiên nói.

- *Được.*

Tần Thiên lập tức liền lấy điện thoại di động ra đưa cho Sở Tương Tương, cô ấy nhận lấy điện thoại cảm ơn một tiếng, sau đó đi ra ngoài gọi điện thoại. Rất nhanh đầu dây bên kia đã bắt máy, Sở Tương Tương nói mấy câu rồi cúp máy, đưa di động trả lại cho Tần Thiên.

Tần Thiên nhìn đồng hồ, đã hơn 11 giờ, cảm giác bụng có chút đói, mà Sở Tương Tương bên cạnh cũng đói bụng. Tần Thiên liền xuống bếp, rất nhanh đã có hai món ngon đặt ra trước mặt, hai người mỗi người một chén bắt đầu ăn.

Sở Tương Tương cùng ăn với Tần Thiên, Vừa ăn vừa nói chuyện. Rất nhanh hai người dần dần quen thuộc, bắt đầu thảo luận một chút những vấn đề khác.

Tần Thiên không ngờ rằng Sở Tương Tương lại học trường đại học với mình, bất quá cô nàng hôm nay mới tới, thuộc về đại học viện y học y tá chuyên nghiệp. Buổi sáng vừa báo danh xong, không nghĩ tới trên đường gặp sát thủ, nhưng là tại sao sát thủ muốn giết nàng, nàng cũng không nói rõ.

Tần Thiên rất muốn biết, nhưng mà không có biện pháp, hần có cảm giác rằng cái thế giới này rất khác biệt so với suy nghĩ của hần, cất dấu rất nhiều bí mật không muốn người bình thường biết rõ. Ví dụ như sát thủ, trước đây Tần Thiên cũng từng thấy sát thủ nhưng mà là ở trên TV. Hôm nay gặp phải, kết hợp với dị năng của mình, Tần Thiên cảm giác được trên thế giới này nhất định cất dấu rất nhiều bí mật, có thể các thần thoại kia cũng có chút ít là sự thật... Nó đã từng tồn tại.

Hai người ăn xong, Tần Thiên thu dọn bát đĩa. Lúc này, giọng nói của Ba Ba Ca vang lên trong đầu Tần Thiên, nói cho Tần Thiên có cao thủ xuất hiện, đang nhanh chóng lại gần đây, cách nhà hần ước chừng 100m.

- *Cao thủ? Chắc không phải là đám sát thủ kia đuổi tới đó chứ...*

Tần Thiên nói.

- *Báo cáo chủ nhân, người này đối với ngài cũng không ác ý, hần là bảo vệ của cô gái kia.*

Ba Ba Ca nói

- *Thật sao, Ba Ba Ca, người cũng quá tài tình đi, như vậy mà người cũng biết được. Vậy người chẳng phải là có thể đoán được người khác*

đang nghĩ cái gì.

Tần Thiên giật mình mà nói.

- Không, Ba Ba Ca chẳng qua là căn cứ theo dao động năng lượng trên người mục tiêu, cùng với tốc độ tim đập rồi tổng hợp lại mà phán đoán ra. Cũng không phải đọc được tư tưởng của người khác.

Ba Ba Ca nói.

- Người cũng thật siêu nha, có người ở đây, sau này bọn người xấu căn bản là không lại gần được ta rồi.

Tần Thiên có chút hưng phấn nói, nếu là Ba Ba Ca nguy hiểm gì cũng có thể biết trước mà nói... Thì mình còn phải sợ cái gì nữa..

- Chủ nhân, cũng không phải là như thế, nếu có cao thủ cố ý thu liễm hơi thở của mình, giả dạng làm một người bình thường. Baca cũng không có biện pháp tìm ra, hơn nữa nếu vượt quá 200m, Ba Ba Ca cũng không cách nào tra ra được.

Ba Ba Ca nói.

- Thì ra là vậy, người chỉ có thể phát hiện ra những thứ có năng lượng, hơn nữa còn hạn chế khoảng cách.

Tần Thiên có chút thất vọng nói. Hắn liền coi sát thủ như là một loại dị năng.

- Quá thật như thế.

Ba Ba Ca nói.

"Như thế xem ra, Ba Ba Ca cũng không phải là quá nghịch thiên."

Tần Thiên trầm nghĩ, xem ra chính mình vẫn còn cần đem thực lực nâng lên đi mới được, như vậy mới có thể bảo đảm mọi chuyện xuôi sẻ. Chuyện ngày hôm nay quá đủ để cho hắn biết được thực lực bản thân quan trọng như thế nào, bất kể như thế nào cũng phải tăng thực lực lên mới được.

- Cốc cốc...

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Tần Thiên, Tần Thiên liền lập tức đi tới mở cửa ra, một người mặc đường trang màu trắng đứng ở cửa. Ông lão này đại khái khoảng 60 tuổi, đang đứng chấp tay, thần sắc nghiêm túc, hai mắt thâm thúy mà hữu thần, mơ hồ có một cỗ khí thế mạnh mẽ từ trên người hắn bộc phát ra, tạo thành một loại bình chướng, làm cho người ta sinh ra cảm giác tôn kính và sợ hãi.

- Người trẻ tuổi, chào cậu, tôi là tới đón tiểu thư nhà tôi.

Ông lão nhìn Tần Thiên cười cười, trông cực kỳ hòa ái, hai mắt đang nhìn Tần Thiên. Trong nháy mắt hiện lên một tia khác lạ, rồi ngay lập tức biến mất, khôi phục lại bộ dáng lúc trước.

- Dịch lão, cháu ở chỗ này.

Tần Thiên vẫn chưa trả lời, giọng nói hưng phấn của Sở Tương Tương đã truyền đến, giống như là chuông bạc, vô cùng dễ nghe

- Cháu mời ông vào nhà.

Tần Thiên lập tức mỉm cười hướng về phía ông lão nói, ông lão gật đầu, ngay sau đó liền đi vào. Sở Tương Tương nhìn thấy ông lão thì rất là cao hứng, bất quá vì bị thương ở chân nên không đứng dậy được.

- Tiểu thư, cô không sao chứ.

Ông lão thấy trên chân Sở Tương Tương có băng gạc, nhất thời liền nhướng mày.

- Không có chuyện gì, chẳng qua là bị chút thương ngoài da, may mà có Tần Thiên cứu cháu, nếu không cháu chắc không thấy được ông nữa rồi.

Sở Tương Tương chỉ vào Tần Thiên rồi nói với ông lão.

- A, thì ra là cậu đã cứu tiểu thư nhà tôi. Lão già này thay mặt gia chủ cảm ơn cậu. Nếu cần giúp đỡ gì cậu cứ nói, chỉ cần lão già này có thể làm được, nhất định cố hết sức. Nguồn truyện: Truyện FULL

Ông lão hướng về phía Tần Thiên khẽ cúi mình vái chào, cách nói chuyện rất nho nhã lễ độ. Tần Thiên vội vàng cúi mình chào lại, đại lễ như vậy hắn không chịu nổi, sẽ tổn thọ à nha.

- Ha ha, tôi cũng vậy vừa lúc đi ngang qua, tiện tay mà thôi, không đáng nhắc đến.

Tần Thiên ngưng ngưng cười, gãi gãi đầu, ông lão nghe được lời Tần Thiên nói, trong mắt hiện lên một tia khác thường. Khẽ gật đầu, tựa hồ có chút hài lòng.

- Dịch lão, cháu cho ông biết một chuyện, Tần Thiên vậy là một dị năng giả, hần chạy rất nhanh.

Sở Tương Tương hướng về phía ông lão nói, ông lão gật đầu, cũng không có gì giật mình. Bởi vì lúc vừa vào cửa hần cũng đã nhìn ra, Tần Thiên không phải người bình thường, trên người tản ra một cỗ năng lượng kỳ lạ bất quá cũng không quá cường đại. Dịch lão đoán rằng dị năng của Tần Thiên vừa mới thức tỉnh không lâu, chắc chắn là như thế.

- Người trẻ tuổi, có thể hay không nguyện ý cùng lão già đi một chuyến. Có lẽ sẽ đối tượng lai của cậu sẽ có trợ giúp.

Ông lão nhìn Tần Thiên nói.

- A... Cái này.

Tần Thiên có chút do dự, chuyện mình là dị năng giả, ông lão chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra ngay. Như vậy xem ra, ông lão này tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản, rất có thể mình sẽ nhận được chỗ tốt. Bất quá không biết ông lão đang suy nghĩ gì, Tần Thiên không thể dễ dàng đáp ứng.

- Tần Thiên anh cứ yên tâm, Dịch lão sẽ không hại anh đâu.

Sở Tương Tương nhìn thấy Tần Thiên đang do dự, lập tức nói.

- Yên tâm, tôi chỉ là muốn tạ ơn ân cứu mạng tiểu thư nhà tôi thôi, tuyệt không ý đồ khác.

Ông lão cười nói.

- Ba Ba Ca, lão già này đối với ta có nguy hiểm hay không.

Tần Thiên vội vàng hỏi Ba Ba Ca nói.

- Báo cáo chủ nhân, người này đối với ngài không có gặp nguy hiểm, mà là đối với ngài có một tia hảo cảm.

Ba Ba Ca hồi đáp.

- Hảo cảm? Chẳng lẽ lão già này yêu thích ta?

Tần Thiên đột nhiên nghĩ vậy, nếu là ông lão biết đến hần đang nghĩ gì chắc chắn sẽ đập hần chết tươi...

- Được, cảm ơn Dịch lão.

Tần Thiên nói.

- Ừm, vậy chúng ta đi thôi.

Ông lão hướng về phía Tần Thiên cùng Sở Tương Tương nói.

- Tần Thiên, anh đỡ tôi đi ra ngoài.

Sở Tương Tương nhìn Tần Thiên, thoáng có chút ngưng ngưng. Tần Thiên gật đầu, đi qua đỡ dậy, bất quá lần này hần cũng không dám dờ dẫm với Sở Tương Tương, có ông lão ở bên cạnh, hủ hí một tý rồi bị lão thiên thì thầm...

Ba người đi xuống lầu, hai chiếc xe thiết giáp quân sự dừng ở trước nhà, bên cạnh có bốn năm người trang bị súng đạn thật bảo vệ. Mọi người rất nghiêm túc, nhìn qua cực kỳ uy vũ, ông lão trực tiếp dẫn Tần Thiên hướng xe thiết giáp đi tới, dọa Tần Thiên hết hồn. Trong lòng không khỏi nghi ngờ, đây là chuyện gì, Sở Tương Tương này là ai, sao lại có thể có xe quân sự bảo vệ, thật là ghê gớm nha!

- Lên xe đi, người trẻ tuổi.

Ông lão hướng về phía Tần Thiên nói.

- Ồ, được thôi.

Tần Thiên đáp một tiếng, rồi đỡ Sở Tương Tương lên xe, còn mình thì ngồi bên cạnh cô nàng. Ông lão cũng ngồi cùng chiếc xe đó, năm sĩ quan kia thì lên một chiếc xe khác.

Tần Thiên sờ sờ miệng túi phát hiện điện thoại di động của mình đã quên mang, nhưng chiếc xe đã lăn bánh, bảo họ dừng xe lại cũng không tiện, nên đành bỏ ý định quay lại lấy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Long Tổ

Bên trong khu biệt thự, ở trong hoa viên một tòa biệt thự lớn, Hàn Thi Vũ đang ngồi trên ghế, tay cầm điện thoại di động, trên màn hình hiện ra số điện thoại của Tần Thiên, nhìn vào màn hình vẽ mặt Hàn Thi Vũ đầy do dự.

- Tên vô lại, sao hán mãi vẫn chưa gọi cho mình nhỉ...

Hàn Thi Vũ cứ nhìn màn hình điện thoại, vừa có chút lo lắng vừa có chút bất đắc dĩ nói. Trong đầu nàng vẫn hồi tưởng lại chuyện trong WC hồi sáng, vừa nghĩ tới việc Tần Thiên hôn bộ ngực mình, sắc mặt Hàn Thi Vũ không khỏi thoáng hồng lên.

- Mình nên làm cái gì bây giờ, có nên gọi điện thoại cho hán không? Nhưng mà việc này cũng không phải lỗi tại mình, tại sao phải gọi cho hán chứ!

Hàn Thi Vũ vừa nhìn điện thoại vừa lẩm bẩm một mình, nàng hiện tại rất mâu thuẫn, hồi tưởng lại lúc đó nàng thấy Tần Thiên có vẻ rất tức giận, nàng không biết có chuyện mà khiến cho hán tức giận như vậy. Hiện tại nàng cũng không biết nên làm gì cho tốt, mặc dù mới chân chính tiếp xúc với Tần Thiên không lâu, nhưng nàng như thế nào cũng coi như bằng hữu của hán, Hàn Thi Vũ không muốn bôi vôi vào chuyện hồi sáng mà giữa hai người sinh ra một tầng ngăn cách, nhưng nàng lại không muốn mở miệng nói xin lỗi trước, thật là mâu thuẫn mà.

- Hừ! Mặc kệ, hán đã không thêm để ý tới mình, mình cần gì phải quan tâm tới hán.

Hàn Thi Vũ quệt mồ hôi bầu nói, vất điện thoại xuống, không thêm để ý đến nữa.

Hơn 10 phút sau.

- Được rồi, chỉ một lần thôi.

Cuối cùng Hàn Thi Vũ cũng không nhịn được, cầm điện thoại gọi cho Tần Thiên. Trong lòng không ngừng tính toán nói như thế nào để vừa có thể xin lỗi, vừa không mất mặt.

Nhưng làm cho nàng không nghĩ tới chính là, máy đã nổi thông nhưng không có ai bắt máy, thật lâu sau vẫn chỉ có tiếng chuông mà thôi.

- Khốn kiếp, sao hán lại không tiếp điện thoại của mình.

Hàn Thi Vũ tức giận mắng một tiếng, cầm lấy điện thoại, nàng lại gọi tiếp một lần nữa, nhưng vẫn như cũ, vẫn không có ai bắt máy cả, liên tiếp bốn năm lần vẫn như vậy, nhất thời trong lòng nàng liền có chút luống cuống. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Chẳng lẽ, hán chán ghét mình rồi sao...

Hàn Thi Vũ bầu nói, lại một lần nữa gọi điện cho Tần Thiên. Nhưng vẫn như cũ không có ai tiếp máy cả, liên tiếp thêm mấy lần thì đối phương tắt luôn điện thoại.

- Đồ trướng thối, sao hán lại có thể khi dễ mình như vậy, chuyện này cũng không phải lỗi tại mình mà, giờ mình lại phải nói xin lỗi hán, thế mà...

Hàn Thi Vũ ủy khuất nhìn điện thoại, nước mắt rơi như mưa.

- Hừ! Nói không để ý tới mình nữa thì liền mặc kệ mình, mình còn lạ gì hán.

Hàn Thi Vũ lau khóe mắt, đáp điện thoại vào bụi cỏ, tức giận đi vào trong nhà.

...

Bên này Tần Thiên đang ngồi trên xe thiết giáp đi ra khỏi thành phố, dọc theo đường cao tốc mười mấy phút thì quẹo vào một con đường đi lên núi, con đường ở đây quanh co khúc khuỷu. Tần Thiên cũng không biết rằng đã đi được bao xa, chỉ biết là đang tiến vào trong một ngọn núi lớn.

Rất cuộc, trước mắt hán cũng hiện ra một trạm gác, hai binh sĩ võ trang đầy đủ đang đứng đó canh gác. Thấy xe quân sự đi tới liền lập tức chạy ra mở cửa, xe quân sự trực tiếp đi vào. Ở trong này cực kỳ rộng rãi, thảo trường cực lớn cùng nhà cao tầng đập thẳng vào mắt mọi người.

Tần Thiên nhìn ra ngoài cửa xa, thấy từng tốp binh lính đang thao luyện, khí thế ngất trời. Từng người mò hôi đầm đìa, cực kỳ dũng mãnh, tốc độ cực nhanh, công kích cũng lưu loát. Mặc dù tốc độ không có nhanh bằng hán, nhưng vẫn khiến hán rung động.

- Chúng ta đang tiến vào quân khu sao?

Tần Thiên khó hiểu nhìn Sở Tương Tương hỏi.

- Ủ, bởi vì nhà của tôi ở trong này, ông nội của tôi là tư lệnh quân khu.

Sở Tương Tương nhìn Tần Thiên lộ ra nụ cười khả ái nói.

- Ông của cô là tư lệnh quân khu!

Tần Thiên kinh ngạc nhìn Sở Tương Tương, tư lệnh quân khu đó nha, không phải chó mèo gì đâu. Nếu đặt vào thời phong kiến thì tư lệnh quân khu được coi như là chư hầu của vua, không ngờ hẳn lại cứu được cháu gái của tư lệnh quân khu, đúng là vận may *** chó, thế giới này quả nhiên chuyện gì cũng có thể xảy ra.

- Ủ!

Sở Tương Tương chân thành nói, Tần Thiên lại nhìn Sở Tương Tương, nhất thời không biết nói gì cho phải, trong lòng ngoại trừ rung động thì chỉ còn rung động

Rất nhanh, chiếc xe dừng lại trước một tòa biệt thự lớn. Nơi này có mấy thầy thuốc cùng cáng cứu thương đang chờ, lúc này trên đường đi Dịch lão đã gọi điện thông báo tình hình.

Cửa xe mở ra, Tần Thiên đỡ Sở Tương Tương xuống. Quân y lập tức mang cáng cứu thương ra, đỡ Sở Tương Tương nằm lên.

- Tần Thiên, tôi đi trị liệu trước, anh cứ ở lại đây, tý nữa tôi trở lại sẽ tìm anh.

Sở Tương Tương nhìn Tần Thiên cười nói, Tần Thiên gật đầu chào nàng. Ngay sau đó Sở Tương Tương liền được quân y mang đi.

- Chàng trai trẻ, mời cậu đi theo tôi.

Dịch lão nhìn Tần Thiên nói.

- Phiên toái ngài dẫn đường rồi.

Tần Thiên cười nói, sau đó liền đi theo sau Dịch lão vào trong tòa biệt thự. Đi vào Tần Thiên liền thấy bên trong toàn binh sĩ được võ trang đầy đủ đang canh gác, mỗi tầng đều có binh sĩ canh gác cẩn mật, chung quanh là màn hình giám sát, công tác bảo vệ cực kỳ nghiêm cẩn. Dịch lão cũng không nói gì cứ thế mang Tần Thiên lên trên lầu.

Rất nhanh, hai người vào thang máy đi lên tầng 9. Đi tới một căn phòng, binh sĩ đang gác cửa nhìn thấy ông lão liền lập tức mở cửa, Dịch lão liền dẫn Tần Thiên vào trong phòng.

Bên trong là đại sảnh rộng rãi, được dọn dẹp cực kỳ sạch sẽ, tỉ mỉ. Một ông lão mặc quân trang đang ngồi ngay ngắn trên ghế salon xem báo. Khi nghe thấy tiếng mở cửa, ông lão liền bỏ tờ báo xuống, thấy Tần Thiên đang đi tới trên mặt ông vẫn không biểu lộ gì, chỉ khẽ nhếch miệng mỉm cười. Một cỗ khí phách người cầm quyền chợt phát ra, làm cho Tần Thiên có chút sợ hãi.

- Tần Thiên đứng không, trong điện thoại A Dịch đã nói cho tôi biết, tôi chính là ông nội của Tương Tương. Sở Văn Long, cậu cũng có thể gọi tôi là Sở gia gia, cảm ơn cậu đã cứu cháu gái của lão già này. Cậu ngồi đi, không cần phải câu nệ.

Sở Văn Long mỉm cười nhìn Tần Thiên nói, bộ dáng cực kỳ hòa ái.

- Cảm ơn ông, Sở gia gia.

Tần Thiên mỉm cười đáp lại, ngồi xuống ghế đối diện với Sở Văn Long.

- Ủm, Tiểu Thiên này, Sở Văn Long ta từ trước tới nay có ân trả ân có oán trả oán. Cậu đã cứu cháu gái ta, cậu muốn thù lao là gì, cứ việc nói đi, tôi sẽ tận lực đáp ứng cậu.

Sở Văn Long nhìn Tần Thiên nói.

- Ha ha, Sở gia gia không cần phải vậy, lúc đó cháu chỉ tình cờ đi ngang qua nên mới cứu được Tương Tương thôi. Tiện tay thôi mà, cần gì phải nói đến chuyện thù lao.

Tần Thiên có chút khần trương nói. Nói thật, cấp bậc giống như Sở Văn Long, dù hẳn muốn gì chắc lão cũng cho. Nhưng như vậy chẳng khác gì mua bán, sau khi thỏa mãn nhu cầu của nhau thì giải tán, mỗi người đi trên con đường riêng của mình, không còn liên quan tới nhau nữa. Việc này đối với Tần Thiên mà nói đúng là quá đáng tiếc, nếu có thể gia nhập vào một thế lực lớn như vậy, hẳn tuyệt đối không dễ dàng buông tay. Sở Văn Long đối với việc báo thù của mình có trợ giúp rất lớn, cho nên Tần Thiên không muốn dùng tiền tài để làm thù lao, mà khiến cho Sở Văn Long thiếu mình một cái nhân tình. Việc này so với yêu cầu tiền tài làm thù lao tốt hơn gấp trăm lần, có một tư lệnh quân khu làm chỗ dựa, sao này ai dám chọc mình, nghĩ thôi cũng đã thấy mình trâu bò đến cỡ nào.

- Ha ha, đã như vậy thì lão già này dành cho cậu một lời hứa hẹn. Trong tương lai, chỉ cần không phải việc đối lập với quốc gia, nếu cậu gặp khó khăn nào cần giải quyết thì cứ tìm tới lão già này, tôi nhất định sẽ giúp cậu.

Sở Văn Long nhìn Tần Thiên cười nói, hiển nhiên là hắn đã nhìn thấu tâm tư của Tần Thiên. Trong ánh mắt không khỏi hiện vẻ tán thưởng, tuổi còn trẻ mà làm việc rất lão luyện, trong giới trẻ hiện nay cũng không có mấy người.

- Vậy cháu xin cảm ơn Sở gia gia trước.

Tần Thiên đề nén nỗi vui mừng trong lòng nói.

- Ủ, hôm nay tôi gọi cậu tới là có một việc.

Sở Văn Long nhìn Tần Thiên nói.

- Sở gia gia, có việc gì ông cứ nói đi.

Tần Thiên nói.

- Tôi nghe A Dịch nói cậu là đệ năng giả có tốc độ cực nhanh, không biết cậu có muốn sử dụng năng lực này vì quốc gia mà dốc sức hay không?

Sở Văn Long nhìn Tần Thiên nói.

- Vì quốc gia mà dốc sức?

Tần Thiên nghi hoặc nói.

- Đúng vậy, quốc gia có một tổ chức đặc biệt cho đệ năng giả, tổ chức này tên là Long Tổ. Toàn bộ thành viên bên trong đều là đệ năng giả, vì quốc gia đặc biệt xử lý một số chuyện tương đối phiền phức. Tôi hi vọng cậu có thể gia nhập, tổ chức này đối với tương lai của cậu có rất nhiều chỗ hữu dụng.

Sở Văn Long nhìn Tần Thiên nói.

- Việc này...

- Cậu không cần phải trả lời ngay, chỗ này có một ít tài liệu, cậu cứ lấy về nhà mà tự tìm hiểu. Chờ đến khi nào cậu nghĩ kỹ, thì gọi điện cho tôi cũng được.

Sở Văn Long cắt đứt lời Tần Thiên nói, từ trên ghế salon lấy ra một phong bì kín đưa cho Tần Thiên.

- Nhớ kỹ, sau khi xem xong tập tài liệu này thì lập tức đốt đi, không nên tiết lộ ra ngoài, nếu không sẽ bị xử tử.

Sở Văn Long dặn dò, Tần Thiên nghiêm túc gật đầu.

Lúc này, cửa phòng liền mở ra, một binh sĩ cầm tập tài liệu bước nhanh tới, dường như có việc gì rất gấp gáp.

- Sở gia gia, nếu không còn việc gì nữa thì cháu đi ra ngoài trước.

Tần Thiên thức thời nói ra trước.

- Ừm, được. Tiểu Lý, đưa hắn đi ra ngoài.

Sở Văn Long hướng binh sĩ canh cửa nói, lập tức binh sĩ canh cửa liền đi tới, mang theo Tần Thiên đi ra ngoài.

- Tư lệnh, đây là tin tức về người thừa kế của Tần gia, chúng ta đã tìm ra được rồi.

Binh sĩ kia nhìn Tần Thiên rồi đi, lập tức đưa tập tài liệu cho Sở Văn Long. Sở Văn Long nhận lấy tập tài liệu, vừa nhìn tên và tấm hình trong tư liệu, hai mắt liền tròn tròn lên.

- Không ngờ lại là hắn!

Sở Văn Long giật mình nói, đem tài liệu đưa cho Dịch lão bên cạnh. Dịch lão nhận lấy tài liệu, nhìn vào cũng kinh ngạc một phen, người trên tư liệu không ngờ lại là Tần Thiên, người vừa mới đứng dậy rồi đi. Chuyện này cũng quá rung động rồi.

- Người xác định tin tức này là chuẩn xác?

Sở Văn Long có chút kích động nhìn người binh sĩ, người binh sĩ gật đầu khẳng định, Sở Văn Long nhất thời mừng rỡ, lâu lâu nói:

- *Thật đúng là "đập phá thiết hài vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu"**

(DG: * tìm mòn gót mà không thấy, chẳng cần làm gì nó cũng ra. Nghĩa chắc là như vậy)

- *Có nên gọi hần vào đây hay không?*

Dịch lão hỏi.

- *Không cần, ngàn vạn lần đừng cho hần biết chúng ta đang cố ý đến gần hần, tránh cho hần phản cảm. Phải nhớ dùng mọi biện pháp kéo hần lại đây, trở thành người của chúng ta, đến lúc đó chúng ta cũng không cần phải sợ mấy lão già kia rồi.*

Sở Văn Long kích động nhìn Dịch lão nói, bộ dáng có chút thất thố, giống như tìm được bảo vật vậy.

Dịch lão nghe vậy liền nhú mày, đột nhiên ánh mắt sáng lên nói:

- *Hình như nhà hần đang cho thuê phòng, không bằng chúng ta cho tiểu thư vào đó ở...*

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Dịch ý

Tần Thiên theo cảnh vệ rời khỏi tầng chín, lại nghĩ tới những lời vừa rồi của Sở Tương Tương, vì thế bèn để cho cảnh vệ dẫn hần đến khu y tế của quân đội.

Tần Thiên theo cảnh vệ vào bên trong, vừa lúc trông thấy một nữ quân y đang giúp Sở Tương Tương băng bó. Sở Tương Tương trông thấy Tần Thiên tới thì vui mừng ra mặt, hướng về hần nở một nụ cười.

- *Tần Thiên, anh ngồi xuống trước đi, em không sao rồi.*

Sở Tương Tương nhìn Tần Thiên nói. Tần Thiên gật đầu, cảm ơn người cảnh vệ dẫn đường, sau đó ngồi xuống một chiếc ghế, nhìn nữ quân y đang băng bó cho Sở Tương Tương.

Không tới vài phút, vết thương Sở Tương Tương đã bó kỹ, nàng từ trên ghế đứng dậy, đã có thể đi lại chậm rãi. Một bên Tần Thiên thấy vậy không khỏi ngạc nhiên, như vậy có quá nhanh không, hần biết vết thương Sở Tương Tương không phải quá nặng nhưng cũng không thể đi lại nhanh như vậy chứ.

- *Hi hi, Tần Thiên, anh có phải ngạc nhiên lắm không, trong này có bí mật, anh muốn biết không?*

Sở Tương Tương nháy mắt nói với Tần Thiên, đôi mắt chứa ý cười vô cùng khả ái.

- *Bí mật?*

Tần Thiên ngơ ngơ.

- *Hi hi, anh xem.*

Sở Tương Tương vươn ngón tay thon ra trước mặt Tần Thiên, cầm lấy một con dao găm bên cạnh, đột nhiên cắt xuống tay, khiến Tần Thiên giật nảy mình mà kêu to, vừa định ngăn cản thì đã không kịp, hoa đã tàn tranh đã nát, máu tươi liền chảy ra.

- *Em làm gì thế Tương Tương?*

Tần Thiên vội bắt lấy tay Sở Tương Tương, một tay vớ khăn bông băng bó còn sót lại trên bàn đắp vào tay nàng, nhưng Sở Tương Tương lại ngăn lại.

- *Không cần lo đâu anh, nhìn ngón tay em đi.*

Sở Tương Tương đưa ngón tay ra, Tần Thiên nghi hoặc nhìn sang, đôi mắt tròn trĩnh, miệng há to hết cỡ.

- *Chuyện này là sao?!*

Tần Thiên nhìn ngón tay Sở Tương Tương mà giật mình, vết thương trên tay nàng không ngờ trong có mười mấy giây mà đã khép lại như chưa từng bị

thương, chỉ còn lại vài giọt máu để chứng minh Tàn Thiên không hoa mắt.

Tàn Thiên không thể tin được nhìn kỹ ngón tay Sở Tương Tương, cầm bông lau chỗ máu bên cạnh, lại nhìn chút nữa, ngay cả sẹo cũng không có, trong lòng không khỏi rung động vô cùng.

- Hi Hi, anh Tàn Thiên, anh đừng ngạc nhiên, đây là năng lực đặc thù của em, cũng giống dị năng của anh vậy, anh có thể chạy nhanh thì em có thể tự phục hồi vết thương. (nếu khó tưởng tượng thì nó giống như người Namek trong Dragonball i)

Sở Tương Tương có chút đắc ý nói, giống như nàng vừa thắng bạc vậy.

- Còn có năng lực này à?

Tàn Thiên trầm nghĩ, nhớ tới lúc Ba ba Ca giới thiệu về dị năng cho hắn có nói qua loại năng lực tự hồi phục này, Tàn Thiên bèn gọi Ba Ba Ca để hỏi xem Sở Tương Tương có phải lợi hại như vậy hay không.

- Báo cáo chủ nhân, trong thân thể nàng chẳng qua cũng chỉ là có dòng máu của loại năng lực này, không phải tinh thuần. Nếu là dòng máu tinh thuần thì chỉ cần không chết cho dù thương nặng đến đâu cũng có thể hồi phục.

- Sao cơ?!

Tàn Thiên vừa nghe không khỏi kinh hãi bật lên thành tiếng, dọa cho Sở Tương Tương cùng nữ quân y giật mình.

- Tàn Thiên, anh không sao chứ?

Sở Tương Tương hỏi.

- A... Không có gì, anh chỉ ngạc nhiên về dị năng của em thôi.

Tàn Thiên vội lấp liếm.

- Hi hi, mới đầu em cũng kinh ngạc lắm, sau này quen đi thì không còn cảm giác gì nữa. Bạn đang đọc truyện tại [Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL) - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

- Đúng rồi anh Tàn Thiên, em hôm nay vừa về qua trấn Quảng Châu, đôi chân em lạnh hẳn anh dẫn em đi dạo một chút có được không?

Sở Tương Tương đôi mắt long lanh nhìn Tàn Thiên nũng nịu nói.

- Ủ, không vấn đề gì, chờ chân em khỏi hẳn anh dẫn em đi khắp Quảng Châu một lần.

Tàn Thiên cười nói, nhìn bộ dáng khả ái của Sở Tương Tương, không nhịn được vuốt mũi nàng một cái, động tác rất tự nhiên. Sở Tương Tương mặt đỏ lên, bộ dạng lúng ta lúng túng lại càng thêm đáng yêu.

- Ha ha, trông kìa, tại em đáng yêu quá nên anh không nhịn được.

Tàn Thiên cười nói.

- Tương Tương!

Đúng lúc này từ cửa vọng tới tiếng gọi của một người đàn ông, sau đó một thanh niên tầm hai mươi tuổi tướng mạo đẹp đẽ bước tây, một thân đồ tây trắng toát, cao chừng một mét bảy lăm, tóc ngắn gọn gang, mắt đeo kính đen, tay cầm một hộp quà lớn, vẻ mặt hớn hờ đi tới. Trông thấy Tàn Thiên và Sở Tương Tương đang ôm ấp thì khựng lại.

- Anh họ tới a.

Sở Tương Tương thấy người thanh niên thì kêu lên có phần hưng phấn, nhưng cũng không bước tới.

- Ủ, anh vừa về, có mua cho em ít quà, nghe nói em bị thương hả. Á vị này là...?

Thanh niên nhìn Sở Tương Tương nói rồi quay sang Tàn Thiên.

- Á, quên không giới thiệu cho anh đây là Tàn Thiên, là anh ấy cứu em... Tàn Thiên, đây là anh họ em Tống Vũ.

- Xin chào!

Tàn Thiên nhìn Tống Vũ cười nói, đưa tay qua. Tống Vũ cũng gật đầu đưa tay bắt lại đáp lễ rồi rút lại ngay, đối với Tàn Thiên cũng không có bao nhiêu hứng thú. Sau đó hắn đi tới gần Sở Tương Tương, muốn đưa tay xoa đầu nàng, không ngờ Sở Tương Tương né đi, khiến sắc mặt của hắn trong giây lát vô cùng khó coi, sau đó lại khôi phục bộ dáng ban đầu.

- Anh em hai người đã lâu không gặp, tôi không quấy rầy nữa.

Tần Thiên mỉm cười nói rồi bước đi.

- Không sao đâu, em cùng anh họ cũng thường gặp mặt, không có gì phải ngại đâu, Tần Thiên anh hay là cứ ở lại đi.

Sở Trương Trương đột nhiên ôm cổ Tần Thiên giữ lại.

Bên cạnh Tống Vũ thấy hết, trong mắt hiện một tia tàn khốc, hung tợn nhìn chằm chằm Tần Thiên, mà Ba Ba Tạt trong đầu Tần Thiên cũng nhắc nhở Tống Vũ có địch ý với hắn.

Không cần nói cũng biết, Tần Thiên từ cách Tống Vũ nhìn Sở Trương Trương là biết, nhưng không ngờ Sở Trương Trương lại mạnh bạo như vậy.

- Cái này... anh nghĩ chắc không cần đâu, chiều nay còn có tiết, ta về trước đây.

Tần Thiên rút tay Sở Trương Trương ra, trong mắt nàng liền hiện vẻ thất vọng.

- Vật cũng được, nhưng anh phải gọi điện cho em nhé, chờ chân em tới anh nhất định phải đưa em đi dạo Quảng Châu đó, em cho anh số điện thoại nè.

Sở Trương Trương nói xong lấy cây bút viết vào lòng bàn tay Tần Thiên dãy số.

- Nhớ gọi cho em đó.

Sở Trương Trương nở một nụ cười mê hoặc nói.

- Ủ, anh đi đây.

Tần Thiên đáp lời, sự ghen tuông của Tống Vũ đến ngay cả nữ quân y cũng thấy được. Tần Thiên không quan tâm mà cũng không muốn dính dáng tới mấy tên công tử như Tống Vũ.

Tần Thiên vừa bước ra cửa thì Dịch lão đi tới, bèn phái người lái xe đưa hắn về, còn nói nếu rảnh thì tới chơi với Sở Trương Trương, câu nói này khiến Tần Thiên phải hoài nghi không biết ý Dịch lão này là gì.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Sự hấp dẫn của thực nữ

Rất nhanh, Tần Thiên liền bị đuổi về tiểu khu của mình, Tần Thiên sợ xe quân sự quá nổi bật khiến mọi người để ý nên để cho lái xe dừng ở cửa tiểu khu, cảm ơn bác tài xong liền đi vào bên trong.

Rời khỏi quân khu, Tần Thiên cảm giác lòng mình như buông được một gánh nặng lớn, tư lệnh quân khu thiếu hắn một cái nhân tình làm cho hắn cảm thấy chuyện báo thù cho cha mẹ có thêm phần hy vọng, không bao lâu nữa là có thể tự tay đâm kẻ thù, hiện tại cái Tần Thiên thiếu chỉ là thể lực, đêm nay hắn định đi tìm Phong Tử thương lượng cẩn thận một phen rồi chuẩn bị hành động.

Nghỉ đến đây thì Tần Thiên đã về tới nhà mình, đột nhiên, hai mắt hắn tỏa sáng, một thân hình mềm mại xuất hiện trước mặt, nhìn kĩ thì nhận ra di Triệu đang xách một rương đồ bộ đáng một mớ đi lên tầng.

Di Triệu là hàng xóm của Tần Thiên, tên là Triệu Nhã Chi, là một quả phụ, có một con gái đang học cấp ba, ở tiểu khu mở một cửa hàng bách hóa.

Triệu Nhã Chi mặc dù hơn ba mươi nhưng diện mạo không hề có dấu hiệu tuổi tác, vẫn cực kì xinh đẹp, một ánh mắt cũng đủ khiến người người rung động, hơn nữa vóc dáng giữ gìn cực kì tốt, lồi lõm đủ cả, làn da trắng ngần, tướng mạo xinh đẹp, bộ ngực cao vút như thiếu nữ, nhất là đồn bộ căng tròn, so với thiếu nữ càng thêm hấp dẫn, kết hợp với hương vị nữ nhân thành thực đặc biệt toát trên người di Triệu càng làm cho nhiều người đam mê, muốn đem di thành nữ nhân của mình, nhưng Triệu Nhã Chi cho đến giờ vẫn chưa vừa ý ai.

Tần Thiên nhìn bộ dạng cực khổ của Triệu Nhã Chi liền bước nhanh tới.

- Triệu di, để ta giúp người.

Triệu Nhã Chi nghe có người gọi liền ngoảnh lại, thấy là Tần Thiên liền nở nụ cười mê người.

- Ô là tiểu Thiên à, vậy làm phiền cậu!

Triệu Nhã Chi mỉm cười nói, rồi đưa cái thùng cho Tần Thiên. Tần Thiên lập tức giang hai tay ôm tới, một tay bên trên, một tay bên dưới từ phía eo thon của Triệu Nhã Chi ôm qua.

Nhưng không ngờ tốc độ Tần Thiên quá nhanh, mu bàn tay phải của hắn liền áp lên một chỗ mềm mại, cực kì thoải mái, căng tròn, nóng bỏng. Không cần nhìn Tần Thiên cũng biết một tay của mình vừa đặt ở ngực Triệu Nhã Chi rồi.

Triệu Nhã Chi không ngờ tay Tần Thiên sẽ đụng nơi đó của mình, kể từ mười năm trước khi chồng mất, chỗ đó còn chưa có nam nhân chạm vào, vừa rồi bị Tần Thiên động tới, theo bản năng thân thể Triệu Nhã Chi rung lên, trong miệng phát ra tiếng rên khẽ, một mùi hương mê người phả vào mặt Tần Thiên khiến hắn tim đập mạnh chân không vững, nhất thời quên không rút tay ở ngực nàng lại, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cái khe mê hồn kia.

Hôm nay Triệu Nhã Chi mặc quần áo công sở, áo sơ mi màu lam, không biết vì cái áo quá nhỏ hay bộ ngực Triệu Nhã Chi quá lớn, cái áo công sở nhìn cực kì chật, nút áo đã được cài hết mức rồi, không nghĩ tới vừa chạm vào liền có sự cố, tạch một tiếng nút áo bay toát loạn, vạt áo tung ra, ngực Triệu Nhã Chi nháy ra, hai khối cầu trắng như tuyết lộ ra phần nửa, còn có viền ren đen, bị Tần Thiên nhìn thấy hết, mơ hồ có thể thấy hạt đậu đỏ nổi lên, tiểu đệ Tần Thiên liền trở nên hưng phấn, cò trắng đã phát.

- A!

Triệu Nhã Chi nhất thời kinh hãi, khuôn mặt đỏ lên, muốn đem tay che xuân quang lại nhưng hai tay đang ôm cái thùng, đặc biệt là Tần Thiên vẫn đang chăm chăm nhìn vào hai khối cầu to lớn, trắng muốt, bàn tay trái lại áp chặt vào ngực nàng khiến nàng xấu hổ chỉ muốn chui xuống đất.

- Tiểu vô lại, mau nhắm mắt... còn không ôm lấy giúp dì!

Triệu Nhã Chi xấu hổ mắng.

- Nha!

Tần Thiên vội lấy lại tinh thần, nhanh tay ôm lấy cái thùng nhưng bàn tay vô tình mà như có ý đụng vào bộ ngực đã lộ ra phần nửa khiến Triệu Nhã Chi càng thêm rung động, trong lòng ngứa ngáy, thầm nghĩ Tần Thiên là tiểu sắc lang rồi vội vàng đưa hai tay khép áo lại.

Bất quá vì nút áo bay đi mất, nên y phục căn bản kéo cũng bằng thừa, Triệu Nhã Chi càng dùng sức kéo càng đem hai khối cầu đè ép biến hình, nhất là áo nàng vải vốn mỏng manh, vừa dùng lực quang cảnh bên trong lại lộ ra, thấy rõ đường viền của áo ngực, cộng thêm khe sâu lộ ra, trắng nõn nà, làm cho thanh niên chưa biết mùi đời như Tần Thiên chỉ muốn nhào tới đè Triệu Nhã Chi ra.

- Lại nhìn, còn không đủ à, tiểu sắc lang!

Triệu Nhã Chi xấu hổ mắng, Tần Thiên vội vàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Triệu Nhã Chi. Triệu Nhã Chi nhìn bộ dạng ngượng ngùng của Tần Thiên thì không khỏi buồn cười, nhưng trong lúc vô tình nhìn thấy tiểu huynh đệ đang ưỡn ngực ngẩng cao đầu thì trong nháy mắt tâm hồn đại loạn.

Nói về phụ nữ, ba mươi như lang bốn mươi như hổ, Triệu Nhã Chi đang ở giữa cái tuổi như lang như hổ, nhưng lại không có nam nhân bên cạnh, làm cho nàng tịch mịch khó chịu, không nhịn được chỉ có thể dùng ngón tay giải quyết, hôm nay thấy tiểu đệ Tần Thiên hào khí bừng bừng thì không khỏi nghĩ ngợi, nhưng nghĩ lại thấy Tần Thiên nhỏ hơn mình mười mấy tuổi thì ý nghĩ vừa hiện ra liền biến mất.

- Đi thôi, ngày người đó làm gì, mau giúp dì Triệu mang lên đi

Triệu Nhã Chi hai tay che ngực, liếc mắt nhìn Tần Thiên một cái rồi lập tức xoay người bước lên lầu, Tần Thiên vội vàng đuổi theo, không nhanh không chậm đi sau Triệu Nhã Chi, nhìn hương đồn phong mãn rung động theo mỗi bước chân làm Tần Thiên không khỏi nuốt nước bọt, không can được suy nghĩ đen tối làm sao để có thể đè Triệu Nhã Chi ra.

Rất nhanh, hai người lên đến nơi, Triệu Nhã Chi lấy chìa khóa ra mở cửa đi vào, Tần Thiên vội đi theo, thuận chân đóng cửa lại.

- Tiểu Thiên, cậu đặt nó vào trong góc phòng khách được rồi, đi đi trước thay y phục, khát nước thì vào tủ lạnh lấy nước nha. Nguồn truyện: Truyện FULL

Triệu Nhã Chi chỉ hướng cho Tần Thiên xong liền xoay người vào phòng, Tần Thiên đem đồ đặt trên mặt đất, cảm giác miệng khô lưỡi đắng, liền chuẩn bị vào tủ lạnh kiếm chai nước giải khát, không nghĩ tới vô tình phát hiện cửa phòng Triệu Nhã Chi không khóa, bèn khẽ mở ra một khe hở nhỏ.

- Chà, đây chẳng phải là cố ý dụ dỗ ta sao?!

Tần Thiên nhìn vào khe hở trầm nghĩ, trong lòng do dự có nên nhìn tiếp hay không. Chợt nghe bên trong truyền đến tiếng còi y phục sột soạt của Triệu Nhã Chi, thôi thì kệ mẹ nó, Tần Thiên nhẹ nhàng ngồi xuống, híp mắt nhìn vào trong.

Bên trong, Triệu Nhã Chi quay lưng về phía Tần Thiên, nửa người bên trên chỉ mặc mỗi áo ngực lộ ra lưng trắng non mịn, trong lúc Triệu Nhã Chi luồn tay sau chuẩn bị cởi áo ngực thì bên ngoài Tần Thiên không nhịn được muốn mở khe cửa rộng ra một tí, song không nghĩ tới vừa động đến cửa lại phát ra âm thanh, Triệu Nhã Chi ngừng động tác, lập tức nhìn ra ngoài, đúng lúc thấy Tần Thiên đang rình oí thì ngăn người, đầu óc trở nên trống rỗng.

Triệu Nhã Chi nhìn ra cửa, nhanh chóng cầm ga giường che người, sau đó đi ra cửa, mở cửa ra nhìn Tần Thiên đang đỏ mặt đứng đó.

Giờ phút này Tần Thiên không biết nói gì cho phải, rình coi bị bắt được thì giải thích cũng vô dụng, chỉ có thể cúi đầu chờ bị mắng, hi vọng Triệu Nhã Chi không nói với Tiêu Du là tốt rồi. Nếu như Tiêu Du biết mình rình coi Triệu Nhã Chi thay y phục thì thâm rồi.

Bất quá ngoài ý muốn là Tần Thiên chờ mãi cũng không nghe thấy Triệu Nhã Chi mắng hắn.

- *Tiểu Thiên, thân thể đi có đẹp không?*

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên nhẹ giọng nói, nhìn khuôn mặt trẻ hơn mình mười mấy tuổi, trong lòng Triệu Nhã Chi một chút lửa giận cũng không có, ngay chính nàng cũng cảm thấy kì quái.

- *A... Đẹp... đẹp lắm!*

Tần Thiên có chút khản trương, cũng không biết Triệu Nhã Chi có ý gì.

- *Đẹp thật không? Nhưng đi Triệu cũng đã hơn ba mươi rồi, nơi đó còn đẹp sao?*

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên, giọng nói lại có chút giống như tiểu nữ sinh làm nũng vậy, bất quá trong lúc sợ hãi Tần Thiên không phát hiện ra chút nào.

- *Không già, đi Triệu không già chút nào, chỉ như thiếu nữ thôi!*

Tần Thiên theo bản năng mà nói.

- *Ha ha, tiểu tử, cậu chưa có ngắm nữ nhân khác, tự nhiên thì cho là như vậy rồi, chờ cậu ngắm những nữ nhân khác, cậu cũng không sẽ nói như vậy rồi.*

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên cười nói.

Tần Thiên vừa nghe liền muốn phản bác, cái gì mà chưa từng ngắm gái chứ, mình có thâm niên nghiên cứu JAV đó... cái này Tần Thiên không dám nói ra.

- *Không đâu, đi trong lòng ta vĩnh viễn là xinh đẹp nhất.*

Tần Thiên cúi đầu nói.

- *Ha ha, tốt lắm, lần này đi cũng không trách cậu, lần sau thì không dễ thế đâu, tiểu sắc lang mau về đi.*

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên nói. Tần Thiên vừa nghe nhất thời như được đại xá, liên tục nói cảm ơn, ngay sau đó nhanh chóng chạy mất.

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên rồi đi, trong miệng thẹn thùng nắc nắc một câu tiểu sắc lang, sau đó xoay người trở lại phòng, ngồi trên giường đem tấm ga bỏ xuống, lầu bầu nói:

- *Chết người, làm hại ta nơi đó cũng ... rồi.*

Sau đó Triệu Nhã Chi liền cởi quần ra, một tay đưa xuống khu cấm địa, một tay đưa lên bộ ngực ngạo nghễ, phủ lên khối cầu lớn, bắt đầu tự an ủi, trong miệng khẽ phát ra tiếng rên tiều hèn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cực phẩm tiểu la ly

Tần Thiên từ trong nhà Triệu Nhã Chi đi ra ngoài, dục hỏa bốc lên toàn thân rất khó chịu, trong đầu luôn hiện lên hình ảnh thân thể mê người của Triệu Nhã Chi, đáng tiếc không thể đem nàng ta ăn được, nếu không được thưởng thức hương vị thực nữ thì chắc chắn rất tuyệt vời a.

Nghĩ tới đây thì Tần Thiên lấy ra chiếc chìa khóa để mở cửa nhà mình đi vào, đi thẳng tới phòng tắm gội nước lạnh lên người cho dục hỏa hạ bớt, sau đó từ trong túi quần lấy ra phong thư mà Sở Văn Long đưa cho hắn Xé phong thư ra rồi rút ra một chiếc thẻ nhớ, Tần Thiên nhìn một chút rồi xoay người vào gian phòng từ trong ngăn kéo lấy ra một cái đầu đọc thẻ nhớ, đem thẻ nhớ đó cắm vào, sau đó mở máy tính ra đem cái đầu đọc thẻ nhớ cắm vào.

Rất nhanh dữ liệu thẻ nhớ liền hiện ra, Tần Thiên liền bấm mở, bên trong tài liệu mô tả về một thế giới dị năng.

Đầu tiên đập vào mắt là tư liệu về Long Tổ.

Long Tổ là tổ chức bí mật của quốc gia, ngay từ lúc chiến tranh thế giới thứ hai đã tồn tại, nhưng lúc ấy lại không mang tên Long Tổ mà đặt tên là Dị

năng giả, nhân số rất ít, là hộ vệ ẩn hình của các lãnh đạo trọng yếu trong quốc gia.

Sau khi chiến tranh thế giới lần thứ hai kết thúc, quốc gia đã bí mật phát triển mạnh Long Tổ, từ ban đầu làm nhiệm vụ hộ vệ bên cạnh cho các nhân vật trọng yếu thì về sau được phái đi làm các loại nhiệm vụ khó khăn khác nữa, đến hiện tại thì Long Tổ đã là một lực lượng trọng yếu đảm bảo an toàn trị an quốc gia, hiện tại toàn bộ các khu vực khác nhau trên đất nước đều có thành viên của Long Tổ hoạt động, họ đang bí mật duy trì hòa bình trong từng khu vực khác nhau, trợ giúp quốc gia tiêu diệt hàng loạt phần tử cực đoan. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm com

Tần Thiên cảm thấy rất hứng thú trong việc gia nhập Long Tổ, có rất nhiều chỗ tốt, một khi gia nhập long Tổ là có thể thoát khỏi thân phận người bình thường, các chế tài luật pháp không có ước thúc với thành viên Long Tổ, đồng thời còn có quyền sanh sát trong tay, đối với những kẻ xấu gây nguy hại có thể tiền trạm hậu tẩu, dĩ nhiên người người giết phải là người có tội, nếu giết lung tung vô tội vạ sẽ gặp phải trừng phạt của Long Tổ, bên trong Long Tổ có Chấp Pháp đường có luật riêng để chế tài thành viên Long Tổ, đây là vì phòng ngừa thành viên Long Tổ lạm sát kẻ vô tội, tránh cho việc thành viên duy trì an ninh quốc gia lại trở thành kẻ xấu.

- Lại có thể tự xây dựng lực lượng của chính mình!

Tần Thiên kinh hãi kêu lên khi thấy được dòng chữ này trên tài liệu, thành viên Long Tổ lại có thể tại chính khu vực quản hạt của mình mà xây dựng thế lực cho bản thân, tỷ như bản thân thống nhất lực lượng hắc đạo làm thổ hoàng đế, hơn nữa lúc cần thiết còn có thể mời chính phủ địa phương ra mặt hiệp trợ, hơn nữa tất cả doanh thu trong địa bàn quản lý lại không cần phải nộp lên mà hoàn toàn là của mình, dĩ nhiên điều kiện kiên quyết là không làm nguy hại quốc gia, hơn nữa việc hiệp trợ với chính phủ địa phương là để ổn định trị an xã hội.

- Xem ra ta phải gia nhập Long Tổ, đến lúc đó ta thành lập tổ chức hắc đạo sẽ có nhiều thuận lợi hơn.

Tần Thiên nói thầm đó lại nhìn xuống tiếp theo.

Phía dưới nội dung là giới thiệu về thế giới dị năng giả, cũng không phải chỉ có Hoa hạ có dị năng giả mà trên thế giới các nơi đều có. Dị năng giả được chia làm hai loại, một loại là Tiên Thiên dị năng chính là tự thân sinh ra siêu năng lực, còn một loại khác là hậu thiên dị năng giả, thân thể thông qua do khai phá, đạt tới ngưỡng vượt xa năng lực người bình thường, lấy thí dụ như thông qua được vật, tại thế kỷ này đây là phương pháp phổ biến nhất nhưng cũng chưa thành thực, vẫn còn trong giai đoạn thí nghiệm.

- Ba Ba Ca, năng lực của ta thuộc về hậu thiên dị năng sao.

Tần Thiên hỏi Ba Baca

- Không phải, dị năng của chủ nhân không thuộc về hậu thiên dị năng, mặc dù nói là giúp người tự tạo ra dị năng, nhưng đứng ra mà nói thì thật ra là đang giúp chủ nhân thức tỉnh dị năng của bản thân, chỉ bất qua ta trước phải dùng người máy cấy gen vào huyết mạch của người, như vậy mới có thể thức tỉnh dị năng bản thân người.

Ba Baca nói.

- Cái gì! Trong huyết mạch Bản thân ta có siêu năng lực, nói như vậy là ta thuộc về Tiên Thiên dị năng giả, vậy tại sao lại không tự động thức tỉnh hả?

Tần Thiên không giải thích được liền hỏi.

- Chủ nhân, dị năng thức tỉnh là cần cơ hội, cũng không phải mỗi dị năng giả đều có thể thuận lợi thức tỉnh, có một số người cho đến chết cũng không cách nào thức tỉnh được dị năng bản thân, bởi vì hần không tìm được cơ hội, mà ta là vì người mà tạo ra cơ hội.

Ba Baca nói.

- À, thì ra là như vậy.

Tần Thiên trầm nghĩ, nhưng ngay sau đó lại tiếp tục nhìn xuống, phía dưới nội dung là giới thiệu các loại dị năng cùng các quốc gia có tổ chức dị năng.

Trên thế giới có ba quốc gia là có tổ chức dị năng lợi hại nhất, phân biệt đó là: Hoa Hạ Long Tổ, Mỹ Quốc Chiến Thần, Nhật Bản Thần Xã, là ba quốc gia trên thế giới có tổ chức dị năng cường đại nhất.

Ba cái quốc gia này thực lực không hơn kém nhau nhiều lắm, luôn cân bằng và kiềm chế lẫn nhau.

- "Cộc cộc". Tần Thiên anh, mở cửa nhanh ta đến rồi!

Tần Thiên đang nhìn xem thì đột nhiên phía bên ngoài truyền tới âm thanh thanh thúy của một cô bé, Tần Thiên vừa nghe lập tức rút ngay đầu đọc thẻ nhớ mang ra ngoài cất vào trong ngăn kéo, sau đó liền nhanh chóng ra mở cửa.

Ngoài cửa, một thiếu nữ 16, 17 tuổi thật mỹ lệ với đồng phục học sinh đang đứng ở đó, thiếu nữ bộ dáng ước chừng 1m65, tóc dài xõa vai, khuôn mặt trái xoan, ngũ quan thanh tú, đôi mắt to long lanh không ngừng nhấp nháy, nhìn qua cực kỳ đáng yêu, nàng chính là con của Triệu Nhã Chi, Triệu Tiểu Nhã.

- Tiểu Nhã, sao em lại sang đây, em không đi học sao?

Tần Thiên nhìn qua thiếu nữ, ánh mắt quét qua bộ ngực của nàng, mặc dù đồng phục học sinh rất rộng nhưng vẫn không cách nào ngăn trở được bộ ngực đang phát dục của Triệu Tiểu Nhã.

- Hi hi, em chiều nay không cần đến lớp, em muốn anh cùng em đi ra ngoài mua quần áo được không?!

Triệu Tiểu Nhã ôm cổ Tần Thiên làm nũng, đem cánh tay Tần Thiên trực tiếp đặt ở nơi eo thon của nàng, nhất thời một cổ khí tức mềm mại cảm giác từ cánh tay truyền lên, cực kỳ thoải mái.

- Ha ha, Tiểu Nhã em cũng lớn rồi mà còn ôm ấp anh như vậy, người khác sẽ bàn tán đấy.

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã, một tay lấy tay từ Triệu Tiểu Nhã từ nơi đó rút ra, mặc dù vừa rồi chiếm tiện nghi, nhưng Tần Thiên vẫn xem Triệu Tiểu Nhã là em gái, cho nên đối với Triệu Tiểu Nhã không có ý nghĩ không an phận.

- Không, người ta rất thích ôm anh mà, ôm anh mới có cảm giác an toàn, hơn nữa anh là anh của em, sợ người ta nói cái gì cơ chứ, trừ phi trong lòng anh có quỷ có phải không hả anh Tần Thiên?

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên cười nói.

- Làm sao có thể chứ, em là em gái của anh, anh chỉ sợ người khác hiểu lầm em, đến lúc đó ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng của em mà thôi.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã lung tung nói, trong lòng thầm nghĩ tiểu nha đầu này sao ăn nói ngày càng lợi hại a.

- Hi hi, em không sợ, bọn họ thích nói gì cứ nói, em vẫn thích ôm anh, bọn họ chắc là đồ kị sao lại không có em gái xinh đẹp như em để ôm.

Triệu Tiểu Nhã nói xong lại một lần nữa cầm lấy một cánh tay Tần Thiên ôm lấy, lần này ôm thật sự rất chặt, dường như cố ý cầm lấy tay Tần Thiên cọ thêm một chút vào hai khối mềm mại kia, khiến cho Tần Thiên tim đập nhanh, phía dưới đàn ngẩng cao đầu lên, may là Triệu Tiểu Nhã không có phát hiện ra.

- Ách ... được rồi, trước tiên vào nhà đi, anh đi lấy cho em lon nước ngọt nha.

Tần Thiên vội vàng nói, rút tay ra đi về phía tủ lạnh, nếu còn tiếp tục như vậy chỉ sợ hán không nhịn được đẩy ngã Triệu Tiểu Nhã ra, vậy thì hỏng rồi, Triệu Nhã Chi cùng chị của mình sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho mình.

Triệu Tiểu Nhã nhìn bộ dáng Tần Thiên bỏ chạy trời chết thì cười hắc hắc, trong mắt hiện lên một tia狡 hoạt, sau đó cũng bước tới phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Trêu chọc Triệu Tiểu Nhã

- Trời nóng nực quá, uống chút nước có ga nhé em.

Tần Thiên cầm một chai nước đi tới, đưa cho Triệu Tiểu Nhã đang ngồi trên ghế sa-lon.

- Cảm ơn anh Tần Thiên, anh thật tốt với em.

Triệu Tiểu Nhã ngọt ngào nhìn Tần Thiên, nhận lấy lon nước rồi bật nắp đưa luôn lên uống ừng ực khỏi cần cốc.

- Từ từ thôi không sặc bây giờ!

Tần Thiên bèn nhắc nàng.

- Không sao đâu... Khụ khụ... Khụ!

Triệu Tiểu Nhã vừa muốn bác bỏ ý kiến của Tần Thiên thì đã ho lên sặc sụa, đồ uống trào ra khỏi miệng. Tay nàng cầm lon nước cũng run rẩy đến tràn cả nước ra quần áo.

- Khụ khụ...

Triệu Tiểu Nhã ho đến không thở nổi, Tần Thiên thấy vậy vội đỡ lấy lon nước trong tay nàng để qua một bên rồi ngồi xuống bên cạnh, hẩn đưa tay vỗ nhẹ vào lưng nàng vài cái.

- Sao rồi, còn khó chịu không?

Tần Thiên vừa vỗ vừa hỏi, một tay quơ lấy tờ giấy ăn lau miệng cho nàng.

Không nghĩ tới trong lúc đưa mắt nhìn Triệu Tiểu Nhã hẳn lại thấy hai khối cầu tròn tròn trước ngực nàng, vừa rồi bị nước hắt vào nên ướt một mảng lớn khiến lớp áo bó sát vào.

Học sinh trung học mùa hè mặc đồng phục khá là mỏng manh, đã thế lại có phần mờ mờ, nếu mặc đồ lót màu đen thì nổi bật lên ngay.

Hôm nay Triệu Tiểu Nhã mặc một bộ áo lót màu phấn hồng, loại áo lót này không phải kiểu truyền thống mà là loại áo chỉ có một lớp thật mỏng, được thiết kế để giúp bộ ngực các thiếu nữ có thể phát triển một cách tự nhiên. Vì các yếu tố này nên hiện tại chỉ cần liếc qua Tần Thiên cũng đã nhìn thấy toàn bộ nội y của Triệu Tiểu Nhã, hai Tiểu bạch thỏ nhảy nhót tung tăng như muốn thoát ra khỏi lớp áo.

Hai điểm nhỏ nhỏ màu hồng đang nổi bật lên, có vẻ sắp đâm thủng lớp áo mỏng manh kia đến nơi rồi. Tần Thiên càng nhìn thì Tiểu đệ đệ của hắn lại càng hưng phấn, cảm giác cũng muốn phá quần mà ra giống như hai hạt đậu kia.

- Anh Tần Thiên, anh sao thế, nhìn gì mà chăm chú vậy?

Triệu Tiểu Nhã thấy Tần Thiên đang lau mặt cho mình tự nhiên lại dừng thì bèn quay đầu lại, bắt gặp hắn đang chăm chăm nhìn vào bộ ngực của mình thì không khỏi đỏ ửng cả mặt, nhưng cũng không đưa tay che lại.

- A... Đâu có nhìn gì đâu. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Tần Thiên nghe tiếng Triệu Tiểu Nhã thì tỉnh lại, vội vàng lấp liếm.

- Anh Tần Thiên, anh nhìn ngực người ta phải không?

Triệu Tiểu Nhã lại cố tình ép hai khối cầu tới khiến tim Tần Thiên đập còn mạnh hơn.

- Không... không, làm sao như vậy được, ta thuần khiết lắm nha!

Tần Thiên lập tức giả bộ nghiêm trang nói, trong lòng thầm nghĩ không hiểu nữ hài này từ đâu học được cách câu dẫn người ta vậy.

- Anh Tần Thiên, có phải nam nhân các anh đều thích con gái ngực to không?

Triệu Tiểu Nhã chớp chớp đôi mắt khả ái mà hỏi.

- Đúng vậy.

Tần Thiên nói theo bản năng, vừa nói xong liền cảm thấy không đúng, vừa định sửa lại lời thì ai ngờ Triệu Tiểu Nhã đã dứt khoát cởi phăng chiếc áo đồng phục, hai con thỏ trắng nhảy ra, cái khe huyền bí cũng rõ mồn một trước mắt Tần Thiên.

- Anh Tần Thiên, Tiểu Nhã cởi ra cho anh nhìn a!

Triệu Tiểu Nhã ép sát vào người Tần Thiên, cái miệng nhỏ nhắn kề sát tai hắn mà nói, khiến Tần Thiên cả người như bị điện giật.

"Bỏ mẹ, không thể tiếp tục được, nếu không đến lúc ta không nhịn được đẩy nàng xuống thì xong mất!"

Tần Thiên nghĩ thầm, bèn cố tạo ra một bộ dáng nghiêm túc nói:

- Tiểu Nhã, em mau mặc quần áo vào đi, như vậy còn ra cái thể thống gì nữa?!

- Nhưng không phải anh muốn xem thân thể người ta sao!

Triệu Tiểu Nhã đổ người vào lòng Tần Thiên, ngón trỏ nhẹ nhàng khều khều vào chiếc áo ngực khiến cho máu mũi Tần Thiên muốn trào cả ra ngoài.

- Muốn chứ... À không, không muốn, em mau mặc quần áo vào không anh giận đấy!

Tần Thiên cố ra vẻ quân tử, nhưng Triệu Tiểu Nhã vẫn vờ như không nghe thấy, lại còn nhìn hắn với một ánh mắt ai oán.

- Tiểu Nhã, em không mặc quần áo vào thì từ nay về sau không cần sang đây nữa đâu!

Tần Thiên bèn nhấn tâm một lần, giọng nói lạnh như băng.

- Hi hi, anh Tần Thiên đừng giận, em chỉ là muốn thử chút định lực của anh thôi.

Triệu Tiểu Nhã thấy Tần Thiên tức giận thì lập tức thay bộ mặt tươi cười, nhưng trong lòng không giấu nổi sự thất vọng.

- Tiểu Nhã, lần sau không được phép như vậy, nếu để người khác trông thấy là có chuyện đấy!

Tần Thiên nghĩ thầm không hiểu nha đầu này học từ đâu cái trò câu dẫn người ta vậy, đây là còn nhỏ tuổi, vậy tới lúc trưởng thành thì còn tai họa đến đâu.

- Vàng, em biết rồi, anh Tần Thiên, anh đừng giận nữa!

Triệu Tiểu Nhã ôm lấy cổ Tần Thiên mà nũng nịu, hai con thỏ lại cạ cạ vào cánh tay hắn.

- Em mau thay quần áo đi, không phải vừa nói muốn anh đi cùng mua quần áo sao, mau về thay quần áo đi.

Tần Thiên cố đẩy tay Triệu Tiểu Nhã ra nói.

- Vàng, em về rồi quay lại ngay, anh đừng đi đâu nha.

Triệu Tiểu Nhã đứng dậy đi về thay quần áo. Tần Thiên tới lúc này mới thở phào một hơi, nhìn tiểu đệ đệ đang biểu tình, không thể làm gì hơn là vào nhà tắm cho nó một gáo nước lạnh.

"Mẹ nó chứ, cứ nhị thể này không biết có hông không nhỉ?"

Tần Thiên vừa nghĩ vừa nhớ tới buổi sáng Sở Tương Tương dùng tay giúp, vẻ mặt trở nên phong phú vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tiêu hồn trên xe bus

Rất nhanh, Triệu Tiểu Nhã quay lại, bộ đồng phục học sinh thay bằng một chiếc T-shirt màu trắng hồ rôn bó sát người, đem thân hình vừa trở mã của nàng bỏ lại, bên dưới là một chiếc váy bó cực ngắn, vừa đủ che kín vòng ba nhưng lại lộ ra đôi chân thon dài trắng muốt cực kì chói mắt.

- Ai, tiểu nha đầu sao ăn mặc lộ liễu vậy chứ, vạn nhất bị kẻ xấu phi lễ thì làm sao bây giờ?

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã thầm thở dài.

- Hi hi, anh Tần Thiên, chúng ta đi thôi.

Triệu Tiểu Nhã đi tới, ôm lấy cánh tay Tần Thiên, đem thân hình nhu nhuyễn cùng bộ ngực dán vào Tần Thiên giống như sợ hắn chạy mất vậy. Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã, bắt đầu đi lắc đầu, trong lòng cầu nguyện lúc ở nơi công cộng đừng câu dẫn người ta là tốt rồi. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm com

Sau đó hai người bước ra cửa đi xuống tầng dưới, Triệu Tiểu Nhã chuẩn bị đến quảng trường Thời Đại mua quần áo, bởi vì hôm nay có khuyến mãi, hai người ra khỏi cổng khu dân cư liền đi về phía trạm xe bus.

Chỉ chốc lát, một chiếc xe buýt đi qua, Tần Thiên vừa nhìn, nhận ra là tuyến xe hai người định đi, lập tức liền dẫn Triệu Tiểu Nhã đi tới, không nghĩ tới là, những người chờ xe vừa nhìn thấy cửa mở ra, nhất thời thật giống như bị chó cắn, điên cuồng lao lên xe, hoàn toàn không có trật tự, giày Tần Thiên cũng thiếu chút nữa bị rơi mất trong lúc tranh chấp. Thật vất vả cuối cùng cũng lên được xe, cửa xe đóng lại rầm một tiếng, Tần Thiên nhìn quanh phía sau xe, thấy một ông bác tay cầm dép lê liêu mạng đuổi theo xe buýt, có vẻ muốn chạy thi cùng xe buýt.

Trong xe đã vô cùng chật chội, người dính lấy người, Tần Thiên cùng Triệu Tiểu Nhã đồng thời ngửi được một mùi hôi nách nồng nàn, so với com thiêu còn muốn thiêu hơn, muốn hít thở thật khó khăn, người phải loại xú khí này sắc mặt Triệu Tiểu Nhã liền trắng bệch, Tần Thiên cũng không tốt hơn bao nhiêu, nghiêm túc cho rằng đây là một vụ hãm hại người có chủ định.

- Anh Tần Thiên, em chịu hết nổi rồi!

Triệu Tiểu Nhã cau mày nhìn Tần Thiên nói.

- Ủ, vậy thì chúng ta đổi chỗ.

Sau đó Tần Thiên che chở cho Triệu Tiểu Nhã chen lấn, muốn đổi chỗ khác. Không ngờ vừa chen tới bên kia, đột nhiên vang lên một tiếng "phốc", một mùi hương nồng nàn của rầm thối bốc lên, theo lý mà nói thì bình thường rầm kêu là rầm không thối, không nghĩ tới cái rầm này vừa thối vừa kêu, quả thực là cái rầm có một không hai, hơn nữa ở trên xe ngửi được mùi này quả thực có thể so sánh với chuột chết được rồi, hôi thối không gì tả nổi, cả nùi người trong xe lập tức chửi bới loạn xạ, âm ỉ từ ông nội cho đến bà ngoại thẳng oán rầm.

Tần Thiên ngay cả ý muốn tự sát cũng đã xuất hiện, làm sao có thể xui xẻo như vậy, mới vừa thoát khỏi hồi nách, lại gặp cái rắm vang lên, có để cho người ta sống không đây, chắc chắn là có ý rồi, mẹ nó đúng là quá mức vô đạo đức công cộng rồi.

- Anh Tần Thiên, chúng ta có thể bị hôi chết trên xe buýt không?

Triệu Tiểu Nhã bộ dạng đáng thương khổ sở nhìn Tần Thiên nói.

- Chắc không đâu, chúng ta thử đổi chỗ khác xem sao.

Tần Thiên cố nhịn nói.

Lần thứ hai, Tần Thiên che chở cho Triệu Tiểu Nhã chen vào trong xe, lần này thuận lợi hơn không còn mùi hương thum thum tuyệt vời nữa rồi, hai người đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá vì xe buýt thật sự quá đông, sợ có người nhân cơ hội chiếm tiện nghi nên Tần Thiên liền vươn tay che Triệu Tiểu Nhã trong ngực mình, nhưng mà người thật sự là quá nhiều, tay Tần Thiên bị đè ép, kết quả tự nhiên thành hai tay Tần Thiên ôm lấy Triệu Tiểu Nhã, khoảng cách giữa hai người ngày càng gần, cuối cùng dán chặt vào nhau, từ người Triệu Tiểu Nhã không ngừng phả ra mùi thơm làm kích thích Tần Thiên.

Đáng sợ hơn, tự nhiên xe buýt thắng gấp khiến hai người đụng chạm càng nhiều, hai khối cầu trước ngực Triệu Tiểu Nhã không ngừng ma sát vào ngực Tần Thiên, ép tới biến dạng. Tần Thiên vốn cao hơn Triệu Tiểu Nhã nên nhìn xuống liền thấy xuân quang lộ ra dưới cổ áo, tiểu đệ lập tức cứng lên, trực tiếp chĩa vào tiểu phúc của Triệu Tiểu Nhã.

-U?

Triệu Tiểu Nhã bị Tần Thiên đụng vào như vậy, nhất thời không nhịn được thở gấp, sắc mặt trở nên đỏ ửng.

Lúc này, Tần Thiên cố nén dục hòa, nhưng hương thơm toát ra từ Triệu Tiểu Nhã quá mức mê người, cộng thêm tiểu huynh đệ liên tục ma sát với tiểu phúc Triệu Tiểu Nhã khiến cho hắn dâng lên từng đợt khoái cảm, ý thức dần mờ hồ, hai tay dần hạ xuống cái mông nhỏ của Triệu Tiểu Nhã, hai tay nhẹ nhàng trườn lên kiêu đồn, một cảm giác mềm mại nhu nhuyễn truyền đến, Tần Thiên không nhịn được dùng sức mạnh một chút.

-A...!

Triệu Tiểu Nhã Không khỏi nhẹ giọng rên khẽ, cả người nóng lên, ánh mắt có chút mê ly, hai khối cầu lớn tiếp xúc với ngực Tần Thiên liên tục biến dạng, ngứa ngáy vô cùng, trong nháy mắt hai hạt đậu đỏ sẵn lại cứng chắc vô cùng, làm cho lớp áo cũng lòi lên. Triệu Tiểu Nhã cảm thấy nhu cầu dần mãnh liệt, hạ thân vô thức tiến gần lại Tần Thiên, hai tay bé nhỏ bất tri bất giác ôm lấy hắn, hai thân hình dán chặt vào một chỗ.

Tiểu đệ cứng rắn theo thời gian mài qua mài lại, Triệu Tiểu Nhã cảm giác chỗ đó của mình đã rất ướt át, rất ngứa ngáy, thật muốn đưa tay vào...

Giờ phút này, hai tay Tần Thiên đang xoa bóp kiêu đồn Triệu Tiểu Nhã, dưới tay truyền tới từng đợt khoái cảm làm cho hắn chẳng thèm quan tâm gì nữa, hai tay bắt đầu cách vẩy hành động, dần dần lún vào bên trong. Triệu Tiểu Nhã thở gấp, bắp đùi run rẩy, tự động đưa đẩy cái mông, từng đợt khoái cảm cứ truyền đến khiến thân thể nàng dần mềm nhũn ra.

Hai tay Tần Thiên lần tới cầm địa của Triệu Tiểu Nhã, một tay từ phía sau lần tới phía trước, giải khai nội khóa của Triệu Tiểu Nhã rồi hướng cầm địa mà tới.

Đúng lúc đó xe đột nhiên thắng gấp, cả người Triệu Tiểu Nhã nhào tới Tần Thiên, tay Tần Thiên vừa chạm vào địa phương đó thì xe dừng lại được, theo lực quán tính tay hắn liền dấn sâu vào một địa phương vừa âm lại vừa ướt át mềm mại.

-A...

Triệu Tiểu Nhã cả người run rẩy, gất gao ôm lấy Tần Thiên, há miệng cắn vào bả vai Tần Thiên, hai chân ép chặt, một luồng chất lỏng sền sệt nhanh chóng trào ra. Triệu Tiểu Nhã cả người run rẩy, tựa hồ cực kì hưng phấn, cảm giác này kéo dài chừng một phút rồi mới chậm rãi khôi phục, Triệu Tiểu Nhã toàn thân thoát lực trực tiếp ngã trên người Tần Thiên.

Mà Tần Thiên bị Triệu Tiểu Nhã cắn cả người cũng tỉnh lại, chợt phát hiện mình vô thức đưa tay vào cầm địa của Triệu Tiểu Nhã, vội vàng rút ra khiến Triệu Tiểu Nhã thở gấp một trận.

- Anh Tần Thiên, anh thật là hư đó, lòng người ta làm cho chỗ đó...

Triệu Tiểu Nhã ngượng ngùng nhìn Tần Thiên nói.

- Ta...

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã không biết nói cái gì cho phải.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Giúp Tiểu Nhã chọn áo ngực

- Anh Tần Thiên, anh không cần giải thích, nam nhân mà, em hiểu.

Trên xe buýt Triệu Tiểu Nhã nhìn khuôn mặt lung tung như muốn giải thích của Tần Thiên rất là mập mờ, nàng cố ý chớp chớp đôi mắt to, hướng về phía Tần Thiên trao một mị nhãn như tơ, mặc dù còn chưa thành thực lắm nhưng trong lúc hai người đang dán chặt lấy nhau cũng đủ khiến Tần Thiên chịu không nổi, phía dưới tiểu huynh đệ vẫn ngẩng cao đầu làm hấn vội vàng lấy tay che lại.

- Không phải, Tiểu Nhã, em hãy nghe anh nói, lần này tuyệt đối là ngoài ý muốn, anh bảo đảm sẽ không có lần sau, anh thề!

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã rất nghiêm túc nói, mồ hôi lạnh chảy dài trên trán, trong lòng thầm mắng bản thân làm sao định lực kém như thế a.

- Hi hi, em hiểu, là ngoài ý muốn, là ngoài ý muốn.

Triệu Tiểu Nhã cố ý hẩy cao vòng một đề có thể đụng chạm với bộ ngực nam tính của Tần Thiên.

- "Tiểu nha đầu này thật chẳng lẽ muốn gây ra tai nạn chết mới chịu a?!"

Tần Thiên nghĩ thầm, không dám nhìn Triệu Tiểu Nhã nữa, cố gắng xoay đầu đi hướng khác, cố gắng kiềm chế bản thân.

Khiến cho Tần Thiên vui mừng là Triệu Tiểu Nhã không có trêu chọc hấn nữa, thành thật tách ra, sau đó một nhóm đồng người xuống xe, rất nhanh đã có nhiều chỗ trống, Tần Thiên liền gọi Tiểu Nhã sang ngồi.

Một lúc không lâu sau, xe buýt liền đi tới quảng trường Thời Đại.

Đúng 2h chiều, trời nắng chang chang, theo lý mà nói thì phải rất ít người mới đứng, nhưng vừa xuống xe, Tần Thiên liền tròn tròn mắt, cả quảng trường người người tấp nập, đi vào đi ra tới tới lui lui, chen chúc đến muốn chết, xem quảng cáo mới biết hôm nay tất cả hàng hóa đều giảm giá 50% để kỉ niệm sáu năm khánh thành quảng trường.

"Mịa, 50%! Có cần thiết như vậy không? Làm như vậy có khác gì cho không, tiền nhiều quá sao không để cho ta một ít?!"

Tần Thiên nhìn đám đông cau mày nghĩ.

- Đi thôi anh Tần Thiên, còn chờ cái gì nữa.

Triệu Tiểu Nhã hưng phấn ôm lấy cánh tay Tần Thiên, lôi kéo Tần Thiên đi vào trong. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm com

Bước vào bên trong, Tần Thiên cảm thấy giống như đi chợ lựa rau hàng ngày vậy, tiếng người nói ồn ào như cái chợ, một đoàn các bác gái trong vùng đại hạ giá đang liều mạng cướp đoạt, cãi vã, nước bọt bay tứ tung, thật giống như đi đánh giặc vậy, tràng diện không thể khổng chế được, nhìn qua thì nếu không có bảo an đô thị tới thì rất khó giải tán.

Triệu Tiểu Nhã ôm cánh tay Tần Thiên chạy thẳng lên tầng ba, nơi đây là cửa hàng có thương hiệu, so với tầng một, tầng hai mà nói thì ít người hơn nhiều, phần lớn là nữ nhân trẻ tuổi, còn có vài đôi tình nhân. Tần Thiên trước giờ chưa tới nơi này, lên mới phát hiện đúng là không uổng công, nơi này nữ nhân viên ở các quầy hàng đều vô cùng xinh đẹp, mỗi người đều ngực trần công mông phòng thủ, hơn nữa ăn mặc cực kì mát mẻ, nhất là ở cửa hàng quần áo độc quyền Âu Mỹ, nhân viên trẻ tuổi đều mặc váy áo mờ đứng đó, rất là phong tao quyến rũ, làm tâm hồn thuần khiết của Tần Thiên ngứa ngáy một trận.

- Anh Tần Thiên, anh nói xem em mặc cái này có đẹp không?

Triệu Tiểu Nhã cầm một chiếc quần lụa mỏng màu lam tuyết hướng về Tần Thiên hỏi, cái quần này trừ bộ vị trọng yếu màu đục một chút thì toàn bộ trong suốt, chẳng khác gì mặc bikini.

- Không được, quá lộ liễu, cô bé như em mặc cái này làm gì, sẽ chọc cho người xấu nhớ thương, đổi cái khác đi!

Tần Thiên nghiêm túc nói.

- Nhưng em chỉ mặc cho một người nhìn thôi, sẽ không có vấn đề gì đâu.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, rất rõ ràng là cố ý câu dẫn hấn.

- Không được, học sinh phải ra dáng học sinh!

Tần Thiên toát mồ hôi nói, tiểu nha đầu này rốt cuộc đang suy nghĩ gì, dọc đường đi không ngừng câu dẫn mình, rốt cuộc có mục đích gì đây?

- *Vậy cũng được, em mặc cái này như thế nào?*

Triệu Tiểu Nhã thả cái trong tay xuống, lại cảm một kiện khác lên, Tần Thiên vừa nhìn, thiếu chút nữa đứng không vững, cái này so với mới vừa rồi kia một càng thêm lộ liễu, ngay cả bộ vị quan trọng cũng như ẩn như hiện.

- *Tiểu Nhã, em không thể chọn đồ thực nữ một chút được sao?*

Tần Thiên ứa mồ hôi lạnh mà nói.

- *Nhưng em cảm thấy cái này cũng rất thực nữ mà, anh Tần Thiên, em đi thử một chút cho anh nhìn xem.*

Triệu Tiểu Nhã lộ ra một nụ cười khả ái với Tần Thiên, nói xong cũng không đợi Tần Thiên trả lời, lập tức liền cầm lấy bộ y phục chạy về phía phòng thay đồ.

Chỉ một lát, Triệu Tiểu Nhã thay đồ xong liền đi ra.

- *Như thế nào, anh Tần Thiên, đẹp không a?!*

Triệu Tiểu Nhã đi tới trước mặt Tần Thiên, có vẻ ngượng ngùng nói.

Tần Thiên vừa nhìn, thiếu chút nữa máu mũi chảy ra, hai mắt không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào thân thể Triệu Tiểu Nhã.

Giờ phút này Triệu Tiểu Nhã, cả người được lụa đen bao phủ, bộ y phục này thiết kế cực kỳ xảo diệu, làm nổi bật cả ba vòng, hơn nữa này ba nơi này vải vóc ngược lại rất ít, nhất là phần ngực, chỉ có một mảnh nhỏ, vừa lúc che kín ở giữa điểm nhạy cảm, những địa phương khác tất cả đều lộ ra, thân thể non mịn trắng như tuyết ẩn hiện sau lớp vải đen mỏng manh, chỉ làm người ta máu huyết dâng trào.

Trong cửa hàng, những chàng trai đưa bạn gái đi mua quần áo đều bị kéo ra xa, mắt không chớp nhìn Triệu Tiểu Nhã, nước bọt chảy từng chụm, những cô gái còn lại vừa hâm mộ vừa ghen tị nhìn Triệu Tiểu Nhã.

Tần Thiên vừa thấy không ổn, Tiểu Nhã sao có thể dễ cho lũ sắc lang này nhìn được, vội vàng tới ngăn lại, hướng Triệu Tiểu Nhã nói:

- *Mau đi thay đồ đi!*

- *Có đẹp không anh Tần Thiên, anh vẫn chưa trả lời em mà.*

Triệu Tiểu Nhã nói

- *Àn, đẹp lắm, đẹp vô cùng, em nhanh đi thay đi.*

Tần Thiên vội vã nói.

- *Hì hì, em biết ngay anh Tần Thiên thích, em muốn mua nó.*

Triệu Tiểu Nhã cười hì hì, xoay người chạy trở về phòng thay đồ, sau đó không quan tâm Tần Thiên ngăn cản, nhất quyết phải mua.

- *Đi thôi, anh Tần Thiên, chúng ta lại đi những nơi khác xem một chút.*

Triệu Tiểu Nhã đưa túi y phục cho Tần Thiên, sau đó kéo tay Tần Thiên đi tới những cửa hàng khác, hai người thật giống như một đôi tiểu tình lữ, dọc theo đường đi không thiếu dịch ý từ nam nhân khác, nhìn Tần Thiên như tên lưu manh, có một nữ sinh xinh đẹp như vậy đi cùng, thầm than thế đạo ở đâu, thiên lý ở đâu a!

...

Bốn giờ sau hai người cuối cùng cũng đã đi hết ba tầng, lúc này Tần Thiên hai tay đầy túi, chẳng khác gì công nhân bưng bê cả.

- *Tiểu Nhã, em không mệt à, chúng ta đã đi dạo đến xế chiều, trời sắp tối rồi.*

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã mà buồn bực, trong lòng âm thầm than, sau này đánh chết cũng không cùng nữ nhân đi dạo phố, may mà mẹ hắn không có sở thích này, không thì đi đến đứt chân mất.

- *Hì hì, rất nhanh mà, anh Tần Thiên, em còn một loại y phục chưa mua, chúng ta mua xong lập tức trở về.*

Triệu Tiểu Nhã cột nải nhìn Tần Thiên nói.

- *Thật sao, nhưng mà em nói những lời này không dưới mười lần rồi, mỗi lần đều có một loại cuối cùng.*

Tần Thiên mặt lạnh nói.

- Sẽ không á..., lần này bảo đảm là cuối cùng!

Triệu Tiểu Nhã lắc lắc cánh tay Tần Thiên, làm nũng, sau đó lôi kéo Tần Thiên đi. Rất nhanh, hai người liền tới đến một cửa hàng chuyên bán nội y, Triệu Tiểu Nhã kéo Tần Thiên trực tiếp đi vào.

- Ta ngất, cửa hàng nội y.

Tần Thiên vừa nhìn cửa hàng cả kinh nói.

- Đây Tiểu Nhã, nơi này anh không tiện vào, em vào đi anh chờ ở ngoài được rồi.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã lúng túng nói, mặc dù Tần Thiên có chút hèn mọn háo sắc, nhưng vào trong cửa hàng nội y thì quá biến thái rồi.

- Không cần sợ, không có chuyện gì đâu.

Triệu Tiểu Nhã liền mạnh mẽ đẩy Tần Thiên vào.

Vừa ào trong nội y muôn màu rực rỡ hiện ra trước mắt Tần Thiên, mùi hương bốn phía, còn có đủ loại nữ nhân đều nhìn về phía Tần Thiên làm hấn nhất thời vô cùng lúng túng.

- Anh không muốn vào trong, ở bên ngoài tốt hơn.

Nơi này nữ nhân đều nhìn mình như con khỉ, Tần Thiên cảm giác như mình đang nude cho người ta vây xem, muốn tự nhiên cũng khó.

- Không được, anh Tần Thiên, em còn muốn anh giúp em chọn áo ngực.

Triệu Tiểu Nhã hướng Tần Thiên nói.

- Cái gì! Không thể nào! Anh đi ra thôi!

Tần Thiên vội vàng nói, nói xong xoay người vội đi, nhưng lại bị Triệu Tiểu Nhã kéo lại.

- Không cho đi, anh nếu dám đi em liền đem chuyện anh làm với em ở trên xe buýt nói cho mẹ!

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên uy hiếp nói.

- Đây, tiểu nha đầu, em nói có đạo lý được hay không a, đó là em câu dẫn anh đấy, cũng không phải là anh chủ động.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã buồn bực nói.

- Em mặc kệ, dù sao nếu anh không giúp em chọn áo lót, em liền nói cho mẹ anh sờ em chỗ đó, anh nghĩ mẹ tin ai nào.

Triệu Tiểu Nhã quật cường nói.

- Em... Được rồi, lần này thôi đấy!

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã bắt đắc dĩ nói, cuối cùng thỏa hiệp, hấn thật đúng là sợ Triệu Tiểu Nhã nói cho Triệu Nhã Chi biết hấn sờ chỗ kia của nàng, hậu quả khó lường lắm a.

- Hi hi, em biết ngay Anh Tần Thiên là tốt nhất.

Triệu Tiểu Nhã lập tức vui mừng nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Sát ý

Trong tiệm áo lót, Tần Thiên đem đồ giao cho nhân viên bán hàng bảo quản, sau đó bị Triệu Tiểu Nhã lôi kéo vào bên trong chọn các loại đồ lót mặc thử. Mấy nữ nhân nhìn thấy Tần Thiên không khỏi bật cười.

"Mẹ nó, cứ lôi ta vào, để mấy cô nàng kia cười đẽu, nhấnnhìn thế này không phải tính cách của lão tử, ngộ muốn páo trù páo trù!"

Tần Thiên thẳm nghĩ, nhìn thẳng về phía mấy nữ nhân trong tiệm áo lót. Sợ cái gì chứ, dù sao ở đây cũng không có ai biết hắn, cũng không sợ mất mặt.

Những nữ nhân kia không nghĩ tới Tần Thiên lại thay đổi bộ dạng nên khá kinh ngạc, nhưng ngay lập tức họ lại ném cho Tần Thiên những ánh mắt khiêu gợi, cố ý hấp dẫn hắn. Mà Tần Thiên có chủ ý chơi mặt dày đương nhiên không hề sợ hãi, hai mắt thẳng như ống nước nhanh chóng quét qua những gò bồng đảo, trên khóe miệng hiện ra nụ cười tà dị.

Những nữ nhân kia thấy Tần Thiên to gan như vậy, liền cố ý uốn ngược về phía Tần Thiên. Có mỹ nữ còn lớn mật. trực tiếp đem cô áo mình kéo xuống, lộ ra khe rãnh sâu thẳm giữa hai trái đào, hai mắt chớp chớp nhìn Tần Thiên.

Tần Thiên nhìn kỹ, phát hiện nữ nhân này không giống với nữ nhân khác, vóc dáng cực kì xuất chúng, so sánh với nữ minh tinh cũng không kém là bao, cô gái này với Triệu Tiểu Nhã, Hàn Thi Vũ là mỹ nữ cùng một cấp bậc.

Hon nữa, nàng tức giận cũng có một khí chất khác người, một đôi mắt xéch làm cho người ta thấy một loại hấp dẫn đầy tà khí, rất dễ làm cho nam nhân mê đắm, nhất là vóc người của nàng cao đến 1m7, lại đi một đôi giày cao gót, hạ thân chỉ mặc một chiếc quần cực ngắn che kín mông.

Nhưng khiến cho Tần Thiên mê luyến không phải là bộ dạng, cũng không phải đôi bồng đảo mà là nàng lộ ra đôi chân tuyết trắng mảnh, bắp đùi non, đôi chân này khiến Tần Thiên cảm giác không tầm thường, giống như có ma lực để cho Tần Thiên không nhìn được muốn vuốt ve vài lần.

Tần Thiên hơi nghiêng một bên thân thể, đem lều bạt đã dựng cao phò ra ngoài, nhất thời làm mấy phụ nhân mặt đỏ lên, trợn mắt nhìn Tần Thiên một cái, rồi vội vàng quay đầu đi không dám đùa giỡn hắn nữa.

Chỉ còn lại nữ nhân cố ý xé cổ áo hấp dẫn Tần Thiên là chưa có tránh mà cái lưới thơm tho của nàng liếm liếm đôi môi cố tình trêu chọc, một tay kéo chiếc đùi tuyết trắng chân dài cố ý đem quần áo lôi kéo lộ ra càng nhiều mảng da thịt trắng nõn nhìn về hướng Tần Thiên cơ hồ sắp không nhìn được.
Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Tần Thiên bị nàng gọi lên dục hỏa lan tràn, hận không thể đem nàng trực tiếp đẩy ngã để hung hăng quất một trận.

- Tần Thiên ca ca, anh đang nhìn cái gì vậy?

Triệu Tiểu Nhã vừa kéo vừa lắc cánh tay Tần Thiên, nhìn về hướng hắn đang nhìn, thấy đôi chân gợi cảm của thiếu nữ đi giày cao gót đang cùng Tần Thiên liếc mắt đưa tình, nhất thời lộ ra ý tứ khó chịu.

- A... Không có gì, chọn xong rồi hả?

Tần Thiên phục hồi tinh thần nhìn Triệu Tiểu Nhã hỏi.

- Hừ! Anh nói xem, em mặc cái này có đẹp không?

Triệu tiểu Nhã cầm lấy một chiếc áo ngực viền tơ nhìn Tần Thiên hỏi. Loại áo ngực này vốn không phải loại các nữ hài như nàng hay mặc mà loại của các nữ nhân trưởng thành, chỉ che đi phía dưới ngực tính từ hạt đậu đom nếu mặc vào chắc chắn sẽ lộ ra cái khe huyền bí của người con gái.

- Đẹp lắm!

Tần thiên gật đầu nói, tâm tư không để trên chiếc nội y này mà trong đầu hắn còn đang nhớ đến cô gái chân dài với cặp bồng đảo.

- Để em đi mặc thử.

Triệu Tiểu Nhã cao hứng nói, lập tức cầm lấy đồ đi về phía phòng thay đồ, Tần Thiên quay vội về hướng cô gái đẹp kia thì phát hiện người đẹp đã đi đâu, nhất thời vẻ mặt tỏ ra buồn bực.

- Suất ca, anh tìm đang tìm em sao?

Đột nhiên phía sau Tần Thiên vang lên thanh âm của một cô gái, một mùi hương mê người phả vào mặt. Tần Thiên quay đầu lại thấy mỹ nữ kia đang đứng sau mình, một đôi mắt phượng cố ý hướng Tần Thiên thả một cái mị nhãn.

- Mỹ nữ, chân của em thật đẹp nha.

Tần Thiên nhìn mỹ nữ, tà tà cười, nét mặt không chút kiêng kỵ nhìn về phía chân của nàng. Cô gái kia sắc mặt không đổi chút nào, ngược lại còn có ý khoe chân dài, bước tới cạnh Tần Thiên một bước rồi ghé vào tai hắn nhẹ giọng nói:

- Vậy anh có muốn thử một lần xúc cảm không?

- Ý kiến rất hay!

Tần Thiên tà ác cười nói, đưa tay lên trực tiếp ôm lấy eo thon nhỏ của mỹ nữ, một tay nhanh chóng hướng bắp đùi của nàng tiến đến, nhưng chỉ trong nháy mắt, tay của nữ nhân đã bắt được tay Tần Thiên khiến hắn sắc mặt biến đổi, nhưng lập tức khôi phục nguyên trạng.

- Người ở quanh đây quá nhiều, không bằng chúng ta tìm một chỗ nào từ từ hàn huyên một chút được không?

Mỹ nữ tiến tới Tần Thiên, khoe miệng mang theo mùi thơm hấp dẫn hương Tần Thiên nói.

- Nhưng mà ta thích địa phương nhiều người, như vậy mới kích thích.

Tần Thiên dâm tà cười, cổ ý liếc nhìn bộ ngực mỹ nhân, cánh tay đang bị nữ nhân ôm trực tiếp trượt xuống đùi nàng, hung hăng sờ mó. Một cảm giác cực kỳ nhẫn nại, mềm mại, cực kì thoải mái từ bàn tay truyền đến khiến Tần Thiên như bị chạm vào điện, phía dưới lại truyền đến cảm giác.

- A...!

Nữ nhân bị Tần Thiên sờ mó như vậy nhất thời hai chân cứng đờ, thần thể run run, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ, vẻ mặt đỏ bừng, cả người khó chịu áp chặt vào Tần Thiên, hân hoan thuận thể ôm nàng vào ngực, bàn tay một lần nữa lại hướng bắp đùi của nàng sờ nắn, nhưng lại bị nữ nhân nhanh chóng ngăn lại.

- Sao thế? Sợ à?

Tần Thiên nhìn nữ nhân đang thất kinh cười tà nói.

- Ha ha, anh chàng đẹp trai người thật xấu. Tỷ tỷ ta hôm nay tới ngày kia không có tiện, hôm nào chúng ta lại tán gẫu, cái này cho người, nhớ là phải gọi cho ta nha.

Mỹ nhân nhìn Tần Thiên nói, móc ra một tấm danh thiếp nhỏ nhét vào tay hắn, sau đó nhanh chóng xoay người rời đi.

Tần Thiên nhìn nàng rời đi, thần sắc mê đắm ban đầu biến mất, khôi phục lại bộ dáng lúc đầu.

- Ba Baca, người nói nữ nhân này đối với ta có sát ý? Nhưng ta lại cảm thấy nàng không giống dị năng giả.

Tần Thiên hỏi Ba Baca, mới vừa rồi lúc nữ nhân kia hấp dẫn Tần Thiên. Ba Baca liền nhắc nhở hắn nói nữ nhân này có sát ý với hắn.

- Chủ nhân, thực lực của người quá thấp kém, cộng thêm nàng có thể ẩn tàng dị năng, cho nên người không thể cảm giác được năng lượng ba động của nàng.

Ba Baca nói.

- À, thì ra là như vậy, mới vừa rồi sao cô nàng đó không hạ độc thủ?

Tần Thiên hỏi.

- Chủ nhân, Ba Ba Ca cũng không biết, nhưng Ba Ba Ca cảm thấy được năng lượng cả người nàng đột nhiên tiêu tán."

Ba Baca nói.

- Năng lượng tiêu tán?

Tần Thiên nghi ngờ nói.

- Anh Tần Thiên, anh còn làm gì vậy?

Lúc này thanh âm của Triệu Tiểu Nhã vang lên, làm gián đoạn cuộc nói chuyện của Tần Thiên với Ba Baca.

- A! Không có gì.

Tần Thiên vội vàng nói.

- Hi hi. Anh Tần Thiên, anh xem một chút, em thay bộ nội y này nhìn có phải trưởng thành hơn nhiều không?

Triệu Tiểu Nhã hướng đôi mini cao hút hướng Tần Thiên nói.

- Đúng đúng, trưởng thành lắm!

Tần Thiên đỏ mặt nói, nhìn lướt qua Triệu Nhã Nhu tiểu MM và mộng tưởng so sánh với hồi nãy lớn hơn một chút, thoạt nhìn cực kỳ hấp dẫn.

- Vậy anh có thích không?

Triệu Tiểu Nhã lôi kéo tay Tần Thiên hỏi.

- A...Tiểu Nhã em nói gì? Anh coi em như em gái của anh, sao có thể thích em?

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã đầu đầy hắc tuyến nói.

- Hi hi Tần Thiên anh đừng giả bộ, thích thì nói thích nha, em cũng không cho ai biết đâu, anh có muốn sờ thử một chút không?"

Triệu Tiểu Nhã giờ tiểu MM câu dẫn.

- Tiểu Nhã làm sao em lại học xấu như vậy, không được làm bộ dáng này nếu không anh giận đó!"

Tần Thiên mặt lạnh nói, tiểu nha đầu này càng ngày càng được đảng chân lân đảng đầu rồi, đến lúc ta không nhịn được đẩy ngã nàng ra thì...

- Hi hi Tần Thiên anh đừng giận em lần sau không dám nữa.

Triệu Tiểu Nhã thấy Tần Thiên tức giận vội nói.

- Ủ, không có lần sau, em mua nhanh lên trời đã tối rồi, về muộn sẽ khiến mẹ em lo lắng.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã nói.

- Không đâu, em vừa gọi điện thoại về nhà nói cho mẹ em biết em và anh ở cùng một chỗ, chúng ta ăn cơm xong rồi trở về."

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên nói.

- Như vậy cũng được, em mua quần áo nhanh lên, mua xong chúng ta cùng đi ăn cơm.

Tần Thiên nói. Triệu Tiểu Nhã gật đầu, sau đó đi đến phòng thử áo thay ra.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Tìm người chết

Hon tám giờ tối, Tần Thiên cùng Triệu Tiểu Nhã đi ra từ bên trong quảng trường Thời Đại, nhìn khuôn mặt Tần Thiên lúc này vô cùng mệt mỏi, một lòng chỉ nghĩ tới việc về nhà, sau đó tắm nước nóng, thống khoái ngủ một giấc, xế chiều hôm nay thật là mệt chết hần.

- Hi hi, anh Tần Thiên, anh thật tốt, theo người ta đi dạo một buổi chiều, người ta mời anh ăn tối nhé, chúng ta đi ăn đồ nướng đi!

Triệu Tiểu Nhã lôi kéo Tần Thiên đáng vẻ vô cùng hưng phấn.

"Ừ!" Tần Thiên gật đầu bất đắc dĩ, hiện tại hần mệt đến mức không muốn nhiều lời nữa...

- Hi hi, chúng ta đi nơi nào ăn đồ nướng đây, em cùng bạn học đi đã ăn nhiều lần, có một nơi cánh gà nướng vô cùng ngon!"

Triệu Tiểu Nhã chỉ vào bên cạnh quảng trường Thời Đại, cách đó không xa có quán đồ nướng, ngay lập tức lôi kéo Tần Thiên đi tới, lần này Tần Thiên đi vô cùng nhanh, bởi vì hần rất mệt mỏi, bụng lại đói, phải vội vàng tìm một chỗ ngồi xuống cùng mỹ nữ ăn tối.

Hai người vào quán đồ nướng, tìm chỗ ngồi xuống, Tần Thiên đem đồng hồ vừa mua để trên mặt đất, thở ra một hơi thật sâu.

- Hai vị muốn ăn gì, nơi này của chúng tôi có món cánh gà nướng đặc biệt, hai vị có muốn hai phần không.

Lão bản nhiệt tình chào đón hai người nói.

- Ủ, được, ông nơi này có món gì ngon thì mang cả cho tôi mỗi thứ một phần, còn nữa cho tôi hai chai bia, cho nàng một lon nước chanh.

Tần Thiên hướng về phía lão bản nói, lão bản vừa nghe, nhất thời trên mặt nở nụ cười nhiệt tình.

- Anh Tần Thiên, tại sao anh uống bia mà em lại phải uống nước ngọt, em cũng muốn uống rượu, lão bản, tôi không muốn nước chanh, tôi muốn bia, cho hai chai!

Triệu Tiểu Nhã bất mãn mà nói.

- Không được! Tiểu Nhã, người mới lên cấp ba, không thể uống rượu, lão bản, cứ theo lời ta vừa mới nói mà làm là được, nếu không chúng ta

sẽ đi nơi khác.

Tần Thiên nhìn lão bản nói.

- Được, hai vị chờ chút, lập tức có ngay.

Lão bản vừa nghe vội vàng đáp ứng, xoay người đi vào trong.

- Anh Tần Thiên, anh để cho em uống một lần thôi a, người ta còn chưa uống thử bao giờ.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên bày ra bộ dáng đáng thương, bộ dáng kia, thật làm cho người ta thương tiếc, bất quá Tần Thiên vẫn có thể đồng ý được, tiểu nha đầu này là có tố chất đi làm diễn viên lắm.

- Không được là không được, em nếu còn dây dưa nữa thì lần sau anh sẽ không dẫn em ra ngoài chơi đâu.

Tần Thiên mặt lạnh nói, Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên sinh khí thì chỉ có thể bĩu môi không nói lời nào.

Lúc này, lão bản đem bia cùng đồ uống tới, Tần Thiên cầm lấy một chai bia uống một ngụm lớn, vài giây sau bia ướp lạnh đã đi xuống bụng, vẻ mặt hắn có vẻ vô cùng thoải mái.

Triệu Tiểu Nhã ngồi đối diện với Tần Thiên, cầm lấy đồ uống, nhìn Tần Thiên với bộ dáng của tiểu oán phụ.

- Haiz, được rồi được rồi, cho em uống một chén a...

Tần Thiên nhìn bộ dạng Triệu Tiểu Nhã bất lực nói.

- Hi hi, em biết ngay anh Tần Thiên là người tốt nhất.

Triệu Tiểu Nhã cao hứng nói.

- Lão bản cho tôi một cái chén thủy tinh.

- Anh nói trước nhé, chỉ cho phép uống một chén thôi đó!

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã nói, tiểu nha đầu này tư lượng quá kém, lần trước sinh nhật lúc uống mấy chén đã say khướt rồi, cho nên Tần Thiên vẫn không dám cho nàng uống rượu, tránh cho uống rượu say gặp chuyện không may.

- Hi hi, em biết rồi, anh Tần Thiên, anh mau rót đi.

Triệu Tiểu Nhã hưng phấn nói. Tần Thiên rót cho nàng một chén, Triệu Tiểu Nhã cầm lên một ngụm uống hết, nhất thời sắc mặt cũng có chút đỏ lên.

- Thịt nướng tới, mời hai vị dùng.

Lão bản bưng đồ ăn lên, bày một bàn lớn, mùi thơm bốn phía. Tần Thiên cùng Triệu Tiểu Nhã hai người cũng đói bụng, cái gì cũng chẳng quan tâm nữa, cầm lên từng chuỗi thịt dê nướng ăn ngấu nghiến.

- Ha ha, nhân sinh chính là như vậy đấy, ăn miếng thịt lớn uống bát rượu to, sáng khoái biết bao a.

Tần Thiên bày ra bộ dạng nhà giàu mới nổi vừa ăn vừa nói, Triệu Tiểu Nhã thì nhét thịt đầy miệng, ô ô hai tiếng cũng không biết là nói cái gì, hai người không có một chút hình tượng ăn từng khối thịt rõ lớn.

- Anh Tần Thiên, người ta đi nhà vệ sinh chút, anh không được ăn nhanh như vậy, chờ lại một người ta một chút đó!

Triệu Tiểu Nhã đứng lên hướng về phía Tần Thiên nói, Tần Thiên cũng không ngẩng đầu lên, phất tay một cái để cho nàng đi, chỉ lo ăn thịt.

- Lão bản, cho chúng một két bia và cánh gà.

Lúc này, bốn năm tên đáng vẻ lưu manh đi đến, hướng về phía lão bản hô rồi sau đó ngồi xuống bên cạnh bàn Tần Thiên.

- Hắc, lão Đại, cô em kia thật đẹp nha.

Một tên tóc xanh nói với tên xấu xí bên cạnh, cái tên kia vừa nghe, lập tức liền nhìn sang, thấy Triệu Tiểu Nhã mới từ trong nhà vệ sinh đi ra, nhất thời ánh mắt sáng lên, lộ ra một tia dâm dăng.

- Cô em này không tệ, xem bộ dáng chắc là học sinh, nếu là đem nàng lên giường vậy thì sướng phải biết.

Tên tóc mào gà mê đắm nói, nhìn thấy Triệu Tiểu Nhã từ từ đi qua, mạnh mẽ đưa tay lên, liền hướng cái miệng Triệu Tiểu Nhã chop tới.

- *A! Người làm gì thế?*

Triệu Tiểu Nhã mạnh mẽ né tránh, tức giận hô, nhất thời trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, Tần Thiên nghe được Triệu Tiểu Nhã tiếng hét chói tai, lập tức quay đầu nhìn lại, đứng lên, đi tới bên cạnh Triệu Tiểu Nhã.

- *Sao vậy Tiểu Nhã.*

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã hỏi, cau mày nhìn lướt qua đám người trước mặt.

- *Anh Tần Thiên, hấn muốn sờ mông em.*

Triệu Tiểu Nhã chỉ vào cái tên tóc mào gà nói.

- *Chưa bị sờ chứ. "Tần Thiên" hỏi.*

- Chưa, bị em tránh được.

Triệu Tiểu Nhã nói, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

- *Ừ. Thằng ranh, xin lỗi em tao chuyện này cho qua.*

Tần Thiên nghe được Triệu Tiểu Nhã chưa bị vô lễ thì cũng không có ý định so đo với bọn này.

- *Xin lỗi, xin lỗi cái gì?*

Tóc mào gà nhìn Tần Thiên giả bộ hồ đồ mà nói.

- *Mày vô lễ với em gái của tao, tao cho mày cơ hội nói xin lỗi, nếu không chúng mày sẽ phải hối hận.*

Tần Thiên thân nhiên nói.

- *Ha ha ha... Hối hận? Thằng lỏi, con mắt nào của mày thấy tao vô lễ với nàng a, người nào có thể chứng minh tao vô lễ với nàng, các người thấy được sao, người nào thấy được a, thấy được thì đứng lên!*

Tóc mào gà đứng lên, nhìn bốn phía lớn lối quát, những người kia đang ăn lập tức quay đầu trở lại, cúi đầu tiếp tục ăn, không dám để ý tới, tránh cho chọc phải phiền toái.

- *Anh Tần Thiên, coi như xong đi, chúng ta trở về đi thôi.*

Triệu Tiểu Nhã thấy tên lưu manh có bộ dạng hung ác, nhất thời cũng có chút lo sợ.

- *Hừ! Muốn đi? Không có cửa đâu, vô duyên vô cớ nói xấu lão tử, nói xấu xong lại muốn đi, mày nghĩ mày là ai? Bồi thường cho lão tử phí tổn thất tinh thần, mau để lại một vạn đồng, nếu không cũng đừng nghĩ ra khỏi nơi này.*

Tóc mào gà phát lớn lối nói, vừa mới nói xong mấy tên đàn em toàn bộ đứng lên, đem Tần Thiên hai người vây lại.

- *Người nói nhảm, chúng ta không có nói xấu người, rõ ràng chính là người muốn vô lễ với ta, tại sao muốn chúng ta bồi thường tiền a.*

Triệu Tiểu Nhã vừa nghe thì gấp gấp nói.

- *Hừ! Cô em, vậy người có bản lĩnh lấy ra bằng chứng chúng ta vô lễ với người đi, không lấy ra được thì mang cho lão tử một vạn nhanh, nếu không có nhiều tiền như vậy thì..., em theo lão tử ngủ một giấc, cũng có thể xong chuyện a!*

Tóc mào gà nhìn Triệu Tiểu Nhã mê đắm nói, những tên khác cũng mê đắm nhìn Triệu Tiểu Nhã, không chút kiêng kỵ nhìn bộ ngực cao ngất của Triệu Tiểu Nhã.

- *Có phải chúng mày điếc rồi, tao bảo chúng mày nói xin lỗi không nghe thấy sao!*

Tần Thiên lạnh lùng nói.

- *Mẹ nó, xin lỗi cái thằng cha mày, dám ở trước mặt ông mày lớn lối, muốn chết đây mà*

Tóc mào gà nghe được Tần Thiên nói thì cực kỳ bất mãn, tàn bạo chỉ vào Tần Thiên nói.

- *Một cơ hội cuối cùng!*

Tần Thiên lạnh lùng nói, hai tay đã nắm chặt thành quả đấm.

"Ha ha ha ha... Một cơ hội cuối cùng, người muốn thế nào, đánh ta a, vậy người tới a, người đánh ta a, người đánh một cái thử một chút xem!"

Tóc mào gà tinh tướng nhìn Tần Thiên nói, cái mặt chó vênh lên.

Pạp!

Một cái tát vang dội.

Tóc mào gà vừa dứt lời, Tần Thiên đã động, một cái tát hung hăng nện vào mặt tên tóc mào gà, trong nháy mắt liền đem cả người hắn đánh ngã xuống đất, đầu đập mạnh ở trên mặt đất, phát ra một tiếng "cốp" thanh thúy, hàm răng cũng bị Tần Thiên đánh cho bay ra ngoài vài cái.

Trong nháy mắt, mọi người ngây ngẩn cả người, Tần Thiên cũng quá trâu đi, đối phương nhiều người như vậy mà dám đánh thật.

- A... đánh chết nó!

Tóc mào gà nằm trên mặt đất kêu thảm chỉ vào Tần Thiên phần nộ quá, mặt đầy vẻ oán độc, mấy tiểu đệ vừa nghe, lập tức liền cầm lấy bàn ghế, hướng Tần Thiên đập tới.

Tần Thiên vừa nhìn thấy lập tức đem Triệu Tiểu Nhã che ở phía sau, một cước đá ra, trực tiếp đá vào tiểu đệ của hắn, trong nháy mắt tên kia hai mắt trợn trắng, té trên mặt đất thõng khô kêu la thảm thiết.

Hừ!

Tần Thiên hừ lạnh một tiếng, nhắc một cái ghế, mạnh mẽ ném tới một tên.

Rầm!

Trong nháy mắt, cái ghế trong tay Tần Thiên bay đi, đập trúng tên kia, khuôn mặt bị cái ghế đập thẳng chính diện, máu tươi bắn tóe ra.

- Các người cũng đi chết đi!

Tần Thiên hướng về phía những tên còn lại quát lạnh, nhanh chóng vọt tới, hai tay vươn ra, tóm mạnh lấy tóc của hai tên, trực tiếp đem đầu của chúng đập mạnh vào nhau, trong phút chốc tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục, hai tên này ngã xuống, máu tươi chảy đầy đất, trắng diện cực kỳ tanh tưởi, người xung quanh trông thấy không nhìn được mà nôn mửa.

Tóc mào gà thấy người của mình ngã hết xuống đất, kinh hãi lập tức muốn chạy trốn, lại bị Tần Thiên một phát bắt được, nắm lấy tóc đập mạnh đầu hắn xuống mặt đất bê tông.

- Tiểu Nhã, hắn mới vừa rồi là cái tay nào động tới em. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm com.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã hỏi.

- Vàng... Là tay phải!

Triệu Tiểu Nhã sợ hãi nói, không ngờ Tần Thiên xuất thủ lại ác như vậy, thật đáng sợ a.

- Tay phải? Tốt, anh liền phé đi tay phải của hắn!

Tần Thiên thân nhiên nói, rất là tự nhiên chộp tới tay phải tên tóc mào gà, kéo cho cái tay thẳng ra rồi dùng chân đập mạnh xuống khuỷu tay...

Rắc rắc!

Aaaaaaaaaa!

Tràng tiếng xương gãy vang lên, ngay sau đó chính là tiếng tên tóc mào gà kêu khóc thảm thiết, tay phải đang khỏe mạnh sờ sờ ra đó đã bị Tần Thiên đập gãy rồi.

- Hừ! Một cái tay còn chưa đủ, loại người như mày đi đâu cũng mang đến nguy hại cho xã hội!

Tần Thiên lạnh lùng nói, vừa nói vừa mạnh mẽ nhắc chân, "rắc rắc", trực tiếp đem tay chân của hắn toàn bộ đánh gãy, sau đó hướng về phía tiểu đệ của hắn đập xuống một phát nữa, đánh nát hai quả trứng mới chịu thôi.

Những người khách xung quanh nhìn cũng cảm thấy từng đợt lạnh lẽo, nhìn Tần Thiên với ánh mắt rất là sợ hãi.

- Hừ!

Tần Thiên nhìn đám người này hừ lạnh một tiếng, rồi ngay sau đó móc ra hai trăm đồng tiền đặt ở trên bàn, cầm lấy tay Triệu Tiểu Nhã rồi đi. Nhìn Tần

Thiên rời đi, lão bản quán đồ nướng mới từ từ thò mặt ra, vội vàng gọi điện thoại báo cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Kế hoạch của Tần Thiên

- Anh Tần Thiên, anh đem bọn họ đánh cho thành như vậy có thể hay không gặp chuyện không may a, nếu như bị cảnh sát bắt sẽ không tốt đâu!

Rời khỏi quán đồ nướng Triệu Tiểu Nhã quan tâm nhìn Tần Thiên hỏi.

- Sẽ không, những thứ rác rưởi này nhiều loạn xã hội, ta đây dạy dỗ bọn họ, giảm đi cho cảnh sát bao nhiêu khí lực, bọn họ không những sẽ không bắt ta mà còn có thể cảm tạ ta đây.

Tần Thiên cười nói, bày ra bộ dạng không sao cả.

- Anh Tần Thiên, anh cũng là vì em, nếu như anh bị bắt, em liền cùng đi với người.

Triệu Tiểu Nhã ôm tay Tần Thiên nói.

- Ha ha, làm sao có thể thế được, nha đầu ngốc, đi thôi, chúng ta trở về, ngày mai còn phải lên lớp đấy.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã nói, rồi ngay sau đó hai người bắt xe về nhà.

...

Về đến nhà, Tần Thiên phát hiện Tiêu Du còn chưa về, rất là kỳ quái, tìm điện thoại di động chuẩn bị gọi điện thoại hỏi một chút, làm sao trở như thế còn chưa về, kết quả phát hiện điện thoại di động lại không còn pin, cho nên Tần Thiên bèn cầm điện thoại cố định gọi cho Tiêu Du. Tiêu Du nói với Tần Thiên rằng tối nay phải làm thêm giờ, rất trễ mới được về, bảo hẩn cứ ăn trước đi không cần chờ nàng.

Cúp điện thoại, Tần Thiên liền vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, tắm rửa xong đi ra ngoài mở máy tính, nhìn một chút tài liệu của Long Tổ hôm nay lấy từ chỗ Sở Văn Long, sau khi xem xong Tần Thiên liền bỏ tài liệu xuống, gọi cho Sở gia.

- Nay, lão Sở, ta là Tiểu Thiên, ta quyết định gia nhập Long Tổ!

Tần Thiên hướng về phía điện thoại nói.

- Ủ, tiểu Thiên, tốt lắm, ta ngày mai phái người đi qua đem giấy chứng nhận cho người!

Sở Văn Long ở điện thoại bên kia nói, nghe ngữ khí có chút hưng phấn, nhưng Tần Thiên cũng không có chú ý nhiều như vậy, nói cảm ơn rồi liền cúp điện thoại.

Sau đó có gọi điện thoại cho Phong Từ, hỏi hẩn chuyện bang phái tuyển người thế nào, Phong Từ nói cho hẩn biết trước mắt có hơn mười người người nguyện ý gia nhập, đội danh khí Thiên bang lớn một chút nữa người gia nhập sẽ nhiều hơn.

Tin tức kia đối với Tần Thiên mà nói là một tin tức tốt, chứng minh hẩn ở hắc đạo có chút tiến bộ, kế tiếp chính là làm cho bang phái ngày càng lớn mạnh. Sau đó Tần Thiên lại bảo Phong Từ mang theo một phần tài liệu của các thế lực phụ cận trường đại học tới đây, sau đó bắt đầu suy nghĩ kế hoạch.

Phụ cận đại học Quang Châu có tổng cộng hơn mười thế lực lớn nhỏ, trong đó có: Lang bang, Tam Thiếu bang, Phi Xa bang. Trong đó Lang bang là mạnh nhất, nhân số nhiều nhất, tàn nhẫn nhất, đánh nhau đến không màng sống chết.

Thứ hai là Tam Thiếu bang, đây là bang phái của mấy tên nhị thế tử, nhân số không nhiều, nhưng là thực lực rất mạnh, phía sau đài toàn là quan lớn cùng phú hào, nổi danh nhờ có tiền có thế.

Phi Xa bang là một đám điên đi xe gắn máy tạo thành bang phái, thực lực cũng vô cùng cường đại, cũng là một đám không sợ chết.

Tần Thiên phân tích một chút, ba bang phái này trước mắt mình căn bản không có biện pháp nào rung chuyển, muốn làm bọn chúng sụp đổ thứ nhất là phải có quan hệ, thứ hai là phải có tiền. Tần Thiên suy nghĩ một chút, chuẩn bị đem các thế lực nhỏ yếu thụ nạp lại, nói như vậy, thực lực của mình sẽ cường đại hơn, đến lúc đó lấy mình lấy thân phận người của Long tổ, là có thể đối kháng với ba bang phái lớn nhất rồi.

Bất quá làm sao đem những tiểu thế lực thu lại đây, đây là một vấn đề khó khăn, dù sao mỗi một người đều là lão Đại, bắt tới đây nghe lệnh của mình thì nhất định là không ai muốn, muốn thu dùng những người này, một là dùng tiền dụ, hai là phải đánh cho sợ, trước mắt mà nói, Tần Thiên trong tay tiền không có mấy, vậy cũng chỉ có thể đánh thôi. Nguồn truyện: Truyện FULL

Đã tính xong một loạt kế hoạch, Tần Thiên liền đó truyenfull.vnputer chuẩn bị ngủ, hôm nay thật sự là quá mệt mỏi, nhưng lúc này thanh âm Ba Ba Ca vang lên.

- Chủ nhân, Ba Ba Ca vì ngài sáng tạo một bộ công pháp tu luyện, dùng để tăng cường thực lực của ngài

Ba Ba Ca nói.

- Công pháp tu luyện? Tăng cường thực lực? Ba Ba Ca, thật có thể tăng cường thực lực sao, không phải nói phải đẩy ngã nữ nhân mới được sao, ta còn chưa có đẩy ngã được ai a?

Tần Thiên nghi hoặc hỏi.

- Chủ nhân, xxx nữ nhân là thức tinh dị năng, tu luyện công pháp là ta căn cứ theo thân thể của ngài để tạo ra phương pháp tăng cường thực lực, ngài mặc dù thức tinh dị năng nhưng thân thể của ngài năng lực không đủ mạnh, dẫn đến lực lượng của ngài không thể phóng thích ra hoàn toàn, lực lượng của ngài mới chỉ mở ra một phần trăm, ngài cần thông qua tu luyện tăng cường thể chất của ngài, đem huyết mạch năng lượng toàn bộ phóng thích ra, như vậy dị năng mới xem như hoàn toàn thức tỉnh.

Ba Ba Ca nói.

- Người nói dị năng của ta chỉ khai phá ra được một phần trăm? Nếu là toàn bộ mở ra thì... thì thật vô cùng đáng sợ a!

Tần Thiên giật mình mà nói.

- Nếu như là hoàn toàn thức tỉnh, lực lượng của chủ nhân ngài có thể đạt tới năm vạn cân.

Ba Ba Ca nói.

- Đéo đỡ được! fu..k Năm vạn cân!

Tần Thiên vừa nghe liền kêu lên thành tiếng, năm vạn cân, đây là cái gì khái niệm a, nói đúng ra là một quyền đánh ra năm vạn cân, vậy chẳng phải đánh vào da thịt thì nát bét hết sao, cho dù là sắt thép cũng phải nát í chứ, chuyện này cũng quá nghịch thiên đi.

- Chủ nhân, ta hiện tại truyền cho người công pháp, không nên kháng cự, để tránh phát sinh vấn đề.

Ba Ba Ca nói xong, Tần Thiên liền cảm giác đại não một trận mê muội, ngay sau đó một đại lượng tin tức hiện ra trong đầu Tần Thiên, trong đó có một bộ công pháp tu luyện.

- Ba Ba Ca, những thứ này ta cũng không hiểu, làm sao tu luyện a.

Tần Thiên hỏi.

Chủ nhân người chỉ cần điều động lực lượng theo lộ tuyến công pháp là được rồi.

- Được, ta thử một chút! Tần Thiên nói, vừa nói vừa nhắm mắt lại dựa theo lộ tuyến vận chuyển, đưa tay đặt ở trên đầu gối, lòng bàn tay hướng lên trên, điều động năng lượng trong thân thể, dựa theo công pháp tiến hành vận chuyển.

Lập tức, Tần Thiên liền cảm giác được một cỗ cảm giác kỳ dị, lập tức cảm giác được thân thể của mình từ bốn phía đột nhiên có rất nhiều luồng khí lạnh lẽo chui vào, Tần Thiên từ Ba Ba Ca biết được, những luồng khí này là năng lượng trong tự nhiên, bị công pháp hấp thu tới đây, sau đó hóa thành đạo khí lạnh chui vào cơ thể, bắt đầu cường hóa thân thể của mình.

Cảm giác được những thứ năng lượng thiên nhiên này, Tần Thiên liền vận chuyển công pháp hấp thu những năng lượng đó, dựa theo như lời công pháp, trong nửa giờ, vận chuyển một vòng chu thiên, Tần Thiên cảm giác được lực lượng của mình so với trước tăng cường rất nhiều, nhất thời cực kỳ hưng phấn, lập tức bắt đầu vận chuyển lần thứ hai.

Rất nhanh, đã đến hơn mười một giờ khuya, lúc này phía ngoài trời nổi mưa to, mà Tần Thiên tu luyện không biết gì cả, toàn tâm vui đầu vào trong tu luyện, hán giờ phút này đã vận chuyển được chín chu thiên, lực lượng tăng thêm rất nhiều, Tần Thiên cảm giác lực lượng của mình so sánh với vừa rồi cường đại gấp đôi, nhất thời vô cùng kích động...

Cộc cộc!

- Tiểu Thiên, mở cửa, là chị a!

Tiếng gọi cửa kéo hán từ trong tu luyện tỉnh lại, bên ngoài truyền đến tiếng của Tiêu Du, Tần Thiên vừa nghe lập tức chạy tới mở cửa, thấy Tiêu Du đang đứng ở cửa, cả người sưng nước, y phục dán vào thân thể, đem thân thể nâng hoàn toàn lộ ra ngoài.

Vãi!!!áo sơ mi trắng bên ngoài đã ướt sũng, nịt ngực bên trong trực tiếp hiện ra, ôm trọn bộ ngực sữa hoàn mỹ cao ngất, thịt non tuyết trắng gần như lộ cả ra ngoài, Tần Thiên lúc này liền ngây ngẩn cả người, hai hàng nước dài chảy dài nơi khóe miệng.

Chương 26: Biểu tỷ khiêu khích

- Tiểu sắc lang, còn nhìn à, không thấy chị cả người đang ướt a, còn không mau tránh ra.

Tiêu Du liếc mắt nhìn Tần Thiên nói.

- Nha... Hắc hắc, ai kêu chị lớn lên xinh đẹp như vậy a.

Tần Thiên vội vàng tránh ra, vừa nói vừa nhận lấy túi xách trong tay Tiêu Du, hai mắt cùng nhìn chăm chăm đôi mắt như vẽ, sinh động vô cùng của Tiêu Du, phía dưới đã cứng như sắt rồi.

- Giúp chị đem túi xách sấy khô, chị đi tắm trước.

Tiêu Du vừa nói xong liền hướng phòng tắm đi tới, Tần Thiên ở phía sau nhìn thân hình thướt tha của Tiêu Du, cảm thấy một cổ tà hỏa không ngừng bốc lên.

- Mẹ kiếp, có nên đi nhìn trộm không ta.

Tần Thiên nhìn Tiêu Du đi vào phòng tắm, trong lòng thầm nghĩ, nam nhân, đều có một chút ý nghĩ coi trộm hèn mọn như vậy trong người. Ngẫm nghĩ hồi lâu, Tần Thiên cuối cùng nhịn được, không đi nhìn lén, cầm lấy túi xách ngồi ở trên ghế sa lon, đem đồ vật bên trong cũng lấy ra, sau đó dùng máy sấy thổi khô.

Tiêu Du ở bên trong khoảng hơn hai mươi phút, sau đó tiếng nước chảy trong phòng tắm ngừng lại, sau đó tiếng khóa cửa vang lên.

Tần Thiên lập tức quay đầu nhìn sang, thấy Tiêu Du từ trong phòng tắm đi ra, chỉ quấn một chiếc khăn lông, hơn nữa còn là loại rất mỏng, vừa đủ che cặp mông nhỏ, lộ ra hai chân trắng trẻo thon dài, đùi non sáng bóng loáng, cực kỳ mê người.

Càng thêm mê người chính là song cầu vút cao của Tiêu Du khiến khăn lông cũng phải gồ lên, hai điểm nho nhỏ từ trong khăn tắm nhú lên, làm Tần Thiên dâng lên từng đợt cảm giác.

- Tiểu sắc lang, nhìn cái gì vậy, mau giúp chị sấy khô túi xách.

Tiêu Du liếc Tần Thiên một cái nói.

- Vâng!

Tần Thiên nuốt một chút nước miếng, mạnh mẽ xoay người qua chỗ khác, cầm lấy máy sấy tiếp tục sấy túi xách, nhưng tâm tư hoàn toàn không đặt ở chỗ này nữa rồi.

- Tiểu sắc lang.

Tiêu Du nhìn bộ dạng Tần Thiên nói thầm, khoe miệng lộ ra một nụ cười như có như không, sau đó đi tới bên cạnh Tần Thiên, ngồi xuống, thân thể gần sát Tần Thiên.

Tiêu Du vừa mới tắm xong, cánh tay hoàn toàn để trần, vô tình mà như cố ý ma sát trên tay Tần Thiên làm hắn khẩn trương một trận, nhất là mùi hương trên người mới tắm rửa xong, từng đợt từng đợt tiến vào mũi Tần Thiên làm hắn đứng ngồi không yên, tiểu huynh đệ cực kỳ không hợp tác, đã dựng một cái lều lớn bên dưới rồi.

Tiêu Du nhìn thấy cái lều lớn giữa hai chân Tần Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên.

- Chị, mùi hương trên người thơm quá, là mùi gì vậy a.

Tần Thiên quay đầu nhìn Tiêu Du, hai mắt khóa chặt bộ ngực nhô lên của Tiêu Du, khăn lông mỏng manh căn bản là không che hết hai tòa ngọc nữ to lớn, nhìn qua thật sinh động, khe sâu hun hút cực kỳ mê người, Tần Thiên nhìn thấy mà hận không thể xé toang cái khăn ra.

- Tiểu sắc lang, không cho nhìn, mau sấy khô đi, chị ngày mai còn phải đi làm đấy.

Tiêu Du đưa tay đẩy Tần Thiên một cái.

- Được!

Tần Thiên không yên lòng đáp, cầm máy sấy tiếp tục nhiệm vụ.

- A!

Nhất thời Tiêu Du phát ra tiếng kêu sợ hãi, vội vàng kéo khăn long che nửa dưới, ngăn cản giữa hai chân, bởi vì Tần Thiên cầm máy sấy thổi tới giữa hai chân nàng, nhất thời một luồng khí nóng thổi tới, chiếc khăn tốc lên, Tiêu Du sợ hãi vội vàng lấy tay che kín, không để xuân quang lộ ra.

Song được cái này thì mất cái kia, vì quá bối rối, kéo mạnh khăn xuống làm hai tòa ngọc phong lộ ra hơn phân nửa, cơ hồ thấy được hai điểm nho nhỏ lộ ra, Tần Thiên tìm đập gấp gấp, trống ngực đánh liên hồi.

- Chị, ta muốn người!

Tần Thiên nhìn Tiêu Du rồi chột mạnh mẽ vùng dậy, ném đồ trong tay đi rồi nhào tới, lúc này não hấn cũng bị dục hỏa chiếm mất rồi.

- Không nên!

Tiêu Du nhìn thấy Tần Thiên nhào tới nhanh chóng đứng dậy tránh qua một bên, thoát khỏi Tần Thiên.

- Chị, ta không nhịn được, người cho ta đi!

Tần Thiên nhìn Tiêu Du thống khổ, thật sự là dục hỏa khó nhịn

- Được, có bản lĩnh đuổi theo chị a, bắt được chị sẽ cho...

Tiêu Du rất là trêu chọc nhìn Tần Thiên nhào đến, rồi kéo khăn long lên chút, lộ ra càng nhiều mảnh tuyết trắng, một ít hoa cỏ của rừng rậm âm u cũng lộ ra.

Tần Thiên vừa nghe lời Tiêu Du nói..., nhất thời hai mắt sáng lên.

- Chị, đây cũng là tự người nói, đến lúc đó không cho ăn quýt nha.

Tần Thiên nhìn Tiêu Du, trong lòng trầm nghĩ. Hắc hắc, ca giờ đã là dị năng giả rồi, tốc độ nhanh như vậy, xem người lần này chạy đâu cho thoát.

- Ủ, chị nói, nếu đệ có thể bắt được, chị liền cho, nếu không thì rửa chén cả tháng nha.

Tiêu Du nhìn Tần Thiên, vron ngón trở ngoắc ngoắc, ý bảo Tần Thiên tới đây, bấp đuôi hơi giơ lên, rất là hấp dẫn.

- Ta đến rồi!

Tần Thiên vừa động liền hướng Tiêu Du lao tới, tốc độ nhanh phi thường, một tay vươn tới Tiêu Du, chuẩn bị ôm nàng vào lòng.

Song khiến tần Thiên bất ngờ là Tiêu Du thân hình chột lóc lên, trong tích tắc đã nhẹ nhàng trốn qua, để cho Tần Thiên chụp vào khoảng không.

- Chắc chắc, đệ đệ, thêm chút sức đi, nơi này rất mềm này, có muốn chơi một chút hay không a.

Tiêu Du vượt ve khối cầu cao vút của mình, rất là hấp dẫn nói, Tần Thiên cả người nhiệt huyết sôi trào, nếu để cho ca sờ có phải sáng khoái hơn không.

- Lại đến!

Tần Thiên mạnh mẽ hô, lần này Tần Thiên nhanh hơn hướng Tiêu Du nhào tới, mắt thấy sẽ chạm đến Tiêu Du rồi, kết quả rồi lại bị Tiêu Du trốn thoát mất.

- Đệ đệ, người có phải không được hay không a!

Tiêu Du tiếp tục trêu chọc Tần Thiên nói.

- Cái gì không được a, nam nhân sao có thể nói không được, xem ta, ta cũng không tin không sờ được người.

Tần Thiên gấp gấp lại nhào tới, lần này cũng thất bại như lần trước, mười lần sau đó cũng không khá hơn, mỗi lần Tiêu Du đều xảo diệu tránh khỏi, Tần Thiên mãnh liệt hoài nghi liệu có phải Tiêu Du cũng là dị năng giả, nhưng mà Ba Ba Táp đã nói cho hắn biết Tiêu Du chỉ là người thường.

- Hắc hắc, đệ đệ à người có được không đó, chị buồn ngủ rồi đó nha.

Tiêu Du ném cho Tần Thiên một ánh mắt quynh rũ nói.

- Bỏ đi, chẳng có ý nghĩa gì cả!

Tần Thiên bộ dạng mệt mỏi, bay thẳng đến ghế sa lon rồi đặt mông ngồi xuống.

- Hắc hắc, nếu thua, vậy là phải rửa chén rồi!

Tiêu Du đi tới trước mặt Tần Thiên, rất là đặc ý nói, vừa lúc đó, Tần Thiên đột nhiên lồng lên, ôm lấy Tiêu Du, đem nàng ôm chặt vào trong ngực, Tiêu Du nhất thời kinh hãi.

- Mau buông ra, người thua rồi còn gì!

Tiêu Du nhìn Tần Thiên nói.

Hắc hắc, chị, ta thua lúc nào a, ta không có nhận thua a, người nghe được ta nói nhận thua lúc nào a.

Tần Thiên nhìn Tiêu Du đặc ý nói, một cái tay chuyển tới kiềng đun Tiêu Du, nhẹ nhàng vỗ một cái trên đó. Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

A...!

Tiêu Du nhất thời phát ra một tiếng kêu tiêu hồn.

- Người ăn gian, vừa rồi rõ ràng người nói bỏ đi.

Tiêu Du nhìn Tần Thiên nói, sắc mặt đỏ bừng, bởi vì bàn tay to của Tần Thiên đang phủ lên kiềng đun của nàng, từng đợt khoái cảm không ngừng từ phía dưới truyền đến, mảnh cảm địa giữa hai chân không ngừng chảy ra nước.

- Đúng vậy, ta nói là bỏ đi a, nhưng cũng không nói nhận thua a, chị, bỏ đi cùng nhận thua là hai chuyện khác nhau a.

Tần Thiên nhìn Tiêu Du đặc ý nói, nói xong hung hăng bóp mạnh một cái.

- A...

Tiêu Du lại phát ra tiếng kêu, hai chân khép chặt, sắc mặt ửng hồng

- Được lắm tiểu sắc lang, lại dám chơi chữ với chị.

Tiêu Du nhìn Tần Thiên tức giận nói, giọng nói nghe thật giống lại như là làm nũng hơn.

- Chị, người cũng không nói là không được chơi chữ a, hắc hắc.

Tần Thiên nhìn Tiêu Du giảo hoạt nói, hai mắt nhìn chặt vào hai khối cầu no đủ mà không khỏi nuốt nước miếng, phía dưới tiểu đệ đã chống vào tiểu địa phương của Tiêu Du, một ít xúc cảm truyền đến làm Tần Thiên thoải mái vô cùng, không nhịn được dùng sức nhích vào một chút.

- A... Không nên!

Tiêu Du đỏ mặt la lên, tiểu đệ Tần Thiên vừa lớn vừa nóng, cơ hồ đã đâm vào nàng, cảm giác ngứa ngáy truyền đến, cực kỳ khó chịu.

Tần Thiên không kể nhiều như vậy, khoái cảm nhanh chóng truyền tới, không khỏi dùng lực mạnh hơn đâm vài cái, nhất thời làm cho Tiêu Du đứng không yên, hai chân kẹp chặt, run rẩy

- Chị, chúng ta đi tới.

Tần Thiên nhìn Tiêu Du hưng phấn, mạnh mẽ ôm lấy Tiêu Du ném lên trên ghế sa lon, cả người nhanh chóng nhào tới.

- Hừ!

Trong nháy mắt, Tiêu Du đột nhiên mạnh mẽ một tay lấy khăn lông trên mình ném xuống, trực tiếp trùm lên đầu Tần Thiên, sau đó nhanh chóng đứng dậy chạy vào phòng.

Đợi đến lúc Tần Thiên đem khăn long dỡ xuống thì Tiêu Du đã vào phòng rồi, chỉ lộ ra cái đầu trong khe cửa, hướng Tần Thiên đặc ý thị uy.

- Chị, không thể như vậy, người đáp ứng ta rồi đấy!

Tần Thiên ủy khuất nhìn Tiêu Du nói.

- Hắc hắc, ta đã đáp ứng là người chạm đến ta, nhưng là ta không có đáp ứng cho người cái đó a!

Tiêu Du nhìn Tần Thiên đặc ý nói.

- Chị...

Tần Thiên nhìn Tiêu Du, không biết nói gì cho phải.

- Hắc hắc, chị đây là dạy bảo người, muốn cùng chị chơi chữ, người còn non lắm, tắm rửa rồi đi ngủ đi.

Tiêu Du nhìn Tần Thiên đắc ý nói, nói xong đóng cửa lại, nhanh chóng khóa ngược lại, để lại Tần Thiên một mình buồn bực đứng ở phòng khách.

- Huỳnh đệ, người thật đúng là không có có lộc ăn a, chúng ta đi tắm nước lạnh thôi.

Tần Thiên nhìn tiểu đệ của mình, quá ủy khuất rồi, mỗi lần vào thời khắc mấu chốt lại ..., thực biết cách hành hạ người ta a.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Quả phụ gõ cửa lúc nửa đêm

Tần Thiên vào phòng tắm nước lạnh, đi ra chuẩn bị ngủ thì lúc này tiếng gõ cửa vang lên. Tần Thiên thầm nghĩ thế này còn ai đến nhỉ, rồi nghi hoặc bước ra cửa.

- Ai vậy?

Tần Thiên hỏi.

- Tiểu Thiên, là ta, di Triệu.

Bên ngoài truyền đến tiếng của Triệu Nhã Chi, Tần Thiên vừa nghe, lập tức liền mở cửa ra, Triệu Nhã Chi đứng ở cửa, tay cầm đèn pin, thân mặc đồ ngủ, sắc mặt rất là lo lắng.

- Di Triệu, sao gấp gấp vậy?

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi hỏi.

- Tiểu Thiên, nhà di tự nhiên mất điện, cậu có thể qua coi giùm được không.

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên gấp gấp nói, vừa rồi nàng đang giặt đồ thì tự nhiên mất điện, không thể làm gì khác là nhờ Tần Thiên giúp.

- Nga, không thành vấn đề, cháu qua xem cho.

Tần Thiên liền đi qua, đợi Triệu Nhã Chi mở cửa, bật đèn pin mang theo Tần Thiên vào phòng.

- Nhỏ giọng một chút, tiểu Nhã đang ngủ, đừng làm nó tỉnh.

Triệu Nhã Chi nhẹ giọng hướng về phía Tần Thiên nói, Tần Thiên gật đầu nhẹ giọng nói:

- Công tắc nguồn điện ở đâu, dẫn cháu đi xem một chút, xem có phải đứt cầu giao rồi không.

- Trên ban công, cậu đi theo di.

Triệu Nhã Chi nói, ngay sau đó bật đèn pin đi lên sân thượng, Tần Thiên theo phía sau.

- Đó, ở phía trên kia.

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên nói, lấy tay cầm đèn pin điện quơ quơ trên tường chỉ chỗ hộp điện, Tần Thiên nhìn một chút, căn bản không đủ cao, bèn vào bên trong cầm một cái ghế đi ra ngoài, dẫm lên trên.

- Di Triệu, đưa đèn pin cho cháu.

Tần Thiên hướng về phía Triệu Nhã Chi nói, Triệu Nhã Chi vừa nghe lập tức liền đem đèn pin đưa cho Tần Thiên, Tần Thiên nhận lấy, lấy đèn pin chiếu vào cái hộp công tắc điện, một tay đem cái hộp mở ra, vừa nhìn, quả nhiên là công tắc nguồn điện nhảy, cho nên đem công tắc nguồn điện mở lại.

Lập tức, đèn cả phòng liền sáng lên, Triệu Nhã Chi nhất thời mừng rỡ.

- Được rồi đi Triệu!

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi nói, chuẩn bị xuống, không nghĩ tới vừa cúi đầu lại thấy được một mảng lớn trắng muốt mê người, hung bộ Triệu Nhã Chi lộ ra phân nửa, cổ áo bộ đồ ngủ căn bản là không cài kỹ, lộ ra một khoảng chữ V, cho nên một mảng lớn xuân quang lộ ra, cộng thêm bên trong trống trải, Tần Thiên nhìn kỹ, lại có thể trực tiếp nhìn xuyên qua, bên trong hai điểm mê người cũng thấy được, dục hỏa của Tần Thiên vừa bị ép xuống giờ lại bốc lên cao, cao, cao nữa, cao mãi...

Triệu Nhã Chi phát hiện Tần Thiên gât gao nhìn mình chằm chằm, cái cần tăng dân số điên cuồng nhích lên, nhất thời sắc mặt ửng hồng, nhịp tim đập tăng mạnh mẽ, nhanh chóng che xuân quang lại, miệng nũng nịu mắng:

- Tiểu sắc lang, có cái gì đẹp mà nhìn.

- A... di, thật xin lỗi, cháu không phải cố ý. Nguồn truyện: Truyện FULL

Tần Thiên kịp phản ứng, vội vàng nói, rất là lúng túng, không biết như thế nào cho phải, rất sợ Triệu Nhã Chi sẽ trách cứ.

- Được rồi, mau xuống đây đi, cẩn thận một chút.

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên nói, mặt vẫn hồng hồng, nhìn tiêu đề Tần Thiên đang hưng phấn, trong lòng lại có chút ít động tâm, Triệu Nhã Chi cũng không biết tại sao lại như vậy, chẳng lẽ là do hơn mười năm chưa từng có nam nhân yêu thương sao.

- Vâng, cháu đi xuống liền.

Tần Thiên lúng túng nói, vừa nói liền hướng xuống đất bước, cũng không biết là vô tình hay cố ý, Tần Thiên chân mới vừa chạm xuống đất, thân thể đột nhiên mạnh mẽ hướng phía trước ngã, mà phía trước Tần Thiên, vừa lúc chính là Triệu Nhã Chi

Triệu Nhã Chi không ngờ tới Tần Thiên lại ngã về phía mình, theo bản năng liền đưa tay ra đỡ.

Nháy mắt, hai người mạnh mẽ đụng vào nhau, thẳng tắp ngã xuống đất, Tần Thiên cảm giác như mình ngã trên nệm bông, hơi thở thom tho phả vào mặt, hai tay truyền đến cảm giác mềm mại làm hắn không tự chủ được theo bản năng sờ rồi nắn.

- Ân!

Nhất thời, ở bên dưới, thân hình nhỏ nhắn của Triệu Nhã Chi phát ra tiếng rên khẽ, bởi vì Tần Thiên đè lên người nàng, hai tay lại nắm đúng hai khối cầu, chỗ mà nhiều năm chưa có ai đụng qua, bị hai tay Tần Thiên khống chế, nhất thời cảm giác cực kì thoải mái làm nàng không tự chủ được kêu lên.

Tần Thiên nghe được tiếng Triệu Nhã Chi kêu, nhất thời giật mình tỉnh lại, thấy tay mình đang đặt trên người Triệu Nhã Chi, hơn nữa lại phủ đúng cao phong, nhất thời rung động, hay tay phủ lên chỗ mà một tay căn bản không cách nào phủ hết nhẹ nhàng đùa giỡn

- U'...

Triệu Nhã Chi bị Tần Thiên đùa giỡn, nhất thời không nhận được rên khẽ một tiếng, một hơi thở thom nức sộc vào mũi Tần Thiên, làm hắn thất thần một lúc, hai tay đang nắm song phong của Triệu Nhã Chi thành thực gia tăng độ mạnh, lập tức khiến nàng kêu khẽ hừ hừ, thân hình rung động, cái lưỡi nhỏ thom tho không tự chủ được liếm khẽ cặp môi mê người, nhìn nàng càng thêm hấp dẫn.

Sơ ca (giống xử nữ í) như Tần Thiên làm sao từng gặp được mỹ phụ động tình như vậy, thấy biểu hiện của Triệu Nhã Chi làm hắn hưng phấn như được tiếp thêm sức mạnh, đột nhiên Tần Thiên mạnh mẽ hướng đôi môi Triệu Nhã Chi hôn xuống, đầu lưỡi thô bạo quần lấy lưỡi đối phương.

Triệu Nhã Chi cảm giác được sự nóng bỏng nam tính của Tần Thiên, giờ phút này trong nàng đan xen sự tỉnh táo và say mê, bao nhiêu năm không cùng nam nhân rồi, nhu cầu thân thể đã vượt qua phạm vi nàng có thể khống chế, mặc dù nàng biết không thể làm vậy cùng Tần Thiên nhưng mà thân thể lại không tự chủ mà phối hợp với hắn, cảm giác thoải mái làm tia thanh tỉnh còn sót lại dần rời khỏi nàng.

Triệu Nhã Chi lập tức dùng chiếc lưỡi thom tho quần lấy chiếc lưỡi nóng bỏng của Tần Thiên, mãnh liệt chiến đấu, hai tay bắt tri bắt giác ôm quanh eo hắn, rồi dùng móng tay ấn mạnh vào lưng hắn, làm cho Tần Thiên chấn động một trận.

Tần Thiên không hề thỏa mãn với kiểu tấn công dây dưa ngoài ý phục, trực tiếp cỡi đồ ngủ của Triệu Nhã Chi ra, một tay khống chế, một tay nhanh chóng tiến vào, mạnh mẽ tấn công, ngón tay trong lúc vô tình mà cố ý chạm vào điểm nhạy cảm kia (Biên: là cái hạt ở trong chỗ đó đó... - hột le) rồi nhẹ nhàng khều khều.

- A...!

Điểm nhạy cảm bị chạm vào, một cảm giác không thể dùng ngôn từ để diễn tả dữ dội tràn tới, thoải mái mà điên cuồng làm nàng không tự chủ được kêu lớn, hắc động giữa hai chân ngọc mạnh mẽ phun mưa, Triệu Nhã Chi cả người run rẩy, toàn thân gât gao ôm chặt Tần Thiên, liều mạng chiến đấu hơn phút sau mới dừng lại, toàn thân vô lực, mặt đỏ hồng, đỉnh điểm cao trào rồi.

- Không phải vậy chứ, mới thế đã lên đỉnh, ta còn chưa làm mà.

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi một mõi thâm nghĩ, không khỏi đưa tay hướng đại hắc động tiến công, nhưng mà lại bị Triệu Nhã Chi chặn lại.

- *Tiểu Thiên, không thể, ta là dì của cậu, chúng ta không thể.*

Triệu Nhã Chi hữu khí vô lực nói, sau khi lên đỉnh làm cho nàng cực kỳ mệt mõi.

- *Nhưng mà dì à, vừa rồi dì lên đỉnh mà ta còn chưa a, dì cho ta tới một lần đi.*

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi nói.

- *Không... Không thể, chúng ta không thể, cậu mau buông ra, dì khác có biện pháp giúp cậu giải quyết.*

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên gấp gấp nói.

- *Có biện pháp khác? Biện pháp gì a?*

Tần Thiên gấp gấp hỏi.

- *Ừ, cậu dậy trước đi rồi sẽ biết, dì không lừa cậu đâu.*

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên nói.

Tần Thiên nhìn bộ dạng Triệu Nhã Chi, sau đó đứng lên, Triệu Nhã Chi theo đó đứng lên, thân thể có chút đứng không vững, vừa đứng lên liền ngã vào lòng Tần Thiên, hai chân vô lực muốn khụy xuống.

- *Tiểu Thiên, ôm dì đi vào trong phòng.*

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên nói. Tần Thiên lập tức không nói hai lời, một thân ôm lấy Triệu Nhã Chi, hướng phòng Triệu Nhã Chi đi tới, vũ khí tăng dần tiến công Triệu Nhã Chi từ phía sau, khiến cho Triệu Nhã Chi cảm giác dâng lên lần nữa, đại hắc động lại âm ỉ tiếng nước chảy.

Tần Thiên ôm Triệu Nhã Chi vào phòng, khóa trái cửa lại, sau đó đem Triệu Nhã Chi đặt ở trên giường, hấn cũng ngồi ở bên cạnh.

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên, cười quyến rũ, sau đó tiện tay tắt đèn ở đầu giường, gian phòng lập tức tối đen. Tần Thiên vừa định hỏi tại sao thì tiểu huynh đệ bị sờ soạng, ngay sau đó khóa kéo quần buông lỏng, tiểu đệ đệ được một bàn tay mềm mại ấm áp kéo ra ngoài, thời gian dần qua bắt đầu chuyển động lên xuống, lập tức một cảm giác sáng khoái liền từ tiểu đệ truyền đến, Tần Thiên thiếu chút nữa kêu lên.

Triệu Nhã Chi lúc này, tay nắm tổ truyền lợi khí của Tần Thiên, tim đập nhanh, đại hắc động bên dưới nước chảy lênh láng, vùng đất khô hạn bao lâu đã ẩm ướt hết rồi.

- *Dì Triệu, ta cũng muốn sờ một chút a.*

Trong bóng tối Tần Thiên hỏi, Triệu Nhã Chi không có nói gì, Tần Thiên cho là nàng ngầm đồng ý, một tay hướng chỗ Triệu Tiểu Nhã đang che lại phân nửa, vừa dùng lực, nhất thời làm Triệu Nhã Chi rên rỉ liên tục, hai tay đang nắm lấy Tần Thiên liền tăng tốc, càng lúc càng nhanh, tay còn lại của Tần Thiên không chế điểm nhạy cảm của Triệu Nhã Chi, dùng sức mà vân vê.

Đột nhiên Tần Thiên cảm giác được tổ truyền lợi khí bị một không gian ấm áp bao phủ, đồng thời một vùng trắng mịn phía trên tổ truyền lợi khí nhanh chóng xoay tròn.

- *A...!*

Tần Thiên không nhịn được lớn tiếng hô lên, cái khoái cảm chưa từng nếm trải này làm hấn trực tiếp hạ vũ khí đầu hàng, hai tay mạnh mẽ vừa dùng lực nắm lại, tổ truyền lợi khí trực tiếp miệng sùi bọt mép, sau đó té xỉu.

Khụ khụ khụ...!

Trong bóng tối, Triệu Nhã Chi thật giống như bị sặc, kịch liệt ho khan, Tần Thiên vừa nghe, nhất thời hiểu, Triệu Nhã Chi mới vừa rồi lại là dùng miệng a, lập tức, Tần Thiên liền nhanh chóng mở đèn lên, vừa nhìn, quả đúng như vậy, Triệu Nhã Chi khoe miệng tràn đầy loại dịch thể màu trắng trong suốt, thấy Tần Thiên nhìn mình như vậy, nhất thời sắc mặt đỏ bừng.

- *Tiểu sắc lang, bây giờ thỏa mãn chưa.*

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên nói.

- *Hắc hắc, hài lòng, dì Triệu, còn dì, có muốn Tiểu Thiên giúp dì một chút hay không a.*

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi hỏi.

- *Không cần, người mau trở về, nếu không bị tiểu Nhã phát hiện thì phiền toái đó.*

Triệu Nhã Chi thúc giục.

- Được rồi.

Tần Thiên lập tức nói, hai tay hung hăng sờ mó một trận, lúc này mới hài lòng rời đi, Triệu Nhã Chi ở phía sau nhìn theo, tim vẫn đập như trống, nhìn Tần Thiên rời đi, Triệu Nhã Chi liền đưa tay lên tới hắc động, một tay khác thì hướng song phong mà tới.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hàn Thi Vũ nổi giận

Sáng ngày thứ hai, Tần Thiên dậy sớm, nghĩ tới Hàn Thi Vũ sẽ gọi điện tới đây ầm ĩ một trận cho nên dứt khoát dậy sớm một chút.

Không nghĩ tới Hàn Thi Vũ hôm nay lại không gọi tới, điều này khiến Tần Thiên có chút kỳ quái, suy nghĩ một chút, bèn rời giường đi thay quần áo rồi đánh răng rửa mặt.

Mở cửa ra, Tần Thiên phát hiện Tiêu Du không có trong phòng bếp, lại nhìn trên bàn ăn có tờ giấy. Tiêu Du nhắn lại sáng nay có hội nghị nên nàng đi trước, bữa sáng ở trên bàn hẳn tự ăn rồi đi học.

Tần Thiên vốn còn muốn cùng Tiêu Du kích tỉnh trong phòng bếp, không ngờ nàng đã sớm ra ngoài, rất là mất hứng, không thể làm gì đành vào đánh răng rửa mặt.

Rửa mặt xong, ăn sáng xong, Tần Thiên nhìn đồng hồ đã là bảy giờ rưỡi, nghĩ tới Hàn Thi Vũ làm sao bây giờ vẫn không gọi điện tới giục hắn, Tần Thiên suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ tới chính mình ngày hôm qua hình như nổi giận với nàng, cảm thấy có chút đau lòng, bèn chuẩn bị gọi điện thoại an ủi một chút.

Tần Thiên đem chiếc điện thoại đã đầy pin xuống, vừa định gọi, không ngờ trong máy hiện lên mười mấy cuộc gọi nhỡ, ba lần là Tiêu Du gọi, mà có tới mười bốn lần là Hàn Thi Vũ, xem lại thời gian thì chính là lúc mình đến nhà Sở Tương Tương, khi đó không mang di động.

- Tiểu nha đầu này gọi nhiều như vậy làm gì?

Tần Thiên không nghĩ ra, sau đó bèn ấn số, nhưng không ai nghe máy. Lại gọi thêm một cuộc, rồi thêm bốn năm cuộc vẫn là như vậy.

- Sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?!

Tần Thiên trầm nghĩ, có cảm giác bất an, vội vàng chạy tới trường học.

Vào trường, Tần Thiên đi tới trụ sở mỹ thuật, vừa mới vào cửa liền nhìn thấy Hàn Thi Vũ đang loay hoay một mình quanh giàn hoa, cũng không có gì khác thường, trong lòng nhất thời nhẹ nhõm, sau đó hương Hàn Thi Vũ đi tới.

Hàn Thi Vũ thấy Tần Thiên đi tới, hừ nhẹ một tiếng, quay phắt đi, cầm lấy thùng nhựa đi ra ngoài theo cửa khác.

"Vậy là sao?"

Tần Thiên nghĩ nghĩ, Hàn Thi Vũ hình như rất tức giận, chẳng lẽ vì chuyện ngày hôm qua, xem ra mình có chút quá đáng, hay là xin lỗi nàng trước đã. Tiêu Thần nghĩ thầm, sau đi đi theo Hàn Thi Vũ ra khỏi trụ sở mỹ thuật.

Hàn Thi Vũ đi tới cái ao bên cạnh múc nước trở về, thấy Tần Thiên bộ dáng cọt nhá đi tới, không thèm để ý, trực tiếp vòng qua. Nhưng Tần Thiên sớm đã chuẩn bị, bèn đưa tay bắt lấy tay nàng.

- Hi hi, mỹ nữ, em làm sao vậy, gọi điện thoại cũng không nghe, thấy anh liền đi vòng qua, có phải tại ngày hôm qua không... anh xin lỗi được không, anh đảm bảo sau này không nổi cáu với người nữa. Nguồn truyện: Truyện FULL

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói.

- Buông tôi ra, ai cần anh xin lỗi, anh còn nắm như vậy tôi liền kêu lên đấy!

Hàn Thi Vũ tức giận nhìn Tần Thiên, rút tay ra khỏi tay hắn, chạy về trụ sở.

Tần Thiên đứng chôn chân, vẻ mặt buồn bực, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì mà cô nàng nổi giận như vậy a, trước đây chưa từng thấy qua. Tần Thiên nghĩ nghĩ, bèn quay trở lại.

- Thi Vũ, người rút cuộc là làm sao, giận anh cái gì thì nói cho anh biết được không!

Tần Thiên đem cái giá vẽ để xuống cạnh Hàn Thi Vũ.

- Tần Thiên đồng học, mời anh gọi tôi là Hàn Thi Vũ, cũng đừng tự tác đa tình nữa, anh cho anh là gì của tôi, tôi làm sao phải giận anh?!

Hàn Thi Vũ lạnh lùng nhìn Tần Thiên, thanh âm rất lớn, nhất thời không ít người xung quanh nhìn lại, thấy Tần Thiên bị Hàn Thi Vũ giáo huấn không khỏi cười thầm, nhất là hôm qua bị tên Tần Thiên này mắng là vô dụng, càng hận tại sao Hàn Thi Vũ không cho hắn một cái tát, hung hăng mắng chết hắn.

Tần Thiên thấy nhiều người nhìn sang như vậy, nhất thời lúng túng, không dám hỏi nữa, bèn tìm bàn vẽ giấy vẽ màu vẽ ra, chờ lão sư tới.

Chỉ chốc lát, chuông vào học vang lên, lão sư mỹ thuật tóc dài đi đến.

- Hôm nay không cần màu vẽ, chúng ta vẽ phác họa, sắp tới cử hành cuộc thi phác họa cho thanh niên, do hiệp hội mỹ thuật tạo hình tổ chức, chủ yếu dành cho học sinh cách trường, các em một người đều tham gia, cô đã giúp các em ghi danh, bắt đầu từ hôm nay luyện tập vẽ phác họa.

Lão sư nhìn mọi người nói, lập tức rất nhiều tiếng oán trách vang lên, rất nhiều người không muốn tham gia. Nói thật chứ, tập vẽ phác họa còn không bằng đi chơi gái cho xong.

- Mọi người im lặng một chút, cuộc thi lần này tiền thưởng vô cùng phong phú, phần là tác giả vào vòng trong đều được một ngàn đồng, giải ưu tú được một vạn đồng, giải Vàng Bạc Đồng còn lớn hơn nhiều, cao nhất là mười vạn!

Lão sư nhìn mọi người nói, lời này vừa dứt liền nổi lên tiếng nghị luận xì xầm, mọi người nghe giải thưởng cao như vậy, ai nấy xoa tay bóp chân, kích động như muốn thín ngay bây giờ cũng được.

Lão sư nhìn biểu hiện bọn này thì vô cùng bất đắc dĩ, sau đó đặt tĩnh vật để mọi người luyện tập.

Hàn Thi Vũ không nghĩ hôm nay vẽ phác họa, căn bản không mang dụng cụ, không biết làm sao bây giờ.

- Dừng của anh đi, chúng ta dùng chung!

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói, đem bộ dụng cụ phác họa ra. Hắn không phải chăm học mà mang đi, đơn giản là bộ dụng cụ này hắn chưa từng đem về nhà, luôn để lại tại trường.

Hàn Thi Vũ nhìn một chút, hơn phân nửa lớp là không mang, muốn mượn cũng không được, thấy Tần Thiên đưa túi bút tới trước mắt, do dự một chút, cuối cùng vẫn nhận lấy, nhưng mắt cũng không nhìn hắn một cái.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nhận bút, trong lòng thả lỏng một chút.

- Hừ! Anh tưởng cho tôi mượn bút thì tôi tha thứ cho anh à, không có chuyện đó đâu!

Hàn Thi Vũ tức giận nhìn Tần Thiên nói, nhưng giọng cũng đã không còn lạnh lùng như trước nữa.

- Không có a, anh làm sao mong Hàn đại mỹ nữ dễ dàng tha thứ như vậy, anh chỉ hy vọng em đừng tức giận, tức giận đối với phụ nữ không tốt a.

Tần Thiên cười híp mắt nói.

- Biến đi! Chỉ biết nói ngon nói ngọt lừa người ta!

Hàn Thi Vũ liếc mắt một cái, nghiêng đầu đi không để ý tới Tần Thiên nữa, bắt quá nghe hắn kêu mình là đại mỹ nữ trong lòng nàng vẫn là rất cao hứng.

Rất nhanh, một lát đã đến giữa trưa, chuông tan học vang lên, mọi người lập tức rời khỏi phòng. Bên trong lúc này chỉ còn Tần Thiên hai người, Tần Thiên thì sớm đã vẽ xong, hơn nữa bụng kêu đã lâu rồi, nhưng Hàn Thi Vũ còn chưa xong, cô bé này luôn chăm chút rất cẩn thận.

- Cái kia... Thi Vũ a, em xem, nơi này chỉ còn hai ta thôi.

Tần Thiên e ngại nói.

- Anh muốn làm gì!

Hàn Thi Vũ vừa nghe vậy liền hoảng hốt, mặt đỏ ửng về cảnh giác nhìn Tần Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Bí mật của Tần Thiên

- Ách... em nghĩ đi đâu vậy, anh muốn nói tất cả mọi người đều đi rồi, chúng ta cũng đi ăn cơm thôi.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ đầu đầy hắc tuyến, tiểu nha đầu này chẳng lẽ còn cho là anh muốn ăn năng sao, nhân phẩm anh dường như cũng không kém như vậy.

- Hừ! Sắc lang, anh muốn ăn thì đi một mình đi, tôi không đi cùng anh đâu.

Nói xong nàng tiếp tục về.

- Được rồi, Thi Vũ, em nói xem rốt cuộc vì sao giận dữ, em cứ thế này khiến anh buồn bực chết mất.

- Hừ! Không nói.

Hàn Thi Vũ nhìn bộ dáng Tần Thiên liền cảm thấy đắc ý, đang tính toán trêu chọc hán một chút.

- Hàn đại mỹ nữ, anh van em a mau nói đi!

- Không nói! Em chính là muốn anh buồn bực mà chết.

Hàn Thi Vũ càng đắc ý nói.

- Van xin em được không, rốt cuộc thế nào mới nói a, em muốn cái gì anh cũng đáp ứng.

Tần Thiên buồn bực nói, chẳng lẽ tiểu nha đầu này rất thích hành hạ hán hay sao.

- Hừ! Anh cho rằng em sẽ lại tin anh sao, anh không nghĩ lại xem hôm qua anh câu giận với em thế nào, nằm mơ!

Hàn Thi Vũ đột nhiên lớn tiếng nói, trong ngôn ngữ có chút ít kích động, giọng nói nghe như sắp khóc, dọa cho Tần Thiên giật nảy mình.

- Anh bảo đảm sau này sẽ không như thế, bất kể em hỏi gì, nếu anh mà tức giận thì không phải là người!

Tần Thiên vội vàng thề thốt.

- Hừ! Tên hỗn đản anh, anh biết tại sao em giận không, vì ngày hôm qua anh cố tình không nhận điện thoại của em, một cô bé như em gọi điện thoại giải thích với anh khó khăn cỡ nào, nhưng tên hỗn đản anh lại không nghe máy, trực tiếp tắt điện thoại, anh biết em đau lòng thế nào không?!

Hàn Thi Vũ hét lên, nước mắt ào ạt chảy ra, bộ dáng cực kỳ thương tâm. Tần Thiên thầm mắng mình khôn kiếp, lại khiến nữ nhân phải khóc như vậy.

- Cái kia... Thi Vũ, em đừng khóc nữa a, anh tuyệt đối không phải cố ý không nghe máy đâu, vì ngày hôm qua anh căn bản không ở nhà, điện thoại di động cũng quên đem theo, đến sáng nay mới biết, anh liền gọi cho em ngay, gọi liền mười mấy cuộc nhưng em không nghe máy, anh vô cùng lo sợ em xảy ra chuyện nên vội vàng tới trường tìm em đó.

Tần Thiên gấp gáp nói.

- Thật không, anh không gạt người ta chứ?

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên hỏi.

- Tuyệt đối là thật, anh thề nếu dối gạt anh ra đường liền bị xe...

- Không cho nói!

Tần Thiên vừa chuẩn bị thề độc liền bị Hàn Thi Vũ lấy anhy ngăn lại.

- Vậy em tha thứ cho anh rồi chứ?!

Tần Thiên cảm anhy Hàn Thi Vũ cao hứng hỏi.

- Hừ! Anh nghĩ sao, hôm qua anh khiến em thương tâm lâu như vậy, làm sao em dễ dàng bỏ qua.

Hàn Thi Vũ rút bàn tay nhỏ bé về.

- *Vậy em muốn sao mới chịu tha thứ cho anh?*

- Em muốn biết nguyên nhân tại sao anh lại biến thành cái bộ dạng đó, trong nhà anh rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên hỏi, trong lòng cũng có chút khản trương.

Tần Thiên cũng không nói lời nào, hắn biết Hàn Thi Vũ nhất định hỏi chuyện này, suy nghĩ một chút, hay là nói cho nàng biết đi.

- *Ừ, nếu em muốn, anh nói cho em biết.*

Tần Thiên vừa nói, Hàn Thi Vũ liền tinh thần chấn động, vội nghiêm chỉnh chờ hắn nói.

- *Rất nhiều người kỳ quái việc anh từ một học sinh giỏi biến thành lưu mang, nhưng thực ra anh vẫn luôn là một thằng lưu manh, chỉ là cái lưu manh này là hữu danh vô thực, không phải anh muốn, mà là bẩm sinh đã vậy.*

- Em có phải kỳ quái tại sao anh lại là lưu manh bẩm sinh, đó là vì cha anh là lưu manh, nên anh dĩ nhiên là tiểu lưu manh.

- *Phụ thân anh từ đầu tới chân là lưu manh, giết người phòng hỏa không gì không làm, theo nhưng phân loại thì hẳn là một lưu manh cao cấp, là bá chủ một phương, lúc còn sống hẳn là một hoàng đế của thế giới ngầm, là một tên lưu manh khiến hai nhà hắc bạch đều sợ hãi.*

- Nhưng mà, một năm trước hắn đã chết, bị huynh đệ mình tin nhiệm nhất phản bội, bị kẻ thù giết hại, nhưng kẻ có chút quan hệ mật thiết với cha mẹ anh đều bị giết đến xương cốt cũng không còn, toàn bộ là bị giết trong một đêm, may mắn lúc đó anh ở Quảng Châu nên tránh được một kiếp...

Tần Thiên nói xong, cười khỏ một tiếng, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Hàn Thi Vũ nghe xong lời Tần Thiên, đột nhiên cảm giác mình cực kỳ ích kỷ, vì đạt được mục đích bản thân mà khơi lại vết thương trong lòng hắn, nhất thời cảm thấy vô cùng áy náy.

- *Tần Thiên, xin lỗi, em không biết chuyện như vậy...*

Hàn Thi Vũ về mặt ăn năn nhìn Tần Thiên, thực giống như một tiểu hài tử mắc lỗi.

- *Ha ha... Không sao, chuyện cũng đã qua lâu rồi. Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL*

Tần Thiên tùy tiện cười, nhưng có thể thấy trong nụ cười đó ẩn chứa bao nhiêu nỗi thống khổ. Hàn Thi Vũ nhìn bộ dạng Tần Thiên, cảm thấy vô cùng đau lòng.

- *Vậy anh sẽ báo thù cho cha mẹ sao?*

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên hỏi.

- *Em nghĩ sao?*

Tần Thiên cười hơi lại, Hàn Thi Vũ lại không nói gì, cau mày suy nghĩ, giữa hai người liền rơi vào trầm mặc, chừng mười mấy phút đồng hồ cũng không nói câu nào.

- *Nếu như... em nói là nếu như, nếu như có nữ nhân thích anh không cho anh đi báo thù, vậy anh có đồng ý không?*

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên hỏi, bàn anhy nhỏ bé nắm chặt góc áo, bộ dáng rất khản trương.

Tần Thiên nhìn vẻ mặt khản trương của Hàn Thi Vũ, cười một cách quái dị nói:

- *Em nói người đó là em sao?*

- Ah... Không phải, em mới không thích anh.

Hàn Thi Vũ vội vàng nói, sắc mặt đỏ lên.

- *Không phải em thì em khản trương như vậy làm gì?*

Tần Thiên trêu đùa Hàn Thi Vũ.

- *Em, em... em khi nào khản trương, em là đói bụng, đúng vậy, là đói bụng, chúng ta đi ăn cái gì đi.*

Hàn Thi Vũ nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài, ngay cả cặp cũng quên cầm.

Tần Thiên nhìn bộ dáng Hàn Thi Vũ rồi đi không khỏi lắc đầu cười, rồi cầm cặp của nàng đi theo.

Quảng Châu, bệnh viện Đệ Nhất, trong phòng bệnh cao cấp, lúc này, Dương Vĩ nằm trên giường bệnh, vẻ mặt giận dữ, bên cạnh hắn một người đàn ông trung niên có phần giống hán ngồi đó, nhìn bộ dáng Dương Vĩ, sắc mặt rất khó coi.

- *Sa... khon uốn áo ù, uốn triết tết ên sần tiên ó...*

Dương Vĩ nhìn trung niên nam tử, hàm răng của hắn bị mất mười mấy cái, mở miệng ra là bị gió lửa vào, phát âm cũng không đúng, thật ra là vừa rồi hắn muốn nói:

- *Cha, con muốn báo thù, muốn giết chết tên Tần Thiên đó!*

- Yên tâm, con trai, ta nhất định báo thù cho con, chờ con thân thể bình phục, cha đích thân đem tên kia cho con hành lạc.

Dương Vĩ vẻ mặt âm lãnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Mỹ nữ đạo sư trong văn phòng

Tần Thiên cùng Hàn Thi Vũ ra khỏi trụ sở tạo hình mỹ thuật liền đi tới phòng ăn. Tần Thiên đang đi chợt nghe có người gọi, quay lại nhìn thì nhận ra là tên mập mập lần trước mình đã giúp chơi bóng rổ, Phạm Kiến.

Phạm Kiến mặc dù cùng lớp với Tần Thiên, nhưng bởi vì nguyên nhân đặc thù hắn nghỉ học một năm, học kỳ này mới trở lại, nên Tần Thiên đối với hắn cũng không quá quen thuộc, thực ra thì lần trước chơi bóng rổ mới biết lớp mình có người này.

- *Tần Thiên, tôi đang chờ cậu đó, cô Lâm báo cậu hai giờ chiều đến đó.*

Phạm Kiến nhìn Tần Thiên nói.

"Lão xừ nữ kia muốn tìm ta làm gì nhĩ, chẳng lẽ có chủ ý gì với ta?!"

Tần Thiên thầm nghĩ, đạo sư Lâm Hiểu Di năm nay 29 tuổi nhưng vẫn không có bạn trai, cũng không phải vì nàng xấu, ngược lại cực kỳ xinh đẹp, chẳng qua yêu cầu quá cao nên vẫn không tìm được ai phù hợp. Tần Thiên đối với đạo sư này ấn tượng rất không tốt, vì mỗi lần hắn trốn học là nàng sẽ gọi điện ngay cho Tiêu Du, khiến hắn luôn bị Tiêu Du mắng.

- *Được, cảm ơn nhiều, ăn cơm chưa, có muốn đi cùng không?*

Tần Thiên từ lần trước Phạm Kiến ủng hộ hắn hắn đã thấy tên mập này không tệ.

- *Hắc hắc không quấy rầy hai người, tôi tự ăn là được rồi."*

Phạm Kiến nhìn hai người rất có thâm ý nói.

- *Cậu nói lung tung gì đó, chúng tôi chỉ là bạn học bình thường thôi."*

Hàn Thi Vũ vội giải thích, khuôn mặt đang tươi cười liền đỏ hồng lên.

- *Đúng, là bạn học bình thường thôi.*

Tần Thiên cũng thêm câu.

- *Ừ, tôi biết, tôi hiểu... Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)*

Mập mập hèn mọn nói, sau đó xoay người rời đi. Hàn Thi Vũ sắc mặt đỏ hơn. Tần Thiên len lén nhìn qua cổ áo của nàng, thấy được một vùng da trắng nõn, nhất thời lòng nổi dâm tính.

Cơm nước xong, hai người về trụ sở, Hàn Thi Vũ còn chưa vẽ xong, muốn tiếp tục, Tần Thiên bên cạnh vô cùng nhàm chán, mệt rồi, đột nhiên nhớ ra lão xừ nữ tìm hắn, nghĩ hiện tại cũng không có chuyện gì, bèn nói với Hàn Thi Vũ một tiếng rồi đi tới phòng làm việc.

Đến phòng làm việc Tần Thiên không thấy có ai, bèn đi vào trong đợi.

- *Ư..ư..Ah...h..*

Tần Thiên vừa mới tới cửa liền nghe được tiếng rên, tiếng thở hổn hển cực kỳ mê hồn thì nhất thời sững sốt, đem lỗ tai dán vào cửa, cẩn thận nghe.

"*Kháo! Lão xử nữ này đang làm gì vậy, làm sao có thể cùng nam nhân làm chuyện đó trong phòng!*" Tần Thiên thầm nghĩ, sau đó lặng lẽ vận chốt cửa phòng, cũng không khóa, bèn hé cửa ra nhìn một chút.

- *Ta kháo!*

Tần Thiên vừa nhìn thấy cảnh bên trong thiếu chút nữa kêu lên, vội lấy tay bịt miệng.

Lúc này, trong phòng làm việc, Lâm Hiểu Di đang ngồi trên chiếc ghế da trước bàn làm việc, một chân gác lên trên, lộ ra một mảng tuyết trắng, quần lụa bị kéo lên phần nửa, áo cũng đã cởi ra, một tay thò vào trong đũng quần, một tay để trên ngực, nhẹ nhàng xoa nắn, đầu ngón tay rõ ràng còn day day trên điểm nhỏ nhỏ màu đỏ kia, thân thể không ngừng uốn éo, mặt đầy xuân tình.

Tần Thiên nhìn thấy hết thấy, vũ khí gia truyền đã dựng lên, cơ hồ sắp đâm thủng quần, cực kỳ khó chịu, rất muốn xông vào đè người đàn bà kia xuống, hung hăng đút vào, làm cho chết đi sống lại.

Bất quá hần cũng chưa đủ gan, nhưng là hần lấy di động ra, mở camera quay lại toàn bộ.

- *Hừ! Lão xử nữ, lúc này xem người còn dám bắt ta không!*

Tần Thiên nhìn điện thoại, lòng thầm mừng, không nghĩ chân vô ý đập vào cửa phát ra tiếng động.

Nhất thời Lâm Hiểu Di đang thủ dâm bên trong giặt này mình, nhìn về phía cửa, thấy Tần Thiên đang cầm điện thoại, sắc mặt đại biến.

Tần Thiên thấy mình bị phát hiện, cũng không có ý định trốn, dù sao sau này hần cũng muốn uy hiếp, nên trực tiếp mở cửa tiến vào, sau đó đóng cửa lại.

Bên trong Lâm Hiểu Di đang sợ đến đờ người ra, hoàn toàn quên mình còn chưa mặc lại y phục, động tác vẫn như cũ.

- *Sách sách, lão sư, gan cô cũng lớn lắm a, ngang nhiên thủ dâm trong phòng làm việc.*

Tần Thiên đi tới bên cạnh, mê đắm nhìn Lâm Hiểu Di, tay phải hung hăng bóp lên ngực của nàng.

- *A! Cậu định làm gì!*

Lâm Hiểu Di nhất thời kêu lớn. Không ngờ Tần Thiên lại sờ vào chỗ đó của mình, vội đẩy tay hần ra, cả người vội dựng lên, bối rối đem y phục mặc lại.

- *Hắc hắc, cảm giác không tệ, thơm quá a!*

Tần Thiên hèn mọn đưa bàn tay vừa sờ vào ngực Lâm Hiểu Di lên mũi nói.

- *Tần Thiên, cậu muốn làm gì, ta là giáo viên của cậu, cậu lại dám động tay chân với ta à, ta sẽ đuổi học cậu!*

Lâm Hiểu Di giật dử mắng mở, không nghĩ tới việc mình thủ dâm bị phát hiện, lại bị Tần Thiên xoa ngực, vừa tức vừa xấu hổ, chỉ hận không giết ngay được Tần Thiên.

- *Thật sao, cô Lâm, hình như cô vẫn không rõ tình cảnh của mình, mới vừa rồi cô làm gì ta cũng thấy hết, ta cũng đã dùng di động quay lại, cô đuổi học ta cũng được, bất quá đến lúc đó trên các phương tiện thông tin đại chúng sẽ xuất hiện tên cô, đạo sư Giang Nam học viện thủ dâm trong phòng làm việc, đến lúc đó ...*

Tần Thiên bình tĩnh nói, tay bật video trong điện thoại, chính là cảnh vừa rồi Lâm Hiểu Di thủ dâm, còn có cả tiếng rên, cực kỳ sinh động.

Lâm Hiểu Di vừa nhìn thấy, sắc mặt càng thêm khó coi, không nói một lời liền hướng Tần Thiên đánh tới, muốn cướp chiếc điện thoại.

Nhưng nàng làm sao là đối thủ của Tần Thiên, trực tiếp bị hần đưa tay ôm vào ngực, thân thể dính với nhau một chỗ, cảm giác hai tiểu bạch thỏ mềm mại truyền tới, không khỏi rung mình, vũ khí gia truyền cứng lên đâm vào bụng Lâm Hiểu Di, khiến nàng cả người chấn động, thân thể nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lâm Hiểu Di quyền rũ

- Tần Thiên, mau buông ra, cậu muốn làm gì, cậu làm vậy là phạm pháp đo.

Lâm Hiểu Di hoảng sợ nhìn Tần Thiên, bụng bị Tần Thiên sờ soạng cực kỳ khó chịu.

- *Lâm lão sư, nàng muốn hô cho tất cả mọi người đến, rồi ngồi nhìn chúng ta vô về an ủi nhau sao.*

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di cười đều nói.

- *Người vô sỉ....Người... Người là đồ súc sinh, không phải là người!*

Lâm Hiểu Di giận dữ mắng mỏ Tần Thiên, cả người cũng run rẩy.

- *Đừng kích động, Lâm lão sư, không tốt với nàng đâu.*

Tần Thiên say mê nhìn Lâm Hiểu Di, trong lòng thầm cười lạnh, nghĩ đến ngày đó, lão tử chỉ nhìn trộm nàng không thấy rõ lắm, hôm nay nàng lại nhắm vào lão tử, mà trên tay lão tử đã nắm được nhược điểm của nàng, không chơi đùa nàng sao được.

- *Người muốn làm gì?*

Lâm Hiểu Di tỉnh táo lại nhìn Tần Thiên nói.

- *Ta muốn nàng!*

Tần Thiên nhìn Tần Thiên Di cười dám nói.

- *Cầm thú, buông ta ra, nếu người dám làm loạn ta sẽ hô lên.*

Lâm Hiểu Di nghe lời Tần Thiên nói mà nhất thời kinh hãi, sắc mặt biến đổi

- *Thật sao, vậy nàng hô thử đi để ta nghe chút.*

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nói, đột nhiên hấn đưa tay xuống, mạnh mẽ cho tay vào trong quần Lâm Hiểu Di sờ soạng.

A!

Lâm Hiểu Di nhất thời kêu lớn, cả người giãy dụa, khuôn mặt đỏ bừng, ngón tay của Tần Thiên chỉ cách chỗ đó của nàng bất quá chỉ một chút mà thôi, động tác hấn thuần thực cần quấy ở đó, một loại cảm giác tê tê dễ chịu không ngừng truyền đến, khiến cả thân nàng đều chấn động, trong lòng nàng dâng lên một dục vọng mãnh liệt, lại hy vọng, mong muốn Tần Thiên mạnh lên chút

- *Sao rồi lão sư, cảm giác như thế nào?*

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nói, lực đạo trên tay tăng lên một chút, nhất thời khiến cả người Lâm Hiểu Di run rẩy, đôi mắt mê ly, trên mặt cũng cực kỳ ngượng ngùng.

- *Người...Người mau... Người mau buông tay... Buông tay.*

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên run rẩy nói, phía dưới truyền đến từng đợt khoái cảm làm cho nàng rất sướng, nhưng nàng lại nghĩ đến mình lại bị học sinh làm như vậy, nhất thời khiến nàng hổ thẹn trong lòng.

- *Buông tay ra ư, nàng xác định muốn thả tay ra chứ, ta cảm giác lão sư lại rất thích à.*

Tần Thiên tiếp tục đùa giỡn. Lâm Hiểu Di không nhịn được bắt đầu rên rỉ, ánh mắt cũng dần dần nhắm lại, trên mặt không ngừng ửng hồng, bộ dạng có vẻ rất hưởng thụ. Trong miệng phát ra những tiếng kêu nhẹ nhàng, từng hơi thở thơm tho không ngừng phả vào mặt, vào mũi Tần Thiên, làm cho Tần Thiên cực kỳ kích động, hạ thân Lâm Hiểu Di chảy ra một thứ chất lỏng, nó khiến cả ngón tay hấn lẫn quần nàng đều bị ướt hết.

- *Sao rồi, lão sư thỏa mái chứ.*

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nói.

- *Phù...phù, dừng... Người mau buông tay ra.*

Lâm Hiểu Di mơ màng nói, nàng hiện tại không biết rốt cuộc mình nói cái gì nữa, trong lòng rất mâu thuẫn, một bên hy vọng Tần thiên đừng ngừng lại, lực đạo mạnh hơn chút nữa, một bên lại hy vọng Tần Thiên mau dừng lại, nàng thực sự đang cảm thấy rất xấu hổ.

- *Tốt thôi, nếu nàng đã không cần, ta đây cũng dừng lại. Nguồn truyện: Truyện FULL*

Tần Thiên nói, ngón tay đang kích thích mãnh liệt cũng dừng lại, Lâm Hiểu Di liền cảm thấy trống không, nàng không nhịn được đưa người để bụng vào ngón tay Tần Thiên, muốn kiểm lại cảm giác này lần nữa, nhưng đã không cảm thấy ngón tay Tần Thiên đâu nữa rồi, mặc dù nàng có hy vọng Tần

Thiên bỏ qua cho nàng, nhưng bị Tần Thiên làm lâu như vậy rồi, hiện tại nàng lại hy vọng Tần Thiên có thể tiếp tục.

Tần Thiên nhìn thần sắc lo lắng của Lâm Hiểu Di, tay mạnh mẽ lột quần nàng ra, nhất thời một thứ màu đen lộ ra, nó khá mỏng dạng lưới, dây nhỏ, đó chính là chiếc quần chữ T, chum lông thấp thỏ sau chiếc quần khiến Tần Thiên thâm hô đã quá.

- *Người...muốn làm gì, mau buông ra... A!*

Lâm Hiểu Di còn chưa nói hết, thân thể nhất thời chấn động, Tần Thiên lại dùng ngón tay cho vào đó náo loạn, khiến nàng bắt đầu rỉ nước liên tục.

"*Mẹ kiếp, ta mặc kệ.*" Tần Thiên thâm nghĩ, mạnh mẽ đem Lâm Hiểu Di đặt lên chiếc bàn công tác, sau đó thả tiểu đệ đệ ra, đồng thời loại bỏ đi những thứ vướng víu, sau đó tiểu đệ bắt đầu dựa theo những dòng nước tiến thẳng tới bí động.

A..!

Phút chốc, một tiếng thét vang lên, hai tay Lâm Hiểu Di mạnh mẽ nắm lấy cánh tay Tần Thiên, trực tiếp dùng móng tay đâm vào cào xé khiến Tần Thiên cực kỳ đau.

- *Súc sinh, mau buông ra.....ô ô....*

Lâm Hiểu Di còn chưa nói hết lời, Tần Thiên đã dùng môi khóa đôi môi nàng lại, tránh để nàng la to làm người khác đến.

Bất quá Lâm Hiểu Di vẫn liều mạng giãy dụa, nước mắt chảy ào ào xuống, nhưng lúc này Tần Thiên cũng không có kỵ nhiều như vậy, cả người đã bị dục vọng chi phối, trực tiếp lột nốt áo Lâm Hiểu Di ra, đưa tay sờ lên bộ ngực trắng mềm mại của nàng, mạnh mẽ xoa nắn.

Rất nhanh, bên trong phòng vang lên những tiếng rên hừ hừ phập phùng...

...

Hơn ba mươi phút sau, bên trong phòng làm việc truyền đến một tiếng hô to của một đôi nam nữ.

Tần Thiên gục trên người Lâm Hiểu Di, hai người đều đầy mồ hôi, thở gấp, tựa hồ như cực kỳ mệt mỏi.

- *Chúc mừng chủ nhân đã hoàn thành một nhiệm vụ B, nhận được chín mươi chín điểm tích lũy, còn thiếu một điểm nữa là ngài mở được dị năng thứ hai.*

Lúc này âm thanh của Ba Ba Ca vang lên trong đầu Tần Thiên, Tần Thiên đang vô cùng mệt mỏi nghe được âm thanh này tinh thần nhất thời chấn động.

- *Móa, sao người không cho nhiều hơn một chút chứ, Ba Ba Ca, người cố ý à?*

Tần Thiên buồn bực, chỉ, chỉ thiếu một điểm nữa mà mở được dị năng thứ hai rồi vậy mà Ba Ba Tập lại không cho nốt.

- *Báo cáo chủ nhân, đây là do hệ thống đã đặt ra hạn chế cấp bậc, Ba Ba Ca không có quyền can thiệp, hết thảy đều là do hệ thống làm chủ.*

Ba Ba Ca nói.

- *Sao, còn có hệ thống nữa à, Ba Ba Ca người không phải chính là hệ thống sao.*

Tần Thiên buồn bực nói.

- *Báo cáo chủ nhân, Ba Ba Ca chẳng qua cũng chỉ là một phần của hệ thống mà thôi, không phải là cả hệ thống.*

Ba Ba Ca nói, Tần Thiên nghe thấy nhất thời không biết phải nói gì cho phải, lúc phía dưới Lâm Hiểu Di bỗng nhúc nhích, đánh thức Tần Thiên lại.

Lâm Hiểu Di nhìn nam nhân đã cưỡng đoạt mình, hận không thể một đao đâm chết đối phương, nàng là loại nữ nhân rất truyền thống, tự nhiên muốn lưu lại cái lần đầu tiên chon nam nhân của mình, không nghĩ rằng bây giờ lại bị Tần Thiên đoạt lấy.

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di mặt đầy nước mắt, trong lòng không khỏi cảm thấy áy náy, lúc này đầu óc của hắn đã rất thanh tỉnh, phát hiện tiểu đệ vẫn an giấc trong người Lâm Hiểu Di, hắn liền vội vàng lấy ra, nhất thời làm cho Lâm Hiểu Di la lên một tiếng, Tần Thiên lại thấy một dòng máu tươi từ từ chảy ra, trong lòng giật mình, Lâm Hiểu Di thực sự là xử nữ.

- *Cái kia....ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng.*

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di, vội vàng mặc quần áo vào, cầm lấy điện thoại di động, nhanh chóng rời khỏi, may mà không ai phát hiện ra.

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên rời đi, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác mất mát, sau đó nàng lấy khăn giấy ra dọn dẹp hiện trường một chút, hạ thân truyền đến một cảm giác đau đớn, làm nàng phải nhíu mày.

- *Ta nên làm gì bây giờ...*

Lâm Hiểu Di lăm bầm nói, nhìn điện thoại trên bàn, Lâm Hiểu Di cầm lấy, muốn gọi báo cảnh sát...

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Gia nhập Long tổ

Tần Thiên từ phòng làm việc đi ra liền trở về lớp, dọc đường về trong đầu hắn nghĩ lại cảnh tượng trong phòng làm việc, hắn không nghĩ tới Lâm Hiểu Di lại khóc, điều này làm hắn rất đau lòng, cảm giác mình có chút xúc động, phải nghĩ cách đền bù tổn thất cho Lâm Hiểu Di mới được, bất quá vừa nghĩ đến đôi tiểu ngọc thô trắng muốt của nàng vừa lớn lại vừa mềm mại, nội tâm Tần Thiên lại có một trận kích động, tiểu đệ nhất thời lại chào cờ.

- Khó trách tất cả nam nhân đều thích nữ nhân, cảm giác quả nhiên có khác biệt.

Tần Thiên trầm nghĩ, hôm nay mình chính thức là đàn ông, phát hiện ra việc đó và việc thủ dâm căn bản là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, hơn nữa hiệu quả cũng khác biệt, tiểu đệ được tự do khám phá bí động, cảm giác chặt ních, còn mang thêm chút lực hấp dẫn, khiến hắn lưu luyến khó quên, hận không được thêm lần nữa, bất quá hiện tại là không thể nào, vừa nghĩ tới đó Tần Thiên rất nhanh đã đến cửa lớp.

Hà Thi Vũ đang ở đây vẽ, bất quá sắp xong rồi, thấy Tần Thiên trở lại, liền hỏi Tần Thiên Lâm Hiểu Di gọi lên làm gì.

- Nga, nữ nhân chết tiệt kia làm ta mất một buổi học nữa rồi, ta sắp bị đuổi học môn này mất!

Tần Thiên nắm chặt nắm đấm nói, nhưng trong đầu lại tràn đầy thân thể trắng muốt của Lâm Hiểu Di.

- Đáng đời, ai bảo anh thường xuyên bỏ tiết.

Hàn Thi Vũ liếc nhìn Tần Thiên một cái, lại tiếp tục vẽ tranh, còn Tần Thiên lại nhớ tới chính mình tìm Lâm Hiểu Di cũng khiến nàng quên cả làm việc, lại còn đem nàng ra làm việc, bất quá hiện tại tâm tình Tần Thiên cũng không tốt, cũng không biết sau này Lâm Hiểu Di sẽ đối với hắn như thế nào, Tần Thiên quả thật hơi sợ nữ nhân này báo cảnh sát, nói mình cưỡng bạo nàng.

...

Rất nhanh, thoáng cái đã qua trưa, sau khi tan học, Tần Thiên cùng Hàn Thi Vũ tách ra rồi mau chóng trở về nhà. Lúc tới khu dân cư, điện thoại vang lên, Tần Thiên lấy số ra nhìn, là một số xa lạ, hơi nghi hoặc, sau đó liền nhấn nút trả lời.

- Đây, ai đó?

Tần Thiên trả lời điện thoại.

- Ha ha... Tần Thiên, Tương Tương đây, anh đừng quên em nhanh vậy chứ.

Bên kia đầu dây trừ lời, là một giọng nữ, nghe ngữ khí tựa hồ có chút mất mát.

- Nga, ra là Tương Tương à, ý ngượng quá, anh quên lưu số điện thoại của em rồi.

Tần Thiên nhất thời lúng túng nói, hôm qua Tương Tương ghi số điện thoại vào tay hắn, kết quả là khi tắm không cẩn thận tẩy sạch rồi còn đâu.

- Hừ!

Sở Tương Tương bên kia hừ nhẹ một tiếng bất mãn, sau đó lại nói:

- Tần Thiên anh tan học rồi à, mau về đi, em đang đợi ở cửa nhà anh.

- Ở cửa nhà anh sao? Em sao biết chỗ anh ở, chờ đó anh lập tức về ngay.

Tần Thiên nói xong, liền cúp điện thoại, ngay sau đó nhanh chóng chạy về, dọc đường đi phỏng đoán Sở Tương Tương tìm hắn làm gì.

Rất nhanh, Tần Thiên đã trở về khu dân cư, chạy thẳng lên tòa nhà, vọt tới tầng của mình, đã thấy Sở Tương Tương đứng chờ ở cửa.

Sở Tương Tương mặc một bộ váy đồng phục trên dưới như nhau, đều màu trắng, có chút hơi mờ, bó sát lấy thân, đem vóc dáng hoàn mỹ của Sở Tương Tương bộc lộ ra ngoài, nhìn qua cực kỳ mê người, được biết là ở bộ ngực, khe hở hình chữ V miêu tả sinh động một nửa hai khối tuyết trắng, Tần Thiên biết nhiều mỹ nữ, nhưng thân thể Tần Tương Tương là mất cân đối nhất, bởi vì ngực nàng là quá lớn, hơn nữa lại không thể rủ xuống, cực kỳ kinh người, mắt Tần Thiên nhìn thẳng vào đó.

- *Tương Tương, em có việc gì tìm anh à?*

Tần Thiên đi tới trước mặt Sở Tương Tương, nhìn hai rương lớn trên mắt đất nhất thời khó hiểu

- *Ha ha, em muốn đến đại học Quang Châu học, ở quân khu rất phiền toái, vừa lúc anh thuê phòng ở đây, ông nội nói cho em đến đây ở cùng anh, như vậy đi học sẽ thuận tiện, hơn nữa anh là thành viên của Long tổ, còn có thể bảo vệ em.*

Sở Tương Tương nhìn Tần Thiên vui vẻ nói.

- *Nga, thì ra là vậy, em chờ một chút để anh mở cửa.*

Tần Thiên lập tức nói, trong lòng thỏa mái, lại có mỹ nữ xinh đẹp đến đây ở, thỏa mái chết mất, xem ra nếu không có chuyện gì thì có khi già bị bệnh, sau đó để Tương Tương hồ hấp nhân tạo cho mình, sướng chết mất. Nghĩ đến đây Tần Thiên không khỏi nhoen miệng cười.

- *Tần Thiên.*

Sở Tương Tương gọi.

- *Ừ chuyện gì?*

Tần Thiên hỏi

- *Anh không phải nói mở cửa sao?*

- *Đúng vậy*

- *Vậy anh đứng đó cười khúc khích làm gì?*

- *A, đâu có. Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL*

Tần Thiên lập tức từ trong tường tượng trở lại, vội vàng lấy chìa khóa mở cửa, sau đó giúp Sở Tương Tương chuyển hành lý vào phòng khách.

- *Tần Thiên, tiền thuê nhà là bao nhiêu vậy, để em trả một phần.*

Sở Tương Tương nhìn Tần Thiên hỏi.

- *Ừ, tiền thuê nhà anh cũng không biết là bao nhiêu, chờ buổi tối chị anh về rồi hãy nói, ở đây có ba gian chưa có người ở, em chọn cho mình một gian đi.*

Tần Thiên chỉ vào ba gian trống nói.

- *Anh còn có chị gái à?*

Sở Tương Tương có chút bất ngờ, nàng cho rằng Tần Thiên ở đây một mình.

- *Đúng vậy, anh SỐNG CÙNG BIỆU TỶ m/*

Tần Thiên nói.

- *Nga, vậy anh ở phòng nào, em muốn ở gần phòng anh, như vậy có chuyện gì anh còn có thể dễ dàng bảo vệ em.*

Sở Tương Tương nhìn Tần Thiên cười nói. Tần Thiên lập tức gật đầu, tỏ vẻ rất đồng ý, trong lòng lại thầm nghĩ, nếu không có gì cũng có thể sang gặp mình. Sau đó, hắn mang hành lý tới gian phòng cạnh phòng hắn, mở cửa cho nàng, bên trong giường chiếu đầy đủ, quét dọn vô cùng sạch sẽ, Tần Thiên giúp nàng mang hai cái rương đó vào bên trong.

- *Đúng rồi, Tần Thiên, ông nội em có một đồ vật muốn giao cho anh.*

Sở Tương Tương nói với Tần Thiên, vừa nói vừa mở hành lý, lấy ra một phong thư lớn gửi cho Tần Thiên.

- *Đây là cái gì?*

Tần Thiên cầm lấy, nó nặng trĩu, hắn suýt để rơi, không biết bên trong là cái gì

- *Em cũng không biết, ông nội nói anh mở ra sẽ biết, nhanh mau mở ra coi đi, em đi cắt quần áo trước đã.*

Sở Tương Tương nói, Tần Thiên gật đầu, sau đó cầm lấy phong thư rời khỏi gian phòng của Sở Tương Tương, trở lại gian phòng của mình, mở dây đai ra, đồ hết đồ vật ra ngoài.

- *Súng!*

Tần Thiên nhìn vào bên trong nhìn thấy khẩu súng đen nhánh mà giật mình một cái, thuận tay cầm nó lên nhìn kỹ, khẩu súng này không giống với năm mươi tư kiểu súng thường giới thiệu trên tivi, nó nhỏ hơn năm mươi tư kiểu kia một vòng, hơn nữa gia công cực kỳ hoàn mỹ, phía trên khắc một con rồng vàng năm vuốt.

Ngoại trừ khẩu súng ra, còn một tấm chỉ phiếu, một thẻ nhớ, cùng một chiếc nhẫn màu vàng xanh nhạt, cái nhẫn này dường như được gia công rất hoàn mỹ, cũng được khắc ngũ trảo Kim Long.

Tần Thiên đem thẻ nhớ ra, cho vào đầu đọc thẻ, mở máy tính lên, mở thư mục của thẻ nhớ ra, bên trong có một văn bản, mở văn bản ra bên trong có rất nhiều chữ, còn có hình ảnh khẩu súng lục.

Tần Thiên cẩn thận đọc văn bản, thì ra đây là thủ tục của thành viên Long Tổ, còn có phương pháp sử dụng súng, cuối cùng là Sở Văn Long giao Sở Tương Tương lại cho hắn bảo vệ, trong tấm chỉ phiếu có một trăm vạn, phí bảo hộ bốn năm đại học cho Sở Tương Tương.

Tần Thiên không nghĩ rằng Sở Văn Long lại để cho hắn bảo vệ Sở Tương Tương, hơn nữa còn có một trăm vạn, điều này làm cho Tần Thiên vốn thiếu tiền trở nên hưng phấn, có tiền thì chuyện lập bang phái dễ làm rồi, có thể chiêu binh mãi mã rồi.

Nhìn xong những tài liệu này, Tần Thiên liền đem những vật kia giấu kỹ đi, đeo chiếc nhẫn đại biểu thân phận cho Long tổ vào ngón tay trỏ, cảm thấy rất thích hợp, sau đó liền ra ngoài chuẩn bị đùa giỡn Sở Tương Tương một chút.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hai nàng căng thẳng

- Anh Tần Thiên, anh Tần Thiên, em tới rồi mở cửa lẹ đi!

Tần Thiên mới vừa ra cửa chuẩn bị đi qua gian phòng của Sở Tương Tương thì ngoài cửa truyền đến thanh âm hoạt bát khả ái của Triệu Tiểu Nhã. Tần Thiên vừa nghe thấy thăm nghĩ không ổn, cô tiểu nha đầu này ở đây mình với Sở Tương Tương không có biện pháp ở cùng nhau.

- *Tới liền.*

Tần Thiên bước nhanh ra cửa, kéo cửa ra liền thấy, Triệu Tiểu Nhã mặc đồng phục học sinh vai đeo cặp sách liền nhào vào trong ngực Tần Thiên làm hắn cảm giác được một trận xúc cảm mềm mại thơm tho cực kỳ thoải mái.

- *Tiểu Nhã có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?*

Tần Thiên vội vàng đẩy Triệu Tiểu Nhã ra hỏi. Nhưng nàng lại ôm tay của Tần Thiên đặt trên ngực mình khiến hắn vô ý mà sát với hai quả đào vừa mới phát triển của nàng.

- *Hắc hắc, mẹ em nói phải tới nay mới về, người ta ở nhà một mình sợ lắm, nên qua nhà anh ăn cơm, anh có chịu không?*

Triệu Tiểu Nhã ôm tay Tần Thiên, đôi mắt to lấp lánh nhìn Tần Thiên bộ dạng đáng thương, bất cứ nam nhân nào thấy được một tiểu loli xinh đẹp này đều không thể cự tuyệt và dĩ nhiên Tần Thiên càng không ngoại lệ, huống chi hai người cũng là hàng xóm.

- *Được rồi em buông tay ra trước đã, nơi này có người đi lại, để người ta nhìn thấy sẽ không tốt, anh đi lấy đồ uống cho em.*

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã nói, chuẩn bị rút tay khỏi nàng, không nghĩ tới Triệu Tiểu Nhã lại ôm chặt hắn không để cho hắn rời đi.

- *Có ai ở chỗ này? Anh Tần Thiên, có phải anh mang nữ sinh vào đây làm chuyện xấu không?*

Triệu Tiểu Nhã chăm chú nhìn hướng Tần Thiên, ánh mắt sát khí mười phần dọa Tần Thiên kêu to một tiếng.

- *Làm gì có chuyện đó. Ta...Tần Thiên là hạng người nào chứ!*

Tần Thiên vừa định nói trong phòng truyền đến thanh âm của Sở Tương Tương cắt đứt lời hắn, Tần Thiên cùng Triệu Tiểu Nhã đồng thời quay đầu lại, thấy Sở Tương Tương từ trong phòng đi ra, Triệu Tiểu Nhã đang ôm tay Tần Thiên thấy được vẻ xinh đẹp thanh thuần của Sở Tương Tương, trong mắt hiện lên vẻ kinh dị, hay tay càng ôm chặt Tần Thiên.

- *Nào, Tương Tương để anh giới thiệu cho em, cô bé hàng xóm này là Triệu Tiểu Nhã, vị khách trọ mới tới này là Tương Tương.*

Tần Thiên vì hai cô gái giới thiệu.

- Chào em Tiểu Nhã, sau này chúng ta chính thức là hàng xóm rồi.

Sở Trương Trương nhìn Triệu Tiểu Nhã mỉm cười nói, ánh mắt không khỏi liếc qua động tác ôm tay của Triệu Tiểu Nhã với Tần Thiên, trong mắt hiện lên một chút kỳ dị, toàn bộ đều lọt vào mắt Tần Thiên. Hắn nghĩ rút tay ra nhưng lại càng bị Triệu Tiểu Nhã ôm chặt, không tài nào nhúc nhích được.

- Chào chị Trương Trương, chị thật xinh đẹp nha, thật giống đại minh tinh, em khẳng định rất nhiều người theo đuổi chị, nhất định chị đã có bạn trai.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Sở Trương Trương hiện lên ánh mắt cảnh giác.

Tần Thiên vừa nghe xong lời Triệu Tiểu Nhã liền cảm thấy có gì không đúng, có người hỏi cô gái có bạn trai chưa thì chỉ có bà mới mới làm được, tiểu nha đầu này đang muốn làm gì nha, Tần Thiên không giải thích được.

- Ha ha, chị quả thật cũng có rất nhiều người theo đuổi nhưng bạn trai thì còn chưa có nha, Tiểu Nhã muội muội em rất xinh đẹp, trưởng thành cũng sẽ có nhiều người theo đuổi.

Sở Trương Trương cười nói.

- Chị, người ta không nhỏ, người ta cũng đã trưởng thành.

Triệu Tiểu Nhã không phục kiêu ngạo nói, cố gắng uốn bộ ngực mới trở mã ra thể hiện, nếu là ở trường trung học thì bộ ngực của Triệu Tiểu Nhã thật sự là lớn., nhưng nếu là so với Sở Trương Trương thì cái tỷ lệ này thực sự là mất cân đối nghiêm trọng trong nháy mắt liền ám đạm mất sắc, khiến Tần Thiên ở giữa rất lúng túng bởi vì cánh tay hắn đang bị đè nén bởi ngực của nàng, tự nhiên lại dán sát vào cánh tay Tần Thiên, nhưng quả thật hắn không có tâm tình hưởng thụ sự co giãn của hai trái đào. Sở Trương Trương đang nhìn dù mình có lưu manh thế nào cũng không thể đùa bỡn nổi.

- Ha ha, vậy hai người trò chuyện đi, ta đi trước sửa sang lại gian phòng.

Sở Trương Trương nhìn hai người cười nói, xong quay người rời đi, Triệu Tiểu Nhã nhìn bộ ngực của Sở Trương Trương không khỏi lộ ra vẻ bất mãn.

- Tốt rồi, tiểu Nhã, em ngồi trước đi, muốn uống gì thì tự mình vào tủ lạnh lấy, anh phải gọi điện cho chị.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã nói. Nàng mới gật đầu nói lỏng tay Tần Thiên, đem bọc sách để xuống ghế sa lon, ngồi xuống nhìn hướng Tần Thiên đang gọi điện thoại. Triệu Tiểu Nhã cúi đầu dùng tay nâng bộ ngực mình lên, cảm giác đầy đặn một bàn tay cũng cảm không được a.

- Của ta cũng không nhỏ tại sao Tần Thiên ca ca lại không thích, chẳng lẽ nam nhân chỉ thích loại mà có thể đem đầu nhét vào sao?

Triệu Tiểu Nhã lầu bầu nói.

....

Buổi tối Tiêu Du đi về bởi vì có khách trọ mới vào ở, Tiêu Du không có ý định ở nhà nấu cơm, mà là đi ra ngoài ăn mừng một trận. Triệu Tiểu Nhã nhất thời hoan hô, vừa ôm cánh tay Tần Thiên vừa lôi kéo hắn ra ngoài đi trước.

- Chị định đi ăn ở đâu vậy?

Tần thiên hỏi.

- Chúng ta qua quán cơm khu dân cư đối diện ăn, quán đó cũng không tồi.

Tiêu Du noi, ngay sau đó bốn người liền hướng quán cơm đi tới, tính chọn một phòng riêng nhưng toàn bộ đã bị bao trọn chỉ còn bàn ở đại sảnh, Tiêu Du hỏi ba người có muốn không, Tần Thiên thì không sao, Triệu Tiểu Nhã theo hắn, cho nên ba người đều cùng nhìn Sở Trương Trương.

- Em không sao, ngồi ở đại sảnh cũng được.

Sở Trương Trương vội vàng nói, bốn người theo hướng dẫn của phục vụ viên ngồi xuống bàn. Tiêu Du đề mọi người gọi thức ăn cùng đồ uống, Tần Thiên là động vật ăn thịt nên hắn gọi nhiều món thịt, vậy mới sáng khoái.

Rất nhanh các món ăn được mang lên.

- Nào, chúng ta cùng ăn mừng vì Trương Trương đã trở thành một thành viên trong quán trọ chúng ta.

Tiêu Du cầm một chén nói, ba người liền nâng chén theo, Tần Thiên làm một hơi hết chén đồ uống rồi lập tức huy động chiếc đĩa, hắn rất đói.

- Tần Thiên, hôm qua cảm ơn anh, khối thịt này anh ăn đi, ăn từ từ, cẩn thận nghen.

Sở Trương Trương nhìn Tần Thiên ăn như hải cẩu gấp cho hắn một cái đùi gà vào chén, nói cảm ơn.

Một bên Triệu Tiểu Nhã nhìn, mặt lộ vẻ không phục, trực tiếp gấp một khối thịt bò lớn vào chén Tàn Thiên nói:

- Anh Tàn Thiên, cảm ơn anh hôm qua đã theo em đi dạo buổi trưa, biết anh thích nhất anh ăn thịt bò, khối thịt này xem như bồi bổ anh."

- Ừ cảm ơn.

Tàn Thiên nói.

- Nam sinh nên ăn nhiều thịt một chút, em không thích ăn thịt, cái móng heo kho tàu này cho anh ăn nha Tàn Thiên. Bạn đang đọc truyện được copy tại [Truyện FULL](#)

Sở Trương Trương đột nhiên nói, đem móng heo kho tàu bỏ trước mặt Tàn Thiên.

- Anh Tàn Thiên, em cũng không thích ăn thịt, cái đĩa thịt xào này anh ăn đi.

Triệu Tiểu nhã nhìn Sở Trương Trương đem thức ăn đưa tới trước mặt Tàn Thiên liền đem thịt trước mặt mình để trước mặt Tàn Thiên.

Nhất thời, toàn bộ món ăn thịt cũng bị đưa đến trước mặt Tàn Thiên khiến cho hấn tay cũng không bỏ xuống được, hiện lên cảm giác có gì đó không đúng, ngẩng đầu nhìn hai nàng có gì đó bất hợp lý, Tiêu Du ngồi phía trên dừng ăn, nhất thời tạo thành một không khí lúng túng.

- Khụ khụ, xú tiểu tử, lão tử cũng muốn ăn thịt.

Tiêu Du đứng ra phá vỡ tràng diện, cố ý ho khan mấy tiếng nhìn Tàn Thiên tức giận. Hấn lập tức phản ứng kịp thời.

- A.. Lão tử hàng ngày lao động cực khổ, nào ăn chiếc đùi gà.

Tàn Thiên vội vàng đem chiếc đùi gà từ chén mình gấp cho Tiêu Du.

- Nào, Các em không thể không ăn thịt được a.

Tàn Thiên nhìn hai nàng rồi vội vàng gấp thịt cho hai người lúc này tràng diện mới giảm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Qua sông

Mọi người com nước xong, nhìn thời gian thấy còn sớm, đi về cũng không có việc gì làm, Triệu Tiểu Nhã bèn đề nghị đi hát karaoke, gần đó có một nơi mới mở, hiện đang khai trương đại hạ giá 60%, mọi người vừa nghe liền lập tức đồng ý, sau đó đánh xe đi.

Rất nhanh, bốn người tới quán bar, vừa vào trong không khí liền nóng hổi lên, bốn người Tàn Thiên vừa bước xuống xe liền hấp dẫn sự chú ý của nhiều người, bởi vì có đến ba đại mỹ nữ, có thành thực có thuần khiết lại có cả tiểu la ly, tự nhiên vô cùng bắt mắt, nhất là Tàn Thiên, cánh tay hấn bị Triệu Tiểu Nhã ôm chặt, bộ ngực nàng ép lên đến mức biến dạng, nhìn cảnh đó mấy tên sắc nam thì nhau nuốt nước miếng.

- Xin chào các vị.

Nhân viên phụ vụ tiếp đón rất nhiệt tình.

- Có bốn người, cho chúng ta một phòng hạng trung.

Tàn Thiên nói.

- Được, các vị mời đi theo tôi.

Nhân viên phục vụ đưa bốn người đi vào trong.

- Bốn vị mời vào, đây là phòng hạng trung, phí dụng là một trăm đồng một giờ, bây giờ là thời gian ưu đãi nên chỉ lấy sáu mươi và miễn phí một chai bia và một đĩa hoa quả.

Nhân viên làm một động tác mời.

- Được, cảm ơn.

Tiêu Du lấy ra một trăm đồng bỏ vào túi áo nhiên viên phục vụ coi như một chút tiền boa, người nhân viên liền cười tươi như thấy mẹ ruột, vội nói vài câu rồi rời đi, sau đó đem bia cùng mâm trái cây đưa lên.

- Nơi này trang trí rất đẹp.

Tần Thiên nhìn qua căn phòng, thấy trang nội thất trong phòng có vẻ cực kì cao cấp, có vẻ như thuộc loại cổ điển, mang phong cách Tây Âu, cao quý sang trọng.

- Ta muốn hát, ta muốn hát a!

Triệu Tiểu Nhã cầm lấy mic có vẻ kích động nói, chỉnh lại giọng một chút rồi bắt đầu ca.

- Ta yêu âm nhạc, xin đừng bắt ta dừng lại...

Triệu Tiểu Nhã vừa hát vừa nhảy dựng lên, thân hình uốn éo cực kỳ xinh xắn. Có vẻ nàng từng luyện hát khá nhiều, thanh âm không tồi, khúc Thủ Nhạ Ca nàng trình bày vô cùng nhuần nhuyễn, nhất là những động tác đáng yêu kia, phối hợp với ánh sáng âm u trong phòng, tiểu đệ Tần Thiên liền ngóc lên.

Nguồn truyện: Truyện FULL

Rất nhanh, Triệu Tiểu Nhã hát xong một khúc, thở hồng hển ngồi xuống cạnh Tần Thiên, cầm một chai bia cho vào miệng tu thẳng.

- Từ từ thôi kéo sặc!

Tần Thiên vội nói.

- Không sao, anh Tần Thiên, em hát có hay không a?

Triệu Tiểu Nhã hưng phấn nhìn Tần Thiên hỏi.

- Hay, vô cùng hay, so với bài hát gốc còn hay hơn!

Tần Thiên khích lệ.

- Xì, anh lại gạt em, anh toàn lừa tiểu nữ hài thôi!

Triệu Tiểu Nhã miệng nói thế nhưng mặt lại rất vui vẻ, ôm tay Tần Thiên ép bộ ngực của mình vào, cảm giác giống như muốn cho Tần Thiên chiêm tiện nghi vậy.

- Chị Tương Tương, chị hát thử đi, chị xinh đẹp như vậy nhất định sẽ hát rất êm tai a!

Triệu Tiểu Nhã nhìn Sở Tương Tương ánh mắt có chút khác thường.

- Đúng vậy, Tương Tương, em hát một bài đi.

Tần Thiên cũng nói.

- Vậy cũng được, em cũng hát một bài, lâu rồi cũng không hát, không cho mọi người cười người ta đâu.

Sở Tương Tương do dự một chút rồi gật đầu, sau đó cầm mic chọn bài Trần Khánh Trình, bài hát nói về sự chung thủy của một người thiếp tên Tiểu Thanh, Tần Thiên sớm đã nghe qua, vô cùng thương cảm, lập tức vỗ tay hoan nghênh, mà Triệu Tiểu Nhã bên cạnh tựa hồ không cao hứng lắm.

- Tần Thiên, anh quá thiên vị đi, lúc em hát anh cũng không vỗ tay như vậy!

Triệu Tiểu Nhã chu miệng bất mãn nói.

- O... Cái này... anh quên mất, hay là chút nữa em lại lên hát anh liền vỗ tay được không?!

Tần Thiên rất chân thành nói.

- Hừ!

Triệu Tiểu Nhã vẫn còn chưa hài lòng.

Lúc này, Tiêu Du bên cạnh vốn yên lặng chợt ghé sát tai Tần Thiên nói:

- Nhóc con, có phải em làm chuyện gì với các nàng rồi phải không, bây giờ hai người cũng vì em mà tranh giành tình nhân rồi kìa, em gây họa gì rồi phải không.

- Chị... em không có, trong lòng em chỉ yêu mình chị thôi!

Tần Thiên thì thầm đáp lại, lại liếc qua cổ áo, đáng tiếc ánh sáng quá mờ không nhìn được gì, khiến hắn rất thất vọng.

- *Hừ! Về nhà rồi nói chuyện tiếp!*

Tiêu Du bấm một cái bên hông Tần Thiên khiến hắn đau đến méo miệng.

- *Ta ngồi trên chiếc ghế, nhìn mặt trời mọc lên, ta ngồi nơi chân trời, nhìn thành thị khuất bóng...*

Sở Tương Tương vừa hát mọi người liên kinh ngạc, đây là Trần Khánh Trình Khúc đó a, nhất là vẻ mặt ưu thương nhân nhật kia, phối hợp với giai điệu ưu thương của bài này, nhất thời một cảm giác tĩnh lặng lan tỏa, ba người Tần Thiên cũng nhìn chăm chăm Sở Tương Tương. Bài này hát tốt như vậy, mấy tên ca sĩ kia chết đi được rồi.

Rất nhanh bài hát kết thúc, Sở Tương Tương thấy mọi người đang kinh ngạc, có chút ngượng ngừng đem mic đặt lại bàn

- *Hay quá, Tương Tương, anh thấy em không đi làm ca sĩ thì thật là đáng tiếc.*

- Đúng đấy, hát quá hay.

Tiêu Du cũng nói, còn Triệu Tiểu Nhã rất không tình nguyện gật đầu, vốn là nàng nghĩ mình hát đã tốt lắm rồi, không nghĩ lại để Sở Tương Tương vượt qua, trong lòng rất không thoải mái.

- *Tới đây em trai, chúng ta cùng song ca bài kia cho các nàng nghe.*

Tiêu Du đứng lên đưa một cái mic cho Tần Thiên.

- *Không phải chứ, chị muốn hát bài đó thật sao?*

Tần Thiên mặt rất khó coi nhìn Tiêu Du, có vẻ không nguyện ý cho lắm.

- *Không sao, nơi đây không có người ngoài, sợ cái gì.*

Tiêu Du kéo Tần Thiên lên. Tần Thiên do dự một chút rồi bèn gật đầu, sau đó chọn bài, bài này nhạc vừa vang lên liền khiến hai người Sở Tương Tương cùng Triệu Nhã đang ngồi trên ghế phải bật cười.

Ca ca đứng bên dòng sông, muội muội bờ bên kia, hát làm chi một bài ca ngọt ngào, khiến trong lòng ca ca bùng lên một ngọn sóng...

Một khúc "Qua sông" của Phan Trường Giang bị Tần Thiên biểu diễn giống như tiếng con lừa, thiếu chút nữa tam nữ chết cười, Tiêu Du căn bản là không hát mà là đang ôm bụng cười một bên.

- *Chị, chị lừa em, em không tin chị nữa!*

Tần Thiên ủy khuất nhìn Tiêu Du, mỗi lần hắn hát là Tiêu Du và những người khác đều cười.

- *Ha ha ha... Tốt tốt, em trai ngoan, đừng giận nữa, chị mua kem cho ăn nga!*

Tiêu Du vuốt đầu Tần Thiên như một tiểu hài tử.

- *Ha ha... Lại là một tràng cười.*

- Ta đi nhà cầu chút, mọi người cứ tiếp tục đi.

Sở Tương Tương ngưng cười, sau đó mở cửa ra ngoài.

- *A!*

Tiếng kêu thảm thiết của Sở Tương Tương vọng tới.

- *Mẹ kiếp, không có mắt à, muốn chết phải không!*

Sau đó là tiếng một nam tử thô lỗ, Tần Thiên vừa nghe không nói một câu lao thẳng ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Cường thế

- Thật xin lỗi, xin lỗi, tôi không phải cố ý.

Cửa phòng mở ra, Sở Tương Tương đang cố xin lỗi một người đàn ông đầu trục, mới vừa rời ra cửa nàng không cẩn thận đụng phải hắn.

Người đàn ông đầu trục thoát nhìn vô cùng hung dữ, trên đầu xăm hình mạng xà, thân thể cường tráng, có vẻ là người rất có võ lực.

Giờ phút này hắn đang nhìn Sở Tương Tương mà chảy nước miếng, nữ nhân xinh đẹp như vậy không ngờ hắn lại gặp được, sung sướng nghĩ thầm đến bộ ngực kia, hận không thể đem Sở Tương Tương đặt dưới hạ thân mà làm, làm tới chết à ta mới thôi.

- Không sao, mỹ nữ.

Đầu trục say đắm nhìn Sở Tương Tương, bắt lấy cánh tay nhỏ bé của nàng, Sở Tương Tương kinh hãi lập tức giật tay lại.

- Buông ra, ông muốn làm gì?!

Sở Tương Tương liều mạng hét lên.

- Hắc hắc, làm gì ừ, cô đụng vào tôi chả lẽ không chịu đền bù sao, mỹ nữ, chỉ cần theo anh uống vào chén chuyện này coi như xong, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng đó, nào, cùng anh đi thôi.

- Buông ra, lưu manh buông ta ra, Tàn Thiên cứu em với!

Sở Tương Tương liều mạng hô hoán, muốn thoát khỏi tay người đàn ông kia nhưng không thể thực hiện được, cổ tay như bị thanh sắt kẹp lại vậy.

- Mẹ kiếp, bảo cô đi thì đi, nói nhảm ít thôi, la nữa ta làm chết cô đó!

Đầu trục hung dữ uy hiếp.

- Mày thử động vào một đầu ngón tay cô ấy tao lập tức cho mày ngủ dưới sông đêm nay!

Đúng lúc đó một thanh âm đầy khí phách vang lên, dọa cho tên đầu trục giật nả mình, sau đó Tàn Thiên từ từ đi về phía đầu trục, Tiêu Du và Triệu Tiểu Nhã cũng theo xem.

Đầu trục nghe thấy lời Tàn Thiên thì vô cùng khó chịu, đang suy nghĩ xem làm sao dạy dỗ thằng nhóc kia, lại thấy có thêm hai mỹ nữ xuất hiện, nhất thời sắc mặt càng rạn rở, trong lòng thầm nghĩ tối nay may mắn gặp được nhiều mỹ nữ thật.

- Tàn Thiên, cứu ta với, ta sợ!

Sở Tương Tương vội kêu cứu.

- Hừ! Cứu cô? Bản thân hắn còn khó tự bảo toàn, làm sao mà cứu cô, mới vừa rồi còn dám dọa tao, muốn chết đây mà, lập tức quỳ xuống nhận lỗi rồi để hai nữ nhân sau mày lại đây bởi mấy anh em tao uống rượu, ông mày có lẽ sẽ bỏ qua cho.

Đầu trục lớn lối nói.

- Thật sao, cũng được, mày gọi tao một tiếng ông nội, sau đó quỳ xuống cầu xin, học chó sủa vài tiếng thì tao sẽ suy xét.

Tàn Thiên hiển nhiên không chút sợ hãi nào.

- Mẹ kiếp, nhóc con, mày muốn chết à, mày chờ đấy ông mày cho người giết mày.

Đầu trục nói xong lập tức lấy điện thoại nhấn số. Tàn Thiên cũng chả thèm quan tâm, với thân thủ của hắn hiện tại còn chưa gặp đối thủ, hơn nữa hắn còn có giấy phép giết người, cần bản không cần sợ. Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Đầu trục nói chuyện điện thoại không tới ba mươi giây liền có một tên đầu húi cua mang theo sáu bảy tên lưu manh xăm trổ đầy người từ lối nhỏ bên cạnh đi tới.

- Mạng xà, có chuyện gì thế?

Tên đầu húi cua hỏi đầu trục, nhìn thấy Sở Tương Tương trong tay đầu trục, lại nhìn sang Tiêu Du và Triệu Tiểu Nhã hắn liền sáng cả mắt.

- Báo Tử, thấy không, ba mỹ nữ, có muốn thượng lên hay không a.

Đầu trục nhỏ giọng nói. Đầu húi cua vừa nghe liền mừng rỡ gật đầu lia lịa.

- *Ranh con, hôm nay Thiên ca tao tâm tình tốt, không chấp nhặt mày, để ba nữ nhân này lại rồi rút đi.*

Đầu húi cua hung hăng nói.

- *Tại sao, ta chỉ là không cần thận trọng phải hấn, hơn nữa đã xin lỗi, các người mau buông ra không ta báo cảnh sát.*

Tần Thiên còn chưa trả lời Sở Tương Tương đã hét lên cực kỳ tức giận.

- *Đúng, chúng ta đã xin lỗi rồi, các người còn muốn thế nào đây!*

Tần Thiên lạnh lùng nói, hai tay nắm chặt, nếu như mấy thằng lưu manh kia mà không thức thời... thì đừng trách hấn vô tình. Long Tổ mặc dù không cho hấn giết người vô tội, nhưng nếu có kẻ tới tận cửa khi dễ thì nhất định phải bảo vệ uy nghiêm Long Tổ, giết, giết hết!

- *Đúng vậy, mấy tên lưu manh các người mau thả chị Tương Tương ra.*

Triệu Tiểu Nhã xung hô lên.

- *Hừ! Cứ xin lỗi là xong thì còn cần tới cảnh sát làm chi, nếu là ta chơi mẹ người rồi nói xin lỗi thì có phải người cũng bỏ qua không?*

Đầu húi cua cười lạnh nói. Tần Thiên liền nổi điên, Tiểu Du phía sau cũng hiện lên một tia hàn quang trong mắt, chửi nhau thì cũng thôi đi, nhưng lại dám chửi đến người thân, thế thì không chết không được.

- *Con mẹ mày, ông mày giết cả nhà mày!*

Tần Thiên bùng phát, một tay bắt cổ áo đầu húi cua, một tay nhắm miệng hấn mà vả.

- *Pap!*

Một tiếng giòn tan, đầu húi cua kêu thảm một tiếng, miệng bị tát cho sưng vù lên, máu năm ngón tay đỏ lù in lên mặt, sau đó biến thành tím bầm, mồm phun ra bốn năm chiếc răng.

Mọi người ai nấy đều mơ hồ, Tần Thiên ra tay quá nhanh, nhanh đến nỗi không ai kịp phản ứng. Đến khi họ kịp tỉnh lại thì đầu húi cua đã lại ăn một cái tát vêu mồm, lần này đến da mặt cũng bị rách, máu chảy ròng ròng, nửa hàm trái cũng gãy, đau đến tỉnh cả người.

- *Hừ! Mắng người thân tao, tao cho mày cả đời cảm miệng.*

Tần Thiên nói xong lại vả tiếp mấy cái, đầu húi cua ăn tát liên tục, cảm giác mặt hấn đã thành đồng bầy nhầy như vũng bùn, rất là tàn nhẫn ác độc.

- *Mẹ kiếp, chúng mày còn ngu người ra đấy làm gì, giết nó cho tao, không thấy Báo ca bị đánh à!*

Đầu trục kịp phản ứng lại, lập tức sai đàn em xông lên, mấy thằng côn đồ liền rút dao găm ra hướng Tần Thiên chém tới.

Tần Thiên quay sang, hai tay nắm đầu thằng đầu húi cua rồi lên gối, một chiêu đập gãy luôn mấy chiếc xương sườn, miệng phun máu tươi, sau đó Tần Thiên lại giã khuỷu tay xuống lưng đối phương.

- *A!*

Một tiếng thét thảm thiết thấu tâm can vang lên, xương sống đầu húi cua cũng bị nện gãy, liền đó ngất lịm đi. Tần Thiên ném cả người hấn về phía mấy tên côn đồ rồi nhanh chóng xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Phong Tử mất tích

- Chúng mày cũng chết hết đi!

Tần Thiên phẫn nộ quát, đâm một cú phi thường nhanh vào mặt một tên, tên đó chẳng kịp phản ứng đã bị bắn ra xa, xương mặt cũng vỡ vụn, thất khiếu đỏ máu, kêu cha gọi mẹ thảm thiết.

Mấy tên còn lại thấy Tần Thiên mạnh như vậy cũng có chút e sợ, nhưng ý vào có nhiều người hơn nữa lại có dao nên không quá sợ, cùng nhau xông lên.

- *Hừ! Muốn chết!*

Tần Thiên quát lên, thân hình như con gió thổi tới trước mặt một tên lưu manh, bắt được tay hắn, đoạt được dao găm rồi rạch một nhát thật sâu lên mặt hắn. máu tươi tóe ra, huyết nhục tứ tung.

Mấy tên còn lại vừa nhìn thấy liền hết hoảng, lập tức muốn bỏ chạy, nhưng Tần Thiên làm sao buông tha cho chúng, tay cầm dao găm đuổi chém từng thằng một.

- *Phập!*

- *Xoẹt!*

- *Phụt!*

- *Xoạt!*

Mấy tiếng dao có đâm có chém vang lên, trong nháy mắt những tên lưu manh còn lại đều nằm xuống, trên người tên nào cũng bê bết máu, nằm trên vũng máu mà rên la. Đầu trục vừa nhìn thấy liền hoảng sợ, cầm một con dao gác lên cổ Sở Tương Tương.

Không nghĩ tới lúc này Sở Tương Tương đột nhiên hét một tiếng, đầu gối thúc vào háng tên đầu trục.

- *A...!*

Đầu trục thét lên so với heo mổ còn thảm hơn, liền buông tay Sở Tương Tương ra, vừa che tiểu đệ đệ vừa rên. Sở Tương Tương thoát ra được liền chạy về núp sau lưng Tần Thiên.

- *Không sao chứ?*

Tần Thiên hỏi xong cũng không nghe câu trả lời mà liền cầm dao hướng tên đầu trục bước tới.

- *Dừng lại! Muốn làm gì, dám gây sự ở địa bàn của tao, chán sống rồi à!*

Vừa lúc đó bảy tám tên côn đồ từ ngoài bước vào, cầm đầu là một tên tóc dài, kẻ vừa nói chính là hắn, bọn đi phía sau tay cầm thiết côn, ra dáng hung thần ác sát, bọn chúng là côn đồ bảo kê nơi này. Ông chủ quán karaoke ban nãy muốn tới ngân chuyện bé xé ra to, nhưng đã không kịp, Tần Thiên tốc độ quá nhanh nháy mắt đã giải quyết hết. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Tần Thiên khẽ nhủ mày, sau đó không để ý nữa, tay cầm dao chém xuống tên đầu trục đang nằm bên dưới.

- *A... Tay của ta...!*

Đầu trục hoảng sợ hét lên, cát tay vừa rồi nắm tay Sở Tương Tương đã bị chém cụt, máu tươi mạnh mẽ phọt ra đầy đất. Đám côn đồ mới tới vừa nhìn thấy liền biến sắc, mấy tên côn đồ liền muốn xông lên, nhưng đã bị tên cầm đầu ngăn lại.

- *Lăn lộn trong cái nghề này luôn phải có chút đầu óc, tên cầm đầu kia dù chỉ là tiểu nhân vật, nhưng nhiều năm hành nghề, hắn có thể từ sắc mặt người bên cạnh mà phán đoán rất cuộc đối phương là ai.*

Tần Thiên trước mặt chúng chém đứt tay tên đầu trục mà mắt cũng không chớp lấy một cái, vô cùng máu lạnh, điểm này không phải người bình thường có thể làm, nhất là ba mỹ nữ tuyệt sắc bên cạnh, không phải muốn gặp là gặp được, người bình thường có thể có nhiều mỹ nữ như vậy đi theo sao. Tóc dài dù không biết Tần Thiên rốt cuộc là nhân vật nào, nhưng tuyệt không đơn giản, giống như một người bước lên xe Porsche, cho dù không phải chủ xe thì hắn có thể là người đơn giản sao, cho nên, tóc dài liền ngăn đàn em động thủ, muốn quan sát tình hình một chút đã.

Tần Thiên cũng không quan tâm tới chúng, một dao chém cụt tay đầu trục, lại chém nốt cánh tay kia, sao đó đập nát tiểu đệ đệ của hắn rồi mới thôi.

- *Đi, chúng ta về thôi!*

Tần Thiên nhìn ba cô gái nói. Triệu Tiểu Nhã nhìn tròng diện máu me phía trước, sắc mặt tái nhợt, gắt gao ôm chặt cánh tay Tần Thiên, mà Sở Tương Tương cũng có chút sợ hãi, ôm lấy tay kia của hắn. Chỉ có Tiêu Du mặt không đổi sắc, bộ dáng dường như không nhìn thấy gì hết. Tần Thiên cũng không để ý lắm, đem ba cô gái rời đi, tới trước tên tóc dài thì dừng lại nói:

- *Huynh đệ, cảm ơn.*

Hắn là muốn tạ tên tóc dài đã không cản trở.

- *Phương ca, làm sao bây giờ, chẳng lẽ để bọn chúng đi như vậy?*

Một tên tiểu đệ không phục nói.

- Mày ngu lắm, có thể đem đấm Mãng Xà đánh thành như thế liệu có đơn giản không, nói cho chúng mày biết làm cái nghề này phải học cách nhìn người, đi ra ngoài lăn lộn sống chết chỉ cách nhau gang tấc thôi.

- Đúng, đúng!

Tên đệ liền gật đầu liên tục phụ họa.

- Đi, tìm người dọn dẹp chỗ này rồi tạm thời đóng cửa quán, không cho chuyện này truyền ra ngoài biết không?!

Phong Kiếm nhìn tiểu đệ lạnh giọng nói, sau đó rời đi.

Tần Thiên đem theo ba cô gái thanh toán rồi đi ra ngoài. Lúc này điện thoại Tần Thiên chợt vang lên, thì ra là của Phong Tử.

- Phong Tử, có chuyện gì?

- A Thiên, mày đang ở đâu?

Phong Tử nói giọng có vẻ gấp gáp.

- Sao thế Phong Tử, có chuyện gì à?

Tần Thiên vội hỏi lại, từ trước tới nay chưa từng nghe Phong Tử nói giọng như vậy.

- Ta đang ở quán rượu trong Hắc Diện lâm.

- Được, ta tới ngay.

Tần Thiên nói xong liền cúp điện thoại, sau đó nói với ba cô gái có việc gấp, để ba người về trước rồi hắn chạy tới Hắc Diện lâm kia.

Rất nhanh, Tần Thiên tới quán rượu trong Hắc Diện lâm, đẩy cửa bước vào, bên trong ánh đèn mờ ảo, nam nữ đang khiêu vũ uống rượu rất đông. Tần Thiên liền nhìn thấy Phong Tử ngồi một góc uống rượu giải sầu.

- Phong Tử, có chuyện gì à?

Tần Thiên tiến tới hỏi.

- Lại đây, uống với ta một chén!

Phong Tử cầm bình rượu đưa cho Tần Thiên, cạch một cái rồi tự uống. Tần Thiên thấy vậy không hỏi nữa, hắn biết Phong Tử nếu muốn nói thì sẽ tự nói, không muốn nói thì đánh chết cũng không mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Cảnh sát với lưu manh

- A Thiên, ta rời khỏi cái nhà kia rồi.

Phong tử để bình rượu xuống, chậm rãi nói.

- Ủ, tại sao.

Tần Thiên hỏi, hắn biết Phong Tử là Tiểu Tam nhi tử, vốn là ở gia tộc cũng không có địa vị gì, thường những người dòng chính đó ức hiếp, cho nên ngu ngơ sống qua ngày, bất quá cho tới nay cũng là thật vui vẻ, chưa bao giờ gặp tình huống như hôm nay, Tần Thiên đoán, Phong Tử nhất định là gặp đã kích lớn.

- Ủ, người kia hôm nay đánh mẹ ta, mẹ ta trong cơn tức giận bỏ đi rồi, cũng không biết đi nơi nào, không liên lạc được, ta trong cơn tức giận đem người kia trối lại quăng xuống hồ, chuẩn bị giết chết nàng, kết quả được người ta cứu rồi, ta thấy vậy chạy đi, cái nhà kia ta không có ý định quay trở về.

Phong Tử nói, người kia trong lời hắn chính là vợ cả của cha hắn, thường xuyên khi dễ mẹ Phong Tử, hắn cũng đã nói nhiều lần.

- Ủ, đi thì cũng đi rồi, không về cũng được, có ta đây rồi, huynh đệ không cần lo lắng, đi sẽ không có việc gì.

Tần Thiên vỗ vai Phong Từ an ủi.

- Ủ! Lũ khốn kiếp, sớm muộn có ngày lão tử giết hết, một người không tha.

Phong từ hung hăng nói, mạnh mẽ mở chai rượu tu một ngụm lớn.

- Như thế này, giờ người có chỗ ở chưa, chưa thì đến nhà ta không sao chứ.

Tần Thiên nhìn Phong từ nói.

- Di, chỗ người ta không dám đi, Tiêu Du tử sẽ giết ta mất, ta lúc trước có mua một phòng nhỏ trong thành phố, không sao cả, trong người còn vài chục vạn, cũng đủ ta tiêu.

Phong từ nói.

- Tốt lắm, có chuyện gì khó xử tìm ta, ngàn vạn đừng khách khí, chúng ta là huynh đệ, có cái gì khó khăn cứ nói ra. Nguồn truyện: Truyện FULL

Tần Thiên nhìn Phong từ nói.

- Tốt! vì huynh đệ, cạn một chén!

Phong từ nhìn Tần Thiên nói, hai người hung hăng cùng bình rượu, ngay sau đó một hơi uống cạn.

- Mẹ nó, bắt đầu hôm nay, lão tử phải nỗ lực, ta muốn đem những thứ Thiên Minh cấp cho chế tạo rồi diệt hết lũ khốn kiếp kia.

Phong từ tức giận nói, nói xong lại uống một ngụm lớn.

Sau đó hai người hàn huyên một chút về kiến thiết Thiên Minh, hiện tại thành viên Thiên Minh đã hơn hai mươi người rồi, chất lượng mặc dù tốt xấu lẫn lộn, nhưng cũng là một thế lực nhỏ rồi, hiện tại Tần Thiên chỉ cần một cơ hội, đánh cho Thiên Minh một cái danh hiệu.

- A Thiên, hai ngày nữa quán bar của Tam gia khai trương, cũng là ông chủ lớn đấy, chúng ta có nên thừa cơ này đưa Thiên Minh ra luôn không.

Phong từ nhìn Tần Thiên nói.

- Ủ! Tốt đấy, người đi tìm hiểu một chút xem ông chủ sau màn là ai, chúng ta gặp hán nói chuyện, đem toàn bộ địa bàn quán bar lấy xuống.

Tần Thiên nhìn Phong Từ nói.

- Ta đã hỏi thăm được rồi, chủ quán tên là Thạch Trung Ngọc, lúc trước cũng lẫn lộn giữa hắc bạch, bất quá hơn mười năm trước rửa tay gác kiếm rồi, đổi nghề làm đầu tư, trước mắt ở Hồng Kông, hai ngày sau sẽ trở về, chúng ta đến lúc đó đi tìm hán là được rồi.

Phong Từ nói.

- Tốt, nhất định không thể để cho những bang phái khác giành trước.

Tần Thiên nói.

Sau đó hai người lại tiếp tục nhâm nhi, bất tri bất giác đã đến nửa đêm, Tần Thiên nhay hôm sau còn phải lên lớp, liền đi về trước, Phong từ đi tìm nữ sinh viên hạ tà hỏa.

Rời khỏi Hắc Sâm Lâm (rừng rậm đen, ta nghĩ là tên riêng nên để Hán-Việt), Tần Thiên đi về nhà, vừa đi vừa nghĩ làm sao chiếm được địa bàn quán bar sắp mở, bên tai đột nhiên vang lên tiếng mắng tức giận của nữ nhân, còn có tiếng cười dâm của nam nhân, Tần Thiên liền hướng nhìn sang.

- Cường gian cảnh sát, cmn vậy mà có thể a.

Tần Thiên nhìn vào hẻm nhỏ bên cạnh giặt mình nói, trong hẻm nhỏ, sau bảy tên lưu manh cơ bắp cuộn cuộn đang vây kín một nữ cảnh sát, đầu mục (thằng đại ca đó) đang xé rách y phục nữ cảnh sát, còn nàng thì liều mạng gào thét.

- Súc sinh, buông ra, dám tập kích cảnh sát!

Nữ cảnh sát giận dữ nói.

- Ha ha... Cảnh sát thì thế nào, cảnh sát cũng không làm gì được lão tử!

Tên đầu mục cơ bắp khinh thường nói, tiếp tục xé rách áo nữ cảnh sát, trực tiếp đem cảnh phục của nàng xé nát rồi, nhất thời bên trong lộ ra ngoài cả

mãng lớn trắng tuyết, khối cầu thịt tròn trông cực kì bắt mắt, mấy tên lưu manh mắt nhìn thẳng, nước miếng chảy ròng ròng, lập tức liền muốn đề lên nữ cảnh sát rồi.

- *Dừng tay!*

Một âm thanh mạnh mẽ vang bên tai, nhất thời hù bọn lưu manh kêu to một tiếng, lập tức xoay người nhìn qua, thấy là một thanh niên tầm hai mươi đứng đó thì tức giận

- *Mịa nó, dám quấy rầy chuyện tốt của lão tử, mấy huynh đệ lên, giết chết hắn.*

Tên đầu mục tức giận quát, lập tức ba bốn tên cơ bắp trực tiếp lao về Tần Thiên.

Mấy tiểu nhân vật này, Tần Thiên cũng lười nhìn, trực tiếp vọt mạnh lên, quyền cước tung ra, trong nháy mắt đánh cho lũ lưu manh bay qua, kêu la thảm thiết.

Tên đầu mục vừa nhìn, sắc mặt đại biến, không nói lời thừa, trực tiếp rút dao găm hướng Tần Thiên chém tới.

- *Mẹ kiếp, lão tử chém chết mày.*

Tên đại ca phần nộ quát, chém phát hướng tới mặt tiền Tần Thiên, tựa hồ nghĩ một nhát này giết chết Tần Thiên.

- *Hừ! Đồ bỏ đi!*

Tần Thiên khinh thường nói, trực tiếp lắc mình một cái, trong nháy mắt đi tới tên cơ bắp bên cạnh, trực tiếp một quyền nện trên bụng của hắn, trong phút chốc, người này vị toan(axít trong dạ dày) cũng cho đánh cho trào ra, sắc mặt một mảnh tro tàn.

Tần Thiên lại đá một cước, trực tiếp quật ngược xuống đất, sau đó hướng hai tên còn lại đi tới, hai tên cơ bắp thấy Tần Thiên mạnh mẽ như thế, rất không có cốt khí mà trực tiếp quỳ xuống.

- *Cút đi!*

Tần Thiên nhìn mấy tên bại hoại nói, đá phát cho ngã lăn ra, sau đó, hướng nữ cảnh sát đi tới.

Mới vừa rồi cách xa, không thấy rõ bộ dạng nữ cảnh sát, hiện tại đi vào vừa nhìn, Tần Thiên nhất thời cả người ngơ ngẩn, nữ cảnh sát này lớn lên lại vô cùng xinh đẹp, thật là hấp dẫn hắn, chỉ có một từ có thể hình dung, đó chính là, ngực tấn công mộng phòng thủ.

Nữ cảnh sát chỉ cao tầm 1m65, nhưng mà vóc người cực kì nóng bỏng, bộ ngực không thua kém Sở Trương Trương, càng khiến Tần Thiên chảy nước bọt là, vóc người của nữ cảnh sát quá chuẩn, tỷ lệ số đo ba vòng cực kì tiêu chuẩn, bờ mông cực kì phong mãn, đã thế còn vênh cao, gương mặt thành thực cùng tóc ngắn, khiến nàng cả người cực kì quyến rũ mê hồn.

Tần Thiên nhìn bộ dạng nữ cảnh sát, vội vàng đem của mình áo cởi xuống, hướng nữ cảnh sát đi tới, chuẩn bị cho đưa nàng mặc đỡ, bởi vì y phục nữ cảnh sát xé cho nát rồi, lộ ra mảng lớn tuyết trắng, làm tiểu đệ đệ Tần Thiên cũng hưng phấn, nếu không mặc vào, vậy thì thảm rồi.

Nữ cảnh sát nhìn Tần Thiên đi tới, thấy Tần Thiên lại mê đắm cởi áo ra, nhất thời kinh hãi, một cái tát liền hướng Tần Thiên vung tới.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Yên lặng trước giông bão

- Đánh chết người, đồ lưu manh!

Nữ cảnh sát quát to, một cái tát thật mạnh đánh vào trên mặt căn bản không có phòng bị của Tần Thiên, Tần Thiên nhất thời cả người cũng u mê, lão tử là người tốt a, là người tốt a, không phải lưu manh a,

Đáng tiếc nữ cảnh sát không biết, còn tưởng rằng Tần Thiên sẽ làm cái gì đấy với nàng, một cái tát vung đi qua sau, lại hướng về phía đệ đệ Tần Thiên cho một cước, đem Tần Thiên đập lật trên mặt đất, ngay sau đó nhanh chóng chạy mất, lưu lại Tần Thiên đang ôm đống quần nháy loạn, kêu la thảm thiết...

- *Mịa nó, biết vậy ta không xen vào, xã hội này, đúng là làm người tốt thì không được báo đáp mà.*

Tần Thiên tay che hạ bộ miệng thảm thiết kêu, mấy tên côn đồ thì đang nhìn bộ dạng Tần Thiên cười lớn.

- Mẹ kiếp, còn dám cười ta, đánh chết người.

Tần Thiên cả giận nói, rồi mạnh mẽ hướng tên đang cười tung một cước, đem tiểu đệ đệ của hắn đánh nát, rồi hướng mấy tên con lại cho chúng đồng cảnh ngộ, nhất thời trong hẻm nhỏ vang lên tiếng khóc than như quỷ.

...

Về đến nhà đã hơn 12h đêm, Tiêu Du các nàng đã ngủ, Tần Thiên lên sân thượng lấy đồ, rồi vào phòng tắm rửa, sau đó về phòng chuẩn bị ngủ. Không nghĩ tới vừa bắt đèn lên, Tần Thiên cả người u mê.

- Chuyện gì thế này?

Tần Thiên nhìn trên giường mình, hai mắt tròn ngược ngơ, Triệu Tiểu Nhã lại mặc bộ đồ ngủ viền tơ màu đỏ ngủ trên giường, người hình chữ đại, hai chân mở ra, nhìn kĩ, phần vải đỏ che vú trụ đại hắc động lộ ra một nhúm cò đen, làm Tần Thiên thiếu hụt đã phun... máu.

Kinh khủng hơn chính là, dáng nằm của Triệu Tiểu Nhã làm áo ngủ xộc xệch, làm cho phần vải che phía trước lệch đi, lộ ra điểm nhỏ đứng thẳng tắp, Tần Thiên vừa nhìn, trực tiếp huyết khí dâng trào, tổ truyền lợi khí xoát một phát, trực tiếp phát cò, thiếu chút đã phá lòng đi ra.

- Mịa nó, tiểu nha đầu dám ngủ chỗ ta, lại còn bộ dáng như vậy, rõ ràng là trắng trợn câu dẫn a.

Tần Thiên nghĩ thầm, lập tức xoay người muốn đi, hắn làm nam nhân bình thường a, nhìn nữa, tuyệt sẽ làm chuyện cảm thú đó à, đáng sợ hơn đây chính là đang ở nhà mình a, phía ngoài còn có hai đại mỹ nữ, nếu như bị bọn họ biết mình cùng Triệu Tiểu Nhã, lúc đó nhảy vào trong a- xit sun-phua-rít cũng rửa không sạch a.

- Anh Tần Thiên, anh đã về!

Đang lúc Tần Thiên vừa muốn lúc đi, tiếng Triệu Tiểu Nhã vang lên, ánh mắt có chút mơ hồ nhìn Tần Thiên, trực tiếp từ trên giường ngồi dậy.

- Ách... Đúng vậy, ta thật là không thấy gì hết, ta đi ra ngoài ngắm trăng.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã lúng túng nói, xoay người muốn đi, nhưng mà động tác của Triệu Tiểu Nhã nhanh hơn, trực tiếp nhảy một bước xa vọt tới trước mặt Tần Thiên, ôm lấy cánh tay Tần Thiên, đem chính mình cùng hắn quấn vào một chỗ.

- Anh Tần Thiên, đây là y phục ngày hôm qua em cùng với anh đi mua đó, anh nhìn xem mặc có đẹp hay không a.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên nháy đôi mắt to nói, bộ ngực đã trưởng thành chà xát cánh tay Tần Thiên, khiến cho thân thể Tần Thiên không khỏi phát run, đây cũng quá trâu chọc người a.

- Ủ... Đẹp mắt, đẹp mắt, nhưng mà, Tiểu Nhã à, em mau mặc thêm áo vào, nếu mà bị cảm sẽ không tốt, anh đi ra ngoài trước ngắm ánh trăng.

Tần Thiên đeo Triệu Tiểu Nhã nói, không dám nhìn Triệu Tiểu Nhã, muốn đem tay từ trong ngực Triệu Tiểu Nhã rút ra, nhưng mà không thành công.

- Anh Tần Thiên, anh thật là hư, xem em xong rồi bước đi, em rất thương tâm.

Triệu Tiểu Nhã vòng ra trước mặt Tần Thiên, nhìn thẳng hắn, có chút lạc giọng nói, đôi mắt to đáng yêu đầm đìa chớp chớp.

- Cái kia... Tiểu Nhã a, anh thật là làm không nên thấy, em mau buông, mặc quần áo tử tế, rồi nhanh đi về, nếu như bị Tiêu Du tỷ tỷ bọn họ biết rồi sẽ không tốt.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã lúng túng nói, nhưng là thân thể cũng là không nghe lời, tổ truyền lợi khí rất là hung hãn đâm vào tiểu phúc Triệu Tiểu Nhã.

- Em sẽ không đi, mụ mụ chưa về, em một mình không dám ngủ, em sợ, em phải ngủ ở chỗ này, em muốn ngủ cùng anh Tần Thiên.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên rất là đáng thương, dùng sức phe phẩy tay Tần Thiên làm nũng nói.

- Hồ đồ, anh là anh trai em, tại sao có thể cùng em ngủ chung được, nam nữ thụ thụ bất thân, em không biết sao, mau trở về, nếu không anh giận đó!

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã làm bộ tức giận nói, tiểu nha đầu này, không phát uy hù dọa một chút thì không được, nếu không mình cũng cảm lòng không đành.

- Anh Tần Thiên, anh thật muốn đuổi em đi sao.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên làm bộ đáng thương nói.

- Ủ, mau trở về, nếu không ta sẽ giận.

Tần Thiên nói, thấy Triệu Tiểu Nhã tựa hồ sợ, trong lòng nhất thời thờ phào nhẹ nhõm.

- *Vậy cũng tốt, em đi ra ngoài nói cho Tiêu Du tỷ tỷ, anh làm chuyện xấu với em, đem quần áo của em cởi ra.*

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên nói, vừa nói vừa buông tay Tần Thiên ra, đi ra ngoài.

- *Móa, trở lại!*

Tần Thiên vội vàng nói, lập tức một tay kéo nàng bắt trở lại, kết quả một trảo, bàn tay quá cao, trực tiếp chộp vào cao điểm nhô lên của Triệu Tiểu Nhã, Triệu Tiểu Nhã lập tức nhẹ giọng rên khẽ, thân thể run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh đỏ bừng, Tần Thiên vội vàng buông tay ra.

- *Anh Tần Thiên, anh thật là hư, anh nghĩ thông rồi sao.*

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên rất là ngượng ngùng nói, Tần Thiên nhìn nàng, không biết nói sao cho phải, cái gì mà nghĩ thông suốt, cũng không phải là bị tiểu nha đầu nguoi ép sao, nếu mà Tiêu Du biết Triệu Tiểu Nhã là như vậy từ bên trong phòng của mình đi ra, vào phòng nàng mà nói..., thì mình tuyệt đối chết thảm rồi.

- *Tiêu Du tỷ tỷ các nàng biết em ở chỗ này của anh sao?*

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã hỏi.

- *Không biết, em len lén tiến vào.*

Triệu Tiểu Nhã cười xấu xa nói.

- *Hồ... Vậy còn tốt, được rồi, em ngủ trên giường, anh ngủ dưới đất, không cho làm loạn a.*

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã nói.

- *Vậy em còn phải đi nói cho Tiêu Du tỷ tỷ anh thỉnh thoảng khi dễ em.*

Triệu Tiểu Nhã vừa nghe không phải là cùng Tần Thiên ngủ trên giường, lập tức xoay người rồi đi.

- *Đợi đã!*

Tần Thiên vội vàng kéo tay nàng lại, ngăn cản nàng.

- *Được rồi, anh nhận tiếp, bất quá, em tuyệt đối không được làm loạn a, bằng không em cứ đi nói cho Tiêu Du tỷ tỷ, anh cũng không sợ.*

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã rất là nghiêm túc nói, trong lòng cũng cực kỳ buồn bực.

- *Hi hi, em biết rồi, mau ngủ đi, Anh Tần Thiên. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chăm com.*

Triệu Tiểu Nhã hưng phấn nói, cả người liền lôi kéo Tần Thiên hướng trên giường tới, thuận tay đóng cửa lại, hai người song song ngã xuống giường, Tần Thiên lập tức liền cầm chăn phủ lên mình, tránh cho Triệu Tiểu Nhã làm loạn, không nghĩ tới đã muộn một bước, Triệu Tiểu Nhã nhanh chóng chui vào, ôm lấy cánh tay hắn, đem đầu gối ở trên cánh tay của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Diên cuồng

- Việc này... Tiểu Nhã nguoi đừng làm thế nữa được không?, nếu cứ thế này ta làm sao mà ngủ được.

Tần Thiên hướng về phía Triệu tiểu Nhã nói.

- *Hi hi em cứ thế này a, anh Tần Thiên, anh không nên suy nghĩ xấu xa nha. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)*

Triệu tiểu Nhã hướng về phía Tần Thiên tình nghịch nói.

- *Ai da... Em nha, tại sao chân của em cứ đụng chạm chân của anh a.*

Tần Thiên mồ hôi lạnh ứa ra, Triệu Tiểu Nhã lại dùng đôi chân thon tron bóng của mình cọ sát, hơn nữa còn đi dần lên trên, hướng tổ truyện lợi khí đi tới.

A... Có sao, uhm, là em giúp anh gãi ngứa mà anh Tần Thiên.

Triệu tiểu Nhã ngưng ngưng mà nói.

- Có kiểu gãi như vậy sao? Bị em loạn động anh càng thêm ngứa mắt thôi.

Tần Thiên trầm nghĩ, trò người định đem chân Triệu Tiểu Nhã lấy ra, nhưng rất nhanh Triệu Tiểu Nhã lại gác lên hơn nữa lại còn gác lên hai đùi của Tần Thiên.

- Anh Tần Thiên em phải ôm anh mới có thể ngủ ngon được chứ.

Triệu Tiểu Nhã đột nhiên ôm trằm lấy cổ Tần Thiên khiến hai người sững sờ chấn động một lúc lâu

Triệu tiểu Nhã giờ phút này tim đập vô cùng nhanh chóng, đây là lần đầu tiên nàng cùng một người đàn ông thân mật tiếp xúc như thế. Hơn nữa tổ khí của Tần Thiên lại không ngừng công kích khiến trong người nàng đã có chút cảm giác khô nóng, cả người bần rần không còn khí lực.

Mà giờ khắc này Tần Thiên lại càng thống khổ, tổ khí của mình rất không nghe lời phản bội mình, bắt đầu tấn công nơi sâu nhất trong Triệu Tiểu Nhã. Cảm giác này vô cùng thoải mái, nhưng hần luôn đối đãi với Triệu Tiểu Nhã như em gái thì làm sao có thể làm ra hành động cầm thú này được.

- Tiểu Nhã, người mau buông ta ra, nếu không sẽ xảy ra chuyện đấy.

Tần Thiên cố gắng đẩy Triệu Tiểu Nhã ra, nhưng tay lại chạm phải một địa phương mềm mại, ấm áp, ngược lại khiến hần càng thêm khó chịu.

Triệu Tiểu Nhã đã thích Tần Thiên từ rất lâu nhưng không dám nói ra, cho tới nay Sở Tương Tương xuất hiện, khiến Triệu Tiểu Nhã cảm giác bị uy hiếp cho nên trên đường về nàng đã suy nghĩ rất nhiều rồi cuộc nghĩ ra phương pháp tuyệt diệu đó là đem thân thể cho Tần Thiên, như vậy hần chẳng phải là của mình rồi còn gì.

- Mặc kệ, ta nhất định phải có được Anh Tần Thiên.

Triệu Tiểu Nhã trầm nghĩ. Sau đó mạnh mẽ hướng môi Tần Thiên hôn xuống ngấu nghiến.

Tần Thiên hoàn toàn không nghĩ tới Triệu Tiểu Nhã lại phải làm như vậy nhất thời không kịp phản ứng nhưng rồi hòa khí bị áp chế hồi lâu nhất thời bộc phát khiến đầu óc trống rỗng, nhiệt tình đáp trả lại Triệu Tiểu Nhã.

Triệu Tiểu Nhã trở nên mê man, nàng chưa từng nghĩ hôn môi lại sung sướng như vậy. Triệu Tiểu Nhã càng thêm kích động, đáp trả kịch liệt. Mà Tần Thiên lật mình một cái đè Triệu Tiểu Nhã xuống dưới, hai tay bóp lấy đôi bạch thỏ của Triệu Tiểu Nhã một cách thô bạo, dùng sức mà nhào nặn. Triệu Tiểu Nhã mất đi lý trí, hoàn toàn để mặc Tần Thiên chơi đùa, một lúc thì hai tay nàng cũng ôm lấy đầu hần, ép đầu hần vào bộ ngực của mình. Tần Thiên cũng không có anh em gì nữa, há miệng ngọam lấy một bên vú, chiếc lưỡi đảo qua lại hạt đậu hồng, âm thanh giống như trẻ con ăn kẹo mút vang lên trong bóng đêm.

A.....!

Triệu Tiểu Nhã không nhịn được rên to, cặp đùi thon mịn quặp chặt lấy eo Tần Thiên. Vũ khí gia truyền của Tần Thiên và hắc động của Triệu Tiểu Nhã không ngừng cách vài ma sát lẫn nhau. Huyết động của thiếu nữ đã ướt đầm nước, từng hàng nước trong suốt chảy dọc đùi xuống ướt cả ga giường, cả người nàng nhũn ra, miệng rên rỉ không ngừng.

Tần Thiên đưa tay bắt lấy tay nàng đặt trên tiểu đê đê của mình, dạy nàng cách phục vụ mình bằng tay.

Cùng lúc đó một tay Tần Thiên cũng lần tới hắc động của Triệu Tiểu Nhã, chỉ vài động tác đã khiến Triệu Tiểu Nhã vô cùng kích động, bàn tay nhỏ bé của nàng cũng sục càng lúc càng nhanh. Tần Thiên cũng gia tăng tốc độ, miệng ngậm chặt hai con thỏ trắng, tay không ngừng vũ động càn khôn.

Triệu Tiểu Nhã rên càng lúc càng lớn, ha người cũng đầy cao tốc độ. Triệu Tiểu Nhã đã hoàn toàn đắm chìm trong bể dục, căn bản không biết mình là ai và đang làm gì nữa, từng đợt khoái cảm truyền tới từ hạ thể khiến nàng chỉ còn biết uốn éo đưa đẩy phối hợp với Tần Thiên.

- U...ư...

Hai người cứ quấn lấy nhau như vậy tới gần nửa tiếng, sau đó cùng hô lên một tiếng, ôm lấy nhau mà thở. Triệu Tiểu Nhã người đầy mồ hôi, hắc động xuân thủy bắn tung tóe ra khắp hai người và cả chăn đệm, một cảm giác cực khoái lan tràn ra toàn thân thể còn non nớt của thiếu nữ.

Nghỉ ngơi một chút, Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã đã ngủ say, liền lặng lẽ từ trên giường rời khỏi phòng, đi tới phòng tắm, mở vòi nước hướng lên, để cho nước lạnh kích thích làm mình tỉnh táo lại.

Chuyện tới nay, để cho Tần Thiên cảm thấy trong lòng rất không thoải mái, cảm giác mình quá tà ác rồi, hần rất muốn tự trách chính mình một chút.

Vừa rồi một khắc cuối cùng Tần Thiên đã không có lấy đi xử nữ của Triệu Tiểu Nhã, chỉ giúp nàng hạ hỏa cũng bởi vì hần coi nàng như là em gái, thứ hai nàng còn quá nhỏ. Triệu Tiểu Nhã cũng hiểu tâm tư của hần chẳng qua là không muốn nghĩ tới quá nhiều thôi.

Giờ phút này, ở cách vách gian phòng của Tần Thiên, Sở Tương Tương nằm trên giường, mặt đỏ tới mang tai, cô hoàn toàn ngủ không được, bởi vì thanh âm mới vừa rồi thật sự là quá lớn, trợn trợn truyền vào trong lỗ tai của nàng, để cho thân thể của nàng cũng có phản ứng

- *Từ sắc lang, đại sắc lang!*

Sở Tương Tương mắng thầm, trong lòng có chút không thoải mái, bởi vì Tần Thiên không ngờ cùng Triệu Tiểu Nhã làm ra cái chuyện đó, bắt quá ngời tới lời ông nhần nhủ, trong lòng nàng cũng vừa bình tĩnh trở lại, bàn tay tiến tới hắc động của mình...

Mà ở gian phòng Tiêu Du, giờ phút này, Tiêu Du vẫn còn tỉnh, khoe miệng lộ ra một nụ cười, lâu bầu nói:

- *Tiểu tử thôi, thật vô dụng, mới có nửa tiếng đã ra rồi, thật là mất mặt...*

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Khiêu khích

Sáng ngày hôm sau, Triệu Tiểu Nhã tỉnh lại, phát hiện Tần Thiên đã rời đi. Nàng nhìn một chút trên giường, một vũng lớn nước đọng, có chút mùi vị khác thường, làm cho khuôn mặt tươi cười của nàng có chút hồng hồng.

Triệu Tiểu Nhã nhớ lại cảnh tượng ấy ấy với Tần Thiên tối hôm qua, hàng họ của nàng bị hấn nắm mạnh, rồi rút lấy, cảm giác thoải mái không nói nên lời, phiêu phiêu dục tiên. Nhất là khoảnh khắc cuối cùng, cảm giác thoải mái bùng nổ. Nhớ lại cảnh tượng ấy làm nàng lưu luyến quên lối về, phía dưới lại đã ẩm ướt rồi.

- *Không nghĩ tới Tần Thiên ca ca lớn như vậy.*

Triệu Tiểu Nhã thầm nghĩ, buổi tối hôm qua mặc dù rất là mê ly, nàng vẫn nhớ rõ bàn tay bé nhỏ nắm lấy cái ấy của Tần Thiên, nàng cảm giác một tay của mình không thể nắm được. Quá ấm, nóng cứng, nghĩ tới lại làm nhịp tim nàng đập tăng nhanh. Đây cũng là lần đầu nàng đụng vào vật kia của nam nhân sau mười bảy năm.

- *Trên sách không phải nói sẽ đau, có máu chảy sao? Sao mình không có cảm giác vậy nhỉ?*

Triệu Tiểu Thiên nhìn bên dưới thầm nói, tìm mãi không thấy vết máu đâu, chỉ có nước đọng. Nơi đó cũng không đau, làm cho nàng thấy rất kì quái, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ mình khác người sao? Triệu Tiểu Nhã hoàn toàn không nghĩ tới, Tần Thiên căn bản không hái nụ hoa xuống, chỉ là trợ giúp nàng lên đỉnh mà thôi.

- *Kệ, quên đi, dù sao sau này Tần Thiên ca ca cũng là của ta rồi, không ai đoạt đi được.*

Triệu Tiểu Nhã hưng phấn mà tự nhủ, sau đó đem nội y hôm qua bị Tần Thiên giật ra mặc lại, thay quần áo mặc ngày hôm qua rồi đi ra ngoài.

.....

Nói về Tần Thiên, hán đã đến trường, đang ở phòng vẽ tranh múa bút.

Tối hôm qua, sau khi phát sinh chuyện đó với Triệu Tiểu Nhã, hán không có về phòng ngủ mà tìm một gian phòng trống ngủ tạm cả đêm. Sáng thức dậy rất sớm, cùng lúc với Tiêu Du và Sở Tương Tương. Hai nàng cùng nhau bận rộn làm bữa sáng trong phòng bếp, vừa nói vừa cười, nhìn qua giống như người quen cũ vậy, làm cho Tần Thiên rất là buồn bực, cảm thấy nữ nhân thật kì quái.

Tần Thiên sợ hai người biết Triệu Tiểu Nhã ngủ trong phòng hán, nên cố ý không về phòng thay y phục mà đi lên sân thượng tìm hai bộ đồ mặc tạm. Sau đó ăn bữa sáng, rồi cùng Sở Tương Tương đến trường.

- *Tần Thiên, anh còn chờ cái gì nữa, có phải nghĩ đến cô gái đẹp buổi sáng kia không.*

Hàn Thi Vũ đẩy Tần Thiên đang ngẩn người, trong giọng nói rõ ràng mang theo ghen tức, chua chua. Buổi sáng hôm nay nàng ở cửa trường học chờ Tần Thiên, kết quả lại phát hiện Tần Thiên cùng một cô gái xinh đẹp không thua kém nàng vừa nói vừa cười tiêu sái đi tới, nhất thời trong lòng rất không thoải mái. Mặc dù sau đó Tần Thiên nói cho nàng biết Sở Tương Tương là khách trọ trong nhà hán, nhưng mà trong lòng Hàn Thi Vũ vẫn rất không thoải mái.

- *A... Không có, làm sao có thể, cô ấy chỉ là khách trọ ở nhà anh mà thôi. Anh đâu có gì ám muội với cô ấy đâu. Nếu có thì cũng phải là em chứ. Hàn đại mỹ nữ, sao thế, em ghen á?*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ trêu đùa.

- *Lượn, em không ghen với anh. Em chỉ tùy ý hỏi một chút mà thôi, anh là đại sắc lang.*

Hàn Thi Vũ vội vàng nói, nhìn Tần Thiên ánh mắt có chút né tránh, sắc mặt cũng có chút đỏ lên. Trong lòng Tần Thiên âm thầm phát hiện, cảm thấy Hàn Thi Vũ thật là thú vị, thật là đáng yêu.

- *Thật sao, không có vậy em khẩn trương cái gì, đỏ mặt cái gì?*

Tần Thiên tiến tới trước mặt Hàn Thi Vũ, cười cười xấu xa, lỗ mũi cố ý hít hít mùi thơm trên người Hàn Thi Vũ phát ra, bộ dáng rất là lưu manh.

- *Anh muốn làm gì?*

Hàn Thi Vũ bị Tần Thiên hù vội vàng né tránh. Trên người Tần Thiên tỏa ra hơi thở đàn ông đặc biệt làm cho nàng tim đập mạnh mẽ tăng nhanh. Cả người nàng như mềm nhũn ra.

- *Ha ha ha... Anh đâu có làm gì đâu?*

Tần Thiên nhìn bộ dạng xấu hổ của Hàn Thi Vũ, ha ha cười nói. Thật ra thì hắn rất muốn nói:

"Làm gì, cô nàng, em nói đại gia anh muốn làm gì? Cùng đại gia đi trong bụi hoa cùng nhau sung sướng!"

- *Hừ! Anh sắc lang, lúc nào cũng muốn khi dễ em.*

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên quệt mồm bất mãn nói, một lần nữa trở lại chỗ ngồi. Tần Thiên cũng không có nửa đùa giỡn nàng, tránh cho Hàn Thi Vũ khóc.

- *Ai là Tần Thiên, lăn ra đây cho tao?*

Đột nhiên một âm thanh lớn lói ngoài cửa phòng vẽ vang lên. Lập tức, người trong lớp đều nhìn ra cửa. Bên ngoài, một đoàn người ngưu cao mã đại đứng đó, mỗi người đều mặc đồ bóng rở. Thăng tom mồm lớn lói là một thằng đẹp trai cao gần hai thước, cơ bắp đầy mình, tay ôm quả bóng.

- *Nhà ai có chó không xích chặt, chạy đi sửa loạn. Không biết làm ồn là phạm pháp à?*

Một âm thanh lười biếng từ phía sau phòng vẽ vang lên, người nói chính là Tần Thiên. Nói xong, lập tức một trận cười vang lên. Sắc mặt mấy người mặc đồ bóng rở nhất thời cực kì khó coi, mấy người muốn xông lên nhưng bị nam tử chặn lại.

- *Mày là thằng lần trước mày mấn thắng khoa thể dục chúng tao, Tần Thiên?*

Cầm đầu chính là nam tử đẹp trai nhìn vào góc Tần Thiên ngồi với Hàn Thi Vũ, giọng nói khinh thường. Khi ánh mắt liếc nhìn Hàn Thi Vũ xinh đẹp, lộ ra một tia kinh dị.

Đám người này là đám người lần trước học thể dục bị Tần Thiên hung hăng nhục nhã, nhưng lúc đó nam tử cầm đầu không có đó. Còn lại tất cả là đám người kia, lần trước bọn họ tranh tài thua không phục, cho nên chuẩn bị cùng Tần Thiên đánh lại cuộc khác, muốn đòi lại chiến thắng.

- *Chính là tao, mày là ai, ai thả mày ra vậy?*

Tần Thiên nghiêng đầu nhìn nam tử nói, dựa lưng vào phía sau cái bàn, nghiêng chân, vêu mồm, bộ dáng so sánh với bọn người khoa thể dục càng thêm lớn lói.

Nam sinh vừa nghe lời Tần Thiên nói..., sắc mặt nhất thời đại biến, nhưng trong nháy mắt liền biến mất, vẫn duy trì một bộ mặt lãnh khó. Nhưng nhưng người phía sau hắn không được như vậy, nhất là tên cao kều lần trước bị Tần Thiên hung hăng nhục nhã, trực tiếp liền đứng ra, chỉ vào Tần Thiên mắng:

- *Nhóc con, mày để miệng sạch sẽ một chút. Đây là đội trưởng đội bóng rỏ chúng tao, Hách Cát. Hôm nay muốn khiêu chiến mày, mày có dám nghênh chiến hay không?*

- *Cắt tay mày đi, nếu không tao cho cả đời khỏi dựng thẳng đứng lên nữa.*

Tần Thiên nhìn thằng cao lạnh lùng nói, trong mắt đầy hàn quang. Hàn quang đâm vào mắt người kia, làm hắn cả người run rẩy, tựa như bị Tử Thần nhìn chăm chăm vào mình vậy.

Bất quá nhiều người nhìn như vậy, hắn không muốn chịu thua, nếu không thì mất hết mặt mũi.

- *Hừ. Chỉ mày thì thế nào?*

Thằng cao nhìn Tần Thiên hừ nói. Vừa dứt lời, Tần Thiên mạnh mẽ từ trên ghế nhảy lên, trực tiếp tát một phát vào mặt hắn.

- *Bốp!*

Một tiếng vang lớn, thẳng cao hét thẳm một tiếng, một người cao hai thước trực tiếp bị Tàn Thiên cho một cái tát đánh ngã xuống đất, sau đó còn không đứng lên nổi. Tàn Thiên tiếp tục giơ chân lên nhằm vào ngón tay vừa chỉ vào mình hung hăng dẫm xuống.

- Rắc.

- A!

Trong nháy mắt, tiếng xương gãy lia vang lên, nam tử phát ra tiếng kêu thẳm thiết tê tâm liệt phế. Người vây xem xung quanh cũng bị thủ đoạn Tàn Thiên làm giật mình, rất nhiều người trước kia chỉ nghe qua Tàn Thiên ở bên ngoài đánh nhau rất lợi hại, chưa có kiến thức qua. Hôm nay coi như là biết Tàn Thiên lợi hại, một người cao hai mét không tới mười giây liền bị Tàn Thiên đánh ngã trên mặt đất, đây là thực lực gì?

- Đồ bỏ đi.

Tàn Thiên nhìn thẳng cao nằm dưới sàn khinh thường nói. Người này lần trước không thực hiện đánh cuộc đã giao ước, Tàn Thiên dạy dỗ hắn không nghĩ tới còn chưa động thủ, hắn đã tự tìm đến cửa tìm chết. Vậy thì thành toàn cho hắn.

- A! Nhóc con, mày muốn chết?

Thẳng cao giận dữ nói, mạnh mẽ từ trên mặt đất đứng lên, một quyền liền hướng Tàn Thiên phát qua.

- Dừng tay.

Cái tên nam sinh tên là Hách Cát quát to, một phát bắt được thẳng cao, mạnh mẽ kéo hắn trở lại trở lại, trực tiếp ném tới phía sau. Động tác của hắn cực kỳ gọn gàng linh hoạt, nhìn qua thật sự có tài, làm cho Tàn Thiên có chút giật mình, vội vàng hỏi Ba Ba Ca, nam tử này có phải dị năng giả hay không. Ba Ba Ca nói cho hắn biết không phải, chỉ là luyện qua chút ít Taekwondo gọi là có tí võ.

- Hừ.

Thẳng cao hừ lạnh một tiếng, bị Hách Cát kéo trở về, cũng không dám động thủ lần nữa, tựa hồ rất là sợ hãi Hách Cát.

- Tiểu tử, có dám solo với tao một cuộc không?

Hách Cát nhìn Tàn Thiên khiêu khích mà nói.

- Hào Sỏa (thật là ngu) đúng không, nói mày ngu, đúng là ngu thật. Mày cho rằng tao còn có thể chơi bóng với bọn không giữ chữ tín chúng mày sao? Cút nhanh lên, lăn đến nơi nào thì lăn đi, tiểu gia không rảnh chơi với chúng mày. Bạn đang đọc truyện được copy tại [Truyện FULL](#)

Tàn Thiên khinh thường nói, trực tiếp quay người ngồi xuống, không hề để ý tới đám người kia nữa. Người trong lớp nghe được Tàn Thiên gọi hắn Hào Sỏa, nhất thời cười phá lên.(Hào Sỏa là thẳng Hách Cát)

- Không coi trọng chữ tín? Chuyện gì xảy ra?

Hào Sỏa quay đầu lại lạnh mặt nhìn thẳng cao, thẳng cao nhất thời cúi đầu, không dám nhìn Hào Sỏa, bên cạnh một người nhẹ giọng đem chuyện lần trước nói cho Hào Sỏa. Hào Sỏa nhất thời hung hăng trợn mắt nhìn thẳng cao, hừ hừ phát run một trận.

- Tàn Thiên, mày có dám so với tao một cuộc nữa hay không. Chỉ cần tao thua, tao liền để cho bọn họ nói xin lỗi mày, bao gồm cả tao, quỳ xuống cho mày.

Hào Sỏa nhìn Tàn Thiên nói.

- Đi! Quý tin chúng mày, trước quỳ cho đại gia rồi hãy nói. Tao nhìn chúng mày có thành khẩn hay không, rồi quyết định tiếp.

Tàn Thiên nhìn Hào Sỏa nói, vừa nói vừa tiêu diêu móc rì mui, soi mói ra rồi trực tiếp dùng móng tay bắn bay, bộ dáng rất là lớn lối.

Nam tử vừa nghe, liền biết Tàn Thiên là cố ý làm khó rồi. Hiển nhiên là hắn vốn không muốn đánh cuộc, cho dù quỳ cũng vô dụng.

- Hừ! Tao vẫn nghe nói mọi người khoa kỹ thuật tạo hình là đồ bỏ đi, chết nhất. Trước kia còn không tin, hôm nay tao coi như là tin. Các người cả đám người cũng là không có ai ra người, chúng ta đi.

Hào Sỏa rất là khiêu khích nhìn mọi người nói, nói xong xoay người rời đi.

Người trong phòng về vừa nghe, nhất thời giận dữ, nhưng mà không dám làm gì bọn chúng cả.

- Chậm đã!

Lúc này Tàn Thiên lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41: Chiến

Tần Thiên vừa nói xong, lập tức, tất cả mọi người hướng về phía hắn, một ít còn tỏ ra kích động, bởi vì bọn họ biết Tần Thiên lợi hại. Lần trước, chính hắn đánh cho bọn người khoa thể dục thương tích đầy mình. Cho nên Tần Thiên vừa nói muốn đánh, bọn người kia liền kích động hẳn lên.

Hào Sỏa nghe được lời Tần Thiên nói, khoe miệng lập tức lộ ra vẻ tươi cười. Hắn biết lúc này dùng phép khích tướng tuyệt đối hữu dụng.

- *Làm sao, mày dám đánh sao?*

Hào Sỏa quay đầu đầy khinh thường nhìn Tần Thiên nói. Tần Thiên không thèm đáp lại, mà đứng lên, đi từ từ đến trước mặt Hào Sỏa, nhìn hắn, lạnh lùng cười, rồi quay đầu lại, nhìn mọi người.

- *Vừa rồi hắn chửi mắng mọi người như vậy, có ai tức giận không?*

Tần Thiên nhìn mọi người trong lớp la lớn.

- *Tức giận.*

Phạm Kiến mập mạp là người hô đầu tiên, rất là lớn tiếng. Những người còn lại thì tao nhìn mày, mày nhìn tao, mới có mấy người nói yếu ớt tức giận, giọng nói nhỏ vô cùng. Sắc mặt Tần thiên nhất thời vô cùng khó coi. Đám người này đúng là một lũ lâu rồi không được ăn đòn đây mà.

- *Hừ. Các người, chẳng lẽ còn muốn giống như lần trước sao? Bị người ta làm cho nhục nhã xong, một câu nói lại cũng không dám sao?*

Tần Thiên nhìn mọi người lạnh lùng nói. Cả phòng học lập tức yên tĩnh, không ai dám nói chuyện.

- *Chẳng lẽ các người thật đúng là đồ bỏ đi, tạp chủng hay là một loại nhân yếu. Sau này các người cũng muốn cả đời bị người ta gọi như vậy sao?*

Tần Thiên lớn tiếng nói.

- *Muốn được người khác tôn kính thì phải có thực lực, có thực lực, có thực lực, mới có thể làm cho người khác tôn kính người, sợ hãi người, biết chưa?*

Tần Thiên hô tiếp.

- *Hiện tại, tôi hỏi các người một lần nữa, bọn họ vừa rồi mắng chửi các người, có tức giận hay không?*

Tần Thiên quát to.

- *Tức giận.*

- *Tức giận.*

- *Tức giận.*

Vài âm thanh lẻ tẻ vang lên, một ít người đã nắm chặt quả đấm, sắc mặt tức giận chờ người khoa thể dục.

- *Tôi nghe không rõ. Tôi muốn đồng thanh, đồng thanh một lần nữa, các người tức giận không?*

Tần Thiên hét sức quát lên.

- *Tức giận.*

Mạnh mẽ, cả lớp đồng thanh quát to, volume max, cực kì khí thế. Bọn người khoa thể dục bị giật mình, không biết Tần Thiên đang làm gì.

- *Rất tốt, phải như vậy chứ. Các người đã tức giận, vậy chúng ta giết chết đám khốn kiếp này.*

Tần Thiên trực tiếp chỉ thẳng vào bọn Hào Sỏa nói. Hào Sỏa cực kì giận dữ, nhưng lúc này sĩ khí của đám người Tần Thiên rất lớn, cho nên bọn hắn lựa chọn im lặng là vàng.

- *Hào Sỏa đứng đó làm gì, mở cổng ngầm mà húp nước bẩn à? Không phải muốn đánh sao? Sợ à? Thật là, đã lấy tên ngu rồi người còn ngu*

như vậy.

Tần Thiên nhìn Hào Sòa trước mặt làm động tác ngoắc tay móc rì mũi thật tiêu chuẩn mà nói.(Nó thế này này)

- Ha ha ha ha... Thiên ca vì uy vũ, Thiên ca uy vũ.

Cả lớp cười vang, Phạm Kiến cùng mấy người giờ nắm đầm hô lớn. Rất nhanh, phía sau lục tục có người hô Thiên ca uy vũ, tiếng càng ngày càng lớn. Trong nháy mắt, cả lớp hét to lên, khí thế mười phần.

- Hừ. Nhóc con, bớt lời đi, lát nữa cho mày biết lợi hại.

Hào Sòa nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói, vẫy tay một phát rồi dẫn đầu khoa thủ dục ra ngoài. Tần Thiên đi theo sau, sau hắn là hơn bốn mươi người trong lớp, bộ dáng rất đậm chiêu thật giống đang phái kéo bè đánh nhau.

Rất nhanh, cả nhóm người đông đảo đã đến sân bóng rổ, người thật đông. Hào Sòa đã sớm chuẩn bị đội quân, muốn làm cho Tần Thiên một phen nhục nhĩ.

Mấy tên trong khoa thủ dục trực tiếp đuổi người đang chơi trên sân đi, mạnh mẽ chiếm một sân bóng, Tần Thiên và Hào Sòa đi đến sân.

- Nói đi, đánh cuộc cái gì.

Tần Thiên nhìn Hào Sòa không thèm để ý nói, căn bản không coi đối phương ra gì.

- Rất đơn giản, mày thắng, tất cả chúng tao xin lỗi mày. Ngược lại, mày phải quỳ xuống xin lỗi chúng tao.

Hào Sòa nhìn Tần Thiên cười lạnh nói.

- Không thành vấn đề, đánh mấy ván?

Tần Thiên nói, không thèm để ý chút nào.

- Mười.

Hào Sòa nói

- Mười nhiều quá, năm thôi. tao không có thời gian lãng phí với chúng mày.

Tần Thiên nói.

- Hừ, tốt. Mày đã muốn tìm chết, tao sẽ thành toàn. Ván đầu tiên tao cầm bóng trước, vô luận thắng thua, ván thứ hai cũng tùy mày.

Hào Sòa nhìn Tần Thiên nói. Tần Thiên gật đầu, hai người liền triển khai trận thế.

- Thiên ca cố gắng lên, Thiên ca cố gắng lên.

Phạm Kiến ở một bên tổ chức người cổ vũ hét, thanh âm vang dội khắp sân bóng. Mà khoa thủ dục bên này, nhìn Phạm Kiến tổ chức người khác hò hét, mấy người bọn hắn cũng lớn tiếng cổ vũ Hào Sòa cố gắng lên. Nhưng là căn bản không tạo nên chút tác dụng nào, bởi vì thanh âm thật sự là quá nhỏ, hoàn toàn bị đè ép gấu gao.

- Hừ. Nhóc con, nhìn cho kĩ, hôm nay cho mày biết thế nào là bóng rổ.

Hào Sòa nhìn Tần Thiên cười lạnh nói, sau đó mạnh mẽ đập bóng tới, hai tay di chuyển quả bóng qua lại hai chân, tốc độ thật nhanh, động tác đẹp mắt, rất có nghệ, kĩ thuật của Hào Sòa đúng là không tệ.

Bất quá, Tần Thiên căn bản là phòng ngự cũng lười làm, loại tốc độ này trong mắt hắn chính là cặn bã. Cho nên khi thấy lúc Hào Sòa xông qua, Tần Thiên trực tiếp chính xác ra tay, nhanh chóng đẩy quả bóng một phát. Quả bóng bị đẩy ra, sau đó nhanh chóng xuyên người qua, bắt bóng tới tay, lúc này mới chỉ chưa đến mười giây. Trong nháy mắt, quả bóng đã vào tay Tần Thiên, Hào Sòa còn sững sờ đứng nguyên tại chỗ, nhìn quanh tìm bóng, vừa còn trong tay lão tử sao giờ đâu rồi.

- Hắc. Thằng ngu, đừng ngây người nữa, bóng ở chỗ tao này.

Tần Thiên hướng về phía hắn hô. Hào Sòa lúc này mới phản ứng lại, phát hiện bóng lại đang ở trong tay Tần Thiên, nhất thời sắc mặt liền cực kì khó coi. Hắn là người đứng đầu đội bóng rổ của trường, mà bóng bị trộm cũng không biết, đây là trắng trợn mất mặt.

- Ha ha ha....

Người hệ mỹ thuật tạo hình vừa rồi thấy bóng của Hào Sòa bị Tần Thiên trộm mất, còn không biết, đứng nguyên tại chỗ sững sờ. Nhất thời lớn tiếng cười rộ lên, người khoa thủ dục thì xấu hổ muốn độn thổ.

- *Hừ. Tiểu tử, đừng vội đắc ý, chưa đánh xong đâu, ai thắng ai thua chưa biết đâu?*

Hào Sòa không phục nói, mạnh mẽ vọt nhanh về phía Tàn Thiên, thò tay đoạt cầu trong tay Tàn Thiên, tốc độ nhanh phi thường.

Tàn Thiên nhìn hần xông lại, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười, mạnh mẽ đưa bóng trong tay trực tiếp một tay hướng khung giỏ bóng rổ ném tới.

- *Thình thịch.*

Ngay lập tức, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh. Hào Sòa đứng sau Tàn Thiên, không biết tình huống, nhưng là suy đoán Tàn Thiên ném bóng tuyệt đối không thể nào vào. Bởi vì vị trí Tàn Thiên còn cách vòng ném rổ ba điểm là hai thước, không thể nào chuẩn như vậy. Cho nên, Hào Sòa trước tiên liền xoay người hướng đáy rổ chạy đi.

Quả nhiên, quay người lại liền thấy bóng rơi trên mặt đất, cách mình không xa. Hào Sòa lập tức hưng phấn chạy tới, nhặt bóng lên, vội vàng tăng tốc. Sau đó thừa dịp Tàn Thiên còn chưa kịp phản ứng, mạnh mẽ nhảy lên, làm một cú Dunk thật đẹp (tay không nhét bóng vào rổ), đưa bóng hung hăng đập vào trong vòng rổ. Hần tiêu sái rơi trên mặt đất, rất là đắc ý nhìn Tàn Thiên, trong lòng thầm nghĩ: "*Tiểu tử, học tập lấy một chút.*"

Bất quá, Hào Sòa rất nhanh liền phát hiện không đúng. Chính mình đập bóng vào rổ, lại không có phạm lỗi. Hần quay lại nhìn người mình, đang cúi đầu không dám nhìn người, mà người bên mỹ thuật tạo hình hệ bên kia, đã đang ôm bụng cười lật ra, toàn bộ đều là cười nhạo.

- *Chuyện gì xảy ra?*

Hào Sòa lập tức liền hỏi người của mình bên sân.

- *Kia... Cái kia... Đội trưởng, quả bóng đã được Tàn Thiên ném vào rổ, cho nên việc anh vừa làm là vô dụng.*

Một người khoa thủ dục nhìn Hào Sòa sợ hãi nói. Ngay lập tức, Hào Sòa ngẩn người. Khó trách mới vừa rồi Tàn Thiên không ngăn cản mình mình. Không phải là hần không ngờ đến hay không đủ thời gian tới ngăn cản, mà là hần ta căn bản không có ý định ngăn cản, cố ý để cho mọi người nhìn mình thật giống như thằng ngu, cầm lấy bóng vênh mặt đi đến đập vào rổ.

- *Ha ha, Hào Sòa đồng học, tốc độ không tệ lắm, chỉ tiếc, đối với tao mà chỉ như thằng trẻ ranh. Xem ra, tên cùng hành động của mày thật đúng là giống nhau.*

Tàn Thiên nhìn Hào Sòa châm chọc nói. Chuyện bỏ đá xuống giếng như vậy Tàn Thiên thích nhất rồi. Lúc này không đá kích còn đợi khi nào.

- *Ha ha ha....*

Tàn Thiên vừa dứt lời, toàn bộ người hệ mỹ thuật tạo hình ở chỗ này cười vang. Phạm Kiến càng khoa trương, trực tiếp nằm trên mặt đất cười lăn lộn.

- *A... Hừ. Chỉ là một quả mà thôi, vẫn chưa xong đâu. Tiếp tục đi.*

Hào Sòa cả giận nói, một tay lấy bóng ném cho Tàn Thiên, đầy mặt dữ tợn nhìn Tàn Thiên. Thật giống như đang trâu chó, chuẩn bị nhảy tường rồi.

- *Ừ, Hào Sòa đồng học, nhìn kĩ nha, đừng phạm sai lầm như cũ nhé.*

Tàn Thiên nhìn Hào Sòa nói, ngay sau đó cầm bóng hướng rổ xông thẳng đi, mặt đối mặt tiến công Hào Sòa. Không nghĩ tới, đột nhiên hần bị trượt chân, quả bóng lập tức rời tay.

Hào Sòa vừa nhìn, lập tức hưng phấn đoạt bóng vào trong tay, nhanh chóng lao tới vạch ba điểm. Hần xoay người bước dài một cái, lại phát hiện Tàn Thiên đã ở dưới rổ rồi. Nhưng Hào Sòa không sợ hãi chút nào, dùng tốc độ cao vọt mạnh, trực tiếp nhảy nổi, cái móc một phát thật đẹp, đưa bóng hung hăng hướng khung giỏ bóng rổ ném tới. Giống như bóng đã vào rổ như thường, Hào Sòa trong miệng lộ ra vẻ tươi cười đắc ý.

Nhưng nụ cười của hần chưa đầy một giây đã phải ngưng, trong nháy mắt ngây dại. Bởi vì Tàn Thiên đột nhiên xuất hiện trước mặt hần, trên mặt nở nụ cười khinh thường, sau đó bàn tay to chặn quả bóng hướng rổ bên kia hung hăng ném bóng.

- *Thình thịch. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - <http://truyenfull.vn>*

- A.

Tiếng bóng đập vào rổ bị tiếng kêu thảm thiết của Hào Sòa vang lên át mất. Trong nháy mắt, rổ bóng bên Hào Sòa bị Tàn Thiên vỗ, vang dội cả sân bóng. Hơn nữa, quả bóng cực kỳ khoa trương trực tiếp một màn từ rổ bên này sang rổ bên kia, mà cả người Hào Sòa trực tiếp bị Tàn Thiên áp té lăn trên đất, bộ dáng cực kỳ chật vật. Cái mông thân mật với nền sân, đuôi xương cụt đập trên mặt đất, đau đớn khiến hần ôm mông kêu thảm thiết, bộ dáng cực kỳ buồn cười.

Toàn trường đều cười lật ra, Hào Sòa xấu hổ không còn mặt mũi, thể diện toàn bộ ném mất hết. Đuôi xương cụt té bị thương, vừa đau vừa buồn cười. Giờ phút này hần không biết là cười trước hay đau trước, cho nên liền xuất hiện một màn như vậy. Hào Sòa ngồi dưới đất, diện mục dữ tợn mà cười, một cái tay che cái mông.

- Như thế nào, không sao chứ? Hào Sôa đồng học, thật là ý không tốt, hạ thủ quá độc ác. Nhưng việc này cũng không có biện pháp, ai bảo tao thích ra tay độc ác chứ. Không biết mày còn đánh được hay không?

Tần Thiên nhìn Hào Sôa chậm chậm nói, trên mặt là nụ cười đắc ý, lúc này không vỗ vào mặt nó còn đợi đến khi nào nữa. Tần Thiên cũng không phải là loại thắng còn tỏ vẻ khiêm nhường đối trả người. Thắng chính là thắng, ai bảo mày tìm tới lão tử gây chiến.

- Mày... A.

Hào Sôa nhìn Tần Thiên, đầu nói không ra lời. Người khoa thể dục vội vàng đi lên muốn khiêng hắn đi, lại bị Tần Thiên ngăn cản.

- Đều rút ngay cho tao, tranh tài vẫn chưa xong đâu.

Tần Thiên lạnh lùng nhìn đám người khoa thể dục.

- Nhưng là người của chúng tao bị thương, không thể đánh rồi. Lần này tranh tài không tính, chúng tao lần sau lại đến.

Một người khoa thể dục nói.

- Không thành vấn đề, nhưng điều kiện tiên quyết là tất cả chúng mày quỳ xuống nói xin lỗi cho lão tử.

Tần Thiên lạnh lùng nói.

- Hừ. Cuộc so tài này còn xong, chúng tao tại sao phải nói xin lỗi? Chúng tao lại không thua.

Một tên nói.

- Đứng đấy, tranh tài chưa xong, ai thua ai thắng cũng không nhất định đâu.

Một người khác lại nói. Hiển nhiên, bọn họ là muốn trốn nợ rồi. Người hệ mỹ thuật tạo hình một bên nghe vậy nhất thời bất mãn, toàn bộ xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Quỳ xuống

- Hừ! Các ngươi không muốn thực hiện lời hứa sao? Có phải vậy không?

Tần Thiên trừng mắt mấy cái rồi nói.

- Cái gì không thực hiện? Người của chúng tao đã bị thương, làm sao đánh được? Hơn nữa hiện tại chúng tao có thua hay không, tao cho rằng là do mày cố ý động tay làm tổn thương đội trưởng của chúng tao. Chúng mày không có thực lực liền cố ý đã thương người của chúng tao, thực không tưởng được.

Một tên của khoa thể dục nói.

- Mày đã ăn shit đi, tự mình thua lại không chịu thừa nhận, ngược lại còn vô sỉ cắn ngược lại chúng tao một cái. Không biết mày có phải là người không?

Phạm Kiến bực mình chỉ vào tên thuộc khoa thể dục, cái tên kia sắc mặt nhất thời trở nên lạnh lẽo, gắt gao nhìn Phạm Kiến.

- Mập mập chết bầm, có bản lĩnh mày nói thêm câu nữa, nhìn xem tao có đập chết mày như một con chó không?

Người này chỉ vào Phạm Kiến lớn lối nói.

- Phạm Kiến, cứ việc chứ. Nếu thắng dám động thủ với cậu, tôi liền để cho thằng này hối hận đã sinh ra trên đời.

Tần Thiên lạnh lùng nói, ánh mắt sắc bén giống như dao, như đâm vào tim làm cho tên này sợ hãi cúi đầu không dám nói lời nào.

- Hừ! Dám ở trước mặt tao lớn lối, thuần túy là tìm chết.

Tần Thiên lạnh lùng nói, người khoa thể dục rất muốn phản bác nhưng nghe đến âm thanh băng lãnh của Tần Thiên, nhớ lại thời điểm Tần Thiên đánh người trong phòng học vừa rồi, liền mạnh mẽ ngậm miệng lại.

- Hào Sỏa, trận tranh tài lúc trước thua tức là thua, chẳng lẽ mày tính quýt nợ sao?

Tần Thiên nhìn Hào Sỏa nói, Hào Sỏa nhìn Tần Thiên, vẻ mặt biệt khuất. Vốn là chúng muốn làm Tần Thiên nhục nhã một chút, không nghĩ tới lại bị áp đảo ngược, hơn nữa lại còn bị đả thương, thật quá mất mặt. Giờ phút này hắn không biết nên làm sao cho tốt. Nhận thua thì hắn không phục, không nhận thua thì Tần Thiên sẽ bỏ qua sao?

Hào Sỏa suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cảm thấy mặt mũi là trọng yếu nhất, hắn cũng không tin Tần Thiên dám làm gì hắn, cho nên nói:

- Lần này tranh tài không tính, là do tao bị thương trước, chúng ta không ai thắng ai, lần sau sẽ tổ chức so đấu lại.

- Con mẹ thằng này thật là vô si.

- Thằng này không phải là do người đẻ ra mà căn bản là con của chó...

- Bố thằng này hoang dâm vô độ, bị chết yểu. Còn mẹ nó thì không biết cặp với bao nhiêu thằng.

...

Hào Sỏa vừa nói sau, lập tức một tràng chỉ trích nhục mạ chỉ thẳng vào người hắn. Những lời này càng ngày càng khó nghe, mắng đến nỗi bọn họ không ngẩng đầu lên được, nhưng không biết phải làm như thế nào, trong nội tâm tràn đầy một cỗ ghen ghét.

- Hừ. Rất tốt, tao đã sớm đoán chúng mày sẽ như vậy rồi. Chúng mày đã không có ý định nói xin lỗi, tao cũng không thể làm gì khác hơn là bắt chúng mày xin lỗi.

Tần Thiên lạnh lùng nhìn bọn người khoa thể dục nói.

- Mày muốn làm gì?

Người khoa thể dục cả kinh nói.

- Hừ. Làm gì? Chúng mày chưa từng nghe nói lý lẽ đôi khi không thể sử dụng được sao? Duy có một loại đạo lý có thể đứng trong mọi trường hợp đó chính là nắm đấm ai cứng thì người đó đúng.

Tần Thiên lạnh lùng nói, tiếng nói vừa dứt, trực tiếp đấm một quyền về tên vừa rồi.

- Bóp.

Một quyền này của Tần Thiên cực kì có lực, trong nháy mắt liền đem tên này nện thành đầu heo, xương mũi trực tiếp nát vụn, trong nháy mắt ngã xuống đất kêu thảm thiết. Những người thuộc khoa thể dục vừa nhìn thấy thì lập tức kinh hãi nhưng ngay sau đó lập tức liền hướng Tần Thiên vây công.

Gần đó, một tên lùn đang cầm lấy điện thoại di động đem cảnh Tần Thiên vừa mới đánh nhau chụp lại, sau đó chỉnh thành tin nhắn phát tán ra. Người này chính là người bị Tần Thiên làm nhục lần trước phải cầu xin tha thứ, người này đối với chuyện lần trước canh cánh trong lòng. Lần này Tần Thiên đánh người, hắn lập tức quay phim lại, chuyển cho chủ nhiệm lớp.

- Hừ. Tần Thiên, mày cứ đợi đó đi, xem chút nữa mày làm sao mà lớn lối.

Thằng lùn nhìn Tần Thiên cười lạnh, trong mắt tràn đầy vẻ đắc ý.

Trong văn phòng làm việc, Lâm Hiểu Di nhận được đoạn video này liền lập tức hướng sân bóng rổ chạy tới.

Giờ phút này, Tần Thiên bị đoàn người khoa thể dục vây vào giữa, Phạm Kiến vừa nhìn lập tức ra hiệu cho những người bạn vây những người của khoa thể dục lại, chuẩn bị đánh từ ngoài vào phối hợp với Tần Thiên.

- Mọi người không cần động thủ, đứng ở một bên nhìn là được rồi. Tội bỏ đi này tôi sẽ bắt tội nó phải dập đầu xin lỗi.

Tần Thiên nói.

- Hừ. Nhóc con, mày cho rằng mày là Schwarzenegger (Lực sĩ người Áo, diễn viên đóng mấy vai Hercules, Kẻ Hủy Diệt) hay là Lý Tiểu Long hả, một người mà muốn đánh với tám người chúng tao à? Muốn chết, mọi người cùng nhau tiến lên, giết chết thằng oắt con này.

Tên to con bị Tần Thiên bẻ tay vừa rồi rùi kích động nói.

Lập tức, bọn người kia nhanh chóng liền hướng Tần Thiên vọt tới. Tần Thiên cười lạnh một tiếng, nhìn những quả đấm đang tới, không hề tránh né, trực tiếp vùng quyền đánh tới.

- Rắc...

- A...

Trong nháy mắt, tiếng kêu thảm thiết vang lên, toàn bộ các ngón tay của người vừa đối cứng với Tần Thiên đều bị đánh gãy, cả cánh tay bị trật khớp trong nháy mắt, khuôn mặt trắng bệch.

- *Hừ. Không biết sống chết, kế tiếp là mày.*

Tần Thiên hướng về cái tên cao to nói, vùng một quyền không nặng không nhẹ về phía hắn, một chân trong nháy mắt cũng đá về phía bụng hắn, lập tức mang bữa sáng của hắn trong bụng trào ra khỏi miệng, tràn đầy đất, cực kỳ kinh tởm. Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Tần Thiên vội vàng tránh ra, hướng về phía cánh tay hắn tung một cước.

- *Rắc...*

Xương trực tiếp gãy lìa, cánh tay của tên cao to trong nháy mắt bị hủy, thanh âm xương gãy vang lên hù cho những người đang muốn tiến công một trận kinh hãi. Tần Thiên thật lợi hại, không tới nửa phút, đã loại bỏ ba người làm cho những người còn lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- *A... Nhóc con, tao muốn giết mày.*

Tên to con nằm trên mặt đất cả giận nói.

- *Ngươi đi ăn shít đi...*

Tần Thiên hừ lạnh nói, hung hăng đạp thêm một cước trên cánh tay còn lại, trực tiếp giẫm gãy cánh tay kia, coi như tên này bị hủy nửa thân trên rồi.

Tất cả người vây xem hít vào một ngụm khí lạnh. Tần Thiên cũng thật là đáng sợ, không cần suy nghĩ, trực tiếp giẫm gãy hai cánh tay của người khác, phải ngoan độc như thế nào mới làm được như vậy?

- *Hừ! Còn có ai muốn thử một chút không, muốn có cùng kết cục với hắn?*

Tần Thiên chỉ tên cao to đang lăn lộn kêu thảm trên mặt đất, nhất là cái tên Hảo Sỏa kia.

Lời này vừa nói ra, cực kỳ khí phách, mọi người của khoa thể dục bị chấn động không biết phải nói gì, nhìn cánh tay tạo thành góc 90 độ trên mặt đất của tên cao to thì còn ai dám đi tới chịu chết chứ.

- *Hừ! Không muốn chết thì quỳ xuống nói xin lỗi cho lão tử, nếu không đây là kết cục cho toàn bộ chúng mày. Sống hay chết tùy chúng mày chọn.*

Tần Thiên nhìn bọn hắn quát lạnh.

- *Tần Thiên, mày không nên quá kiêu ngạo, làm người phải biết khoan dung độ lượng, làm việc phải lưu một đường lui, sau này còn gặp lại.*

Hảo Sỏa nhìn Tần Thiên nói, trong mắt tràn đầy bất mãn, nhưng có thể như thế nào Tần Thiên đã thể hiện thủ đoạn mạnh mẽ trước mặt.

- *Hừ! Gặp con mẹ mày, quý mới gặp mày. Lão tử chính là khoa trưởng như thế đó, chính là không buông tha chúng mày. Như thế nào, mày có thể làm gì tao? Mày đánh tao à. Mày tới thử xem.*

Tần Thiên nhìn Hảo Sỏa lớn tiếng nói, bộ dáng lớn lối kiêu ngạo tới cực điểm. Những người thuộc khoa kỹ thuật vỗ tay ào ào khen hay, những lời này của Tần Thiên thực quá mạnh mẽ, một cô gái sáng khoái lan tràn trong tâm mọi người.

- *Mày...*

- Tao cái gì tao. Ít nói nhảm con mẹ nó mày đi. Cho chúng mày thời gian ba giây suy nghĩ, quỳ xuống nói xin lỗi. Nếu không chúng mày không cần dùng tay nữa.

Tần Thiên cắt đứt lời Hảo Sỏa, sắc mặt đám người Hảo Sỏa càng thêm khó coi, khuôn mặt tràn đầy vẻ oán độc.

- *Đã đến giờ, cùng đi chết đi.*

Tần Thiên quát lạnh nói, lập tức liền hướng một người trong đó xông tới.

- *Chậm đã, chúng tao xin lỗi.*

Hảo Sỏa vội vàng nói, nhưng đã trễ, cái tên kia đã bị Tần Thiên đập bay, nhưng Tần Thiên cũng dừng lại rồi.

- *Rất tốt, khoa kỹ thuật cuối cùng cũng có chút chỗ đứng, mọi người nhìn kỹ tại kia dù không cam lòng nhưng cũng phải xin lỗi mọi người.*

Tần Thiên nhìn đám người khoa kỹ thuật hô to, trong câu nói, hung hăng đã kích đám người khoa thể dục, ngữ khí vô cùng lớn lối. Tần Thiên muốn chính là như vậy, hoặc là không đánh nếu đánh thì phải đánh nhanh chuẩn, không cho đối thủ có cơ hội trở mình.

- Mau, xếp hàng ngay ngắn cho đại gia.

Phạm Kiến hưng phấn quay lại nói với mọi người, lập tức mọi người nhanh chóng đứng xếp thành hàng.

- Nói xin lỗi đi.

Tần Thiên nhìn Hào Sỏa nói.

- Hừ! Mày, mày sẽ phải hối hận.

Hào Sỏa nhìn Tần Thiên nói, khuôn mặt tràn đầy vẻ không cam lòng quỳ xuống trước mặt mọi người. Người khoa thể dục thấy đội trưởng của mình quỳ xuống, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là quỳ xuống theo.

Cho nên, cảnh tượng có chút hoành tráng xuất hiện trong sân, những đứa con cưng khoa thể dục đang quỳ xuống xin lỗi trước người khoa mỹ thuật tạo hình. Những người vây xem liên tục vỗ tay khen hay, bởi vì những người khoa thể dục ngày thường ý vào quyền thế, tùy ý cướp đoạt sân bãi, rất nhiều người đã sớm bắt nạt rồi, hôm nay thấy bọn họ bị ngược đãi, dĩ nhiên cao hứng, không ném đá xuống giếng coi như là tốt rồi. Không ít người trực tiếp lấy điện thoại di động ra đem tráng cảnh này thu lại rồi phát tán ra.

- Ha ha ha... Quá sung sướng...

Phạm Kiến cao hứng nói, liên tục vỗ tay, những người khác cũng liên tục hô to sáng khoái. Tần Thiên giúp bọn hắn hung hăng trừng trị tội khoa thể dục một phen, bất tri bất giác, ở trong lòng bọn họ hình bóng của Tần Thiên trở nên lớn hơn.

- Không xong. Tần Thiên, Lâm lão sư tới.

Lúc này, Hàn Thi Vũ chạy đến hồ, lập tức mọi người nhìn phương hướng Hàn Thi Vũ chỉ, thấy Lâm Hiểu Di đang hướng bên này đi tới, mọi người nhất thời trở nên luống cuống.

- Hừ. Tần Thiên, mày đứng đó chờ chết đi.

Thằng lùn ở một bên âm thầm đắc ý nói, phảng phất như đã thấy kết quả tồi tệ của Tần Thiên, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn.

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di đang đi tới, không khỏi nhú mày. Lâm Hiểu Di làm sao mà tới đây?

Sống Cùng Biểu Tỷ

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Cô là nữ nhân của tôi

- Các người đang làm gì đó.

Lâm Hiểu Di đi tới, trong mắt tràn đầy lửa giận nhìn chằm chằm Tần Thiên.

- Lão sư, thực ra chúng tôi đang chơi một trò chơi, ai thua thì phải quỳ xuống đất. Tôi nói có đúng hay không hả?

Tần Thiên nhú mày trông mắt liếc nhìn những người đứng xung quanh một cái, mấy người khoa thể dục bị hù dọa như chuột thấy mèo, nguyên một đám không ai dám nhìn về phía Tần Thiên.

- Vâng.

Mọi người khoa mỹ thuật đồng thanh hướng về phía Lâm Hiểu Di hô to một tiếng.

- Hừ, nhưng là có người nói cho tôi biết các cậu ở chỗ này đánh nhau. Tần Thiên, cậu đánh bị thương người của khoa thể dục, cậu không nghĩ sẽ bị nhà trường đuổi học sao?

Lâm Hiểu Di nhìn về phía Tần Thiên cả giận nói, trong ngữ khí tràn đầy tính uy hiếp.

- Không đâu, là ai nói vậy chứ? Có chứng cứ sao? Mà khoan nói tới chuyện đó, nhìn xem vóc người tôi nhỏ con như thế này làm sao mà đánh lại người của khoa thể dục to như trâu thể kia được. Tôi nói có đúng không hả?

- Đúng vậy.

Mọi người lại một lần nữa đồng thanh trả lời.

- Lão sư, chúng tôi có thể làm chứng Tàn Thiên không có đánh đấm gì cả. Chúng tôi chẳng qua là cùng người của khoa thể dục chơi bóng rổ. Kết quả là họ không cẩn thận nên ngã xuống, hoàn toàn không liên quan gì đến Tàn Thiên.

Tại thời khắc mấu chốt Phạm Kiến rất nghĩa khí, đứng ra giải thích.

- Lâm lão sư, tôi cũng có thể làm chứng Tàn Thiên, anh ấy không có đánh nhau.

Hàn Thi Vũ vậy mà cũng đứng ra giải thích, điều này làm cho Tàn Thiên giật mình, có chút ngoài ý muốn.

- Lão sư, chúng tôi cũng có thể chứng minh Tàn Thiên không có đánh nhau.

Lại có một ít người đứng ra làm chứng. Chỉ chốc lát, tất cả mọi người đều đứng ra, chỉ duy mỗi một người đứng nguyên tại chỗ, đó chính là thằng lùn lùn trước bị Tàn Thiên đánh phải quì xuống xin tha.

Thằng lùn không có đứng ra lập tức liền bị ánh mắt của mọi người tập trung nhìn vào, hắn nhất thời bị hù cho sợ hãi không dám ngẩng đầu, nhưng vẫn kiên trì không có đứng ra ủng hộ Tàn Thiên. Tàn Thiên nhất thời liền hiểu ra, mười phần thì chín phần đều bắt nguồn từ thằng này.

- Hừ, không có đánh nhau, vậy đây là cái gì?

Lâm Hiểu Di lấy điện thoại ra mở lại đoạn video mà thằng lùn gửi cho nàng, liền cảnh tượng Tàn Thiên đánh người hiện lên trên màn ảnh. Nhất thời người của khoa mỹ thuật tạo hình liền cảm thấy bất ổn, không nghĩ tới vừa rồi có người đã ghi hình lại rồi gửi cho Lâm Hiểu Di. Mọi người không khỏi vì Tàn Thiên mà lo lắng.

- Lâm lão sư, điều này thì có thể chứng minh cái gì? Chúng tôi chỉ là đang đùa giỡn vật lộn tự do mà thôi, các người nói có đúng không hả? Phải mau nói cho rõ ra nếu không coi chừng bị khai trừ đó.

Tàn Thiên nhìn đám người khoa thể dục trừng mắt uy hiếp, đồng thời cũng nhắc nhở bọn họ, bất kể song phương là đúng hay sai, một khi sự tình đánh nhau mà bị truy cứu xuống thì cả hai bên đều cùng có trách nhiệm. Cho dù không bị khai trừ thì cũng bị xử phạt.

- Đúng, chúng tôi chỉ là đang đùa giỡn vật lộn tự do thôi.

Hào Sỏa cô nén sự ngen khuất trong lòng nói.

- Đúng vậy, chỉ là vật lộn tự do thôi.

Người của khoa thể dục rồi rít phụ họa. Trong bọn họ có một số người là thiếu gia nhà giàu, không sợ bị khai trừ nhưng cũng có một số không phải. Không phải chỉ vì muốn giáo huấn Tàn Thiên mà hại người mình, cho nên Hào Sỏa mở miệng nói trước, những người khác lập tức phụ họa theo.

- Các cậu.....

Lâm Hiểu Di bị đám người Tàn Thiên trắng trợn thông cung liền tức giận nhưng không biết phải nói gì cho phải.

- Không phải là vật lộn tự do. Lão sư, bọn họ đánh nhau, xác thực là đánh nhau. Tôi có chứng cứ, tôi có thể chứng minh.

Thằng lùn đứng đó, thấy tình huống không đúng như dự tính, liền lập tức hét lớn.

Trong phút chốc, ánh mắt của mọi người hung hăng trừng về phía hắn, làm cho hắn bị hù sợ, sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa ngã xuống.

- Hừ, Tàn Thiên, cậu còn lời gì để nói? Ngoan ngoãn theo tôi đến phòng làm việc một chuyện.

Lâm Hiểu Di tức giận nói, nói xong liền xoay người rời đi. Tàn Thiên vẫn đứng nguyên tại chỗ, không chút nào sợ hãi. Đám người Phạm Kiến còn lại cũng rất là lo lắng.

- Tàn Thiên, làm sao bây giờ? Hay là em nói cha em vào nói chuyện trước với hiệu trưởng.

Hàn Thi Vũ nhìn Tàn Thiên tràn đầy lo lắng, không tự chủ nắm chặt tay Tàn Thiên. Đám người Phạm Kiến cũng rất lo lắng nhưng lại không thể làm gì, bọn hấn là người không có bối cảnh.

- Hắc hắc, em thích anh sao, tiểu mỹ nữ.

Tàn Thiên nhìn Hàn Thi Vũ trêu chọc nói.

- Hối hận, lúc nào rồi, anh không thể đứng đắn chút nào sao?

Hàn Thi Vũ gấp gáp đến độ muốn khóc.

- Haha... Tôi không có việc gì đâu, các người yên tâm chờ tôi chiến thắng trở về. Biểu hiện hôm nay của các người tôi sẽ nhớ kỹ, nhất là những người có bụng dạ bất lương. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - <http://truyenfull.vn>

Tần Thiên nói xong, hung hăng liếc mắt một cái về phía thằng lùn, hù hấn sợ hãi vội vàng chạy mất, để lại phía sau vọng lại tiếng cười đầy châm chọc của mọi người.

- Hừ! Tần Thiên, lần này mày chết chắc rồi. Tất cả chúng mày cũng thế, dám cười nhạo tao, tao sẽ chơi chết chúng mày

Thằng lùn núp trong bóng tối âm lãnh nhìn mọi người.

Tần Thiên vừa đi thì người của khoa thể dục liền giải tán, người khoa mỹ thuật tạo hình cũng lục đục trở về phòng học.

Tần Thiên đi theo phía sau Lâm Hiểu Di, hai người một trước một sau trở về phòng làm việc của Lâm Hiểu Di. Tần Thiên thuận tay khóa trái cửa phòng lại rồi tỉnh như không ngồi xuống bàn làm việc của Lâm Hiểu Di, không chút kiêng kỵ nhìn Lâm Hiểu Di đang giận xanh mặt.

- Sách sách, Lâm lão sư đừng tức giận à, nóng giận đối với nữ nhân thiệt là không tốt đâu.

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di một cách say đắm. Ngày hôm qua hắn đã hí lộng Lâm Hiểu Di, cảm giác này phải nói là sáng khoái. Tần Thiên khao khát muốn làm lại lần nữa, bất quá lại cảm thấy hơi chút chột dạ, hơn nữa ở bên ngoài lại có nhiều lão sư như vậy cho nên hắn cũng không dám quá trớn, chẳng qua là trêu đùa một chút thì chắc không sao.

- Làm càn! Tần Thiên, cậu xuống ngay cho tôi. Tôi là lão sư của cậu, cậu phải biết tôn trọng tôi.

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên tức giận nói, một tay vội vàng che đi ngực mình.

- Hắc hắc, tốt, Lâm lão sư, tôi tôn trọng cô, tôi đã xuống rồi nè.

Tần Thiên cười hi hi, từ trên bàn đứng xuống rồi lấy cái ghế bên cạnh trực tiếp ngồi xuống trước mặt Lâm Hiểu Di.

. Nói đi Lâm lão sư, cô chuẩn bị xử phạt tôi như thế nào?

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di không chút sợ hãi nói. Hắn nắm trong tay nhược điểm của Lâm Hiểu Di dĩ nhiên là không sợ gì cả. Mặc dù uy hiếp một nữ nhân thì có chút vô sỉ, thế nhưng hắn chính là kẻ vô sỉ như vậy.

- Cậu... Cậu nghiêm túc một chút cho tôi, thái độ nghiêm túc một chút...

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên cả giận nói, tình cảnh giống như Tần Thiên là lão sư còn Lâm Hiểu Di là học sinh. Tần Thiên nhìn bộ dáng tức giận của Lâm Hiểu Di lại cảm thấy có chút vui vẻ, bất quá hắn cũng thu liễm lại cho nàng một chút mặt mũi.

- Hừ! Tần Thiên, lần này đánh nhau cậu có biết hậu quả thế nào không?

Lâm Hiểu Di lạnh lùng nhìn Tần Thiên nói.

- Hậu quả gì? Tôi làm sao biết được? Lâm lão sư, chẳng lẽ cô tính báo lên cho trường học khai trừ tôi sao?

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nói.

- Hừ! Không tệ, hành vi của cậu hôm nay đã đủ để khai trừ cậu rồi. Nhưng nếu cậu đem cuộn phim lần trước giao ra đây, chuyện hôm nay tôi liền không truy cứu nữa, thế nào?

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên nói.

- Lâm lão sư, cô cho là có thể sao?

Tần Thiên nhìn nàng cười lạnh nói.

- Hừ! Chẳng lẽ cậu muốn bị khai trừ sao?

Lâm Hiểu Di uy hiếp nói với Tần Thiên. Vừa mới dứt lời, Tần Thiên đột ngột đứng dậy, một tay ôm lấy nàng siết chặt, gần như dán cả người nàng lên người hắn. Lâm Hiểu Di không biết Tần Thiên muốn làm gì, vừa định há mồm la lên thì đôi môi đỏ thắm liền bị một thứ gì đó đột ngột ngăn lại, ngay sau đó có một thứ gì đó mềm mại tiến vào trong miệng nàng, trực tiếp quấn quýt cùng cái lưỡi nhỏ thom tho của nàng. Tần Thiên cứ vậy mà cưỡng hôn nàng.

Lâm Hiểu Di vừa định phản kháng thì bộ ngực cao ngất của nàng lại thất thủ. Đôi búi tóc rối của nàng đột nhiên bị một đại thủ nắm chặt, trong phút chốc cả người Lâm Hiểu Di run lên, cái cảm giác khác thường này khiến nàng không cách nào kháng cự. Miệng nhỏ nhắn trong nháy mắt thất thủ rơi vào tay giặc, trực tiếp bị Tần Thiên dẫn đạo, hai người cùng mút lấy đầu lưỡi đối phương.

Qua hơn một phút, hai người mới tách nhau ra, khuôn mặt Lâm Hiểu Di đỏ như táo, nhưng cái tay xấu xa của Tần Thiên hiện đang đặt trên ngực nàng vuốt ve làm cơ thể nàng như mềm nhũn ra. Nàng muốn đẩy Tần Thiên ra nhưng lại không có chút khí lực nào, bên dưới đã hơi rỉ ra một dòng nước suối.

- *Lâm lão sư, cô không có tư cách nói điều kiện với tôi vì cô là nữ nhân của tôi.*

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di tà dị nói.

- *Cậu.... Cậu thật lưu manh!*

Lâm Hiểu Di thật sự không biết nói gì với Tần Thiên cho tốt, bên dưới thân thể truyền đến từng đợt khoái cảm làm cho đầu óc nàng có chút mơ hồ.

Tần Thiên nhìn gương mặt thành thực trước mặt, chỉ muốn thu gặt ngay lập tức, nhưng đây lại là phòng làm việc nên không tiện.

- *Thế éo nào... (Thế éo thế éo nào...)... Và thế éo nào...*

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, dọa hai người cùng kêu to một tiếng. Lâm Hiểu Di giật mình tỉnh lại mãnh mẽ thoát khỏi vòng tay của Tần Thiên, sửa sang lại y phục, sau đó nhanh chóng cầm điện thoại lên.

- *Alo.*

- Cho hỏi có phải là Lâm Hiểu Di tiểu thư đúng không? Tôi là bác sĩ Triệu ở bệnh viện, bệnh tình của mẹ cô xuất hiện triệu chứng xấu, vui lòng đến đây một chuyến.

Lâm Hiểu Di nghe xong, điện thoại trong tay nháy mắt rơi xuống, sắc mặt tái nhợt cả người rung rinh không vững, ngã ra bên cạnh.

Tần Thiên vừa nhìn liền lập tức lao đến ôm nàng lại.

- *Làm sao, Lâm lão sư, cô không sao chứ?*

Tần Thiên vội vàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tuyệt đối không để cô khóc

- Buông ra. Tôi muốn đến bệnh viện, Ta muốn đến bệnh viện...

Lâm Hiểu Di kích động nói, sắc mặt cực kỳ khó coi, đẩy Tần Thiên ra, nhanh chóng chạy ra cửa phóng ra ngoài như gió. Tần Thiên bèn chạy theo sau, nói gì đi nữa đây cũng là nữ nhân của mình.

Hai người một trước một sau chạy ra khỏi phòng làm việc, dọa cho các lão sư khác phải giật mình kêu lên, rồi rít chạy ra xem, nhưng hai người sớm đã chạy xa.

- *Lâm lão sư, chờ tôi một chút.*

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di đang điên cuồng chạy mà hô lên. Hắn cố tăng tốc, một phát bắt được tay Lâm Hiểu Di, kéo nàng lại.

- *Rốt cuộc là có chuyện gì, sao cô phải gấp như vậy?*

- Không phải chuyện của cậu. Cậu rút đi, lưu manh.

Lâm Hiểu Di phần nộ quá, tâm trí rất không tỉnh táo. Nàng hất Tần Thiên ra rồi chạy ra khỏi cổng trường, bắt một chiếc taxi. Tần Thiên cũng lên theo, Lâm Hiểu Di cũng không nói gì, chần chờ qua khuôn mặt lộ vẻ lo lắng, thân thể run run, tựa hồ cực kỳ bối rối.

Tần Thiên nhìn bộ dáng của nàng biết tạm thời có hỏi cũng không được gì, bèn lặng im không nói.

Xe rất nhanh đi tới cửa bệnh viện. Lâm Hiểu Di vội mở cửa xe chạy thẳng vào bệnh viện. Tần Thiên lập tức để lại trăm đồng tiền rồi đuổi theo Lâm Hiểu Di. Hai người lên tầng sáu, tới một gian phòng bệnh.

- *Bà nội.*

Lâm Hiểu Di khẩn trương kêu lên, mãnh mẽ đẩy cửa đi vào. Tần Thiên cũng vào theo, bên trong một bác sĩ cùng hai y tá đang xem bệnh cho một phụ nữ

trung niên, đột nhiên thấy hai người xông vào thì không khỏi giật mình.

- Mẹ, mẹ sao rồi. Mẹ không sao chứ, mẹ.

Lâm Hiểu Di nhào về phía trước cửa sổ, trên giường bệnh phụ nữ kia gầy trơ xương, sắc mặt trắng bệch.

- Mẹ... mẹ... không sao, chỉ... hơi đau một chút. Con không cần lo lắng, mau trở về lớp đi.

Phụ nhân nhìn Lâm Hiểu Di khó khăn nói. Tần Thiên vừa nhìn liền hiểu, thì ra Lâm Hiểu Di vì mẹ mình nguy kịch mới gấp gấp như thế.

- Mẹ, mẹ đừng lo, sẽ không có chuyện gì đâu.

Lâm Hiểu Di nhìn mẹ mình mà nước mắt chảy ròng.

Tần Thiên hỏi qua bác sĩ tình hình, biết được đại khái. Mẹ của Lâm Hiểu Di bị ung thư gan giai đoạn cuối, nếu không phẫu thuật ngay e rằng không sống được mấy ngày nữa. Tình huống có thể nói là cực kỳ nghiêm trọng.

- Lâm tiểu thư, chúng tôi chờ cô ở ngoài.

Bác sĩ nhìn Lâm Hiểu Di nói, sao đó dẫn hai y tá rời đi. Tần Thiên vẫn ở lại trong phòng.

- Di Di, đây là bạn trai con sao? Rất tuấn tú đó, như vậy là mẹ yên tâm rồi. Nguồn truyện: Truyện FULL

Mẹ Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên vui vẻ nói, mặt lộ nét cười.

- Mẹ, không phải...

- Đúng vậy thưa bác gái. Cháu là bạn trai của Di Di, gọi là Tần Thiên.

Lâm Hiểu Di còn muốn giải thích thì Tần Thiên đã cắt lời, đánh mất ý bảo nàng không nên giải thích, tránh dă kích mẹ nàng.

- Vàng, mẹ, anh ấy là bạn trai của con.

Lâm Hiểu Di khó khăn nói.

- Hải tử ngọc, có gì phải ngượng. Mẹ bị bệnh nhiều năm như vậy khiến người trẻ nãi, cũng là mẹ không tốt... Tiểu Thiên, xin cậu đối xử tốt với nó. Tuy là tính cách nó lạnh lùng một chút, nhưng tâm địa thiện lương. Hai đứa ở chung với nhau, nên bao dung hơn, được không?.

Mẹ Lâm Hiểu Di rất cao hứng nhìn hai người.

- Con biết rồi bác gái.

Tần Thiên vội vàng gật đầu.

- Vàng, mẹ yên tâm, chuyện bọn con mẹ đừng lo, an tâm dưỡng bệnh là trên hết. Chờ mẹ khỏi bệnh, chúng con sẽ dẫn mẹ đi chơi các nơi. Không phải mẹ vẫn nói muốn đi Bắc Kinh một chuyến sao? Chờ mẹ khỏi chúng ta sẽ lập tức đi.

Lâm Hiểu Di nhìn mẹ mình, nước mắt chảy ròng ròng.

- Thật là... Hải tử ngọc, con khóc cái gì? Không phải là mẹ không có chuyện gì sao? Mẹ... khụ khụ khụ...

Lâm mẫu nặng nề ho khan, thậm chí bắn cả máu lên mặt Lâm Hiểu Di và chấn động, sau đó liền ngất đi.

- Aaa. Bác sĩ, mau tới, mẹ tôi lại ngất rồi.

Lâm Hiểu Di hoảng sợ hét lên, phía ngoài bác sĩ nhanh chóng đi tới, nhìn thấy tình huống này bèn đẩy Lâm Hiểu Di ra. Sau đó phân phó y tá đưa xe tới, đem Lâm mẫu vào phòng phẫu thuật.

- Lâm tiểu thư, nơi này cô không thể đi vào.

Bác sĩ cản Lâm Hiểu Di đang muốn xông vào.

- Không, tôi muốn nhìn... Ta muốn nhìn mẹ tôi.

Lâm Hiểu Di la to, muốn xông vào. Tần Thiên vừa trông thấy vội đem nàng ôm lại, để ý tá khóa cửa.

- Buông tôi ra, buông ra. Tôi muốn xem mẹ tôi.

Lâm Hiểu Di liều mạng giãy dụa nói.

- *Tinh táo lại đi, không được ảm ỉ nữa. Cô như vậy có ích lợi gì? Vào đó chỉ khiến họ thêm phiền toái, ảnh hưởng họ cứu người. Cô mau hảo hảo ngồi xuống đây cho tôi.*

Tần Thiên quát lên.

- *Ô ô....*

Lâm Hiểu Di khóc òa lên, gắt gao ôm lấy Tần Thiên, cực kỳ thương tâm.

- *Khóc đi, khóc lên sẽ tốt hơn.*

Tần Thiên vỗ vỗ lưng Lâm Hiểu Di nhẹ nhàng nói.

Lâm Hiểu Di ôm Tần Thiên khóc thật lâu, cho tới lúc bác sĩ từ phòng giải phẫu đi ra mới ngừng lại.

- *Sao rồi bác sĩ, mẹ tôi thế nào rồi?*

Lâm Hiểu Di nắm lấy áo thầy thuốc hỏi.

- Bệnh nhân tạm thời đã ổn định, nhưng vẫn đang hôn mê, hơn nữa tình hình đã rất nguy cấp, phải mau làm thủ tục phẫu thuật, nếu không e rằng nguy hiểm tính mạng. Nhưng mà phẫu thuật cũng không chắc chắn sẽ thành công, bệnh nhân đã ung thư đến giai đoạn cuối, trong nước hiện tại còn chưa có ca nào phẫu thuật thành công. Cô nên suy nghĩ cho kỹ, thời gian cũng không còn nhiều, nửa tiếng nữa cô phải quyết định.

Những lời này như sét đánh giữa trời nắng. Lâm Hiểu Di ngơ ngơ, qua một hồi mới tỉnh táo lại.

- *Bác sĩ, chẳng lẽ không có biện pháp khác?.*

- Không có, chỉ có cách giải phẫu này thôi.

- *Vậy làm giải phẫu thì cần bao nhiêu tiền?.*

- Hai mươi vạn.

Lâm Hiểu Di vừa nghe, nhất thời chân đứng không vững, chút nữa đã ngã xuống. Hai mươi vạn đối với nàng chính là con số trên trời, mấy năm nay vì chưa trị cho mẹ mà nhà nàng đã rất khó khăn, phòng ốc cũng bán đi, lại vay nợ bên ngoài nhiều. Đừng nói hai mươi vạn, hai nghìn đồng nàng cũng không đem ra nổi.

- *Bác sĩ, có thể phẫu thuật trước hay không, số tiền kia chúng tôi cần thêm một chút thời gian.*

- Việc này không được.

Bác sĩ cự tuyệt dứt khoát. Lâm Hiểu Di vừa nghe liền khụy xuống đất, hai mắt thất thần, vẻ mặt tuyệt vọng cùng bi ai.

- *Mẹ, con gái bất hiếu.*

Lâm Hiểu Di lảo nhão, cả người giống như vô hồn.

- *Tĩnh tĩnh, không phải là hai mươi vạn thôi sao? Để tôi trả. Bác sĩ, lập tức chuẩn bị phẫu thuật đi.*

Tần Thiên bế nàng dậy nói.

- *Hà, hai mươi vạn của cậu ở đâu ra. Đừng gạt tôi. Tần Thiên, tôi còn không biết gia cảnh của cậu sao? So với tôi cũng chỉ tốt hơn một chút mà thôi.*

Lâm Hiểu Di khổ sở nói.

- *Tôi nói có là có. Bác sĩ, tôi đi thanh toán, ông chuẩn bị phẫu thuật đi.*

Thầy thuốc gật đầu, đưa đơn ký tên cho Lâm Hiểu Di, sau đó đi vào phòng phẫu thuật. Tần Thiên cầm đơn mang Lâm Hiểu Di đang tuyệt vọng tới chỗ thanh toán viện phí.

- *Tần Thiên, cậu đừng gạt tôi nữa, chẳng có ý nghĩa gì đâu.*

Đi tới nơi nộp viện phí, Lâm Hiểu Di vẫn không tin Tần Thiên có tiền.

- *Có phải gạt cô hay không chút nữa sẽ biết.*

Tần Thiên cười nói, sau đó lấy thẻ ngân hàng Sở Văn Long đưa, giao cho y tá thu viện phí. Thẻ quẹt xuống liền hiện lên con số một trăm vạn.

- Nhìn đi, có gạt cô không?.

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nói. Lâm Hiểu Di nhìn thoáng qua, một số một và hàng loạt số không lên tiếp, trong phút chốc nàng cũng ngẩn ra. Không sai, là một trăm vạn.

- Thế nào, tôi không lừa cô chứ?

Lúc này Lâm Hiểu Di đã kinh hãi không nói được câu nào.

Tần Thiên nộp hai mươi vạn phí phẫu thuật, cũng nộp luôn tiền viện phí còn thiếu trước đây, khoảng mấy vạn đồng.

- Đi thôi, đừng ngại ra nữa. Chúng ta tới phòng giải phẫu đợi tin tốt.

Lâm Hiểu Di nghe hắn nói liền giật mình tỉnh táo lại.

- Tại sao cậu đối với tôi tốt như vậy? Sao lại muốn giúp tôi? Cậu phải biết tôi không thể trả lại số tiền này cho cậu đâu.

- Cô đã quên ngày hôm qua trong phòng làm việc rồi à? Hiện tại người là nữ nhân của tôi, tự nhiên tôi phải giúp. Tôi sẽ không để cô phải khóc.

Tần Thiên tà tà nói.

Trong lòng Lâm Hiểu Di chấn động, cảm giác vô cùng ấm áp, nước mắt trào lên, lúc này lòng nàng có hàng trăm tư vị, một mảng hỗn loạn. Cái tên học sinh hư hỏng này lại cho nàng một cảm giác ấm áp. Lâm Hiểu Di phát hiện chính mình hình như thích nam nhân bạo lực này.

- Đi thôi, đừng khóc nữa, chúng ta đi chờ tin tốt lành.

Tần Thiên mạnh mẽ nắm lấy tay Lâm Hiểu Di, ôm nàng tới phòng phẫu thuật, dọa nàng sợ hãi kêu lên, hai tay lại càng ôm chặt hơn, không kháng cự mà còn tựa đầu vào ngực hắn, tất cả vì câu nói kia.

"Cô là nữ nhân của tôi, tôi tuyệt đối không để cho cô phải khóc." Những lời này đã khắc sâu trong lòng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Phẫu thuật thành công

Tần Thiên ôm Lâm Hiểu Di trở về trước cửa phòng giải phẫu, cũng không buông nàng xuống mà vẫn ôm như vậy. Hai người không ai nói câu gì, Lâm Hiểu Di ôm chặt cổ Tần Thiên, trong lòng dâng lên một loại cảm giác vô cùng an toàn.

Tần Thiên nhìn mỹ nữ trong ngực, đột nhiên phát hiện, Lâm Hiểu Di so với lúc trước đã hoàn toàn khác. Hiện tại nàng giống như một tiểu nữ hài hơn là lão xử nữ lạnh lùng vô tình kia.

Thời gian phẫu thuật rất dài, hai người chăm chú chờ đợi mà mãi chưa có tin tức. Lâm Hiểu Di rất lo lắng, Tần Thiên thấy vậy bèn cố tìm chuyện để nói.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tần Thiên chợt nhận thấy thì ra Lâm Hiểu Di lạnh lùng như vậy, hơn nữa ba mươi tuổi còn chưa cưới chồng hoàn toàn là vì mẹ nàng.

Cha của Lâm Hiểu Di ngay từ lúc nàng sinh ra đã không rõ tung tích. Cho tới bây giờ nàng và mẹ hoàn toàn là dựa vào nhau mà sống.

Mấy năm trước mẹ nàng bị phát hiện mắc bệnh ung thư, cần số tiền lớn để điều trị. Vốn có một thằng muốn kết hôn cùng nàng nhưng nghe tin này liền dứt khoát bỏ nàng. Sau đó cũng liên tục gặp phải những người đàn ông như vậy, thuần túy là thấy nàng xinh đẹp thì muốn vui đùa một chút, vừa nghe kết hôn liền so với thỏ còn chạy nhanh hơn. Cho nên trì hoãn cho tới năm nay đã hai chín tuổi.

- Vậy việc cô làm trong phòng hôm đó là sao?

Tần Thiên nhớ tới hôm qua Lâm Hiểu Di trong phòng làm cái chuyện kia, không nhịn được bèn hỏi.

- A... Lưu manh, người ta... Người ta là muốn giảm sức ép tâm lý thôi.

Lâm Hiểu Di mặt đỏ lên, nhẹ nhàng đánh vào ngực Tần Thiên, cực kỳ xấu hổ.

- Hắc hắc, lão sư, phương pháp giảm sức ép của cô cũng rất đặc biệt.

Bị Tần Thiên trêu chọc, vẻ mặt Lâm Hiểu Di đỏ lên, liền rụi vào ngực hắn không để ý tới nữa.

Tần Thiên trông thấy bộ dạng này của nàng thì thở phào một hơi, cuối cùng cũng phân tán được sự lo lắng của nàng.

Rất nhanh, một buổi sáng đã trôi qua, hai người vẫn chờ đợi. Đến lúc hai giờ chiều, cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sĩ từ bên trong đi ra, vẻ mặt mệt mỏi.

Lâm Hiểu Di vừa trông thấy liền từ trong ngực Tần Thiên nhảy xuống, vọt tới trước mặt bác sĩ, khẩn trương hỏi:

- Thế nào rồi bác sĩ, mẹ tôi phẫu thuật có thành công không?

- Lâm tiểu thư, xem ra lòng hiếu thảo của cô đã cảm động trời xanh. Tỷ lệ phẫu thuật thành công của ung thư giai đoạn cuối nhiều nhất là năm phần trăm, nhưng hôm nay đã thành công, chúc mừng cô.

Bác sĩ cao hứng nói.

- Thật sao?

Lâm Hiểu Di không thể tin được, hai mắt mở to.

- Đúng vậy.

Bác sĩ xác nhận lại.

- A...Thật tốt quá. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Lâm Hiểu Di hưng phấn kêu lên, quay phắt lại nhào vào lòng Tần Thiên, ôm thật chặt hắn, nước mắt rơi như mưa. Thân thể nàng không kiềm chế được run lên, khóc không ra tiếng.

- Tốt rồi, tốt rồi, đừng khóc, phải vui lên mới đúng.

Tần Thiên vỗ nhẹ lưng Lâm Hiểu Di, qua một lúc thì nàng ngừng khóc.

- Lâm tiểu thư, tôi phải nói cho cô một chuyện, mặc dù mẹ cô phẫu thuật thành công, nhưng tuổi thọ của bà cũng không còn dài nữa, nhiều thì năm năm, mà ít thì ba năm. Bà nếu còn tâm nguyện gì thì cô hãy mau hoàn thành đi.

- Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ.

- Ha ha, không có gì, cứu người là chức trách của chúng tôi. Mẹ cô bây giờ còn chưa tỉnh, nhưng chắc đến tối sẽ tỉnh. Theo bệnh tình của bà thì tôi đề nghị cô nên chuyển bà tới phòng bệnh cao cấp, nơi đó có y tá đặc biệt hỗ trợ, có lợi với bệnh tình của bà. Nhưng mà có thể phí dụng sẽ khá cao, cái này tùy cô lựa chọn.

- Bác sĩ, tôi...

- Không thành vấn đề. Bác sĩ cứ sắp xếp cho bà phòng tốt nhất, tiền bạc không thành vấn đề.

Tần Thiên cắt lời Lâm Hiểu Di nói.

- Ừ, vậy được, tôi lập tức đi sắp xếp.

Thầy thuốc nói xong phân phó y tá đẩy xe bệnh Lâm mẩu sang phòng bệnh cao cấp. Tần Thiên để Lâm Hiểu Di đi theo, bản thân thì tới nơi nộp viện phí. Một tháng viện phí cùng tiền thuốc thang các loại, tổng cộng tốn gần mười vạn.

- Mẹ nó, bệnh viện quả nhiên là nghề hái ra tiền. Lúc nào ông đây cũng mở một cái mới được.

Tần Thiên nhìn thế hao đi mấy chục vạn lâu bầu nói, sau đó đi tới phòng bệnh cao cấp.

Tới phòng bệnh cao cấp, Lâm Hiểu Di đang ngồi bên giường nhìn mẹ mình. Tần Thiên yên lặng đi tới bên cạnh.

- Lâm tiểu thư, nơi này giao cho chúng tôi là được rồi, hai người ra ngoài đi. Hiện tại bệnh nhân đang ở thời kỳ cần ổn định, nghỉ ngơi.

Một y tá hướng Lâm Hiểu Di nói.

- Vâng, cảm ơn nhiều, nếu mẹ tôi tỉnh lại làm ơn gọi ngay cho tôi nhé.

Lâm Hiểu Di nhìn y tá nói, sau đó cùng Tần Thiên ra khỏi phòng bệnh.

- Tần Thiên, hôm nay thực cảm ơn cậu, tôi cũng không biết làm sao để báo đáp.

- Cảm ơn cái gì. Đã nói cô là nữ nhân của tôi rồi, còn ơn huệ gì nữa. Nếu cô thực muốn cảm ơn, vậy làm chuyện đó cũng được đấy.

Tần Thiên liếc Lâm Hiểu Di từ trên xuống dưới. Hôm nay ôm nàng lâu vậy đã phải kìm nén rất nhiều.

- Lưu manh, ai là nữ nhân của cậu?

Lâm Hiểu Di đỏ mặt, nũng nịu nằng. Tần Thiên nhìn bộ dáng này của nàng cảm thấy vô cùng đáng yêu, không nhịn được kéo nàng vào trong ngực, trực tiếp hôn lên miệng nàng, đầu lưỡi luồn vào trong, quấn lấy cái lưỡi nhỏ nhắn của nàng, điên cuồng mút lấy.

Lâm Hiểu Di vội đẩy hắn ra, đỏ mặt nói:

- Bị người khác nhìn thấy thì làm sao bây giờ?

- Vậy chúng ta tới chỗ không có ai được không?

Tần Thiên xấu xa cười nói, bế Lâm Hiểu Di lên, không để ý nàng kêu, trực tiếp đi vào nhà vệ sinh nữ. Vừa lúc bên trong không có ai, bèn khóa cửa lại, sao đó đặt nàng xuống.

- Vậy đã được chưa, nơi này đảm bảo không có ai, không cần lo lắng.

- Xấu lắm, tôi là cô giáo của cậu đó.

Lâm Hiểu Di ngượng ngùng nói, bộ dáng cực kỳ dục người. Tần Thiên kích động lên, bèn ngồi xuống nắp bồn cầu, sau đó dang chân ra cho Lâm Hiểu Di ngồi trên đùi mình, khiến nàng xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

- Cô giáo Lâm, hắc hắc, tôi tới nha.

Tần Thiên đùa giỡn, vừa nói vừa ôm lấy ngực Lâm Hiểu Di. Bộ ngực nàng vừa lớn vừa mềm khiến Tần Thiên cảm giác một trận khoái cảm dữ dội. Lâm Hiểu Di bị ôm lấy, nhịn không được rên lên một tiếng, thân thể run lên, hai tay gắt gao ôm lấy bả vai Tần Thiên.

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di, hai tay vuốt ve hai khối tuyết trắng tươi mới, dùng sức nhào nặn. Lâm Hiểu Di nhất thời rên rĩ liên tục, cả người uốn éo kích động, hắc động bên dưới đã nhỏ giọt liên tục, chiếc quần lót mỏng trong nháy mắt đã ướt sũng nước.

- Sao rồi, cô giáo Lâm, có sướng không?

Tần Thiên vừa xoa bóp hai khối tuyết cầu vừa hỏi.

- A... Cậu... U... Cậu xấu lắm.

Lâm Hiểu Di hỏn hển nói, cảm giác trước ngực khiến nàng không nói lên lời.

- Hắc hắc, còn có thứ sướng khoái hơn cơ.

Tần Thiên tà ác cười, đem áo sơ mi của nàng cởi ra. Áo ngực viền đen bằng tơ bên trong liền lộ ra, hai quả cầu như không nhìn được muốn nảy ra ngoài.

Tần Thiên trực tiếp lột luôn bộ áo ngực, lập tức hai đại bạch thỏ hoàn toàn lồ lộ, cực kỳ mê hoặc. Tần Thiên cũng không nhịn được nữa, hai tay duỗi ra, há miệng mút lấy thật mạnh.

- Aaahhh....

Lâm Hiểu Di không nhịn được rên to, thân thể kịch liệt run rẩy, hai tay gắt gao ôm đầu Tần Thiên, khiến hắn càng thêm mạnh mẽ. Một tay hắn luôn xuống dưới háng nàng, nhẹ nhàng cời chiếc váy ra, bên trong liền lộ ra chiếc quần lót chữ T đã ướt đẫm nước, ngọc lộ theo đùi nàng chảy xuống thành từng vệt dài óng ánh.

Tần Thiên đưa tay luôn tới hắc động của Lâm Hiểu Di, lập tức cảm giác dâm thủy chảy ra ướt cả tay. Lâm Hiểu Di cũng ngã xuống người Tần Thiên, toàn thân mềm mại nhu nhuyến không có chút khí lực.

Tần Thiên rên sất ngay khi còn nóng, chơi gái ngay khi còn trinh... , đem vũ khí tổ truyền của mình ra, đặt trước cửa động, cảm xúc va chạm truyền tới khiến Lâm Hiểu Di mất đi lý trí, chủ động đẩy hắc động của mình tới vũ khí tổ truyền của Tần Thiên.

- Cô giáo, tôi muốn tiến vào nơi đó của cô.

Tần Thiên cười xấu xa, không đợi Lâm Hiểu Di đáp lại, mạnh mẽ nhấn một cái. Trong nháy mắt, vũ khí của hắn đâm vào trong hắc động, một cảm giác mềm mại sít sao truyền tới.

- Ah....

Lâm Hiểu Di thét lên một tiếng thảm thiết, vũ khí của Tần Thiên quá mức cường đại, cộng thêm ngày hôm qua mới bị phá, cho nên nhất thời vẫn còn rất đau.

- Sao thế, không có chuyện gì chứ?

Tần Thiên vội vàng hỏi.

- Đồ vô lại, biết rõ hôm qua người ta mới ..., lại còn dùng lực mạnh như vậy. Muốn chết sao?

Lâm Hiểu Di cau mày mắng.

- Hắc hắc, quên mất, anh sẽ cẩn thận.

Sau một lúc, Lâm Hiểu Di rên càng lúc càng lớn, càng muốn Tần Thiên làm mạnh hơn.

Tần Thiên tự nhiên làm càng lúc càng mạnh, khiến cho hắc động của Lâm Hiểu Di như hồng thủy tràn đê, khoái cảm đến chết đi sống lại. Sợ người khác nghe được, nàng cố nén không dám kêu, cuối cùng không nhịn được bèn cắn vào vai Tần Thiên.

- A...Ư..ư....

Lâm Hiểu Di rên rất có tiết tấu, trong phòng vệ sinh một khúc xuân phong vang lên.

Nửa tiếng sau, Lâm Hiểu Di không chịu được nữa, cả người run rẩy ôm chặt lấy Tần Thiên. Mà Tần Thiên cũng quát lên một tiếng, vũ khí tổ truyền sùi bọt mép. Cuộc chiến kết thúc, hai người dòn dập thở nặng, đặc biệt là Lâm Hiểu Di. Đây đã là lần thứ ba nàng tiết thân, khoái cảm đến nỗi suýt ngất đi, cả người không còn chút khí lực.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Đòi nợ

- Thế nào, lão sư, so với dùng ngón tay có khá hơn không?

Tần Thiên nhìn về mặt đỏ hồng của Lâm Hiểu Di mà trêu chọc.

- Đi chết đi, đồ lưu manh.

Lâm Hiểu Di xấu hổ, quả thực so với dùng ngón tay thì chuyện đó thoải mái hơn nhiều. Kể từ hôm qua bị Tần Thiên khai phá, trong đầu nàng lúc nào cũng có hình dáng của cái vật giống tên lửa hạt nhân đấy. Buổi tối cho dù dùng ngón tay như thế nào chẳng nữa cũng không tìm được cảm giác, nội tâm càng thêm khát vọng Tần Thiên làm nàng thêm lần nữa. Lâm Hiểu Di cũng cảm thấy mình giống như một đám phụ vậy, nhưng lại không làm sao không chế được. Dù sau phụ nữ ở tuổi ba mươi, lại thêm mới nếm mùi vị trái cấm, tất nhiên sẽ có chút lưu luyến.

- Lão sư, cô nhìn xem, chảy rất nhiều nước, có muốn lần nữa hay không?

Tần Thiên đùa giỡn nói, tay mò tới hắc động sờ một chút, không ngờ nơi này đã giống như hồ nước vậy.

- Lưu manh, đừng.

Lâm Hiểu Di vội cự tuyệt, mới vừa rồi đã lên đỉnh ba lần, nếu lại làm nữa thì chỉ sợ đi cũng không nổi.

- Hắc hắc, cái này cũng không phải do cô quyết định.

Tần Thiên cười cười, đang muốn làm thêm lần nữa, không ngờ điện thoại của Lâm Hiểu Di lại reo lên đúng lúc này, khiến hai người hơi giật mình.

Lâm Hiểu Di trốn ra, vừa nhìn số điện thoại, nhất thời sắc mặt đại biến. Nàng ấn nút trả lời, lập tức một giọng nam nhân truyền tới.

- Đồ vô sỉ, khôn nạn.

Lâm Hiểu Di giận dữ chửi, trực tiếp cúp máy, miệng thở phì phò.

- Sao thế, có chuyện gì à?

Tần Thiên vội hỏi.

- Không có gì, tôi phải về bây giờ.

Lâm Hiểu Di đứng dậy muốn rời đi, song lại bị Tần Thiên giữ lại.

- Tôi là người yêu của cô, có chuyện gì mau nói tôi sẽ giúp cô giải quyết.

Bộ dạng Tần Thiên chân thành cùng bá đạo khiến Lâm Hiểu Di trong lòng lại cảm động một trận.

- Lúc chữa bệnh cho mẹ, tôi có vay em họ chút tiền, vốn đã trả hết, nhưng hần lại không nhận. Bây giờ hần lại đòi, nói nếu tôi không trả thì phải làm nữ nhân của hần, nếu không sẽ đốt nhà tôi.

- Thì ra là vậy, không sao, tôi đi cùng cô. Tôi muốn xem kẻ nào dám đốt nhà vợ tôi, tôi liền giết hần.

Tần Thiên rất khí phách nói, sau đó dìu Lâm Hiểu Di lên, lấy khăn giấy lau chỗ chất lỏng lưu lại của hai người. Lâm Hiểu Di nhìn vũ khí của Tần Thiên vẫn hùng hổ như vậy bèn mắng một câu sắc quỳ.

Vừa lúc đó một y tá đi tới, thấy trong phòng vệ sinh một nam một nữ đi ra, nữ nhân mặt ửng hồng, nhất thời ngượng người ra.

- Mẹ nữ, cô khỏe.

Tần Thiên đùa giỡn nữ y tá, sau đó mang theo Lâm Hiểu Di rời đi.

Ra khỏi bệnh viện, hai người bắt một chiếc taxi đi về phía nhà Lâm Hiểu Di.

Nửa giờ sau đã tới.

Nhà của Lâm Hiểu Di nằm ở phía tây của khu lão thành, nhà cửa nơi đây sắp bị phá bỏ. Từ xa đã trông thấy trên tường có chữ viết bằng vôi trắng loang lổ, bên ngoài khoanh một cái vòng lớn, giống như kiểu khoanh vùng hiện trường án mạng.

Hai người xuống lầu, đi về phía Tây khu lão thành. Công nhân viên ở đây phần lớn là từ nông thôn lên nên cũng có nhưng kẻ côn đồ lưu manh, trị an cũng không tốt lắm. Xung quanh một đám lang sói đi sau một tên mập như heo, thấy Lâm Hiểu Di, cả đám lộ ra ánh mắt thèm thuồng.

Lâm Hiểu Di ở tầng một, thấy chiếc xe con dừng trước cửa, cửa mở rộng, mấy tên bộ dạng côn đồ đứng hút thuốc. Lâm Hiểu Di vừa nhìn sắc mặt liền cực kỳ khó coi, muốn xông tới nhưng Tần Thiên đã kéo lại.

- Bình tĩnh, không sao đâu.

Sau đó hần lấy điện thoại gọi cho Phong Từ, kêu đem hết đệ tử đến đây.

Hai người đi tới trước nhà Lâm Hiểu Di, mấy tên côn đồ vừa nhìn, một tên chạy vào nhà, rất nhanh một kẻ mặc đồ tây trên cổ đeo dây chuyền vàng đi ra, tay cầm một chiếc kính đen, nhìn qua là loại mặt người tính chó, còn chưa tới gần đã ngửi thấy mùi hôi nách khủng khiếp, Lâm Hiểu Di vội che mũi.

- Mày là thằng nào?

Nam tử cũng không hỏi Lâm Hiểu Di mà nhìn thẳng vào Tần Thiên, hai mắt gắt gao, tay nắm chặt, mặt đầy hận ý.

- Cút xa tao ra, mẹ hôi như "hôi lông"!()

Tần Thiên kinh tởm nói, sau đó kéo Lâm Hiểu Di về phía sau, bộ dáng rất khoa trương.

Nam tử nghe thế, sắc mặt đại biến, cực khó coi, mấy tên tiểu đệ cố nén cười. Tần Thiên nhìn bộ dáng của hần vô cùng cao hứng, hần chính là muốn làm nhục xong giết, dám động tới nữ nhân của tao, đéo cần biết mày có lý hay không, đánh rồi nói. Tần Thiên chính là như vậy, nữ nhân của mình không thể cho kẻ khác chạm vào.

- Hừ! Không nói nhảm với mày nữa, tiền tao đâu, đưa đây.

Nam tử nhìn Lâm Hiểu Di nói.

- Hừ! Tiền gì? Chúng tôi sớm đã trả sạch, cả lợi tức và vốn đều đã trả, anh còn muốn thế nào nữa?

Lâm Hiểu Di tức khí nói.

- Không sai, cô đã trả hết, nhưng muộn một giờ. Bây giờ thêm lợi tức là một vạn.

Nam tử vô lại nói.

- Anh không phải là người.

Lâm Hiểu Di cực kỳ tức giận nói.

- Hừ! Tùy cô muốn sao cũng được, dù sao hôm nay cô cũng phải đem tiền ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí. Dĩ nhiên cô cũng có thể theo tôi nửa năm tôi sẽ miễn tiền cho, còn cho mẹ cô mỗi tháng hai nghìn đồng tiền thuốc, thế nào?

Nam tử say đắm nhìn vào bộ ngực Lâm Hiểu Di.

- Không cần tức giận, cùng loại động vật này tức giận thì thực không đáng, giao cho tôi. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www.TruyenFULL.net

Tần Thiên bước lên trước che Lâm Hiểu Di ở sau.

- Một vạn đồng tao có thể cho mày

Tần Thiên liếc nam tử kia nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thực lực của Thiên bang

- Mày muốn giúp cô ta? Mày là con nhà ai, nhiều tiền lắm sao?

Nam tử khinh thường nhìn Tần Thiên, nhìn qua thì Tần Thiên cũng chỉ giống thằng nông dân nghèo, làm sao giống cái hạng người có thể rút ra được một vạn đồng? Ngược lại rất giống mấy tên côn đồ các ké, chẳng qua đẹp trai hơn một chút.

- Tao là người yêu của cô ấy.

Tần Thiên thân nhiên nói.

- Người yêu? Ha ha ha... Nóc con, lông của mày đã mọc chưa, làm người yêu của cô ta sao? chết cười.

Nam tử nhìn Tần Thiên cười to nói, mùi hôi nách phả ra. Tần Thiên cùng Lâm Hiểu Di nhất thời ngạt thở, vội lùi ra sau, tránh cho chẳng may hít quá nhiều lại trúng độc.

- Lông có đủ dài hay không, về hỏi mẹ mày một chút sẽ biết.

- ĐKM, nhóc con, mày dám chửi tao, muốn chết đây mà.

Nam tử vừa nghe liền sôi máu.

- Chửi mày thì sao? Nói thế là còn dễ cao mày đấy.

Tần Thiên khinh thường nói.

Nam tử nhất thời giận xanh mặt, mấy thằng đệ liền xông tới, bộ dáng rõ ràng muốn động thủ, nhưng nam tử đã ra hiệu dừng lại.

- Tốt thôi. Nhóc con, mày lì lắm, vậy cũng không sao. Hôm nay nói cho mày biết, không lấy ra được một trăm vạn chúng mày đừng nghĩ rời khỏi đây. Nguồn truyện: Truyện FULL

Nam tử tức giận chỉ vào hai người nói.

Lâm Hiểu Di nghe xong biến sắc, cả giận nói:

- Anh là đồ súc sinh, vừa rồi còn nói một vạn, làm sao bây giờ đã thành một trăm vạn?

- Ha ha... Tao thích thế, làm sao? Mày có thể cần tao sao? Nói cho mày biết, một trăm vạn này là phí tổn tinh thần, tốt nhất là trả cho đủ, bằng không... Tao liền đánh chết chết chúng mày, có biết chữ Tử viết thế nào không?

- *Mày... Thằng súc sinh.*

Lâm Hiểu Di tức giận mắng.

- *Me, còn dám mắng tao, chúng mày đem bắt ả lại. Trước tiên tao muốn sàng khodì một chút đã.*

Nam tử cả giận nói, lập tức mấy đàn em liền tiến tới chỗ Lâm Hiểu Di.

- *Là chúng mày muốn chết đấy.*

Tần Thiên che Lâm Hiểu Di ở phía sau, nhìn bọn côn đồ ngu ngốc nói.

- *Tần Thiên, cậu không đánh lại chúng đâu. Để tôi ở lại cản chúng, cậu mau đi báo cảnh sát.*

Lâm Hiểu Di vội vàng kéo tay Tần Thiên. Nàng biết Tần Thiên tuy thường xuyên đánh nhau, nhưng hiện tại đối phương đông như vậy, nàng cũng không tin hấn làm được gì, chỉ có báo cảnh sát mới là cách duy nhất.

- *Yên tâm, mấy thằng côn đồ mà thôi, một cái tát cũng đủ chết rồi. Để một nữ nhân ở lại rồi trốn đi, tôi còn là đàn ông sao. Chờ xem, tôi đảm bảo cho bọn chúng quỳ trên đất xin tha thứ.*

Tần Thiên cố trấn an Lâm Hiểu Di, nhưng nàng cũng không lạc quan hơn là bao.

- *Hừ. Nhóc con, tao nghĩ mày mới là thằng phải chết. Bọn mày, đem hai người chúng nó bắt lại, ông đây muốn xem bộ dạng mày quỳ dưới chân tao van xin thế nào?*

Nam tử vô cùng lớn lối nói.

Tiếng nói vừa dứt, mấy tên côn đồ đã tới sát hai người. Tần Thiên nhàn nhả như đang đi dạo, liếc nhìn màn hình điện thoại, miệng nói khẽ: Đến rồi.

Lời hấn vừa dứt, đột nhiên ba chiếc xe du lịch Jinbei từ cửa khu tiến vào, chạy thẳng tới chỗ Tần Thiên thì dừng lại. Mấy tên côn đồ cuống quýt né ra, mà ba chiếc Jinbei kia dừng lại cách Tần Thiên ba bước. Một nam tử anh tuấn đi xuống, chính là huynh đệ của Tần Thiên, Phong Tử.

- *Phong Tử, có biết lái xe hay không, muốn chết sao?*

Một tên côn đồ đi tới, Phong Tử quay lại đập một cái vào hạ thể hấn, cực kỳ chuẩn. Tên côn đồ các ké liền nằm xuống, phía dưới hình như không dùng được nữa.

- *Muốn chết.*

Phong Tử nhìn tên côn đồ, bộ dáng lãnh khốc rất đẹp trai, nhưng ngay sau đó đi tới trước mặt Tần Thiên, cực kỳ tôn kính nói:

- *Lão đại, đã dẫn anh em đến rồi.*

Nói xong chỉ về mấy cái xe. Cửa xe mở ra, một đám người cầm gậy sắt đi xuống, cùng mặc áo T-shirt màu đen, chỉnh tề đi tới trước Tần Thiên hô:

- *Thiên ca khỏe, chị dâu khỏe.*

Thanh âm cực kỳ vang dội, vô cùng chân thật. Mấy tên côn đồ các ké sợ tái mặt, tính toán đường trốn. Nam tử hôi lông kia thấy tràng diện này liền biết không ổn, vội vàng gọi điện thoại cầu cứu.

- *Ừm, không tệ.*

Tần Thiên nhìn đám đàn em khen ngợi. Không nghĩ ra Phong Tử lại có khả năng huấn luyện thủ hạ tốt như vậy.

- *Lão... lão đại... Tần Thiên, chuyện này...*

Lâm Hiểu Di giật mình nhìn Tần Thiên. Nàng vốn cho rằng hấn ở bên ngoài đánh nhau nhưng chỉ là bọn các ké mà thôi. Không nghĩ tới hấn lại có nhiều thủ hạ như vậy, làm nàng cực kỳ rung động, khó trách vừa rồi hấn chẳng có chút sợ hãi nào.

- *Đây là người của tôi. Sao, cô sợ à?*

Tần Thiên thân nhiên nói, bộ dáng hấn rất trâu bò, làm cho người ta muốn cắn một phát.

- *Không sợ, không sợ.*

Lâm Hiểu Di mạnh mẽ lắc đầu, có chút khấn trương, trong lòng đã quá mức kinh sợ. Đây đã là lần thứ hai Tần Thiên khiến nàng bất ngờ như vậy, lần đầu tiên là lúc trong bệnh viện.

- Phong Tử, giao chúng cho mày, bồi thường cho chúng ít phí tổn tinh thần, không chết người là được. Tao thấy bọn chúng cũng khá nhiều tiền.

Tần Thiên chỉ vào nam tử kia nói.

- Không thành vấn đề, để nó cho tao.

Phong Tử nói xong, dẫn ba mươi huynh đệ đi tới, khiến tên nam tử kia bị dọa ngã phịch xuống đất.

- Mày đừng làm bừa, cho mày biết tao quen biết với Cậu ca. Mày dám động đến tao, Cậu ca sẽ không để yên đâu.

- Hừ, ngu ngốc, chết đến nơi còn bày đặt uy hiếp tao, muốn chết sớm phải không?

Phong Tử vừa nói vừa tát cho nam tử kia một phát, khiến hán nước mũi hòa lẫn với máu tung tóe ra, bị lực tát làm lùi ra sau liên tiếp mấy bước.

- Mẹ, hôi long quá, mấy người các cậu dạy dỗ thành này đi.

Phong Tử nhìn nam tử kia rất chán ghét, giao hán cho thủ hạ. Mấy người nhào tới, đánh cho tên nam tử kia không ra hình người nữa.

- Tốt, tốt, đánh hay lắm, còn chưa thu phí hao tổn tinh thần đâu.

Phong Tử hô lên, mấy tên đàn em đang đánh chợt dừng lại. Phong Tử bước tới, dẫm lên ngực nam tử kia.

- Thằng ngu, mày muốn mua cái mạng mày bao nhiêu.

Phong Tử nói.

- Chúng mày... Chúng mày đừng mơ tưởng. Người của tao rất nhanh sẽ đến, chúng mày nhất định phải chết.

Nam tử vẫn hung hăng.

- Còn ngoan cố à? Đánh tiếp, đánh cho nó lòi tiền ra mới thôi.

Phong Tử rất lưu manh nói.

- Tần Thiên, như vậy hình như không hay lắm đâu.

Lâm Hiểu Di nhìn nam tử bị đánh cũng thấy hơi sợ.

- Yên tâm, kẻ xấu sống lâu, không dễ chết đâu. Tôi cũng không có ý muốn giết thằng này.

Tần Thiên cười tà, tay lại sờ mó tới bộ ngực Lâm Hiểu Di, khiến nàng đỏ mặt, mắng thầm sắc lang.

- Thằng nào dám động tới người của tao?

Vừa lúc đó, một tràng tiếng quát tháo từ xa truyền lại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Anh em một nhà

Mọi người đồng thời nhìn lại, thấy một nam tử rất gầy mang theo mười mấy tên côn đồ đi tới, trong tay mỗi tên một cái ống nước, bộ dáng cực kỳ hung ác.

- Cậu ca, cứu em.

Nam tử đang ăn đòn nhất thời hét lên, cuống quýt bỏ từ đất dậy, muốn chạy tới, lại bị Phong Tử đạp cho lật ngửa ra đất.

- Còn động dậy tao giết.

Phong Tử lạnh lùng nói, thiết côn trong tay khua mấy cái khiến nam tử kia run lấy bầy.

- *Mày ở lại trông nó, chúng mày theo tao.*

Phong Từ cùng toàn bộ người Thiên bang tay cầm gậy sắt, bộ dáng mười phần sát khí đi tới sau lưng Tần Thiên, nhìn chăm chăm đám người vừa mới đến.

Tên cầm đầu gầy gầy bên kia thấy nhiều người như vậy cũng chột dạ, nhưng vẫn sai bước đi tới.

- *Hừ. Chúng mày chờ chết là vừa, động đến tao sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.*

Trên mặt bị đánh không ra hình thù nhưng nam tử vẫn cố gào lên, trong lòng hung phấn, đã bắt đầu suy nghĩ xem nên trả thù bọn Tần Thiên thế nào.

Đối diện, người gầy kia mang theo mười mấy người đi tới trước Tần Thiên ba thước thì dừng lại. Vào giờ phút này đột nhiên không gian trở nên yên tĩnh. Phong Từ, Tần Thiên, và nam nhân gầy gò, ba người giống nhau đều gắt gao nhìn chăm chăm đối phương.

- *Thiên ca, Phong Từ.*

- *Sáu Từ.*

- *Mẹ kiếp, thì ra là mày, Sáu Từ.*

Chợt Tần Thiên, Phong Từ và nam nhân gầy gò kia cùng hô lớn, sau đó chạy tới ôm nhau, khiến mọi người xung quanh như ngớ ngẩn. Làm sao một trận đánh nhau máu me lại biến thành chỗ tụ hội thế này? Nhất là nam tử đang nằm dưới đất, hẳn nhớ đại ca của hắn không có sở thích như vậy.

- *Mẹ kiếp, Sáu Từ, làm sao mày lại ở đây, lại còn đem theo đám đệ tử ngu như vậy chứ?*

Ba người tách ra, Phong Từ đâm một quyền vào Sáu Từ nói.

- *Sáu Từ, bà mày không phải là không cho phép mày dính dáng tới xã hội đen sao?*

Tần Thiên cũng đánh một quyền vào người Sáu Từ.

- *Ôi, chuyện này nói ra dài lắm, chúng ta đã lâu không gặp, trước hết tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện. Lâu không gặp hai thằng mày khiến tao buồn bực muốn chết.*

Sáu Từ nhìn hai người nói.

- *Tần Thiên, chuyện này là sao?*

Lâm Hiểu Di ở bên cạnh không nhịn được hỏi.

- *A, thiếu chút nữa quên mất, giới thiệu với mày đây là chị dâu của chúng mày, Lâm Hiểu Di. Đây là anh em của tôi, Triệu Phong, biệt hiệu Phong Từ, đây là Sáu Từ.*

Tần Thiên cao hứng giới thiệu.

Sáu Từ này là người trước kia được Tần Thiên cùng Phong Từ cứu ra từ trong tay một đám người, lúc ấy hắn bị dao găm đang kề cổ. Tần Thiên cùng Phong Từ liều chết cứu hắn, cho nên sau đó ba người trở thành huynh đệ, ngày ngày ở cùng một chỗ. Nhưng sau này vì nguyên nhân đặc biệt nên rời khỏi, trở về nhà, từ đó chỉ còn hai người Tần Thiên và Phong Từ. Không nghĩ ra hôm nay lại gặp nhau ở đây, Tần Thiên cùng Phong Từ không thể nào cao hứng hơn.

- *Chị dâu khỏe. Chị dâu quả thực xinh đẹp.*

Sáu Từ vui vẻ khen, Lâm Hiểu Di nhất thời đỏ mặt, lộ vẻ ngượng ngùng.

- *Sáu Từ khỏe, mọi người đừng đứng nữa, vào nhà ngồi đi.*

Lâm Hiểu Di nói.

- *Tốt, chúng ta đã lâu không tụ tập, mau vào hảo hảo hàn huyên một chút.*

Tần Thiên vỗ vỗ bả vai hai người rồi bước vào nhà Lâm Hiểu Di.

- *Cầu ca, Cầu ca, em ở đây, cứu em với.*

Nam tử trên mặt đất hô hoán, nhất thời ba người cũng dừng lại.

- *Sáu Từ, đây là đàn em mày à, nếu là đàn em mày thì thôi thả nó đi.*

Tần Thiên nhìn Sáu Tử nói.

- Sao vậy, nó làm sao lại đắc tội Thiên ca?

Sáu Tử vội hỏi.

- Nó không phải đắc tội với tao mà với chị dâu mày. Nể thằng này là đàn em mày tao bỏ qua một lần.

- Hừ, loại thói nát này làm sao xứng làm huynh đệ của tôi. Dám đắc tội chị dâu, muốn chết. Thiên ca, anh muốn làm gì hắn cũng được, đừng để ý đến tôi. Nó với tôi chỉ có chút quan hệ lợi ích nhỏ mà thôi.

Sáu Tử chỉ nam tử trên mặt đất nói.

- Cậu ca, cậu ca, anh đừng như vậy, anh không thể bỏ em lại được. Em cho anh tiền, anh muốn bao nhiêu em cũng đưa, xin anh đừng bỏ em lại.

Nam tử hoảng sợ, hắn vội lần không nghĩ tới người hắn gọi tới lại xưng em gọi anh với Tần Thiên.

- Cút ngay.

Sáu Tử chán ghét nói, trực tiếp đạp hắn ra.

- Sáu Tử, nếu không phải người của mày thì tao cũng không khách khí nữa. Phong Tử, mày xem làm sao thì làm.

- Không vấn đề, chúng mày thu phí hao tổn tinh thần của nó, nếu không đưa ra thì làm thịt nó đi.

Phong Tử nói với mấy tên đàn em.

- Vâng, Phong ca.

Mấy tên đàn em đi tới chỗ nam tử, ba người Tần Thiên thì vào nhà ngồi, Lâm Hiểu Di vội vàng thu dọn.

- Tôi, uống chén trà đi.

Lâm Hiểu Di bưng trà ra đặt trên bàn, Phong Tử cùng Sáu Tử vội vã cảm ơn. Lâm Hiểu Di đặt trà xuống liền rời đi, điều này làm Tần Thiên rất hài lòng, thực nữ có khác, đúng là rất hiểu chuyện.

- Mẹ nó, Thiên ca anh lợi hại quá, tìm được chị dâu xinh đẹp lại đảm đang, tôi quá hâm mộ anh.

Sáu Tử nhìn Tần Thiên nói.

- Mẹ, Thiên ca tìm nữ nhân mà không nói cho em, bảo sao em rủ anh đi tán nữ sinh đại học lại không chịu đi, hóa ra đã có hàng lậu xinh đẹp như vậy. Sinh viên xinh đẹp nhất em từng bỏ lên bụng cũng không bằng một phần chị dâu.

Phong Tử rất là khoa trương nói phét.

- Cái này, cũng thường thôi, thường thôi... không cần ghen tỵ.

Tần Thiên giả bộ khiếm tốn nói.

- Ta nhỏ vào.

Phong Tử cùng Sáu Tử cùng giơ ngón giữa khinh bỉ.

- Phải rồi, Sáu Tử, làm sao mày lại tới Quảng Châu, không phải đang ở nhà An lão sao? Mấy tháng không gặp làm sao thay đổi lớn như vậy? Tự ra ngoài lẩn lộn, cũng không báo cho anh mày một tiếng, như vậy là không nghĩa khí đâu. Mà bà của mày đâu, không quản mày à?

Tần Thiên nói một hơi dài.

- Bà tôi qua đời rồi.

Sáu Tử có chút bi thương nói.

- Hà, có chuyện gì thế, bà thân thể tốt như vậy làm sao tự nhiên qua đời?

Tần Thiên kinh hãi hỏi lại.

- Đúng vậy, chuyện là thế nào, mày đừng nói giỡn.

Phong Từ cũng không ngờ được.

- Tôi không đùa hai người đâu. Thân thể của bà tôi thực sự tốt, nhưng không ngờ ra đường bị xe đụng, nhưng chắc chắn không phải ngoài ý muốn, là có kẻ cố tình.

Sấu Từ tức giận nói, hai tay nắm chặt, gân xanh nổi lằn ngoằn.

- Khốn nạn, là thằng nào, bọn tao đi giết nó.

Phong Từ giận dữ đứng lên nói.

- Hừ, là thằng Ngưu Tử. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Sấu Từ cả giận nói.

- Con mẹ nó, thằng vương bát đần, chúng ta đi giết nó. Tao cũng muốn xem Hồ Bang có thể làm gì?

Phong Từ cả giận nói.

- Ngồi xuống Phong Từ, bình tĩnh chút đi.

Tần Thiên nhìn Phong Từ nói. Phong Từ không cam lòng nhưng vẫn phải ngồi xuống.

- Nói cụ thể xem chuyện thế nào?

Tần Thiên hỏi Sấu Từ.

- Hừ. Ngưu Tử thằng khốn nạn đó ngày trước đắc tội bạn học của tôi, bị tôi đánh, trong lòng nó ghi hận, muốn tìm cách trả thù. Lúc tôi cùng bà ra ngoài mua đồ, có chiếc xe đâm vào tôi, bà liền đẩy tôi ra, kết quả bị đâm trúng. Đưa đến bệnh viện thì bà đã tắt thở, tôi trong cơn tức giận bèn đem dao tới tìm Ngưu Tử, không nghĩ nó đã chuẩn bị trước. May mà tôi chạy nhanh không thì đã sớm chết mất xác rồi. Sau đó em gái tên Ngưu Tử được bang chủ Hồ bang đề ý, hẳn liền mượn cơ hội này leo lên tầng lớp trung cấp trong bang, thực lực tăng lên, tìm người đến ép tôi, tôi đành chạy tới Quảng Châu. Tôi sợ liên lụy nên không nói cho hai người, tôi muốn tự mình huấn luyện một đội ngũ, sau này quay lại giết đám người Hồ bang đó báo thù.

Sấu Từ hung hăng nện một đấm lên ghế salon nói.

- Khốn kiếp, thằng Ngưu Tử không ngờ đã chen lên trung tầng Hồ bang, xem ra có chút khó khăn rồi.

Phong Từ nhíu mày nói.

- Ủ, chuyện này nên bàn bạc kỹ, không thể làm liều. Hồ bang cũng không phải thế lực nhỏ, phải cẩn thận. Sấu Từ, bọn tao nhất định báo thù cho bà của mày.

Tần Thiên kiên quyết nói.

- Không, thù này tôi muốn tự tay trả, nếu không không cách nào xoa dịu tâm trạng của tôi.

Tần Thiên nghe vậy cũng gật đầu, tựa hồ liên tưởng đến điều gì đó.

- Phải rồi, Thiên ca, hai người đang làm gì vậy, những người ngoài kia cũng là người của hai người sao?

Sấu Từ nhìn hai người hỏi.

- Đúng, là của bọn tao, tao cùng Tần Thiên chuẩn bị lập một đại bang. Thế nào, Sấu Từ, mày có hứng thú không? Chuyện này đối với việc báo thù cũng có lợi.

Phong Từ nói.

- Đúng, Sấu Từ, chúng ta là anh em, mày nên theo cùng chúng tao mới phải.

Tần Thiên cũng nhìn Sấu Từ nói.

- Hai người bằng lòng sao? Tôi còn mang một mối thù đó.

Sấu Từ nhìn hai người xác định lại.

- Tất nhiên, ai bảo chúng ta là anh em.

Phong Từ nói, Tần Thiên cũng gật đầu.

- *Tốt, từ hôm nay trở đi, tôi sẽ mang người đầu nhập vào cùng hai người lẫn lộn.*

Sầu Từ kích động nói.

- *Tốt... Chúng ta lấy trà thay rượu, cạn chén...*

Phong Từ nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Học bơi lội

Tần Thiên cùng Sầu Từ hàn huyên một hồi, Hàn Thi Vũ liền điện thoại tới, gọi bảo Tần Thiên lên lớp. Tần Thiên liền để cho Phong Từ cùng Sầu Từ tính chuyện trong bang trước, kế hoạch cụ thể thì chờ hắn quyết định sau. Ngay sau đó Tần Thiên liền dẫn Lâm Hiểu Di vui vẻ đi tới trường.

Đến trường học, Lâm Hiểu Di đi vào phòng làm việc, Tần Thiên thì đi đến khoa. Còn chưa đến cửa khoa, liền thấy một đám người từ bên trong đi ra trong đó có Hàn Thi Vũ và Phạm Kiến. Hàn Thi Vũ thấy Tần Thiên, lập tức liền cao hứng gọi Tần Thiên đi tới.

- *Thế nào, Tần Thiên, mẹ Lâm lão sư không sao chứ?*

Hàn Thi Vũ hỏi, buổi trưa lúc Hàn Thi Vũ gọi điện, Tần Thiên đã đưa tình huống nói cho Hàn Thi Vũ, để cho Hàn Thi Vũ nói cho nàng là không có chuyện gì, không cần lo lắng.

- *Thiên ca, anh không sao là tốt rồi. Đúng rồi, tên tiểu tử kia anh định xử lý hắn thế nào?*

Phạm Kiến đi tới, chỉ vào thằng lùn mới từ bên trong đi ra nhìn Tần Thiên hỏi. Thằng lùn vừa ra tới liền thấy Tần Thiên, nhất thời trong mắt tràn đầy sợ hãi, vội vàng cúi đầu không dám nhìn Tần Thiên, mặt mũi xám xịt hướng một bên trốn đi. Chuyện buổi sáng là hắn biết rồi, Tần Thiên không có bị gì nên cả ngày cũng cầu nguyện Tần Thiên ngàn vạn lần đừng đến trường, không nghĩ tới vừa ra khỏi cửa đã đụng phải.

- *Có ý tứ, chúng ta chơi đùa hắn một chút.*

Tần Thiên nhìn thằng lùn né tránh mình từ phía xa nói, sải bước đi tới, trực tiếp chắn trước mặt thằng lùn, hù cho hắn run run một trận.

- *Cậu... Cậu muốn làm gì, tôi muốn tố cậu... Cậu... Nơi này chính là... Là trường học, cậu không nên làm loạn.*

Thằng lùn nhìn Tần Thiên khản trương, miệng lắp ba lắp bắp

- *Thật sao, trường học thì thế nào? Anh đấy muốn làm loạn thì làm loạn, mày có thể làm gì tao nào?*

Tần Thiên nhìn thằng lùn nói, mạnh mẽ đi về phía trước rồi một bước, dọa thằng lùn trực tiếp quỳ xuống.

- *Tôi không dám, tôi không dám, tôi không dám nữa, van xin cậu đừng đánh tôi. Tôi nói xin lỗi, tôi nói xin lỗi, tôi đem video trong điện thoại đi động xóa đi rồi, van xin cậu đừng đánh tôi.*

Thằng lùn hoảng sợ nói, cuống quýt móc điện thoại đi động ra đưa cho Tần Thiên.

Tần Thiên không nghĩ đến tên này không có cốt khí như vậy, trực tiếp quỳ xin tha, làm cho hắn hoàn toàn không có hứng ngược đãi nữa.

- *Quên đi, tha cho mày một mạng, tuyệt đối không có lần sau đâu.*

Tần Thiên nhìn hắn nói, một cước đem hắn đạp đi, trực tiếp cầm điện thoại trên tay của hắn, format thẻ nhớ xong, sau đó ném trở về cho hắn.

- *Cút đi.*

Tần Thiên nhìn hắn khinh bỉ nói. Thằng lùn lập tức luôn miệng nói cảm ơn, thật nhanh chạy mất.

- *Xế chiều học cái gì thế?*

Tần Thiên quay đầu lại nhìn Hàn Thi Vũ và Phạm Kiến hỏi.

- Bơi lội.

Phạm Kiến nói.

- Là học thể dục à, đúng là quá khoai.

Hai mắt Tần Thiên sáng lên. Học bơi lội, không phải có thể trợ giúp dạy dỗ những mỹ nữ kia bơi lội sao? Sau đó lại không cần thận trọng phải cái gì đó, vậy thì thoải mái hơn rồi.

- Lưu manh.

Hàn Thi Vũ nhìn bộ dạng Tần Thiên, lập tức khinh bỉ nói.

- Đúng đấy, lưu manh.

Phạm Kiến cũng khinh bỉ nói, làm bộ nghiêm túc.

- Móa, anh là người đứng đắn mà.

Tần Thiên nói.

- Em không tin.

Hàn Thi Vũ khinh bỉ nói, xoay người rời đi. Tần Thiên vội vàng đuổi theo, Phạm Kiến theo sát phía sau.

.....

Ba người đi tới khu bơi lội, mọi người về căn bản đã đến đông đủ. Rất nhanh, chuông vào học vang lên, giáo viên thể dục lập tức huyết sáo, gọi tập trung.

Giáo viên thể dục là lão gia hỏa chừng năm mươi tuổi, mang một cái kính mát Địa Trung Hải. Thấy nữ sinh khoa mỹ thuật tạo hình đi tới, nhất thời hai mắt sáng lên, bởi vì khoa này mỹ nữ nhiều như mây đen trời mưa.

- Lão già dè.

Phạm Kiến nhìn thầy thể dục nói. Cái lão gia hỏa nhìn chăm chăm vào một người nữ sinh ngực lớn, bộ dáng sắc lang, còn thiếu chảy nước miếng thôi.

- Tốt, tập hợp nào, nữ sinh đứng trước, nam sinh ở phía sau. Đứng mỗi hàng mười người, dãn cách ra một chút, xếp thành hàng lập tức điểm số.

Lão gia hỏa nhìn mọi người nói. Mọi người lập tức làm theo lời của hắn, rất nhanh liền sắp xếp thành đội, rồi điểm số.

- Rất tốt, bây giờ các trò đi trong phòng thay đồ nhận lấy áo tắm, năm phút sau tập hợp.

Lão gia hỏa nhìn mọi người nói. Lập tức mọi người nhanh chóng tản ra, chạy vào phòng thay đồ.

Mấy phút sau đã có người lục tục đi ra, cả đám nam sinh đều hèn mọn vô cùng, thật sớm đều chạy ra chờ ở cửa phòng thay đồ nữ, chờ nữ sinh đi ra. Những nữ sinh sau khi thay áo tắm đều gọi cảm vô cùng, chung quanh toàn là bắp đùi trắng bóng, sáng ngời làm trông mắt cũng muốn lồi ra.

- Ta kháo, tại sao lại không phát hiện, nữ sinh lớp chúng ta lại có hàng họ tốt như vậy.

Một tên rất là hèn mọn nhìn nữ sinh bước ra nói. Lúc này, Hàn Thi Vũ đi ra, trong phút chốc, tất cả mọi người choáng váng u mê. Mịa nó, ăn được con bé này thì khỏi bàn.

Trường học phát đồ thuộc loại hai mảnh, không phải loại liền thể. Vóc người Hàn Thi Vũ vốn đã cực kỳ xinh đẹp, cộng thêm áo tắm phụ trợ, thoát nhìn gọi cảm hấp dẫn cực kỳ.

- Mợ, đây là nữ nhân của lão tử, không cho bọn này nhìn.

Tần Thiên thâm nghĩ, vội vàng đi tới, che ở trước mặt Hàn Thi Vũ. Nhất thời nam sinh đều thâm mắng Tần Thiên vô sỉ.

- Tần Thiên, em đẹp không?

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên chớp chớp mắt hỏi, trên mặt cực kỳ ngượng ngùng. Đây là lần đầu tiên nàng mặc loại y phục hở hang này đứng trước mặt mọi người, lộ vẻ cực kỳ khấn trương.

- Đẹp lắm, dĩ nhiên rất đẹp, quả thực chính là người đẹp mà muôn hoa phải ghen tị.

Tần Thiên mê đắm nói, hai mắt gắt gao nhìn vào khối thịt non mềm trước ngực Hàn Thi Vũ, bị áo tắm bó chặt, nhìn qua có cảm giác cực kì sinh động.

cực kỳ hấp dẫn.

- *Sắc lang, không cho nhìn.*

Hàn Thi Vũ vội vàng bảo vệ ngực của mình, trên mặt đỏ bừng, trong lòng cũng thật cao hứng, đây là chứng minh mình rất có sức hấp dẫn.

- *Không có, ánh mắt của anh chỉ là thường thức nghệ thuật, em đừng hiểu lầm, không nên hiểu lầm, anh mới là thuần khiết thực sự, anh Cường Thuần Khiết chỉ là giả tạo thôi.*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nghiêm túc nói.

- *Lượn đi. Có quý mới tin anh.*

Hàn Thi Vũ khinh bỉ nhìn Tần Thiên một cái, nhưng ngay sau đó hướng đội ngũ bên kia đi tới, Tần Thiên vội vàng đi theo.

Lão giáo viên thể dục cũng đã thay một cái quần bơi, lúc này đang rình coi nữ sinh với bộ dạng hèn mọn, đồ vật trong quần bất tri bất giác đã sưng lên.

- *Lão sắc quỷ, phải kiếm biện pháp chinh hấn.*

Tần Thiên hướng về phía Phạm Kiến nói. Hấn cũng không muốn lão sắc quỷ này động tay động chân với Hàn Thi Vũ.

- *Không thành vấn đề, chúng ta đập bể kính hấn ra, hết nhìn.*

Phạm Kiến nói.

- *Tốt, cậu đi qua cố định hấn, đem kính mắt định rọi, tôi từ bên cạnh qua đập nát.*

Tần Thiên nói, Phạm Kiến gật đầu, hai người lặng lẽ rời khỏi đội ngũ. Tần Thiên đi phòng thay quần áo tìm giày đi vào, rồi hướng Phạm Kiến nháy mắt. Phạm Kiến lập tức liền hướng thầy thể dục nhanh chóng vọt tới.

- *Thình thịch.*

- Ai nha.

Một tiếng kêu thật lớn, Phạm Kiến trực tiếp đem cả người thầy thể dục đánh bay, bay ra ngoài đến mấy mét, kính mắt văng qua một bên. Tần Thiên trực tiếp bước nhanh đi qua, cò-rắc, kính mắt trong nháy mắt nứt từng mảnh.

- *Ai nha, thật ngại quá. Lão sư, em không phải cố ý, thầy mau dậy nào, đeo mắt kính lên.*

Phạm Kiến nhìn lão già dê nói, rồi đỡ hấn lên. Lão già hỏa này vô cùng tức giận, lập tức cầm kính mắt đeo lên, ngay sau đó liền chuẩn bị dạy dỗ Phạm Kiến, kết quả lại phát hiện mình trong mắt nhìn qua là mười mấy tên Phạm Kiến. Thì ra nó đã bị vỡ vụn rồi.

- *A... Mắt kính của ta, đây là Dior(hàng của công ty thời trang nước Pháp) đấy, hơn tám nghìn đồng đó. Ai đập nát đó?*

Lão sư tức giận hét lớn, toàn bộ học sinh phía dưới cười to. Mọi người vươn ra ngón cái khen Tần Thiên và Phạm Kiến làm tốt, nhưng ngay sau đó lập tức kéo nữ sinh mình ngưỡng mộ trong lòng đi xuống nước.

- *Tần Thiên, dạy em bơi được không? Em vẫn chưa biết.*

Hàn Thi Vũ đi tới bên cạnh Tần Thiên, xấu hổ nhìn Tần Thiên nói, cúi đầu không dám nhìn Tần Thiên. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - [www.TruyệnFULL](http://www.TruyệnFULL.net)

"Ta khao, đây là hấp dẫn ta sao, chủ động đưa lên miệng à."

Tần Thiên trầm nghĩ, lập tức nói:

- *Đương nhiên là có thể.*

Nói xong liền cầm tay Hàn Thi Vũ hướng bể bơi đi tới. Hàn Thi Vũ bị Tần Thiên nắm bàn tay nhỏ bé, nhất thời tim mạnh mẽ đập nhanh, cực kỳ khẩn trương.

Trên bờ, lão già hỏa đang gằm thét vì cái kính của lão.

Tiếp theo tiết bơi lội sẽ có gì đặc sắc, sẽ phát sinh sự kiện phản kích gì, mọi người sẽ phải bối rối đấy, hắc hắc (Lời tác giả)

Cường Thuần Khiết: Thế thì vấn đề này không thể chậm trễ được

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50: Lâm trận bỏ chạy

Tần Thiên mang theo Hàn Thi Vũ xuống nước, hướng một địa phương vắng người từ từ đi tới. Hàn Thi Vũ bị Tần Thiên nắm bàn tay nhỏ bé thì rất khản trương, nhất là bị ánh mắt mê đắm của hắn nhìn trước ngực mình, lại càng lộ ra vẻ xấu hổ.

Tần Thiên nhìn mặt Hàn Thi Vũ đỏ hồng, cực kỳ ngượng ngùng lại càng thêm hấp dẫn động lòng người. Tiểu huynh đệ trong quán không nhận được đã bắt đầu chào cò rồi.

- Tần Thiên, anh có thể động tay động chân đối với em được không? Anh đùa bỡn như lưu manh.

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên ngượng ngùng hỏi.

- Làm sao có thể, anh là người chính trực, ghét nhất cái chuyện lưu manh này.

Tần Thiên ra vẻ đạo mạo nói.

- Kia... Kia cái tay của anh sao đặt trên mông của em?

Hàn Thi Vũ nói.

- A... Cái này sao, là anh sợ em ngã xuống, giữ lấy em thôi.

Tần Thiên nghiêm túc nói.

- Anh... anh chính là lưu manh chính cống, nào có ai đỡ người như vậy, tay cũng đặt vào mông.

Hàn Thi Vũ nói.

- Hắc hắc... Với quan hệ của chúng ta thì không được sao?

Tần Thiên hèn mọn cười cười, bàn tay phải đặt lên trên cái mông ngạo nghễ ưỡn lên của Hàn Thi Vũ, cảm thụ được sự mềm mại, nhẹ nhàng vân vân, nắn bóp. Hàn Thi Vũ bị Tần Thiên lộng như vậy, thân thể không khỏi phát run lên.

- Em... Chúng ta quan hệ làm sao không giống với lúc trước.

Hàn Thi Vũ có chút khản trương nhìn Tần Thiên, đưa tay nắm lấy tay Tần Thiên đang sờ loạn trên cái mông nhỏ, không cho hắn tiếp tục.

- Em đã quên sao, em đã nhận là bạn gái của anh mà.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói, nhìn bộ dáng xấu hổ của nàng, không nhận được nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Hai người mặt đối mặt, trên người Hàn Thi Vũ tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, để cho Tần Thiên một trận kích động.

- Anh... Anh... Anh nói bậy gì đó? nhân gia mới không phải là bạn gái của anh, nhân gia còn không có đáp ứng anh.

Hàn Thi Vũ ngượng ngùng nói, thân thủ nhẹ nhàng đánh một cái vào lồng ngực Tần Thiên, rồi khẽ cúi đầu, không dám nhìn Tần Thiên. Hơi thở nam nhân trên người Tần Thiên truyền đến làm cho nhịp tim nàng đập nhanh, thân thể nóng lên.

Tần Thiên thấy bộ dạng ngượng ngùng của Hàn Thi Vũ, không nhận được vươn tay, nhắc cầm nàng lên, để cho nàng nhìn thẳng vào mình, rất là thâm tình nhìn nàng nói:

- Thi Vũ, anh thích em, em làm bạn gái anh nhé.

Tần Thiên vừa nói lời này, trái tim Hàn Thi Vũ nhất thời đại loạn, căng thẳng khản trương, không khỏi buông lỏng hai tay đang nắm lấy cánh tay Tần Thiên. Bị Tần Thiên nhìn như vậy, mặt nàng càng ngày càng đỏ, rất muốn tránh ánh mắt nóng rực của Tần Thiên, nhưng là thân thể lại không tự chủ được.

- Em... Em... Em còn chưa nghĩ ra, quá đột nhiên.

Hàn Thi Vũ khản trương nói. Vừa nói xong lời này, đã thấy mặt Tần Thiên nhích dần tới mặt mình,, Hàn Thi Vũ theo bản năng liền nhắm hai mắt lại, rất là khản trương.

Tần Thiên nhìn bộ dạng nhu thuận của Hàn Thi Vũ, bèn chăm chăm hôn nhẹ, đôi môi hai người trong nháy mắt hòa quyện vào nhau, một mùi thơm nhàn nhạt ngan ngát từ tận cùng bên trong hơi thở Hàn Thi Vũ truyền đến. Tần Thiên lè lưỡi, chui vào tận cùng bên trong không phòng bị chút nào, ngậm lấy lưỡi nhỏ thơm tho đang không biết làm sao của nàng, nhẹ nhàng mút lấy.

Lúc này, nụ hôn đầu đời được gìn giữ hơn hai mươi năm của Hàn Thi Vũ chính thức bị phá. Bị Tần Thiên hôn như vậy làm nàng dần mất tự chủ, hai tay bắt tri bất giác ôm lấy cổ Tần Thiên. Được hân dẫn dắt, nàng vụng về đáp lại. Một cảm giác chưa bao giờ có từ đáy lòng nàng dâng lên làm nàng vô cùng say mê, thân hình không khỏi dính sát vào Tần Thiên.

Tần Thiên cảm giác Hàn Thi Vũ dần đáp lại mình, bàn tay to liền chăm chăm từ trên mông nàng di động, tay đang nâng cảm nàng cùng động, hướng tới trước ngực nàng, nhẹ nhàng nắm lấy khối cầu mà một tay ôm không xuể, nhẹ nhàng sờ.

- U.... *Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - <http://truyenfull.vn>*

Hàn Thi Vũ bị Tần Thiên sờ rõ ràng như vậy nhất thời không kiềm chế được khẽ kêu, tay ôm cổ Tần Thiên càng thêm chặt, lộ rõ vẻ khẩn trương.

Tần Thiên thừa cơ làm tới, hai tay đang nắm khối cầu, bắt đầu gia tăng độ mạnh.

- A... U'...

Cả người Hàn Thi Vũ run lên, hai chân khép chặt, một cảm giác ngứa ngáy từ phía dưới truyền đến, làm cho nàng không tự chủ được muốn đưa tay xuống gãi một chút, nhưng mà lại không dám.

Tần Thiên tiếp tục tấn công cao điểm của nàng, tay dần dần lặn vào trong áo tắm mỏng manh, tay trườn lên cả tòa phong nhũ, nhất thời một cảm giác cực kì thoải mái từ tay truyền đến, cực kì mềm mại, ngón tay hần trực tiếp kẹp lấy hạt đậu đỏ, nhẹ nhàng động thủ.

- A.

Hàn Thi Vũ nhất thời không nhịn được kêu lên, đôi môi hai người trong nháy mắt tách ra, trước ngực truyền đến cảm giác vô cùng ngứa ngáy làm cho thân thể nàng mạnh mẽ phát run, Tần Thiên lập tức thừa cơ lại kẹp lấy, Hàn Thi Vũ nhất thời gất gao ôm lấy Tần Thiên.

- Mau... Buông tay... Tần Thiên, không nên, sẽ bị người đi qua nhìn thấy.

Hàn Thi Vũ đỏ mặt gấp gấp nói, lúc này nàng mới nhớ tới, đây là hồ bơi. Rất nhiều người qua lại.

- Vậy chúng ta đổi chỗ khác đi.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói, đưa tay từ cao điểm của nàng ra, lôi kéo Hàn Thi Vũ hướng trên bờ đi tới. Không nghĩ tới Hàn Thi Vũ mới vừa rồi bị Tần Thiên làm cho một trận như nhũn ra, căn bản là đi không được, cả người cũng đứng không vững. Tần Thiên vội vàng một tay ôm lấy nàng vào trong ngực.

- Để anh ôm em đi.

Tần Thiên mê đắm nói, một tay ôm lấy Hàn Thi Vũ, hướng trên bờ đi tới. Hàn Thi Vũ khẩn trương vô cùng, theo lý mà nói, nàng nên phản kháng. Nhưng là không biết tại sao, lại không có phản kháng, tùy ý để Tần Thiên ôm mình về phía trước.

Tần Thiên ôm Hàn Thi Vũ trực tiếp tiến vào trong phòng nghỉ, tiện tay khóa cửa lại, một tay đặt Hàn Thi Vũ trên bàn phòng thay đồ. Ngay sau đó hân liền hôn tới tấp, một cái tay nhanh chóng chiếm cứ cao điểm, dùng sức nắn bóp. Hàn Thi Vũ nhất thời toàn thân phát run, hai chân mạnh mẽ kẹp eo của Tần Thiên. Nhất thời, thăng nhỏ của Tần Thiên cùng hắc động của Hàn Thi Vũ liên tiếp xúc thân mật.

- A....

Hàn Thi Vũ nhất thời kêu lớn lên, thăng nhỏ của Tần Thiên tiến công bên trên vũ hắc động của nàng. Lập tức bên trong mưa sa liên tục, ngứa ngáy vô cùng. Hàn Thi Vũ không tự chủ được di chuyển thân mình đem hắc động hướng tổ truyền lợi khí Tần Thiên cọ xát tới. Từng đợt cảm giác thoải mái truyền đến, làm cho Hàn Thi Vũ say mê, nhất thời lạc vào khoái cảm.

Mà Tần Thiên nhìn thấy bộ dạng của Hàn Thi Vũ, tay tại áo ngực nhẹ nhàng tung ra. Áo ngực Hàn Thi Vũ nhất thời rơi xuống, hai khối cầu bị đè ép trực tiếp bật ra, ở giữa hai điểm nhỏ đáng yêu ngạo nghễ đứng thẳng. Tần Thiên lập tức dùng bàn tay to nắm chặt, miệng mạnh mẽ ngậm lấy một điểm, nút mạnh lên.

- Không nên.

Hàn Thi Vũ hét lớn, hai tay liều mạng đẩy đầu Tần Thiên xuống, phía dưới hắc động chủ động tiến công thăng nhỏ của Tần Thiên, lượng lớn mưa xuân phun ra ngoài. Hàn Thi Vũ đầy mặt ửng hồng, trong miệng không ngừng nhẹ giọng rên rỉ.

Một tay Tần Thiên lập tức tiến xuống phía dưới Hàn Thi Vũ, tới vùng cấm địa, ngón tay đem nội khổ thật mỏng manh trực tiếp gạt ra. Nhất thời cảm giác được một vùng nóng rực, ẩm ướt vô cùng, ở giữa còn có một khe hở, ngón tay Tần Thiên thẳng tiến vào khe hở, nhẹ nhàng cử động một cái.

- A....

Hàn Thi Vũ lập tức lớn tiếng kêu lên, bên dưới bị Tần Thiên tiến công như vậy, làm nàng khoan khoái vô cùng.

Tần Thiên nghe được tiếng Hàn Thi Vũ kêu, không nhịn được lấy tay cầm thẳng nhỏ của mình ra ngoài, đặt trên hắc động của Hàn Thi Vũ, chuẩn bị tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Một người đi một người đến

- Tần Thiên, không nên.

Giờ khắc này, Hàn Thi Vũ đột nhiên thanh tỉnh lại. Nàng cảm giác ở cửa mình truyền đến cảm giác cực nóng, nhìn xuống nàng liền hiểu đó là cái gì. Nàng vội vươn tay bắt lấy ác đồ, không để cho nó đi vào cửa động của mình.

- Tần Thiên, không nên, em còn chưa chuẩn bị.

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên nói, một tay đẩy Tần Thiên ra, nhanh chóng mặc lại quần áo đã sắp bị Tần Thiên kéo hết. Nàng mở cửa phòng thay đồ, kinh hoàng chạy mất.

- Ta kháo, chuyện gì vậy chứ, sao lại xui xẻo vậy.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ chạy mất buồn bực nói, giống như trước không cam lòng thu tiểu đệ vào, rồi đi ra ngoài.

- Tần Thiên.

Vừa ra cửa, một giọng nữ vang lên, Lâm Hiểu Di đang bước tới gần, nhất thời dục hỏa vừa bị đè xuống lại thiêu đốt trở lại.

- Tần Thiên, cậu theo tôi vào phòng làm việc một chút, hồ sơ của cậu không đầy đủ, cần phải bổ sung.

Lâm Hiểu Di đi tới trước mặt Tần Thiên. Bởi vì hôm qua bị Tần Thiên làm cái kia nên quên nhắc hân, vừa mới nhớ ra lập tức chạy đến sân vận động tìm Tần Thiên.

- Tốt, cô chờ tí em đến liền.

Tần Thiên hưng phấn nói, nhanh chóng quay vào phòng thay đồ, cầm quần áo nhanh chóng thay. Sau đó hân liền đi theo Lâm Hiểu Di đến văn phòng khoa.

Hai người rất nhanh liền tới văn phòng khoa, Tần Thiên vừa bước vào cửa, không thấy có ai, tốt, cơ hội trời ban đã đến.

- Vào trong đi.

Lâm Hiểu Di hướng về phía Tần Thiên nói, chính mình hiểu rõ bên trong nên vào trước. Tần Thiên theo ở phía sau, trực tiếp khóa trái cửa lại, rồi lập tức từ phía sau ôm lấy Lâm Hiểu Di, hai tay trực tiếp chộp vào hai bầu vú đang đưa trước ngực Lâm Hiểu Di.

- A.

- Tần Thiên, làm gì vậy? Mau buông tay, đây là phòng làm việc.

Lâm Hiểu Di vội vàng giãy giụa nói.

- Lão sư, em nhớ cô lắm.

Tần Thiên nói, một tay xoay người Lâm Hiểu Di lại, hướng về phía miệng nhỏ của nàng khóa kín, trực tiếp tấn công chiếc lưỡi nhỏ thom tho của nàng. Một tay hân duỗi vào trong váy âu của nàng, trêu chọc bên dưới, ngón tay tiến lên trên cửa động rậm rạp của Lâm Hiểu Di rồi lách vào trong khe sâu.

- U.

Bên dưới Lâm Hiểu Di vừa bị Tần Thiên tấn công làm cho thân thể mạnh mẽ run rẩy, toàn thân nháy mắt nóng lên, kháng cự yếu dần. Tần Thiên thừa thắng truy kích, một tay đem cúc áo sơ-mi trước ngực Lâm Hiểu Di mở ra, luồn tay vào. Một tay vuốt ve đám lông, nhẹ nhàng nắm lấy.

- Ủ... A....

Lâm Hiểu Di lúc này liền ngưng chống cự, nhưng tách khỏi môi Tần Thiên, nhìn hấn nói:

- *Tên sắc lang, chuyện gì xảy ra? Có phải học bơi lội, thấy nhiều người đẹp như vậy chịu hết nổi rồi sao?*

- Hắc hắc, đúng là cô hiểu trò, thật làm em nhin muốn chết mà.

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di mê đắm nói.

- *Hừ. Từ sắc lang, hừ chết tôi mà... Còn tưởng rằng cậu bị làm sao. Cậu cũng quá to gan rồi, nơi này chính là phòng làm việc, nếu như bị các giáo viên khác biết, vậy thì thảm rồi.*

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên trách cứ.

- *Không có chuyện gì, chỉ cần cô không lớn tiếng là tốt.*

Tần Thiên nói, nhất thời sắc mặt Lâm Hiểu Di cực kì xấu hổ, bàn tay nhỏ nhẹ nhàng nắm Tần Thiên một cái.

- *Ôm tôi đến trên bàn đi.*

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên nói. Nàng cảm thấy cũng bị Tần Thiên câu dẫn rồi, ngón tay Tần Thiên còn đang không ngừng kích thích hạ thể của nàng, khiến cho nơi đó của nàng ướt nhèm liên tục, cực kỳ khó chịu.

- *Tốt, cô giáo xinh đẹp của em.*

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di cười tà nói, một tay ôm lấy nàng, đặt trên bàn làm việc. Ngay sau đó đem áo ngoài của nàng toàn bộ cởi ra, bên trong hiện lên khung cảnh sinh động, cực kỳ mê người, Tần Thiên nhìn mà hai mắt sáng lên.

- *Đẹp mắt không, tiểu sắc lang.*

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên then thùng mà nói.

- *Đẹp lắm, nhìn là muốn ăn.*

Tần Thiên hèn mọn nói, động thủ đem áo ngực cởi ra. Nhất thời hai bầu vú bị đè nén được tự do bật ra, trực tiếp đụng trúng mũi Tần Thiên. Tần Thiên không nói hai lời, hai tay trực tiếp dùng sức nắm chặt, miệng đụng vào điểm nhỏ, ngậm lấy, dùng sức hút lên.

- *A.... Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)*

Lâm Hiểu Di không nhịn được kêu to lên, hai tay gắt gao ôm lấy đầu Tần Thiên, miệng rên rỉ liên tục. Nhưng bị nàng cố gắng ép cho tiếng kêu không lớn, tuy nhiên cũng không phải nhỏ.

Tần Thiên ra sức mút lấy hạt đậu đỏ, hai tay đem váy của Lâm Hiểu Di vén lên, lộ ra quang cảnh bên trong. Một vùng trắng muốt, một tay đi đến rừng rậm âm u cỏ dại lan tràn xung quanh. Hấn đem tiểu khố chữ T viên tơ trực tiếp triệt tiêu, ngón tay tiến tới bí động của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve hai mép, nhất thời làm Lâm Hiểu Di càng thêm khoan khoái.

- *Lão sư, em tới làm cho cô càng thêm sung sướng đây.*

Tần Thiên hé miệng nhìn Lâm Hiểu Di nói.

- *Cậu muốn làm gì?*

Lâm Hiểu Di đỏ mặt hỏi.

Tần Thiên cũng không nói lời nào, thần bí cười một tiếng. Hấn lập tức làm công việc quen thuộc, mở bắp đùi Lâm Hiểu Di ra, mạnh mẽ, miệng hướng hắc động của Lâm Hiểu Di tiến tới.

- *A... Không nên, nơi đó bẩn... A....*

Lâm Hiểu Di vừa mới hô xong, nhất thời liền cảm giác được một cảm giác thoải mái trước giờ chưa từng trải qua. Tại cửa động, đột nhiên một thứ mịn màng xông vào, xoay tròn xung quanh hắc động, cảm giác này làm cho nàng căn bản vô lực kháng cự. Chưa tới một phút sau, Lâm Hiểu Di trực tiếp buông vũ khí đầu hàng.

- *Thế nào cô, cảm giác không tệ chứ?*

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nói, tay lấy khăn giấy lau mặt.

- *Cậu... Cậu tên vô lại, giết tôi mất rồi.*

Lâm Hiểu Di thờ hồn hển thẹn thùng nói, vừa rồi cảm giác thật tuyệt diệu, tuyệt không tả nổi mà.

- *Hắc hắc, vẫn chưa xong đâu, kế tiếp mới là màn hay.*

Tần Thiên nói, vừa nói vừa trực tiếp đem tổ truyền lợi khí của mình phóng ra, vẻ mặt hung ác nhìn cửa động rậm rạp của Lâm Hiểu Di. Hắn hơi dùng sức, chính là đem thẳng nhỏ toàn bộ chui vào.

- *A.*

Lâm Hiểu Di lập tức kêu lên, ôm chặt lấy Tần Thiên, miệng nhỏ hướng đôi môi Tần Thiên hôn tới. Tần Thiên bèn kịch liệt đáp trả, phía dưới tổ truyền lợi khí liên tục công vào hắc động của Lâm Hiểu Di, hai tay ở cao điểm tùy ý mà nhào nặn tàn bạo. Toàn thân Lâm Hiểu Di bị hắn làm cho say mê, kịch liệt đáp trả Tần Thiên.

Bên trong phòng làm việc, một khúc gió xuân nổi lên hài hòa.

Hơn ba mươi phút sau, hai người đồng thời kêu to một tiếng, đạt tới cao trào. hai người ôm nhau thật chặt, toàn thân Lâm Hiểu Di run rẩy kịch liệt, há miệng cắn vào bả vai Tần Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Bị bắt cóc

Một lúc lâu sau hai người mới từ từ hồi phục, tách rời ra. Lâm Hiểu Di lấy khăn giấy lau chùi chỗ kín của mình. Tần Thiên một bên nhìn, thấy địa phương mê người kia lại làm hắn muốn một lần nữa.

- *Từ sắc lang, không cho nhìn.*

Lâm Hiểu Di vội vàng tránh ra, xấu hổ không để cho Tần Thiên nhìn.

- *Hắc hắc, cô Lâm à, cô còn xấu hổ cái gì, vừa rồi còn lớn tiếng vậy mà.*

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di đùa giỡn nói.

- *Đi chết đi, đều tại cậu, làm cho người ta chân cũng vô lực rồi.*

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên nũng nịu nằng, vội vàng lau khô sạch sẽ mặt địa của mình, đem tiểu khổ chữ T viên ren mặc lại rồi đi. Nàng buông váy xuống, không để cho Tần Thiên nhìn.

- *Còn nhìn à, từ sắc lang, bỏ tay ra, đừng nghịch nữa, hoàn thiện hồ sơ cho tôi.*

Lâm Hiểu Di đánh một phát vào ngực Tần Thiên thẹn thùng nói, đem tay Tần Thiên đang vuốt ngực mình lôi ra, miễn cho mình thủy triều tràn lan lần nữa.

- *Của em còn chưa lau mà, cô giúp em lau sạch đi.*

Tần Thiên nâng cao thẳng nhỏ nhìn Lâm Hiểu Di mê đắm mà nói.

- *Đi chết đi.*

Lâm Hiểu Di nhất thời mắng, bất quá vẫn lấy khăn giấy ra rồi cầm lấy thẳng nhỏ của Tần Thiên lau khô sạch sẽ. Trong lòng nàng thầm nghĩ người này làm sao có khả năng như vậy, mới vừa làm xong, bây giờ lại chào cờ rồi.

Hai người thu thập xong, sau đó Tần Thiên bổ sung đầy đủ hồ sơ của mình, rồi kiểm chút tiện nghi của Lâm Hiểu Di mới chịu rời đi.

- *Tên gia hỏa chết tiệt, cũng không biết theo hắn là đúng hay sai mà.*

Lâm Hiểu Di nhìn bóng lưng Tần Thiên lâu bầu nói, trên mặt hiện lên một chút rầu rĩ.

.....

Tần Thiên trở lại bể bơi, tiết bơi lội đã kết thúc, mọi người lưu luyến dời ánh mắt khỏi nữ sinh, đi vào phòng thay đồ thay quần áo.

Hàn Thi Vũ mới từ phòng thay đồ đi ra, liền thấy Tần Thiên, lập tức đi tới.

- *Tần Thiên, anh không sao chứ.*

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên vẻ mặt xin lỗi nói. Mới vừa rồi nàng đột nhiên chạy mất sau quay lại phát hiện không thấy Tần Thiên đâu, cho là Tần Thiên tức giận, nhất thời rất là đau lòng. Không thể biết Tần Thiên đang trong văn phòng "*làm việc*" cùng giáo viên.

- *Anh có chuyện, rất là nghiêm trọng.*

Tần Thiên nhìn bộ dạng Hàn Thi Vũ tựa hồ rất là đau lòng, lập tức ra về tức giận nói.

- *Tần Thiên, thật xin lỗi. Nhưng mà, em thật không có chuẩn bị xong, chúng ta mới quen nhau được mấy ngày, em cảm thấy quá nhanh. Chờ chúng ta tiếp xúc thêm một chút thời gian nữa, em nhất định sẽ không còn như vậy. Tần Thiên, anh đừng tức giận được không?*

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên thấp giọng tự trách nói, bộ dáng thoát nhìn có chút đáng thương. Tần Thiên nhìn, không khỏi mềm lòng, thầm nghĩ Hàn Thi Vũ quá thiện lương, chuyện này vốn rõ ràng là mình không đúng, quá mức cảm thụ rồi. Không nghĩ tới Hàn Thi Vũ ngược lại tự trách, điều này làm cho trong lòng Tần Thiên ngược lại cảm thấy không tốt.

- *Được rồi, đều tại anh, quá lỗ mãng rồi.*

Tần Thiên nắm bàn tay nhỏ bé của Hàn Thi Vũ nhẹ giọng. Hàn Thi Vũ không có cự tuyệt, chỉ là có chút ngượng ngùng, nhưng ngay sau đó hai người liền hướng bên ngoài đi ra.

- *Nếu không, Tần Thiên, em mời đi ăn kem được chứ? Coi như là bồi thường lại chuyện vừa rồi.*

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên nói.

- *Tốt.*

Tần Thiên sáng khoái đáp ứng.

- *Ừ, tốt lắm. Em biết cách trường không xa có một nhà mới mở quán kem. Quán đó kem ăn rất ngon, chúng ta đến đấy ăn đi.*

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên cao hứng nói. Tần Thiên gật đầu, kéo tay Hàn Thi Vũ liền đi ra ngoài ngoài.

- *Bưu ca, bọn họ đi ra ngoài.*

Cách không xa phía sau lưng Tần Thiên, một tên nhìn hướng về phía Tần Thiên hai người nói điện thoại. Nói xong liền cúp điện thoại, lặng lẽ đi theo phía sau hai người Tần Thiên.

Hai người Tần Thiên ra khỏi cửa trường, theo lời Hàn Thi Vũ hướng quán kem đi tới. Dọc theo đường đi Hàn Thi Vũ lộ ra vẻ rất là cao hứng, bị Tần Thiên nắm bàn tay nhỏ bé, làm cho nàng hơi chút khấn trương, nhưng cảm giác tình đầu làm cho nàng rất là hưởng thụ, thân thể không khỏi hướng Tần Thiên nhích tới gần. Tần Thiên vậy cảm thấy biến hóa từ Hàn Thi Vũ, rất phối hợp tay ôm lấy eo Hàn Thi Vũ, nhưng mà cũng không có cử chỉ lưu manh nào.

Lúc này, đối diện Tần Thiên đột nhiên xuất hiện mười mấy tên to con cơ bắp. Cảm đầu là một tên đầu trọc keo kính đen, vóc người béo ú, lại thêm bộ râu quai nón, thật đúng là bộ dạng hung ác. Đám người này thẳng tiến về phía hai người Tần Thiên.

Tần Thiên vừa nhìn, liền tránh sang một bên, không muốn gặp phải phiền toái. Song hắn không nghĩ đến là, đám người này tản ra, bao vây xung quanh Tần Thiên hai người. Tần Thiên liền kéo Hàn Thi Vũ lại, rất rõ ràng là đám người này là đến vì họ.

- *Tần Thiên làm sao đây, chuyện gì xảy ra vậy?*

Hàn Thi Vũ nhìn mấy tên các ké đang vây quanh hỏi Tần Thiên, lộ ra vẻ có chút khấn trương.

- *Anh cũng không rõ, em chờ nghe hắn nói là biết.*

Tần Thiên bình tĩnh nhìn Hàn Thi Vũ nói, nắm thật chặt tay nàng, làm cho nàng bớt lo lắng.

Bọn còn đồ nhanh chóng bao vây hai người Tần Thiên lại. Bọn chúng nhanh chóng móc dao găm ra, bất quá không có hành động. Tên đeo kính đi tới trước mặt Tần Thiên, hạ kính đen, lộ ra bộ mặt lạnh như băng.

- *Tiểu tử, mày tên là Tần Thiên phải không?*

Tên đeo kính đen nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói.

- *Là tao thì sao? Có chuyện gì?*

Tần Thiên nhìn hần thân nhiên không chút sợ hãi nói, nhưng mà Hàn Thi Vũ thì rất là sợ.

- *Vậy thì tốt. Có người muốn gặp mày, đi theo chúng tao một chuyến.*

Tên đó nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói, một bộ dạng thật ngông nghênh. Tần Thiên nhìn trên đường một chút, người đi lại khá đông, một khi đánh nhau ở chỗ này, tất cảnh sát chạy tới, đến lúc đó phiền toái khẳng định khá lớn. Những người này rõ ràng là người khác thuê để giáo huấn hần, nếu muốn đánh, tất nhiên sẽ tìm một chỗ không người, hung hăng dạy dỗ bọn họ một trận.

- *Không thành vấn đề, nhưng nữ sinh có chút phiền toái, các người hãy thả cô ấy. Còn nữa, người nào sai chúng mày tới tìm tao đấy?*

Tần Thiên nhìn tên cầm đầu nói.

- *Là ai muốn tìm mày, mày đi thì sẽ biết. Cô bé này, thả.*

Tên đại ca nhìn thoáng qua Hàn Thi Vũ, hướng về phía tiểu đệ của mình nói. Mấy tên tiểu đệ lập tức liền tránh ra thành một đường cho Hàn Thi Vũ.

- *Em về nhà trước đi, không cần lo lắng cho anh, cũng không cần báo cảnh sát. Anh sẽ không có chuyện gì.*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói.

- *Không nên, anh không nên đi cùng bọn chúng. Bọn họ sẽ làm anh bị thương.*

Hàn Thi Vũ ôm cổ tay Tần Thiên lo lắng nói, nhưng ngay sau đó lại nói:

- *Các người không được làm loạn. Nơi này là đường cái, các người làm loạn nữa tôi liền báo cảnh sát. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - [www.TruyệnFULL](http://www.TruyệnFULL.com)*

Hàn Thi Vũ vừa nói vừa trực tiếp lấy điện thoại di động ra.

- *Cũng mang đi.*

Đại ca lạnh lùng nói, mấy tiểu đệ lập tức liền hướng hai người vây lại. Tần Thiên thấy bọn này tên nào cũng cầm dao găm trong tay, nếu là mình động thủ, đánh ngã bọn chúng không thành vấn đề. Nhưng là Hàn Thi Vũ có thể sẽ bị tổn thương, cho nên không có động thủ. Nguyên nhân chủ yếu là, Tần Thiên muốn biết ai là người đứng sau, cho nên tùy ý để bọn chúng kê dao lên cổ mà không phản kháng.

Điện thoại của Hàn Thi Vũ trực tiếp bị đoạt mất, liền nghĩ muốn hét lên kêu cứu, nhưng lại bị Tần Thiên bịt miệng, không cho nàng la. Bởi vì kêu người khác cũng vô dụng, làm không tốt khiến bọn kia bực lên, trực tiếp bị chém thì thảm rồi.

- *Đi thôi, lên xe.*

Tên cầm đầu hướng về phía Tần Thiên hai người lạnh lùng nói, uy hiếp hai người đi đến một cái xe MiniBus cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Kẻ bắt cóc

Hai người Tần Thiên bị tên đeo kính đen uy hiếp lên xe bịt kín, đi đến địa phương không biết.

Ở phía sau hai người, một chiếc xe Benz lặng lẽ đi theo sau.

Chiếc xe chạy rất nhanh, không biết phía sau còn có xe bám đuôi, rất nhanh đã ra khỏi nội thành, đi tới vùng ngoại ô, vào một khu công nghiệp. Sau khoảng nửa giờ cửa xe mở ra, rẽ vào một ngõ nhỏ, hướng về phân xưởng bỏ hoang phía xa chạy nhanh tới.

Hai người Tần Thiên bị trói ở trên xe, Hàn Thi Vũ lộ vẻ sợ hãi, gắt gao ôm lấy tay Tần Thiên, nhìn chăm chăm vào Tần Thiên. Còn hần thì lộ vẻ cực kì bình tĩnh, mấy tên này không phải đối thủ của hần, tiện tay có thể xử sạch. Hần chủ yếu muốn xem một chút, kẻ chủ mưu là ai đây.

Rất nhanh, xe đã tới trước cửa nhà xưởng bỏ hoang. Cửa xe mở ra, tên đeo kính đen ý bảo hai người xuống xe.

- *Đi vào.*

Tên cầm đầu nhìn hai người Tần Thiên lạnh lùng nói, cầm lấy dao găm uy hiếp hai người, ép hai người hướng trong nhà xưởng đi vào. Tần Thiên nắm chặt tay Hàn Thi Vũ, để cho nàng đỡ lo lắng, rồi sau đó hướng bên trong đi vào.

Vừa đi Tàn Thiên vừa quan sát xung quanh. Đây là vùng đất bỏ hoang ở một sườn núi nhỏ, căn bản không có người ở, là nơi cướp của giết người rất tốt, chết ở chỗ này tuyệt đối rất khó bị phát hiện.

Hai người bị ép vào nhà xường. Vừa vào cửa, Tàn Thiên liền thấy mấy người quen ngồi đối diện. Chính là mấy tên buổi sáng chơi bóng rổ ở khoa thể dục bị hấn dầy vò gần chết. Thì ra lại là kẻ bắt cóc bọn hắn.

- Là các người?

Hàn Thi Vũ giật mình kêu lên.

- Hừ. Nhóc con, không nghĩ đến sao? Buổi sáng kiêu ngạo như vậy, làm chúng tao mất mặt trước mọi người, hiện tại tao sẽ cho mày thấy cảm giác bị nhục nhã.

- Các người muốn làm gì? Đây là phạm pháp, mau thả chúng tôi ra.

Hàn Thi Vũ nhất thời kinh hãi nói.

- Hừ. Phạm pháp thì thế nào? Tao không sợ, lão tử có ô dù.

Hào Sòa nhìn Hàn Thi Vũ cười lạnh nói. Ngay sau đó hướng về phía tên đeo kính đen nói:

- Bưu ca, đa tạ. Phiền toái anh trước đem con bé lăm lờ này qua một bên, em muốn hảo hảo vui đùa một chút với thằng ranh con này trước.

Tên đó gật đầu, sau đó để cho thủ hạ đem Hàn Thi Vũ đi. Hàn Thi Vũ nhất thời gất gao nắm lấy Tàn Thiên, không muốn rời.

- Đi đi, cứ ở một bên nhìn, anh không có việc gì. Mày là thằng họ Bưu phải không? Ngán vạn đừng tổn thương cô ấy, nếu không mày sẽ chết vô cùng thảm. Tin tưởng tao, tốt nhất đừng làm cho cô ấy có nửa điểm thương tổn.

Tàn Thiên gỡ tay Hàn Thi Vũ ra, đẩy nàng rời đi, sau đó hướng tới Bưu ca nói. Trong giọng nói không một chút sợ hãi, mà là tràn đầy lớn lối.

- Mịa nó, ở đây mà còn dám lớn lối, muốn chết à?

Một tiêu đề của Bưu ca nhất thời khó chịu nói, lập tức tát một cái về Tàn Thiên, lại bị Bưu ca trực tiếp chặn lại. Bởi vì hắn cảm thấy Tàn Thiên không phải người thường, từ khi bị bắt cóc đến đây, dù dao găm kề cổ sắc mặt vẫn không đổi, còn dám uy hiếp hắn. Khẩu khí này, tuyệt đối là người có thực lực, nếu không sẽ không thể kiêu ngạo như vậy. Bưu ca lăn lộn giang hồ nhiều năm, kinh nghiệm phong phú, nhìn cái là biết người nào có thể đắc tội, người nào không. Minh hôm nay chỉ nhận tiền bắt cóc người, không phụ trách đánh giết. Bất kể Tàn Thiên không có thực lực hắn cũng không muốn gặp thêm phiền toái, trực tiếp để cho tiêu đề mang Hàn Thi Vũ sang một bên, mình đứng bên cạnh nhìn.

- Nhóc con, ở chỗ này lại kiêu ngạo như vậy, mày thật không sợ chết sao?

Hào Sòa nhìn Tàn Thiên cười lạnh nói.

- Hừ. Sợ chết tao còn đến đây sao? Cả đám chúng mày, chơi bóng đánh không lại, liền dùng thủ đoạn hạ lưu này để báo thù, thật không biết chúng mày học được ở đâu nữa? Giữa hai chân nữ nhân à hay là não tàn.

Tàn Thiên nhìn bọn chúng lớn lối mắng.

- Hừ. Nhóc con, rất lớn lối đấy. Nói cho mày biết, hôm nay lão tử chuẩn bị phế mày. Thủ đoạn hạ lưu thì thế nào? Tao dùng thủ đoạn hạ lưu để đối phó con chó như mày thì sao chứ? Hiện tại mày quỷ xuống cho lão tử, biết điều một chút đem động tác lúc sang lão tử đã nói làm lại một lần. Ngoan ngoan quỷ xuống dập đầu trước chúng tao.

Hào Sòa nhìn Tàn Thiên lạnh lùng nói, giọng nói cực kỳ lớn lối.

- Sách Sách, chúng mà là mấy tên phú nhị đại hả? Đúng là não tàn. Mày tưởng rằng cầm dao găm là thành xã hội đen à? Liền thành vô địch thiên hạ sao? Uy hiếp tao? Lão tử ra ngoài lăn lộn thì không biết mày đang bú sữa mẹ ở đâu? hôm nay tao không muốn động thủ, bởi vì hôm nay đã đánh quá nhiều người rồi, quá mệt mỏi. Vì vậy cho chúng mày một cơ hội, ngoan ngoãn xin lỗi chúng tao rồi thành thật đưa bọn tao về nhà, tao sẽ không so đo nữa. Sau này chúng ta nước sông không phạm nước giếng, nếu không cho chúng mày liệt cả đời.

Tàn Thiên nhìn Hào Sòa càng thêm lớn lối nói.

- Ha ha ha ha... Nhóc con, mày ăn shit nhiều quá hóa ngu à? Bây giờ là mày đang trong cảnh nguy hiểm, chứ không phải chúng ta. Mày lại uy hiếp ngược lại chúng tao, mày thiếu não à?

- Đúng đấy, nhóc con. Mày tưởng rằng mặc quần tam giác bên ngoài là thành siêu nhân à?

- Cho chúng tao nằm cả đời? Mày thử nhìn một chút, bản thân tao muốn nhìn xem mày làm sao cho chúng tao nằm cả đời?

Tên khoa thể dục cười to nói, tràn đầy vẻ châm chọc.

- *Lũ cặn bã chúng mày, thật là không biết xấu hổ, sao lại thích chết vậy chứ?*

Tần Thiên nhìn bọn kia cười lạnh nói.

- *Hừ. Nhóc con, bớt cmn lớn lối đi. Mày đã muốn tìm chết, tao đây sẽ thành toàn cho mày, không chịu quỳ xuống thì sao? Tao đây sẽ đánh tới khi mày cầu xin tha thứ mới thôi.*

Hào Sòa cả giận nói, mạnh mẽ vung tay lên, một cái tát hung hăng hướng mặt Tần Thiên.

- *Muốn chết. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - <http://truyenfull.vn>*

Tần Thiên quát to, mạnh mẽ nghiêng người. Trong nháy mắt đánh văng hai tên côn đồ, cả người né qua, tránh khỏi công kích của Hào Sòa. Sau đó Tần Thiên lách sang bên cạnh hắn, mạnh mẽ nhảy lên, rồi trở tay lại. Một cái tát hướng mặt Hào Sòa hung hăng đi tới.

- *Bốp.*

- *A.*

Trong nháy mắt, cái tát của Tần Thiên đã thân mật tiếp xúc với mặt Hào Sòa, lực đạo thật lớn. Tần Thiên trực tiếp dùng đến sáu thành sức mạnh, trực tiếp đánh hắn lật úp trên mặt đất, hàm ỏi ở lại răng đi nhé, miệng tràn đầy máu. "*Dung nhan*" bị hủy, bị Tần Thiên đánh cho thành đầu heo, cả người lăn lộn trên đất không ngừng kêu thảm, nói không nên lời.

Tất cả chỉ chưa đến mười giây. Tốc độ Tần Thiên nhanh đến mức làm mọi người không tin nổi. Trong nháy mắt, mọi người ngây ngốc tại chỗ, qua vài giây mới có phản ứng.

- *Giết hắn cho tao.*

Một tên khoa thể dục kịp phản ứng, lập tức hướng mấy tên côn đồ hô. Mấy tên kia vừa nghe liền vung dao găm vọt tới.

- *Nếu không muốn chết, lập tức dừng tay cho tao.*

Tần Thiên trực tiếp nhìn tên đeo kính đen bên kia quát lên, một cỗ khí thế mạnh mẽ từ trên người Tần Thiên bộc phát ra, cực kì khủng bố. Cả tên đeo kính cũng bị chấn động.

- *Dừng tay, tất cả dừng lại, mau dừng lại.*

Tên đeo kính vội hướng đàn em của mình lớn tiếng quát, trong lòng hoảng sợ. Loại khí thế bộc phát trên người Tần Thiên khiến hắn vừa quen thuộc vừa sợ hãi. Hắn từng cảm thụ khí thế này một hồi, đến từ một người thần bí. Tên đeo kính tận mắt thấy người thần bí đồ sát hơn năm mươi người. Chưa tới hai mươi phút, toàn bộ tử vong, máu tươi đầy đất, bộ dáng người chết cực kì thảm, cơ hồ bị một chưởng đánh nát đầu. . . Cảnh tượng cực kì khủng bố, để lại cho hắn ấn tượng cực kì sâu sắc.

Về sau hắn vô tình biết được, trên thế giới này có một nhóm người thần bí, ai cũng là siêu cấp cao thủ, có thể lấy một địch trăm, thủ đoạn cực kì khủng bố, ngàn vạn lần đừng chọc tới họ, nếu không chết cũng không biết chết thế nào. Mà Tần Thiên trước mặt hắn lúc này lại là thuộc loại người đó.

Khí thế Tần Thiên bộc phát tại chỗ làm mọi người giật nảy mình. Tên khoa thể dục thấy mấy tên lưu manh không tiến lên giúp đỡ, nhất thời giận dữ.

- *Buru ca, các anh đã thu tiền, mau bắt bọn họ lại.*

Một tên hướng về phía Buru ca hô.

- *Chúng ta lúc thỏa thuận đã nói rõ tao chỉ phụ trách đem người đến đây cho các người, không có nói là giúp các người dạy dỗ hắn.*

Buru ca lạnh lùng nói. Hiện tại hắn nào dám chọc tới Tần Thiên, thuận túy là muốn chết mà.

- *Anh... Tốt, tôi cho các anh thêm tiền, thêm mười vạn, các anh bắt hắn lại.*

Tên kia tiếp tục nói.

- *Không làm, chúng tao chỉ bắt cóc tổng tiền không phải là đã thu.*

Buru ca lạnh lùng cự tuyệt.

- *Anh... Tốt, Xem như anh lợi hại. Anh nhớ kỹ đó, chúng ta lên.*

Tên khoa thể dục nói, ngay sau đó chính mình cầm lấy dao găm hướng Tần Thiên lao đến.

- *Hừ hôm nay lão tử siêu độ cho mấy tên cặn bã chúng mày.*

Tần Thiên lạnh lùng nói, tốc độ cao mạnh mẽ vọt tới, cả người cũng như cùng một đạo ảo ảnh bình thường. Trong nháy mắt liền xông ào vào trong mấy tên khoa thủ dục, trực tiếp ra quyền.

- *Bốp bốp...*

Một quyền hạ xuống, lập tức một tên kêu thảm, máu tươi văng lên bay ra ngoài.

- *Bốp bốp.*

Lại một quyền, giống như trước lại một tên máu văng lên người bay ra, té trên mặt đất hừ hừ kêu la thảm thiết.

- *Bốp bốp.*

- *Bốp bốp.*

.....

Chưa đầy năm phút, mấy tên khoa thủ dục toàn bộ nằm trên đất, liên tục kêu la thảm thiết. Mỗi tên đều bị Tần Thiên đánh vào miệng, răng bay đầy trời.

- *Hừ. Dám động đến tao. Chúng mày chết cũng đáng.*

Tần Thiên nhìn mấy tên nằm trên đất cười lạnh, sau đó nhặt một cây gậy sắt từ dưới đất lên, đi tới trước mặt mấy tên kia, trực tiếp dùng gậy nện xuống, trong nháy mắt đem chân bọn chúng đánh nát. Bọn chúng đau đến chết đi sống lại, trực tiếp hôn mê. Hảo Sô đã bị đánh ngất, bị đánh cho tỉnh lại, rồi lại ngất đi, từ chỉ toàn bộ bị phế.

- *Hừ. Lũ bỏ đi, đã không có cầu phẩm còn không có nhân phẩm. Muốn phế tao sao, đừng nghĩ đến chơi bóng rổ nữa. (cầu phẩm: phẩm cách người chơi bóng, ý nói bọn này thua mà không chịu lại giờ trò)*

Tần Thiên lạnh lùng nói, ném cây gậy trong tay, sau đó xoay người chuẩn bị mang theo Hàn Thi Vũ trở về. Nhưng, trong nháy mắt lúc Tần Thiên xoay người, hần cảm giác toàn thân liền ngưng đại, tim mạnh mẽ đập nhanh, trong lòng một vừa hoảng sợ lại thêm rung động.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Vị hôn thê

Thời điểm này, trước mặt Tần Thiên đám người theo nam tử mang kính đen đang nằm đo đất không biết sống chết thế nào. Tên nam tử kính đen đứng ở đó không ngừng run rẩy, mồ hôi lạnh ứa ra, sắc mặt trắng bệch.

Ở bên cạnh nam tử là một tuyệt sắc mỹ nữ đang đứng ở đó nhìn, dáng dấp cũng cùng tuổi với Tần Thiên. Nàng mặc một bộ quần áo màu đen bó sát người, dường như chỉ che kín những chỗ nhạy cảm. Da thịt nàng trắng mịn, bộ ngực căng tròn. Dưới lớp áo lót mỏng có thể nhìn thấy được hai điểm đỏ nhô ra. Khuôn mặt cô gái xinh đẹp hoàn mỹ, thoát nhìn vô cùng đã tính, nhất là cặp đùi tuyết trắng như có ma lực khiến nam nhân không tài nào dời ánh mắt đi.

Một nữ nhân như vậy, vô luận đi đến đâu cũng là đối tượng trong mắt nam nhân. Nhưng giờ phút này chắc chắn không có bất kỳ một tên đàn ông nào dám đến gần cô gái này vì trong tay nàng đang cầm một chiếc chủy thủ đặt ở cổ Hàn Thi Vũ. Hàn Thi Vũ bị hù dọa khiến cho khuôn mặt tái nhợt, cực kì hoảng sợ. Mà cô gái này nở nụ cười mỉa hoặc nhìn Tần Thiên, cố ý quơ quơ đôi chân mê người.

- *Là cô sao? Cô muốn làm gì? Mau thả cô ấy ra.*

Tần Thiên nhìn cô gái lạnh lùng nói. Nàng chính là người lần trước trêu chọc mình trong cửa hàng nội y.

- *Ai nha, anh đừng hung dữ như vậy...Anh làm cho em sợ đó. Em cũng chỉ là một cô bé, anh cũng không ôn nhu với người ta được sao? Hơn nữa, em còn cứu cô bạn gái nhỏ của anh, ngược lại anh lại hung hăng với em, có người xấu xa như vậy sao? Anh làm cho em rất đau lòng.*

Cô gái mang bộ dáng đáng thương nhìn Tần Thiên nói. Thanh âm mỉa hặc có thể làm nam nhân mềm lòng.

- *Ba Ba Ca, cô ta xuất hiện lúc nào? tại sao cậu không nói cho tôi?*

Tần Thiên hỏi Ba Ba Ca.

- Báo Cáo chủ nhân, tôi cũng không biết.

Ba Ba Ca nói.

- Cậu cũng không biết? Chẳng lẽ thực lực của cô ta quá cường đại sao?

Tần Thiên nghi ngờ hỏi.

- Không rõ, trên người cô ta có một đồ vật đặc thù có thể đem hơi thở hoàn toàn thu liễm, khiến tôi không thể phát giác ra thực lực hay tung tích của cô ta.

Ba baca nói.

Tần Thiên vừa nghe vậy liền nhíu mày, đồng thời trong lòng cảnh giác tăng cao mấy lần. Cô gái này lần trước lộ ra sát khí với mình, không biết là có mục đích gì mà hiện tại Hàn Thi Vũ đang trong tay nàng.

- Ít nói nhảm, cô rốt cuộc là có mục đích gì thì hãy nói, đừng có làm tổn thương đến người vô tội? Tôi ở đây, cô muốn làm gì cứ việc tiến lên.

Tần Thiên nhìn cô gái nói.

- Ô ô.... Anh thật xấu, tại sao lại nghĩ như vậy? Người ta vốn không có mục đích gì, chỉ muốn giúp anh mà thôi. Anh đã muốn chị ấy vậy thì trả anh.

Cô gái mang bộ dáng ủy khuất nhìn Tần Thiên nói, sau đó bữu môi buông lỏng tay thả Hàn Thi Vũ. Hàn Thi Vũ lập tức chạy nhanh tới chỗ Tần Thiên, hân hân vội vàng đem nàng kéo ra sau che chở, đồng thời nghi ngờ nhìn cô gái này, rốt cuộc cô ta có mục đích gì?

Ai da, người ta không có mục đích gì, người đã trả lại anh, anh lại mất hứng là sao?

Cô gái ủy khuất nhìn Tần Thiên, vừa nói vừa đi tới chỗ hân. Tần Thiên ngay lập tức đem thiết côn lên che trước ngực, tạo ra thế công.

- Đừng đi tới đây.

Tần Thiên nhìn cô gái quát lên, nhưng cô ta vẫn lờ đi hướng hân tiến tới. Tần Thiên vừa nhìn vừa huy động thiết côn hướng cô gái đánh xuống. Làm cho hân ngạc nhiên là cô ta không trốn không tránh tùy ý Tần Thiên đánh tới. Nhìn thấy cây gậy sẽ đập vào đầu cô gái, nam tử kính đen trực tiếp nhắm mắt lại không dám nhìn. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

"Bịch."

Thời khắc cuối Tần Thiên trực tiếp cảm thiết côn ném ra ngoài, không nện vào cô gái. Thật ra hân cũng chỉ muốn hù dọa một chút bởi vì Ba Ba Ca đã nói cho hân, cô gái này hiện tại đối với hân không có địch ý.

- Hi hi, em biết anh sẽ không nỡ đánh em mà.

Cô gái nhìn Tần Thiên vui vẻ nói, hai tay hướng hân lao tới, Tần Thiên muốn né nhưng không nghĩ tới lại bị nàng ta trực tiếp ôm vào lòng, đặt bàn tay hân ở vào giữa núi đôi cao vút. Nhất thời một xúc cảm mềm mại từ tay hân truyền đến cực kì thoải mái, đồng thời còn có mùi thơm mê người chui vào mũi Tần Thiên.

- Rốt cuộc cô muốn làm gì?

Tần Thiên nhìn nữ nhân hỏi, muốn đem tay lấy ra mà không được.

- Hi hi, em muốn gả cho anh.

Cô gái nhìn Tần Thiên cười hi hi nói. Đôi mắt phượng câu hồn đoạt phách hướng đến Tần Thiên chớp chớp. Nếu là một thằng đàn ông khác chắc chắn là trực tiếp gạt đầu rồi.

- Hừ. Ít nói những thứ vô dụng, hãy nói thật đi.

Tần Thiên lạnh lùng nói, sát khí trong mắt tăng đậm. Nhưng cô gái kia không sợ chút nào vẫn dịu dàng nhìn hân.

- Người ta nói thật nha, anh chẳng lẽ đã quên mình còn một vị hôn thê chưa gặp mặt? Chẳng lẽ anh muốn phụ lòng người, không chịu nhận trách nhiệm sao?

Cô gái u oán nhìn Tần Thiên nói.

- Vị hôn thê?

Tần Thiên lẩm nhẩm nói, cẩn thận mà nghĩ lại. Hình như ngày bé trước lúc Tần gia suy bại, ông nội Tần Thiên có sắp đặt cho hân một cô dâu nhỏ, tên

nàng hình như là Triệu Chi Nhượng, cùng tuổi với hắn, sinh sau hắn chỉ hai tháng. Nhưng hai người chưa từng gặp mặt, Tần Thiên cũng chỉ nhớ mang máng sau này lớn lên thì tự quên mất. Hôm nay, cô nàng này nhắc hắn liền nhớ lại.

- Cô là Triệu Chi Nhượng?

Tần Thiên nhìn cô gái nghi hoặc hỏi.

- Hắc hắc, chính là người ta đó... Anh thật vô tâm, quên người ta, trong khi cục cưng của anh ngày nào cũng nhắc tên anh đó.

Nữ nhân chu miệng nhìn Tần Thiên nói.

- Không đúng, cô là vị hôn thê của tôi. Vậy tại sao hôm nọ ở tiệm nội y muốn giết tôi?

Tần Thiên lạnh lùng nói.

- Hi hi, hôm đó người ta chỉ muốn thử thực lực của vị hôn phu tương lai mà thôi... Nhưng lại không nghĩ tới anh là cái tên vô lại đến sờ soạng người ta, thiếu chút nữa là làm cái kia rồi.

Triệu Chi Nhượng xấu hổ nhìn Tần Thiên nói. Giống như là Tần Thiên đã thật nàng rồi.

Hàn Thi Vũ nghe được lời nói của cô gái, nội tâm vô cùng căng thẳng, không khỏi dùng sức nắm tay Tần Thiên, trong mắt lộ ra thần sắc khác thường. Có điều Tần Thiên không nhận ra.

- Tại sao tôi phải tin cô là Triệu Chi Nhượng? Cô có bằng chứng gì chứng minh không?

Tần Thiên không tin nói. Hắn cũng không có khinh địch, vừa nói mấy lời đã tin tưởng cô ta. Hơn nữa hiện tại gia thế của hắn giờ đã thành đồng tro tàn, còn Triệu gia vẫn là một đại gia tộc đang cường thịnh. Thời điểm Tần gia sa sút Triệu gia lại càng thịnh vượng. Một gia tộc đang trên đỉnh cao mà dòng chính vẫn tìm một tên đệ tử gia tộc nghèo túng thực hiện lời hứa, trong chuyện này nhất định có mục đích không thể cho ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Lại thu tiểu đệ

- Hi hi, em biết ngay lão công sẽ không tin tưởng ngay mà, cho nên em cố ý mang vật đính hôn năm đó của chúng ta đến.

Triệu Chi Nhượng dịu dàng cười nhìn Tần Thiên nói, trực tiếp gọi Tần Thiên là lão công. Sau đó không biết nàng làm thế nào, trong tay nàng có tia sáng chột lóe, một khối ngọc bội màu xanh hiện lên trên tay. Khối ngọc bội đại khái to bằng một chén trà lớn, hình dạng một nửa vòng tròn trên mặt khắc đồ án Phượng Hoàng.

Tần Thiên lần đầu tiên nhìn thấy, con người mạnh mẽ co rút, không tự chủ được sờ chiếc đến chiếc ngọc bội mình đang đeo trên cổ, ngọc bội của mình khắc hình rồng. Hắn trực tiếp tháo xuống, sau đó cầm lấy miếng ngọc bội của Triệu Chi Nhượng. Hai mảnh ngọc bội hợp lại vừa khít tạo thành một hình tròn, đường vân toàn bộ phù hợp, nhất Long nhất Phượng vượt cừu thiên.

- Cô thật sự là Triệu Chi Nhượng?

Tần Thiên vẫn còn không tin hỏi. Khối ngọc bội của Tần Thiên là do ông nội hắn cho từ lúc bé. Ông cũng nói với hắn còn có một miếng ngọc bội hình Phượng hai khối hợp chung mới đầy đủ, hơn nữa có một tác dụng rất lớn. Tần Thiên cũng không biết, ông nội hắn cũng không nói qua.

- Em lừa anh làm gì. Lão công tốt, tại sao anh có thể hoài nghi người ta như vậy? Người ta rất thương tâm.

Bộ dáng Triệu Chi Nhượng đáng thương nhìn Tần Thiên nói. Hai trái đào trước ngực cao vút mà sát tay hắn, trêu chọc Tần Thiên nhưng hắn không có tâm tư để ở đó, mà đang trầm tư. Triệu Chi Nhượng rốt cuộc có mục đích gì? Hắn tuyệt đối không tin trên thế giới này có chuyện tốt như thế này phát sinh, tự nhiên không đâu có được một mỹ nữ đưa đến. Ngay cả nhân phẩm của hắn bạo phát cũng không thể được như thế. Quá con mẹ nó vô lý rồi.

- Cô hiện tại muốn thế nào?

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhượng nói, đồng thời đưa miếng ngọc bội trả lại nàng. Triệu Chi Nhượng nhận lấy, trong tay lại phát sáng miếng ngọc bội liền biến mất.

- Hắc hắc, anh nói đi. Người ta là vị hôn thê của anh, tìm anh rõ là để kết hôn rồi. Chẳng lẽ anh không muốn kết hôn với người ta sao?

Hai mắt Triệu Chi Nhượng lấp lánh nhìn Tần Thiên nói.

- Không muốn. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Tần Thiên nói thẳng.

- Tại sao? Chẳng lẽ người ta không đủ xinh đẹp sao?

Triệu Chi Nhục thương tâm nói.

- Không phải vậy, là bởi vì anh đã có nữ nhân rồi.

Tần Thiên thân nhiên nhìn nàng nói. Sau đó kéo tay Hàn Thi Vũ đến bên mình, khiến Hàn Thi Vũ bị dọa kêu to một tiếng, đồng thời trong lòng nàng chuyển từ mất mát sang kích động. Trong nội tâm nàng giờ đang bùng lên sự vui vẻ vô hạn.

- Cô ấy là nữ nhân của anh, cô ấy lớn lên xinh đẹp không kém so với em.

Tần Thiên thân nhiên nhìn Triệu Chi Nhục nói.

- Chị ấy? Anh chọn chị ấy?

Triệu Chi Nhục nghi hoặc nhìn Tần Thiên nói. Nhưng sau đó lại liếc qua Hàn Thi Vũ, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng kì dị khiến Hàn Thi Vũ bị hù vội vã cúi đầu xuống, không dám nhìn Triệu Chi Nhục.

- Có cái gì không thể sao?

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhục nói, nhân cơ hội đem tay rút ra khỏi nàng, hai tay ôm Hàn Thi Vũ, khiến cô trấn động.

- Hắc hắc tay chân cũng nhanh thật nha.

Triệu Chi Nhục nhìn Hàn Thi Vũ nói. Nhưng sau đó lại nhìn Tần Thiên nói:

- Anh có chị ấy, em không quan tâm. em sẽ làm bạn gái nhỏ của anh.

"Sát! Mẹ nó chẳng lẽ mình có hào quang vô địch sao? Việc như vậy còn có thể nói rõ ràng, lại còn có chuyện tốt như thế này?" Tần Thiên giật mình nhìn Triệu Chi Nhục nghĩ, cô gái này rốt cuộc đánh chủ ý gì ở mình?

- Nhưng mà anh không cần, em đi đi.

Tần Thiên lạnh lùng từ chối làm Triệu Chi Nhục bất ngờ ngẩn người. Trong mắt nàng hiện lên vẻ chấn kinh, nhưng khôi phục bình thường ngay sau đó.

- Ô ô Anh phụ lòng người, lại nở đối xử như vậy với người ta như vậy, người ta thật đau lòng. A, ô ô ô người ta không để ý đến anh nữa ...

Triệu Chi Nhục nhìn Tần Thiên khóc lóc nói, sau đó chạy ra ngoài. Nàng chạy ra cửa nhưng Tần Thiên cũng không đuổi theo. Rốt cuộc không biết cô nàng này đang giờ trò gì? Căn thận vẫn tốt hơn.

- Tần Thiên, cô ấy thật sự là vị hôn thê của anh sao? Anh sẽ không cưới cô ấy chứ?

Hàn Thi Vũ khăn trương nói.

- Hắc hắc, em ghen tị sao?

Tần Thiên không trả lời mà mà nâng cằm Hàn Thi Vũ đang khăn trương hỏi.

- Em ... em không có, chỉ là tùy tiện ... tùy tiện hỏi một chút mà thôi. Anh không muốn thì trả lời một cái là xong.

Hàn Thi Vũ lúng túng nói, vội vàng quay ra chỗ khác, không dám nhìn Tần Thiên.

- Yên tâm, anh sẽ không nở bỏ một đại mỹ nữ như em đâu.

Tần Thiên một tay nhẹ nhàng quay đầu của nàng lại đặt một nụ hôn lên đôi môi anh đào của nàng, khiến khuôn mặt Hàn Thi Vũ đỏ bừng đầy ngượng ngùng, nhưng thần sắc lại rất cao hứng.

- Tốt lắm, chúng ta nên làm chính sự rồi.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói, ngay sau đó buông nàng ra đi tới chỗ nam tử kính đen. Người này vẫn đứng ở đó không dám di chuyển, sắc mặt đã bị dọa đến mức tái nhợt. Không ai biết rõ hơn hấn sự lợi hại của Triệu Chi Nhục. Hấn vừa chứng kiến toàn bộ tiểu đệ của mình bị một nữ nhân hạ gục mà không tốn đến mười giây mà bản thân hấn cũng bị nàng điểm huyệt, không thể nào cử động được.

- Mày cũng đã thấy dám động thủ với tao sẽ không có kết quả tốt. Mày muốn sống hay chết? Lựa chọn một cái, ba giây đồng hồ cho mày suy nghĩ.

Tần Thiên lạnh lùng nhìn hắn nói. Trong giọng nói hiện lên sự chân thực đáng tin đầy tàn khốc.

- Muốn sống!

Kính đen nam trực tiếp hỏi đáp.

- Rất tốt, tao hiện tại cho mày một cơ hội sống, nếu mày đủ tự tin thì theo tao lẫn lộn. Như thế nào?

Tần Thiên nhìn nam tử kính đen nói.

- Theo mày lẫn lộn?

Kính đen nam từ giật mình nhìn Tần Thiên hỏi lại, không hiểu Tần Thiên có ý gì? Chẳng lẽ Tần Thiên đã lợi hại thế này còn cần tiểu đệ sao?

- Làm sao? mày không muốn hả?

Tần Thiên nhìn nam tử nói.

- A! Không, tôi nguyện ý, tôi nguyện ý. Chẳng qua là có chút thắc mắc anh lợi hại như vậy còn cần loại tiểu nhân vật như tôi làm gì?

Kính đen nam từ nhìn Tần Thiên khó hiểu hỏi.

- Muốn biết sao?

Tần Thiên nhìn nam tử kính đen gật đầu. Hắn móc điện thoại di động từ túi ra, ấn gọi một cú, sau đó thả lại vào túi.

- Bọn mày gọi vào số điện thoại này tìm một thằng tên là Phong Tử bảo mang người của mày tìm cậu ta, cậu ta sẽ an bài cho mày. Đến lúc đó sẽ biết!"

Tần Thiên nhìn kính đen nam tử nói sau đó liền xoay người định đem Hàn Thi Vũ ra ngoài.

- Chờ chút.

Kính đen nam từ vội hô.

- Làm sao? Còn có gì không nói rõ sao?

Tần Thiên hỏi.

- Không phải vậy, anh nói có thể thả tôi đi. Nhưng hiện tại tôi không tài nào nhúc nhích được.

Kính đen nam từ gấp gấp nhìn Tần Thiên nói, giờ phút này hắn cảm giác được cơ thể mình đang vô cùng mệt mỏi.

- Chủ nhân hắn bị điểm huyết, anh chỉ cần dùng ngón tay ấn mạnh ở năm thước dưới bả vai hắn hai cái là được.

Lời Ba Ba Ca lập tức vang lên trong óc Tần Thiên. Hắn liền vươn tay làm theo nhưng gì Ba Ba Ca nói, điểm trên người nam tử kính đen khiến hắn hết thán ngã lẫn trên mặt đất đồng thời khôi phục được hành động.

- Đi thôi, chúng mình đi về.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói. Nhưng sau đó lại trực tiếp kéo nàng ra ngoài, vừa ra thấy một chiếc Mercedes Benz đậu tại đây.

- Ủa đây không phải là xe của nhà em sao? Tại sao nó lại ở đây?

Hàn thi Vũ nghi ngờ hỏi nhưng lại bị Tần Thiên kéo lại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Kẻ trộm đột nhập

- Em đứng yên ở đây một lúc, anh đi xem một chút.

Tần Thiên nói xong liền cẩn thận bước tới, vừa mở cửa xe liền phát hiện tài xế thường ngày đưa đón Hàn Thi Vũ đã hôn mê. Tần Thiên bèn lấy tay day huyệt nhân trung của hắn, rất nhanh tài xế liền tỉnh lại. Hàn Thi Vũ thấy vậy cũng bước tới.

- Tiểu thư, cô không sao chứ?

Tài xế thấy Hàn Thi Vũ vội hỏi.

- Tôi không sao, bác làm sao lại ở đây?

Hàn Thi Vũ hỏi lại.

- Tôi cũng không biết, tôi thấy tiểu thư bị người ta bắt cóc thì bèn báo cảnh sát. Không hiểu sao tự nhiên đầu đau buốt rồi không biết gì nữa.
Nguồn truyện: Truyện FULL

- Là Triệu Chi Nhượng.

Tần Thiên hít một hơi, hắn nghĩ thấy trong xe mùi hương rất đặc biệt, hắn nhớ rất kỹ mùi hương này.

- Làm sao anh biết?

Hàn Thi Vũ hỏi.

- Đoán thôi, chúng ta trở về đi.

Tần Thiên cũng không nói thật ra, miễn cho Hàn Thi Vũ lại tưởng hắn là kẻ biến thái chuyên ngửi mùi hương của phụ nữ.

Ngay sau đó hai người lên xe, tài xế khởi động xe rồi trở về nội thành. Chiếc xe vừa rời đi chưa đầy mười giây thì Triệu Chi Nhượng từ một bên đường đi ra, nhìn theo chiếc xe, miệng lầm bầm:

- Tần Thiên, anh là của em, ai cũng không thể đoạt được.

.....

Hai người rất nhanh trở lại nội thành, bởi vì chuyện vừa rồi mà cả hai cũng không có hứng thú ăn kem nữa rồi, ai về nhà nấy.

- Ha ha, không nghĩ tới lừa mấy thằng tiểu đệ lại dễ như vậy, buôn bán cũng quá lãi rồi.

Tần Thiên lầu bầu. Vừa rồi trong xưởng hắn còn cho là tên kính đen sẽ chống cự một chút, ai ngờ dọa ba câu đã như vậy.

Nghĩ tới đây thì Tần Thiên đã về tới tiểu khu, đi về nhà mình ở trên lầu. Đang chuẩn bị mở khóa cửa thì chốt cửa nhà của Triệu Nhã Chi ở bên cạnh bật ra, sau đó tiếng kêu cứu vọng tới.

- Cứu mạng, cứu mạng...

Bóp....

- Cái đêch gì thế?.

Tần Thiên vừa nghe liền cảm giác có gì đó không đúng, bèn không nghĩ nhiều trực tiếp xông vào nhà Triệu Nhã Chi. Vừa vào liền thấy Triệu Nhã Chi bị hai tên bịt mặt giữ lại. Một tên xé quần áo nàng, nửa bộ đồng phục công sở phía trên đã bị xé đi phân nửa, lộ ra một mảng tuyết trắng, chiếc áo ngực khiêu gợi đang lũng lảng sắp rớt hẳn ra. Tên đang xé quần áo nàng dù bịt mặt cũng cảm thấy gãi rờ ràng đang cười dâm dăng.

- Tần Thiên, cứu tôi.

Triệu Nhã Chi vừa thấy Tần Thiên liền kêu to, hai tên bịt mặt cũng quay ra cửa. Thấy Tần Thiên, một tên không nói năng gì liền lao tới, dao găm đâm thẳng.

- Muốn chết.

Tần Thiên quát to, nhảy lên bàn trà, quơ lấy ấm trà lớn ném vào tên bịt mặt.

Choang.

A...

Tiếng vỡ vụn của sành sứ, bình trà vỡ tan trên mặt tên bị mặt đầu. Sau tiếng kêu thảm, gã cũng ngã xuống, đầu đầy máu. Tần Thiên lại đạp bồi một nhát vào thẳng nhỏ của gã, lực đạo đủ để gã khỏi phải tìm đàn bà nữa.

- *Không được lại gần, không tao giết nó.*

Tên còn lại thấy Tần Thiên mạnh mẽ như vậy thì kinh hãi, đem dao găm kê vào cổ Triệu Nhã Chi mà uy hiếp.

Tần Thiên thấy vậy bèn dừng lại.

- *Cút sang một bên, ngồi xổm xuống, úp mặt vào tường, không được quay đầu lại.*

Tên bị mặt rất khản trương quát lên, tay cầm dao găm dứ dứ thêm.

Tần Thiên nhìn tình cảnh Triệu Nhã Chi, không thể không nghe theo.

A.

Không nghĩ tới ngay lúc này tên bị mặt kêu thảm một tiếng, hai tay kẹp Triệu Nhã Chi lập tức buông lỏng. Triệu Nhã Chi cũng nhân đó mà chạy về phía Tần Thiên.

- *Dám giẫm tao, tao giết mày.*

Tên bị mặt tức giận kêu lên, cầm dao găm đâm vào lưng Triệu Nhã Chi. Vừa rồi gã không để ý bị Triệu Nhã Chi dậm mạnh vào chân, nhất thời đau đến tê người.

- *Cẩn thận.*

Tần Thiên quát to, thân người vọt tới ôm Triệu Nhã Chi vào ngực, che trước người nàng, mũi dao cũng đã đâm tới, tình huống cực kỳ nguy hiểm.

Đúng thời khắc chỉ mình treo chuông, Tần Thiên ôm lấy Triệu Nhã Chi đồng thời gấp người xuống, lưỡi dao lướt qua gáy Tần Thiên. Tần Thiên tránh được dao, một tay chống xuống đất, chân phải đá ngược về sau, trúng ngay bụng quần tên bị mặt.

Miệng tên bị mặt đã thành hình chữ O, sắc mặt tái đi, cả người nghiêng ngã một hồi rồi lăn đùng ra.

Tần Thiên một tay chống đất một tay ôm eo không để Triệu Nhã Chi ngã. Vừa mới đá một cú thì cả người cũng lật sang ngã ngửa trên đất, Triệu Nhã Chi cũng bị lực hút Trái Đất kéo xuống nằm ép vào người Tần Thiên, cái miệng nhỏ nhắn chuẩn xác áp lên môi hắn. Trong nháy mắt một cỗ hương thơm thực nữ truyền tới làm Tần Thiên toàn thân mềm nhũn, nằm luôn tại chỗ, mà Triệu Nhã Chi cũng nằm trên người hắn như vậy.

A.

Mặt Triệu Nhã Chi đỏ lên, cố gắng đứng dậy, sửa sang lại quần áo. Mà Tần Thiên cũng không muốn chiếm tiện nghi, ở đây vẫn còn hai tên bị mặt.

Tần Thiên kéo từng tên dậy, bàn tay thô cứng và liên hồi hàng chục nhát khiến mặt tên nọ biến thành quả cà tím, kêu không ra tiếng, sau đó ném sang một bên.

Triệu Nhã Chi sửa sang lại quần áo rồi gọi an ninh dưới tầng lên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Diên cuồng

Nhân viên an ninh rất nhanh chạy tới, nghe được có hai tên bị mặt ăn cướp liền kêu thêm mấy thanh niên thân thể cường tráng xông tới. Kết quả là nhìn thấy hai tên bị đánh đến nát cả tiểu JJ, bán thân bất toại, trông có vẻ như đã hôn mê, không biết thằng nào mà hạ thủ ác như vậy. Sau đó đem hai tên bị mặt đi.

- *Di Triệu, di không sao chứ?*

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi lo lắng hỏi, đưa tay sờ sờ cổ nàng, mới vừa rồi tên cướp kê dao vào cổ khiến nơi trắng như tuyết này xuất hiện một vết máu.

- Không có chuyện gì, xước chút da thôi. Cũng may là có cậu tới kịp, vừa rồi tôi sợ muốn chết, nhưng lần sau đừng như vậy nữa, nếu không tránh kịp nhất đao đó thì cậu xong đời rồi.

Triệu Nhã Chi lo lắng nói. Vừa rồi Tần Thiên không màng nguy hiểm cứu nàng khiến nàng thực sự rất cảm động.

- Không việc gì đâu. Được rồi, tôi đi lấy thuốc cho đi bôi, nếu không để lại sẹo là khó coi lắm đó.

Tần Thiên xoay người về nhà lấy ít thuốc trị liệu, sau đó trở lại thì không thấy Triệu Nhã Chi đâu nữa.

- Di Triệu, đi ở đâu vậy?

- Tôi ở trong phòng, cậu vào đây đi.

Triệu Nhã Chi nói, Tần Thiên bèn đáp một tiếng rồi bước vào phòng Triệu Nhã Chi. Cửa phòng vừa mở ra một cỗ hương thơm nữ nhân liền ủa tới, khiến Tần Thiên mê mẩn cả người, tim đập nhanh. Cho tới lúc nhìn thấy Triệu Nhã Chi mặc bộ đồ ngủ ngồi trên giường, bộ đồ lót viền tơ vừa mới thay đang để bên cạnh thì tim hắn muốn nhảy ra ngoài rồi.

Triệu Nhã Chi thấy Tần Thiên nhìn chằm chằm vào mình không khỏi đỏ mặt, vội vàng đem bộ đồ lót giấu đi. Vừa rồi lúc thay ra nàng quên không cất.

- Lại đây bôi thuốc đi.

Triệu Nhã Chi nói.

- Ừ được.

Tần Thiên ngồi xuống cạnh Triệu Nhã Chi, nặn ra ít thuốc mỡ rồi bôi vào cổ nàng.

- A... Đau...

Thuốc mỡ vừa dính vào Triệu Nhã Chi liền rên to, lông mày nhíu chặt, cảm giác nóng rát truyền tới.

- Không sao đâu di Triệu, cố gắng một chút, chỉ hơi đau thôi.

Tần Thiên vội nói, ngón tay bôi thuốc mỡ có cảm giác mịn màng nồn nà, thật giống như làn da thiếu nữ, tim hắn lại càng đập nhanh. Vô tình nhìn xuống hai mắt Tần Thiên liền tỏa sáng, đồ ngủ của Triệu Nhã Chi còn chưa cài nút áo, từ góc độ của mắt hắn thì có thể nhìn rõ rằng hai trái dưa to, thậm chí còn nhìn xuyên cả xuống phía quần lót bên dưới. Lúc này động tác trên tay hắn đã ngừng lại, ngửi được mùi hương thực nữ vô cùng kích thích của Triệu Nhã Chi, tiểu Tần Thiên liền ngẩng cao đầu một cách hổ báo.

- Tiểu Thiên, sao không bôi tiếp?.

Triệu Nhã Chi thấy Tần Thiên ngừng tay, bèn quay đầu lại. Đúng lúc Tần Thiên đang nhìn trộm, trùng hợp thể nào hai đôi môi lại áp vào nhau, khiến cả hai đều chấn động.

Tần Thiên cảm giác được sự mềm mại từ đôi môi Triệu Nhã Chi, không nhịn được đưa lưỡi ra liếm nhẹ, khiến Triệu Nhã Chi càng thêm hoảng hốt. Đôi môi nàng cũng vô ý hé ra, một cỗ hương vị xông vào người khiến Tần Thiên dần mất tỉnh táo, đưa lưỡi tiến sâu vào miệng Triệu Nhã Chi.

Triệu Nhã Chi chợt giật mình tỉnh lại, mặt đỏ bừng nhìn Tần Thiên thẹn thùng mắng:

- Tiểu sắc lang, đi cậu mà cậu cũng dám chiếm tiện nghi.

- Di, chúng ta như lần trước được không?

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi nói. Triệu Nhã Chi vừa nghe thế lại càng thêm đỏ mặt. Nghĩ tới chuyện đêm đó tâm hồn nàng không khỏi nhảy tung tung.

- Không được, tiểu sắc lang.

Triệu Nhã Chi vẫn là cự tuyệt.

- Di, di nhân tâm nhìn tôi khó chịu sao?

Tần Thiên cũng chả quản Triệu Nhã Chi có đồng ý hay không liền ôm nàng vào lòng, gát gao ép lấy, cảm giác được sự mềm mại nhu nhược đến mê người.

Triệu Nhã Chi kinh hãi, muốn giãy ra nhưng căn bản Tần Thiên ôm quá chặt.

- Tiểu Thiên, buông tôi ra.

Triệu Nhã Chi kêu lên.

- Tôi không buông. Dì, nhiều năm như vậy không có gần gũi nam nhân, chẳng lẽ dì không muốn chút nào sao?

Triệu Nhã Chi tinh thần rung lên. Kể từ sau khi chồng nàng chết quả thực không còn tiếp xúc với nam nhân nữa, mỗi khi tịch mịch cũng chỉ có thể dùng ngón tay để tự thỏa mãn chỗ đó. Nhưng dù sao cũng không phải thứ đó của nam nhân, không có bao nhiêu khoái cảm. Hiện tại Tần Thiên vừa nói thể dục vọng trong lòng nàng đã ngủ sâu bấy lâu nay chợt bùng lên.

- Dì, để tôi giúp dì được không?

Tần Thiên thấy Triệu Nhã Chi đã động tâm, bèn đặt tay lên một bên ngực của nàng, nhẹ nhàng nắm lấy.

- U'...

Triệu Nhã Chi không nhịn được phải rên lên, tiếng rên cực kỳ mê người, khiến Tần Thiên càng thêm kích động. Bàn tay hắn tăng thêm chút lực, Triệu Nhã Chi lại càng rên to hơn.

- Tiểu Thiên, không được.

Triệu Nhã Chi cố ngăn Tần Thiên lại nhưng không được. Tần Thiên đặt nàng trên giường, cả người hắn đè lên thân thể nàng, miệng áp chặt xuống miệng Triệu Nhã Chi, đầu lưỡi mạnh mẽ luồn vào, mút lấy lưỡi của nàng. Triệu Nhã Chi cả người run rẩy, hơi thở nam nhân khiến nàng dần mất tự chủ, hưng phấn tăng dần lên, độ kháng cự cũng theo đó mà giảm. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - <http://truyenfull.vn>

Tần Thiên thấy Triệu Nhã Chi đã biến đổi, càng thêm dùng lực, vừa ngậm vừa mút lưỡi nàng, khiến nàng rên hừ hừ liên tục, thân thể cũng dần trở nên phối hợp hơn, tự đưa lưỡi qua cùng Tần Thiên quấn quýt.

Một tay của Tần Thiên chậm rãi xoa nắn bộ ngực của Triệu Nhã Chi, lực đạo càng lúc càng mạnh. Triệu Nhã Chi cũng vòng tay ôm lấy cổ hắn, cùng Tần Thiên mãnh liệt hôn hít, hai chân không tự chủ được cạ cạ vào bắp đùi Tần Thiên, làm dục tính của hắn càng bốc cao hơn. Vũ khí tổ truyền phía dưới chạm vào hắc động kích thích khiến Triệu Nhã Chi ôm thật chặt Tần Thiên, hai chân quấn lấy Tần Thiên, chủ động đưa hắc động cọ sát với thứ vũ khí kia.

Cảm nhận được Triệu Nhã Chi đã phát tình, Tần Thiên liền cởi bỏ bộ đồ ngủ của nàng, hai khối tuyết cầu liền hiện ra. Hắn liền ghé miệng vào ngậm lấy hạt anh đào nhỏ, vừa day vừa mút.

- A...U'...

Triệu Nhã Chi la to, hai chân kẹp chặt lại, hai tay ôm lấy đầu Tần Thiên ép vào ngực mình.

Tần Thiên nhìn bộ dạng khoái lạc của Triệu Nhã Chi thì càng cố gắng mút, liếm, cắn, làm cho Triệu Nhã Chi rên la liên tục. Hắc động càng lúc càng xuất ra nhiều xuân thủy, chiếc quần lót đã ướt sũng nước.

- Dì Triệu, có thoải mái không?.

Tần Thiên ngừng đầu hỏi.

- Thoải... thoải mái lắm. Cậu, đồ tiểu sắc lang này... hại chết dì rồi...

Triệu Nhã Chi hỏn hển nói.

- Hắc hắc, thoải mái là tốt rồi. Sau đây còn nhiều trò vui hơn nhiều.

Tần Thiên vừa nói xong liền lột chiếc quần ngủ của nàng ra, hắc động lộ mờ mờ ẩn hiện sau lớp quần lót đã ướt đẫm, cả một vùng ngập nước. Tần Thiên nhìn vào chỗ đó nhất thời ngây ra. Sau đó hắn lập tức lột nốt chiếc quần lót ra, toàn bộ hắc động đã hiện ra trước mắt, từng dòng từng dòng ngọc lộ trong suốt chảy dọc xuống hai bên đùi, ướt đẫm cả tấm ga đệm bên dưới. Hai cánh hoa màu phấn hồng thật giống như một thiếu nữ.

- Bạch Hổ.

Tần Thiên nhìn chỗ hắc động không một cộng lông mà không khỏi giật mình.

- Tiểu Thiên, cậu có phải không thích chỗ đó không? Cậu sợ tôi khắc chết người phải không. Vậy cũng không sao, tôi dùng tay giúp cậu.

Triệu Nhã Chi thấy Tần Thiên không động đây, cho rằng hắn ghét bỏ nàng, nét mặt liền trở nên thương tâm. Trước đây khi chồng nàng chết người ta cũng nói là do nàng khắc chồng.

- Không, làm sao có chuyện đó chứ. Tôi thích nhất chính là bạch hổ, còn cái gì khác với không khác đều là nhắm nhĩ cả mà thôi.

Tần Thiên vội nói.

- Thật sao?

Triệu Nhã Chi có vẻ vẫn chưa tin tưởng lắm.

- *Đương nhiên rồi.*

Vừa dứt lời Tần Thiên dùng sức tách đùi Triệu Nhã Chi ra, cúi đầu xuống mạnh mẽ mút lấy hắc động của nàng.

- *A... Dơ lắm... Tần Thiên... U'...*

Triệu Nhã Chi muốn đẩy đầu Tần Thiên ra, nhưng hắc động bị hấn tấn công. Nhất thời toàn thân vô cùng sung sướng, thân thể trắng nõn run lên bần bật, hai chân kẹp chặt đầu Tần Thiên lại.

Biết Triệu Nhã Chi đã bắt đầu mất đi lý trí, Tần Thiên càng dùng lực, đầu lưỡi đâm vào hắc động, nhất kiếm loạn tử cung, tung hoành khắp thiên địa. Sau đó lại ngậm lấy cái viên nho nhỏ mà mát, Triệu Nhã Chi càng thêm điên cuồng. Xuân thủy từ hắc động bắn ra tung tóe lên mặt Tần Thiên, từng vòi hoa sen phun ra khắp nơi.

- *U'... Aaa...*

Triệu Nhã Chi không nhận được mà thét lên, hai chân kẹp càng chặt, hai tay nắm tóc Tần Thiên dúi vào huyết động của mình, thân thể co giật liên hồi, xuân thủy đã tràn ra ướt một mảng giường. Phải hơn hai phút, Triệu Nhã Chi như thoát lực, cả người ngã xuống giường, thở hổn hển từng hơi, sắc mặt hồng nhuận.

Tần Thiên ngẩng đầu lên, trên mặt là vô số những dòng nước trong suốt chảy ròng ròng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Oan gia ngõ hẹp

- Thế nào, Di Triệu? Có thoải mái hay không?

Tần Thiên cười tà nhìn Triệu Nhã Chi nói.

- *Cậu... Cậu ... chỗ đó giết chết đi Triệu của cậu rồi.*

Triệu Nhã Chi thở hổn hển nhìn Tần Thiên. Về mặt ứng hồng, một khắc vừa rồi thật là quá mỹ diệu. Thật là hoàn toàn khác của bàn tay của nàng. Thoải mái muốn chết rồi.

- *Hắc hắc, còn gì nữa không? Đây chỉ là món khai vị thôi, món chính còn chưa lên đâu.*

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi cười xấu xa. Sau đó một tay cởi toàn bộ quần áo của mình ra, lộ ra da thịt cường tráng cùng lợi khí hung ác.

- *A... Tên vô lại đáng chết. Lớn như vậy, cậu muốn giết chết đi à?*

Triệu Nhã Chi nắm chặt mệnh căn của Tần Thiên, thẹn thùng nói. Nhưng động tác tay của nàng cũng không đình chỉ, kích thích Tần Thiên càng hưng phấn.

- *Tới, đi Triệu, để cho Tiểu Thiên được ăn no đi.*

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi nói.

- *Đợi một chút. Vừa rồi cậu đã phục vụ đi Triệu rồi. Đến lượt tôi giúp cậu. Cậu hãy hào hào nằm mà hưởng thụ sự lợi hại của đi Triệu một chút.*

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên, rồi nhìn đại sát khí của Tần Thiên. Trong lòng một trận hưng phấn, trực tiếp đẩy ngã Tần Thiên lên giường sau đó cả người gục ở phía dưới của Tần Thiên. Một tay cầm lấy cây thương nóng hổi của Tần Thiên. Nhẹ nhàng xóc lên xuống, ánh mắt lộ ra vẻ si mê.

- *Tiểu sắc lang, để cho cậu hưởng thụ một chút, cần phải chống đỡ lâu một chút nhé.*

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên mỉa hoặc nói, trêu chọc một chút. Sau đó vươn cái lưỡi nho nhỏ thom tho cây súng của Tần Thiên nhẹ nhàng liếm một thoáng. Tần Thiên nhất thời phát ra một tiếng rên sáng khoái. Mà Triệu Nhã Chi tiếp tục phục vụ, cái lưỡi nhỏ thom tho vây quanh thẳng nhỏ của Tần Thiên, mạnh mẽ há miệng, đột nhiên nuốt toàn bộ vào.

- A!

Tần Thiên không nhịn được phải rên lên. Một loại cảm giác chưa từng có trước đây tập kích toàn thân hắn, khiến hắn vô cùng thoải mái. Mà Triệu Nhã Chi thấy biểu hiện của Tần Thiên, trên mặt lộ ra nụ cười cực kỳ đắc ý. Mạnh mẽ và nhanh chóng phun ra nuốt vào lợi khí to lớn của Tần Thiên. Lưỡi nhỏ thơm tho tận tình phục vụ vũ khí của Tần Thiên.

Tần Thiên thoải mái không nói nên lời. Vươn một tay, bắt được hai khoả tròn tròn nặng trĩu trước ngực của Triệu Nhã Chi. Hắn dùng sức không chế trong tay, khiến nó biến hình trong tay hắn. Triệu Nhã Chi bị Tần Thiên tập kích như vậy, cũng không nhịn được mà rên lên, trong miệng càng thêm lực hút.

- A! Di Triệu, tôi sắp không nhịn được rồi, di mau buông ra.

Tần Thiên hô lớn nhưng Triệu Nhã Chi không có buông ra, mà càng tăng thêm lực. Tần Thiên không nhịn được, nhất thời phun toàn bộ tinh hoa vào miệng Triệu Nhã Chi. Triệu Nhã Chi trực tiếp đem toàn bộ nuốt xuống. Hơn nữa tí mĩ dùng lưỡi đem vũ khí của Tần Thiên liếm sạch sẽ.

- Di Triệu, di lại nuốt xuống?

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi giật mình nói.

- Có gì không thể sao? Đây cũng là đại bổ. Chẳng lẽ lại muốn lãng phí?

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên, khuôn mặt quyến rũ, nhìn thẳng bé đang mềm xuống của Tần Thiên lại bắt đầu ngẩng đầu lên.

- Tốt, tiếp tục. Tôi muốn ném thử hắc động của di.

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi, theo phản xạ liền nằm đè lên Triệu Nhã Chi, một tay tách hai chân của nàng ra. Cây súng của Tần Thiên hướng về phía hắc động của nàng mà vọt đi vào.

- A! Đau quá.

Triệu Nhã Chi nhất thời nhủu mày hét lớn. Nhiều năm đã không có làm rồi, nơi đó tự nhiên rất chặt, bị Tần Thiên đột nhiên xông vào, nàng đau đến cau mày.

- Hắc hắc, tôi sẽ cẩn thận. Di Triệu, không nghĩ tới nơi này của di chặt như vậy.

Tần Thiên cười nói. Nhất thời sắc mặt Triệu Nhã Chi đỏ thẫm.

- Tốt lắm, tôi bắt đầu này.

Tần Thiên nói. Sau đó qua một thời gian, Triệu Nhã Chi bắt đầu rên lên, hai tay nắm thật chắc thành giường, vẻ mặt mê say.

Tần Thiên nhìn bộ dáng hưởng thụ của nàng, lập tức liền tăng nhanh tốc độ, bắt đầu mãnh liệt ấn sâu vào.

- A..U..u..A...

Triệu Nhã Chi lập tức lớn tiếng rên rỉ, thanh âm cực kỳ mê người. Tần Thiên trực tiếp đem hai đùi tuyết trắng của nàng đeo trên cổ, điên cuồng đâm vào rút ra.

Trong lúc nhất thời xuân ý ngập tràn cả phòng.

Hơn ba mươi phút sau, hai người đồng thời hô to một tiếng, ôm nhau thật chặt, kết thúc hành trình sung sướng này.

- Hô! Chết rồi! Cậu giết chết di Triệu rồi.

Triệu Nhã Chi nằm ở trong ngực của Tần Thiên nhìn hắn then thừng nói. Giờ khắc này, nàng cảm thấy giống như tựa vào lồng ngực của một đại nam nhân, vô cùng ấm áp và an toàn.

- Hắc hắc. Di Triệu, tiếng rên của di hồi nãy thật dễ nghe.

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi đùa giỡn nói.

- Đi tìm chết à. Mau dậy đi. Hơn năm giờ rồi, Tiểu Nhã tan học sắp về rồi. Đừng cho nó biết, bằng không thì xong rồi.

Triệu Nhã Chi vội vàng nói, nhanh chóng tách Tần Thiên ra. Nàng từ trên giường đứng lên, cầm lấy quần áo mặc vào. Tần Thiên cũng đứng dậy, mặc quần áo vào.

- Tốt lắm. Mau té đi, Tiểu Nhã sắp về rồi.

Triệu Nhã Chi nói, nhưng Tần Thiên lại ôm cổ nàng, hung hăng hôn một cái. Sau đó bóp nhẹ trên ngực nàng mấy cái rồi mới lưu luyến rời đi.

- *Tiểu sắc lang, Haizz, rốt cuộc làm như vậy có đúng không?*

Triệu Nhã Chi nhìn bóng lưng của Tần Thiên lâu bầu nói. Đuôi lông mày hiện lên một vẻ buồn rầu. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

.....

Tần Thiên ra khỏi nhà của Triệu Nhã Chi, liền lấy chìa khoá ra, chuẩn bị về nhà. Không nghĩ tới vừa tới nhà lại thấy một cảnh sát đang kéo một rương hành lý đứng trước cửa nhà mình. Mà đây là một nữ cảnh sát có vóc người cực kỳ bốc lửa. Dáng người khá giống với người mẫu, cái mông cực kỳ ngạo nghễ ưỡn lên, rất tròn, thắt lưng vô cùng mảnh khảnh.

Nữ cảnh sát nghe phía sau có thanh âm, quay người lại một cách tự nhiên. Nhất thời hai người ngây dại tại chỗ.

- *Ta khát, là cô...*

- Là anh, tên lưu manh này...

Hai người đồng thời hô. Nữ cảnh sát này lần trước được Tần Thiên cứu từ một tên du côn cắc kè, nhưng Tần Thiên còn bị ăn một cái tát.

- *Cô tới đây làm gì?*

Tần Thiên nhìn nữ cảnh sát lạnh lùng nói. Kể từ khi bị nàng cho một tát, Tần Thiên đối với nàng không còn hảo cảm rồi. Đối với vẻ xinh đẹp của nàng cũng miễn dịch.

- *Hừ! Mắc mớ gì tới anh, tên lưu manh chết tiệt. Nơi này cũng không phải nhà anh, anh quản cái rắm à?*

Nữ cảnh sát khinh bỉ nhìn Tần Thiên nói, nghiêng đầu đi không hề để ý tới Tần Thiên nữa.

Tần Thiên nhìn nàng, cũng lười để ý tới. Trực tiếp đi thẳng tới, trực tiếp gạt nàng qua một bên. Nữ cảnh sát nhất thời một trận sợ hãi kêu lên, thiếu chút nữa ngã xuống. Lập tức lửa giận ngút trời.

- *Lưu manh, anh làm gì đó? Có tin hay không tôi đem anh bắt đi? KIỆN anh đánh cảnh sát?*

Nữ cảnh sát nhìn Tần Thiên tức giận nói.

- *Đi chỗ khác đi, đàn bà đúng là ngực lớn mà không có đầu óc. Đây là nhà tôi, cô ngăn ở cửa thì làm sao tôi đi vào?*

Tần Thiên nhìn nữ cảnh sát khinh bỉ. Nhìn bộ ngực nàng cao vút như vậy, quả thật rất mê người. Nhìn như muốn xé tan quần áo để nhào ra ngoài vậy.

- *Này ... Đây là nhà anh?*

Nữ cảnh sát không tin được hỏi lại.

- *Nói nhảm! Nếu không thì là nhà cô à?*

Tần Thiên khinh bỉ nói. Sau đó lấy chìa khoá ra cắm vào, mở cửa. Nữ cảnh sát nhất thời càng thêm giận mình.

- *Nhà anh không phải ở bên đó sao?*

Nữ cảnh sát chỉ về phía gian của Triệu Nhã Chi.

- *Đi chỗ khác đi! Bộ cô không cho ta hai phòng à?*

Tần Thiên nhìn nữ cảnh sát khinh thường nói. Sau đó hướng bên trong đi vào, thuận tay đóng cửa lại. Nhưng bị nữ cảnh sát đưa tay ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Dị năng ẩn hình

- Tại sao, cô còn có chuyện gì nữa? Chẳng lẽ thấy bồn suit ca quá đẹp trai xuất sắc nên cô bị Bá Vương Khí của tôi thu hút chuẩn bị quỳ ở dưới quần

của tôi sao? Nói cho cô biết, tôi là một người rất thuần khiết sẽ không làm ầu đầu. Dĩ nhiên nếu cô mạnh mẽ đẩy ngã tôi thì tôi cũng miễn cưỡng an ủi một chút tâm linh yếu đuối của cô vậy.

Tần Thiên nhìn nữ cảnh sát ngược ngược nói, ánh mắt cố ý liếc nhìn bộ ngực của nữ cảnh sát cố ý đùa giỡn nàng, hảo hảo báo mối thù ngày trước nàng gây ra cho hắn.

Quả nhiên sắc mặt của nữ cảnh sát nhất thời đại biến, lửa giận ngút trời nhưng là không biết tại sao nàng lại mạnh mẽ áp xuống, không có bộc phát ra khiến cho Tần Thiên thật bất ngờ.

- Như thế nào, cô thật sự muốn đẩy ngã tôi sao? Tôi sẽ ngược ngược đấy, bất quá ngực của cô thật rất lớn.

Tần Thiên xấu hổ nói. Ánh mắt thì giống như dao găm đâm thẳng vào bộ ngực của nữ cảnh sát, tiếp tục vô sỉ đùa giỡn nàng.

- Đi tìm chết. Lưu manh đáng chết dám đùa giỡn lão nương, lão nương nhất định thiến ngươi.

Nữ cảnh sát giận dữ nói, thò tay ra sau lưng định lấy súng, nào ngờ phát hiện ra súng không có ở trên người mà đã để ở trong cục cảnh sát rồi.

- Làm sao? Không phải là một súng bắn chết tôi sao? Làm sao không bắn đi?

Tần Thiên nhìn nữ cảnh sát trêu chọc nói. Nhìn bộ dáng ủy khuất của nữ cảnh sát, trong lòng hắn hết sức hả hê.

- Cậu... Hừ. Tôi không muốn làm ảm ỉ, tôi muốn thuê phòng, tôi muốn ở phòng bên trong.

Nữ cảnh sát nhìn Tần Thiên nói, không tranh hơn thua với Tần Thiên nữa. Bởi vì nàng phát hiện về mặt vô sỉ thì Tần Thiên tuyệt đối là đệ nhất thiên hạ, mình tuyệt đối không phải là đối thủ.

- Thuê phòng? Cô là nói cô muốn thuê ở nhà tôi sao?

Tần Thiên giật mình nhìn nữ cảnh sát nói.

- Làm sao vậy, không thể sao? Chẳng lẽ bên trong không còn phòng sao?

Nữ cảnh sát nói.

- Có chứ, nhưng tôi không cho cô thuê.

Tần Thiên nhìn nữ cảnh sát đắc ý nói, không nghĩ tới nữ cảnh sát lại muốn thuê phòng của mình. Có thể nhân cơ hội này hảo hảo đả kích nàng một phen.

- Cậu... Hừ. Cậu không phải là nam nhân, lợi dụng việc công trả thù cá nhân.

Nữ cảnh sát nhìn Tần Thiên tức giận nói, không nghĩ tới Tần Thiên lại không cho nàng thuê phòng.

- Dùng phép khích tướng nho nhỏ thấp kém này thì tôi không bị lừa đâu. Còn có phải là nam nhân hay không thì chúng ta lập tức đi WC coi quần nghiệm chứng một chút thì sẽ biết ngay thôi mà.

Tần Thiên nhìn nữ cảnh sát cười hèn mọn nói.

- Cậu... Cậu lưu manh, vô sỉ.

Sắc mặt nữ cảnh sát nhất thời xấu hổ, lửa giận càng lúc càng lớn. Đây là lần đầu tiên nàng gặp được người vô sỉ như Tần Thiên, hại nàng sắp tức nổ phổi. Nàng rất muốn đem Tần Thiên trói lại đánh một trận sau đó nghênh ngang rời đi. Nhưng mà vừa nghĩ tới nhiệm vụ của mình thì nữ cảnh sát vẫn nhịn xuống được, đây là nhiệm vụ đầu tiên của nàng tuyệt đối không thể bởi vì Tần Thiên mà buông tha được.

- Tôi chính là lưu manh, tôi chính là vô sỉ đó, không được sao? Cô làm khó dễ được tôi thì tôi không muốn cho cô thuê cũng không thuê cho cô đó, cô có thể làm gì nào?

Tần Thiên nhìn nữ cảnh sát đắc ý nói, nhìn bộ dạng tức giận của nữ cảnh sát hắn thật muốn ôm bụng cười to một trận.

- Hừ. Tôi mặc kệ, dù sao tôi cũng muốn thuê chỗ này. Cậu không cho tôi thuê tôi liền đi tiêu ủy hội trách cứ cậu, kiện cậu tội lừa gạt người tiêu thụ.

Nữ cảnh sát nhìn Tần Thiên uy hiếp nói.

- Đi đi. Cô cứ việc làm như thế, tôi mới không sợ cô làm như vậy.

Tần Thiên nhìn nữ cảnh sát thờ ơ như không mà nói.

- Cậu...

Nữ cảnh sát tức giận không biết nói cái gì cho phải, trực tiếp cầm lấy rương hành lý của mình tiến vào bên trong. Tàn Thiên thấy vậy lập tức duỗi tay ra định ngăn cản. Kết quả tay hắn trực tiếp đặt ở trên hai luồng thịt mềm nhũn, vừa nhìn lại thì thấy hai tay hắn rõ ràng đặt ở trên bộ ngực của nữ cảnh sát. Trong nháy mắt, cả hai người đều dừng lại.

Tàn Thiên cảm giác trong tay mềm mại, không nhìn được ngón trở gãi gãi một chút, nhất thời một loại cảm giác không thể ôm trọn từ lòng bàn tay truyền tới, cảm giác cực kỳ mềm mại thoải mái, rất co giãn. So với Triệu Nhã Chi cùng với Lâm Hiểu Di còn muốn co giãn hơn.

- A. Lưu manh, tôi muốn giết cậu. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - <http://truyenfull.vn>

Nữ cảnh sát nhất thời nổi giận nói, sắc mặt đỏ thắm không nhìn được nữa, trực tiếp đẩy tay Tàn Thiên ra mạnh mẽ hướng tới mặt Tàn Thiên đánh một quyền. Tàn Thiên còn đang cảm thụ về mềm mại trên bộ ngực của nữ cảnh sát nên không kịp đề phòng trực tiếp bị một quyền này đánh trúng, nhất thời lỗ mũi đau đớn, một dòng máu tươi mắt chảy ra. Ngay lúc này, Tàn Thiên lập tức bị đau đớn thức tỉnh, thấy nữ cảnh sát một lần nữa một cước hướng tiểu huynh đệ của mình đá tới thì vội vàng né tránh.

Nhưng là nữ cảnh sát không bỏ qua cho Tàn Thiên một lần nữa đánh tới, lửa giận ngút trời giống hệt như Quan Nhị ca ở trên chiến trường nhanh chóng hướng Tàn Thiên vọt tới. Một quyền lần này đánh tới Tàn Thiên thì bị Tàn Thiên một phát bắt được, lập tức một cái tay khác lại hướng Tàn Thiên đánh tới, kết quả vẫn bị Tàn Thiên bắt được. Nàng muốn giãy dụa thoát ra ngoài nhưng lại bị Tàn Thiên nắm vững vàng không nhúc nhích nổi.

- Cái kia... Tôi cũng không phải cố ý... Cô cũng biết mà. Cô cường hành tiến vào, tôi tự nhiên muốn ngăn chặn thôi. Cô nói xem có đúng hay không? Cùng lắm tôi cho cô thuê phòng là được.

Tàn Thiên nhìn nữ cảnh sát lúng túng nói, không nghĩ tới lại ra thế này. Bất quá cảm giác quả thật không tệ, thật muốn sờ thêm mấy lần nữa.

- Hừ. Lưu manh, cậu đừng mơ tưởng, tôi sẽ đem cậu bắt trở về ngôi tù, kiện cậu tội cưỡng gian chưa thành.

Nữ cảnh sát nổi giận nhìn Tàn Thiên nói, sau đó nhấc chân mạnh mẽ hướng tiểu huynh đệ của Tàn Thiên đá tới. Tàn Thiên vội vàng kẹp chân lại gắt gao đem cái chân của nữ cảnh sát kẹp bên trong.

- Cô đừng tay lại, cùng lắm thì tôi miễn cho cô một tháng tiền điện nước được chưa.

Tàn Thiên nhìn nữ cảnh sát buồn bực nói, hắn cũng không phải sợ bị bắt trở về, bởi vì hắn là người của Long Tổ nên không bị luật pháp hiện hành ước thúc. Nhưng chủ yếu là hắn sợ lúc mình bị bắt vào thì đến lúc đó Tiêu Du biết được sẽ giáo huấn hắn.

- Không được, trừ phi cậu miễn cho tôi một tháng tiền nhà cùng ba tháng tiền điện nước, nếu không tôi liền bắt cậu trở lại ngôi tù.

Nữ cảnh sát nhìn Tàn Thiên uy hiếp nói.

- Được được, không thành vấn đề, không cho phép cô đánh tiếp nhé, tôi buông tay trước.

Tàn Thiên nhìn nữ cảnh sát nói, nói xong liền buông tay ra, nữ cảnh sát cũng lập tức rút trở về. Tàn Thiên vừa thở phào nhẹ nhõm không nghĩ tới tay của nữ cảnh sát đột nhiên tung ra một quyền hướng bụng của hắn đánh tới. Tàn Thiên tránh cũng không tránh được trực tiếp bị đánh trúng, trong nháy mắt bụng hắn truyền đến cảm giác đau nhức.

- A... Cô không giữ lời hứa.

Tàn Thiên ôm bụng kêu thảm thiết.

- Hừ. Là cậu nói, lão nương chưa có đáp ứng qua.

Nữ cảnh sát nhìn Tàn Thiên đắc ý nói, vỗ vỗ tay đi ra ngoài đem hành lý mang vào.

- Tôi ở gian bên kia.

Nữ cảnh sát nhìn Tàn Thiên hung hăng nói to.

- Có hai gian phòng trống, cho cô trọn trước.

Tàn Thiên nhìn nữ cảnh sát thống khổ nói, ôm bụng trở về phòng nữ cảnh sát. Ở phía sau nhìn bộ dạng thống khổ của Tàn Thiên, nàng rất là đắc ý. Nhưng vừa nghĩ tới bộ ngực lớn của mình cứ nhiên bị Tàn Thiên sờ soạng, sắc mặt nàng cũng đỏ bừng lên, trong lòng rất không thoải mái.

- Mơ nó, con mẹ này hạ thủ thật quá độc ác đi, lão tử nhất định phải tìm cơ hội trả thù mới được, đem nàng chinh phục dưới háng mới thỏa mãn hận này.

Tàn Thiên hèn mọn bí ối nói.

- Chủ nhân, anh thành công đẩy ngã nữ nhân thứ hai, đạt được năm mươi vi tích phân. Trước mắt vi tích phân của anh đủ để mở ra một dị năng khác, có muốn mở hay không?

Lúc này, thanh âm của Ba Ba Ca vang lên ở trong đầu Tần Thiên. Tần Thiên vừa nghe thấy nhất thời tinh thần đại chấn.

- Người không nói thì ta thiếu chút nữa đã quên rồi, lần này sao mà vi tích phân lại ít như vậy, đây cũng là cực phẩm mà?

Tần Thiên nói.

- Chủ nhân, anh đây ngã không phải là xử nữ cho nên vi tích phân không cao.

Ba Ba Ca nói.

- Nga, ra là như vậy. Đúng rồi lần này là dị năng gì vậy?

Tần Thiên hỏi.

- Dị năng lần này được mở ra là dị năng ẩn hình. Dựa theo thực lực trước mắt của anh, có thể duy trì trạng thái ẩn hình trong ba mươi giây.

Ba Ba Ca nói.

- Móa, như vậy khác gì lừa bịp mày. Cái này khác gì với không có.

Tần Thiên không nhịn được kêu to lên.

- Chủ nhân, đó là bởi vì năng lượng dị năng thứ nhất của anh không đủ lớn mạnh, còn chưa phát triển tới mức tận cùng, không đủ năng lượng duy trì ẩn hình cho nên không cách nào kéo dài ẩn hình.

Ba Ba Ca nói.

- À, thì ra là như vậy. Ba Ba Ca, người mau mở ra dị năng ẩn hình cho ta.

Tần Thiên hưng phấn nói, có dị năng ẩn hình là có thể đi rình coi nữ sinh tắm rửa rồi, suy nghĩ một chút liền cảm thấy vô cùng thoải mái.

- Tốt, chủ nhân xin chuẩn bị một chút, Ba Ba Ca sẽ bắt đầu ngay.

Ba Ba Ca nói, nhưng ngay sau đó Ba Ba Ca từ chiếc nhẫn ở trong tay Tần Thiên hiện ra trước mắt, sau đó một đạo ánh sáng từ trên người Ba Ba Ca phát ra bắn vào người Tần Thiên.

- A.

Tần Thiên không nhịn được quát to một tiếng, bởi vì toàn thân của hắn đột nhiên giống như là bị kim châm đau đớn, ngay sau đó thân thể của Tần Thiên bắt đầu bành trướng phát ra quang mang trong suốt. Tần Thiên gắt gao cắn chặt răng bởi vì hắn cảm giác trong thân thể đột nhiên có cảm giác nổ tung cực kỳ đau đớn. Thân thể hắn trực tiếp từ 1m8 bành trướng đến hơn hai thước, cả người thật giống như một Cự Nhân vậy.

Cứ như vậy kéo dài chừng mười phút đồng hồ, Tần Thiên bắt đầu dần dần thu nhỏ lại, từ từ khôi phục lại. Nhưng là giờ phút này cả người hắn toàn là một màu đen xỉ nhìn qua cực kỳ ghê tởm.

- Hô. Ba Ba Ca, xong chưa.

Tần Thiên thở phào nhẹ nhõm, nhìn Ba Ba Ca hỏi.

- Xong rồi thưa chủ nhân, anh hiện tại có thể thử một lần. Hôm nay năng lượng tiêu hao quá nhiều, Ba Ba Ca tiến vào trạng thái hôn mê. Chủ nhân có bất cứ vấn đề gì xin chờ mười hai tiếng đồng hồ sau tôi mới tỉnh lại.

Ba Ba Ca nói xong hóa thành một đạo bạch quang bay trở về trong chiếc nhẫn.

- Chắc chắc, ẩn hình à, ta muốn nhìn xem là cái dạng gì?

Tần Thiên mừng thầm nói, nhưng ngay sau đó tâm liền đề vào dị năng ẩn hình. Bắt đầu từ nửa người dưới rồi đến nửa người trên bắt đầu mờ dần. Chỉ trong chớp lát cả người Tần Thiên liền biến mất ở trong phòng.

- Bà mẹ nó, thật sự là ẩn hình.

Tần Thiên mừng rỡ nói, cầm lấy cái gương nhìn một chút hắn phát hiện thật không thấy mình đâu. Lập tức Tần Thiên liền mở cửa hướng phía ngoài đi tới. Vừa ra khỏi cửa thì thấy nữ cảnh sát từ bên trong phòng đi ra, Tần Thiên lập tức liền đi tới trước mặt nàng kết quả là nữ cảnh sát không có nhìn thấy hắn trực tiếp đi thẳng tới.

Tần Thiên ở trước mặt nữ cảnh sát khoa tay múa chân mấy cái, nữ cảnh sát vẫn không có phản ứng gì chẳng qua là nhú mày bịt kín lỗ mũi lại, trong miệng lầu bầu nói:

- Chẳng lẽ tên lưu manh kia đi nhà cầu không có xả nước sao? Làm sao lại có mùi thối như vậy?

Lời này vừa nói ra, Tần Thiên thiếu chút nữa té xỉu, cô mới là người đi nhà cầu không xả nước. Nhưng hiện tại mùi trên người hẳn quả thật rất thối, cảm giác được ấn hình sấp mặt đi hiệu lực nên Tần Thiên vội vàng trở lại gian phòng. Dị năng ấn hình lập tức liền biến mất, Tần Thiên cảm giác mệt mỏi vô cùng, năng lượng trong cơ thể tiêu hao gần hết.

Nghỉ ngơi một hồi, Tần Thiên liền đi ra ngoài tắm rửa sạch sẽ. Lúc này Sớ Tương Tương còn chưa có trở lại, nàng dù sao cũng là đối tượng mình cần bảo vệ, cũng đừng nên xảy ra chuyện gì. Nghĩ vậy, Tần Thiên lập tức gọi điện thoại cho Sớ Tương Tương, biết được nàng trở lại trường học, liền lập tức qua đó.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Thương lượng

Lúc Tần Thiên cùng Sớ Tương Tương về đến nhà thì đã là buổi tối. Vừa tiến vào nhà thì Tần Thiên liền thấy bà chị Tiêu Du của mình đang cùng nữ cảnh sát kia hàn huyên rất vui vẻ. Hai người nói chuyện nhiệt tình đến nỗi chỉ kém một chút là không ôm nhau hôn hít thôi. Tần Thiên ngó người ra, thầm nghĩ đây là cái tình huống gì vậy?

- A, Tương Tương, Tiểu Thiên về rồi à? Mau tới đây, chị giới thiệu một chút cho các em. Vị này là đồng học hồi cấp hai của chị, Lý Phi Nhi, là một cảnh sát thực tập mới tốt nghiệp. Từ bây giờ bắt đầu trở thành một thành viên của gia đình này.

Tiêu Du nhìn hai người Tần Thiên rồi chỉ vào nữ cảnh sát hướng về phía hai người giới thiệu.

- Chào chị, Lý cảnh quan, em là Sớ Tương Tương, em cũng là khách trọ ở chỗ này.

Sớ Tương Tương nhìn Lý Phi Nhi mỉm cười nói, vươn tay ra bắt tay, mà Tần Thiên lại là bộ dáng giật mình. Nữ cảnh sát nhìn thấy bộ dáng của Tần Thiên thì vẻ mặt liền đặc ý không biết nàng cao hứng cái gì.

- Tiểu Thiên, em còn chờ cái gì nữa, mau cùng Lý cảnh quan chào hỏi đi.

Tiêu Du hướng về phía Tần Thiên đang sững sờ nói. Tần Thiên vội phục hồi tinh thần lại lập tức đáp một tiếng, kết quả vừa mở miệng thiếu chút nữa thì hù chết Tiêu Du.

- Chị, cái người đàn bà chanh chua này là bạn học của chị à?

Tần Thiên nhìn Tiêu Du nói. Trong nháy mắt sắc mặt của tất cả mọi người đều đại biến, nhất là Lý Phi Nhi. Nàng ghét nhất người khác gọi nàng là người đàn bà chanh chua, bởi vì lúc còn ở trong trường cảnh sát nàng quá mức bá đạo đã man, cho nên những người đó liền gọi nàng là người đàn bà chanh chua. Vốn là cho rằng rời khỏi trường cảnh sát thì sẽ bỏ được cái danh tiếng người đàn bà chanh chua này, không nghĩ tới Tần Thiên lại một lần nữa gọi nàng là người đàn bà chanh chua. Lý Phi Nhi trong nháy mắt liền bộc phát bản tính của mình.

- Lưu manh đáng chết, cậu nói gì? Lão nương thế này mà giống người đàn bà chanh chua à? Cậu mà nói thêm câu nữa lão nương sẽ một sừng bắn chết cậu.

Lý Phi Nhi một bước vọt tới trước mặt Tần Thiên túm lấy ý phục của hắn, nhìn Tần Thiên phẫn nộ quát. Biểu hiện dũng mãnh của nàng khiến cho Tiêu Du cùng Sớ Tương Tương trực tiếp há to miệng, lộ ra một bộ dáng giật mình.

- Chị... Chị... Chị nhìn xem, em nói không sai chứ.

Tần Thiên nhìn Tiêu Du chỉ vào Lý Phi Nhi khản trương nói.

- Phi Nhi, cậu đây là...?

Tiêu Du giật mình nhìn Lý Phi Nhi. Lý Phi Nhi ý thức được chính mình biểu hiện quá mức kinh hãi thế tục rồi, nàng chính là một hình tượng của người đàn bà chanh chua.

- A... Tổ hình như quá kích động rồi, nhất thời lỡ tay.

Lý Phi Nhi vội vàng buông Tần Thiên ra, lúng túng nói.

- Hừ. Ai mà tin được, lần trước cứu cô, cô còn vô duyên vô cớ đánh người ta. Không phải là người đàn bà chanh chua thì là cái gì?

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi hừ lạnh nói.

- Em... Được rồi được rồi, các người không nên cãi nhau nữa.

Tiêu Du vội vàng cắt đứt lời Lý Phi Nhi định nói, đem nàng tách khỏi Sở Tương Tương cũng đem Tần Thiên kéo qua một bên.

- Phi Nhi, tớ giới thiệu với cậu một chút đây là em trai của tớ, Tần Thiên.

Tiêu Du chỉ vào Tần Thiên rồi nói với Lý Phi Nhi.

- Hừ. Chào cậu, lưu manh.

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói.

- Chào cô, người đàn bà chanh chua.

Tần Thiên cũng không cam lòng chịu yếu thế nói, trong lúc nhất thời mùi thuốc súng tràn ngập trong không khí.

- Tốt lắm tốt lắm, các người không nên cãi nhau nữa. Tiểu Thiên, em mau nói cho chị nghe một chút đi, lần trước em cứu cô ấy là xảy ra chuyện gì?

Tiêu Du nhìn Tần Thiên hỏi.

- Hừ. Chị hỏi cô ta đó.

Tần Thiên chỉ vào Lý Phi Nhi nói.

- Phi Nhi, cậu nói một chút xem có chuyện gì xảy ra?

Tiêu Du nhìn Lý Phi Nhi hỏi. Lý Phi Nhi liền đem đầu đuôi chuyện lần trước nói cho Tiêu Du, Tiêu Du nghe được nhất thời liền nhủ chặt chân mày. Thăng em của mình nàng rõ ràng nhất, mặc dù háo sắc nhưng là tuyệt đối không đến nỗi đùa bỡn lưu manh với một người không quen biết.

- Phi Nhi, cậu có thể nhầm rồi. Tiểu Thiên làm người thế nào tớ biết rõ, tuyệt đối không thể nào vô lễ với cậu như vậy.

Tiêu Du nhìn Lý Phi Nhi nói.

- Hừ. Em làm sao có thể là người hèn mọn bỉ ổi như vậy. Em thấy y phục của cô ta bị xé nát, chuẩn bị đem y phục của mình cởi ra đưa cho nàng mặc vào, tránh cho nàng bị lộ hàng. Cuối cùng thì tốt rồi, nàng ta không phân biệt tốt xấu còn cho em một cái tát, còn nói em là lưu manh. Chị nói xem em có thể cùng nàng có quan hệ tốt được sao?

Tần Thiên nhìn Tiêu Du nói.

Lý Phi Nhi vừa nghe vừa cẩn thận nghĩ lại hình như là như vậy. Lúc ấy y phục của chính mình bị xé nát rồi còn Tần Thiên thì vừa lúc cởi quần áo. Nhưng chính mình lúc ấy bởi vì bị những tên lưu manh kia đùa bỡn đến mức cảm thấy quá mức nhạy cảm cho nên Tần Thiên đối với nàng làm ra hành động gì thì nàng cũng trực tiếp tát một phát mà không chút suy nghĩ. Bây giờ suy nghĩ lại một chút có thể chính mình đã thật sự trách lầm Tần Thiên rồi.

- Thật... Là... Là như vậy sao?

Lý Phi Nhi thấp giọng nói có chút ngượng ngùng.

- Nói nhảm. Nếu là tôi muốn phi lễ với cô thì tôi còn cứu cô làm gì?

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói.

- Ai nha, tốt rồi tốt rồi, đều là hiểu lầm đã được giải quyết rõ ràng. Vậy cũng tốt, tất cả mọi người đều là người một nhà. Tiểu Thiên em là nam nhân thì nên rộng lượng đừng nên so đo, sau này mới làm việc lớn được.

Tiêu Du giảng hòa nói. Nếu chị mình cũng nói như vậy rồi, Lý Phi Nhi kia nhận sai thì Tần Thiên tự nhiên sẽ không so đo nữa. Hắn rất là rộng lượng bắt tay cùng với Lý Phi Nhi mà làm hòa.

- Để chúc mừng có thêm khách thuê thì chúng ta cũng nên đi ăn mừng chút nhì.

Tiêu Du đề nghị. Ba người đều tỏ vẻ đồng ý, ngay sau đó liền thu thập xong rồi đi ra ngoài.

.....

Sau khi ăn cơm tối xong, ba nữ liền đi về trước, Tần Thiên thì đi vào quán bar trên phố. Khuya hôm nay có chuyện cần thương nghị, chỉnh đốn cả bang phái đồng thời còn muốn đàm phán với lão bản quán bar này, đem quyền lợi quản lý quán bar này nắm vào trong tay, sau đó mới xem như có chỗ đặt

chân đề chiếm thêm các địa bàn khác.

Rất nhanh, Tàn Thiên liền đi tới quán bar. Ở quán bar cuối phố, trong chiếc xe yên tĩnh có một người xuống xe. Phong Từ đang đứng ở ngoài cửa thấy Tàn Thiên đi tới lập tức hưng phấn lao đến ôm lấy Tàn Thiên, vẻ mặt hân hoan kỳ kích động thể hiện ra bộ dáng tìm được bằng hữu tốt.

- *Đạch mợ. Phong Từ mày làm gì vậy? Tao không có thích ôm nam nhân. Mày muốn tìm nam nhân thì tìm Phương Trư Từ đi, hần tốt hơn tao nhiều.*

Tàn Thiên đẩy Phong Từ ra nói.

- *A Thiên, mày thật sự quá nguời bức rồi, lại có thể đưa đến tên Phì Bưu này, trở thành tiểu đệ của tao. Mày rốt cuộc làm sao có thể vào ngôi trong đó.*

Phong Từ kéo tay Tàn Thiên kích động nói.

- *Phì Bưu? Cái này làm sao mà giống một khối mỡ thế, người nào vậy?*

Tàn Thiên khó hiểu hỏi.

- *Đạch mợ, chính là mày gọi điện thoại cho tao để tao thu thành đó làm tiểu đệ còn gì?*

Phong Từ nhìn Tàn Thiên nói.

- *Nga, mày là nói cái thằng đeo kính đen kia sao? Sao vậy hần rất lợi hại à?*

Tàn Thiên hỏi.

- *Nói nhảm, tên kia đã lẫn lộn trong giang hồ đã nhiều năm nay rồi. Tuy thủ hạ chỉ có hai mươi mấy người, mặc dù thực lực không lớn nhưng là làm việc trượng nghĩa, thủ đoạn cũng tàn nhẫn. Cho nên trên giang hồ cũng có một chút danh khí, rất nhiều người nể mặt mũi của hần cho nên lần này chúng ta thu nhận được hần thì thực lực đại tăng đó. Dưới tay hần đều là hảo thủ mà.*

Phong Từ kích động nói.

- *Nga, như vậy à. Đi thôi, vào xem thương lượng một chút, Sáu Từ đã đến rồi sao?*

Tàn Thiên vừa đi vừa hỏi Phong Từ.

- *Tới rồi, cùng Phì Bưu ở bên trong chờ mày.*

Phong Từ nói, sau đó hai người hướng bên trong đi vào. Lúc đi vào trong một căn phòng thì thấy Sáu Từ cùng Phì Bưu đang ngồi bên trong uống rượu, hai người thấy Tàn Thiên tiến vào lập tức đứng lên.

- *Thiên ca. Nguồn: <http://truyenfull.vn>*

- Thiên ca.

Hai người đồng thời hô, nhưng giọng nói không hề giống nhau. Sáu Từ cùng với Tàn Thiên hoàn toàn chính là huynh đệ, đơn giản là vì Tàn Thiên so với hần thì lớn hơn nên hần mới gọi một tiếng Thiên ca. Mà Phì Bưu không giống như vậy, hần là sợ hãi Tàn Thiên. Chuyện ngày hôm nay quả thực gây cho hần rung động thật lớn, cho nên hần thấy Tàn Thiên thì theo bản năng trong lòng hần có chút sợ hãi, nhìn ánh mắt của Tàn Thiên cũng không có bén nhọn như bình thường.

- *Ừ, đều ngồi đi. Cứ tự nhiên nhé đều là người mình cả.*

Tàn Thiên đáp một tiếng, nhìn ba người thân nhiên nói, sau đó ngồi xuống. Ba người nhìn thấy Tàn Thiên ngồi xuống mới dám ngồi xuống. Hiển nhiên Tàn Thiên là lão Đại, lúc bình thường thì tùy ý nhưng trong lúc họp bàn thì phải có quy củ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Đàm phán trong đêm

Bốn người ngồi xuống, nơi này người lớn tuổi nhất không ai khác là Phì Bưu, so với đám Tàn Thiên thì hơn chừng bốn tuổi, kinh nghiệm hắc đạo cũng đủ. Tàn Thiên nhìn hần, trực tiếp liền nói:

- *Phi Bưu phải không, sau này tôi gọi anh A Bưu được chứ? Tin tưởng Phong Tử đã giới thiệu qua về Thiên bang chúng ta. Sau này anh hãy đi theo Phong Tử được chứ?*

- Vâng, Thiên ca.

Phi Bưu nhìn Tần Thiên cung kính nói, trong mắt vẫn lộ vẻ sợ hãi.

- *Tốt, bắt đầu từ hôm nay, Thiên bang chính thức bước vào giới hắc đạo. Tôi hi vọng mọi người đồng tâm hiệp lực gắng sức. Ở đây, tôi muốn nói một câu, một khi đã chuẩn bị làm, vậy phải cố hết sức. Ta không hi vọng thấy một bang phái tan rã, không có lực ngưng tụ. Cho nên trong các người, nếu có ai chưa xác định rõ mục tiêu, có thể lui ra ngoài, có ai không?*

Tần Thiên nhìn ba người nói.

- *Không có.*

Ba người cùng kêu lên.

- *Tốt. các người đã đồng ý rồi, tôi cũng cho rằng các người không có. Nếu ngày sau tôi phát hiện có ai bỏ dờ giữa chừng, ta sẽ đích thân xử lí, cho dù là huynh đệ trong nhà.*

Tần Thiên nhìn ba người quát lạnh, lời này thật ra là nói cho Phi Bưu nghe. Bởi vì trong bốn người, Phi Bưu là người duy nhất không có bất cứ quan hệ nào cùng Tần Thiên. Tần Thiên nói lời này mục đích là để cho Phi Bưu biết, ta đã đem ngươi trở thành thành huynh đệ trong nhà, sau này đối với ba người các người, ta đều sẽ đối xử bình đẳng. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Phi Bưu là người từng trải, tự nhiên hiểu được, trong lòng có chút tán thưởng Tần Thiên. Phàm là người làm đại sự, thu nạp lòng người là bước quan trọng nhất. Thu được lòng người rồi thì các chuyện khác làm ít hường nhiều.

- *Tốt. Vậy chúng ta cạn một chén.*

Tần Thiên nhìn ba người nói. Ngay sau đó bốn người nâng chén uống một hơi cạn sạch.

- *Ừ, Phong Tử, mày nói trước với tao một chút tình hình của bang phái, thực lực rốt cuộc như thế nào? Còn có vấn đề kinh tế, tao muốn hoàn toàn hiểu rõ.*

Tần Thiên nhìn Phong Tử nói.

- *Tốt.*

Phong Tử gật gật đầu nói, ngay sau đó nói tiếp:

- Thiên bang chúng ta ban đầu thành lập tổng cộng có ba mươi lăm thành viên. Sau đó Sáu Tử mang ba mươi người gia nhập, còn có bốn mươi người của A Bưu, cộng lại tất cả một trăm lẻ năm người. Trong chuyện này, nhóm người của chúng ta yếu nhất, bởi vì chúng là bọn lính không có chỉ huy. Sáu Tử và A Bưu cùng một cấp bậc, đều đã hỗn qua một thời gian. Lão Hắc nói nhóm người A Bưu là mạnh nhất.

- Ừ, không tệ. Tao phân phối trước một chút. A Bưu, nhóm người của anh mạnh mẽ nhất, sau này việc đối ngoại tất cả giao cho anh quản. Sáu Tử, cậu chịu trách nhiệm an toàn của bang, Phong Tử, sự vụ lớn nhỏ trong bang do cậu quản, bao gồm cả A Bưu và Sáu Tử, tôi ở sau cùng. Các người cứ phóng tay mà làm, giết người phóng hỏa mấy thứ đó hậu quả để tôi giải quyết. Các người chỉ cần chú ý mà làm, không cần sợ, mọi chuyện đã có tôi đứng ra. Các người có ý kiến gì không?

Tần Thiên nhìn ba người nói.

- *Không có.*

Ba người đồng thanh.

- *Tốt, Phong Tử, cậu nói tiếp đi.*

Tần Thiên nói.

- Ừ, hiện tại người của chúng ta đã đạt tới hơn một trăm người, cũng coi là một thế lực tầm trung. Nhưng là chúng ta trước mắt chưa có địa bàn của mình, bởi vì Sáu Tử và A Bưu đều là thế lực nhỏ đi đàm thuê chém mướn, nhưng mà hiện tại đã họp chung một chỗ, muốn lớn mạnh, dĩ nhiên là không thể như vậy. Trước mắt trong bang chúng ta chỉ có ta lấy ra mười vạn đồng làm vốn, nhiều nhất chống đỡ được hai tháng. Một khi không có tiền, lòng người sẽ tan rã. Cho nên, trước mắt vấn đề quan trọng nhất là tiền.

Phong Tử nói.

- *Ừ. Chuyện tiền nong lát tôi sẽ chuyển cho cậu năm mươi vạn. Cậu dùng ba mươi vạn cho bang, còn dư hai mươi vạn cậu đi tìm một chỗ làm*

đại bản doanh tạm thời cho bang. Cậu cố gắng chống đỡ một tháng, sau đó tôi sẽ nghĩ cách giải quyết chuyện tiền bạc.

Tần Thiên nhìn Phong Từ nói.

- Tốt, có năm mươi vạn này, chống đỡ hai tháng cũng không thành vấn đề.

Phong Từ hưng phấn nói.

Sau đó bốn người thương lượng một chút sự tình khác, đem chuyện tình trong bang toàn bộ xử lí. Tần Thiên để cho Phong Từ làm ra một loạt kế hoạch, vì sự phát triển sau này mà chuẩn bị.

- Tốt. Phong Từ, liên lạc với ông chủ quán bar mới mở thế nào?

Tần Thiên nhìn Phong Từ hỏi

- Không được, ông chủ đó thuộc loại rất trâu bò, nghe nói chúng ta là thế lực nhỏ vừa thành lập, căn bản không thèm để ý tới.

Phong Từ lắc lắc đầu nói.

- Bình thường, nhà ông chủ kia bây giờ đang ở nơi nào?

Tần Thiên hỏi.

- Đang ở bên trong quán bar, chuẩn bị ngày mai khai trương. Tôi đoán khuya hôm nay không ít thế lực muốn chiếm địa bàn quán bar sẽ tới hỏi thăm.

Phong Từ nói.

- Cơ hội tốt, A Bưu, anh lập tức chuẩn bị nhân thủ của mình. Sáu Từ, cậu cũng thế, nhân thủ trong tay Phong Từ cũng giao cho hai người. Hai người mai phục hai bên quán bar kia, chờ tôi ra lệnh. Phong Từ, cậu và tôi đi tìm ông chủ quán nói chuyện một chút.

Tần Thiên lập tức phân phó nói, sau đó đứng dậy đi ra ngoài. Ba người mặc dù không rõ Tần Thiên đang làm cái gì, nhưng mà nếu Tần Thiên đã nói, tự nhiên lập tức cứ thế làm.

Quán bar mới mở ở vị trí trung tâm phố rượu thuộc khu vực xa hoa. Quán bar Tam gia mang phong cách riêng biệt, không cùng cấp bậc với các quán khác. Phong Từ mang theo Tần Thiên đến quán bar mới mở, cách thật xa, liền thấy quán Tam gia vừa mới tu sửa xong, đèn đuốc sáng trưng cực kỳ bắt mắt, đúng là quán bar mới mở. nhưng khiến cho Tần Thiên chú ý là xung quanh quán bar đã có chút ít tên côn đồ các kẻ đứng đó rồi. Đã có khoảng hai mươi người đứng ở cửa quán.

- Ông chủ kia ở gian phòng chính giữa bên trong quán bar.

Phong Từ nói. Tần Thiên gật đầu, sau đó hai người hướng bên trong đi vào.

- Đứng lại.

Vừa tới cửa quán, liền bị hai tên côn đồ chặn lại, trong tay cầm hai cái ống nước hướng hai người bước tới.

- Tại sao?

Tần Thiên nhìn hai tên đàn em thân nhiên nói.

- Lão đại của chúng tao đang luận đàm bên trong, không muốn chết thì cút đi.

Tên côn đồ lớn lối nhìn Tần Thiên nói.

- Vậy chúng tao không muốn đi thì sao?

Tần Thiên nói.

- Hừ. Tao sẽ cho làm cho chúng mày bỏ đi.

Tên côn đồ giờ gây sát trong tay uy hiếp.

- Mày chết đi.

Phong Từ liền trực tiếp xuất thủ, một tay bắt lấy tay tên kia, liền tung một cước đá vào trên xương sườn của hắn, thuận tay đoạt lấy ống nước trong tay hắn, hướng về một tên khác nện một gậy. Trong giây lát, đầu tên kia nở hoa, máu tươi túa ra, té trên mặt đất kêu là thảm thiết.

- Con bà thằng này, dám đánh anh em tao, giết chết nó.

Tên côn đồ bên cạnh thấy người của mình bị đánh, lập tức giận giữ, mạnh mẽ cầm gậy sắt hướng hai người Tần Thiên vọt tới.

- Phong Tử, đưa gậy sắt cho tao.

Tần Thiên nhìn Phong Tử thản nhiên nói. Không đợi hắn trả lời, Tần Thiên trực tiếp cầm gậy sắt trên tay hắn, rồi hướng lũ côn đồ phóng đi, gậy sắt trong tay giờ thẳng.

- Thành thịnh.

- Thành thịnh.

Bàn tay to của Tần Thiên vung gậy sắt lên rồi hạ xuống. Chưa tới mười giây, năm người vọt tới đầu tiên bị Tần Thiên đánh ngã nằm trên đất, người người đầy máu, toàn bộ đều ở đầu, hạ thủ vô cùng tàn nhẫn. Tần Thiên hoàn toàn không sợ đánh chết người, hù những tên côn đồ xông lên phía sau dùng bước

- Không muốn chết thì rút ra xa chút.

Tần Thiên nhìn những tên đó, quát lạnh, một cỗ khí phách cường đại từ người hắn phát ra, hù cho mấy tên côn đồ bị chấn động.

- Phong Tử, chúng ta vào.

Tần Thiên thản nhiên nói, một tay ném gậy sắt nhỏ máu trong tay đi, sau đó đi vào bên trong. Mấy tên côn đồ động một chút cũng không dám.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Thạch Trung Ngọc

Tần Thiên cùng Phong Tử bước vào quán rượu, liền thấy ba người đang ngồi ở bàn trung tâm đại sảnh. Đối diện Tần Thiên là một người trung niên mặc đồ tây, mặt hình chữ quốc, hai hàng lông mày thô rậm, ánh mắt cực kì sắc bén, rất có thần. Phía sau hắn là hai người đeo kính đen khôi ngô cao lớn đứng thẳng tắp, toàn thân phát ra khí thế cường đại.

Ngồi hai bên bàn rõ ràng là hai tên côn đồ, chắc là đại ca của mấy thế lực nhỏ. Một tên đầu mào gà méo miệng, cầm trong tay điều thuốc hút phi phèo, còn lại là một tên gầy còm đeo dây chuyền vàng, nhìn giống như thằng nghiện.

Ba người dường như đang thương lượng điều gì. Trong nháy mắt lúc Tần Thiên đi vào, bọn chúng lập tức ngừng lại, cùng nhìn về Tần Thiên, thần sắc khác nhau.

- Người mặc âu phục chính là ông chủ quán, Thạch Trung Ngọc.

Phong Tử thấp giọng nói với Tần Thiên. Tần Thiên gật đầu, trực tiếp hướng ba người đi tới. Phong Tử thuận tay cầm một cái ghế, đi tới trước bàn, đặt ở đó, chuẩn bị cho Tần Thiên ngồi xuống.

- Đợi một chút, nhóc con, mày là ai?

Tên đầu mào gà lên tiếng đầu tiên, bộ mặt khó chịu nhìn Tần Thiên.

- Thiên bang, Tần Thiên.

Tần Thiên thản nhiên nói.

- Hừ. Tự xưng Thiên bang à? Mày cho rằng mày là ai? Hoàng đế hắc đạo à? Thời thế bây giờ thay đổi rồi, tùy tiện một đám chó mèo hợp lại, liền muốn chạy đến chiếm địa bàn, đúng là muốn chết.

Thằng nghiện khinh thường nhìn Tần Thiên nói, đầy vẻ cười lạnh.

- Bang phái bỏ đi sao? Chưa từng nghe qua, có mấy người? Hai hay ba, nói nghe chút coi?

Tên mào gà nhìn Tần Thiên chăm chọc, từ từ hướng Tần Thiên nhả một hơi khói.

Tần Thiên nhìn hắn một chút, rồi không thèm để ý, tay gạt khói thuốc ra, trực tiếp ngồi xuống ghế.

- *Mày nó, dám không cho lão tử mặt mũi, hỗn ở đâu đó?*

Tên mào gà nhất thời giận dữ, một tay vỗ bàn trực tiếp đứng dậy, chỉ vào Tần Thiên giận dữ mắng. Nói thế nào hắn cũng là đại ca của mấy chục người, hỗn ở khu quầy bar này cũng coi là một thế lực rồi. Không nghĩ đến một mào đầu tiểu tử vô danh như Tần Thiên lại không cấp mặt mũi cho hắn, nhất thời làm hắn rất khó chịu.

- *Cho mày ba giây, thu tay lại. Nếu không tao cho mày cả đời này khỏi thấy ngón tay này nữa.*

Tần Thiên nhàn nhạt nhìn tên mào gà nói, trong giọng nói vô hình lộ ra khí phách vô hình, cực kì mạnh mẽ. Thạch Trung Ngọc nghe thế, khóe miệng hơi lộ ra nụ cười, tên gầy như nghiện bên cạnh nghe thế liền nhướn mày. Lúc Tần Thiên mới vào hắn đã không nói gì, bắt quả đã có đầu mào gà mở đầu rồi, hắn cũng nói thêm vào. Hiện tại Tần Thiên kiêu ngạo như vậy, nếu là hắn, hắn cũng không tha rồi.

- *Mày nó, dám đấu với lão tử... A.*

Đầu mào gà chuẩn bị động thủ với Tần Thiên, Phong Tử bên cạnh mạnh mẽ động thân, một cước mạnh mẽ đạp vào bụng tên mào gà. Ngay sau đó xông qua, mạnh mẽ bắt tay hắn đặt lên bàn, một đao hướng ngón trỏ hắn chém xuống.

- *Dừng tay.*

Thạch Trung Ngọc vừa thấy Phong Tử động thủ thật, nhất thời sắc mặt đại biến, lập tức kêu lên, nhưng đã quá muộn. Tốc độ Phong Tử rất nhanh, vung tay chém xuống, nháy mắt cắt rời ngón tay đầu mào gà bay ra, nhất thời máu tươi vẩy ra, bắn đầy bàn.

- *A.*

Đầu mào gà hét thảm, ngã ra đất, ôm lấy ngón tay mà lăn lộn.

Thằng nghiện bên cạnh nhìn Tần Thiên, không khỏi hít hơi lạnh, âm thầm may mắn chính mình vừa rồi không có vọng động, nếu không thì kết quả giống đầu mào gà rồi. Tần Thiên cũng quá tàn nhẫn, nói động thủ liền động thủ, căn bản không thèm để đối phương là ai. Chẳng lẽ hắn có chỗ dựa?

Sắc mặt Thạch Trung Ngọc khôi phục như cũ, nhìn Tần Thiên nhiều hơn một chút tán thưởng, khóe miệng lại càng thêm cong lên, thoát nhìn bộ dạng như cáo già, lòng dạ thâm sâu.

- *Đem hắn ném ra đi.*

Thạch Trung Ngọc hướng về phía hộ vệ của mình nói. Một người trong số hộ vệ lập tức gật đầu, ngay sau đó đem đầu mào gà trực tiếp kéo đi, ném ra bên ngoài.

- *Ông chủ Thạch, tôi cũng không quanh co nữa. Ông giao khu vực quán bar cho Thiên bang chúng tôi, tôi đảm bảo không ai quấy rối.*

Tần Thiên nhìn Thạch Trung Ngọc thản nhiên nói.

- *Hừ. Mày ăn hết sao, coi chừng nghẹn chết. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm com.*

Thằng nghiện bên cạnh nhất thời khó chịu nói. Tần Thiên vừa mở miệng đã muốn toàn bộ bãi, một tí không để lại cho hắn, nhất thời làm hắn cực kì khó chịu. Mặc dù vừa rồi Tần Thiên biểu hiện rất ngoan độc, nhưng hắn cũng là người hỗn qua, cũng không e ngại, nhất là lúc giẫm lên đầu người khác.

- *Vậy mày chờ xem một chút, xem tao có ăn hết hay không?*

Tần Thiên nhìn thằng nghiện cười lạnh nói. Ý hắn là, người có bản lĩnh tới quấy rối thử coi.

- *Hừ. Tiểu tử, mày được, chờ đó.*

Thằng nghiện lạnh lùng nói, trực tiếp liền đứng dậy rồi đi, cũng không ai ngăn cản.

- *Ông chủ Thạch, như thế nào?*

Tần Thiên nhìn Thạch Trung Ngọc nói.

- *Người trẻ tuổi, cậu rất mạnh. Bất quá, cường thế vẫn là cường thế, tiểu bang phái của cậu không có tiếng tăm gì, tôi làm sao yên tâm giao địa bàn quán ta vào tay cậu được. Cậu cũng phải đem thành ý của mình lộ ra cho tôi thấy một chút chứ.*

Thạch Trung Ngọc nhìn Tần Thiên từ từ nói, lộ ra vẻ rất là bình tĩnh. Muốn để hắn lộ thực lực ra.

- *Ông chủ Thạch, nếu ông đã đến đây mở quán bar, vậy chắc ông đã điều tra qua khu vực này chứ?*

Tần Thiên nhìn Thạch Trung Ngọc nói.

- *Ừ.*

Thạch Trung Ngọc gật đầu.

- Vậy thì tốt, vậy ông cũng nên biết, phố quày bar này rất hỗn loạn, chỗ này có gần hai tram tụ điểm ăn chơi, chi tiêu mỗi ngày đều kinh người. Cho nên đây cũng là một địa bàn màu mỡ, các thế lực lớn đều muốn nuốt nơi này. Đáng tiếc thế lực nhỏ ở đây quá nhiều, một khi thế lực lớn nhúng tay vào, các thế lực nhỏ sẽ tập hợp lại, chung tay chống cự, ngày ngày gây chuyện, làm cho các thế lực lớn cực kìa đau đầu, cho nên các thế lực lớn phải buông tha. Khu vực này bao năm qua vẫn là khu vực tranh đoạt của các thế lực nhỏ.

Tần Thiên nhìn Thạch Trung Ngọc nói.

- *Đúng vậy, tiếp tục.*

Thạch Trung Ngọc nói.

- Ông chủ Thạch, tôi nghe nói ông cũng là người hỗn qua, vậy thì ông nên biết, hiện tại, bang phái người càng đông, thì càng mạnh. Bây giờ là thời cấm dùng hàng nóng, nhiều người nghĩa là nhiều hơn một phần sức mạnh. Thế lực khu này, lớn nhất bất quá chỉ năm sáu chục người, nhỏ nhất hai mấy người thôi. Mà Thiên bang của tôi, là một trăm lẻ năm người, gấp đôi thế lực lớn nhất. Chúng ta, thành lập mới chỉ năm ngày, thành viên cũng đã hỗn qua, không phải người mới. Ông cảm thấy giao cho chúng tôi có an toàn không?

Tần Thiên nhìn Thạch Trung Ngọc từ từ nói, biểu hiện điềm đạm ổn định, không nóng không lạnh, vừa đúng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Thực lực của Tần Thiên và Thiên Bang

- Cậu nói rất hay. Nhưng không phải là tôi không tin cậu, mà người của cậu, tôi không nhìn thấy. Cậu nói tôi làm sao tin đây? Hơn nữa, nếu các thế lực khác có thể cùng nhau chống lại thế lực lớn, tại sao cậu có thể xác định họ sẽ không liên hợp tiêu diệt các cậu?

Thạch Trung Ngọc nhàn nhạt nhìn Tần Thiên cười nói.

- Nói rất hay. Ông chủ Thạch, nhưng ông quên một điều, những thế lực lớn là thế lực ngoại lai. Mà chúng tôi, bản thân là thế lực khu quán rượu. Và quan trọng hơn là, những thế lực lớn bọn họ muốn thôn sát cả vùng này, còn chúng tôi chẳng qua chỉ muốn vùng quán bar Tam gia thôi. Ông cảm thấy những thế lực nhỏ sẽ vì thế này mà liên hợp chiến đấu sao? Cho dù tranh đấu rồi, bãi Tam gia này làm sao chia cho hơn mười thế lực được? Lúc đó khó tránh khỏi một trường ác đấu, như vậy mọi người đều nguyên khí tổn thương nặng nề. Ông cảm thấy, những người kia ra ngoài lẫn lộn có thể ngu như vậy sao? Chỉ vì một bãi Tam gia mà làm mình tổn thất nhiều vậy sao? Còn về thực của chúng tôi, rất nhanh ông sẽ tin tưởng thôi.

Tần Thiên nhìn Thạch Trung Ngọc nói.

Tần Thiên vừa nói xong, điện thoại của Phong Từ liền vang lên. Phong từ lấy điện thoại ra nhìn, là Sáu Từ gọi đến, liền bắt máy.

- *Phong Từ, báo cho Thiên ca là có người của năm sáu thế lực tiến về phía các người.*

Ở bên kia Sáu Từ nói.

- *Tốt. Các người chuẩn bị sẵn sàng, tôi lập tức báo cho Thiên ca.*

Phong Từ nói, sau đó cúp điện thoại, cúi bên tai Tần Thiên báo. Tần Thiên vừa nghe, nhất thời khóe miệng lộ ra một tia nụ cười thần nhiên.

- *Thình thịch.*

Vừa lúc đó, cửa lớn bị người mạnh mẽ đá văng. Người trong đại sảnh lập tức liền hướng cửa nhìn lại, là thằng nghiện lúc này mang theo bốn năm người đi vào, phía sau còn một đoàn tên côn đồ cắc kè đi theo.

- *Các vị đại ca, hần chính là thằng tự xưng đại ca Thiên bang mới lập, không đem mấy lão nhân như chúng ta để vào mắt. Hần muốn độc chiếm bãi Tam gia, còn chém đứt một ngón tay của đầu mào gà.*

Thằng nghiện vừa bước vào, lập tức chỉ vào Tần Thiên nói với năm người còn lại. Rất rõ ràng, hần tìm những người này để đối phó Tần Thiên.

- *Ông chủ Thạch, xem kĩ nha, xem thực lực Thiên bang chúng tôi ra sao.*

Tần Thiên nhìn Thạch Trung Ngọc nói. Sau đó hần quay đầu hướng Phong Từ phân phó, để hần báo cho Sáu Từ và Phì Bru, chuẩn bị động thủ.

Năm người kia nghe được lời thằng nghiện nói, lập tức liền hướng Tàn Thiên đi tới, đem Tàn Thiên vây quanh. Mọi người mang theo ánh mắt bất thiện nhìn Tàn Thiên, không có chút nào để mắt đến Tàn Thiên.

- *Tiểu tử, mày tên là gì, báo danh ra để cho lão tử nghe một chút?*

Một tên cả người đầy hình xăm, bộ dáng hung ác giống một đầu ngựa vằn xoa xoa tay vào nhìn Tàn Thiên nói.

Tên của tao là... Bỏ ơi, dễ nghe không? Có muốn hay không gọi một câu bỏ ơi?

Tàn Thiên nhìn đại hán cười lạnh nói. Đại hán vừa nghe, nhất thời sắc mặt đại biến, cực kỳ khó coi.

- *Tiểu tử, mày đủ lớn lối, lại dám mắng tao. Lập tức quỳ xuống cho lão tử, nếu không lão tử làm thịt mày.*

Đại hán nhìn Tàn Thiên cả giận nói. Hắn đưa tay lên, trực tiếp từ phía sau lấy ra một thanh đao chém đưa rất sắc bén, kề vào cổ Tàn Thiên, chỉ cần một lời không hợp, lập tức sẽ chém người.

- *Mày chém cụt ngón tay Từ Ban Mã. Mày sao lại khi dễ một đứa bé như vậy? Tiểu bằng hữu, ... nghe lời chú đây, liếm đại bóng tử cho chú mày, chú mày sẽ nói Từ Ban Mã này bỏ qua cho mày.*

Một tên lỗ mũi xỏ khuyên nhìn Tàn Thiên nói, rồi trực tiếp móc tiểu đệ đệ ra, muốn Tàn Thiên liếm.

- *Ha ha ha ha...*

Nhất thời, tất cả mọi người tại đó cười lớn lên.

- *Ha ha ha. Nhóc con, tới đây, thuận tiện liếm giúp bỏ mày. Tao còn chưa thử qua bị nam nhân liếm đâu.*

Một tên lại móc tiểu huynh đệ ra hướng về Tàn Thiên nói, bộ dạng cực kỳ lớn lối.

- *Tao nữa, cùng liếm cho sạch sẽ một chút.*

- *Ha ha ha ha...*

Lại một trận cười vang. Thấy Tàn Thiên thờ ơ cả đám đều cho là hắn đang sợ, càng thêm lớn lối. Thằng nghiện đứng một bên âm thầm đắc ý.

- *Hừ. Nhóc con, lớn lối nữa đi.*

Thằng nghiện nhìn Tàn Thiên thầm nghĩ, sau đó hướng Thạch Trung Ngọc đi tới, hướng về phía Thạch Trung Ngọc nói:

- *Ông chủ Thạch, ngài cũng thấy đấy, thằng nhóc này chính là vô dụng. Loại người như hắn, canh bãi sao được, đem bãi cho mấy người chúng tôi đi.*

Thạch Trung Ngọc nhìn thoáng qua Tàn Thiên bị dao găm đeo trên cổ vẫn bình tĩnh, nói:

- *Các người hỏi cậu ta. Nếu là cậu ta đồng ý, tôi liền đồng ý.*

Rất rõ ràng, ý Thạch Trung Ngọc khi nói những lời này là muốn Tàn Thiên bày ra chút thực lực.

- *Nhóc con, mày dám không đồng ý sao?*

Thằng nghiện nhìn Tàn Thiên lớn lối nói.

Mà Tàn Thiên cũng là nhìn về phía Thạch Trung Ngọc, đáp lời:

- *Ông chủ Thạch, xem kĩ vào, để cho ông thấy là tôi giết chết đám bỏ đi này thế nào?*

Thạch Trung Ngọc gật đầu, ngồi xuống một bên.

- *Mày nó, thằng nhóc này đáng chết, lúc này còn ra vẻ. Nhanh quỳ xuống, nếu không lão tử chém người.*

Thằng to con đầy hình xăm nhìn Tàn Thiên quát lên. Tàn Thiên vẫn không lộ ra chút thần sắc sợ hãi, làm cho hắn cực kỳ khó chịu.

- *Nhanh quỳ xuống. Nhóc con, giúp chúng tao liếm tiểu đệ, chúng tao sẽ thả mày về. Nếu không cắt tờ rym của mày.*

Một tên khác uy hiếp.

- *Hừ. Chúng mày muốn chết sao? Nếu không muốn chết, lập tức quỳ thành một hàng cho tao, gọi tao một tiếng cha, tao sẽ bỏ qua cho chúng mày. Nếu không, cho nhập hội thái giám.*

Tần Thiên nhìn tiểu huynh đệ mấy thẳng, lạnh lùng nói.

- Ha ha ha ha... Nhóc con, mày thiếu não à? Uy hiếp chúng tao, cũng không nhìn tình cảnh của mình một chút, thật là ta chết cười. Mày ăn phải cám lợn để lớn thành thế này à?

Thằng xăm hình nhất thời khinh thường cười lớn lên.

- Không phải, tao thấy là lúc mẹ hần sinh ra thì đem thai nhi quăng đi. Hần đem cuống rốn tự ăn mà lớn. Ha ha ha.

Lại một tên nói, nhất thời làm cả bảy cười to.

- Cho chúng mày thêm một cơ hội. Lập tức quỳ xuống, gọi cha. Nếu không thì chuẩn bị chết đi.

Tần Thiên lạnh lùng nói.

- Ha ha ha... Nhóc con, tao sợ mày sao? Tới đi, thử một chút, chuẩn bị đánh tao thử một chút. Chưa đủ lông đủ cánh, đã dám hù dọa người.

Thằng xăm hình châm chọc nói.

- Hừ. Không dài bằng cọng lông. Mẹ mày buổi tối gọi cái này là gì? Sao mà sinh được con lớn như vậy?

Tần Thiên cười lạnh nói.

- Giỏi. Mãng tao, đi tìm chết. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm com.

Thằng xăm hình cũng nhận không được nữa, lập tức liền muốn động thủ. Nhưng mà động tác của Tần Thiên nhanh hơn hẳn nhiều. Khi hắn còn chưa kịp phản ứng trước, trực tiếp một cước đạp hướng tiểu đệ của hắn.

- A...

Tên kia nhất thời hét thảm, một tay lập tức che hạ bộ. Tần Thiên lập tức đưa tay lên, bắt được tay cầm đao của hắn, mạnh mẽ chiếm đao trong tay, trực tiếp hướng về phía cánh tay hắn một đao hung hăng chém xuống.

- Hừ.

- A.

Trong nháy mắt, thanh đao sắc bén trực tiếp đem cánh tay tên kia chém đứt. Cánh tay trực tiếp rớt xuống trên mặt đất, máu tươi đỏ lòm phun ra mạnh mẽ như suối, tràn đầy mặt đất. Tên đó trực tiếp té trên mặt đất, thống khổ kêu thảm thiết, khuôn mặt trực tiếp bóp méo.

Mọi người tại đó bị hành động vừa rồi của Tần Thiên làm cho rung động. Thật đáng sợ, lại độc ác như vậy, trực tiếp một đao đem cánh tay người ta chém đứt rồi. Lúc này mới mấy tuổi? Tâm độc ác vậy, rốt cuộc là làm sao luyện thành?

- Nhanh. Chém chết hắn.

Những đại ca khác lập tức kịp phản ứng, nhanh chóng lùi ra, kêu tiểu đệ của mình hường Tần Thiên giết tới.

Lập tức, mấy tên tiểu đệ rồi rít móc ra nào là dao bầu, gậy sắt, hướng Tần Thiên giết tới.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Thực lực của Tần Thiên và Thiên Bang (tiếp)

- Phong Từ, động thủ.

Tần Thiên quát lên, chính mình dẫn đầu xông tới, đao trong tay mạnh mẽ hướng những tên kia chém tới. Giờ khắc này Tần Thiên không có chút nương tay nào. Đây là thời khắc Thiên bang quát khởi, Tần Thiên vừa ra tay là máu tươi vẩy ra, toàn bộ trừ đầu ra không chém, đặc biệt chém vào tứ chi.

- Hừ.

Một đao đi xuống, trong nháy mắt một tay của tên đàn em trực tiếp bị gọt đứt, lập tức máu tươi bắn ra bốn phía.

- Chém chết hần.

Có người quát to.

Những người khác lập tức hướng Tần Thiên bao vây lại tấn công.

Tần Thiên vừa nhìn, lập tức liền trực tiếp nghênh đón, bộ dạng không muốn sống. Dao trong tay hần hướng tên đầu tiên xông lên vùng qua, trực tiếp đem cánh tay hần chém đứt, chỉ còn lại có một lớp da treo ngược lưng lửng, bộ dáng cực kỳ tàn nhẫn. Tên kia trực tiếp kêu thảm một tiếng té trên mặt đất ngất đi.

Tần Thiên tiếp tục xuất thủ, mạnh mẽ cúi người một cái, khảm đao trong tay mạnh mẽ xoay một vòng tròn lớn, trong nháy mắt chân bảy tám người trực tiếp bị Tần Thiên chém bị thương, kéo nhau ngã xuống đất.

- Đi tìm chết.

Một tên không muốn sống hướng Tần Thiên chém qua. Tần Thiên lắc mình một cái, trong nháy mắt tránh thoát. Khảm đao trong tay vừa động, trực tiếp đem lỗ tai của hần cùng da đầu gọt xuống một mảng, xương trắng cũng lộ ra, nhưng mà rất nhanh đã bị máu tràn ra bao trùm.

- A... Mẹ ơi cứu con a... A....

Người này che đầu lẩn trên mặt đất hét thảm lên.

Tần Thiên căn bản không có thương hại, trực tiếp hướng về phía chân của hần bổ thêm một đao, đem chân hần phé ngay lập tức.

- Ma túy, tao tới đây.(Ma túy chắc là tên thằng nghiện:88:)

Đại ca một thể lực mạnh mẽ hướng Tần Thiên giết tới. Gậy sắt trong tay hần thẳng tắp hướng xuống đầu Tần Thiên đập tới, mặt đầy lửa giận.

- Hừ.

Tần Thiên nhanh chóng tránh ra, đao trong tay phóng về tên đại ca. Người này lập tức tránh ra, nhưng mà vẫn bị thương. Hần một trận thất thần, chờ đến lúc hần phục hồi tinh thần lại, Tần Thiên đã ở trước mặt hần, một quyền hung hăng tiếp xúc thân mật với mặt hần.

- Rắc rắc.

Trong nháy mắt, xương mũi người này bị nện gãy, máu tươi chảy ròng ròng, người cũng té xuống đất. Tần Thiên một tay tóm lấy gậy sắt của hần, hướng chân của hần hung hăng nện xuống. Hần đập liên tục hơn mười lần, mỗi lần đều dùng hết sức, trực tiếp đánh cho máu tươi vẩy ra, xung quanh toàn là máu và thịt vụn vung vãi, cực kì khủng bố.

Bên phía Phong Từ, hai tay hần cầm hai con dao bầu, trực tiếp xông vào đám người điên cuồng chém giết. Nhiều người đã bị hần chém đứt tay chân, nhưng mà thực lực hần không cường đại bằng Tần Thiên, trên người cũng đã bị thương.

- Lên hết..., mau lên, chém chết bọn chúng.

Thằng nghiện nhìn tiểu đệ của mình hét to. Không nghĩ tới Tần Thiên lại có thể đánh như vậy, thoáng cái đã phé của bọn hần mười mấy người.

- Hừ. Không sợ chết thì đi lên.

Tần Thiên quát to, mạnh mẽ vùng thiết côn hướng đám người giết tới, tốc độ nhanh đến cực hạn. Tần Thiên đem dị năng của mình toàn bộ sử dụng hết, cầm lấy gậy sắt hướng về phía những tên côn đồ kia mãnh liệt đập xuống. Tiếng xương gãy không ngừng vang lên, rất nhiều người kêu thảm thiết liên tục. Trên sàn la liệt chân gãy tay đứt, đầy đất thịt người nhỏ vụn, máu tươi trực tiếp nhuộm đỏ một mảng lớn sàn nhà.

Phong Từ theo Tần Thiên tiến lên, hai người dựa lưng vào nhau tác chiến, chém giết một trận điên cuồng. Cho đến khi trên sàn đã la liệt người ngã xuống, rất nhiều tên bị hai người giết cho khiếp vía, sợ hãi nhìn hai người toàn thân là máu tươi, giống như gặp quỷ.

- Lên đi..., đều nhanh lên đi....

Thằng nghiện và một đại ca hướng về phía tiểu đệ của mình hô, lại phát hiện không có một ai dám lên. Hơn nữa, tiểu đệ bên cạnh chỉ còn lại không tới mười người.

- Chuyện gì xảy ra? Người đâu, đi đâu hết rồi? Đi ra.

Thằng nghiện hô.

- Thành thịnh.

Mạnh mẽ, đem cửa lớn trực tiếp đung vờ, một tên tiểu đệ bay đến, cả người toàn là máu.

- Người của mày ở chỗ này?

Phi Bưu giờ cây gậy sắt nhỏ máu nhìn thẳng nghiêng lạnh lùng nói, toàn thân hắn cũng đầy máu, nhiều chỗ bị thương. Sáu Tử phía sau cũng cầm dao bầu ri máu tiến tới, cũng bị thương. Hai người bước đến, phía sau là một đoàn tiểu đệ Thiên bang, mỗi người đều cầm dao bầu hoặc gậy sắt, toàn thân dính máu, bộ dạng hung ác.

- Làm sao có thể? Người đâu, người của chúng ta đâu?

Thăng nghiệm nhìn tên tiểu đệ bị ném vào gấp gấp hỏi.

- Đều... Đều bị...

Tiểu đệ nói chưa xong, liền chết ngất.

- Không cần hỏi, đều bị chúng tao làm thịt rồi.

Sáu Tử nhìn thẳng nghiêng nói.

- Cái gì? Không thể nào? Chúng tao có hơn tám mươi người, làm sao có thể?

Thăng nghiệm không tin hô lớn.

- Đám tôm tép, có tám mươi người cũng hô to gọi nhỏ. Lão tử có hơn trăm người thì sao?

Sáu Tử nhìn thẳng nghiêng khinh thường nói.

- Thiên ca, bên ngoài đã dọn sạch rồi, chỉ còn lại bọn chúng.

Phi Bưu chỉ vào bọn thăng nghiệm hướng Tần Thiên nói.

- Tốt lắm, làm cho gọn gàng vào. Những người còn lại này, tiểu đệ không cần quản, còn mấy đại ca bắt lại cho tôi. Dem hàng họ của chúng cắt cho chó ăn, tay chân toàn bộ đánh gãy. Tôi muốn bọn chúng cả đời không đứng lên được.

Tần Thiên chỉ vào nhóm người thăng nghiệm lạnh lùng nói. Trong nháy mắt, bọn chúng bị dọa cho quỳ xuống.

- Vâng, mấy người các người, đem bọn chúng mang lên. Á..., mang ra ngoài.

Phi Bưu lập tức phân phó. Một đám tiểu đệ lập tức hướng đám người thăng nghiệm, trực tiếp bắt lấy, liền mang ra ngoài.

- Đứng, đứng. Van xin đại ca bỏ qua cho tôi. Tôi gọi là cha, tôi gọi là cha.

Thăng nghiệm phục hồi tinh thần, lập tức hoảng sợ hướng về Tần Thiên hét lớn, liều mạng giãy dụa. Những người khác rồi rít cầu xin tha thứ.

- Tốt, thả bọn chúng ra.

Tần Thiên lập tức phát tay ý bảo thả, những tiểu đệ kia lập tức buông tay.

Nhóm người thăng nghiệm này lập tức liền quỳ gối trước mặt Tần Thiên, liều mạng dập đầu. Từng tiếng cha được gọi lớn, bộ dạng lớn lối vừa rồi không thấy đâu, giờ chẳng khác gì chó chết, mặc người chém giết.

- Rất tốt, được đó. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Tần Thiên nhìn bọn thăng nghiệm nói. Mấy người kia mừng rỡ, nhưng lời Tần Thiên nói tiếp theo làm bọn họ trực tiếp suýt té xỉu.

- Dem bọn chúng mang xuống, làm theo lúc này nói.

Tần Thiên nhìn tiểu đệ phân phó nói.

- A... Mày nói một đằng làm một nẻo. Mày không phải người, không giữ chữ tín.

Thăng nghiệm lập tức tức giận hô lớn.

- Hừ. Cho chúng mày cơ hội mà không cần. Hiện tại xin lỗi, muộn rồi. Hơn nữa, tao lúc nào đồng ý tha cho chúng mày? Tao chỉ đồng ý cho chúng mày gọi tao là cha thôi.

Tần Thiên ném gậy sắt lạnh lùng nói. Thạch Trung Ngọc bên cạnh nhìn trong mắt rất cực hiện lên một tia kinh hãi. Hắn không nghĩ tới Tần Thiên lại ác như vậy, hơn nữa thân thủ cường đại như vậy. Còn có những người của hắn, cũng cường đại không kém.

- Như thế nào, ông chủ Thạch, có muốn đi ra ngoài nhìn một chút, Thực lực của Thiên bang chúng tôi như thế nào không?

Tần Thiên nhìn Thạch Trung Ngọc nói.

- Đủ rồi, không cần, không cần. Thực lực Thiên bang tôi biết rồi. Quán bar của tôi giao cho cậu, về phần giá tiền, cậu cứ nói.

Thạch Trung Ngọc phục hồi tinh thần lại nhìn Tần Thiên nói. Thấy Tần Thiên vẫn bộ dáng bình tĩnh, trong lòng cực kỳ khiếp sợ. Đây rốt cuộc người như thế nào?

- Được. Phong Tử, chuyện này giao cho cậu.

Tần Thiên nhìn Phong Tử nói. Phong Tử gật đầu, đi tới phía Thạch Trung Ngọc, rồi cùng Thạch Trung Ngọc đi vào bên trong.

- Tình hình chúng ta lần này thế nào?

Tần Thiên hỏi Phi Bưu.

- Có hơn hai mươi người bị thương, nhưng là vết thương nhẹ, ba người trọng thương, đã đưa đi cấp cứu. Không ai mất mạng.

Phi Bưu nói.

- Ủ, tốt. A Bưu, Sáu Tử, lập tức xử lý hiện trường cho tốt. Người của chúng ta toàn bộ rút đi, mỗi huynh đệ tối nay chiến đấu phát hai ngàn đồng, bị thương thì phát thêm một ngàn đồng tiền thưởng, trọng thương thêm một vạn đồng tiền thuốc men, bang phái nuôi cả đời.

Tần Thiên phân phó.

- Vâng, Thiên ca.

Phi Bưu lập tức đi làm. Tần Thiên thì ngồi lại quầy bar, cầm lấy một chai bia tu đại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Bộ ngực của cô cảnh sát thật lớn

- Như thế nào, làm xong chưa?

Tần Thiên nhìn Phi Bưu đang đi tới hỏi.

- Vâng, đều làm tốt rồi. Thiên ca, đây là quần của anh, đem quần áo dính máu thay đi, chúng ta thống nhất tiêu hủy hết.

Phi Bưu cầm lấy một cái túi đưa cho Tần Thiên nói. Giải quyết tốt hậu quả công việc hẳn làm vô cùng tốt, dù sao cũng lăn lộn nhiều năm như vậy rồi.

- Tốt, anh đi xuống đi.

Tần Thiên nhận lấy quần áo, sau đó vào WC của quán, thay đổi quần áo. Lúc đi ra Phong Tử cùng Thạch Trung Ngọc đã đi ra, nhìn bộ dáng hai người, hẳn là nói chuyện rất sảng khoái.

- Được rồi, ông chủ Thạch, chúng tôi không làm phiền ông nữa. lát nữa cảnh sát tới phiền toái ông xử lý một chút. Còn bên hắc đạo tôi sẽ phụ trách.

Tần Thiên nhìn Thạch Trung Ngọc nói.

- Tần lão đại đừng khách khí, sau này đã là người một nhà rồi, không nên gọi tôi là ông chủ Thạch. Tôi xem tôi lớn hơn cậu, cậu nếu là không ngại lời mà nói..., thì gọi một tiếng Thạch ca được rồi.

Thạch Trung Ngọc nhìn Tần Thiên nói, rất là nhiệt tình vỗ vỗ bả vai Tần Thiên.

- Được, cứ như vậy đi. Sau này Thạch ca gọi tôi là Tần Thiên được rồi. Không quấy rầy nữa, Phong Tử, đi.

Tần Thiên nhìn Phong Tử nói, sau đó xoay người rời đi. Thạch Trung Ngọc nhìn Tần Thiên rời đi, liền phân phó hộ vệ gọi điện thoại báo cảnh sát. Trong nháy mắt tìm người dọn dẹp quầy rượu, đem những người này ném xuống, cho cảnh sát đi xử lý. Nếu không nhiều người bị thương như vậy, đã chết

cũng không ít, chỉ có cảnh sát tới mới có thể có chi phí chữa bệnh.

.....

- Thế nào, Phong Tử, nói chuyện thế nào?

Tần Thiên nhìn Phong Tử nói.

- Hắc hắc, A Thiên, mày dự tính lấy bao nhiêu?

Phong Tử nhìn Tần Thiên hỏi ngược lại.

- Năm mươi vạn chứ? Dù sao quán họ lớn như vậy, còn là quán cao cấp, một khi khai trương, khách hàng đông đảo, một đêm có thể kiếm lại năm mươi vạn.

Tần Thiên nhìn Phong Tử nói.

- Mày nói không sai. Nhưng mày quên tính một chỗ, đó chính là cung ứng rượu. Bình thường bảo kê cũng kiếm cung cấp rượu. Nhưng trước mắt chúng ta chưa đủ năng lực này, không có cách nào cung cấp rượu. Lấy cấp bậc rượu của quán này, ít nhất chúng ta có thể kiếm năm mươi vạn trở lên. Hơn nữa đó chỉ là một gian, ba gian là đến gần hai trăm vạn. Cho nên, ta muốn mỗi tháng hai trăm vạn, ông ta ra dáng đau lòng lắm. Thật ra thì một khi khai trương, rượu, gái, ma túy những thứ này một khi chuẩn bị tốt, hẳn một tháng tuyệt đối kiếm năm trăm vạn trở lên. Đó chỉ là tao ước chừng thôi.

Phong Tử nói.

- Ta kháo, mày ác như vậy sao? Lại đòi hẳn hai trăm vạn, vậy chúng ta không phải là phát đại tài sao?

Sấu Tử bên cạnh giật mình nói. Tần Thiên cùng Phi Bưu cũng đều rất giật mình. Nhất là Tần Thiên, hẳn không nghĩ tới Phong Tử lại có thể lái được giá hai trăm vạn.

- Hừ. Có gì mà tàn nhẫn, đó là rất bình thường. Nếu mà chúng ta bị đâm kia giết chết, chắc chắn giá còn cao hơn nữa. Bởi vì quán bar của Thạch Trung Ngọc một gian bằng ba gian lớn của người khác, lợi nhuận siêu cao. Các người nhìn hẳn tu sửa quán mà coi, nhất là ở giữa kia, đó là hội sở cao cấp, không phải người thường có thể đi vào. Người có thể vào tài sản phải trên trăm vạn.

Phong Tử nói, mặc dù hẳn là con nhà giàu, nhưng về tầng lớp thượng lưu hiểu biết hơn người khác rất nhiều, đây cũng là lí do Tần Thiên để cho hẳn quản lí mọi việc lớn nhỏ trong bang.

- Mụ nó, ngày trước lão tử ăn bữa nay lo bữa mai, không nghĩ tới chỉ chót mắt, lão tử trở thành người có tiền. Mụ nó, lão tử phải ngày ngày uống rượu ăn thịt chơi gái mới được.

Sấu Tử ra bộ nhà giàu mới nổi nói, nhìn ba người Tần Thiên cười ha ha.

- Đúng rồi. Ba người phải chú ý, hôm nay chúng ta gây ra động tĩnh lớn vậy, trên đường khẳng định là có tên tuổi rồi, đến lúc đó sẽ có kẻ khó chịu với chúng ta. Các người phải cẩn thận một chút, chú ý quản người của mình, cố gắng đừng gây chuyện, không nên làm cho người ta chú ý.

Tần Thiên nói.

Ba người gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

- Đúng rồi Thiên ca, hôm nay chúng ta đánh bại mấy thế lực, có muốn nhân cơ hội chiếm lấy địa bàn bọn họ hay không? Dù sao bọn họ cũng không còn người.

Sấu Tử nói.

- Đừng, tôi cũng đang muốn nói chuyện này với các người. Căn cơ hiện tại của chúng ta quá mỏng, tạm thời không nên chém giết địa bàn khác, bảo vệ tốt nơi này được rồi. Hơn nữa, cho dù đoạt, cũng không nhất định đến phần chúng ta, các thế lực khác chắc chắn đã sớm nhận được tin tức, đoạt trước rồi, không đến phiên chúng ta đâu. Cái vùng nước đục này chúng ta không cần chen vào. Chuyện tối nay chúng ta làm đã rất chói mắt rồi, nếu lại đi tranh đoạt, tất sẽ khiến người khác tức giận. Sấu Tử và A Bưu, hai người các người thừa dịp bây giờ, tuyển thêm ít tiểu đệ, tăng thêm sức mạnh. Tôi nghĩ không lâu nữa, sẽ có người tới cửa tìm, chuẩn bị sớm một chút. Phong Tử, cậu cũng lập ra bang quy cùng chế độ nhanh một chút, cũng có phúc lợi cho anh em trong bang. Chuyện này nhất định phải làm tốt, thuận tiện làm ra văn hóa bang phái luôn. Người trong bang sẽ có được những đặc quyền riêng, hiểu không?

Tần Thiên nhìn ba người nói, ba người gật đầu.

Sau đó mọi người bàn luận những chuyện khác rồi tản ra rồi đi.

Chuyện ở khu quán bar, rất nhanh truyền ra, dân giang hồ đều biết ở khu này ngang trời xuất thế một bang phái mới, một người hung ác, Tần Thiên.

.....

Tần Thiên về đến nhà đã là mười hai giờ khuya, bọn người Tiêu Du cũng đã đi ngủ rồi. Tần Thiên về phòng mình, cầm quần áo, đi vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ, chuẩn bị suốt đêm tu luyện. Không nghĩ tới vừa giặt xong đi ra ngoài, liền thấy Lý Phi Nhi mặc một thân đồ ngủ từ trong phòng đi ra.

Cô nàng này vóc người quá mức bốc lửa, trước ngực hai khối thịt lớn nặng trĩu, cực kỳ mê người, đồ ngủ cũng bị nàng chống lên cao. Đặc biệt là ở giữa lồi lên, nổi bật hai cái điểm nhỏ. Bên trong, bên trong không có mặc áo ngực.

- Không ngủ nữa à?

Tần Thiên nhìn nàng tùy ý hỏi một câu, liền chuẩn bị trở về phòng. Đột nhiên, Tần Thiên cảm thấy không đúng, cô nàng này hình như là đang nhắm mắt. Tần Thiên lập tức liền quay đầu lại, liền thấy, cô nàng này thật sự là nhắm hai mắt, hơn nữa, hiện tại lại không ngừng đụng vào tường phòng khách, hiển nhiên là mộng du.

- Ăn đủ rồi, cô nàng này mộng du. Đến lời cô ấy về giường thôi. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm com.

Tần Thiên vừa nhìn, vội vàng đi qua kéo nàng, tránh cho cô nàng này đêm hôm khuya khoắt mở cửa chạy ra ngoài.

- Không đúng, dường như người mộng du không thể đánh thức, nếu không sẽ phát điên.

Tần Thiên đột nhiên nhớ tới, lập tức ngưng tay đang hướng về phía Lý Phi Nhi. Lý Phi Nhi đột nhiên xoay người lại, cả người thẳng tắp liền hướng Tần Thiên đến. Vô tình tay Tần Thiên vô thức liền tiếp xúc hai bầu vú vùng cao của nàng. Một cảm giác vừa lớn vừa mềm, lại cực kì có giãn truyền đến. Không cần phải nói, hai tay Tần Thiên đặt ở song cầu của Lý Phi Nhi rồi, lại còn trên đỉnh nữa chứ.

- U.

Trong miệng Lý Phi Nhi phát ra một tiếng rên khẽ.

- Ta khát, không có chuyện tốt như vậy chứ?

Tần Thiên nắm song cầu Lý Phi Nhi thăm nghĩ, cả người nàng cũng dựa sát vào người hắn rồi. Một mùi hương nữ nhân mê người kích thích lỗ mũi Tần Thiên, khiến hắn hốt hoảng một trận. Hai tay không khỏi nhẹ nhàng vân vê, nắm hai khối cầu thật lớn, trong lòng thầm hô thật thoải mái.

- U.

Lý Phi Nhi bị hai tay Tần Thiên đùa giỡn bộ ngực, nhất thời nhẹ nhàng phát ra tiếng, sắc mặt khẽ đỏ lên.

- Mẹ ơi, không ai nhìn thấy. Đây là cơ hội để mình trả thù ban sáng.

Tần Thiên nghĩ thầm, trên mặt tràn đầy vẻ hèn mọn, hai tay lại tăng thêm lực. Nhất thời làm Lý Phi Nhi phát ra trận rên khẽ, cực kì mê người. Tần Thiên nhất thời sáng khoái không thôi, đang nghĩ có nên thò tay vào trong hay không?

- Ủ, đừng động, mau buông ra.

Đột nhiên Lý Phi Nhi mạnh mẽ tỉnh lại, đưa tay đẩy tay Tần Thiên đang bóp hai vú của mình. Khi nàng thấy hắn hay tai đang vân vê cùng vẻ mặt hưởng thụ thì toàn thân ngây dại. Tần Thiên thì suýt bị hù chết, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, thật giống như gặp quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Kích tình trong phòng học

- Kia ... Cái kia, tuyệt đối là hiểu lầm, tôi tuyệt đối không có ý xâm phạm cô.

Tần Thiên nhìn nữ cảnh sát xinh đẹp nói. Hắn không nghĩ rằng nàng lại tỉnh lại, tay hắn vẫn còn trên ngực nàng, giải thích thế nào cũng vô dụng.

- A.....

Lý Phi Nhi phục hồi lại tinh thần, phản ứng đầu tiên lại là hét lên chói tai. Tần Thiên thấy thế lập tức đưa tay bịt lấy miệng nàng.

- Đừng la, cô muốn mọi người đều biết tôi sờ ngực cô sao?

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nhỏ giọng nói.

- *Thình thịch.*

Lý Phi Nhi trực tiếp đánh một quyền vào bụng của Tần Thiên. Nhất thời một trận đau nhói truyền đến, nhưng Tần Thiên cũng không phản ứng. Lý Phi Nhi lại thêm một quyền, hai quyền, ba quyền đập cho Tần Thiên ôm bụng té trên mặt đất, cả người co rúm lại.

- *Hừ. Cả lão nương, cậu cũng muốn bóp đậu hũ, đúng là muốn chết.*

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên, vỗ vỗ tay, đi thẳng về phòng.

- *Mợ nó, đúng là chả xơ mũi được gì.*

Tần Thiên kêu thảm thiết nói.

.....

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Tần Thiên tỉnh lại sau khi tu luyện. Ba Ba Lạp cho hắn công pháp tu luyện cũng không tệ lắm, hiệu quả vô cùng rõ ràng. Mỗi ngày hắn cũng cảm giác được thực lực mình tăng lên, cứ tiếp tục như vậy thì không bao lâu nữa, thực lực Tần Thiên sẽ đạt lên một tầng cao mới.

- *Tần Thiên, mau dậy ăn điểm tâm đi học.*

Tiêu Du ở bên ngoài hô.

- *Đến ngay đây. Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL*

Tần Thiên đáp lại, lập tức tới mở cửa đi ra ngoài, nhưng vừa mới mở cửa, lại đúng lúc đối mặt với Lý Phi Nhi. Nàng thấy Tần Thiên lập tức hung hăng trợn mắt nhìn Tần Thiên một cái.

Tần Thiên có chút lúng túng, tối qua hắn qua có sờ soạn được một chút, bắt quả cảm giác rất tốt, thật khiến người ta phải tưởng niệm, nếu được lần nữa thì ngon quá. Nghĩ tới đây, Tần Thiên đã tới toilet rồi đánh răng rửa mặt, làm xong hắn liền ra ăn điểm tâm.

- *Tần Thiên đến đây, ném thử món cháo trứng muối thịt nạc này.*

Sở Tương Tương nhìn Tần Thiên mỉm cười nói, bưng một chén cháo thơm lừng cho Tần Thiên. Hắn vội vàng nhận lấy, luôn miệng nói cảm ơn. Ngay sau khi hắn ném thử, cũng lập tức ăn luôn, tấm tắc khen tay nghề Sở Tương Tương thật tốt.

- *Hừ. Lưu manh.*

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên mắng thầm.

Rất nhanh, Tần Thiên đã ăn xong điểm tâm, cùng Sở Tương Tương đến trường học. Sau khi tới trường, hai người tách ra, Tần Thiên vội bước tới hệ mỹ thuật tạo hình. Còn chưa đi đến hệ mỹ thuật tập hình, Tần Thiên đã thấy Hàn Thi Vũ đứng đợi ở ngoài, nhất thời hai mắt hắn tỏa sáng.

- *Móa @\$%(), cục cưng hôm nay thật khiêu gợi.*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ thầm nghĩ. Hàn Thi Vũ trong mắt hắn tương đối thực nữ, nhưng hôm nay lại ăn mặc khác hẳn, cả người đều mặc bộ đồ màu đen. Nàng mặc cái quần bó màu đen ngắn cụt lùn, cổ áo hình chữ V, vải vóc vô cùng mỏng, cùng với hai ngọn núi cao vút, lộ ra phần nửa, vừa lớn lại vừa trắng tạo thành một cái rãnh thật sâu. Bên dưới đi đôi tất màu đen cùng đôi giày cao gót cũng màu đen nốt. Trên tay nàng cầm một cái túi màu đỏ, thân hình nàng nhìn cực kỳ thành thực, cực kỳ hấp dẫn. Bất luận là nam hay nữ đi qua đều không nhìn được mà phải liếc nhìn một hai cái. Nhất là đám đực rựa hèn mọn lại có ý qua lại nhiều lần ra vẻ tiêu sái, làm Tần Thiên cảm thấy khó chịu. Nữ nhân của lão tử há có thể cho các người nhìn vậy sao? Hắn liền vội vàng đi tới chỗ Hàn Thi Vũ.

- *Sao hôm nay em lại ăn mặc thế này vậy Thi Vũ?*

Tần Thiên một bên kéo tay Hàn Thi Vũ, một bên hỏi. Hai mắt hắn quét tới bộ ngực lộ ra trắng ngần của Hàn Thi Vũ.

- *Trông đẹp không?*

Hàn Thi Vũ có chút ngượng ngùng nói, mặt hơi đỏ lên.

- *Đẹp lắm, rất dễ nhìn.*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói. Hàn Thi Vũ nghe thấy như vậy, nhất thời cực kỳ cao hứng. Nàng mặc bộ trang phục chính là để cho Tần Thiên nhìn.

- *Vậy sau này em thường mặc như thế này cho anh coi có được không?*

Hàn Thi Vũ nói.

- *Vậy không được. Em mặc như thế thì sẽ bị mấy tên sắc lang kia nhìn, vậy anh sẽ mất hứng. Nhưng nếu em bí mật cho anh xem thường xuyên, anh tuyệt không phản đối.*

Tần Thiên hèn mọn nói. Hàn Thi Vũ nghe vậy nhất thời đỏ mặt.

- *Anh là tên lưu manh.*

Hàn Thi Vũ ngượng ngùng nói, giọng nói như đang làm nũng vậy. Sau đó hai người liền vào phòng, Tần Thiên ngồi xuống ngay bên cạnh. Bởi vì cái tay vịn ngăn giữa hai người bị hư, nên kết quả hai người trực tiếp đụng vào nhau, nhất thời khiến nhịp tim Hàn Thi Vũ tăng lên dữ dội, lộ ra vẻ khấn trương.

- *Tần Thiên, anh đừng có như vậy được không?*

Hàn Thi Vũ ngượng ngùng nhìn Tần Thiên, ánh mắt Tần Thiên đang nhìn chăm chăm vào bộ ngực mình.

- *Hắc hắc, em đẹp quá, anh nhất thời say mê mất rồi.*

Tần Thiên nhìn say đắm Hàn Thi Vũ. Nàng càng nghe càng thêm ngượng ngùng, khẽ cúi đầu, không dám nhìn Tần Thiên.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ, phát hiện ra mùi thơm trên người nàng, tay không chịu được mà ôm lấy eo nhỏ của nàng. Hàn Thi Vũ nhất thời kinh hãi, cả người giật bắn lên, muốn lấy tay Tần Thiên ra, nhưng lại bị Tần Thiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của mình. Nhịp tim nàng lập tức tăng lên, càng lúc càng cúi gằm xuống.

Tần Thiên nhìn bộ dạng của Hàn Thi Vũ, không khỏi kích động, lặng lẽ buông lỏng tay nàng ra, rồi từ từ đưa tay về phía bộ ngực của Hàn Thi Vũ, nhưng lại bị Hàn Thi Vũ chặn lại.

- *Không nên, Tần Thiên.*

Hàn Thi Vũ đỏ mặt nhìn Tần Thiên nhẹ giọng nói.

- *Thì Vũ, để anh sờ một chút có được không?*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ thấp giọng nói.

- *Vậy... Vậy chỉ được một chút, không được nhiều hơn nha.*

Hàn Thi Vũ ngượng ngùng nói, âm thanh càng lúc càng nhỏ, cánh tay ngăn cản Tần Thiên cũng đã lỏng hơn. Tần Thiên lập tức vỗ lên ngực Hàn Thi Vũ, xoay nắn nhẹ nhàng. Hàn Thi Vũ nhất thời phát ra một tiếng rên nhẹ, thân thể cũng run mạnh lên.

Tần Thiên nắn nắn mấy cái, cảm giác mềm mại vô cùng, co dãn mười phần, cực kỳ thả mái. Trong miệng Hàn Thi Vũ không khỏi phát ra những tiếng rên yêu kiều cùng tiếng thở gấp.

- *Mau... Mau buông tay. Tần Thiên, anh không phải nói chỉ một chút thôi sao?*

Hàn Thi Vũ nói ngắt quãng, mặt đỏ bừng, bộ ngực truyền đến một cảm giác dễ chịu, khiến thân thể nàng như muốn nhũn ra.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Kích tình trong phòng học (tiếp)

- *Hắc hắc, hiện tại mới có một chút, em thấy có phải là anh còn chưa có buông tay mà. Để anh tính lại một chút, mới được một nửa mà thôi.*

Tần Thiên tiếp tục vô si nói, bàn tay của hắn vẫn tiếp tục làm trăn người Hàn Thi Vũ, Hàn Thi Vũ bị hắn khiến cho cả người mềm nhũn vô lực, gục ở trên bàn, trong miệng hô hoán.

- *Tần Thiên, anh... Anh mau buông tay ra.*

Hàn Thi Vũ nói đứt quãng liên tục, đưa tay ngăn cản Tần Thiên. Nhưng Tần Thiên đã sớm có chuẩn bị, lập tức vươn một cánh tay khác, trực tiếp chặn Hàn Thi Vũ lại, không để nàng đẩy tay mình ra.

- *Không sao đâu, lão sư cũng không nhìn thấy chúng ta, chẳng nhẽ em không thấy thỏa mái sao?*

Tần Thiên nhìn mê đắm Hàn Thi Vũ cười nói, lực đạo trên tay nhất thời tăng lên, khiến cho cả người Hàn Thi Vũ không ngừng run lên. Rõ ràng cảm giác

khác thường khiến nàng không thể cự tuyệt.

- *Thoải.. Thoải mái.. Nhưng bây giờ đang lên lớp.*

Hàn Thi Vũ khó khăn nói, mặt đỏ ửng, trong miệng rên không ngừng, hương thơm từ hơi thở nàng từ từ truyền đến, khiến cho Tần Thiên cực kỳ kích động, đến thẳng nhỏ cũng đứng dậy hưởng ứng nhiệt tình.

- *Thoải mái là tốt rồi. Em yên tâm, lão sư sẽ không phát hiện, hơn nữa cũng tính bỏ tiết này, có nghe hay không cũng chả sao.*

Tần Thiên thì thào vào tai Hàn Thi Vũ, thổi nhẹ vào tai nàng, nhất thời khiến Hàn Thi Vũ run lên, hai chân khép chặt vào.

Tần Thiên thừa thời cơ đưa tay vào trong áo Hàn Thi Vũ, khiến bộ ngực Hàn Thi Vũ lộ ra hơn phân nửa. Hắn dùng ngón tay cào cào nhẹ một chút, khiến nàng nổi hết cả da gà lên. Hàn Thi Vũ vô cùng sợ hãi, nhưng không dám nói lên tiếng nào. Nàng liều mạng cắn môi, không để mình phát ra tiếng nào.

Bên trong phòng học, mọi người đều im lặng nghe giảng bài, không ai phát hiện ra cảnh mờ ám ở đây, lão sư cầm sách vẫn tiếp tục giảng.

Cánh tay Tần Thiên từ bộ ngực Hàn Thi Vũ từ từ đưa xuống, tay còn lại đưa ra phía sau lưng Hàn Thi Vũ, cõn nút áo ngực nàng ra.

- *Tách.*

Một tiếng động nhỏ vang lên, khiến bộ ngực nhất thời được phô bày rõ ràng mất đi sự che trở. Hàn Thi Vũ nhất thời kinh hãi, đưa tay ra ngăn cản, nhưng Tần Thiên lại thở một hơi vào bên tai Hàn Thi Vũ, làm Hàn Thi Vũ nhất thời ngẩn ra. Động tác trên tay chậm lại, Tần Thiên đã nhanh chóng đưa tay vào trong quần nàng, trực tiếp xuyên qua nội y. Tay kia cho vào trong ngực nàng, nhẹ nhàng không chế trong tay.

- *A... Ừ... Không nên, Tần Thiên... Không nên a ... A.*

Hàn Thi Vũ nói đứt quãng liên tục, muốn ngăn cản Tần Thiên nhưng không điều khiển được cơ thể mình. Bộ phận nào đó giữa hai chân bị Tần Thiên làm loạn, đã có một ít ướt hết rồi, khiến Hàn Thi Vũ cảm thấy nơi đó có chút khó chịu. Trong lòng nàng không khỏi sinh ra một ý muốn bàn tay kia đi sâu vào một chút, một chút thôi, nhưng cuối cùng không có xảy ra.

- *Sao rồi, có phải cảm thấy thỏa mái hơn không Thi Vũ?*

Tần Thiên thì thào bên tai Hàn Thi Vũ.

- *Đúng vậy... Tần Thiên... A...*

Hàn Thi Vũ căn bản không nói nổi nữa, bởi vì ngón tay Tần Thiên thì thoàng lướt qua điểm đỏ trước ngực nàng. Mỗi lần lướt qua đều khiến Hàn Thi Vũ cảm thấy như có dòng điện đi qua, cảm giác vô cùng sung sướng, hạ thân bên dưới không ngừng rỉ nước ra.

- *Hắc hắc, chờ chút để anh làm em sướng hơn.*

Tần Thiên cười hắc hắc nói, ngón tay giữa hai chân Hàn Thi Vũ trực tiếp xâm nhập vào cơ thể nàng. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm com

Hàn Thi Vũ nhất thời kinh hãi, vội vàng khép hai chân ngăn không cho tay Tần Thiên tiếp tục chiếm đất. Tần Thiên chỉ cười hắc hắc, cái tay còn lại nắm vào điểm đỏ ấy, nhẹ nhàng di chuyển qua lại, nhất thời khiến Hàn Thi Vũ " *hừ* " một tiếng, hai chân cũng bị buông lỏng ra. Tần Thiên lập tức chớp thời cơ, cánh tay bắt đầu mạnh mẽ công phá thành trì, Hàn Thi Vũ phát hiện ra vội vàng khép chặt lại chân lại nhưng đã qua trễ rồi.

Tay Tần Thiên mặc dù bị kẹp chặt những ngón tay vẫn có thể hoạt động, hắn nhẹ nhàng giật giật rồi cào cào kích thích chỗ mẫn cảm đó của Hàn Thi Vũ, phút chốc đã làm cả người nàng một trận co giật kịch liệt, nháy mắt đã mất đi sự chống đỡ, ngón tay Tần Thiên cũng trở nên ướt sũng.

- *Hắc hắc, Thi Vũ, có phải là thỏa mái hơn hay không?*

Tần Thiên nhẹ nhàng hỏi bên tai nàng.

- *Đúng... Đúng...*

Hàn Thi Vũ nói không thành tiếng nữa. Nàng liều mạng cắn chặt môi để tránh phát tiếng động. Tần Thiên nghe vậy không khỏi ngo ngoáy ngón tay thêm vài cái nữa. Nhất thời giữa hai chân Hàn Thi Vũ càng trở nên ẩm ướt, Tần Thiên cảm giác được biến hóa, động tác càng trở nên thuần thục. Nhất thời Hàn Thi Vũ rên nhỏ theo, mặt đã đỏ ửng rồi.

- *Có phải là đã thỏa mái hơn hay không, nhanh hơn một chút nhé?*

Tần Thiên cười cười nhìn Hàn Thi Vũ nói.

- *Không... Muốn....*

Hàn Thi Vũ nói.

- *Không nên, anh đừng tay lại thôi.*

Tần Thiên nói, đang mạnh mẽ đột nhiên dừng lại, dường như muốn rút tay ra ngoài. Hàn Thi Vũ lập tức có cảm giác trống rỗng, nhất thời hoảng hốt. Lúc hắn chuẩn bị rút tay ra khiến nàng vội vàng khép hai chân lại, ngăn không cho Tần Thiên rút ra.

- *Dừng, tiếp đi.*

Hàn Thi Vũ gấp gấp nói.

- *Không được, đang trên lớp mà, lão sư sẽ phát hiện ra mất, anh dừng lại thôi.*

Tần Thiên cười nói, cố ý giả bộ muốn rút tay ra.

- *Dừng, Tần Thiên, anh mau tiếp tục. Lão sư không biết đâu.*

Hàn Thi Vũ vội vàng nói. Hiện tại nàng đã bị Tần Thiên cho gần lên đỉnh rồi, nhưng hắn lại đột nhiên ngưng lại, làm sao nàng có thể chịu được cơ chứ.

- *Vậy cũng được. Nhưng anh cũng rất khó chịu. Em cũng phải giúp anh mới được.*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói.

- *Được.*

Hàn Thi Vũ lập tức lựa chọn đáp ứng không chút do dự. Tần Thiên lập tức cầm lấy tay nàng kéo về phía mình, rồi lập tức kéo khóa, giải phóng cho tiểu đệ đệ xuất ngoại. Bàn tay nhỏ bé của Hàn Thi Vũ nắm lấy nó, Hàn Thi Vũ cảm giác được tiểu đệ đệ của Tần Thiên nóng ẩm cứng rắn trong tay mình, nhất thời kinh hãi. Nàng đưa mắt nhìn, trái tim lập tức nổi trống liên hồi.

- *Mau, em bắt đầu đi.*

Tần Thiên thúc giục Hàn Thi Vũ. Nàng gật đầu, bắt đầu động tác. Tần Thiên lập tức cảm giác được, bàn tay của hắn trong quần nàng cũng bắt đầu những động tác thành thực, tay kia lại trở về bộ ngực quen thuộc của nàng. Khi Tần Thiên đã phát động thể tấn công, Hàn Thi Vũ nhất thời cảm thấy vô cùng sợ hãi, trong miệng cũng rên khe khẽ, bàn tay nhỏ bé kia của nàng cũng đã tăng tốc càng lúc càng nhanh.

Tần Thiên cũng cảm thấy rất phê, tốc độ cũng tăng lên nhiều, ngón tay cứ nhẹ nhàng thuần thục ra vào liên tục... Một lúc sau, cả người Hàn Thi Vũ chấn động kịch liệt, bàn tay nhỏ bé của nàng chợt ngưng động tác lại, chân cặp chặt tay Tần Thiên lại. Còn Tần Thiên lại cảm thấy tay mình ướt đầm, đúng là Hàn Thi Vũ đã lên đỉnh thật rồi. Hàn Thi Vũ vô lực gục xuống bàn, miệng thở hổn hển, một lúc sau mới khôi phục lại như cũ được, mà Tần Thiên vẫn chưa tận hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Tần Thiên bị bắt

- Tần Thiên, sao của anh lại lớn như vậy?

Hàn Thi Vũ ngượng ngùng nhìn quái vật to lớn trong tay mình hỏi. Nàng cảm giác nó rất đáng sợ, khiến nàng hết cả hồn vía, phía dưới cũng có cảm giác rồi.

- *Có lớn hơn nữa thì anh cũng không giải quyết được, em mau giúp ta đi nào.*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ. Hàn Thi Vũ đỏ mặt không dám nhìn cái thứ đang đặng đặng sát khí trong tay, gục ở trên bàn. Tần Thiên dùng tay chụp lấy một trái dưa của Hàn Thi Vũ bóp cho biến ra muôn hình dạng.

- *Ư. Tần Thiên, anh không nên nghịch ở đó nữa, em sắp không nhịn được rồi.*

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên ngượng ngùng. Xem bộ dáng của nàng chắc lại muốn rồi.

- *Thì Vũ, em có thể dùng miệng giúp anh một lần được không?*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói.

- A...không được. Em mới không cần. Thật sự là bản chết. Nguồn truyện: Truyện FULL

Hàn Thi Vũ lập tức cự tuyệt.

- Van xin em mà. Thi Vũ, em có thể giúp anh một lần được không? Tay em không thể làm anh thỏa mãn bằng miệng được.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ cầu khẩn, bộ dạng nhìn có vẻ cực kì thống khổ. Hàn Thi Vũ nhìn hấn, không khỏi mềm lòng.

- Vâng...Vâng cũng được. Em sẽ thử một lần.

Mặt Hàn Thi Vũ đỏ bừng bừng, nhưng ngay sau đó cúi đầu xuống, hé miệng. Nàng học từ trong những bộ phim JAV, vươn cái lưỡi nhỏ ra bắt đầu hành động.

- U'...

Tần Thiên nhất thời hít một hơi thật dài. Đúng là quá sung sướng. Hấn nhìn không được bắt lấy hai quả dưa của Hàn Thi Vũ dùng sức vuốt ve. Hàn Thi Vũ nhất thời phát ra một tiếng rên khẽ rồi ngậm ngậm lấy tiểu huynh đệ của Tần Thiên trong miệng, dùng đầu lưỡi cẩn thận liếm lên.

Tần Thiên lập tức cảm thấy vô cùng thoải mái, nhìn Hàn Thi Vũ cúi người lộ ra cái mông trắng bóc, hấn đưa tay ra xoa nắn rồi vuốt mạnh vào cái khe ở giữa. Hàn Thi Vũ nhất thời phát run, mạnh mẽ đem tiểu huynh đệ của Tần Thiên nuốt hơn phân nửa, làm Tần Thiên thoải mái khó tả, hấn lập tức càng thêm mạnh tay ở khe rãnh.

Hàn Thi Vũ bị ngón tay Tần Thiên kích thích nơi đó, thân thể không ngừng phát run, tốc độ miệng càng lúc càng nhanh. Tần Thiên trực tiếp cho ngón tay vào cửa động qua lại thật mạnh. Thân thể Hàn Thi Vũ run rẩy, lượng lớn nước từ trong bí động từng dòng chảy ra.

Một tay còn lại của Tần Thiên cũng không rảnh rỗi, day ở trên đầu vú của Hàn Thi Vũ. Hàn Thi Vũ lập tức chấn động, ô ô kêu to lên. Tần Thiên nghe vậy thập phần thoải mái. Hai người càng lúc càng nhanh.

Mấy phút sau, cả hai người lần lượt run lên kịch liệt. Bí động của Hàn Thi Vũ lại phun ra một đồng nước mưa, còn Tần Thiên trực tiếp phóng xuất trong miệng Hàn Thi Vũ. Hàn Thi Vũ vội vàng phun ra đầy đất.

- Tần Thiên, anh...xấu lắm.

Khôi phục như cũ, Hàn Thi Vũ thẹn thùng nhìn Tần Thiên mà nói.

- Hắc hắc, nam nhân không xấu, nữ nhân không thương.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói, hai tay ôm nàng vào trong ngực. Hàn Thi Vũ biết điều nằm trong ngực hấn.

- Tần Thiên, sau này sẽ là nữ nhân của anh, anh phải hết mực yêu thương em đấy.

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên nhẹ giọng nói.

- Đó là đương nhiên rồi. Bé ngoan, em là nữ nhân của anh, tại sao anh lại không thương?

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói, hôn nhẹ vào trán nàng. Hàn Thi Vũ nhất thời lộ ra vẻ mặt hạnh phúc, hai tay ôm thật chặt Tần Thiên, nhắm mắt lại.

Trong cả phòng học, tất cả mọi người đều ngồi phía trên, không ai chú ý tới hai người ở dưới. Lão sư ở trên cũng là một lão cứng nhắc, chìm đắm trong bài giảng của mình, không chú ý ở phía cuối vừa có một cuộc đại chiến.

.....

Rất nhanh hai tiết đã kết thúc, sau đó là bài chuyên ngành. Hết giờ học, hai người trở lại phòng vẽ tranh, chuẩn bị giá vẽ.

- Ai là tần Thiên?

Vừa lúc đó, cửa phòng mở ra, một nam tử có thanh âm vang dội nói to đi vào, làm cho cả lớp ngoái đầu lại nhìn. Tần Thiên cho là lại lũ thiếu nảo đến làm phiền, tùy ý nhìn thoáng qua, không nghĩ tới lại thấy hai cảnh sát. Nhất thời vẻ mặt của hấn nghi ngờ, cảnh sát tìm mình làm gì?

Tần Thiên nhìn cảnh sát, đi tới nói:

- Tôi là tần Thiên.

- Cậu là Tần Thiên? Có người hướng chúng tôi báo án, nói cậu cố ý dâm thương người, xin theo chúng tôi một chuyến.

Một cảnh sát tương đối thấp, nhìn qua có chút âm hiểm đi tới còng tay Tần Thiên.

- Có ý dâm thương người? Tôi thương tồn ai hà cảnh sát tiên sinh?

Tần Thiên nhìn tên cảnh sát nói.

- Chờ cậu về sở sẽ biết. Đi nào.

Tên cảnh sát không nhận được lời kéo Tần Thiên ra ngoài nhưng Tần Thiên gắt gao đứng lại.

- Cảnh sát tiên sinh không nói rõ ràng thì tôi không đi. Tôi làm sao biết có thật hay không?

Tần Thiên nhìn hai tên cảnh sát nói.

- Cậu có thể không đi nhưng tôi có thể lấy danh nghĩa bắt cậu đem đánh chết.

Cảnh sát thấp mồm súng ra dí vào đầu Tần Thiên lạnh lùng nói.

- Đi.

Tên lùn nói.

- Hừ. anh sẽ phải hối hận.

Tần Thiên nhìn hấn, lạnh lùng nói, sau đó hướng phía ngoài đi ra.

- Tần Thiên.

Hàn Thi Vũ vội vàng chạy tới, vẻ mặt lo lắng.

- Không sao, anh sẽ rất nhanh trở lại, không cần lo lắng. Trở về đi.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói sau đó hướng xe cảnh sát đi tới. Tên lùn đẩy hấn vào một cái phòng giam nhỏ trên xe rồi chạy ra khỏi trường học.

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên bị bắt đi, cực kì lo lắng. Nàng lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho cha nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Dương Vĩ trả thù

Tần Thiên bị áp lên xe cảnh sát, rất nhanh hướng đồn công an đi tới. Tần Thiên ngồi ở phía sau, thầm nghĩ mình rốt cuộc phạm phải chuyện gì chứ, dường như cũng không có chuyện gì hết, chẳng lẽ là chuyện tối ngày hôm qua sao? Không thể nào, vừa rồi tên cảnh sát lùn móc súng ra chỉ vào mình thì có vẻ đã có chuẩn bị mà đến. Rốt cuộc ai muốn đối phó với mình? Cảnh sát không thể rút súng trực tiếp ra như vậy được.

- Hai vị cảnh sát, nói cho rõ ràng, có hay không có người thù ghét tôi?

Tần Thiên nhìn cảnh sát nói. Tên cảnh sát lùn quay lại nhìn hấn, lộ ra một tia cười lạnh.

- Nói cho mày biết cũng không sao. Không sai, đúng là có người muốn dạy dỗ mày, là cháu ngoại Trương sở trưởng.

Cảnh sát lùn nhìn Tần Thiên nói.

- Người nào, tên gì?

Tần Thiên lập tức hỏi.

- Hừ. Là ai, mày đi sẽ biết.

Cảnh sát lùn lạnh lùng nói, nhưng ngay sau đó không hề để ý tới Tần Thiên.

Tần Thiên thấy tên cảnh sát lùn không nói gì nữa thì cũng không hỏi nữa mà đem điện thoại nhắn tin, để cho Sở Tương Tương tìm ông nội của nàng cứu hấn. Trước mắt, Tần Thiên chỉ có thể nghĩ được biện pháp duy nhất như vậy. Bởi vì... những cảnh sát tếp riu này căn bản không biết Long Tổ là gì. Dấu hiệu trên tay mình cũng không xài được ở chỗ này, chỉ có cấp bậc thị trưởng trở nên mới may mắn có thể nhận ra.

Rất nhanh, xe dừng ở cửa đông trong sở cảnh sát, Tần Thiên bị mang xuống dẫn vào trong sở cảnh sát. Hai tên cảnh sát áp giải hấn vào một một phòng

trông trải dưới đất. Nơi này có một cái thập tự giá bằng sắt cứng. Tần Thiên bị chúng treo trên thập tự giá giống như chúa Jesus vậy.

Tần Thiên nhìn chung quanh trên mặt đất, rất nhiều màu đen điểm nhỏ, đó chính là máu tươi đã khô. Cái chỗ này hiển nhiên là nơi hành hạ người đặc biệt.

- *Không nghĩ tới trong sở công an vẫn còn có loại chỗ như thế này. Như vậy không phải là đã hành hạ qua không ít người sao?*

Tần Thiên nhìn tên canh sát trước mặt, giọng nói thông thả.

- *Hừ. Nhóc con, đắc tội cháu ngoại sở trường người chờ chết đi.*

Canh sát lùn nhìn Tần Thiên cười lạnh nói, nhưng ngay sau đó xoay người đi ra ngoài.

"*Thình thịch.*"

Mười mấy phút sau, cửa sắt mở ra, bốn năm tên cầm gậy bóng chày đi vào. Nhìn tên ở giữa, Tần Thiên thấy quen quen. Nhớ lại, chẳng phải là Dương Vĩ bị mình lần trước ấn mặt vào bãi shít chó sao? Đôi mắt Dương Vĩ nhìn Tần Thiên tràn đầy vẻ oán độc.

- *Là mày.*

Tần Thiên nhìn Dương Vĩ ngoài ý muốn nói, hẳn không nghĩ tới lại là Dương Vĩ đến báo thù chính mình.

- *Hừ. Không nghĩ tới sao? Thằng chó, mày lớn lối, dám đánh tao, đoạt gái của tao. Hiện tại rơi vào trong tay của tao, xem mày còn to mồm được không? Xem tao làm thế nào giết chết mày.*

Dương Vĩ nhìn Tần Thiên, khuôn mặt âm tàn nói, đầy vẻ đắc ý.

- *Mày muốn giết tao sao? Nơi này chính là đồn công an.*

Tần Thiên nhìn Dương Vĩ, thản nhiên nói.

- *Ha ha ha ha... Đồn công an, mày thật đúng là ngây thơ. Nói cho mày biết, sở trưởng là cậu tao, đồn công an chính là nhà tao, tao thích giết mày, mày làm gì được tao sao? Nhưng mày muốn thì nguyện ý quỳ xuống chân tao, ngoan ngoãn dập đầu cầu xin tha thứ, liếm ngón chân tao, tao có thể suy nghĩ thả mày.*

Dương Vĩ nhìn Tần Thiên nói. Hắn muốn cho Tần Thiên biết, dám đánh hắn phải chịu hành hạ tinh thần.

- *Đầu óc mày hỏng rồi hay sao? Hay là lần trước ăn shít nhiều rồi? Uống cho mày là một con người mà nói chuyện ngu như động vật... Đoán chừng đầu cha mày cũng đầy bê tông mới sinh ra loại con ngu như mày.*

Tần Thiên nhìn Dương Vĩ, miệng không hạ thủ lưu tình.

- *Con mẹ mày, lại dám mắng lão tử, còn dám kiêu ngạo như vậy. Lão tử đánh chết mày.*

Dương Vĩ giận dữ nói, Tần Thiên nhắc tới lần trước ăn shít là chuyện hắn cực kì căm tức, một quyền hung hăng đánh vào bụng, đánh vào bụng Tần Thiên, nhưng Tần Thiên không kêu một tiếng, sắc mặt không đổi tí nào.

- *Phát đầu tiên.*

Tần Thiên nhìn Dương Vĩ thản nhiên nói, ở trong mắt hiện đầy lãnh ý.

- *Mẹ kiếp, lại còn dám kiêu ngạo như vậy, lão tử quát chết mày. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)*

Dương Vĩ nhìn Tần Thiên cả giận nói. Hắn vung tay, một cái tát liên hướng mặt Tần Thiên đánh, bốp một tiếng, trên mặt Tần Thiên hiện lên năm ngón tay nổi bật. Hắn đã bị ăn một cái tát.

- *Phát thứ hai.*

Tần Thiên như cũ thản nhiên nói.

- *Mẹ kiếp, chẳng lẽ không đau? Lão tử đánh chết mày.*

Dương Vĩ cả giận nói, vung tay lên, bốn năm tên cầm gậy bóng chày cùng lao vào. Chúng cầm gậy bóng chày phang ầm ầm lên người Tần Thiên.

- *Bốp bốp....*

Mỗi một gậy đánh vào người Tần Thiên đều lưu lại một vết rõ ràng. Tần Thiên không hừ một tiếng, giống như chưa xảy ra chuyện gì. Điều này làm Dương Vĩ rất không hài lòng. Hắn muốn Tần Thiên phải cầu xin tha thứ, thứ hắn muốn chính là hành hạ tinh thần Tần Thiên, lúc đó mới có khoái cảm trả thù.

"Mẹ nó thật đau quá. Nếu không phải thân thể được Ba Ba Ca cải tạo qua thì hông mất rồi." Tần Thiên thầm nghĩ, trên người chuyển đến từng đợt đau đớn, vệt vàng vọt chuyển tâm pháp Ba Ba Ca giao cho, buông thả trong huyết mạch, như vậy có thể làm vết thương nhanh chóng được chữa lành.

Giờ phút này, ở phòng quan sát bên trong đồn công an, có một trung niên mập mạp ngồi trước màn hình giám sát. Hắn nhìn hình ảnh Tần Thiên đang bị hành hạ bên trong, không khỏi nhủ mảy may khi nhìn biểu hiện Tần Thiên, trong lòng lo lắng. Trung niên này là cậu Dương Vĩ, Triệu Cường.

- Khốn kiếp, mấy người các anh, đem cắt gân tay chân của nó, tôi xem thằng này còn dám lớn lối không?

Dương Vĩ hướng về phía mấy cảnh sát quát lên. Không nghĩ tới Tần Thiên lại như thế này, toàn thân bị đánh hơn trăm côn vẫn không kêu một tiếng, làm cho hắn cực kì tức giận.

Mấy cảnh sát nghe vậy, không chút do dự rút dao găm từ trong y phục ra, hướng Tần Thiên đi tới.

"Bà mẹ nó, không thể đợi rồi, nếu không lão tử xong rồi." Tần Thiên thầm nghĩ, mới vừa rồi hắn ở trên xe phát tin tức cho Sở Tương Tương, để cho nàng tìm ông nội của nàng tới cứu mình. Kết quả thời gian dài như vậy rồi, còn chưa tới, không chừng không tìm được nơi. Nếu là chờ thêm thì mình ăn đủ. Hay là giải quyết bọn chúng trước rồi hãy nói. Dù sao trong tay bọn họ không có súng, chính mình không cần lo sợ.

Nghĩ tới đây, Tần Thiên lập tức tụ tập năng lượng trên tay, hét lớn một tiếng, hai tay quăn quại. Trong phút chốc, cái còng tay bị đứt ra, làm mấy tên cảnh sát cùng Dương Vĩ giật mình ngơ ngác vài giây.

- Hừ. Chúng mày cũng tàn nhẫn đấy. Muốn gân tay chân hả? Tao cho chúng mày thử cảm giác đứt gân tay chân." Tần Thiên lạnh lùng nói, hai mắt bắn ra hàn quang, nhất thời bọn kia cảm giác như bị rắn độc nhìn vào.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Bạo

- Nhanh, bắt lấy hắn.

Dương Vĩ thấy Tần Thiên giật đứt cả còng tay, liền sợ hãi hét lớn. Mấy tên cảnh sát tay cầm dao găm lao về phía Tần Thiên. Hắn hừ lạnh một tiếng, chủ động tiếp chiêu. Dùng một loại tốc độ nhanh dị thường, bắt lấy cổ áo của một tên cảnh sát rồi quăng hắn xuống đất. Lập tức tên cảnh sát ngã gục, đầu nện thẳng vào mặt đất, máu văng tứ tung. Tần Thiên đi về phía tên đó, nhấc chân dẫm mạnh một cái vào bàn tay đang cầm dao.

- Rắc!

- AA!

Một tiếng hét thảm thiết vang lên, bàn tay của tên cảnh sát này đã bị Tần Thiên dẫm nát, xương lòi cả ra bên ngoài, máu phun xối xả, trong không khí tràn ngập một vị tanh nồng. Tên còn lại thấy Tần Thiên hung ác quá mức, không khỏi rợn người, liền dốc sức đánh về phía Tần Thiên. Dương Vĩ thấy tình hình không ổn bèn chạy ra cửa, ý đồ chạy trốn, thế nhưng Tần Thiên sẽ bỏ qua cho hắn sao?

- Bóp... Bóp.

Tần Thiên xuất quyền rất nhanh, đánh cho hai tên cảnh sát co quắp trên mặt đất, nhanh chóng hướng về phía Dương Vĩ đang chạy trốn. Hắn dùng một tay nắm chặt lấy tóc của Dương Vĩ, dùng sức nhấc mạnh lên.

- AAA.

Một tiếng kêu so với tiếng giết heo còn thảm hơn vang lên, da đầu của Dương Vĩ đều bị lột ra, thân thể co quắp trên mặt đất, máu tươi phun xối xả. Tiếng kêu đau đớn của Dương Vĩ làm cho mọi người đều choáng váng, còn chưa kịp phản ứng thì đã lọt vào công kích của Tần Thiên, toàn bộ ngã xuống.

- Hừ! Dám động đến tao thì tao sẽ cho chúng mày biết cái giá phải trả thế nào. Chúng mày đánh tao tổng cộng 210 cái, tao sẽ bắt chúng mày phải đền lại gấp đôi.

Tần Thiên cười lạnh, nhấc chân dẫm đứt chân tay của một tên cảnh sát, tên cảnh sát còn lại sợ quá chết ngất.

- Dừng tay, đây là đồn cảnh sát, mày dám làm bị thương chúng tao thì đừng mong có thể sống sót trở ra.

Một tên cảnh sát khác có chút hoảng sợ, hét to.

- *Thật sao? Tao đang muốn thử xem là ai có thể ngăn cản được tao?*

Tần Thiên cười lạnh, tiếp tục dẫm nát toàn bộ tay chân của bọn cảnh sát còn lại, không một chút nương tay. Hiện trường chỉ còn lại một mình tên Dương Vĩ đang đau đớn rên rỉ. Tần Thiên nhìn hắn, cười cười, liền đi tới trước mặt hắn, nói:

- *Định cắt gân của tao, mày cũng khá là độc ác đó. Đã thế tao sẽ cho mày nằm trên giường nửa đời còn lại.*

Tần Thiên vừa nói xong, liền giơ chân lên, hướng về phía Dương Vĩ đạp xuống.

- *Bốp.*

- *Dừng tay.*

Đột nhiên, cửa sắt mở tung ra, hai tên cảnh sát cầm súng định xông vào. Tần Thiên phản ứng rất nhanh, không đợi những tên cảnh sát kia xông tới liền lao lên, tung một cước vào tên cảnh sát đi đầu. Tên cảnh sát đó còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy đau nhói ở bụng, sau đó bay ngược ra bên ngoài, đập thẳng vào tên cảnh sát đi phía sau, làm cho cả hai đều bay ngược trở lại. Tần Thiên vung tay lên, đóng mạnh cửa sau đó khóa trái cửa lại, lại tiếp tục đi về phía Dương Vĩ.

Lúc này, Triệu Cương ngồi ở phía trước máy theo dõi đang đứng ngồi không yên, thấy Tần Thiên muốn phế bỏ cháu ngoại mình, hắn rất sốt ruột, vội vàng thúc giục cảnh sát trong cục tiến lên giết Tần Thiên, tuyệt đối không thể để cháu trai mình bị thương, đồng thời thì bản thân hắn cũng lao về phía phòng giam.

- *Sở trưởng, phân cục trưởng gọi điện tìm ngài.*

Vừa ra khỏi cửa, một nữ cảnh sát nói với Triệu Cương.

- *Nói với phân cục trưởng là chúng ta sẽ gọi lại cho ông ta sau.*

Triệu Cương không kiên nhẫn nói. Sau đó vội vàng lao về phía phòng giam Tần Thiên. Không lâu sau thì một đoàn cảnh sát đã tới trước cửa gian phòng bên trong đang truyền ra từng tiếng kêu thảm thiết, đương nhiên đó là của Dương Vĩ.

- *Nhanh lên, phá cửa cho tôi.*

Triệu Cương giận dữ quát. Lập tức liền có ba bốn tên cảnh sát cầm dụng cụ phá cửa lao lên.

Mà lúc này ở bên trong thì Tần Thiên đang đứng cạnh Dương Vĩ. Tứ chi của Dương Vĩ hiện đã bị dẫm đứt toàn bộ, đang ngất xỉu trên mặt đất, đầu vẫn còn đang chảy máu, sợ rằng chẳng sống được bao lâu nữa.

- *Rầm.*

Tiếng phá cửa từ bên ngoài vang lên, chẳng mấy chốc mà cửa sắt bị phá tung ra, hơn chục tên cảnh sát mang súng tiến vào. Triệu Cương đi đầu, nhìn thấy tứ chi Dương Vĩ đã bị đứt, đang ngất xỉu trên mặt đất thì trong nháy mắt sắc mặt của hắn trở lên trắng bệch, lại nhìn sang Tần Thiên, lập tức nổi lên sát tâm.

- *AA! Dám đụng đến cháu ngoại tao, giết hắn!*

Triệu Cương giận dữ nói, những cảnh sát kia lập tức nổ súng. Tần Thiên đã sớm đoán được chuyện này, liền nhắc Dương Vĩ lên chắn trước mặt mình. Toàn bộ đạn đều găm vào người Dương Vĩ, khiến cho hắn vốn đang ngất ngoài đã về với tổ tiên.

- *A. Nguồn truyện: Truyện FULL*

Triệu Cương chứng kiến cảnh tượng như vậy, gần như phát điên, phần nộ gào thét:

- *Giết, băm nó thành thịt vụn cho tao, tao muốn nó chết không được tử tế.*

Lập tức, hơn chục nòng súng chĩa về Tần Thiên, định bóp cò. Tần Thiên nhìn bọn họ, trong mắt lộ ra sát khí. Nếu như không giết bọn họ thì chắc chắn hắn sẽ bị thương, thậm chí là tử vong, cho nên dù hậu quả thế nào thì cũng chỉ còn một cách là giết toàn bộ mà thôi.

Lúc này, bên ngoài đồn công an, truyền tới một tiếng xe hơi nổ vang, tiếp theo là một chiếc xe tải việt dã quân dụng dừng ngay ở cửa đồn, 10 tên binh sĩ vũ trang đầy đủ nhảy xuống. Đi đầu là một thanh niên khôi ngô, tay cầm súng đột kích mini dẫn theo mọi người phóng vào bên trong. Cảnh sát canh cửa vừa thấy, muốn ngăn lại thì ngay lập tức bị đâm ngã trên mặt đất, sau đó thì bị một mỹ nữ quân nhân bắt lại, bắt hắn dẫn đường. Một đám quân nhân liền lao thẳng vào bên trong trụ sở cảnh sát.

Ngay tại lúc Triệu Cương nói xong, Tần Thiên đang định động thủ thì đột nhiên phía sau Triệu Cương truyền đến một tiếng kêu thảm thiết. Triệu Cương vừa quay mặt lại, thấy một đám quân nhân súng vác vai, đạn lên nòng tiến vào, lập tức sắc mặt đại biến.

- Các người làm gì vậy?

Triệu Cương phần nộ quát. Vừa dứt lời thì bị một báng súng đập thẳng vào mặt, ngã vật ra đất. Thanh niên vừa ra tay cũng không thèm nhìn, dẫm lên thân thể hắn mà đi vào bên trong. Những cảnh sát xung quanh đều bị các quân nhân khác khống chế.

- Cậu chính là Tần Thiên?

Người thanh niên hỏi Tần Thiên.

- Đúng vậy. Anh là?

Tần Thiên gật nhẹ đầu. Nhìn đám quân nhân võ trang đầy đủ như vậy thì hắn cũng có chút giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Tần Thiên hôn mê

- Xin chào. Quân khu Thiếu tá Trương Thiếu Suất, là Sở tư lệnh phái tới đón cậu.

- À. Đã làm phiền rồi.

Tần Thiên nhìn Trương Thiếu Suất nói, trong lòng thầm nghĩ, Sở Văn Long quả nhiên là cố chấp, phái cả binh lính tới đồn cảnh sát, quá ưu ái rồi. Nhưng mà nếu chậm một chút thì mình cũng khó mà giữ được cái mạng nhỏ này rồi.

- Tần tiên sinh, tiểu thư đang chờ cậu ở bên ngoài.

Trương Thiếu Suất nhìn Tần Thiên nói.

- Các anh là quân khu mà lại nhúng tay vào việc của địa phương, chẳng lẽ các anh lại muốn khơi mào mâu thuẫn quân - chính sao? Tôi muốn gặp lãnh đạo của các anh.

Lúc này, Triệu Cương vốn bị đánh ngã liền đứng lên, tức giận quát Trương Thiếu Suất. Từ xưa đến nay quân - chính không liên quan đến nhau, không ngờ hôm nay quân đội lại xông vào nơi này, đã thế còn đã thương người như vậy.

- Hừ. Ông chưa đủ tư cách để gặp lãnh đạo của chúng tôi, kể cả cục trưởng của ông cũng không dám nói như vậy. Tôi tới để mang người của chúng tôi đi, là do các ông vô cớ bắt giữ người của chúng tôi. Tần Thiên là đại tá của quân khu chúng tôi, đây là chứng nhận sĩ quan của cậu ta.

Trương Thiếu Suất lạnh lùng nhìn Triệu Cương, xuất ra một quyển chứng nhận sĩ quan, đưa cho Triệu Cương xem.

Triệu Cương nghe xong khẽ giật mình, sau khi xem xong chứng nhận sĩ quan thì hắn trở nên choáng váng. Điều này làm sao có thể, Tần Thiên nhìn qua mới chỉ khoảng hai mươi, còn là một học sinh thì làm sao có thể là người của quân đội được.

- Hừ. Ông có ý đồ gây nguy hiểm cho đại tá quân khu chúng tôi, chúng tôi đã thông báo cho cục trưởng của các ông, ông đợi mà nhận hình phạt.

Trương Thiếu Suất nhìn Triệu Cương đã bị dọa cho ngây ngốc, lạnh lùng nói, làm cho Triệu Cương trong nháy mắt toát mồ hôi lạnh.

- Tôi... Tôi không biết cậu ta là đại tá.

Triệu Cương nhìn Trương Thiếu Suất, căng thẳng nói. Lúc này hắn đang hối hận muốn chết, không ngờ bản thân giúp cháu ngoại báo thù mà lại chọc phải một đại tá quân khu, xui xẻo đến vậy sao? Còn nữa, người rõ ràng là đại tá quân khu mà không nói sớm, còn cố tình giả trư ăn cợn sao? Mẹ nhà nó, thật là quá vô sỉ.

Lúc này, Triệu Cương khóc không ra nước mắt, trong lòng thì sốt ruột không biết nên làm thế nào mới tốt.

- Tần Thiên.

Thanh âm của Sở Tương Tương vang lên, Tần Thiên liền nhìn ra phía bên ngoài, chứng kiến Sở Tương Tương đang sốt ruột đi tới.

- Tương Tương. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - <http://truyenfull.vn>

Tần Thiên hô một tiếng rồi bước nhanh về phía nàng.

- Anh ko sao chứ? Sao lại có nhiều máu vậy? Vết thương trên người anh là do chuyện gì gây nên?

Sở Tương Tương cầm lấy tay Tần Thiên, lo lắng hỏi han.

- Không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi mà.

Tần Thiên nhìn Sở Tương Tương, cười nói. Vừa nói xong thì hần liền hộc máu miệng, cả người đổ rạp về phía Sở Tương Tương. Thật ra thì cho đến bây giờ hần cũng chỉ là đang gắng gượng. Hần bị mấy tên cảnh sát đánh hơn hai trăm côn, mặc dù không có vết thương trí mạng thể nhưng nhiều như vậy thì cũng có một điểm nội thương. Hơn nữa lúc này đã dùng toàn lực đánh nhau với những cảnh sát kia, đã sớm kiệt sức, chống cự đến bây giờ thì rốt cuộc không chịu nổi.

- A... Tần Thiên! Tần Thiên!

Sở Tương Tương lập tức hoảng sợ, hét lớn.

- Tiểu Thư, để tôi.

Trương Thiếu Suất thấy Tần Thiên đột nhiên thổ huyết ngắt xiu, lập tức tiến lên ôm lấy hần. Sau khi đặt ngón tay lên mũi, phát hiện vẫn còn đang hô hấp, lập tức thở dài một hơi.

- Tiểu Thư yên tâm, cậu ta không có gì đáng ngại, chỉ bị ngất thôi.

Trương Thiếu Suất nói với Sở Tương Tương, thế nhưng trên mặt nàng vẫn tràn ngập lo lắng.

- Nhanh, nhanh đưa anh ấy đến bệnh viện.

Sở Tương Tương sốt ruột nói.

- Vâng.

Trương Thiếu Suất lập tức ôm Tần Thiên đi ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa đồn, một xe cảnh sát cùng một chiếc Mercedes-Benz đồng thời dừng ở trước cửa. Cửa xe mở ra, một người đàn ông trung niên mặc đồng phục cảnh sát bước xuống. Thấy một đám quân nhân, lập tức sắc mặt hần đại biến, liền nhanh chóng đi về phía Trương Thiếu Suất. Cùng lúc đó, cửa xe Mercedes-Benz mở ra, Hàn Thi Vũ và một nam nhân trung niên đi giày tây bước xuống.

- A! Tần Thiên bị làm sao vậy?

Hàn Thi Vũ thấy Trương Thiếu Suất đang ôm Tần Thiên liền vọt tới, thế nhưng hai quân nhân bên cạnh rất nhanh đứng ra cản nàng lại.

- Để cô ấy qua, cô ấy là bạn học của tôi.

Sở Tương Tương lập tức nói, nàng có quen biết Hàn Thi Vũ. Hai tên quân nhân vừa nghe xong liền tránh ra, Hàn Thi Vũ vội chạy đến bên Trương Thiếu Suất, nhìn Tần Thiên đang hôn mê, toàn thân đều là vết máu thì sắc mặt bỗng trắng bệch, đứng không vững. May là có Sở Tương Tương đứng ở phía sau đỡ nàng, mới tránh ngã ra đất.

- Yên tâm đi, Tần Thiên chỉ bị ngất thôi, không xảy ra chuyện gì lớn.

Sở Tương Tương vội vàng an ủi Hàn Thi Vũ, nhưng trên mặt nàng cũng đầy vẻ lo lắng, hiển nhiên là trong lòng nàng cũng không yên tâm.

- Xin chào. Tôi là.. Thiếu tá quân khu I của Quang Châu, Trương Thiếu Suất. Người bị hôn mê này là đại tá của quân khu chúng tôi. Đây là quân chúng, xin tránh ra, đừng cản trở chúng tôi, có chuyện gì thì đến quân khu chúng tôi giải quyết.

Trương Thiếu Suất chặn họng trung niên đang sắp sửa nói, sau đó ôm Tần Thiên lên xe, đi về bệnh viện. Sở Tương Tương theo sát phía sau, Hàn Thi Vũ cũng rất lo lắng, leo lên xe cùng Sở Tương Tương. Rất nhanh, toàn bộ quân nhân đều rời đi.

- Chuyện gì xảy ra? Vì sao lại có người của quân khu tới đây?

Người trung niên liền hỏi Triệu Cương đang thất hồn lạc phách bước ra từ trong đồn công an. Hần tới đây chủ yếu là do cha của Hàn Thi Vũ tới đòi người, người này chính là Tần Thiên. Trước đó hần đã gọi điện cho Triệu Cương, thế nhưng Triệu Cương không nghe máy cho nên hần đành phải đi cùng cha của Hàn Thi Vũ tới đây, không ngờ lại bắt gặp một đám quân nhân, làm cho hần không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Lưu... Lưu cục trưởng, tôi đã chọn phải một phiền toái lớn rồi, ngài hãy cứu tôi.

Triệu Cương nhìn người đàn ông trước mặt, liền quy ngay xuống đất.

Người đó đang định nói, bỗng nhiên điện thoại di động vang lên. Hần lấy ra xem, là của cục văn phòng thành phố gọi đến, hần liền tiếp.

Nghe xong cuộc điện thoại, sắc mặt hắn trở nên rất khó coi.

- Hừ! Anh làm ra chuyện tốt lắm. Người của quân khu mà anh cũng dám đánh. Hơn nữa lại là người của Sở lão nhân. Bây giờ thì không ai có thể cứu được anh. Người đâu, bắt anh ta lại cho tôi.

Người đàn ông lạnh lùng nói với Triệu Cương đang quỳ trên mặt đất, lập tức phân phó vài tên cảnh sát bên cạnh bắt hắn lại.

Triệu Cương nghe xong, cả người choáng váng. Đến lúc phục hồi lại tinh thần thì hai tay đã bị còng.

- Không... Không được! Lưu cục trưởng, ngài phải cứu tôi.

Triệu Cương hoảng sợ hết hồn, thế nhưng người kia không thèm để ý đến hắn, mà nói với người đi giày tây một tiếng rồi vội vàng trèo lên xe cảnh sát, chạy về cục thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Không nên

Bệnh viện nhân dân Quang Châu. Trong phòng bệnh cao cấp, giờ phút này Hàn Thi Vũ, Tiêu Du, Lý Phi Nhi, Lâm Hiểu Di, Triệu Tiểu Nhã, Sở Tương Tương đều vây quanh nhìn Tàn Thiên đang hôn mê trước giường bệnh, sắc mặt ai cũng cực kì lo lắng. Bọn họ vừa nghe Tàn Thiên gặp chuyện không may liền lập tức chạy tới đây.

Lúc này, cách thời điểm Tàn Thiên được đưa vào đã qua mấy giờ rồi, thấy thuốc nói là không có việc gì nhưng mà vẫn một mực không tỉnh lại làm cho chúng nữ đều tràn đầy lo lắng.

- Mọi người đi ăn cơm trước đi, tránh để bị đói. Tên tiểu tử này không có chuyện gì đâu, trước giờ đi đánh nhau đều như thế, hắn đều bình an trở về. Mọi người không cần lo lắng, đi thôi, cùng đi ăn cơm đi.

Tiêu Du nhìn chúng nữ nói.

- Được rồi, trước cứ đi ăn cơm đi. Tên lưu manh này khẳng định không có chuyện gì.

Lý Phi Nhi cũng đến, nàng vừa nói xong, ánh mắt của mọi người nhất thời đều tập trung lên người nàng, dọa nàng nhảy dựng lên.

- Tôi không... Tôi không có nói gì sai nha.

Lý Phi Nhi nhất thời khản trương nói, không biết mình đã nói sai điều gì.

- Tốt lắm, cùng đi ăn cơm đi. Không chừng khi chúng ta trở lại thì hắn đã tỉnh lại rồi.

Tiêu Du lại nói, chúng nữ gật gật đầu. Hiện tại cũng hơn mười hai giờ, những cái bụng đã sớm nhảy múa hát ca rồi.

- Mọi người đi đi, tôi không đói bụng, tôi ở trong này trong chùng anh ấy là được rồi.

Hàn Thi Vũ nói.

- Vậy cũng tốt, bọn chị sẽ mang chút thức ăn cho em khi về. Bọn chị đi trước đây.

Tiêu Du nói, lập tức Tiêu Du cùng bốn người Triệu Tiểu Nhã liền rời đi trước, lưu lại Hàn Thi Vũ ở trong phòng bệnh trông chừng.

- Tàn Thiên, anh ngàn vạn lần không nên có chuyện gì.

Hàn Thi Vũ nhìn Tàn Thiên đang ngủ say trên giường lo lắng nói, đôi bàn tay nhỏ bé gát gao nắm chặt tay Tàn Thiên, thần tình tràn đầy lo lắng.

- Ý em nói là xảy ra chuyện gì?

Đột nhiên, Tàn Thiên phát ra âm thanh, sau đó mí mắt hơi động dần dần mở mắt.

- A! Tàn Thiên, anh đã tỉnh rồi.

Hàn Thi Vũ nhìn Tàn Thiên mở mắt, nhất thời mừng rỡ, bộ dạng cực kì kích động.

- Đúng vậy. Anh đang ở chỗ nào thế, Thi Vũ.

Tần Thiên híp mắt nói, chậm rãi từ trên giường ngồi xuống. Hàn Thi Vũ vội vàng cầm một cái gối đầu đệm ở phía sau Tần Thiên.

- Nơi này là phòng bệnh tại bệnh viện. Anh tỉnh lại thì thật tốt quá, hù dọa chúng em một trận. Tần Thiên, hiện tại anh cảm thấy như thế nào?

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên gấp gáp hỏi.

- Ừ, không có gì, chỉ là hơi mệt một chút.

Tần Thiên nói, thân thể một trận vô lực, trong lòng trầm nghĩ, đại khái là nguyên nhân dùng hết dị năng. Có thể là lúc mình ở trong cục cảnh sát đã tiêu hao hết.

- Thật tốt quá, anh dọa chết em, Tần Thiên.

Hàn Thi Vũ một phen bỏ nhào vào trong lòng Tần Thiên ồ ồ khóc lên.

- Hắc hắc, yên tâm, anh không sao rồi. Đừng khóc nữa, khóc nữa thì xấu lắm đó.

Tần Thiên vỗ vỗ sau lưng Hàn Thi Vũ nhẹ giọng nói, nâng mặt nàng lên nhẹ nhàng lau nước mắt.

- Tương Tương đâu, như thế nào không thấy cô ấy.

Tần Thiên hỏi.

- Mọi người đã đi ăn cơm rồi, chút nữa sẽ trở lại.

Hàn Thi Vũ nói.

- Mọi người? Có ý gì? Tất nhiên người hả?

Tần Thiên không giải thích được hỏi.

- Đúng vậy. Chị của anh, còn có Lâm lão sư, còn khách trọ trong nhà anh, cùng cô em nhà bên cạnh đều đến đây.

Hàn Thi Vũ nói.

"Móa, khủng bố như vậy sao?"

Tần Thiên trầm nghĩ, lập tức nói:

- Ai nói cho chị anh biết vậy.

- Tương Tương nói.

Hàn Thi Vũ trả lời, nhẹ nhàng gục đầu trong lòng Tần Thiên, bộ dáng của một tiểu nữ nhân. Vừa rồi Tần Thiên thật là hù chết nàng.

- Hắc Hắc, mỹ nữ, Ngon quá.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói. Hàn Thi Vũ nhất thời cúi xuống, cổ áo lập tức trễ ra lập tức khiến cho mọi thứ ở bên trong lộ ra. Hai khối cầu thịt vừa lớn vừa tròn hiện ra cực kì rõ nét khiến cho Tần Thiên không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

- Anh, lưu manh!

Hàn Thi Vũ nhất thời ngượng ngùng, vội lấy tay chỉnh cổ áo, nhưng lại bị tay Tần Thiên nắm lại.

- Hắc hắc, không liên quan đến anh. Tất cả là do anh dụ dỗ em.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ cười tà dị nói. Tay phải lạng lẽ chuyển tới bên dưới áo của Hàn Thi Vũ, nhẹ nhàng hướng tới hai khối cầu thịt kia. Nhất thời một cảm giác nhu nhuyến, mềm mại, đàn hồi mơn man truyền đến tay.

- Ừ, anh không nên như vậy.

Hàn Thi Vũ ngượng ngùng nói, đẩy tay Tần Thiên ra. Nhất thời tay Tần Thiên giăng co một hồi trên người nàng, nhẹ nhàng ma sát. Cả người Hàn Thi Vũ run lên một trận, trong miệng rên khẽ, hương khí tỏa ra bốn phía.

- Tần Thiên....Anh.... Anh mau buông tay. Đây là bệnh viện đó, coi chừng bị người nhìn thấy.

Hàn Thi Vũ đỏ mặt nói.

- *Không có việc gì, không phải là hiện giờ không có ai sao.*

Tần Thiên say đắm nói, vừa nói vừa dùng lực xoa nắn hai quả cầu tuyết trắng của Hàn Thi Vũ. Hàn Thi Vũ nhất thời không nhận được thở gấp một cái. Cái cảm giác lúc sáng nhất thời ập đến, nàng không khỏi khấn trương khép hai chân lại bởi vì khu rừng bên dưới đã thấp thoáng có nước chảy ra.

- *Thoải mái không?*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói.

- *Vâng... Thoải mái.*

Hàn Thi Vũ xấu hổ nói.

Tần Thiên nhìn bộ dáng ngượng ngùng của nàng, đem nàng ôm lại, quay mặt về phía mình, hướng cái miệng nhỏ nhắn của nàng mà hôn tới. Đầu lưỡi nhanh chóng xuyên qua miệng của nàng quấn quýt lấy chiếc lưỡi nhỏ nhắn thom tho của nàng, dùng sức hút vào. Hàn Thi Vũ nhất thời hốt hoảng, giấy dựa một chút, không ngờ lại chậm chậm nghênh đón sự tấn công của Tần Thiên.

Tần Thiên đã thành công vươn một tay vào trong áo của Hàn Thi Vũ, tay còn lại đem cúc áo nàng cởi ra. Vừa được giải khai, đôi ngọc thô to tròn tròn mịn của Hàn Thi Vũ lập tức bung ra cả người nàng lập tức rung rung, trong miệng phát ra tiếng ô ô.

- *Có muốn thêm chút kích thích không?*

Tần Thiên tách ra khỏi cái miệng nhỏ nhắn của Hàn Thi Vũ, nhìn vẻ mặt đang ửng đỏ của Hàn Thi Vũ tà dị nói.

- *Không...Không nên, anh mau dừng tay, các chị ấy trở lại sẽ thấy đó. Nguồn: <http://truyenfull.vn>*

Hàn Thi Vũ vội vàng nói.

- *Không có việc gì, rất nhanh thôi.*

Tần Thiên cười nói, lập tức một tay đem hai vai áo của Hàn Thi Vũ đẩy xuống. Váy nàng thuộc loại đàn hồi cực kì nên rất dễ cởi ra. Lập tức hai bầu vú to tròn của Hàn Thi Vũ nhảy ra, lại còn tăng tăng lên hai cái, cực kì đẹp mắt, ngạo nghễ vươn thẳng giữa không trung.

- *A.*

Hàn Thi Vũ nhất thời kinh hô một tiếng, vội vàng vươn tay che lại. Nhưng còn chưa kịp thì đã bị Tần Thiên trực tiếp ngậm lấy, mạnh mẽ nút vào.

- *A...*

Trong nháy mắt, Hàn Thi Vũ phát ra tiếng kêu, cả người run rẩy kịch liệt, hắc động bên dưới nhất thời mưa xuân tuôn trào, ướt đầm cả quần lót.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Đôi một phương pháp khác

- Tần... Tần Thiên, anh... anh mau dừng lại.

Hàn Thi Vũ gắt gao ngăn Tần Thiên lại, gian nan nói. Nhưng trên cơ thể lại truyền đến từng đợt tê dại, kích thích khoái cảm làm nàng nói không nên lời. Thế nhưng hiện tại đang ở bệnh viện, nàng rất lo lắng bị người khác thấy.

Tần Thiên làm như không nghe thấy mà càng dùng sức nút. Hàn Thi Vũ nhất thời không chống đỡ nổi, trong miệng bắt đầu hô lớn, hai tay ôm chặt đầu Tần Thiên ấn vào ngực mình.

- *Hắc, hắc có muốn thoải mái hơn không?*

Tần Thiên dừng lại nhìn Hàn Thi Vũ nói. Hàn Thi Vũ nhất thời cảm thấy một mảnh trống rỗng, không nhận được gập đầu.

Tần Thiên thấy Hàn Thi Vũ đáp ứng, lập tức ôm Hàn Thi Vũ qua một bên đặt nàng lên trên giường rồi bước xuống.

- Anh muốn làm gì?

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên khản trương nói.

- Hắc hắc, chút nữa em sẽ biết.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ say đắm nói, sau đó cúi đầu trọc quần lót của nàng. Do có nhiều nước chảy ra từ bên trong thấm ướt nên cái khe suối như ẩn như hiện lên bên dưới cái quần lót, mơ hồ còn thấy vài cọng cỏ lộ ra.

- A. Không nên nhìn.

Hàn Thi Vũ thấy Tần Thiên chăm chú nhìn vào khe suối của mình nhất thời xấu hổ che kín hạ thân, không dám cho Tần Thiên nhìn nữa.

- Không sao đâu, dù sao cũng đâu có ai.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói, đem tay nàng đẩy ra hai bên, ngón tay hướng bên trong quần lót của nàng nhẹ nhàng khảy khảy, chọc chọc nơi khe suối, nhẹ nhàng vân vê. Hàn Thi Vũ nhất thời không nhịn được, mura to từ bên trong đột ngột phun trào. Hàn Thi Vũ gất gao nắm lấy ga giường, thần sắc say mê.

Tần Thiên không ngờ Hàn Thi Vũ lại miễn cảm như vậy, ngón tay lại lập tức chà sát vài cái. Hàn Thi Vũ nhất thời không chịu được, hai chân không tự chủ khép lại nhưng lại bị Tần Thiên ngăn cản.

- Như thế nào? Thi Vũ, em cảm thấy như thế nào? có phải rất thoải mái hay không?

Tần Thiên dừng lại hỏi.

- Vâng... rất thoải mái. Anh mau tiếp tục đi.

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên nói. Nàng có chút không thoải mái, vì vừa rồi bị Tần Thiên trêu chọc nên nàng cảm thấy rất khó chịu, mặt huyết nơi đó khao khát được lấp đầy.

- Hắc hắc, em chờ một chút. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - <http://truyenfull.vn>

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói, nhưng sau đó lại đứng lên đi tới khóa trái cửa phòng lại, tiếp tục một lần nữa quay trở lại trước mặt Hàn Thi Vũ, đem đại hung khí của mình ra hướng tới miệng nàng.

- Thi Vũ, anh cũng rất khó chịu, em giúp anh chút.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói.

- Vâng.

Hàn Thi Vũ nhìn đại hung khí của Tần Thiên xấu hổ cực kỳ, vươn bàn tay nhỏ bé ra nhẹ nhàng cầm lấy rồi từ từ di động. Một cảm giác thoải mái nhất thời lan khắp người Tần Thiên.

- Tới, chúng ta lại làm việc kích thích hơn.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ, vừa nói vừa nắm lấy tay nàng, nâng nàng đứng lên rồi nằm xuống trên giường.

- Tới, em nằm lên người anh, mông hướng về phía anh (kiểu 69)

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói.

- A... Em không làm đâu.

Hàn Thi Vũ cuối cùng cũng biết Tần Thiên rốt cục muốn làm gì rồi, đây chính là tư thế 69 thường thấy trong JAV mà.

- Không sao đâu. Thi Vũ, cửa đã được khóa rất kỹ, hơn nữa chúng ta đều đã như vậy còn sợ gì nữa. Anh sẽ giúp em thoải mái hơn.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ vô sỉ dụ dỗ nói. Hàn Thi Vũ do dự một hồi, cuối cùng cũng gật đầu. Sau đó nàng cởi giày, dựa vào phương pháp mà Tần Thiên nói nhẹ nhàng nằm lên trên người Tần Thiên, mông hướng về phía Tần Thiên, mặt hướng về phía vũ khí hàng không của Tần Thiên, tìm đập nhanh mơ hồ có chút hưng phấn.

- Hắc hắc, Thi Vũ em chuẩn bị xong chưa? Anh sắp tới đây.

Tần Thiên nói, sau đó đem quần lót nàng cởi ra, cái mặt huyết mê người hoàn toàn lộ ra trước mặt hắn. Tần Thiên dứt ngón tay mình vào mặt huyết nhỏ kia nhẹ nhàng khuấy động. Hàn Thi Vũ nhất thời hô to gọi nhỏ, cái mông không ngừng lắc lư phối hợp, đồng thời cũng nắm chặt đại hung khí của Tần Thiên mà di động.

Tần Thiên liền nhanh chóng gia tăng tốc độ. Ngón tay chuyển động nhanh hơn. Cửa động của Hàn Thi Vũ mềm ẩm, dâm thủy tràn trề.

- A.

Trong khoảnh khắc, Hàn Thi Vũ không nhận được kêu lớn, nước như mưa từ trong mật huyết trào ra dính đầy mặt Tần Thiên. Hàn Thi Vũ không tự chủ di động muốn phối hợp với Tần Thiên nhưng lại không cảm giác được ngón tay của Tần Thiên bên dưới nên nhất thời có chút nóng nảy.

- Tần Thiên, anh mau chút đi, chuyển động mau chút.

Hàn Thi Vũ gấp gấp nói.

- Tốt, nhưng anh muốn em dùng miệng giúp anh một lát.

Tần Thiên nói. Hàn Thi Vũ vừa nghe lập tức không nói hai lời liền mở cái miệng nhỏ xinh ra nuốt đại hung khí của Tần Thiên vào. Nhất thời một cảm giác ướt át, thoải mái lan tràn khắp cơ thể Tần Thiên. Tần Thiên liền dùng ngón tay khuấy động hạt đậu nơi đỉnh động của Hàn Thi Vũ, nhất thời mưa xuân ào ạt chảy ra, miệng nàng không ngừng rên rỉ.

Tần Thiên nhìn hắc động mê người đang xuân tình lai láng kia, lập tức đưa miệng tới tranh thủ hút lấy hút để.

- A.

Trong nháy mắt, Hàn Thi Vũ lại kêu to một tiếng, tốc độ nuốt vào nhà ra càng nhanh hơn. Tần Thiên cũng ra sức, dùng lưỡi mà khuấy động mật huyết, hai tay cũng không lúc nào nghỉ ngơi, vòng qua xoa nắn hai bầu vú đã căng cứng của nàng.

- A, Tần Thiên mau chút.... nhanh thêm chút nữa.

Trong miệng Hàn Thi Vũ trong miệng không ngừng kêu lên, đồng thời cũng không đình chỉ động tác, phối hợp hoàn mỹ với Tần Thiên. Cơ thể nàng di động càng lúc càng nhanh, càng lúc càng lợi hại, nước không ngừng trào ra.

- A.

Nửa phút sau, Hàn Thi Vũ kêu to một tiếng, cả người run lên, nước từ trong tuôn ra ào ạt. Đại nhục bồng của Tần Thiên cũng bị nàng nuốt vào nhất thời Tần Thiên cũng không nhận được mà bạo phát, tất cả tinh hoa bắn vãi trong miệng Hàn Thi Vũ làm nàng kịch liệt ho khan, từng dòng tiên dịch trào ra khóe miệng, sắc mặt một mảng ửng đỏ, cả người mềm nhũn gục trên người Tần Thiên.

Thật lâu sau, Hàn Thi Vũ mới hồi phục chút sức lực. Cũng sắp đến thời điểm bọn Tiêu Du trở về, Hàn Thi Vũ từ trên người Tần Thiên đứng dậy bối rối sửa sang lại quần áo. Tần Thiên ở phía sau ôm lấy nàng, nhẹ nhàng nói:

- Thoải mái không, cảm giác thật sướng khoái đúng không?

- Anh thiệt xấu, mỗi lần đều như vậy.

Hàn Thi Vũ then thùng đỏ mặt cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Tiêu diệt toàn bộ

Hai người thu thập xong, chỉ chốc lát, Tiêu Du bọn họ quay trở lại. Một đám nữ nhân, mỗi người một phong tư yếu điệu riêng biệt, xinh đẹp động lòng người. Tần Thiên thấy những nữ nhân mà mình biết hơn phân nửa tập trung chỗ này. Nhất thời hắn nhìn no con mắt, nơi này không có một người nào là vẻ thủy mị bình thường.

- Anh Tần Thiên, anh đã tỉnh rồi.

Triệu Tiểu Nhã thấy Tần Thiên, trước tiên liên xô qua, ôm cổ Tần Thiên, hung hăng hôn lên mặt hắn một ngụm. Nhất thời sắc mặt Tần Thiên đỏ lên, cực kỳ lúng túng.

Triệu Tiểu Nhã ngửi quần áo của Tần Thiên, nhú máy nói:

- A, Mùi này là mùi gì?

Tần Thiên nhất thời kinh hãi, mới vừa rồi là Hàn Thi Vũ phun lên y phục của mình không ít a ...

- *Cái kia không có gì, là mùi mồ hôi, mùi mồ hôi. Em mau đứng lên đi, nhiều người nhìn kia.*

Tần Thiên vội vàng đẩy Triệu Tiểu Nhã ra. Hàn Thi Vũ bên cạnh giờ phút này đỏ bừng cả khuôn mặt, cúi đầu không dám nhìn mọi người, lấy cớ đi nhà vệ sinh để tránh mọi người.

Tiên Du ngồi xuống ở bên cạnh Tần Thiên, nhìn Tần Thiên lo lắng hỏi.

- *Như thế nào rồi tiểu Thiên, cảm giác như thế nào?*

- Không có chuyện gì, tốt rồi, có thể xuất viện.

Tần Thiên nói.

- *Không được.*

Giọng điệu cứng rắn của Tần Thiên tuyên bố, ngay lập tức, Sở Tương Tương, Triệu Tiểu Nhã còn có Lâm Hiểu Di đồng thời hô, cực kỳ kích động. Đám người dọa Lý Phi Nhi bên cạnh kêu to một tiếng, đầy mặt nghi ngờ nhìn một chút ba người. Sắc mặt ba người nhất thời đỏ lên.

"Tần Thiên ca ca, người nên hào hào nghỉ ngơi, không thể như xuất viện sớm như vậy"

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên quan tâm mà nói.

- *Tần Thiên, hay là cậu nghỉ ngơi một vài ngày đi, tôi đã giúp cậu xin phép nghỉ học vài ngày.*

Lâm Hiểu Di nói.

- *Ừ, Tần Thiên. Bác sĩ nói thân thể anh không còn chút sức lực nào, nên muốn tu dưỡng một thời gian ngắn. Hay là anh nên nghỉ thêm vài ngày nữa đi.*

Sở Tương Tương cũng nói.

- *Lưu manh đáng chết, nhiều người quan tâm anh như vậy, tốt nhất là anh nên ở lại vài ngày.*

Lý Phi Nhi cũng nói.

- *Người đàn bà chanh chua, cô cũng ở đây à?*

Lúc này, ánh mắt Tần Thiên thật giống như phát hiện đại lục mới nhìn vào thanh âm của Lý Phi Nhi, vẻ mặt giật mình. Hắn không nghĩ tới Lục Phi Nhi cũng trở về và đến thăm mình, thật là làm cho hắn không thể tin được.

Lý Phi Nhi vừa nghe, nhất thời giận dữ. Chính mình cư nhiên bị hắn không thèm đếm xỉa tới, nhất thời rất muốn hung hăng đánh cho hắn một trận. Nhưng thấy bộ dáng Tần Thiên như vậy, chẳng qua là hừ lạnh một tiếng, không để ý tới Tần Thiên.

- *Tốt lắm, hai người vừa giáp mặt đã âm ỉ. Nếu tất cả mọi người nói tu dưỡng, vậy thì nên tu dưỡng một vài ngày đi. Dù sao em ở trường học cũng chỉ có gây gổ đánh nhau.*

Tiên Du nhìn Tần Thiên nói.

- *Chị, chị cho em ra viện đi, em sẽ chăm chỉ đi học.*

Tần Thiên nhìn Tiên Du cầu khẩn nói. Nếu là ở cái bệnh viện này bốn, năm ngày chẳng phải là buồn chết hắn sao?

- *Không được, em biết điều một chút. Ở trong bệnh viện mà an dưỡng. Em dám đi ra ngoài, chị liền cắt đứt chân của em.*

Tiên Du nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói, giọng nói cực kỳ buồn hân, dọa chúng nữ bên cạnh kêu to một tiếng.

- *Được rồi.*

Tần Thiên bất đắc dĩ nói

- *Ừ, các người đi ra ngoài trước đi, tôi hỏi Tiểu Thiên một ít chuyện.*

Tiên Du nhìn đám người Triệu Tiểu Nhã, mọi người gật đầu, rồi đi ngay sau đó.

- *Tiểu Thiên, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nói cho chị nghe một chút đi.*

Tiêu Du nhìn Tần Thiên hỏi, nàng hỏi Sở Tương Tương, nhưng nàng ta không rõ ràng lắm.

- Là như vậy....

Nhưng ngay sau đó Tần Thiên liền sửa chân tướng một chút rồi nói cho Tiêu Du. Tiêu Du nghe xong, gật gật đầu, bắt đầu dăm chiêu.

- *Vậy cũng tốt, em ngoan ngoãn ở đây dưỡng thương, chị còn muốn đi làm trước. Em ngàn vạn lần không nên lên chạy khỏi đây. Nếu như để chị biết, hậu quả là gì em tự hiểu.*

Tiêu Du nhìn Tần Thiên, Tần Thiên vội vàng gật đầu.

Ngay sau đó, Tiêu Du liền đứng dậy rời đi. Đám người Triệu Tiểu Nhã đi vào, nói chuyện một lúc rồi mọi người đều rời đi. Sở Tương Tương thì ở lại, bởi vì nàng là đối tượng bảo vệ của Tần Thiên. Tần Thiên không đi học, nàng cũng không đi. Có một ông nội bá đạo như vậy, đối với nàng còn cần đi học sao?

Có một vị mỹ nữ trẻ tuổi theo ở bên người, Tần Thiên hết sức là hưng phấn, trong lòng âm thầm tính toán làm như thế nào chiếm tiện nghi của Sở Tương Tương.

.....

Ở thành thị bên kia, bên trong một toà biệt thự cao cấp, có một khu vườn trong biệt thự. Giờ phút này, trong đại sảnh của biệt thự, một người trung niên ngồi trên ghế sa lon, sắc mặt u ám. Trước mặt hắn, một cái quan tài không có nắp, nằm bên trong là một thiếu niên, người này chính là Dương Vĩ, người trung niên còn lại là cha của hắn.

- *Hừ. Con trai, cha nhất định sẽ báo thù cho con. Không đem tên Tần Thiên kia xé xác quyết, cha không bỏ qua. Cha muốn lấy đầu của thằng ranh đó tới tế linh hồn của con.*

Lão già cha của Dương Vĩ nhìn Dương Vĩ trong quan tài, oán hận nói. Hắn là nhi tử của mình, không nghĩ tới lại bị Tần Thiên đánh chết.

- *Hừ. Báo thù, sợ rằng người không có cơ hội đó.*

Một thanh âm bất nam bất nữ chợt mạnh mẽ vang lên, dọa cha của Dương Vĩ kêu to một tiếng. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, không biết lúc nào, một người toàn thân mặc quần áo trắng đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

- *Người là ai?*

Cha của Dương Vĩ nhìn bạch y nhân nói.

- *Người giết người.*

Bạch y nhân vừa nói, cả người thật giống như ảo ảnh, trong nháy mắt vọt tới trước mặt cha của Dương Vĩ. Một đường tia ánh sáng trắng chợt loé, cha của Dương Vĩ không kịp kêu lên một tiếng, đầu trực tiếp cùng thân thể chia lìa, máu tươi văng khắp nơi, đổ mặt đất. Kỳ quái chính là trên người bạch y nhân không dính một chút nào.

- *Người đầu tiên.*

Bạch y nhân tự nhủ, nhìn người chết trên mặt đất, ngay sau đó cả người nháy mắt biến mất.

Một canh giờ sau.

Bên trong trại giam ở thành đông, Triệu Cường chết ở bên trong. Ngay ở sau đó không tới nửa giờ, khu phố bên trong bệnh viện, năm thân thể tàn phế của cảnh sát, đầu bị cắt lấy, chết oan chết uổng. Chính là năm cảnh sát tham dự đánh Tần Thiên.

..... Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Quân khu Quang Châu, một người lính nhanh chóng chạy vào trong đại sảnh chỗ ở của Sở Văn Long, đem một phần báo cáo giao cho hắn. Sở Văn Long vừa nhìn, nhất thời sắc mặt đại biến.

- *A Dịch mau nhìn, hôm nay người ở chỗ này chết sạch.*

Sở Văn Long nhìn lão già bên cạnh nói, đưa báo cáo trong tay cho hắn. Lão già vừa nhìn, sắc mặt cũng đại biến.

- *Toàn bộ đều chết hết, hạ thủ thật là nhanh.*

Lão già nhìn báo cáo.

- *Ừ, chúng ta bỏ qua cơ hội, người Tần gia quả nhiên cũng không phải dễ trêu.*

Sở Văn Long nhìn lão già nói.

- Ủ, chúng ta nên chờ tới một bước này mới đứng.

Lão già khẽ thở dài một tiếng.

- Cũng không biết đứa bé Tương Tương bên kia thế nào?

Sở Văn Long lầu bầu nói.

- Tôi xem, chúng ta không bằng làm như vậy kế tiếp...

Lão già ở Sở Văn Long bên tai nhẹ giọng nói.

- Tốt, cái biện pháp này tốt, cứ như vậy.

Sở Văn Long nghe, nhất thời vô cùng vui sướng, tựa hồ giống có chuyện vui-

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Triệu Nhã Chỉ gặp phiền toái

Tần Thiên ở bệnh viện ước chừng một tuần, cả người đều buồn bức đến mức meo ròi. Rốt cục cũng đến ngày xuất viện, Tần Thiên hưng phấn hô to gọi nhỏ, nào là Phật tổ a, Thượng Đế a, Thánh A La a, Zeus a, Thái Dương Thần a, Ngọc Đế a, bao nhiêu vị thần mà Tần Thiên có thể nghĩ tới đều đem ra cảm tạ một lần làm chúng nữ cười lớn.

- Tốt lắm, đi thôi Tiểu Thiên, về nhà nào.

Tiêu Du nhìn Tần Thiên, Tần Thiên gật đầu, rồi liền cùng chúng nữ rời khỏi bệnh viện. Trên đường, bất kể nam hay nữ đều nhìn với ánh mắt hâm mộ và ghen tị. Nhất là đám nam nhân kia, trong lòng thì hô to trời cao đất rộng, lão tử đẹp trai thế này, mà giờ vẫn FA. Cái thằng chết bầm kia lại có thể vây quanh được một rừng hoa là sao?

Tần Thiên đi cùng một đám nữ nhân ăn cơm trưa, sau đó mỗi người một ngã vì cả đám đều có công việc riêng. Sở Tương Tương thì bị ông nội nàng đón về. Hàn Thi Vũ cùng Lâm Hiểu vui vẻ trở về trường học. Còn Tiêu Du cùng Lý Phi Nhi cũng phải đi làm, Triệu Tiểu Nhã cũng phải đi học. Rất nhanh Tần Thiên chỉ còn lại một mình.

Tần Thiên nhìn chúng nữ rời đi, lập tức đón taxi trở về nhà. Ở trong bệnh viện nhàm chán nhiều ngày như vậy, Tần Thiên cùng tiểu Tần Thiên đã sớm nhện không được rồi, phải nhanh trở về cùng Triệu Nhã Chỉ hảo hảo nói chuyện nhân sinh một chút.

Rất nhanh, taxi đã tới khu dân cư. Trả tiền xe xong, Tần Thiên lập tức nhanh chóng hướng siêu thị trong tiểu khu của Triệu Nhã Chỉ chạy tới, kết quả lại không thấy nàng. Từ miệng nhân viên cửa hàng biết được, có một người đàn ông đến tìm Triệu Nhã Chỉ, nàng đã đi cùng người đàn ông kia lên lầu nhưng có vẻ Triệu Nhã Chỉ rất chán ghét người đàn ông kia.

- Đàn ông?

Tần Thiên nhíu mày trầm nghĩ, nhưng ngay sau đó hướng lầu trên chạy lên, rất nhanh đã tới. Liếc mắt một cái thấy cửa chỉ khép, không có khoá, bên trong loáng thoáng truyền tới âm thanh của Triệu Nhã Chỉ và một người đàn ông. Tần Thiên suy nghĩ một chút, rồi đi tới bên cánh cửa, nhìn vào bên trong.

Bên trong phòng khách, một nam tử đầu trọc, vắt cao chân hút thuốc. Còn bên cạnh, sắc mặt của Triệu Nhã Chỉ không vui nhìn hắn.

- Cậu rốt cuộc muốn thế nào? Anh cậu đã chết đi lâu như vậy, chúng tôi đã sớm tiến hành thủ tục ly hôn rồi. Tại sao cậu còn trở lại đây dựa dẫm không dứt vậy?

Triệu Nhã Chỉ tức giận nhìn nam tử đầu trọc nói.

- Hừ. Lúc trước anh trai tôi đưa chị nhiều tiền như vậy, cũng bị hồ ly tinh như chị đem đi nuôi trai, còn hại chết anh trai tôi. Hiện tại chị không đem số tiền đó lấy ra cho tôi, tôi liền không đi. Dù sao đã lâu tôi cũng không thấy cháu gái, lần này tôi muốn nhìn thật kỹ, nó lớn lên có hình dáng ra sao rồi.

Nam tử mang theo vẻ mặt vô lại mà nói.

- Cậu... làm sao cậu vô lại như vậy? Tôi đã nói qua bao nhiêu lần rồi, anh trai cậu không có đưa tiền cho tôi. Tiền của anh ta cũng bị anh ta đánh bạc thua sạch, làm gì còn tiền.

Triệu Nhã Chi tức phát run chỉ vào người đàn ông này nói.

- Hừ, Ai mà tin. Anh trai tôi khi còn sống có hơn một tỷ, làm sao có thể nói không có là không có. Hừ, đánh bạc, chị nói thật nhẹ nhàng. Anh trai tôi tới lúc chết cũng không đánh bạc, điểm này tôi rõ ràng nhất. Chị thêu dệt lý do gạt tôi, tôi sẽ không tin. Nếu hôm nay chị không cầm một trăm vạn ra đưa cho tôi, tôi sẽ ở chỗ này không đi.

Người đàn ông nhìn Triệu Nhã Chi, bộ dáng vô lại nói.

- Một tỷ của anh cậu không phải tiền mặt, là giá trị của công ty anh ta. Mà cái giá trị đó là hư không, trong nháy mắt có thể bốc hơi đi. Hơn nữa, công ty kia cũng không phải một mình hắn, tổng cộng có năm cổ đông. Anh trai cậu chỉ chiếm ba mươi phần trăm cổ phần, tổng cộng chỉ có hơn ba ngàn vạn, mà đó là cổ phiếu. Lúc còn sống, anh cậu còn có vài chục vạn tiền mặt, nhưng trước khi anh cậu chết, số tiền đó cũng đã xài hết rồi. Ngồi biệt thự kia cũng cho cậu rồi, cậu còn muốn gì nữa? Cậu tưởng hai mẹ con tôi sống dễ dàng sao?

Triệu Nhã Chi tức giận nhìn người đàn ông, dường như muốn khóc.

- Hừ, ai mà tin, không có tiền thì làm sao chị có thể mở cửa hàng ở chỗ này? Nhất định là bị chị cầm đi nuôi tiểu bạch kiểm. Cái con đàn bà lăng lơ này, tôi đã sớm biết chị sẽ nuôi tiểu bạch kiểm mà. Chị hãy tiết kiệm mà nhanh chóng mang tiền đưa cho tôi đi. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm com.

Nam tử đầu trọc xấu xa nhìn Triệu Nhã Chi mà nói.

- Cậu ... Cậu quá vô sỉ.

Triệu Nhã Chi rốt cục cũng không nhịn được, cả người tức phát run, liền đứng lên, tát vào mặt người đàn ông đầu trọc. Nhưng hắn phản ứng rất nhanh, lập tức bắt được bàn tay của Triệu Nhã Chi.

- Hừ. Lại còn dám đánh tôi, muốn chết à? Không nghĩ chị đã ba mươi tuổi rồi mà vẫn còn xinh đẹp như vậy. Nếu không muốn trả tiền, vậy trước tiên cho tôi sung sướng vậy.

Người đàn ông mê đắm nhìn vào bộ ngực của Triệu Nhã Chi, rồi đẩy ngã nàng ra ghế salon, sau đó lập tức nhào tới.

- Dừng tay.

Tần Thiên mạnh mẽ quát to một tiếng, đẩy cửa ra, hướng bên trong lao vào, dọa hai người kêu to một tiếng. Người đàn ông đầu trọc còn chưa phục hồi tinh thần, còn chưa biết là ai, liền bị Tần Thiên một cước đá vào mặt, ngã lăn ra đất.

- Sao rồi, không sao chứ dì Triệu?

Tần Thiên đỡ Triệu Nhã Chi hỏi.

- Không có chuyện gì. Tiểu Thiên, tại sao cậu đã về rồi?

Triệu Nhã Chi vừa bối rối vừa sửa sang quần áo vừa hỏi.

- Nhóc con, mày là ai? Dám đánh tao, muốn chết sao?

Nam tử đầu trọc đứng dậy, vừa che cái lỗ mũi máu chảy ròng ròng vừa chỉ Tần Thiên tức giận hét ầm lên.

- Tôi là hàng xóm của dì Triệu. Ông dám mạo phạm dì ấy, tất nhiên tôi muốn đánh ông.

Tần Thiên nhìn nam tử đầu trọc, lạnh lùng nói.

- Hừ. Hàng xóm? Ai mà tin mày được, hàng xóm mà đúng lúc này lại chạy vào. À, đây có phải là tên tiểu bạch kiểm chị nuôi phải không? Quả nhiên giống tôi đoán. Nhiều năm như vậy, khó trách không có tiền đưa cho tôi, đã mang đi nuôi tiểu bạch kiểm rồi.

Nam tử chỉ vào Triệu Nhã Chi mà nói

- Cậu ta là hàng xóm của tôi, không phải là tiểu bạch kiểm.

Triệu Nhã Chi tức giận nhìn người đàn ông nói.

- Miệng ông tốt nhất nên sạch sẽ một chút đi.

Tần Thiên lạnh lùng nhìn người đàn ông mà nói.

- Hừ. Nếu mày biết sợ hãi thì đừng có làm, mà làm rồi thì đừng sợ hãi người ta biết. Làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, nằm mơ đi.

Nam tử đầu trục nổi giận chỉ vào Triệu Nhã Chi mà mắng.

- Dám so sánh ti bỉ như vậy, tao giết mày.

Tần Thiên nhất thời giận dữ, lập tức muốn đánh người đàn ông này nhưng lại bị Triệu Nhã Chi kéo lại.

- Bình tĩnh tiểu Thiên, người như thế không đáng để cậu động thủ.

Triệu Nhã Chi kéo Tần Thiên lại, tránh cho hắn đánh bị thương người đàn ông đầu trục. Đến lúc đó lại phiên tới.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Đánh chết người

- Hừ. Như thế nào, bị tao nói trúng rồi phải không? Tao biết ngay mà, loại gái điếm như mày chắc chắn là làm một số chuyện không muốn người khác biết. Hãy biết điều một chút mà đưa tao một trăm vạn, nếu không khi tao trở về nói với ba mẹ là mày ở ngoài nuôi tiểu bạch kiểm, xem bọn họ làm sao thu thập mày.

Người đàn ông đầu trục nhìn Triệu Nhã Chi đắc ý nói.

- Là tôi nể mặt anh trai của cậu, không thì đã báo cảnh sát bắt cậu rồi. Hừ, một trăm vạn, cậu nằm mơ đi. Mà nếu tôi có, cũng không cho cái đồ vô lại như cậu. Cậu hãy nhanh chóng rời đi, tôi không muốn nhìn mặt cậu nữa.

Triệu Nhã Chi nhìn hắn với vẻ mặt khó chịu. Nếu hắn không phải em ruột của chồng đã chết thì đã sớm báo cảnh sát rồi.

- Làm sao thế? Muốn nhanh chóng cùng thằng nhóc này hoan ái à? Thấy tao ở chỗ này chướng mắt phải không? Tao cho mày biết, nếu hôm nay mày không lấy tiền đưa tao, tao sẽ không rời đi. Nếu mày có bản lĩnh thì hoan ái ngay tại chỗ tao xem. Bản thân tao muốn nhìn lúc mày rên rỉ ra cái dạng gì.

Nam tử ngồi trên ghế salon, nhìn Triệu Nhã Chi nói.

- Hừ. Vô lại, lúc này tao đã tha cho mày rồi. Con mẹ thằng này lại muốn tìm chết.

Tần Thiên cả giận nói. Tên khốn này nói càng ngày càng khó nghe, đã sớm không nhịn được rồi. Tần Thiên trực tiếp xông qua, nắm lấy cổ áo tên kia, tay gờ lên.

- Tiểu Thiên, không nên.

Triệu Nhã Chi vội vàng bắt được cánh tay của Tần Thiên, không để cho hắn đâm xuống.

- Di Triệu, di không thể dung túng hắn như vậy. Tên này không dạy dỗ một trận thì sẽ không nên thân.

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi nói.

- Quên đi. Tiểu Thiên à, đã nhịn nhiều năm như vậy, thêm lần này cũng không sao.

Triệu Nhã Chi kéo tay của Tần Thiên xuống, nói rất là bất đắc dĩ, lại âm thầm thở dài.

- Lần này bỏ qua cho mày, cắt ngay biến khỏi mắt tao, không thì tao lập tức giết chết mày.

Tần Thiên nhìn người đàn ông đầu trục lạnh lùng nói.

- Hừ. Thằng nhóc, được đàn bà nuôi, mày còn dám động tay động chân sao? Hay là mày đuối lý, mới vội vàng động thủ?

Tên đàn ông đầu trục không sợ hãi nhìn Tần Thiên, không tin hắn dám đánh mình.

- Rất tốt, Di Triệu, di cũng thấy rồi đấy, người như vậy mà không đánh thì thật có lỗi với đảng, quốc gia, và nhân dân cả nước rồi. Di đừng can tôi, vì hắn lần này mắng tôi không phải là đàn ông.

Tần Thiên quay đầu lại nhìn Triệu Nhã Chi. Nàng nhìn thoáng qua Tần Thiên, cũng không nói gì, trực tiếp quay đầu đi.

- Làm sao thế? Nhóc con, mày dám đánh tao không? Thử một chút đi, không dám đánh thì mày không phải là đàn ông rồi. Tới nào, thử một chút đi.

Hắn rất lớn lối nhìn Tần Thiên nói. Tần Thiên nhất thời cười cười, gặp qua nhiều loại người rồi, mà loại tự đi tìm chết này là lần đầu tiên.

- Rất tốt, mày tới lúc này vẫn còn nói mạnh miệng như vậy, tao rất là bội phục. Hiện tại cho mày một cơ hội, lập tức xin lỗi đi Triệu. Hơn nữa, thế vĩnh viễn không hề quý rầy nữa, tao sẽ thả cho mày rời đi. Nếu không thì tao sẽ cho mày biết hoa hồng tại sao đỏ như vậy.

Tần Thiên đột nhiên nhìn hắn kia, cười nói. Nhưng là trong nụ cười tràn ngập sự lạnh lẽo. Người đàn ông kia lông tóc dựng đứng nhưng hắn vẫn không tin là Tần Thiên dám đánh hắn.

- Muốn tao xin lỗi à? Mày nằm mơ đi. Còn thằng nhóc con như mày, có bản lĩnh thì tới đây đánh tao. Mà tốt nhất là đem tao đánh chết, nếu không mày đừng nghĩ tới là tao sẽ bỏ đi.

Hắn nhìn Tần Thiên nói.

- Tốt, mày đã muốn chết, tao liền cho mày toại nguyện.

Tần Thiên nhìn nam tử cười lạnh nói. Sau đó, một cái tát hung hăng hướng hắn đánh tới, trực tiếp đem cả người hắn đánh té xuống đất. Trong khoảnh khắc đó, răng môi lẫn lộn, máu tươi văng khắp nơi.

- Aaaa, mày lại dám đánh tao?

Hắn bưng mặt, thống khổ la lên, miệng đầy máu.

- Chính là mày nói tao đánh mà. Tao mà không đánh mày thì là ngu ngốc rồi. À mà chưa xong đâu.

Tần Thiên nhìn hắn, lại mạnh mẽ một lần bắt lấy tay hắn, xoay tròn rồi tát vào mặt hắn.

- Bốp...

- Aaaa.

Một tiếng kêu giòn vang lên, hắn kêu thảm một tiếng, lại thêm một vài cái răng văng ra. Máu từ miệng, mũi tràn ra đầy mặt, té trên mặt đất, đau đến thấu trời.

- Hừ. vẫn chưa hết đâu.

Tần Thiên nhìn nam tử, lại mạnh mẽ bắt hắn lại, đấm một phát vào bụng. Nam tử cong người như con tôm trên mặt đất, kêu thảm thiết liên tục.

- Tiểu Thiên, mau dừng lại, nếu không sẽ đánh chết hắn đấy, lại liên quan đến cảnh sát thì phiền toái. Không đáng giá đâu.

Triệu Nhã Chi kéo Tần Thiên đang còn hăng hái muốn đánh. Nếu không thì Tần Thiên sẽ đem tên kia đánh chết thì không tốt.

- Không có chuyện gì đâu, hắn sẽ không chết.

Tần Thiên dừng lại, để cho Triệu Nhã Chi tránh ra. Sau đó lại dựng tên đàn ông kia dậy, nhìn hắn nói:

- Hiện mày nói xin lỗi vẫn còn kịp. Lập tức quỳ xuống nói xin lỗi, thế sẽ không bao giờ tới nơi này làm phiền đi Triệu. Nếu không tao sẽ cho mày không nhìn thấy mặt trời ngày mai luôn.

- Mày... Đừng có hồ báo... Nhóc con... Nhóc con...

Hắn khó khăn nặn ra mấy câu nói.

- Rất tốt, xem ra mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Tao liền cho mày xem quan tài một chút.

Tần Thiên cả giận nói, mạnh mẽ thô bạo nắm chân của hắn, trực tiếp liền kéo hắn ra ngoài sân thượng. Tần Thiên trực tiếp đem hắn treo bên ngoài lan can.

- A.

Người đàn ông nhất thời hoảng sợ kêu to.

- Tiểu Thiên. Không nên.

Triệu Nhã Chi lập tức hoảng sợ hô lên, vội vàng xông qua ngăn cản Tần Thiên đang muốn đem hắn ném xuống. Nơi này chính là lầu 6 đó.

Nhưng Tần Thiên không có ngay lập tức ném tên kia xuống, mà nắm một chân của hắn, trực tiếp treo ở giữa không trung. Hắn bị hù, lập tức tè cả ra quần.

- Sao? Còn chưa chịu nói xin lỗi sao?

Tần Thiên nhìn hắn nói.

- Mày... Mày mau.... Mau kéo tao lên.

Tên đàn ông hoảng sợ hô lớn, cả người mồ hôi lạnh túa ra.

- Mày chết đến nơi rồi mà còn bố láo với tao hả. Nếu mày không xin lỗi vậy thì chết đi.

Tần Thiên lạnh lùng nói, giả bộ thả tay ra.

- A. Không nên, tôi nói, tôi nói xin lỗi.

Dưới áp lực của Tần Thiên, hắn cực kỳ muốn kêu lớn lên. Triệu Nhã Chi ở bên cạnh đã yên tâm lại, thấy Tần Thiên chỉ muốn hù dọa tên kia một chút, không có buông tay ra.

- Hừ. Vậy thì lập tức nói xin lỗi mau.

Tần Thiên lạnh lùng nói, một tay nắm lấy nam tử kéo lên rồi nặng nề ném xuống đất.

- Nhanh lên một chút, mau quỳ xuống nói xin lỗi.

Tần Thiên đá một cước vào người hắn. Hắn vội vàng quỳ trước mặt Triệu Nhã Chi, trong miệng thì hô to thật xin lỗi. Sau đó lại hướng Tần Thiên dập đầu bốn, năm cái, tỏ vẻ không dám nữa.

- Hừ. Đồ cặn bã, lập tức cút ngay cho tao.

Tần Thiên lạnh lùng nhìn hắn mà nói. Hắn vội vàng lăn một vòng rồi hướng dưới lầu bỏ chạy, tựa như bị Tần Thiên dọa vỡ mật rồi.

- Tiểu Thiên, cậu làm tôi sợ muốn chết, thật là quá lỗ mãng.

Triệu Nhã Chi tuy mắng Tần Thiên, nhưng trong ánh mắt thì đầy ý quan tâm.

- Di Triệu, đối phó với loại vô lại này thì phải như vậy. Nếu không thì hắn không có nhớ. Bạn đang đọc truyện được copy tại [Truyện FULL](#)

Tần Thiên nói.

- Hừ. Lần sau không được như vậy, quá nguy hiểm đi, lỡ xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?

Triệu Nhã Chi ra về tức giận nhìn Tần Thiên nói.

- Sẽ không đâu, chẳng phải tôi không xảy ra chuyện gì sao? Nhưng tôi là tôi không nỡ nhìn đi Triệu chịu uy khuất.

Tần Thiên mê đắm nhìn Triệu Nhã Chi, ôm nàng vào lòng, sắc thủ lập tức hướng phía ngực của nàng nhắm tới. Triệu Nhã Chi nhất thời kêu một tiếng thét kinh hãi, mặt đỏ bừng...

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Tư thế cổ điển

- Gia hỏa chết tiệt, mau buông ra, bị người ta nhìn thấy thì phiền lắm.

Triệu Nhã Chi mặt đỏ ửng, cố gắng giãy giụa khỏi Tần Thiên rồi chạy vào trong nhà. Tần Thiên vội đuổi theo, thuận tay khóa cửa lại, thấy Triệu Nhã Chi chạy vào phòng bếp cũng liền vào theo.

- Tôi nghe nói cậu hôm nay xuất viện, cố ý nấu cho cậu ít súp bồi bổ cơ thể. Bây giờ nguội rồi, cậu đợi tôi hâm lại. Bạn đang đọc truyện tại [Truyện FULL - http://truyenfull.vn](http://truyenfull.vn)

Triệu Nhã Chi vừa cảm lấy nỗi súp vừa nói.

- Không sao, dì Triệu, cho dù tôi không uống súp thân thể cũng vẫn rất khỏe mạnh, bảo đảm làm cho dì hài lòng.

Tần Thiên cười tà nói, từ phía sau dang hai tay ôm lấy bộ ngực cao lớn không cách nào che đậy, ra sức vân vê nhào nặn.

- A...

Triệu Nhã Chi rên lên một tiếng tiêu hồn, thân thể run rẩy kịch liệt, bát súp trong tay chút nữa thì rơi. Từ ngực truyền tới một trận cảm giác tê dại khoái cảm, khiến nàng sáng khoái vô cùng.

- Tiểu tử chết tiệt, đừng như vậy, súp đổ mất.

Triệu Nhã Chi đỏ mặt khó khăn nói.

- Không sao, dì Triệu, tôi sẽ nhẹ nhàng một chút.

Tần Thiên cười nói, một tay ở trên ngực Triệu Nhã Chi dần dần mò xuống, lướt trên cái bụng thon mềm, nhẹ nhàng chạm tới cái khe trong cặp mông đang vênh cao.

- U...ừ... Cậu xấu lắm, tiểu Thiên.

Triệu Nhã Chi nhẹ giọng nói, thanh âm rên rỉ rất có tiết tấu. Cặp mông vô ý lại quệt qua quệt lại vũ khí của Tần Thiên, bên trong hắc động trời đã đổ mưa.

Tần Thiên nhìn bộ dạng cực khoái của Triệu Nhã Chi, bèn cởi chiếc áo công sở của nàng ra, bên trong một cặp tuyết cầu mềm mại nhảy ra. Tần Thiên giật luôn chiếc áo lót màu trắng viền tơ, đem hai khỏa tròn tròn kia lộ ra, một tay từ phía sau nhẹ nhàng xoa, bóp, kéo, khiến Triệu Nhã Chi rên to một tiếng, thân thể run run, cảm giác tê dại khiến nàng không nói nên lời.

Tần Thiên cảm thấy Triệu Nhã Chi đã không còn chút sức lực nào nữa. Khối cầu mềm mại đã trở nên cương cứng, hạt đậu màu hồng đã sẵn lại, hấn bèn dùng sức hơn. Triệu Nhã Chi cũng dần trở nên phóng túng hơn, đưa bàn tay lên khối tuyết cầu còn lại, móng tay dài khẽ lướt qua điểm hồng nho nhỏ. Nhất thời toàn thân nàng chấn động, cơ bụng không ngừng co giật.

- Thế nào, sướng lắm không, dì Triệu?

Tần Thiên dùng giọng mê hoặc nói thầm bên tai Triệu Nhã Chi.

- A... Thoải, thoải mái lắm, Tiểu Thiên, mau giúp dì Triệu đi.

Triệu Nhã Chi mặt đỏ bừng nói.

- Tốt, không thành vấn đề.

Tần Thiên lập tức xoay người Triệu Nhã Chi lại, há miệng ngậm lấy một khỏa tuyết cầu, đầu lưỡi dùng sức đảo qua đảo lại hạt bồ đào nhỏ.

- A.

Triệu Nhã Chi không kiềm chế được thét lên một tiếng sung sướng.

Tần Thiên càng nết mạnh thêm, thỉnh thoảng cạ cạ hàm răng vào hạt bồ đào, khiến Triệu Nhã Chi càng thêm kích động. Đôi tay không tự chủ được đã lần mò sang người Tần Thiên, đem quần áo của hắn từ cởi bỏ. Đôi tay thon dài trắng nõn ôm lấy sau lưng hắn, móng tay nhẹ cào một đường, khiến Tần Thiên càng thêm kích thích, miệng càng dùng sức nết mạnh hơn.

- Tôi tới đây. Dì Triệu, tôi cho dì sướng hơn đây.

Tần Thiên một tay luồn vào trong quần lót Triệu Nhã Chi, nhẹ nhàng trêu chọc, khiến cho những dòng nước trong suốt chảy dài xuống chân. Tần Thiên nhẹ nhàng ở giữa ấn một cái, Triệu Nhã Chi đã không thể nhịn được run lên bắn bật.

- Hắc hắc, dì Triệu, tôi đến đây.

Tần Thiên cười như một thằng lưu manh, một tay giật tung quần lót Triệu Nhã Chi, sau đó tách đùi nàng ra, cúi người xuống hắc động, đầu lưỡi nhẹ nhàng vờn ra liếm nhẹ một cái ở cửa động.

- Aaa...

Triệu Nhã Chi hét lên một tiếng, Tần Thiên liền há miệng mạnh mẽ áp vào hắc động, đầu lưỡi điên cuồng liếm nết. Cả người Triệu Nhã Chi co giật liên hồi, một tay ôm lấy đầu Tần Thiên ép chặt vào hắc động của mình, một tay ra sức nắn bóp khối tuyết cầu, về mặt hoan lạc khoái cảm vô biên, chiếc

miệng nhỏ xinh không ngừng thở gấp, rên rĩ như tiếng nhạc chồn tiên cảnh.

- *A... ummm... Tiểu Thiên, mút nữa đi, mạnh hơn nữa đi....*

Triệu Nhã Chi dần chìm vào bể dục, rên rĩ trong vô thức, mạnh mẽ đem hắc động của mình áp tới miệng Tần Thiên, không ngừng uốn éo cọt quẹt, ngọc lộ tràn cả ra khoe miệng Tần Thiên chảy xuống cằm hần, nhỏ tí tách xuống đất.

- *Đột nhiên Tần Thiên dừng lại, đứng dậy, rút tiểu đệ đệ đã cứng như thép ra, mạnh mẽ cắm chặt vào hắc động của Triệu Nhã Chi, hoàn toàn ngập lụt vào trong, không thừa ra nửa tắc.*

- Á....

Triệu Nhã Chi như hét lên, tựa như tột cùng đau khổ, mà lại như sáng khoái tới đỉnh điểm.

Tần Thiên đâm mạnh một cái, sau đó mạnh mẽ tấn công.

- *A...a...mạnh lên, Tiểu Thiên, mạnh nữa lên.*

Triệu Nhã Chi điên cuồng gào thét, Tần Thiên càng thêm mạnh mẽ. Triệu Nhã Chi ôm chặt cánh tay Tần Thiên, hai mắt nhắm nghiền, miệng vẫn không ngừng kêu gào trong khoái lạc. Tần Thiên vừa hoạt động hạ thể vừa ra sức mút bộ ngực sữa của nàng. Không quá lâu, Triệu Nhã Chi không chịu được nữa đã lên tới đỉnh, hạ thân ngọc lộ bắn tung tóe lên đùi, bụng của Tần Thiên, tạo thành cả những chấm nhỏ trên mặt đất.

Nhưng mà Tần Thiên còn chưa đủ, hần rút vũ khí ra, xoay người Triệu Nhã Chi lại, để nàng hai tay chống vào tủ bát. Hần tách hai chân nàng ra, mạnh mẽ đâm vào, lại thêm một hồi đại khai sát giới.

Tư thế cổ điển này khiến Triệu Nhã Chi sung sướng đến nổi suýt ngất đi, trong miệng cũng đã không kêu ra tiếng được nữa. Hai tay Tần Thiên hai lên trước bóp lấy hai khối tuyết cầu, hạ thân vẫn mạnh mẽ rút ra đâm vào.

- *Di, tư thế này có thoải mái không?*

Tần Thiên vừa đẩy vừa nói.

- *Thoải... thoải mái lắm... mau... mạnh một chút... Di vẫn chịu được.*

Nghe Triệu Nhã Di gọi tình, Tần Thiên càng thêm điên cuồng, khiến cho nàng cơ hồ gần như ngất đi.

- *Chừng nửa giờ đồng hồ, hai người cùng hô một tiếng, đạt tới cực khoái. Trong nháy mắt dịch thể cả hai bắn lên người nhau, Triệu Nhã Chi nhũn người ra, gục xuống tủ bát, thở hổn hển từng hơi, chút nữa đã ngất xỉu.*

Tần Thiên cũng không hơn là bao, ngã lên bờ lưng mềm mại trắng nõn của Triệu Nhã Chi, thở hổn hển. Cả hai nằm như vậy hồi lâu mới tỉnh lại được.

- *Tiểu tử này, mạnh mẽ như vậy, dĩ thiếu chút nữa là bị cậu giết chết rồi.*

Triệu Nhã Di xấu hổ nói.

- *Hắc hắc, vừa rồi là ai kêu tôi mạnh lên? Di cũng nhanh quên lắm.*

Tần Thiên cười xấu xa, hai tay lại bóp lấy hai khối cầu, khiến Triệu Nhã Di lại yêu kiều thở gấp một trận.

- *Tiểu tử chết tiệt, cậu còn chưa đủ sao?*

Triệu Nhã Di nhìn thứ vũ khí đang đâm sọt kia mà kinh hoàng.

- *Tất nhiên, dĩ, chúng ta làm tiếp nhé.*

Tần Thiên vừa dứt lời liền ôm lấy nàng đi vào phòng ngủ, sau đó không lâu từ trong phòng lại truyền ra những tiếng rên rĩ hô hấp mê người...

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Trộm áo lót

Tần Thiên cùng Triệu Nhã Chi đại chiến hơn một giờ, đưa Triệu Nhã Chi lên đỉnh năm lần. Cuối cùng hai người nằm vật ra giường, bộ dáng vô cùng thoải

mái.

- Tiểu tử chết tiệt, làm sao cậu lại mạnh mẽ như vậy?

Triệu Nhã Chi dựa vào ngực Tần Thiên, bàn tay nhỏ bé nắm lấy mệnh căn vẫn chưa hoàn toàn mềm đi của hắn.

- Hắc hắc, di Triệu, Tiểu Thiên phục vụ di có hài lòng không?

Tần Thiên cười cười nói, tay lại mò sang đùa bốn bộ ngực sữa kia, vò nắn thành các dạng, khiến cho hạ thân Triệu Nhã Chi lại bắt đầu chảy nước. Nàng vội đẩy Tần Thiên ra, không dám làm thêm lần nữa, nếu không ngay cả khí lực để xuống giường cũng không còn.

- Tiểu sắc lang, khai thật đi, trừ đi ra ở bên ngoài cậu đã hại bao nhiêu thiếu nữ rồi?

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên hỏi.

- Không có, tuyệt đối không có, tôi chỉ hảo hảo cùng di thôi.

Tần Thiên vội nói.

- Biến đi, cái tâm tư của cậu tôi còn không biết ư, đừng dụ dỗ di nữa. Yên tâm, di không trách cậu đâu, di vốn chỉ là một quả phụ, giữa chúng ta chẳng qua là thỏa mãn nhu cầu sinh lý thôi. Di cũng đã ba mươi lăm tuổi rồi, rất nhanh cậu sẽ chán di thôi. Di tự biết bản thân mình, sẽ không chiếm lấy cậu đâu.

Triệu Nhã Chi u buồn nói.

- Di, người xinh đẹp như vậy, chỗ nào già? Mà cho dù di già rồi tôi cũng vẫn thích di. Di là nữ nhân của tôi, mãi mãi là nữ nhân của tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm với di.

Tần Thiên rất chân thành nói.

- Ha ha, cái tên tiểu tử này, dễ dàng người ta dụ dỗ như vậy, muốn chiếm lấy di như vậy? Dụ di già rồi cậu cũng không nói như vậy nữa đâu.

Triệu Nhã Chi nhẹ nhàng thở dài một hơi nói.

- Phải rồi, di, mới vừa rồi rốt cuộc là có chuyện gì, nói cho tôi nghe một chút.

- Người đàn ông kia là em trai người chồng đã chết của tôi, là một tên bất học vô thuật. Chồng tôi khi còn sống vì hắn là em nên đối đãi vô cùng tốt. Sau khi chồng tôi chết đi, mẹ chồng nói tôi khác chồng nên đem tôi và tiểu Nhã mới năm tuổi đuổi ra ngoài. Bọn họ lại bắt tiểu Nhã đổi họ, không cho chúng ta nhận họ là người nhà nữa, nói mẹ con chúng tôi là sao chổi, là điềm xấu. Lúc ấy tôi mới hai mươi lăm tuổi, toàn bộ tài sản trong nhà bị em chồng cướp đi. Trong người tôi lúc đó không có đồng nào, lại không dám về nhà, bèn đem đôi khuyên tai Kim Toàn và nhẫn cưới bán đi, được mấy ngàn đồng, tìm một chỗ ở, bắt đầu làm ăn kiếm sống. Thời gian qua đi, dần dần bán tốt hơn, tôi liền chuyển tới sống ở đây, làm hàng xóm của cậu.

Triệu Nhã Chi kể lại bình thản, nhưng Tần Thiên có thể hiểu cuộc sống của nàng chịu biết bao khổ cực cay đắng.

- Ôi, người em chồng kia của tôi không biết làm sao phát hiện tôi ở đây. Mấy năm này thường xuyên tìm tới, mỗi lần muốn xin tôi một ngàn đồng, nói là anh hắn đã chết tôi phải nuôi hắn. Tôi cũng không nói gì, vì một ngàn kia cũng không phải quá lớn. Nhưng hôm qua không ngờ hắn mở miệng là đòi một trăm vạn, không biết muốn làm gì? Nhưng ta không có tiền, cho dù là có cũng không cho hắn, tiền của tôi còn để cho tiểu Nhã ăn học. Kết quả hắn nói khùng, muốn xâm phạm tôi, tiếp theo cậu cũng nhìn thấy rồi đấy.

Triệu Nhã Chi thở dài một hơi, trong ánh mắt tràn ngập sự bất đắc dĩ cùng bi thương.

- Thì ra là thế, làm sao lại có loại người vô sỉ đến như vậy, xem ra tôi mới vừa rồi xuống tay còn quá nhẹ. Sớm biết vậy tôi phế tứ chi của hắn luôn, để hắn cả đời sống không bằng chết. Dám động đến nữ nhân của tôi, tôi giết hắn luôn. Di Triệu, di yên tâm, hắn sau này còn dám tới, tôi liền cho hắn không có đường về, tuyệt đối không để hắn động đến di nữa điểm.

Triệu Nhã Chi nghe xong vô cùng cảm động, ôm thật chặt Tần Thiên. Giờ khắc này nàng cảm giác chính là chỗ dựa đáng tin cậy nhất của nàng, có hắn ở đây nàng cái gì cũng không cần lo sợ nữa.

Hai người nằm ôm nhau một hồi, Triệu Nhã Chi dần khôi phục. Nhớ tới vừa rồi mình còn có việc chưa làm xong ở siêu thị, vội vàng từ trên giường đứng dậy mặc quần áo, rồi bảo Tần Thiên ra phòng bếp ăn canh.

Tần Thiên mặc lại quần áo hoàn chỉnh, đến phòng bếp ngồi ăn súp, ăn xong liền trở về nhà, muốn tu luyện một chút.

- Địch, quần áo từ đâu rơi xuống thế này?

Tần Thiên chợt thấy từ ban công rơi xuống một chiếc quần lót đỏ. Nghĩ kỹ một chút, chắc là của Lý Phi Nhi, bởi vì chỉ có nàng mới mặc cỡ to như vậy.

Nguồn truyện: Truyện FULL

Lén lút nhìn ngó xung quanh, Tần Thiên như tên trộm vội vàng nhặt cái quần lót màu đỏ lên, nào ngờ vừa cúi xuống thì gió thổi qua, chiếc quần lót liền bay lên bập vào mặt hắn, Tần Thiên tức thì quơ lấy giấu đi.

Lúc này, cửa mở ra, Lý Phi Nhi một thân cảnh phục đi tới, sắc mặt bất hảo, tựa hồ không được cao hứng lắm. Vừa rồi nàng đang chuẩn bị ngồi xuống ghế salon thì đột nhiên nhìn thấy áo lót trên ban công rơi xuống, lúc đi ra nhìn thì thấy chiếc áo lót đang úp trên mặt Tần Thiên.

- A, lưu manh, thì ra anh chính là tên ăn trộm đồ lót.

Lý Phi Nhi hô hoán thật lớn, cả người như pháo bắn tới chỗ Tần Thiên. Tần Thiên còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe phía sau có tiếng kêu lớn, sau đó cánh tay đã bị bẻ quặt ra sau, đau đến thấu tim gan.

- Hừ, cuối cùng cũng bắt được anh, tên ăn trộm áo lót, đồ biến thái, xem anh chạy đi đâu.

Lý Phi Nhi kích động nói, lấy còng tay ra còng Tần Thiên lại. Nàng ở đây mục đích chính là bắt kẻ trộm đồ lót, bởi vì tiểu khu gần đây xuất hiện rất nhiều vụ trộm đồ lót, nàng lập tức anh dừng tới đây bắt trộm, không nghĩ đến dễ dàng như vậy, vui mừng chết đi được.

Mà Tần Thiên cũng ngu người ra. Đây là loại tình huống gì vậy, chẳng lẽ làm chuyện tốt là bị còng tay, pháp luật nào quy định vậy.

- Hừ. Lưu manh chết tiệt, tôi biết ngay anh không phải kẻ tốt, bị tôi bắt quả tang còn gì để nói không?

Lý Phi Nhi quát lên, đẩy Tần Thiên đi.

- Đợi đã. Đồ đàn bà đánh đá, chuyện này là sao? Có bắt tôi làm gì? Tôi giúp cô nhặt áo lót, không cảm tạ thì thôi còn muốn bắt người, đầu óc có bệnh à?

Tần Thiên tức giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Âm sát

- Hừ. Anh đừng nói láo, nhân chứng vật chứng đủ cả, có kẻ nào giúp người ta nhặt đồ lót lại đem quần áo người ta để trên mặt không? Đồ biến thái, anh nghĩ gạt được tôi à? Tôi nhìn qua đã biết anh không phải thứ gì tốt lành, còn dám cãi láo.

Tần Thiên thiếu chút nữa ngất xỉu, đây là loại logic gì vậy? Nhìn qua không phải người tốt thì là người xấu sao? Ta nhìn qua Xuân Ca thấy nàng cũng không phải là gái mà nàng vẫn là gái đấy thôi.

- Tôi khinh, đồ đàn bà đánh đá. Tôi là giúp cô nhặt lên, không may bị gió thổi lên, nào có biến thái như người nói, cô nhìn bằng mũi à, làm ơn có chút đầu óc một chút được không, ta cho dù là muốn trộm cũng là len lén giấu đi, làm sao có thể ban ngày ban mặt làm cái trò đó.

Tần Thiên cảm tức nhìn Lý Phi Nhi nói, không hiểu nào nàng ta có vấn đề gì.

- Hừ. Tôi làm sao biết được, không chừng anh chính là người như vậy, thích ban ngày ban mặt cố tình bại lộ sự biến thái. Dù sao cũng không quan trọng, nhân chứng vật chứng đủ cả, theo tôi tới cục, khai báo quá trình phạm tội, khai ra quần áo lót những nữ nhân bị anh trộm trước đây giờ để đâu rồi?

Lý Phi Nhi vẫn không tin Tần Thiên, vừa nói vừa đẩy hắn đi. Tần Thiên dĩ nhiên không chịu, nếu bị người khác hiểu lầm rằng bản thân là kẻ biến thái ưa thích cái đồ vật kia, vậy cả đời anh hùng chẳng phải sẽ bị hủy hoại sao? Làm sao còn cứu được những thiếu nữ ra khỏi nước sôi lửa bỏng nữa chứ.

- Không đi, cô buông ra. Tôi không phải phải là kẻ biến thái, Tôi không trộm quần lót của cô.

Tần Thiên cá giận la lớn.

- Anh bây giờ muốn nói gì cũng được, tôi đã nhìn thấy hết. Đi, anh không đi tôi nổ súng đó.

Lý Phi Nhi cũng tức giận đe dọa.

- Tôi nhổ vào. Cô... Được, xem như cô lợi hại.

Tần Thiên buồn bực vô cùng, ở đâu đào tạo ra viên cảnh sát cực phẩm như cô nàng này vậy, thực là thất bại của quốc gia. Bất đắc dĩ hắn đành phải theo Lý Phi Nhi ra cửa.

- *Hừ. Muốn đấu với lão nương, anh còn non lắm.*

Lý Phi Nhi vô cùng đắc ý, đẩy Tần Thiên xuống lầu dưới. Nghĩ tới việc bản thân phá được trọng án, nội tâm nàng cực kỳ hưng phấn.

Hai người nhanh chóng đi xuống dưới lầu, vì Lý Phi Nhi vẫn chỉ là nhân viên cảnh sát thực tập nên không có xe cảnh sát, đành đem Tần Thiên tới bến xe buýt. Tần Thiên vừa nghe đã muốn ngắt, lại còn có chuyện như thế nữa. Cô có thể gọi điện để cục cảnh sát phái người tới, cô muốn cho mọi người biết tôi là kẻ biến thái à? Tần Thiên thực hồi hận tại sao không đem theo cái khăn trùm đầu.

- *Ít ồn ào đi. Sớm biết có ngày hôm nay tại sao còn làm cái trò đó. Lưu manh đáng chết, đi, qua bến đối diện.*

Lý Phi Nhi đẩy Tần Thiên đi.

- *Là con đàn bà đó, chém chết ả.*

Đột nhiên một tiếng quát bên cạnh truyền tới, sau đó hai bên đường mười mấy người lao tới chỗ Lý Phi Nhi.

- *Mẹ nó, đang đóng phim à?*

Tần Thiên nhìn mấy tên kia đang ầm ầm xông lên rất là khí thế.

Lý Phi Nhi thấy nhiều tên côn đồ xông tới như vậy, nhất thời hơi choáng, sau đó lập tức quát:

- *Không được lại gần, không tôi nổ súng.*

Mấy tên kia thấy súng thì ngẩn ra không dám xô tới nữa.

- *Chúng mày không phải sợ, chỉ là thực tập viên, trong súng không có đạn đâu, chém ả đi.*

Một thanh âm trầm vang lên, sau đó một tên đã sát tới chỗ Lý Phi Nhi.

- *Chạy mau.*

Lý Phi Nhi hô to, kéo Tần Thiên đi.

- *Không thể như vậy chứ, cô có súng a, bắn chết bọn chúng đi.*

Tần Thiên kêu lên.

- *Dọa người thôi, súng không có đạn.*

Lý Phi Nhi khẩn trương hô, kéo Tần Thiên chạy thực mạng. Tần Thiên vừa nghe thiếu chút nữa ngất mất, con mẹ nó không có đạn, không ngờ mình cứ nhiên lại bị cô ta lừa.

- *Anh chạy đi báo cảnh sát trước, tôi ở lại cản bọn chúng.*

Lý Phi Nhi biết hai người khó mà chạy, bèn để Tần Thiên chạy đi, nếu không cả hai đều chết mất.

Nói xong Lý Phi Nhi chạy tới cản mấy tên côn đồ. Tần Thiên không nghĩ Lý Phi Nhi lại muốn cản cho mình chạy, cảm thấy em gái này cũng không tệ, bèn gồng tay chặn đứt công số tám, chạy theo Lý Phi Nhi.

Những tên côn đồ kia thấy Lý Phi Nhi tay không lao đến thì mừng rỡ, lập tức vung đao chém tới. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Lý Phi Nhi bây giờ mới thấy kinh hãi, bản thân cũng quá mạnh động rồi, quên không lấy gậy cảnh sát ra. Hiện tại cũng không kịp nữa, bốn năm lưỡi đao đã bổ xuống đầu, trốn cũng không được. Lý Phi Nhi phảng phất tưởng tượng ra cảnh bản thân bị chém thành tám khối, không nghĩ mình mới vừa phá được vụ trọng án, còn chưa được công nhận là cảnh sát thì đã phải chết, cô không cam lòng chút nào.

- *Cô phải cảm ơn tôi đó.*

Chợt lúc đó đột nhiên bên tai Lý Phi Nhi vang lên tiếng Tần Thiên, sau đó còn chưa kịp phản ứng thì bờ eo thon đã bị một bàn tay to lớn mạnh mẽ cuốn lấy, cả người bị bế lên. Nhưng lưỡi đao kia liên bổ vào khoảng không, Lý Phi Nhi may mắn tránh được một kiếp.

- *Chết hết đi.*

Tần Thiên quát to, để Lý Phi Nhi xuống, khom người quét chân, lực đạo rất mạnh, nháy mắt bốn năm tên côn đồ đã ngã xuống, kêu cha gọi mẹ tùm lum.

- *Cô mau chạy đi thôi, đi báo cảnh sát, chỗ này giao cho tôi được rồi.*

Tần Thiên nói xong vọt tới một tên côn đồ đang ngã trước mặt, một cước đạp gãy đầu gối hắn, tiếng xương gãy rất giòn. Tần Thiên lại nhặt thanh đao trên đất, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chém xuống bốn năm tên đang nằm dưới đất.

- *Phụt.*

- *Phụt.*

Tiếng khảm đao chém vào xương thịt vang lên, máu tươi bắn tung tóe, tiếng kêu gào thảm thiết, cũng chỉ trong mười mấy giây mà thôi. Tần Thiên vạch bấp đùi một tên, một đao chém xuống gần như đứt cả xương, còn hai tên phản ứng cũng coi như khá, tránh được một kiếp, sau đó lại bốn năm tên chém tới Tần Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Chém giết đẫm máu

- *Cẩn thận, lưu manh.*

Lý Phi Nhi thấy bốn năm lưỡi đao đang bổ tới Tần Thiên liền cảm thấy lo lắng, kêu lên một tiếng. Nàng nhìn xung quanh, vớ ngay cục gạch ném tới.

- *Muốn chết.*

Tần Thiên quát lên, cả người như gió lướt sang phía hông của mấy tên côn đồ.

Khảm đao vừa động, mấy tên côn đồ còn chưa kịp phản ứng đã thấy mấy cánh tay cầm đao bay lên trời, xương trắng lòi cả ra chỗ bị chém cụt. Sau đó máu tươi trào ra ướm đẫm, từng vòi máu li ti phụt lên vương vãi ra đất.

Tần Thiên chém người không nháy mắt, càng thêm lạnh lùng, chém một người lại chém thêm người nữa.

Tên kia sớm có chuẩn bị, vung đao chặn trước người.

Loảng xoảng.

Tiếng sắt cứng chạm nhau vang lên, tia lửa tóe ra. Tần Thiên dùng lực quá mạnh khiến tay đối phương cũng tê dại, hấn thừa thế mà lên, lại chém thêm một đao.

- *Phụt.*

- *Á....*

Tiếng kêu như heo bị mổ vang lên, Tần Thiên chém đứt đôi đao tên côn đồ, bỏ thẳng xuống, từ trán một đường rạch xuống, xé đôi cái mũi, một bên mắt cũng lìa ra khỏi đầu, trong nháy mắt máu tươi xối ra. Tên này tuy chưa chết nhưng bị chặt nửa đầu, không chết cũng chẳng sống được bao lâu.

Đôi mắt trắng diện giết chóc này, Tần Thiên không có khái niệm nương tay, có thể trọng thương, có thể tử thương, ít nhất cũng là mất đi khả năng ảnh hưởng tới bản thân.

Lý Phi Nhi đang cầm cục gạch muốn trợ giúp Tần Thiên, thấy một màn như vậy, máu me bạo lực, cả người liền ngơ ra. Cô chung quy chỉ là một cô bé, mặc dù nhìn thấy người chết rồi, nhưng chưa từng thấy cảnh giết người nào bạo lực kinh dị như vậy, suýt nữa cô đã nôn ra.

- *Chúng mày cân bằng kia lại, tao đi giết con đàn bà kia.*

Ba tên côn đồ tương đối lão luyện, vung đao chém tới Lý Phi Nhi còn đang choáng váng.

- *Mẹ kiếp. Mụ đàn bà đánh đá kia, mau chạy đi. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.net)*

Tần Thiên hét lớn, muốn đi cứu Lý Phi Nhi nhưng đang bị hai tên côn đồ cuốn lấy.

- *Chết đi.*

Tần Thiên quát to, mạnh mẽ bộc phát, cái gì cũng không quan tâm, một đao chém vào cổ tên côn đồ, lấy đi mạng sống của hắn.

Mấy tên ở ngoài còn đang ngẩn ra, chưa kịp phản ứng thì đao đã tới trước mặt.

- *Phụt.*

Tiếng kêu thảm vang lên, nửa cái đầu bị hót ngang, một đao tàn nhẫn cướp đi mạng sống của tên còn lại.

Lý Phi Nhi nghe Tần Thiên quát liền tỉnh lại, thấy một lưỡi đao chém tới, lập tức cầm cục gạch trong tay ném tới, rất ngu.

"*Thật chứ con mẹ nó không muốn sống nữa à?.*"

Tần Thiên vừa nhìn không khỏi kinh hô, tên côn đồ kia không phải hạng bình thường, tuyệt đối là một kẻ nguy hiểm.

Quả nhiên tên côn đồ tốc độ tăng mạnh, vọt qua viên gạch tới trước mặt Lý Phi Nhi, chém xuống một cái.

- *Chết.*

Tần Thiên hét một tiếng, toàn thân căng ra, tập trung lực lên chân, trong nháy mắt vọt tới bên cạnh tên côn đồ mà chém xuống.

- *Phập....*

Trong nháy mắt, Tần Thiên chém bay cánh tay tên côn đồ, máu tươi bắn cả lên mặt Lý Phi Nhi, dọa cho nàng kinh hoàng thét ầm lên.

Mà Tần Thiên chém xong cũng không dừng lại, một đao bổ dọc đầu tên côn đồ, nhìn hấn đổ rạp xuống mới dừng lại. Với Tần Thiên mà nói, chết mới hết uy hiếp.

- *Đồ đàn bà đánh đá cô, không muốn sống nữa à? Cầm cục gạch đánh với đao, cô nghĩ mình là siêu nhân Gao sao?*

Tần Thiên tức giận quát.

- *Chủ nhân cẩn thận, một tên dị năng đang tới.*

Ba Ba Ca chợt nói trong đầu Tần Thiên, một chiếc xe đang lao tới, mục tiêu là hấn và Lý Phi Nhi. Lái xe chính là một tên côn đồ, tốc độ rất nhanh, cách chỗ này chỉ còn hơn mười thước.

- *Cẩn thận.*

Tần Thiên lập tức ôm cô Lý Phi Nhi, cả người lăn sang bên cạnh.

- *Ầm.*

Chiếc xe đâm vào cửa hàng bên cạnh, tài xế trong xe nhảy ra, tay cầm trường đao chạy tới chỗ hai người Tần Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Diệt sạch

- Cô đi trước, lập tức rời khỏi nơi này, tôi đến đối phó hấn.

Tần Thiên lập tức hướng về phía Lý Phi Nhi nói, một tay nàng đẩy ra, cầm khảm đao trong tay lập tức liền giết tới.

Nam tử cầm trong tay trường đao hướng Tần Thiên giết tới.

- *Thành thịnh.*

Trong nháy mắt, đao hai người chạm vào nhau, lực đao thật lớn, tay hai người đều chấn động. Trong nháy mắt hai người tách ra, đổi vị trí, nam tử đầu không quay lại trực tiếp hướng Lý Phi Nhi chém tới.

- *Vô sĩ.*

Tần Thiên nhất thời giận dữ, mạnh mẽ liền lao tới nam tử, tốc độ nhanh đến cực hạn. Tốc độ nam tử căn bản không thể sánh cùng Tần Thiên, cho nên còn chưa lao tới trước Lý Phi Nhi, Tần Thiên đã lao đến phía sau hấn. Nam tử không thể làm gì khác là quay đầu lại hướng Tần Thiên đánh tới.

Tần Thiên chém ra một đao, bên dưới chân không ngừng bước, mạnh mẽ đập một cước về phía nam tử. Tên kia không nghĩ đến Tần Thiên ra một chiêu như vậy, thành linh bị đá trúng, lập tức lùi về phía sau. Tần Thiên liền thừa thắng xông lên, khảm đao nhắm thẳng nam tử chém tới.

Nam tử bị Tần Thiên đá một cước, còn chưa kịp phản ứng lại thì Tần Thiên đã tấn công tới làm hắn ứng phó không kịp, lập tức rơi xuống đất. Trong nháy mắt song đao va chạm, lực lượng khổng lồ của Tần Thiên trực tiếp bức nam tử liên tục lùi lại.

- Chết đi.

Tần Thiên quát to, mạnh mẽ bỏ một đao về nam tử.

- Vũ.

Ngay lúc này, tay phải nam tử đột nhiên vùng lên, trong nháy mắt một chiếc phi đao bay đến trước mặt Tần Thiên.

- Mợ nó.

Tần Thiên thấy không ổn, trong nháy mắt dừng bước chân, toàn thân mạnh mẽ nhảy lên, tránh được phi đao, rồi nặng nề ngã xuống đất. Còn nam tử lập tức hét lớn một tiếng, cầm trường đao hung hăng bỏ xuống Tần Thiên.

- Thành thịch.

Tần Thiên lập tức rơi xuống đất, trong nháy mắt xoay người, tránh khỏi công kích của nam tử, sau đó nhanh chóng đứng lên. Nhưng mà nam tử đã nhanh chóng chém tới, một chút bất cẩn, cánh tay Tần Thiên bị rạch một đường dài, máu chảy ròng ròng, Tần Thiên đau đến nhũn mèm.

- Tần Thiên.

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên máu tươi chảy ròng, nhất thời kinh hãi.

- Mợ nó, dám đá thương lão tử, tao giết mày.

Tần Thiên giận dữ nói, mạnh mẽ một đao hung hăng hướng nam tử chém tới. Nam tử cũng nhanh chóng lắc mình tránh thoát, một cước hung hăng đá vào trên bụng Tần Thiên. Trong nháy mắt đá bay Tần Thiên ra ngoài, nặng nề ngã xuống đất.

Nhưng mà nam tử vẫn không bỏ qua cho Tần Thiên, mạnh mẽ vọt tới trước mặt hắn, một cước đạp vào Tần Thiên vừa đứng lên. Ăn một cước giữa ngực, Tần Thiên lập tức phun máu, cả người lại bay lên, văng ra đất, miệng đầy máu tươi.

- Chết đi.

Nam tử lạnh lùng nói, mạnh mẽ vọt tới trước mặt Tần Thiên, một đao hung hăng vùng tới. Đối mặt với cái chết cận kề, ý thức Tần Thiên vô cùng rõ ràng, cổ họng đau đớn vận chuyển lực lượng toàn thân.

- Mày chết thì có.

Tần Thiên nhìn đau phần nộ quát, một tay trực tiếp phóng khảm đao trong tay đi, thẳng tắp hướng nam tử chém tới. Ngay sau đó tay phải dùng sức vỗ lên đất, mạnh mẽ dõng lên, phát động toàn thân lực lượng, nhanh chóng xông về nam tử.

Nam tử vừa tránh khảm đao của Tần Thiên, liền thấy quả đấm của hắn đang đập về mặt mình, lập tức chém một đao về Tần Thiên. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm com.

Lúc này, chuyện quỷ bí xảy ra. Giữa không trung Tần Thiên đang tấn công đột nhiên biến mất không thấy đâu, hoàn toàn biến mất, tay đang chém tới của nam tử nhất thời dừng lại, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

- Ông mày đang ở đây này.

Tần Thiên mạnh mẽ xuất hiện bên cạnh nam tử làm hắn kinh hãi liền quay đầu lại, nhưng đã thấy một thanh khảm đao sắc bén hướng mặt mình mà đến.

- Vụt.

Máu tươi vẩy ra, khảm đao trong tay Tần Thiên vô cùng chính xác chém vào giữa mặt nam tử. Hắn không kịp tránh thoát ăn một đao liền mất mạng.

- Hô.

Lúc này, Tần Thiên toàn thân trống rỗng, ngã xuống đất, thở hồng hộc. Vừa rồi tại thời khắc đó, hắn khẩn cấp sử dụng dị năng ẩn hình, cuối cùng có thể tránh khỏi công kích của nam tử, rồi giết chết hắn. Bởi vì hắn vận dụng dị năng cộng thêm vừa rồi chiến đấu kéo dài, cho nên toàn thân thoát lực. Nếu không dính một đao vừa rồi, nam tử sẽ bị chế làm đôi.

- Tần Thiên.

Lý Phi Nhi thấy Tần Thiên té xuống đất, lập tức lao đến, vẻ mặt lo lắng vô cùng, một tay ôm lấy Tần Thiên vào trong ngực của mình. Nàng không nghĩ tới, Tần Thiên lại có thể vì mình đi liều mạng, nhất thời, trong lòng nàng một trận hỗn loạn, không biết nên đối mặt như thế nào Tần Thiên cho tốt.

- *Tần Thiên, Tần Thiên, anh không sao chứ, Tần Thiên.*

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên hô to nói.

- *Không sao, chỉ là có chút thoát lực mà thôi.*

Tần Thiên nói.

- *Đi, tôi đưa anh đi bệnh viện.*

Lý Phi Nhi khẩn trương hô lớn. Nàng nhìn vết thương trên cánh tay Tần Thiên mà cực kỳ lo lắng.

- *Không có chuyện gì, chỉ là vết thương ngoài da mà thôi, không cần đi bệnh viện. Tôi trở về băng bó một chút là được, nếu không bà chị sẽ mắng tôi chết mất.*

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi cười nói.

Lúc này, tiếng còi xe cảnh sát cùng tiếng hú xe cứu thương cũng vang lên.

- *Tôi không có việc gì, không chết được. Cô nhanh đi ứng phó những cảnh sát kia, ngàn vạn đừng nói nơi này là do tôi làm. Cô cứ nói là một cao thủ cứu cô, sau đó đã đi, biết chưa. Tôi đi về trước băng bó, cô nhanh đi.*

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói, sau đó mạnh mẽ đứng lên, hướng khu dân cư nhanh chóng tiêu sái đi.

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên. Nàng vốn là nghĩ đuổi theo, nhưng mà cảnh sát nhanh chóng hướng cạnh mình lao đến, liền không có đuổi theo, nhưng là trên mặt vẫn tràn đầy vẻ lo lắng.

.....

Cách trận chiến này không xa, trên sân thượng một cao ốc, một người toàn thân đồ trắng đang cầm một thanh đao lưỡi bén ngọt kề lên cổ một nam nhân mặc đồ đen. Nam nhân kia chỉ còn một con mắt, mắt còn lại bị như hải tặc, ánh mắt hai người cùng hướng về chiến trường.

- *Các người giết cô bé kia ta không quản. Nhưng nếu các người dám động đến một sợi lông của thiếu niên kia, ta sẽ diệt môn, nhớ kỹ lấy.*

Người áo trắng lạnh lùng nói, ngay sau đó "vù" một tiếng trong nháy mắt biến mất.

Nam tử nhìn người áo trắng rời đi, đưa tay sờ sờ lên cổ, một ít máu tươi rỉ ra.

- *Có ý tứ, người Tần gia cũng đã đến, xem ra ta còn chưa thất bại, càng ngày càng hấp dẫn rồi.*

Nam tử lau bầu, trên mặt nở một nụ cười kì dị, đem tay dính máu tươi lên miệng khẽ liếm một chút, sau đó rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Tiểu nha đầu lại đến

Trận chiến tanh máu này nhanh chóng được đẩy lên mạng, lập tức khắp nơi đều chú ý. Không tới năm phút đã có vài vạn lượt truy cập. Nhưng chưa đầy mười phút sau liền bị chính phủ thủ tiêu, người đăng cũng rất nhanh được mời đi uống trà.

Cảnh sát cùng xe cứu thương đi tới hiện trường, thấy tràng cảnh tàn nhẫn như vậy không khỏi lạnh người, da đầu tê dại, rốt cuộc là ai làm lớn vậy? Sau đó cảnh sát liền tới hỏi Lý Phi Nhi chuyện gì đã xảy ra. Lý Phi Nhi theo lời Tần Thiên nhăn nhu mà kể lại.

Những cảnh sát kia cũng không mấy tin tưởng, liền đi hỏi quần chúng xung quanh, kết quả không thu được gì. Ai thấy cảnh sát cũng liền quay đầu bỏ đi, không ai muốn chọc phiền toái lên mình. Cảnh sát bỏ tay đánh phải đi dọn dẹp hiện trường, khôi phục giao thông.

.....

Quân khu Quang Châu.

Sở Văn Long đang ngồi trên ghế salon uống trà, bên ngoài tiếng gõ cửa vang lên, sau đó một người lính bước nhanh đi vào, cầm trong tay một tờ báo cáo, đưa cho sở Văn Long. Sở Văn Long nhận lấy vừa nhìn, nhất thời lông mày nhíu lại.

- A Dịch, lão xem, nữ cảnh sát này là ai.

Sở Văn Long đưa báo cáo trong tay cho lão giả phía sau nói. Phần báo cáo này chính là chuyện Lý Phi Nhi bị ám sát được Tần Thiên cứu. Chuyện này phát sinh mới chỉ mười phút đồng hồ, tin tức đã được đưa đến trong tay Sở Văn Long, có thể thấy được Sở Văn Long đáng sợ thế nào. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Lão giả vừa nhìn kết quả, cũng không khỏi nhú mày, sau đó nói:

- Ủ, lúc trước tôi đã cho người điều tra qua lai lịch của cô ta, nhưng không có kết quả. Đây chỉ là một cô bé bình thường, cha mẹ là công nhân bình thường, điều kiện gia đình bình thường, tổ tiên ba đời đều là nông dân.

- Thật sao? Vậy tại sao có dị năng giả đi giết cô ta? Vì cái gì?

Sở Văn Long rất là khó hiểu, mày nhú lại chặt hơn.

- Ủ, cô bé này tính tình nóng nảy, làm việc quá mức chính trực, ghét ác như cừu, lúc ở trường cảnh sát đã dắc tội không ít người. Ngài cũng biết, trong trường cảnh sát không thiếu đệ tử thế gia, nói không chừng là do đại gia tộc phái người giết cô ta.

Lão giả nói.

- Thật sao, tôi thấy không giống. Lão xem trên báo cáo này, một đám lưu manh đi giết một cô bé, trong đó một dị năng giả giả dạng côn đồ núp bên trong. Theo lời lão nếu đệ tử đại gia tộc ra tay mà nói, thì sẽ cho người cải trang lưu manh sao? Không thể nào, mặc dù vận dụng dị năng sẽ phải chịu trừng phạt, nhưng giết một người quá đơn giản với bọn họ, giết người cũng chỉ bị xử phạt tương trưng chút thôi. Mặt khác, bọn họ có thể tùy tiện phát ra nhiệm vụ cho tổ chức sát thủ, len lút giết chết, cần bản không cần dùng đến người của mình, hoàn toàn có thể tránh sự trừng phạt của quốc gia. Nhưng mà chuyện này không phải vậy, trước mặt mọi người làm ra việc vây giết này, không nghi ngờ sẽ tạo nên ảnh hưởng xấu. Đệ tử đại gia tộc sẽ không ngớ ngẩn như vậy, trong này nhất định có gì kỳ quái.

Sở Văn Long dần phân tích, lão giả vừa nghe, nhất thời hai mắt sáng lên, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

- Nói như vậy, rất có thể là hai thế lực lớn đối lập giao thủ. Một bên muốn giết chết đối phương nhưng không muốn đối phương phát hiện ra là người của mình làm, cho nên tạo ra việc côn đồ ám sát cảnh sát hình sự. Bởi vì... đây là chuyện rất bình thường, cảnh sát và xã hội đen luôn đối đầu nhau. Như vậy một khi bị giết, tất cả mọi người sẽ nghĩ đây là xã hội đen trả thù, không phải kế hoạch mưu sát.

Lão giả nói.

- Đúng vậy! Nhìn thì như vậy, cô bé kia chắc phải có địa vị thật lớn, nếu không thì không cần hao tâm tổn trí ra mưu kế như vậy, cô bé kia đóng vai trò gì đây?

Sở Văn Long rất là nghi hoặc.

- Tôi lại đi điều tra một chút.

Lão giả nói.

.....

Bên phía Tần Thiên.

Cuộc chiến này làm thể lực hắn tiêu hao quá lớn, cơ hồ sắp ngất đi, cả người không có khí lực, khó khăn lắm mới lên được tầng sáu. Vừa mở cửa vào phòng, Tần Thiên liền lấy hòm y tế, lấy nước tiêu độc khử trùng cùng băng gạc, thêm ít Vân Nam Bạch Dược, bắt đầu băng bó vết thương.

Vết thương trên tay Tần Thiên cũng không sâu, nhưng rất dài, khoảng chừng 15cm. Tần Thiên rửa sạch vết thương một chút, rồi nhỏ Vân Nam Bạch Dược ra, cầm lấy băng gạc, rất nhanh băng bó lại.

- Ba Ba Ca, tình hình bị thương của tôi lần này thế nào?

Băng bó kỹ xong, Tần Thiên lập tức hỏi Ba Ba Ca.

- Chủ nhân, lần này anh bị thương nghiêm trọng hơn lần trước một chút, nhưng mà vẫn không có gì đáng ngại. Chỉ cần anh tu luyện công pháp Ba Ba Ca chế định cho anh, đem năng lực ẩn trong huyết mạch giải phóng ra, là có thể chữa trị thương thế của anh.

Ba Ba Ca nói.

- Tốt!

Tần Thiên nói, ngay sau đó liền ngồi xuống, bắt đầu tu luyện công pháp Ba Ba Ca chế định cho hắn, dần đem năng lượng trong huyết mạch phóng thích ra ngoài.

Rất nhanh, Tần Thiên cảm thấy mỗi tế bào trong thân thể đều không ngừng thả năng lượng ra. Một mối ban đầu dần tiêu tán, thay vào đó là cảm giác thoải mái không nói nên lời, cực kì khoan khoái nhẹ nhàng. Dần dần Tần Thiên cảm thấy thể lực của mình bắt đầu phục hồi.

Đại khái khoảng hai giờ sau, lực lượng của Tần Thiên đã khôi phục, nhưng chỉ bằng phân nửa bình thường, còn cần phải kích thích mới được, không thì cần phải nghỉ ngơi một thời gian rất dài.

Nhưng thể lực Tần Thiên đã khôi phục như thường, hơn nữa, chỗ vết thương thoáng truyền đến cảm giác ngứa ngứa, cảm giác lúc vết thương khép miệng mới có. Tần Thiên tự mình kích thích năng lượng trong huyết mạch, khiến cơ thể hắn tăng cường trao đổi chất, làm cho vết thương nhanh chóng liền lại.

Lại tu luyện thêm hồi nữa, Tần Thiên liền ngừng lại, bắt đầu suy nghĩ về việc vừa xảy ra.

Lúc này có một việc làm hắn không rõ, đó là thân phận Lý Phi Nhi, rốt cuộc là gì, lại có thể khiến dị năng giả đến đây giết nàng. Nếu nói nàng là người bình thường, Tần Thiên tuyệt đối không tin, bởi vì người bình thường có thể chọc tới ai đâu? Đáng giá để đôi phương tìm dị năng giả giết người sao? Dị năng giả là cỏ rác sao, tùy tiện liền nắm được một bó?

- *Chẳng lẽ nàng giống Sở Tương Tương, cũng là con cháu quan to sao?*

Tần Thiên trầm nghĩ.

- *Bang bang!*

Vừa lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên, đem Tần Thiên đang suy nghĩ tỉnh lại.

- *Tần Thiên ca ca, mở cửa nhanh, em, Tiểu Nhã đây.*

Bên ngoài truyền đến tiếng của Triệu Tiểu Nhã, Tần Thiên vừa nghe nhất thời đau cả đầu. Lần trước sau sự kiện kia, Tần Thiên vẫn cố ý tránh né nàng. Tiểu nha đầu này không biết đầu óc nghĩ gì, mà luôn hấp dẫn hắn. Hắn là nam nhân bình thường, nếu mà cảm lòng không荡漾 thì làm sao.

- *Tần Thiên ca ca, mở cửa nhanh lên, em biết anh ở bên trong.*

Triệu Tiểu Nhã tiếp tục hô.

- *Đến đây!*

Tần Thiên vội vàng đáp, dọn dẹp đồ trên sàn, rồi đi ra ngoài. Vừa mở cửa, liền thấy Triệu Tiểu Nhã đang mặc đồng phục học sinh đứng đó. Không đợi hắn kịp phản ứng, Triệu Tiểu Nhã trực tiếp nhảy lên người hắn, hai chân quấn chặt ngang hông hắn, hai tay ôm cổ hắn, cái miệng nhỏ nhắn mê người trực tiếp hung hăng hôn vào môi Tần Thiên một cái.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Em là ai?

- Khụ khụ, Tiểu Nhã, mau xuống, bị người khác thấy sẽ không tốt.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã rất là lúng túng, muốn đem nàng để xuống. Nhưng mà hai chân tiểu nha đầu này gắt gao kẹp chặt chính mình, hơn nữa tiểu nha đầu này mặc váy mỏng, vùng bên trong dán chặt lấy đại sát khí của mình, làm cho Tần Thiên đã có chút phản ứng rồi.

- *Hi hi, Tần Thiên ca ca, anh sợ cái gì chứ? lại không có ai nhìn thấy. Hơn nữa, em cũng là người của anh rồi, anh còn sợ gì?*

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên đầy mặt ngưng ngung, cái miệng không khô giật giật, mãi mãi đại sát khí của hắn, nhất thời làm đại sát khí trực tiếp ngừng đầu lên, chống đỡ cặp mộng Triệu Tiểu Nhã.

- *A! Tần Thiên ca ca, anh thật hư hỏng nha.*

Về mặt Triệu Tiểu Nhã đồ bưng nhìn Tần Thiên, cái miệng nhỏ nhắn khê vênh lên, ra dáng ổng ẹo, nhìn qua cực kỳ mê người, khiến cho Tần Thiên lại thêm một trận kích động.

- *Không được, không được, tiếp tục như vậy ta không kiềm chế được rồi."*

Tần Thiên trầm nghĩ, nhưng mà hắn đã ... Mẹ nàng a, sao có thể mẹ con cũng ăn a. Tội lỗi a, a đi đả Phật phù hộ ta.

- Mau xuống đi, Tiểu Nhã, em như vậy là hại chết người đó.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã nghiêm túc nói. Một tay hất tách chân của nàng ra, nhấc cả người nàng lên, thả xuống trên ghế sa lon, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

- Hi hi, Tần Thiên ca ca, anh sợ cái gì? Anh có phải rất là khó chịu hay không? Có muốn tiểu Nhã giúp anh một chút hay không?

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên cười híp mắt nói, đưa tay chỉ vào đại sát khí đang chào cờ của Tần Thiên.

Tần Thiên vừa nhìn nhất thời sắc mặt đại biến, vội vàng che lại.

- Tiểu Nhã, em ngồi đó, anh đi lấy đồ uống.

Tần Thiên vội vàng nói, rồi nhanh chóng chạy xuống bếp. Tiểu nha đầu này trêu chọc người ta quá, còn tiếp tục như vậy là không được rồi.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên rời đi, không khỏi hắc hắc nở nụ cười.

- Tần Thiên vào phòng bếp, bình tĩnh lại một chút, đem đại sát khí đang kích động đè ép xuống. sau đó liền mở ra tủ lạnh, cầm hai chai nước ngọt đi ra ngoài. Bọn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm com.

- Đây, cho em.

Tần Thiên mở một chai đưa cho Triệu Tiểu Nhã, hân cũng cầm một lọ tu một ngụm.

- Tần Thiên ca ca, cánh tay của anh có chuyện gì vậy, sao phải quấn băng gạc a? trên quần áo còn có máu nữa.

Triệu Tiểu Nhã đột nhiên hét lớn, lập tức nhảy từ ghế lên, nắm cánh tay bị thương của Tần Thiên nhìn, vẻ mặt khẩn trương. Vừa rồi nàng cố ý trêu chọc Tần Thiên, không có chú ý đến, hiện tại mới phát hiện.

Bị Triệu Tiểu Nhã nói vậy, Tần Thiên lúc này mới nhớ tới, vừa rồi quên mất không thay quần áo.

- A... Cái này sao, anh mới vừa rồi không cẩn thận bị thương, không có chuyện gì. Mấy vết thương ngoài da, không có gì đáng ngại.

Tần Thiên lấy tay Triệu Tiểu Nhã ra tùy ý nói, tránh cho nàng lo lắng.

- Thật sao? Tần Thiên ca ca, anh cũng không nên gạt em đó, tùy ý bị thương làm sao có thể để lại nhiều máu như vậy. Có phải anh đi đánh nhau với người khác không? Anh vừa mới xuất viện tại sao lại đi đánh nhau?

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên không tin nói, trong mắt đầy vẻ lo lắng.

- Làm sao có thể, anh là học sinh giỏi, không biết đi đánh nhau. Đúng rồi, tiểu Nhã à, hôm nay em tan học sớm như vậy, không phải trốn học đấy chứ?

Tần Thiên vội vàng nói tránh đi, tránh cho nàng lại dây dưa.

Nga, hôm nay là thứ sáu, buổi chiều chỉ học có một tiết. Tần Thiên ca ca, ngày mai là cuối tuần, anh dẫn em đi chơi có được hay không?

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên cười híp mắt nói.

- Ngày mai hả? anh không biết có thời gian hay không nữa.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã nói. Thật ra thì hân vốn là không có gì phải làm cả, chủ yếu là sợ Triệu Tiểu Nhã trêu chọc mình, sủng cứ giương lên mà không được bắn còn khổ hơn chết.

- Tần Thiên ca ca, tiểu Nhã thật vất vả mới được nghỉ một lần, anh không muốn bồi tiểu Nhã sao?

Triệu Tiểu Nhã nghe được Tần Thiên nói như vậy, nhất thời mang một bộ đáng thương khổ sở nhìn Tần Thiên. Thấy bộ dạng này thì bất kì nam nhân nào cũng không đành lòng cự tuyệt.

- Thôi, được rồi, anh cố gắng chút vậy.

Tần Thiên đầu đầy hắc tuyến nói. Tiểu nha đầu này làm bộ quá có nghề đi.

- Tốt quá, Tần Thiên ca ca, em biết ngay anh tốt nhất mà.

Triệu Tiểu Nhã nhất thời mừng rỡ, ôm cánh tay Tần Thiên cao hứng nhảy lên, hai khóa ngực cầu nhô ra đè ép tay hân, khiến cho Tần Thiên rất là lúng túng.

- *Này, tiểu Nhã, em có thể buông cánh tay anh ra không?*

Tần Thiên nhìn Triệu tiểu Nhã lúng túng nói.

- *Hi hi, Tần Thiên ca ca, đàn ông các anh không phải đều thích bộ ngực bé gái sao? Tiểu Nhã cho anh chiêm tiện nghi, anh lại không muốn, chẳng lẽ anh chê tiểu Nhã quá nhỏ sao.*

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên đỏ mặt nói.

- *Ách... Không đúng không đúng, anh không có.*

Tần Thiên vội vàng nói.

- *Hi hi, nếu không... Tần Thiên ca ca, tiểu Nhã cởi ra cho anh nhìn xem có được hay không? Dù sao hiện tại không có ai, Tiểu Nhã cũng là người của anh rồi, không có việc gì đâu.*

Triệu tiểu Nhã nhìn Tần Thiên ngượng ngùng nói, vừa nói lập tức buông tay ra làm bộ cởi áo.

- *Đừng, đừng cởi.*

Tần Thiên vội vàng nói, một tay ngăn hành động của Triệu Tiểu Nhã lại. Tiểu nha đầu này cũng quá to gan đi, tại sao luôn hấp dẫn mình..

- *Hi hi, Tần Thiên ca ca, anh là sợ ở đây sẽ bị người phát hiện sao? Vậy chúng ta đi vào phòng anh nhé?*

Triệu Tiểu Nhã ôm lấy cánh tay Tần Thiên nói.

- *Cờ-rắc!*

Triệu Tiểu Nhã mới vừa nói xong. Lúc này, tiếng mở cửa vang lên, Tần Thiên vội vàng rút tay khỏi Triệu Tiểu Nhã, ngồi xuống trên ghế sa lon, cầm lấy đồ uống uống ngụm, giả bộ trang nghiêm đạo mạo.

- *Hắc hắc, Tần Thiên ca ca, anh sợ cái gì?*

Triệu Tiểu Nhã ngồi xuống, ở bên tai Tần Thiên nhẹ nhàng nói. Nàng hướng về phía lỗ tai hán thổi một hơi, khiến cho Tần Thiên một trận khản trương.

- *Các người đang làm gì đó?*

Cửa mở ra, Lý Phi Nhi đi vào, thấy hai người trên ghế liền hỏi.

- *Chị Phi Nhi, chị đã về.*

Triệu Tiểu Nhã nhìn Lý Phi Nhi cười nói.

- *Ừ, Tiểu Nhã, sao em tan học sớm như vậy?*

Lý Phi Nhi đáp một tiếng, hỏi lại.

- *Hi hi, hôm nay là thứ sáu, buổi chiều em chỉ học có một tiết.*

Triệu Tiểu Nhã nói.

- *Khụ khụ... Này... cô theo tôi đi vào một chút, tôi có chuyện muốn nói với cô. Tiểu Nhã em ngồi chờ ở đây.*

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói, rồi hướng Triệu Tiểu Nhã nói một tiếng, sau đó hướng trong phòng đi vào. Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên gât đầu, không có giống thường ngày cứ thấy Tần Thiên liền mắt tròn mắt dẹt, thay vào đó là một loại thần sắc phức tạp.

Triệu Tiểu Nhã nhìn hai người thần thần bí bí đi vào phòng, rất là tò mò, lặng lẽ đi theo phía sau.

- *Nói đi, cô rốt cuộc là ai, thân phận gì?*

Vào phòng, Tần Thiên khóa chặt cửa, nhìn Lý Phi Nhi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Báo đáp tôi thế nào đây?

- Thân phận? Có ý gì à?

Phi Nhi nhìn Tần Thiên rất là khó hiểu, không biết Tần Thiên đang nói cái gì.

- *Đừng giả bộ hồ đồ với tôi. Thân phận thật của cô là gì?*

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói. Hiển nhiên, hẳn cho là Lý Phi Nhi đang giả bộ hồ đồ.

- *Cái gì mà giả bộ hồ đồ? Lưu manh đáng chết, anh rốt cuộc đang nói cái gì vậy? Cái gì là thân phận thật của tôi? Tôi chính là Lý Phi Nhi, chẳng lẽ lại là Nhi Phi Lý?*

Lý Phi Nhi tức giận nói. Nếu không phải hôm nay Tần Thiên liều chết cứu nàng, dựa theo tính tình của nàng, nàng đã sớm chửi ầm lên rồi.

- *Hừ! Cô đừng giả bộ hồ đồ. Buổi chiều hôm nay nhiều người tới giết cô như vậy, trong đó còn có đệ năng giả. Cô nói xem nếu cô đơn giản chỉ là một tiểu cảnh sát thực tập, làm sao có thể khiến nhân vật lợi hại như vậy đến giết cô? Thân phận của cô chắc chắn không đơn giản, mau thành thật khai báo.*

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi cười lạnh nói.

- *Tôi làm sao biết được bọn họ vì sao muốn giết tôi. Anh nói cái gì mà đệ năng giả, đó là cái gì? Tôi sao biết được, thân phận tôi đơn giản như vậy, không tin anh có thể đi tra.*

Lý Phi Nhi tức giận nói, cơ hồ sắp bùng nổ rồi.

Tần Thiên nhìn bộ dáng của nàng, nhất thời có chút nghi ngờ, chẳng lẽ mình đã đoán sai. Lý Phi Nhi không phải là hậu duệ đại quan sao? Nhưng mà tại sao phải phái đệ năng giả đuổi giết nàng? Chuyện này thực không hợp với lẽ thường. Giết một người bình thường phải dùng tới đệ năng giả sao? Không đúng, nàng nhất định là đang giấu diếm, không muốn cho ta biết, Tần Thiên thầm nghĩ.

- *Thật sao? Cô không có nói láo?*

Tần Thiên vẫn không tin Lý Phi Nhi.

- *Thật. Tôi lừa anh làm gì? Tôi lừa anh có ích lợi gì sao?*

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên bất đắc dĩ nói. Hôm nay bị ám sát nàng cũng rất buồn bực, tự nhiên lại bị người đuổi giết, dường như mình cũng không có đắc tội với ai mà. Hơn nữa, để cho Lý Phi Nhi rất nghi hoặc chính là, cục trưởng lại tìm đến nàng, rất khách khí hỏi thân thể nàng như thế nào, có bị thương không, hỏi nàng công việc như thế nào, biểu hiện cực kỳ quan tâm, điều này làm cho nàng rất nghi hoặc.

Tần Thiên cuối cùng vẫn chưa tin Lý Phi Nhi. Mặc dù Lý Phi Nhi biểu hiện không giống nói láo, nhưng mà chuyện hôm nay không thể khiến hắn không nghi ngờ. Nhưng nhìn bộ dáng Lý Phi Nhi như vậy, có hỏi cũng không được gì rồi. Tần Thiên liền bỏ qua, âm thầm cảnh báo chính mình, sau này phải cẩn thận hơn một chút, chớ bị ăn vào đầu.

- *Được rồi, tôi tin tưởng cô.*

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói.

- *Hừ! Lưu manh đáng chết. Tay của anh thế nào rồi, đưa tôi xem.*

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên tức giận nói, nhưng mà bên trong đôi mắt lộ ra vẻ lo lắng nồng đậm. Bất kể nói thế nào, hôm nay Tần Thiên liều chết cứu nàng, làm cho ấn tượng của nàng đối với hắn thay đổi rất nhiều.

- *Đừng động, cô tay chân vững về, động vào lại bị thương thêm thì sao?*

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi muốn xem tay của mình, vội vàng lùi về.

- *Hừ, không nhìn thì thôi.*

Lý Phi Nhi bĩu môi nói, nói tiếp:

- *Chuyện ngày hôm nay cảm ơn anh nhiều..., tôi sẽ báo đáp anh.*

- *Cái gì? Cảm ơn tôi? Ha ha. Quả thực không nghĩ tới, người đàn bà chanh chua như cô cũng biết cảm tạ người.*

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi rất là ngoài ý muốn mà nói.

- *Hừ! Anh gọi tôi là người đàn bà chanh chua một lần nữa là lão nương sẽ làm thịt anh.*

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên rất là bực hân nói.

- *Được rồi, không gọi nữa. Cô chuẩn bị báo đáp tôi thế nào đây. Cô thiếu tôi một mạng, chuẩn bị lấy thân báo đáp sao?*

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi mê đắm nói, hai mắt lướt qua trước ngực nàng. Lý Phi Nhi lập tức nhanh chóng lấy tay che kín vùng đất đầy đặn no đủ của mình.

- *Không cho nhìn.*

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên cả giận nói.

- *Nhìn một chút cũng không cho, còn nói phải báo đáp tôi. Cô đúng là gạt người mà, luôn làm cho người khác thất vọng. Cô đi ra ngoài đi.*

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi vẻ mặt thất vọng mà nói.

- *Tôi... Tôi gạt người chỗ nào? Tôi nói có báo đáp anh thì sẽ báo đáp, nhưng không phải lấy thân báo đáp. Trừ cái này... Anh có thể ra điều kiện khác.*

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên, sắc mặt có chút đỏ bừng, lời nói cũng có chút khản trương. Không biết tại sao, có thể là hơi thở sắc lang của Tần Thiên quá nặng, hù dọa nàng.

- *Ai, được rồi được rồi, cô đi ra ngoài đi, đại lừa gạt. Coi như tôi chưa từng cứu cô là được rồi.*

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi phát tay một cái, không nhìn được lắc đầu than thở.

- *Lưu manh đáng chết, tôi nói báo đáp tựu báo đáp, làm sao lại là gạt người. Anh nói đi, anh muốn báo đáp thế nào, trừ lấy thân báo đáp ra, tôi đều đáp ứng.*

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên cả giận nói.

- *Cô chắc chắn?*

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi không tin hỏi.

- *Dĩ nhiên xác định, lão nương nói lời giữ lời. Anh nói đi, phải báo đáp như thế nào?*

Lý Phi Nhi rất là hào khí vỗ ngực nói, nhất thời một trận rung động đập dòn truyền đến. Hai mắt Tần Thiên sáng rực, đau lòng muốn chết, lực mạnh như vậy, vỗ hư làm sao bây giờ.

- *Vậy được rồi, tôi muốn cô cho tôi sờ một chút.*

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi cười dâm đang nói.

- *Hả...*

Lý Phi Nhi nhất thời kinh hãi, vội vàng bảo vệ phía trước, liên tiếp lui về phía sau, thân thể tựa vào tường. Khuôn mặt nàng đỏ bừng, rất khản trương nhìn Tần Thiên.

- *Sao vậy? Cô muốn đổi ý sao?*

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói.

- *Tôi... Tôi chưa nói muốn đổi ý, chẳng qua là... Chẳng qua là...*

- *Ai, được rồi được rồi, tôi biết ngay là cô gạt người, cô đi ra ngoài đi.*

Tần Thiên cắt đứt lời Lý Phi Nhi, lần nữa thất vọng mà nói.

- *Ai... Ai nói tôi đổi ý rồi... Tôi... Tôi chỉ là đang suy nghĩ, đang suy nghĩ một chút mà thôi.*

Lý Phi Nhi ngượng ngùng nói, lộ ra vẻ rất là khản trương. Tần Thiên lại muốn ngực nàng, quá là vô sỉ rồi. Nhưng mà hắn vừa cứu mình, hơn nữa mình cũng đáp ứng, không muốn đổi ý. Trong lúc nhất thời Lý Phi Nhi không biết làm thế nào mới tốt, rất là mâu thuẫn.

- *Cô định suy nghĩ mấy năm thế?*

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói.

- Tôi... Tôi... Được rồi, cho anh sờ, sẽ cho anh sờ, nhưng là nói trước nha, chỉ có thể sờ một chút thôi.

Lý Phi Nhi quyết định. Lời này vừa ra, sắc mặt của nàng trong nháy mắt đỏ bừng, tim đập mạnh mẽ. Ánh mắt Tần Thiên càng thêm sáng, không nghĩ tới dùng phép khích tướng tốt như vậy, Lý Phi Nhi lại đáp ứng, lập tức hai tay nóng lòng muốn thử.

- Tôi làm luôn nhé.

ần Thiên nhìn Lý Phi Nhi rất là hèn mọn, giờ tay, duỗi hai bộ móng vuốt lang sói hướng tới bộ ngực Lý Phi Nhi. Lý Phi Nhi khấn trương hai tay gắt gao nắm chặt quần áo, mặt đỏ như trái táo chín mọng.

- Anh... Anh tới đi, tôi đã chuẩn bị xong. Nguồn truyện: *Truyện FULL*

Lý Phi Nhi hạ quyết tâm nói, thả lỏng thánh địa phía trước, nhắm mắt lại không dám nhìn.

Tần Thiên thấy Lý Phi Nhi mở cửa như vậy, ngược lại cảm thấy có lỗi. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng mà không làm quả thực có lỗi với đôi tay. Khi hai tay chạm vào bộ ngực Lý Phi Nhi, một cảm giác no đủ, đầy đặn, mềm mại truyền đến, khiến cho tim hắn đập nhanh hơn.

- U...

Lý Phi Nhi bị Tần Thiên sờ như vậy, nhất thời không nhận được khe rên, thân thể không khỏi rung động, hai mắt gắt gao nhắm, không dám nhìn.

Tần Thiên nếm được mật ngọt, nhất thời quên hết sacgh, hai tay nắm lấy bộ ngực căng tròn vân vê nhào nặn.

- U... A....

Lý Phi Nhi không nhận được rên khẽ, thân hình không ngừng phát run, cực kỳ khấn trương.

- Được... rồi, không cho phép anh sờ nữa.

Lý Phi Nhi mở mắt thấy Tần Thiên đang hưởng thụ ra, xấu hổ đỏ mặt, mở cửa nhanh chóng chạy ra ngoài. Tần Thiên nhất thời cảm thấy trống rỗng, hụt hẫng.

- Tần Thiên ca ca, ngực chị Phi Nhi có phải rất mềm hay không?

Đột nhiên tiếng Triệu Tiểu Nhã vang lên, nhất thời dọa Tần Thiên kêu to một tiếng. Quay đầu nhìn lại, Triệu Tiểu Nhã đang đứng ở trước mặt mình, vẻ mặt rất tức giận nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Quá to gan

- Em... Em nói những gì đó thế Tiểu Nhã? Cái kia, đi thôi, chúng ta đi ra ngoài thôi.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã đầu đầy hắc tuyến nói, tám phần là vì chuyện sờ bộ ngực Lý Phi Nhi trong phòng bị Triệu Tiểu Nhã thấy được. Bạn đang đọc truyện được copy tại *Truyện FULL*

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên muốn đi ra ngoài, trực tiếp liền đẩy cửa, khóa trái lại, sau đó chắn trước mặt Tần Thiên, tức giận nhìn Tần Thiên nói:

- Tần Thiên ca ca, anh không cần gạt em. Em đã nghe được rồi, anh đừng hòng nói dối.

- Anh, anh nào có nói dối đâu, anh nói sự thật mà.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã đầu đầy đỏ mề hời mà nói.

- Ô ô ô... Tần Thiên ca ca, anh thật hư hỏng, muốn thân thể người ta, lại còn cùng nữ nhân, làm cho em quá thất vọng. Em muốn nói cho chị Tiêu Du, anh khi dễ em.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên quệt mồ hôi, ra bộ ủy khuất đáng thương nói. Vừa nói lập tức đi ra, Tần Thiên vội vàng kéo nàng lại.

- *Đừng, ngàn vạn đừng.*

Tần Thiên vội vàng nói. Tiểu nha đầu này thật là cái gì cũng dám nói, thật không biết trong đầu nàng rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

- *Không được, trừ phi anh cũng phải sờ ngực em như vậy, nếu không em liền đi nói cho chị Tiêu Du.*

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên nói, rồi đứng thẳng ưỡn ngực lên, cầm lấy bàn tay Tần Thiên áp vào. Tần Thiên nhất thời cảm giác một mảnh nhu nhuyến, mềm mại cực kỳ thoải mái, nhưng lại nghĩ đến nàng là con của Triệu Nhã Chi, lập tức liền tỉnh táo lại.

- *Tiểu Nhã, em đừng hồ đồ, mau buông tay.*

Tần Thiên nói, liền rút tay ra. Triệu Tiểu Nhã cũng không tiếp tục ôm tay hắn, mà mạnh mẽ cầm quần áo mở ra, sau đó trực tiếp cởi xuống, phong cảnh bên trong lập tức toàn bộ lộ ra ngoài.

Triệu Tiểu Nhã mặc bên trong là thứ lần trước đi mua cùng Tần Thiên, ở tiệm nội y, áo ngực gợi cảm, ngọn núi trắng muốt cao cao, ngạo nghễ đứng thẳng. Mặc dù không lớn như những nữ nhân khác, nhưng mà một tay không thể nắm xuể, vẫn hết sức hấp dẫn người ta.

- *Em làm gì đó, mau mặc vào.*

Tần Thiên vội vàng nói, phía dưới đã có phản ứng rồi, đứng thẳng lên cao cao.

- *Hì hì, Tần Thiên ca ca, anh có phải rất muốn hay không? Em nghe nói chuyện như vậy không thể nhẫn nhịn, sẽ làm tổn thương thân thể. Tiểu Nhã giúp anh có được không?*

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên ngượng ngùng nói, đưa tay lên, ôm lấy eo Tần Thiên, nhất thời một hơi thở thơm mát của thiếu nữ chui vào mũi phả vào mặt Tần Thiên, hắn vội vàng nghĩ muốn đẩy nàng ra. Không nghĩ tới, đột nhiên đại sát khí của mình bị Triệu Tiểu Nhã một tay chế trụ.

- *A. Tốt, nóng.*

Triệu Tiểu Nhã xấu hổ nói, Tần Thiên đã thoải mái thiếu chút nữa phun ra rồi.

- *Tiểu Nhã, em mau buông ra, không thể như vậy.*

Tần Thiên vội vàng nói, đưa tay gỡ tay nàng ra. Hắn thật không nghĩ tới bàn tay nhỏ bé của Triệu Tiểu Nhã bắt đầu động, nhất thời Tần Thiên cảm giác được một trận thoải mái, sáng khoái.

- *Không cần, Tần Thiên ca ca, anh sợ cái gì, tiểu Nhã cũng là người của anh rồi, để tiểu Nhã giúp anh.*

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên nói, động tác trên tay không khỏi tăng nhanh mấy lần, thoải mái làm Tần Thiên dần mơ hồ.

- *Mụ nó, mặc kệ, xong việc đã tính sau, chỉ cần không đi vào là được.*

Tần Thiên thầm nghĩ, vốn là tay đang hướng đến tay của Triệu Tiểu Nhã trực tiếp chuyển hướng lên bờ mông nhỏ, lần lên phía trên, dùng sức nắm.

- *A...*

Triệu Tiểu Nhã nhất thời kêu lên, thân thể mạnh mẽ run rẩy, sắc mặt chợt ửng hồng.

- *Tần Thiên ca ca, anh thật là hư, sờ nơi đó của em.*

Triệu Tiểu Nhã ngượng ngùng nói.

- *Cũng là do tiểu yêu tinh em làm hại. Nhìn xem anh hảo hảo thu thập em.*

Tần Thiên nói rồi một tay nâng mặt Triệu Tiểu Nhã lên, mạnh mẽ liền hướng miệng nhỏ của nàng hôn xuống, đầu lưỡi nhanh chóng chui vào tận cùng bên trong Triệu Tiểu Nhã, ngậm lấy cái lưỡi nhỏ trắng mịn thơm tho của nàng, bắt đầu mãnh liệt hút vào.

- *Ồ ồ.*

Triệu Tiểu Nhã nhất thời cả người run rẩy, tay nhỏ bé gắt gao nắm lấy đại sát khí của Tần Thiên, cái miệng nhỏ nhắn vung về đáp lại Tần Thiên, thân thể mềm nhũn ra, một cái tay khác theo bản năng ở sau lưng Tần Thiên vuốt ve sờ loạn.

Tần Thiên vừa hôn Triệu Tiểu Nhã, vừa đưa tay tháo áo ngực của nàng, bàn tay to nhanh chóng nắm khối cầu trắng mịn, bắt đầu nhẹ nhàng vân vê nhào nặn. Triệu Tiểu Nhã nhất thời thở gấp liên tục, hai chân mạnh mẽ kẹp chặt. Ở bên dưới, trên mặt sân cỏ mới lún phún mọc đã phun ra chút nước mưa, có chút ngứa ngứa.

Tay còn lại của Tần Thiên cũng không chịu kém, lần đến khối cầu còn lại, hai tay đồng thời vuốt ve làm Triệu Tiểu Nhã liên tục kêu khẽ, toàn thân run rẩy.

- *Tiểu nha đầu, em thật hại chết người.*

Tần Thiên tách Triệu Tiểu Nhã ra nhìn nàng nói. Triệu Tiểu Nhã nhất thời ngượng ngùng cúi đầu, không dám nhìn Tần Thiên. Tần Thiên nhìn mình đầy tay là cầu thịt, lại thêm một trận kích động, một tay bế lấy Triệu tiểu Nhã nhấc lên, đặt nàng trên giường. Sau đó hắn cúi đầu, ngậm lấy nhúm màu hồng trên khối cầu, nhẹ nhàng hút, dùng đầu lưỡi di chuyển đánh xung quanh.

- *Ừ. A....*

Triệu tiểu Nhã nhẹ nhàng kêu lên, hai tay gắt gao đan chặt vào nhau, hai chân theo bản năng kẹp chặt, mãi mãi vào nhau. Đám lông đen phía dưới đã ướt một mảng lớn, lan sang cả đùi rồi.

Tần Thiên thấy được phản ứng của Triệu Tiểu Nhã, mặc dù cũng rất muốn, nhưng mà dù sao nàng cũng là con gái Triệu Nhã Chi, chính mình không thể làm như vậy. Cho nên không có muốn nàng, tính làm theo lần trước, như vậy hai người đều giải quyết được.

Nghĩ xong, miệng Tần Thiên rời ra, hai tay lật vấy Triệu Tiểu Nhã lên, lập tức cầm lấy tiểu khối, kéo ra ngoài. Vừa nhìn Tần Thiên suýt đã phun máu rồi, lại là viên tơ hơi mờ, thấp thoáng thấy quang cảnh bên trong.

- *Đẹp mắt không, Tần Thiên ca ca?*

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên ngượng ngùng hỏi, cố ý đem hai chân mở ra, để cho Tần Thiên nhìn rõ.

- *Em đúng là tiểu yêu tinh, xem anh thu thập em thế nào?*

Tần Thiên cười tà nói, vừa nói vừa đưa tay lên, trực tiếp dùng ngón cái cùng ngón trỏ nhấc hai bên viên tơ lên, sau đó kẹp lại, lập tức tạo thành một cái dây vải nhỏ, trực tiếp xiết vào. Ở giữa vùng đất hoa thơm cỏ lạ kia, đụng phải hai bên bờ suối, nhất thời luồng chất lỏng, dính dính tràn ra ngoài. Triệu Tiểu Nhã không nhịn được hô lên một tiếng, nghĩ đến Lý Phi Nhi đang ở nhà, Triệu Tiểu Nhã liền gắt gao áp chế, nhưng cảm giác truyền đến như cũ vẫn làm cho nàng phun nước, phát run.

Tần Thiên nhìn phản ứng Triệu Tiểu Nhã, lập tức kéo cái dây vải nhỏ, xiết vào trong. Nhất thời Triệu Tiểu Nhã thêm thở gấp, bên trong sân cỏ phun ra lượng nước mưa lớn, tràn đầy chiếc giường, ướt một mảng lớn.

- *Tần Thiên... Ca ca, anh thật hư.*

Triệu Tiểu Nhã nói đứt quãng, cái loại cảm giác thoải mái này làm cho nàng nói không nên lời, phía dưới ngứa ngáy muốn chết. Hiện trong lòng nàng cực kỳ khát vọng Tần Thiên có thể nhanh vào hơn một chút, chỉ là xấu hổ không dám mở miệng, chỉ có thể chờ động tác của Tần Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Người theo đuổi Sở Tương Tương

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã có chút xao động, vừa thả lỏng khiến cho Triệu Tiểu Nhã vừa thoải mái. Sau đó nàng hướng đám cỏ thơm của mình hướng cánh tay của Tần Thiên, nhưng hắn nhanh chóng lùi lại tránh được.

"Hừ! Tiểu nha đầu, luôn hấp hồn ta, ta phải dậy dỗ nàng mới được." Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã thảm nghĩ.

- *Tần Thiên ca ca, anh....nhanh nữa lên!*

Triệu Tiểu Nhã không chịu được mở miệng cầu xin.

- *Mau cái gì, anh không hiểu.*

Tần Thiên giả bộ không biết.

- *Đấy...chỗ đấy đấy.*

Triệu Tiểu Nhã hỏn hển, khó nói thành câu.

- *Nơi đó là chỗ ấy à? Không nói rõ sao biết được.*

Tần Thiên giả vờ thuần khiết. Triệu Tiểu Nhã biết ngay là Tần Thiên có ý giả bộ, nhất thời sinh khí, nhưng không có cách nào khác, cảm giác cực kì khó chịu, vội vàng cầu Tần Thiên...

- Anh Tàn Thiên, đừng vậy mà, Triệu Tiểu Nhã cầu xin anh, nhanh lên.

Triệu Tiểu Nhã cầu khẩn.

- Ủ, nhưng em phải đáp ứng anh, nếu không đừng trách...

Tàn Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã, bất hủ phải nhin như vậy thực khó chịu.

- Em biết, nhanh đi anh Tàn Thiên.

Triệu Tiểu Nhã vội vã. Thấy bộ dạng van xin của nàng, Tàn Thiên tăng tốc khiến Triệu Tiểu Nhã rú lên, Tàn Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã sung sướng, đưa tay ra, xuân thủy ào ạt chảy ra.

- A..

Triệu Tiểu Nhã như phát điên, như bị điện giật, cực kì sung sướng. Hai tay nắm nàng chặt kêu to, xuân thủy chảy ra từ rùng xuân.

Tàn Thiên vui đầu vào ngực, mút lấy mút để đôi nhũ hoa.

- A...A..

Trong nháy mắt Triệu Tiểu Nhã đã lại muốn tiếp, nhưng âm thanh chỉ âm ỉ ở cổ họng, không thể vang.

Tàn Thiên tiếp tục mút lấy đôi nhũ hoa, bàn tay ôm trọn lấy một bên nhũ hoa. Ngón tay kia nắn bóp đầu nhũ hoa, lấy lưỡi liếm quanh. Tay kia thì mò mẫm cửa động xoa xoa, nhanh chóng khiến nước chảy ra.

- A...Thần Thiên ca ca, em lại muốn...

Tàn Thiên kích thích như vậy, Triệu Tiểu Nhã không chịu được, lập tức lại thấy nước xuân tuôn ra. Triệu Tiểu Nhã dờ dỏng dờ chết im lặng một lúc rồi thở hổn hển.

Lúc này Tàn Thiên mới xuất thẳng nhỏ, ngồi trên giường đợi Triệu Tiểu Nhã dùng tay giúp hủ, nếu không tức khí mà chết.

- Tàn Thiên ca ca, thật là to, thật đáng sợ.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tàn Thiên trách yêu, vờn tay ôm lấy, nhất thời cơ thể lại xuất khí.

- Triệu Tiểu Nhã giúp anh dùng miệng giải quyết được không?

Tàn Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã.

- Vâng.

Triệu Tiểu Nhã đồng ý, lè lưỡi nhỏ giúp hủ, nhẹ nhàng cảm yêu. Tiểu huynh đệ của Tàn Thiên nóng nóng khiến Triệu Tiểu Nhã bối rối. Tàn Thiên tì vai Triệu Tiểu Nhã, cọ sát người- Triệu Tiểu Nhã hít sâu một hơi, ngậm lấy thẳng nhỏ, thực hiện những động tác giống như trong phim.

Lần đầu Triệu Tiểu Nhã nên không chuyên nghiệp, hàm răng cào nhẹ trên tiểu Tàn Thiên khiến y đau đớn. Một lúc sau mới quen được, tròng làm thuần thực hơn rất nhiều. Tàn Thiên cũng không chỉ hưởng thụ, bàn tay không ngừng hoạt động, khiến Triệu Tiểu Nhã xuân thủy tràn ngập cổ thơm.

Tàn Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã lại muốn tiếp, đề lên Triệu Tiểu Nhã, tách ra khỏi bắp đùi, tay kia ôm hông, duỗi ngon tay đâm tới đâm lui cửa động.

Triệu Tiểu Nhã lớn tiếng càng kêu Tàn Thiên càng tăng tốc, vừa xoay vừa xoa, làm cho Triệu Tiểu Nhã rất mê ly.

Trong phòng những âm thanh khoái lạc của nam nữ hòa cùng nhau.

Hơn mười phút cả hai người đều đạt đến đỉnh. Tàn Thiên phun khí tràn đầy mặt Triệu Tiểu Nhã, rồi vội vàng lấy khăn lau.

Hai người nghỉ ngơi, Triệu Tiểu Nhã nhìn Tàn Thiên hạnh phúc:

- Sau này, em là của anh, đối tốt với em đấy.

- Đương nhiên...

Tàn Thiên lấy lòng Triệu Tiểu Nhã, nói như hươu như vượn để an lòng Triệu Tiểu Nhã. Trong lòng đều muốn đem cả hai mẹ con lên giường, làm sao đây.

- Anh háo sắc, sau này có nhiều gái đẹp cũng chớ quên em.

Triệu Tiểu Nhã nhìn bộ dạng Sờ Khanh của Tần Thiên.

- *Tuyệt đối không...*

Tần Thiên nhanh nhẩu lấy lòng nàng.

- *Anh nói dối, em biết ngay.*

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên.

- *Biết cái gì?*

Tần Thiên hỏi dò.

- *Hừ. Anh, em và mẹ của em... Đêm hôm đó, chính mắt em thấy hai người.*

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên.

- *Không thể nào..*

Tần Thiên vội vàng nói.

- *Hừ. Đừng phủ nhận. Em ngủ say như thế cũng bị đánh thức.*

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên, bị nói vậy, không biết nên làm gì, chỉ chờ đợi phản ứng của Triệu Tiểu Nhã.

- *Hu..hu... Anh lừa gạt. Chuyện giữa hai người em biết rồi. Ngược lại chuyện giữa chúng ta mẹ em cũng đã biết nhưng cũng không nói gì. Giữa mẹ con em có một bí mật nho nhỏ.*

Triệu Tiểu Nhã đặc ý nhìn Tần Thiên.

- *Bí mật gì? Mẹ em biết cũng không trách anh sao?*

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã nghi ngờ.

- *Không được đầu sỏ a...*

Triệu Tiểu Nhã thừa nước đục thả câu.

- *Em nói cho anh biết đi, bí mật gì?*

Tần Thiên hỏi.

- *Không được, sau này sẽ nói cho anh biết. Tần Thiên, anh quả thật là háo sắc, làm loạn tung chỗ này lên rồi.*

Triệu Tiểu Nhã quát yêu. Tần Thiên lúng túng, không biết tại sao, như ông cụ non.

- *Lực bất tòng tâm..., hì hì...*

Tần Thiên ôm Triệu Tiểu Nhã, cậu nhỏ lại tỉnh giấc, Triệu Tiểu Nhã yêu kiều rên nhẹ một tiếng.

- *Anh, có muốn em giúp anh một lần nữa không?*

- *A...Không cần. Nhanh thu dọn hiện trường, anh không muốn mọi người biết.*

Tần Thiên vội vàng đẩy Triệu Tiểu Nhã ra, đứng dậy nhanh chóng mặc đồ. Triệu Tiểu Nhã cũng nhanh chóng thay đồ, mặt đỏ ửng.

- *Triệu Tiểu Nhã, em về trước đi, anh đi sau.*

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã.

- *Không, em muốn đi với anh. Em muốn xem đại học thế nào? Em không đi đâu hết. Nguồn: <http://truyenfull.vn>*

Triệu Tiểu Nhã nắm cánh tay Tần Thiên.

- *Được rồi, vậy cùng đi.*

Hai người vừa ra khỏi cửa thì Lý Phi Nhi từ phòng bên đi ra, bị Tần Thiên bắt gặp, đỏ mặt vội vàng tránh không dám nhìn.

- Tôi với Tiểu Nhã cùng đi đón Tương Tương.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi. Nàng gật đầu, rồi hướng vào phòng bếp để Tần Thiên và Tiểu Nhã ra ngoài.

- Không phải anh muốn làm với chị Phi Nhi ấy chứ?

Triệu Tiểu Nhã lúi tay Tần Thiên.

-Không nói lung tung.

Tần Thiên đáp trả.

- Hi hi, chị Phi Nhi xinh đẹp như vậy, lớn lên cũng đẹp, anh không muốn sao? Yên tâm, em không can thiệp, nam nhân tam thê thứ thiếp là chuyện bình thường. Anh chỉ cần nuôi được mẹ con là được.

Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên cười ha ha nói.

Tần Thiên toát mồ hôi. Không biết tiểu hài tử này học được cái tư tưởng này từ chỗ nào. Không biết trường của nàng học dạng gì mà đào tạo ra được một cô gái ngu như vậy. Tần Thiên không nói gì, hấn sợ lại khơi ra mấy lời nói của Tiểu Nhã làm hấn tim đập chân run.

.....

Học Viện Hộ Sĩ, đại học Quang Châu.

Mới tan, đi từ trong phòng học ra, lấy điện thoại chuẩn bị gọi Tần Thiên thì một nam nhân đi tới trước mặt.

- Tương Tương, anh muốn mời em ăn bữa cơm.

Một nam sinh tay cầm bó hoa đứng trước mặt Sở Tương Tương, lịch sự nhã nhặn.

- Xin lỗi anh, tôi không thể nhận hoa, cũng không thể đi ăn cùng. Tôi phải về sớm.

Sở Tương Tương nhìn hấn. Người này tên là Lâm Trạch Giai, tài hoa đủ cả, đang học năm hai, vô số người đẹp theo đuổi.

Không biết tại sao vừa thấy Sở Tương Tương đã liên tục tấn công, ngày ngày chờ đợi nhưng nàng luôn cự tuyệt y. Hấn không từ bỏ ý định, còn khiến người khác không thể lại gần, làm nàng rất khó chịu.

- Em không thể cho anh một cơ hội sao?

Lâm Trạch Giai không từ bỏ, ngăn cản không cho nàng đi khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Đánh không nhằm

Triệu Tiểu Nhã trong tay Tần Thiên mang về mặt hung phấn, ngực ép sát Tần Thiên để Tần Thiên muốn làm gì thì làm. Những nam nhân bên cạnh đi qua ghen tị, cái hạng lưu manh thôn như vậy mà có được người con gái đẹp, thật bất công.

- Tốt lắm, chúng ta đi tìm Tương Tương thôi.

Tần Thiên sóng vai cùng Tiểu Nhã. Tiểu Nhã gật đầu, hai người hướng tới học viện Hộ Sĩ. Nơi này đa số đều là nữ sinh, hơn nữa vóc người, tướng mạo cũng không tệ lời kéo rất nhiều nam sinh đến đây ngắm hoa. Rất nhiều kẻ vô si có tiền khoe của đến đây với mục đích của gái.

Tần Thiên không hứng thú với những người này, bởi bên cạnh anh đã có tiểu la lị để chúng thêm nhỏ rãi. Hơn nữa những người kia so với Tương Tương chỉ là hạt muối bỏ biển. Tương Tương là tuyệt mỹ, khiến người ta chảy nước dãi, nhất là cặp nhũ, khe ngực. Tần Thiên không biết tại sao mỗi lần nhìn thấy tâm liền rung động, bị cuốn hút bởi nàng.

- Mau mau, chị Tương Tương đang ở chỗ kia. Em thấy có một người đàn ông khi quần lấy nàng..

Tiểu Nhã chỉ chỉ một chỗ cách đó không xa. Tần Thiên nhìn quanh, quả nhiên Sở Tương Tương đang mang về mặt khó chịu nhìn một nam sinh.

- *Đi, chúng ta đi xem thử.*

Tần Thiên nói xong bước tới bên Trương Trương, Triệu Tiểu Nhã nắm tay Tần Thiên theo sau.

- *Buông tay ra, Lâm Trạch Giai, anh bỏ tôi ra..*

Sở Trương Trương nhìn khó chịu.

- *Trương Trương, cho anh một cơ hội, anh sẽ đối tốt với em.*

Lâm Trạch Giai giằng co Trương Trương, một mực cưỡng ép, không thể chối từ.

- *Buông cô ấy ra.*

Một âm thanh mạnh mẽ vang lên, nghe thấy tiếng Tần Thiên, Trương Trương rất mừng.

Lâm Gia Trạch tỏ vẻ khó chịu. Ông đây tán gái mà mày dám xen vào sao? Lâm Trạch Giai nhìn sang bên cạnh, nhìn Tần Thiên cùng với Tiểu Nhã xinh đẹp, không khỏi bất ngờ nhìn Tiểu Nhã. Nàng vội trốn sau lưng Tần Thiên.

- *Tần Thiên, anh tới rồi.*

Sở Trương Trương nhìn Tần Thiên vui vẻ, chạy đến nhưng tay bị Lâm Trạch Giai giữ chặt.

- *Mày là ai, nhóc con?*

Lâm Trạch Giai nhìn Tần Thiên giọng khinh khỉnh, nhìn quần áo trên người Tần Thiên tỏ vẻ khinh thường.

- *Tao là ai không liên quan đến mày, bỏ tay cô ấy ra.*

Bộ mặt Tần Thiên lạnh lùng, không có chút thiện cảm.

- *Hừ! Nhóc con, la lối cái gì? Mày biết mày đang nói chuyện với ai không mà các xược như vậy?*

Lâm Trạch Giai nhìn Tần Thiên khinh thường, chăm chọc.

- *Buông cô ấy ra, mày điếc à?*

Tần Thiên nhìn hấn, trong mắt toát lên sự lạnh lùng.

- *Địch...cho mình là ai, ra lệnh cho tao sao, không coi tao ra gì.*

Nam nhân nhìn Tần Thiên cười lớn.

- *Mày bỏ tay ra không?*

Tần Thiên hỏi câu nữa, đưa Tiểu Nhã ra một chỗ.

- *Hừ! Mày dọa tao à, mày không biết tao là ai sao? Lãnh đạo băng đưa xe đường phố là anh trai tao. Đại học Quang Châu cũng là địa bàn của đại ca tao. Muốn la lối với tao, thích chết à?*

Lâm Trạch Giai nhìn Tần Thiên cười lạnh. Tần Thiên nhìn hung hấn, khinh thường không thèm nghe lời cảnh cáo của hấn.

- *Băng đưa xe? Mày là em của thằng Đại Lâm giáo đầu?*

Tần Thiên nhìn có chút nghi ngờ, vốn có thể cho hấn một bài học nhưng nghe đến băng đảng đưa, Tần Thiên bỏ ý định. Băng đảng đưa xe là một trong những băng đảng y muốn tiêu diệt. Hiện tại không đủ sức đương đầu với băng đảng. Để tránh phiền toái, mặc dù không sợ nhưng cũng không muốn có kẻ thù giết.

- *Sao? Thế nào, sợ thì rút nhanh. Hôm nay tao thấy vui, xin lỗi rồi rút ngay.*

Lâm Trạch Giai nhìn Tần Thiên đắc ý, cho là Tần Thiên đã sợ.

- *Nể mặt đại ca mày, tao tha cho mày, không muốn đánh. Nếu không buông tay nếu không dừng trách...*

Tần Thiên nhìn Lâm Trạch Giai lạnh lùng.

- *Muốn chết sao? Ông mày vận cổ bây giờ.*

Lâm Trạch Gia giận dữ, hướng về hai người nhuộm tóc đứng gần đó vẫy tay. Hai tên đang vênh mồm như chó, thấy chủ gọi lập tức hướng tới Tần Thiên.

- *Tần Thiên ca ca.*

Tiểu Nhã có chút bận tâm, vội vàng nắm tay Tần Thiên.

- *Không sao, em đi ra một bên.*

Tần Thiên nhìn Tiểu Nhã.

- *Anh, cẩn thận nhé.*

Tiểu Nhã ngoan ngoãn vâng lời, đi một đoạn sau đó đứng nhìn.

- *Lâm Trạch Giai, đây là trường học, không được làm loạn. Anh mau đưa người của anh đi đi. Nguồn truyện: Truyện FULL*

Nàng nói vậy nhưng thật ra là muốn giữ thể diện cho hắn.

- *Đắc tội với tao à?*

Lâm Trạch Giai không để ý tới lời Trương Trương. ... Hai tên kia hùng hục xông đến.

- *Nhóc con, đắc tội với anh hai của chúng tao, mày chết đi.*

Một tên to mồm, muốn xông lên đập mạnh Tần Thiên.

- *Đồ bỏ đi.*

Tần Thiên cũng không né, đưa tay lên cực nhanh bắt được chân rồi vươn vai, dùng sức. Tên này bất ngờ không kịp phản ứng ngã ngửa lăn trên đất. Tần Thiên vừa nhấc chân, không chút do dự, một cước tung lên đầu gối của hắn.

- *Không....*

Tiếng kêu vang nhưng hơi chậm.

- *Rắc...*

Một tiếng giòn tan, trong nháy mắt chân kẻ kia bị Tần Thiên bẻ gãy, xương thò ra ngoài, thật đáng sợ.

- *A!*

Trong nháy mắt, tiếng hét như chọc tiết, hắn hai tay ôm đùi kêu thê thảm.

Mọi người nhìn khung cảnh xung quanh u mê, nhất là Lâm Trạch Giai. Hắn không nghĩ Tần Thiên mạnh tay đến vậy. chưa tới mười giây đã khiến một kẻ tàn phế, thật kinh hoàng vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Bị tấn công

- *Nhóc con, mày muốn chết?*

Thấy người anh em bị Tần Thiên đánh tàn phế, nhất thời sinh giận, liền rút một con dao sắc bén bỏ tới.

- *Dám dùng dao đâm, muốn chết?*

Tần Thiên quát lạnh, nhanh chóng tránh tên côn đồ cầm dao chém tía lia, một tay dương lên và một phát vào mặt tên con đồ. Tức khắc hắn quay tròn, kêu thảm thiết, máu mũi chảy lênh láng, nửa mặt sưng phồng.

Tần Thiên không bỏ qua, tung cước vào tay cầm dao, đánh bay con dao trên tay hắn. Sau đó cúi người nhặt, cầm dao chém thẳng xuống bàn tay không thương tiếc.

- Vút...

Một đao đi xuống, gọn gàng linh hoạt. Trong nháy mắt máu tươi chảy ra, bốn ngón tay bị Tần Thiên chặt đứt, làm cho hắn kêu ngào thảm thiết.

Tiểu Nhã bên cạnh sợ đến ngệt mặt trắng bệch, Sở Tương Tương nhú mồm, Lâm Trạch Giai ngo người, nhìn Tần Thiên chém đứt bốn ngón tay của tên côn đồ kia. Hơn nữa mặt mũi hắn không chút do dự, không thay đổi, kinh sợ.

- Buông tay. Người muốn biết cảm giác như vậy sao?

Tần Thiên nhìn Lâm Trạch Giai vẫn giữ chặt tay Sở Tương Tương, tay quơ quơ đao, máu đỏ tươi kinh người. Lâm Gia Trạch buông tay, rút về, đi về phía sau.

- Lần này mày được, tha cho mày lần này. Lần sau đừng để tao bắt được.

Tần Thiên nhìn Lâm Trạch Gia lạnh lùng, ném đao xuống đất, sau đó đi tới hướng Tiểu Nhã, ba người cùng nhau ra ngoài.

- Khốn kiếp, dám dă thương người của tao, làm tao mất mặt, thù này nhất định tao phải trả.

Lâm Trạch Gia nhìn Tần Thiên nắm chặt bàn tay, sau đó rút điện thoại gọi.

.....

- Anh vừa rồi thật đáng sợ. Anh chém đứt ngón tay hắn có thể gặp chuyện không may, cảnh sát sờ tới thì sao.

Trên đường về Tiểu Nhã lo lắng nhìn Tần Thiên.

- Không sao. Cảnh sát phải cảm ơn anh mới đúng, anh giúp họ loại bỏ tai họa.

Tần Thiên cười.

- Đúng rồi, lần sau hắn còn làm phiền, cứ báo anh.

Tần Thiên nhìn Tương Tương ngọt ngào nhưng sau đó đi nhanh về nhà.

Về đến nhà, Tiêu Du đã trở lại, mua rất nhiều đồ ăn. Thấy Tần Thiên lập tức gọi Tần Thiên vào giúp.

- Oa, chị mua nhiều thế, hôm này là ngày gì?

Tần Thiên nhìn Tiêu Du hỏi.

- Ngủ giấc, hôm nay là ngày em xuất viện, tự nhiên muốn ăn mừng.... Ồ... Chuyện gì xảy ra, em vừa đánh nhau sao?

Tiêu Du nhìn băng gạc trên tay Tần Thiên hỏi han.

- Chị, đừng hiểu lầm, em cứu người đàn bà chanh chua kia thoát khỏi kẻ du con. Chị không tin cứ hỏi xem.

Tần Thiên nhìn Tiêu Du.

- Đúng vậy, Tiêu Du, buổi trưa Tần Thiên đã cứu mình khỏi mấy kẻ côn đồ hung hãn.

Lý Phi Nhi lập tức nói, sau đó nàng tóm tắt lại những chuyện đã xảy ra, tuy nhiên nàng đơn giản đi rất nhiều. Nghe có vẻ hợp lý, Tiêu Du cũng không truy cứu nhiều. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm com

Com tối chuẩn bị rất nhanh, Tần Thiên để Tiểu Nhã cùng mẹ nàng qua ăn com. Một bữa com hòa thuận, trước mặt Tần Thiên rất nhiều mỹ nhân.

.....

Ăn com xong, Tần Thiên nghỉ ngơi một chút, liền ra ngoài, lấy xe đi về phố quây rượu, chuẩn bị thương lượng cùng Phong Tử xem tình hình Thiên Bang ra sao.

Rất nhanh, đến phố quây rượu, vẫn là chỗ cửa Hắc Sâm Lâm. Đây là Tần Thiên và Phong Tử thích đến nhất.

Xuống xe, Tần Thiên tới bên trong, Phong Tử chờ cửa lập tức nghênh đón.

- Sao, Tần Thiên không sao chứ? Phải nhập viện sao? Không nên xem thường, cánh tay còn chưa hồi phục?

Phong Tử đập ngực Tần Thiên một cái.

- Không sao, chuyện nhỏ, vào thôi.

Tần Thiên cùng Phong Tử hướng vào bên trong, Phi Bưu và Sấu Tử đã chờ sẵn. Tần Thiên vừa tới, Sấu Tử cùng Phi Bưu lập tức gọi Thiên ca. Tần Thiên gật đầu ra hiệu ngồi xuống.

- Phong Tử, kể cho tôi một chút tình hình hiện nay đi...

Tần Thiên nhìn Phong Tử, gật đầu.

- Tuần trước chúng ta nắm quyền quản lý rượu, thuận đường diệt sáu thế lực, nhưng chúng ta không có nhiều thu hoạch. Sau cuộc chiến, chúng ta chỉ chiêu mộ được thêm hơn mười tiểu đệ, thực lực tăng trưởng cực kỳ chậm chạp. Tôi hoài nghi có người âm thầm đứng sau lưng giật dây, muốn đối phó chúng ta. Vì vậy, những tên côn đồ các kẻ không dám gia nhập bang phái chúng ta, sợ bị tiêu diệt. Các bãi khác không có vấn đề gì, không có ai tới quấy rối. Những huynh đệ bị thương cũng đã an trí xong. Về mặt tài chính không có vấn đề, kế hoạch bang phái cũng đã hoàn thiện. Vấn đề hiện tại là chúng ta tìm kiếm một đại bản doanh.

Phong Tử nói.

- Uhm....Đại bản doanh tính sao?

Tần Thiên hỏi ba người.

- Theo bọn em, tạm thời thuê một chỗ làm tổng bộ, chờ ổn thỏa đã.

Sấu Tử nói.

- Em cũng thấy thế, hiện tại tình hình chưa ổn, thực lực còn yếu, tài vụ thiếu hụt, tạm thời không nên làm lớn, kiếm một chỗ thuê tạm đã.

Phi Bưu nói.

- Đúng, hiện giá phòng quá cao, chúng ta không có tiền mua một cộng lộng. Không nên bừa bãi kiếm một nơi, kiếm một chỗ gần địa bàn quản lý thuê tạm sau đó lên kế hoạch.

Phong Tử nói.

- Tốt... Cậu lo chuyện này, Phong Tử.

Tần Thiên đáp.

- Bang Bang...

Một tiếng gõ cửa vang lớn.

- Vào đi!

Phong Tử hô, lập tức có người mở cửa. Một tiểu đệ đầu đầy máu đi vào, té ngã. Bốn người kinh hãi, biến sắc.

- Có chuyện gì?

Phi Bưu hỏi tên đàn em.

- Không xong rồi anh Bưu, chúng đập phá hết rồi!

Tên đàn em nói.

- Địch....kẻ nào, bao nhiêu người?

Sấu Tử hỏi.

- Không biết, ba bốn mươi người, chỉ có vài huynh đệ ở chỗ đó, không phải đối thủ của chúng. Rất nhiều huynh đệ bị thương, chúng tuyên bố tiêu diệt chúng ta.

Tên đàn em đáp.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 89: Thủ đoạn của Tần Thiên

- Hừ. Dám đập bãi của chúng ta, muốn chết. A Bưu, Sầu Tử, lập tức triệu tập người của các người. A Bưu mang ba mươi hảo thủ đi theo tôi. Sầu Tử dẫn người ở phía sau áp trận, phòng ngừa có người thừa dịp loạn đánh tới. Phong Tử, cậu dẫn người giải quyết tốt hậu quả cùng an trí cho các huynh đệ bị thương. Tất cả đi theo tôi.

Tần Thiên lạnh lùng nói, sau đó liền đứng dậy đi ra khỏi cửa.

Mới ra khỏi cửa, chuông điện thoại của Tần Thiên liền vang lên. Hắn lấy ra nhìn, là Thạch Trung Ngọc gọi tới. Tần Thiên liền lập tức nghe máy.

- *Này, Tần lão đệ, chuyện gì vừa xảy ra? quán rượu của tôi tại sao lại bị đập phá?*

Thạch Trung Ngọc bên kia điện thoại, giọng nói rất bình thản, thật giống như không có quan hệ gì. Nhưng Tần Thiên không cho là như vậy.

- *Thạch ca, anh yên tâm, tôi sẽ cho anh một đáp án hài lòng. Anh giúp tôi chăm sóc bên cạnh sát cục cho tốt là được. Tôi nay hành động có thể sẽ rất lớn.*

Tần Thiên thần nhiên nói.

- *Tốt, tôi chờ tin tức tốt của cậu.*

Thạch Trung Ngọc bên kia nói xong liền cúp máy. Tần Thiên cũng cắt điện thoại, nhưng ngay sau đó mang người nhanh chóng chạy qua phía Thạch Trung Ngọc bên kia.

Giờ phút này, ở Thạch Trung Ngọc bên kia, cả cửa quán rượu toàn là người bị đá thương, toàn bộ khách bên trong chạy sạch, đồ vật bên trong bị nện rối tinh rối mù, ba bốn mươi tên hỗn hỗn tay cầm thiết côn hoặc đứng chắn trước cửa, hoặc là ngồi, tựa hồ đang chờ một người đặc biệt nào đó.

Trong nhóm người này, cầm đầu là một đại hồ tử, thân hình cao lớn khôi ngô, cơ bắp nở nang. Thêm vào đó là một cặp kính đen lúc đêm khuya, cầm trong tay một thanh đao tây qua rí máu. Dưới chân hắn là cả đám nhân viên người toàn là máu, cũng không có chết đi, nhưng tay chân tất cả đều tàn phế.

- *Hừ. Thiên bang, chết cười tao, chỉ là một đám bèo bọt mà thôi.*

Tên đeo kính đen nhìn khắp mặt đất ngổn ngang mà kính thường cười lạnh, đao trong tay vẩy từng giọt máu xuống đất, thoạt nhìn thật kinh người.

Tần Thiên bên này, Phi Bưu cùng với Sầu Tử rất nhanh tập trung người đầy đủ, cùng là áo T-shirt màu đen, cầm trong tay ống tuýp, sải bước thẳng hướng quán rượu Thạch Trung Ngọc bên kia. Đồng đảo một trăm người, nhìn qua khí thế mười phần, người đi đường chung quanh nhìn thấy lập tức vội rút tránh né.

- *A Bưu, mang người đi theo tôi. Sầu Tử, coi trọng phía sau, đừng cho kẻ nào thừa dịp nước đục thả câu.*

Tần Thiên phân phó nói, ngay sau đó cùng với Phi Bưu và hơn ba mươi huynh đệ hướng quán rượu Thạch Trung Ngọc bước tới, sắc mặt mọi người không đổi.

Nhóm người nhanh chóng đi tới quán Thạch Trung Ngọc. Từ thật xa, Tần Thiên đã nhìn thấy tình cảnh của quán rượu, trong mắt không khỏi lộ ra một tia sát ý, dưới chân nện bước càng thêm nhanh, rất nhanh liền đi tới trước quầy rượu.

Bọn người đập phá quán rượu thấy Tần Thiên mang người tới, vội rút đứng lên, hướng Tần Thiên vây lại, cả đám mặt mũi đều là bất thiện. Lão đại của bọn chúng là tên kính đen nhìn Tần Thiên tới, lập tức lắc đầu, lộ vẻ mặt khinh thường. Hắn hướng Tần Thiên tới, hai bên nhân mã dồn thành một khối. Trong nháy mắt, tràng diện liền tràn đầy một cỗ mùi máu tươi nồng đậm, một cuộc ác chiến sắp bắt đầu.

- *Mày chính là lão Đại của đám Thiên bang rẻ rách kia sao?*

Nam tử đeo kính đen đi đến trước mặt Tần Thiên, giọng nói bất thiện, liếc xéo mắt đánh giá Tần Thiên, trong mắt đầy vẻ khinh thường.

- *Mày là thằng nào, sao lại đập bãi của tao?*

Tần Thiên nhìn tên kính đen thần nhiên nói.

- *Tao là bố mày đấy, tao đập bãi của mày đấy, mày khó chịu à? Làm gì được tao nào, mày cần tao sao?*

Tên đeo kính đen nghiêng khảm đao hướng về phía Tần Thiên lớn lối nói.

- *Bãi của tao, còn có tiểu đệ của tao, cũng bị mày đá thương. Lấy ra một trăm ngàn, tao liền thả mày đi.*

Tần Thiên nhìn kính đen nam tử thần nhiên nói, không nóng không lạnh.

- Ha ha ha... Nhóc con, mày uy hiếp tao? Chết cười tao mất. Một cái thể lực vừa lên mà thôi, lại dám uy hiếp tao. Mày muốn chết sao?

Nam tử vừa nói trực tiếp đưa tay đâm vào ngực Tần Thiên một cái, Tần Thiên nhất thời không phòng bị liên tiếp lui về phía sau. Phi Bưu lập tức liền muốn vung gậy đi tới, lại bị Tần Thiên ngăn cản.

- Rất tốt, đủ lớn rồi.

Tần Thiên nhìn một chút vào ngực mình bị nam tử lưu lại một vết máu tươi thần nhiên nói.

- Lớn rồi thì thế nào, mày có thể làm gì tao sao? Mày không phải là rất có khả năng sao? Thoáng cái tiêu diệt sáu cái thể lực sao? Hiện tại làm sao kinh sợ như vậy? Tới đi, đánh với ta, xem làm sao mày dám đánh với tao?

Tên đeo kính đen vừa nói, một bên xô đẩy chặn đường Tần Thiên, thần thái cùng bộ dáng cũng cực kỳ lớn lối. Thiên bang huynh đệ cũng nhin không được rồi, nhưng Tần Thiên còn chưa lên tiếng, ai cũng không dám động.

Lúc này, chuông điện thoại của Tần Thiên lại vang lên. Tần Thiên lấy ra vừa nhìn, là Sáu từ điện thoại, lập tức nghe máy.

- Thiên ca, anh nói không sai, quả nhiên có mai phục. Con mẹ nó chính là một đám hồ giấy, đám mai phục chung quanh quây rượu mới là quân chủ lực. Ở trước mặt anh chỉ là một chi tạp quân, ở đây mới là một tổ hợp các thể lực. Tôi mới bắt được một tên tiểu đệ của chúng nó hỏi ra. Bọn họ chuẩn bị bọc hậu chúng ta. Đợi đến khi chúng ta động thủ trước, bọn chúng sẽ từ trong ra ngoài từ ngoài vào trong vây giết chúng ta.

Sáu Từ ở điện thoại bên kia nói.

- Tốt, biết rồi. Bên này tôi sẽ động thủ trước, cậu bên kia xem rồi hành động.

Tần Thiên nói xong lập tức liền cúp điện thoại, đưa điện thoại di động để trong túi áo. Vừa rồi hắn vẫn không có động thủ, chính là vì đợi tin tức từ Sáu Từ.

- Nhóc con, đánh tao đi. Mày sợ sao? đánh tao đi.

Tên đeo kính đen lại một lần nữa lớn lối, một tay hướng ngực Tần Thiên đâm tới. Nhưng là lần này hắn không chạm được tới đến Tần Thiên được, hơn nữa, đã vĩnh viễn mất đi tánh mạng.

- Chết. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Tần Thiên quát lạnh, trực tiếp một phát bắt được cánh tay nam tử, mạnh mẽ liền xuất thủ. Trong nháy mắt, đầu gối hung hăng ngực đỉnh đập vào ngực nam của nam tử. Một cước này, Tần Thiên căn bản cũng không có nương tay, một lực mạnh mẽ chính diện đập xuống.

- Chết đi.

- A.

Trong nháy mắt, một tiếng kêu kinh thiên thảm thiết vang lên, cuộc chiến đấu này trong nháy mắt khai hỏa. Đầu gối Tần Thiên trực tiếp đem lồng ngực nam tử đánh lún sâu vào, xương toàn bộ vỡ vụn, một cái xương sườn lại càng trực tiếp đâm xuyên qua trái tim tên kia, gai xương sống cùng đâm ra ngoài. Xương màu trắng, máu tươi tràn lan. Nam tử chẳng qua là hét thảm một tiếng, tánh mạng còn lại vẫn chưa tới ba giây đồng hồ thời gian. Một cái tay khác của Tần Thiên trực tiếp đoạt lấy thanh đao trong tay kẻ kia.

- Đi tìm chết.

Tần Thiên trực tiếp một đao chém ngang đầu, một đao sắc gọn trực tiếp cướp đi tính mạng hắn.

Trong nháy mắt, toàn trường yên tĩnh.

Đám hỗn hồn chung quanh nhìn tràng diện kinh dị này liền lập tức bị làm cho ngơ ngẩn. Đây là cái gì? Người cầm đầu bên mình không tới mười giây liền bị Tần Thiên trực tiếp chém giết. Hơn nữa tràng diện lại máu tanh như vậy, thủ đoạn lại tàn nhẫn như vậy, quá kinh khủng. Trong giây lát, hai bên nhân mã cũng là sững sờ. Không ít tên vừa bước chân vào giang hồ nhìn thấy cảnh kinh dị như vậy liền nôn thốc ra.

Thiên bang huynh đệ nhìn lão đại của mình cư nhiên đáng sợ như vậy, trong mắt tràn đầy vẻ rung động, đối với Tần Thiên sùng bái tới cực điểm.

- Diệt bọn nó.

Tần Thiên quát to.

Trong nháy mắt, huynh đệ Thiên bang lập tức liền vung đao găm hướng đối diện giết tới.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 90: Máu nhuộm đỏ phố

Trong nháy mắt, hai bên nhân mã đã lập tức giao chiến, cả đám tiểu đệ ai nấy đều rất hung hãn. Thấy lão đại mình mạnh mẽ như vậy, đứa nào cũng cố gắng tung hết sức, thiết côn trong tay liều mạng vùng tới vùng lui, cứ nhắm đầu đối phương mà bổ tới.

Tần Thiên vùng dao găm, lao vào giữa đám đông, cứ nhìn thấy địch là chém, thủ đoạn cực kỳ bạo lực. Cứ một nhát dao là chặt xuống một cánh tay của đối phương hoặc trực tiếp chém đứt bắp đùi, máu thịt lẫn lộn. Trong khoảnh khắc, khắp nơi trên mặt đất đều là máu tươi và thịt vụn, tiếng kêu thảm thiết xen lẫn tiếng rên rĩ.

- *Tới, giết chết bọn chúng.*

Bỗng một tiếng quát to vang lên, ngay sau đó xuất hiện trong vòng vây toàn đao và côn cuộn cuộn hướng Tần Thiên mà đánh.

- *Đại ca cẩn thận.*

Phi Bưu hô lớn, một gậy trực tiếp đập chết một tên và chuyển sang mục tiêu tiếp theo.

Tần Thiên một tay bỏ xuống đầu một tên, xoay quay đầu nhìn lại. Trong vòng vây có khoảng sáu bảy mươi người đang xông đến đây, Tần Thiên lập tức vùng dao găm xông tới.

- *Một đám vô dụng, chết luôn đi.*

Tần Thiên chọt quát lên, huy động mã tấu, cả người giống như đã nổi điên lên rồi. Tốc độ nhanh đến cực hạn, trong nháy mắt đã vọt tới một tên, trực tiếp chặt ngang hông của hắn.

- *Huuuu...*

Trong phút chốc, người này liền bị Tần Thiên chém đứt nửa người, thân trên và dưới trực tiếp chia lìa. Một lượng lớn máu tươi trực tiếp phun ra như suối, cảnh tượng cực kỳ thê thảm.

- *Giết hắn đi.*

Những người còn lại nhìn Tần Thiên giết chết đồng bạn mình một cách tàn nhẫn như vậy, lập tức quát to, nhanh chóng hướng Tần Thiên vây giết tới. Dao găm, côn sắt và mã tấu trong tay nhắm thẳng vào Tần Thiên.

- *Hừ. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm com.*

Tần Thiên hừ lạnh một tiếng, dao găm trong tay trực tiếp phóng ra ngoài, cắm thẳng vào một tên một cách vô cùng chuẩn xác, trực tiếp xuyên qua đầu, lấy mạng của hắn.

Sau một kích trúng mục tiêu, Tần Thiên không dừng lại mà cả người trực tiếp giết tới một tên bên cạnh. Sau đó Tần Thiên liền nắm lấy một tên khác, che trước mặt mình, kết quả là "*lá chắn người*" trực tiếp bị đồng bạn một đao chém chết. Tần Thiên nhặt khảm đao của một tên đã chết, vùng mạnh lên, trong nháy mắt đem hai tên địch đang ngấp nghé ám sát kế bên mà băm ra.

- *Aaaaa...*

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục, một lượng lớn máu tươi rơi vãi trên mặt đất. Tần Thiên tiếp tục cho hai tên này một đao. Một luồng đao mang xẹt qua, trực tiếp đem đầu hai tên đó cắt trúng. Máu tươi phun ra, hai tên này trực tiếp ngã xuống.

Đối mặt với thủ đoạn máu tanh của Tần Thiên, mười mấy người vây công hắn không khỏi sợ hết hồn, ngây người một lúc. Trong khoảnh khắc đó, Tần Thiên trực tiếp dùng khảm đao bổ vào ngang đùi bọn hắn. Một tên trực tiếp bị Tần Thiên chém trúng, trong nháy mắt cả người ngã xuống đất. Kết quả là còn bị người của mình ngộ thương, trong nháy mắt đã chết.

- *Tránh ra, để tao tới.*

Từ phía sau truyền tới một tiếng quát to, ngay sau đó, một nam tử tay mang một khảm đao hướng Tần Thiên lao tới. Mặt người này đã gần như bị hủy, cũng không khác đầu phụ khô mảy, làm người khác có cảm giác dọa người.

- *Mày đi chết đi.*

Nam tử phần nộ quát, mạnh mẽ hướng Tần thiên vùng dao chém qua. Tốc độ so với bình thường cuộn cuộn nhan hơn rất nhiều, một đao liền nhanh

chóng tới trước mặt Tần Thiên.

- *Hừ. Muốn chết.*

Tần Thiên quát lạnh, thân thể nghiêng một cái, né được thế công của nam tử. Sau đó chuẩn bị vung đao phản kích, nhưng không ngờ nam tử lại chuyển hướng của đao, một lần nữa hướng Tần Thiên chém tới.

Tần Thiên lại phải một lần nữa lách người né tránh. Nam tử thừa thắng mà lên, hung hăng hướng cánh tay Tần Thiên mà chém ngang tới.

- *Cũng có chút thủ đoạn nhưng là chưa đủ. Người đây là muốn chết.*

Tần Thiên lạnh lùng nói, một tay mạnh mẽ vung đao chém tới nam tử, tên kia lập tức né tránh. Kết quả là một tên tiểu đệ xui xẻo phía sau gặp tai ương ăn nguyên một đao vào đầu.

Mà Tần Thiên thừa dịp nam tử né tránh, liền trực tiếp một bước lần tới trước mặt nam tử. Một quyền hung hăng đập vào mặt của hắn.

- *C.. r.. ấ.. c...*

Xương mặt tên nam tử trực tiếp bị Tần Thiên nện đứt. Khuôn mặt cũng lõm vào, con ngươi trực tiếp phun ra, cả người trong nháy mắt ngã xuống đất. Tần Thiên nhanh chóng giơ chân lên, hướng đầu nam tử mà đạp xuống.

- *Thình thịch. Thình thịch.*

Cứ như vậy một tên hung hãn to con bị Tần Thiên đạp chết dưới chân.

Những người vây giết Tần Thiên nhìn thủ đoạn tàn nhẫn của hắn, nhất thời kinh hãi, không tự chủ được lùi về sau một chút, hít một ngụm khí lạnh. Thật là quá đáng sợ, đây là con người sao, thực giống với ma quỷ mà.

- *Sợ cái gì mà sợ, xông lên giết chết hắn.*

Một thanh âm vang lên, sau đó lại có mười mấy người vội vàng hướng Tần Thiên xuất thủ.

- *Thiên ca, tôi tới đây.*

Phi Bưu hô lớn, trực tiếp mang theo tiểu đệ của mình giết tới gần. Phía bên phía kia toàn bộ đã bị hắn giải quyết, bất quá tiểu đệ dưới trướng đã bị thương hơn một nửa.

- *Chém chết bọn chúng.*

Có một người hô lớn, lập tức toàn bộ hơn bảy mươi người xông tới vây Tần Thiên lại. Nhất thời, đám tiểu đệ ngã xuống rất nhiều. Tần Thiên mặc dù lợi hại nhưng cũng chỉ là một người, vẫn không có cách nào đối kháng nhiều người như vậy. Chỉ có thể đảm bảo chính mình không bị thương.

Nhưng là bọn Phi Bưu thì không được. Rất nhiều người trên thân thể đã có vài vết thương, có bốn, năm vết đao, ngay cả Phi Bưu cũng thế. Trên người cũng có bốn, năm vết thương, máu tươi đầy người.

- *Diệt đám khốn kiếp này đi.*

Lúc này, một người gầy xông tới, mang theo năm sáu chục người, chui ra từ vòng vây xung quanh. Trong nháy mắt đã vây chặt đám địch nhân của Tần Thiên. Đám người mới gia nhập này thật giống như nổi điên rồi. Sáu Tử cầm trong tay hai thanh đao, trực tiếp xông vào đối phương đại khai sát giới. Trong lúc nhất thời máu tươi, thịt vụn văng đầy trời.

Sáu Tử và những tên còn lại thật giống như chó điên, cứ liều mạng nhào vào đối phương mà chém giết. Trong khoảnh khắc, đám địch nhân đại loạn, không ngờ phía sau lại có người.

Áp lực của bên Tần Thiên nhất thời giảm đi.

- *Giết chết bọn chúng.*

Phi Bưu là lớn. Hắn giết người tới đỏ mắt rồi, mạnh mẽ cầm lấy đao găm hướng về địch nhân mà chào hỏi. Những tên này nhìn tình hình không ổn, khác hẳn với lời lão Đại nói. Đây không phải là vây giết người khác mà là mình bị vây giết. Lập tức cả đám tan rã, ôm đầu chạy trốn.

Không tới mười phút, cả đám địch nhân tan rã, người thì chết, kẻ thì bị thương, ai trốn được thì trốn rất nhanh. Trên đường cái cuối cùng chỉ còn lại đám Tần Thiên. Đối phương tới có hơn bốn mươi người, cơ hồ toàn bộ bị trọng thương. Từ trong cũng có hơn mười người.

Cả khung cảnh toàn bộ máu tanh, khắp nơi đều là gãy tay, đứt chân hoặc là đầu. Trên mặt đất vương vãi máu tươi, chân tay, thịt vụn nhìn qua cực kỳ kinh dị. Trên đường cái không ai dám đi ra, chỉ dám ở trong phòng nhìn ra ngoài. Hơn nữa còn đem cửa sắt gao khoá chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 91: Bồi thường

- Ê Sáu Tử, mày lập tức đi kiểm tra thương thế của anh em 1 chút.

Tần Thiên nói với tên Sáu Tử, Sáu Tử liền phân phó xuống dưới. Tần Thiên thì rút di động ra gọi cho Phong Tử để cho hắn tới đây dọn dẹp hiện trường. Phong Tử nói đã biết rồi lập tức cúp điện thoại.

Sau đó không tới 10 phút, bốn năm chiếc mini bus dừng lại, mọi người nhanh chóng giúp các thành viên mang người bị thương đi. Nhưng mày của đối phương thì không ai quan tâm.

- *Thiên ca, tổng cộng có hơn 20 người bị thương, trọng thương hơn 10 người. Những người khác thì bị thương nhẹ.*

Tên Sáu Tử rất nhanh liền báo cáo.

- *Tốt lắm, à, nói cho tao nghe 1 chút, lần này là có bao nhiêu thể lực tham gia?*

Tần Thiên nhìn tên Sáu Tử hỏi

- *Tổng cộng có 4 thể lực, nhưng toàn loại tiểu thể lực. Phân biệt là Mạnh Nam, A Báo, Trần Hạt Tử cùng Triệu Lục Tử. Bọn đầu sỏ này 1 tên cũng không tới nhưng thủ hạ tiểu đệ phục kích chúng ta cũng xuất ra đến 80% thực lực rồi. Đám này đang hội họp bên chỗ của Trần Hạt Tử.*

Tên Sáu Tử nói.

- *Tốt, dám đứng đến tao, đập phá địa bàn của tao, tối này tao sẽ cho bọn chúng chết. Thuận tiện giúp những thể lực khác không có mắt nhìn người biết thực lực của chúng tao đi. Sáu tử, mày chuẩn bị 1 chút, đem những anh em không bị thương tập hợp lại. Tối này chúng tao chuẩn bị đại khai sát giới. A Buu, mày không nên đi, tốt nhất nên trị thương trước.*

Tần Thiên nhìn tên Sáu Tử rồi chuyển sang mập mập nói 1 câu. Mập mập gật đầu, hắn quả thật đã bị thương nặng, trên người đã có 7,8 vết đao rất sâu, phải nhanh chóng trị liệu.

- *Tốt, các anh em, đi nào.*

Tên Sáu Tử quát to, mọi người lập tức theo phía sau Tần Thiên, chậm chậm hướng địa bàn của Trần Hạt Tử tiến tới.

Giờ phút này, ở 1 quầy rượu cuối phố tên là "*Kinh Điển 1993*". Bên trong quán rượu, tại một căn phòng riêng, bốn người ngồi ở bên trong. Bốn người này lúc khuya đã sai người ra đập địa bàn của Tần Thiên. Cả đám một tay đang ôm cô gái 1 tay cầm chén rượu nhắm nháp. Ở đối diện đang có một tên chỉ có một con mắt, hắn đang trực tiếp cời quần, cười lên một cô gái, một cô gái khác thì đang liếm trứng cho hắn. Tên này chính là Trần Hạt Tử.

Bên cạnh hắn có 1 tên mập ục ịch cả người, hai tay đang ra sức chà xát bóp lấy nhũ phong của 2 cô gái bên cạnh. Hai nàng yêu kiều thờ gấp liên tục, vẻ phấn thật giả thì không biết.

Hai người còn lại thì vẫn đang nhắm nháp rượu. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm com

"Thành thịch!"

Bỗng nhiên lúc này cửa ghé lô mạnh mẽ mở ra, một tên tiểu đệ đi tới. Bốn người bên trong nhất thời vô cùng bất mãn.

- *Chuyện gì?*

Tên nam tử còn một con mắt hỏi

- *Lão Đại, người của chúng tao đã bị diệt, chỉ có mười mấy người chạy thoát.*

Tên tiểu lâu la phát run nhìn Trần Hạt Tử mà nói.

- *Cái gì?!!*

Bốn người nhất thời cùng hô to lên.

- *Tại sao lại như vậy? Chúng ta tung nhiều người như vậy vậy đánh, làm sao lại toàn quân bị diệt?*

Trần Hạt Tử nói với vẻ không thể tin được.

- *Đúng, như thế nào mà toàn quân bị diệt được?*

Tên mập ục ịch cũng nói.

Ầm ầm!

Phía bên ngoài truyền tới một tiếng ồn, sau đó liên tiếp vang lên, tựa hồ như là cái gì đó bị nện trúng. Sau đó lại truyền tới tiếng người kêu la.

- *Chuyện gì thế? Mày, mau đi xem 1 chút.*

Trần Hạt Tử lập tức nói.

"*Thình thịch!*"

Aaaa!

Trần Hạt Tử vừa đứng lên. Bỗng nhiên một người đầy máu đã bị ném vào ghế lô, trực tiếp rơi tới trước mặt Trần Hạt Tử. Tiếp đó là 1 nam tử đẹp trai, tay cầm khảm đao xông vào. Đó là chính là Tần Thiên.

- *Không cần ra ngoài xem đâu, chính là tao đang đập phá địa bàn của mày đấy!*

Tần Thiên nhìn Trần Hạt Tử nói, khảm đao trong tay còn đang nhỏ máu.

- *Mày là Tần Thiên?!*

Tên mập ục ịch lập tức thất thanh kêu lên.

- *Cảm ơn, không ngờ tao lại nổi danh như vậy, đến mày cũng có thể nhận ra tao rồi.*

Tần Thiên rất lễ phép nhìn tên mập ục ịch mà nói

- *Mày muốn làm gì? Lại dám dẫm thương người của tao. Muốn chết à?*

Trần Hạt Tử nhìn Tần Thiên giận dữ nói.

- *Thật sao, mày cũng thấy rồi đấy, tao chẳng những dẫm thương hấn mà còn giết chết hấn kìa!*

Tần Thiên đi tới trước cái người máu me trước mặt. Hấn vừa mỉm cười nhìn Trần Hạt Tử nói vừa mạnh mẽ nhấc chân đạp mạnh vào đầu tên tiểu đệ nằm dưới đất.

Bụp!

(Biên: Một số cảnh có nội dung bạo lực đã được lược bỏ, chúc các bạn vui vẻ khi đọc truyện)

Aaaaaaaa!

Những nữ nhân kia nhất thời hoảng sợ kêu to lên, liền đó bị tên Sáu Tử ném ra ngoài.

Trần Hạt Tử cùng ba tên còn lại sắc mặt đại biến, một trận trắng bệch. Thủ đoạn tàn nhẫn của Tần Thiên thiếu chút nữa làm bọn họ nôn ra, cảm giác Tần Thiên thật phi nhân loại, lại có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy.

- *Sao rồi, 1 màn đẹp mắt nhỉ? Hấn đã chết, các mày còn muốn đánh tao không, muốn giết tao không?*

Tần Thiên không chút kiêng kỵ nhìn bốn tên bên trong. Ngay tại chỗ bày ra bộ dáng cả người lẫn hành động đều vô hại. Bốn tên này vừa nhìn, nhất thời cảm thấy một trận gió lạnh và mùi máu thoang thoang rợn người.

- *Mày muốn làm gì? Tao muốn kiện mày. Nơi này là địa bàn của chúng tao, dẫm tội với chúng tao, mày đừng hòng đi ra ngoài!*

Trần Hạt Tử lớn tiếng nhìn Tần Thiên mà nói.

Huuuuuu!

Trần Hạt Tử vừa mới dứt lời, thanh khảm đao liền mạnh mẽ bay tới, chém đứt đuôi của Trần Hạt Tử.

Aaaaa!

Trần Hạt Từ nhất thời kêu thảm thiết, bắp đùi máu tươi chảy ròng ròng. Tàn Thiên một bước xông tới, trực tiếp đạp hấn té trên đất, một chân dẫm lên ngực của hắn. Một lúc sau Tàn Thiên mở miệng nói:

- *Hiện tại mày đã biết hoàn cảnh của mày chưa?*

"Mày C..r...ấ..c"

Trần Hạt Từ vừa muốn mở miệng liền trực tiếp bị Tàn Thiên dẫm nát các đầu ngón tay. Xương cốt của hắn trực tiếp bị đạp vỡ. Nháy mắt Trần Hạt Từ kêu la thảm thiết, hù dọa ba tên còn lại kinh hãi không thôi.

- *Sao rồi? Đã biết tình cảnh của của tụi bây chưa?*

Tàn Thiên quay đầu lại nhìn ba tên kia, chúng lập tức gật đầu, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra. Mọi người trong lòng âm thầm hỏi hận, không có chuyện gì lại đi trêu chọc loại người độc ác này làm gì a.

- *Hiểu được là rất tốt. Vậy chúng tới ngồi lại nói chuyện 1 chút.*

Tàn Thiên nhìn bọn họ, 1 tay nhấc Trần Hạt Từ ở trên mặt đất ném về phía ba người bên kia. Sau đó ngồi xuống đối diện bọn họ.

- *Bọn mày có 4 người, ăn no không có chuyện gì đi đập phá địa bàn của tao. Hơn nữa lại làm tao phải giết người. Chúng mày nói xem, khoản này nên tính toán như thế nào a?*

Tàn Thiên cầm lấy dao găm nhìn 3 tên đối diện nói.

- *Mày...Mày muốn bao nhiêu?*

Tên mập ục ịch khản trương nhìn Tàn Thiên. Thủ đoạn của Tàn Thiên thật sự đáng sợ, hắn cũng không muốn bị ngược đãi, hay là nên bỏ ra ít tiền để trừ tai họa thì hơn.

- *Rất thẳng thắn, tao thích, tao không muốn xin nhiều lắm, chúng mày mỗi người mười vạn là được rồi, tao liền tha cho chúng mày rồi đi.*

Tàn Thiên nhìn 4 người nói.

- *Cái gì! Mười vạn?!*

Bốn người trực tiếp đồng thanh kêu lên.

- *Sao? Chê ít à? Vậy thì hai mươi vạn vậy!*

Tàn Thiên nhìn bốn người bọn họ nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Cuộc gọi của cô giáo xinh đẹp

- Các người đây là ăn cướp a!

Trần Hạt Từ giận dữ nói. Sau khi nghe Tàn Thiên nói, hai chân hắn như nhũn ra. Mở miệng là đòi hai mươi vạn a, chỗ của hắn cũng không có nhiều như vậy. Nếu cố gắng chống đỡ thì chỉ được khoảng vài vạn.

- *Đúng đấy, chúng tao lấy đâu ra nhiều tiền như vậy được.*

Tên mập ục ịch cũng nói.

- *Tao chính là cướp đoạt đó, chúng mày làm gì được?!*

Tàn Thiên cường thế nhìn bọn họ mà nói.

- *Mày....!*

Trần Hạt Từ bây giờ rất hận chính mình, khi không tự dừng lại rơi vào tay Tàn Thiên làm gì cơ chứ.

"Hừ! Dám đập phá địa bàn của tao, lá gan của mày thật là lớn. Hôm nay nếu mỗi người chúng mày không thể bỏ ra một cái giá làm tao hài lòng thì đừng mơ rời khỏi đây, bỏ cái mạng lại!"

Tần Thiên lạnh lùng nhìn bọn họ, một cổ khí phách vô hình trên người hấn phát ra. Bốn người chỉ nhìn Tần Thiên mà không dám nói, sợ Tần Thiên một cước đạp vỡ đầu.

Cuối cùng, cả bốn người bất đắc dĩ không thể không làm gì khác hơn là bỏ tiền ra. Trần Hạt Từ đem tất cả gia tài ra, cũng chỉ có hơn sáu vạn, Ba người kia tổng cộng bỏ ra hơn hai vạn, một đồng cũng không còn sót, ngay cả cha mẹ ruột cũng đem ra thế độc luôn rồi.

Tần Thiên để cho bọn họ móc hết tiền ra, liền đem cả bốn người bọn họ giao cho Phong Từ xử lý. Phong Từ hớn hờ tiếp nhận, còn về phần hấn muốn làm gì thì không ai biết nhưng là sau tối nay, cả bốn người này chắc chắn đều biến mất.

Buổi tối hôm đó, tên bang phái của Tần Thiên đã vang danh. Chỉ trong một đêm đem bốn cổ thế lực tiêu diệt hết. Đem toàn bộ địa bàn của bọn họ thu vào trong túi. Hành động của hấn làm các thế lực khác khiếp sợ. Những tên trùm ban đầu không quan tâm bây giờ lại phải xem xét kỹ lại cái thế lực mới nổi này một lần nữa.

- Người nào cho là tao dễ động tới, tao liền cho bọn chúng diệt vong.

Tần Thiên nói một câu như vậy sau khi diệt bốn thế lực lớn. Những lời nói này cực kỳ lớn lối, cực kỳ cuồng vọng. Nhưng là các thế lực khác cũng không có một tiếng chê cười, mà thật tình nghiêm túc tiếp thu. Bởi vì Tần Thiên mang cho bọn hấn rung động thật sâu. Thật là đáng sợ, bọn họ có lý do để tin tưởng lời của Tần Thiên.

Sau khi giải quyết bốn thế lực, Tần Thiên liền giao phó tốt cho Phong Từ giải quyết tốt hậu quả của chuyện tình. Đồng thời để cho Phong Từ bồi thường tổn hại của bọn Thạch Trung Ngọc. Sau đó, hấn tìm một bộ quần áo thay rồi chuẩn bị về nhà. Nhưng đi động lúc này lại vang lên, Tần Thiên rút ra xem, thấy là Lâm Hiểu Di gọi tới. Hấn vui vẻ nghĩ rằng nửa đêm gọi cho hấn liệu có phải là muốn làm chuyện đó không a.

- Cô Lâm tìm em có chuyện gì sao?

Tần Thiên nói vào điện thoại hỏi.

- Không có gì, tôi có một chút nhớ cậu. Cậu tối nay có thể hay không qua nhà tôi nói chuyện a?

Lâm Hiểu Di ở đầu dây bên kia vui vẻ hỏi dò.

- Hắc hắc, lão sư à, cô có phải nửa đêm ngủ không được, nhớ đại bông của em rồi phải không?

Tần Thiên cười tao đùa giỡn nói.

- Không có ... Không có a. Tôi chính là có chút nhớ cậu thôi, nếu cậu không đến cũng không sao.

Lâm Hiểu Di giọng nói cực kỳ bối rối.

- Hắc hắc, cô không cần giải thích, em hiểu mà, em liền lập tức tới ngay.

Tần Thiên nói xong liền cúp điện thoại. Bắt một chiếc taxi hướng nhà Lâm Hiểu Di đi tới.

...

Bên kia Lâm Hiểu Di đang vui vẻ, bỏ điện thoại xuống, ngồi ở bên giường. Tim đập càng ngày càng nhanh, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng. Tần Thiên nói không sai, năng đúng là đang cần tiểu đệ đệ của Tần Thiên để giải quyết bức bối trong người.

Bởi vì mới vừa rồi nàng nhàm chán, vừa xem một bộ JAV, kết quả phía dưới liền ướt một mảng lớn, rất là khó chịu. Nếu là bình thường, Lâm Hiểu Di có thể tự an ủi cũng được, nhưng từ sau khi được tiểu đệ đệ của Tần Thiên hầu hạ qua, ngón tay của nàng vô luận thế nào cũng không làm nàng thoả mãn. Cuối cùng suy nghĩ thật lâu, thu hết dũng khí gọi điện thoại cho Tần Thiên.

"Ta có phải đã trở thành một nữ nhân phóng đảng không?"

Lâm Hiểu Di trầm nghĩ, Tần Thiên hình như cũng sắp tới rồi. Trái tim lại lập tức nhịp đập tán loạn. Nàng vội vàng đứng lên, sửa sang lại y phục. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Hai mươi phút sau, tiếng gõ cửa vang lên, phía ngoài truyền tới thanh âm của Tần Thiên, Lâm Hiểu Di lập tức đứng lên, vội vàng đi mở cửa. Vừa mở cửa ra liền nhìn thấy Tần Thiên với vẻ mặt cười tà, nhất thời tâm tình không khỏi hoảng hốt.

- Cậu ... Cậu đã đến rồi, mau vào, mau vào đi.

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên, lộ ra vẻ khấn trương.

- Lão sư, đồ ngủ của cô thật đẹp!

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nói, đồ ngu của nàng là loại to, hơn nữa là loại thật mỏng và mờ ảo, cộng thêm Lâm Hiểu Di không mặc áo ngực vào buổi tối, hai hạt đậu nổi lên rõ ràng trước áo, nhìn qua cực kỳ hấp dẫn.

- Sắc lang, không cho phép cậu nhìn!

Lâm Hiểu Di vội vàng che kín cảnh xuân trước mắt, trên mặt lại là một mảng đỏ ửng, thoát nhìn càng thêm xinh đẹp.

Tần Thiên nhìn bộ dạng của Lâm Hiểu Di, trực tiếp đóng cửa lại. Sau đó một tay ôm Lâm Hiểu Di, đem nàng kéo vào lồng ngực mình. Mũi người thấy mùi thơm của nàng, vẻ mặt mê say.

- Tần Thiên, cậu mau buông ra!

Lâm Hiểu Di bị Tần Thiên cưỡng ôm như vậy, nhất thời có chút kinh hoảng, thân thể không ngừng cự quật.

- Lão sư, chẳng lẽ cô không hi vọng như vậy sao?

Tần Thiên một bên mê đắm nhìn Lâm Hiểu Di, một bên lại lặng lẽ di chuyển tới bộ ngực căng tràn, yêu kiều trắng trẻo của nàng, nhẹ nhàng xoa một cái, nhất thời cảm giác ở tay cực kỳ mềm mại và thoải mái.

"A!"

Lâm Hiểu Di nhất thời không nhịn được kêu lên, thân thể run rẩy một ít, sắc mặt đỏ thắm. Không biết tại sao, giờ phút này nàng lại lộ ra vẻ cực kỳ khản trương. Nhưng nội tâm lại hưng phấn, cảm thụ một loại kích tình chưa từng có.

- Lão sư, cô khản trương như thế làm gì? Hãy buông lỏng đi nào. Đêm hôm nay cô tìm em không phải muốn như vậy sao?

Tần Thiên nhìn vẻ khản trương của Lâm Hiểu Di, không khỏi nổi lên tâm lý đùa giỡn.

- Đâu có, là ai nói? Ta chưa từng nói...

Lâm Hiểu Di nói đã có chút lắp bắp. Thân thể đã bắt đầu hưng phấn, phía dưới đã bắt đầu chảy ra cam tuyến ngọc lộ rồi.

- Thì ra không phải vậy à? Thất vọng quá, em về đây!

Tần Thiên mang vẻ mặt thất vọng nhìn Lâm Hiểu Di, trực tiếp thả nàng ra, quay người muốn đi.

- Đợi một chút!

Lâm Hiểu Di vội vàng kéo tay của Tần Thiên.

- Sao vậy lão sư? Cô còn có việc gì sao?

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di hỏi

- Có.. Có việc.

Lâm Hiểu Di trên mặt đã đỏ bừng, trong lòng thầm nghĩ Tần Thiên bại hoại, biết rõ ràng chuyện gì xảy ra rồi còn cố ý ra vẻ, đùa giỡn chính mình, thật là xấu.

- A, chuyện gì vậy? Lão sư, cô đừng áp dụng như vậy.

Tần Thiên cười tà nhìn Lâm Hiểu Di, chuẩn bị đùa giỡn nàng một phen.

- Thì chính là chuyện ...

Lâm Hiểu Di nhẩn nhé, hoàn toàn khác hẳn tác phong bình thường của nàng. Tần Thiên càng nhìn thì càng kích động. Cảm giác càng thêm hăng hái.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Kích tình

- Chuyện đó là chuyện gì? Lão sư, cô hãy nói rõ ràng ra một chút.

Tần Thiên giả vờ ngây ngốc làm Lâm Hiểu Di tức giận chết.

- *Chính là chuyện đó đó!*

Lâm Hiểu Di trực tiếp hướng tới chỗ dừng quần của Tần Thiên mà nắm lấy. Tần Thiên cảm giác thoát mái vô cùng.

- *Lão sư, cô thật là xấu. cô lại dám động đến chỗ này của em. Em phải dạy dỗ cô một chút mới được!*

Tần Thiên lập tức vùng tay lên, đem Lâm Hiểu Di một lần nữa ôm vào lòng. Môi hôn xuống, đầu lưỡi nóng bỏng lập tức xông vào miệng của Lâm Hiểu Di.

"Ư!"

Lâm Hiểu Di thờ nhẹ một cái, buông lỏng tay đang nắm đại bồng của Tần Thiên ra, ôm lấy mặt của hắn, mãnh liệt đáp trả lại. Lưỡi của nàng nhiệt liệt nghênh đón đầu lưỡi của Tần Thiên, cả hai giống như hai con rắn nhỏ xoắn với nhau lại.

Một tay Tần Thiên đỡ gáy của nàng, đôi môi ngậm lại, mút lấy mút để chiếc lưỡi nhỏ thorn của nàng. Hai người ở trong phòng khách điên cuồng ôm hôn. Qua một thời gian, đôi môi của Tần Thiên từ môi của Lâm Hiểu Di từ từ chuyển sang khắp gương mặt, rồi sau đó là cái cổ ngọc của nàng. Lâm Hiểu Di động tình kịch liệt, miệng rên hừ hừ.

- *Ôm ta vào phòng đi!*

Lâm Hiểu Di mê say nhìn khuôn mặt của Tần Thiên. Hắn lập tức bế nàng lên, ôm nàng đi vào phòng rồi ném nàng lên chiếc giường lớn. Sau đó tự cởi áo rồi ôm lấy Lâm Hiểu Di. Hắn vươn tay nắm lấy cái vùng hình cầu vron cao, đứng thẳng ngạo nghễ của Lâm Hiểu Di, dùng sức xoa bóp nhẹ nhàng, một cảm giác nhu nhuyễn, êm ái truyền đến làm Tần Thiên rất thoải mái.

Lâm Hiểu Di đưa tay vòng ra sau ôm lấy Tần Thiên, móng tay nhẹ nhàng cào sau lưng hắn, miệng không ngừng phát ra từng tiếng rên rỉ cùng thờ gấp. Từng đợt, từng đợt hương thơm lan ra xa, khiến Tần Thiên càng thêm nóng bỏng.

- *Tần Thiên, cậu mau giúp lão sư mút chỗ này một chút!*

Lâm Hiểu Di chỉ vào bộ ngực lớn của mình. Tần Thiên lập tức giải khai áo ngủ của nàng. Hai khối cầu tròn tròn màu tuyết trắng xuất hiện không thiếu cái gì, vừa to, mịn, trắng lại vừa vênh cao, phía trên đỉnh một hạt anh đào căng cứng nhô ra một cách ngạo nghễ.

Tần Thiên lập tức cúi xuống liếm tại chỗ đó. Một vòng rồi lại một vòng, đảo qua trái rồi lại đảo qua phải.

- *A...Ư..ư!*

Lâm Hiểu Di bị Tần Thiên trêu chọc như vậy chịu không nổi, chỗ đó ngứa ngáy vô cùng, vội vàng vươn tay đem khuôn mặt Tần Thiên áp mạnh xuống, nhưng Tần Thiên tránh được. Sau đó hắn dừng lại. Lâm Hiểu Di lập tức cảm giác toàn thân trống rỗng, về mặt cực kỳ sốt ruột.

- *Tần Thiên, cậu tiếp tục đi, đừng có dừng lại!*

Lâm Hiểu Di gấp gáp nói.

- *Hắc hắc, xem cô kia, bộ dáng gấp gáp không chịu được rồi!*

Tần Thiên cười tà, ngón tay nhẹ nhàng búng một cái vào hạt anh đào, Lâm Hiểu Di không chịu được mà kêu to lên thành tiếng.

Tần Thiên nhìn bộ dáng của nàng bèn một lần nữa cúi đầu, dùng đầu lưỡi tiếp tục bao quanh chỗ đó. Hành động này làm cho Lâm Hiểu Di cực kỳ khoái cảm, rất muốn Tần Thiên cắn vào một lần. Nơi đó ngứa chết rồi a.

Tần Thiên nhìn bộ dạng của Lâm Hiểu Di, không hề hành hạ nàng nữa. Hắn há miệng đem chỗ đó cắn lần rồi dùng sức mà hút lấy hạt đậu.

"A!"

Lâm Hiểu Di thoát mái kêu to lên, hai tay nàng gắt gao đem đầu Tần Thiên ấn xuống. Tần Thiên ngậm hạt đậu, dùng đầu lưỡi tận tình ăn, ngoáy đùa giỡn. Một tay khác thì ở bên ngực còn lại mà thưởng thức.

Lâm Hiểu Di bị Tần Thiên làm cho cả người run rẩy không dứt, cổ thơm phía dưới đã tưới đầm nước, một nhu cầu mãnh liệt từ đáy lòng dâng lên. Lâm Hiểu Di hi vọng Tần Thiên sớm dùng tới đại bồng tiến công vào hắc động của mình, nhưng Tần Thiên vẫn không có chút hành động nào.

- *Tần Thiên Tần Thiên, mau dứt vào trong đi, cô sắp chịu không nổi nữa rồi!*

Lâm Hiểu Di thờ hỗn hển hướng về phía Tần Thiên, về mặt khó chịu. Một tay cầm lấy tay của Tần Thiên hướng về hắc động bên dưới của mình, muốn Tần Thiên an ủi nơi đó của mình.

- Hắc hắc, lão sư, đừng nóng vội nha, cái gì đến sẽ đến, đừng có gấp.

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di không nhanh không chậm mà nói.

- Không nên, Tần Thiên, người mau giúp cô một chút đi. Cô sắp không chịu được rồi!

Lâm Hiểu Di khẩn trương cầu khẩn Tần Thiên. Trước lúc Tần Thiên tới, nàng đã chịu không nổi rồi, hiện tại lại bị hắn trêu chọc lâu như vậy, lại càng thêm khó chịu. Lâm Hiểu Di chỉ hi vọng đại bông của Tần Thiên nhanh chóng cắm vào trong cơ thể của nàng để thỏa mãn cơn khát tình.

Tần Thiên nhìn bộ dáng đáng thương của Lâm Hiểu Di, tay liền đem quần ngủ của nàng cởi xuống. Lâm Hiểu Di bên trong không mặc gì cả, khi cởi ra, lập tức đỏ thắm ở bên trong xuất hiện. Vài giọt nước như hạt sương phát ra ánh sáng nhẹ nhàng, lan ra một loại hương vị đậm đà kích thích thú tính đàn ông.

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên cởi quần của mình thì cực kỳ cao hứng, lập tức dang rộng hai chân ra cho Tần Thiên tiến vào.

- Tần Thiên, mau mau, cho cô đi!

Lâm Hiểu Di gấp gáp, trong mắt đầy vẻ khát vọng. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - <http://truyenfull.vn>

Tần Thiên nhìn nàng một cái, sau đó đưa tay xoa nhẹ đám cỏ ướt kia. Lâm Hiểu Di lớn tiếng hét ầm lên, chỉ một vài động tác mà đã tiết thân. Ngọc lộ càng ngày càng nhiều, ướt sũng cả ga trải giường, hai cánh hoa màu đỏ đã bắt đầu nở ra, toàn bộ bên trong dần dần hiện rõ mồn một.

- Lão sư, cô ném thử xem, đây là của cô xuất ra a!

Tần Thiên đưa ngón tay của mình tới khoe miệng của Lâm Hiểu Di, đầu ngón tay như vừa ngâm trong nước vậy. đây chính là ngọc lộ trong vùng cỏ thắm của Lâm Hiểu Di.

Lâm Hiểu Di lè lưỡi liếm một chút, sau đó mút lấy cả ngón tay Tần Thiên. Tần Thiên cảm giác ngón tay rất thoải mái. Sau đó hắn rút ngón tay ra, đem toàn bộ quần áo mình cởi xuống, lộ ra đại bông ở bên dưới.

Lâm Hiểu Di vừa nhìn lập tức hai mắt toả sáng, từ trên giường ngồi bật dậy. Không nói một tiếng liền đem đại bông nuốt vào tận cùng, nhưng vì vội vàng quá nên nhanh chóng nôn nhổ ra. Tần Thiên kêu to một tiếng, các nàng lại thích ăn đại bông này như vậy a. Sau đó lại để mặc từng đợt cảm giác sung sướng không tả được lan truyền khắp người.

Lâm Hiểu Di giúp Tần Thiên chăm sóc đại bông một hồi, liền ngừng lại. Sau đó nằm lại trên giường, tách ra hai chân nhìn Tần Thiên nói:

- Đến đây nào, Tần Thiên, cậu mau tới, lão sư thật sự chịu không được nữa!

- Không thành vấn đề!

Tần Thiên cười tà, cầm lấy đại bông tới trước cửa động, dùng đại bông nhẹ nhàng cọ cọ ở trước động, quét qua quét lại trước hai cánh hoa. Lâm Hiểu Di phát ra một tiếng rên sung sướng, dùng sức đem cửa động của mình áp vào đại bông của Tần Thiên, ý đồ muốn nuốt trọn đại bông của hắn. Nhưng là Tần Thiên tránh được. Lâm Hiểu Di lại vô kế khả thi, hận không thể đem Tần Thiên đánh một trận, thật là xấu a. =p~

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Thể dục buổi sáng

- Tần Thiên, cậu nhanh nhanh lên một chút nào, đừng hành hạ lão sư nữa!

Lâm Hiểu Di gấp gáp nhìn Tần Thiên nói. Tần Thiên vẫn ở ngoài chọc ghẹo không chịu tiến vào. Hành động này như muốn hành hạ chết nàng.

Tần Thiên nhìn bộ dáng gấp gáp của Lâm Hiểu Di cũng không có nói gì. Hắn vẫn tiếp tục ở ngoài động mà chọc ghẹo, nhìn ngọc lộ của Lâm Hiểu Di chảy ra càng ngày càng nhiều. Cuối cùng Tần Thiên cũng không nhịn được, nín thở tiến công thần tốc vào hắc động, cả đại bông tiến vào được khoảng 80%.

- U!

Lâm Hiểu Di sung sướng kêu to lên, cảm giác ngứa ngáy phía dưới tan đi hơn phân nửa, thay vào đó là một loại cảm giác sung sướng. Hắc động như bị thiêu chấy vậy, làm cho nàng sung sướng không nói lên lời. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - <http://truyenfull.vn>

Tần Thiên giờ phút này không thể kiềm chế nổi, đại bồng bị một cái thông đạo ấm nóng bao bọc. Hơn nữa, thông đạo ấy có thể chuyển động, không hút vào nữa ra, cảm giác này cực kỳ tuyệt diệu, Tần Thiên lập tức gục trên người Lâm Hiểu Di, dùng hết sức ra vào, cực kỳ có tiết tấu.

- Aaaa...AA...Ư...ư...Ấn!

Giờ phút này Lâm Hiểu Di không còn chút kiêng kỵ lên, phía dưới truyền tới cảm giác sung sướng, mỗi lần đại bồng đi vào là thọc tới chỗ sâu nhất, chĩa vào hoa tâm. Nàng sung sướng tới mức quên cả trời đất, dùng hết sức để hắc động của mình cùng hòa nhịp với sự tiến công của Tần Thiên.

- Ư ư ư, dùng sức, Tần Thiên, nhanh dùng sức mạnh chút, lão sư chịu được!

Lâm Hiểu Di hô to.

Tần Thiên lại càng chọc phá thêm, ngọc lộ Lâm Hiểu Di ở chỗ đó càng chảy ra nhiều hơn.

- A...Thật sung sướng. Tần Thiên, ngươi là hảo tình nhân của ta, là tình nhân của ta... Ta yêu ngươi, yêu ngươi đến chết mất...!

Lâm Hiểu Di hô lớn ngắt quãng, Tần Thiên nghe được cực kỳ phấn chấn, động tác càng ngày càng nhanh. Lâm Hiểu Di hô cũng càng ngày càng lớn.

Lúc nửa đêm, trong phòng một khúc nhạc tiên liên tục vang lên không ngừng.

30 phút sau

- A! Không được, không được...

Lâm Hiểu Di hét lớn, gắt gao ôm lấy Tần Thiên, móng tay của nàng đâm vào thịt của hắn. Hắn cũng gắt gao ôm nàng, tiểu đệ đệ ở phía tận cùng bên trong, găm lên một tiền, cả hai người cũng đạt đến đỉnh.

Hô!!!

Tần Thiên thở dài một hơi, cả người đầy mồ hôi. Lâm Hiểu Di cũng vậy, cái loại cảm giác lên đỉnh này thiếu chút nữa khiến nàng ngắt đi. Quả thực quá mỹ diệu, thật giống như được lên thiên đường, không ngôn ngữ nào diễn tả nổi.

Hai người nằm trên giường hồi lâu, qua một thời gian mới dần dần hồi phục.

- Sao rồi, lão sư, còn muốn nữa không?

Tần Thiên nhìn tiểu nữ nhân Lâm Hiểu Di trong ngực mà nói.

(Biên: Đổi xưng hô từ đây)

- Hừ! còn dám nói, anh xấu lắm, hành hạ lão sư lâu như vậy!

Lâm Hiểu Di trách cứ, nhìn Tần Thiên, nhưng trên mặt tràn đầy thần sắc hạnh phúc cùng thoả mãn.

- Hắc hắc, nên đùa giỡn một chút để khởi động, thì lúc sau mới sung sướng như vậy chứ.

Tần Thiên cười tà, bàn tay vuốt ve thân thể Lâm Hiểu Di, tay còn lại nắm một bên ngực trắng trắng của nàng. Lâm Hiểu Di khẽ rên lên, cả người run rẩy một trận.

- Xấu lắm, cậu không được lộn xộn. Lão sư không còn sức nữa rồi!

Lâm Hiểu Di vội vàng gỡ tay Tần Thiên ra, vẻ mặt thẹn thùng. Tần Thiên nhìn bộ dạng của nàng, không nhịn được hôn một cái.

- Đây, nói cho anh nghe xem, bình thường em đâu có nửa đêm gọi anh đến, đây không giống em chút nào a!

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nói.

"Người ta không cần thận xem nhầm một bộ phim, kết quả liền không nhịn được. Mà đều là tại tên vô lại anh, đem phía dưới của em chơi đùa đến mức nó đã quen mùi rồi, làm hại ngón tay của người ta cũng không dùng được nữa, không thể làm gì khác hơn là gọi người tới lúc nửa đêm.

Lâm Hiểu Di mang vẻ mặt không vui mà nói.

- Sách sách, xem nhầm phim gì vậy, có phải là JAV không?

Tần Thiên hỏi, Lâm Hiểu Di khe khẽ gật đầu khiến hắn không khỏi giật mình, hắn không nghĩ tới nữ nhân này lại xem JAV. Bình thường chỉ có nam nhân mới xem a, bởi vì bên trong nữ rất xinh đẹp, nam nhân thì toàn loại cùi bắp, có gì đẹp mắt a. Hơn nữa, nam nhân trong JAV đều chỉ có dài vài cm, có gì đẹp mắt đâu chứ.

- Di, Tàn Thiên, tay của anh bị gì vậy? Tại sao lại quần băng gạc?

Lúc này, Lâm Hiểu Di mới phát hiện cánh tay bị thương của Tàn Thiên, cực kỳ lo lắng.

- Không có chuyện gì, chỉ là một vết thương nhỏ thôi, không có gì đáng ngại. Em không cần lo lắng.

Tàn Thiên khẽ mỉm cười nói, hôn hít một chút môi anh đào của Lâm Hiểu Di khiến mặt nàng đỏ cả lên.

- Tàn Thiên, Tối nay anh ở lại đây có được hay không? Lão sư muốn cùng anh ngủ chung.

(Biên: Có nhiều bạn nghĩ mình để xưng hô loạn nhưng thực ra không phải, Lâm Hiểu Di lúc xưng là em nhưng cũng có lúc xưng là lão sư vì cảm giác có trò quan hệ thì nó sẽ kích thích hơn)

Lâm Hiểu Di nhìn Tàn Thiên. Khi nàng nằm trong lòng ngực Tàn Thiên, cảm giác được cảm giác an toàn và đáng tin cậy, thực sự rất mê luyến không muốn tách rời.

- Không thành vấn đề, chỉ cần em thích thì cái gì cũng được hết.

Tàn Thiên khẽ mỉm cười nhìn Lâm Hiểu Di nói. Nàng cực kỳ cao hứng, ôm thật chặt Tàn Thiên, vẻ mặt cực kỳ hạnh phúc, sau đó từ từ nhắm mắt lại rồi tiến vào giấc mộng.

Tàn Thiên nhìn Lâm Hiểu Di đã ngủ, liền ôm nàng rồi nhắm mắt lại. Nhưng hán không có ngủ, mà dựa theo phương pháp tu luyện của Ba Ba Ca mà tiến hành. Bởi vì khi tu luyện năng lượng hồi phục tương đương với lúc hán ngủ.

Sáng ngày thứ hai, hơn sáu giờ, Lâm Hiểu Di tỉnh lại. Dụi dụi hai mắt, cảm giác ở phía dưới có vật gì đẩy đẩy mình. Bàn tay liền hướng về phía đó mà sờ thử, một cây đại pháo khổng lồ nóng bỏng xuất hiện. Đây chính là đại bông của Tàn Thiên. Lâm Hiểu Di tìm đập mạnh một cái, nhìn đại bông trong tay, thứ đó đang không ngừng trở nên bành trướng khiến nàng có chút hưng phấn.

Lâm Hiểu Di nhìn Tàn Thiên chưa có tỉnh lại, liền lặng lẽ ngồi dậy. Nàng nhìn đại bông của Tàn Thiên trong tay, cái lưỡi nhỏ thom tho vươn ra, liếm một cái, đại bông nhanh chóng lớn hơn. Lâm Hiểu Di thân thể nóng lên, cổ thom phía dưới bắt đầu chảy ra ngọc lộ, nàng một bên ăn đại bông của Tàn Thiên một bên bàn tay tại chỗ cổ thom nhẹ nhàng khuấy động, chỉ trong chốc lát đã ra rất nhiều nước.

Lâm Hiểu Di nhìn Tàn Thiên còn chưa tỉnh dậy, liền nhảy qua bên hông của Tàn Thiên, một tay vịn đại bông của Tàn Thiên, một tay vạch ra vùng cổ thom của mình, sau đó nhắm chuẩn ngay đại bông rồi ngồi xuống.

AA, ư!

Lâm Hiểu Di phát ra một tiếng kêu sung sướng, sau đó là liên tục chuyển động. Nàng cảm giác càng ngày càng sung sướng, không nhịn được phải kêu lên.

Tàn Thiên sớm đã tỉnh, những hành động của Lâm Hiểu Di hết thảy đã bị hán thấy. Nhìn thần sắc hưởng thụ của Lâm Hiểu Di, Tàn Thiên cười tà một chút, rồi đột nhiên mở to mắt. Lâm Hiểu Di đang sung sướng thì giật mình, lập tức dừng động tác.

- Em...em...

Lâm Hiểu Di nhìn Tàn Thiên mà không biết phải nói gì.

- Hắc hắc, lão sư, em không phải ham muốn mạnh mẽ như vậy chứ, sáng sớm đã cười ngựa như vậy, quá kỳ cục đi. Bất quá ta thích! (Dịch: ta cũng thích:x)

Tàn Thiên nói xong mạnh mẽ tung mình, xoay người đè Lâm Hiểu Di ở phía dưới. Lâm Hiểu Di kinh hô, hán liền nhanh chóng tiến công ra vào. Chỉ trong chốc lát, Lâm Hiểu Di đã yêu kiều thở dốc.

Một buổi sáng sớm tuyệt đẹp cứ như vậy mà bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Dẫn hai nàng đi chơi

- Sau màn vận động buổi sáng, hai người liền tách ra.

Tàn Thiên trở về nhà, còn Lâm Hiểu Di thì đi đến bệnh viện thăm mẹ nàng.

-Tàn Thiên về đến nhà cũng đã hơn tám giờ, Tiêu Du và Lý Phi Nhi đều đã đi làm, trong nhà chỉ còn Sở Tương Tương đang đi ra, về mặt uể oải, trên người chỉ khoác duy nhất một chiếc áo ngủ, hai trái đào tiên thật lớn, ở giữa nhô lên hai điểm nhỏ, làm Tần Thiên rạo rức cả người.

- Tần Thiên, sao tối qua anh không về nhà?

Sở Tương Tương liền hỏi nhưng không thấy Tần Thiên trả lời. Nhìn lại thì thấy thấy Tần Thiên đang nhìn chăm chăm vào bộ ngực mình, mà chính mình hôm nay lại không mặc áo lót, hai trái đào tiên như muốn bung ra, Sở Tương Tương sắc mặt đỏ lên.

- A! Không được nhìn!

Sở Tương Tương hét lên một tiếng rồi vội vàng che ngực xoay người chạy vào phòng. Hai trái đào tiên rung lên dữ dội làm Tần Thiên chảy cả nước miếng.

- Chắc chắc, thật to a, không biết nếu sờ vào thì như thế nào a!

Tần Thiên hên mọn nghĩ, sau đó xoay người trở về phòng, chuẩn bị tắm rửa, thay quần áo.

- Anh Tần Thiên, anh đã về!

Vừa mở cửa phòng Tần Thiên liền nhìn thấy Triệu Tiểu Nhã chỉ mặc nội y đang nằm trên giường mình, Triệu Tiểu Nhã thấy Tần Thiên về lập tức hưng phấn nhảy dựng lên, lao về phía Tần Thiên, cặp đùi kẹp chặt lấy Tần Thiên, hai tay ôm cổ, cái miệng nhỏ nhắn hướng về phía Tần Thiên hôn tới.

- Dừng!

Tần Thiên vội vờn tay ngăn lại, nhân tiện đóng luôn cửa, thăm nghĩ: Nếu để Tương Tương nhìn thấy thì thảm rồi a!

- Sao vậy anh Tần Thiên, anh không thích Tiểu Nhã sao, có phải tại Tiểu Nhã không có bộ ngực lớn như chị Phi Nhi không, em nghe nói ngực nữ sinh được nam sinh sờ nhiều sẽ trở nên lớn hơn a, anh giúp e sờ nha, sau này sẽ lớn như anh muốn.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên bĩu môi nói.

....

- Tần Thiên vừa nghe xong lập tức im lặng, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, không biết tiểu nha đầu nghe được chuyện này ở đâu nữa.

- Nhanh, Tiểu Nhã, e xuống đi, anh thay quần áo rồi tắm rửa đã.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã nói.

- Không, trừ khi anh hôn em, sờ ngực em, em mới xuống, nếu không em không xuống, không cho anh đi tắm.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên uy hiếp nói, vẻ mặt vô cùng đáng yêu. Tần Thiên hoàn toàn bị nàng đánh bại.

-Được rồi.

Tần Thiên bất đắc dĩ nói, hôn Tiểu Nhã rồi nhẹ nhàng xoa bộ ngực nàng, Tiểu Nhã sắc mặt đỏ ửng, liền buông Tần Thiên đi xuống.

Tần Thiên vội vàng tìm quần áo rồi chuẩn bị ra ngoài, sợ Tiểu Nhã lại tiếp tục quấy rối mình.

Tiểu nha đầu lớn mặt này luôn làm hấn nhưc đầu, nếu ai nghe thấy vậy là muốn mạng hấn rồi.

Vào phòng tắm Tần Thiên vội bỏ quần áo rồi tắm rửa.

Tắm rửa xong, Tần Thiên từ trong phòng tắm bước ra liền gặp ngay Sở Tương Tương đã thay quần áo đi ra, thấy Tần Thiên lập tức đi tới nói:

- Tần Thiên, hôm nay là thứ bảy, anh dẫn em đi thăm thành phố nhé, anh đã hứa với e rồi mà.

- Sở Tương Tương vừa nói xong, Triệu Tiểu Nhã đã thay quần áo liền từ trong phòng đi ra, nghe thấy lập tức chạy tới ôm cổ Sở Tương Tương nói:

Hay quá, anh Tần Thiên hôm qua cũng hứa mang em đi chơi rồi, ba chúng ta cùng đi nhé.

- Được!

Sở Tương Tương cao hứng nói, Tần Thiên nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm, hấn còn sợ Triệu Tiểu Nhã không muốn đi cùng ấy chứ.

Lúc này, điện thoại Tần Thiên đổ chuông, là Hàn Thi Vũ gọi điện tới.

- Thi Vũ, có chuyện gì vậy?

Tần Thiên hỏi.

- Uh... Tần Thiên, hôm nay anh có rảnh không, đi dạo phố cùng em nhé. Hàn Thi Vũ hỏi, Tần Thiên vừa nghe thiếu chút nữa hôn mê, hôm nay là ngày gì mà mỹ nữ lần đầu lượt đến tìm hắn vậy.

- Uhm...chuyện ấy, hôm nay anh không rảnh, hay ngày mai anh đi cùng em có được không?

Tần Thiên trả lời.

- Oh...Được rồi. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Hàn Thi Vũ thất vọng nói.

- Cứ như vậy nhé, mai anh điện lại cho em.

Tần Thiên nói xong liền cúp điện thoại, vừa quay người lại phát hiện Tiểu Nhã cùng Trương Trương đang nhìn chăm chăm vào mình, ánh mắt như muốn ăn thịt người làm Tần Thiên sờn cả gai ốc.

- Em...các em muốn làm gì vậy, đừng làm loạn a! Anh rất thuần khiết đó. Tần Thiên khản trương nhìn hai nàng, hai tay che ở trước ngực làm hai nàng thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

- Thôi đi, anh Tần Thiên, bọn em sao làm vậy với anh được chứ.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên nhẹ giọng nói.

- Cũng không biết được, dạo này anh rất được con gái để ý nha, các em không được làm bậy đâu đấy, đương nhiên nếu các em dùng sức cường bạo anh cũng không dám chống cự đâu, nhưng nhớ nhẹ nhàng chút a.

Tần Thiên nhìn hai nàng ngượng ngùng nói.

- Anh chết đi! Triệu Tiểu Nhã cùng Sở Trương Trương đồng thời kêu lên, mỗi người một bên nhắm bên hông Tần Thiên néo mạnh làm Tần Thiên đau kêu oa oa, không biết có phải cùng học một thầy hay không mà chị em nào cũng dùng chiêu này vậy.

- Anh Tần Thiên, thành thật khai báo đi, a có hay không hẹn hò với nữ sinh xinh đẹp kia?

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên hỏi.

- Đương nhiên là không, anh là nam nhân chân chính, sao có thể thích đàn ông được, cho nên anh dứt khoát cự tuyệt hẳn ta, kết quả là hắn liền gọi điện cho anh tỏ tình, anh dĩ nhiên từ chối, hắn lại đòi nhảy lầu tự tử, anh đành hẹn hắn ngày mai gặp mặt nói rõ ràng, ai, bản tính anh vốn lương thiện, muốn thay đổi cũng không được nữa a. Tần Thiên nhìn Tiểu Nhã nói, màn biểu diễn của hắn tuyệt đối có thể giành tượng vàng Oscar a.

- Phi, em không tin, anh mau thành thật trả lời.

Triệu Tiểu Nhã không buông tha tiếp tục truy hỏi.

- Được rồi Tiểu Nhã, chúng ta mau chuẩn bị một chút rồi còn đi ra ngoài.

Sở Trương Trương giúp Tần Thiên giải vây, Tần Thiên nhất thời cảm kích nhìn thoáng qua Sở Trương Trương rồi chuồn lẹ về phòng khóa cửa lại.

...

- Nửa giờ sau, ba người đều đã chuẩn bị xong, khoác trên mình bộ quần áo xinh đẹp, hai nàng một trái một phải khoác tay Tần Thiên bước ra ngoài làm bác bảo vệ nhìn thấy rớt cả quai hàm.

Mấy thanh niên ven đường nhìn thấy Tần Thiên người đẹp vờn quanh nhất thời oán trách Phật Tổ bất công. Sao cùng là đàn ông mà lại chênh lệch lớn như vậy a, mình ngay cả nữ nhân cũng chưa từng sờ qua, hắn lại trái ôm phải ấp, còn đâu là thiên lý nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Giáo huấn bọn cặn bã

- Anh Tần Thiên, em phát hiện rất nhiều đàn ông đều nhìn anh đó.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên nói.

- Thật sao, có thể là bọn họ thấy anh đẹp trai quá, ganh tỵ nên nhìn đó.

Tần Thiên đắc ý nói.

- Không phải, em thấy bọn họ nhìn anh như là muốn ăn tươi nuốt sống anh đó.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên nói.

- Để anh xem, thật đúng là, quên đi, chúng ta thuê xe chứ?

Tần Thiên nói, ngay sau đó ba người đi tới ven đường.

Cũng không biết hôm nay là ngày gì mà nhìn tới nhìn lui trên đường cũng không thấy chiếc taxi nào cả, mãi mới có một chiếc taxi đi qua, lái xe thấy Tần Thiên đứng cạnh hai người đẹp lập tức hừ lạnh, bỏ đi.

- Mẹ nó, ta thêm vào!

Tần Thiên cá giận nói, hẳn chưa từng gặp người nào đáng khinh bỉ như vậy, lại đồ kỵ người ta có người đẹp bên cạnh.

- Ai, được rồi, anh Tần Thiên, chúng ta đi xe bus đi, có xe bus tới kia.

Sở Trương Trương nói.

- Đành vậy, chúng ta đi xe bus cũng được.

Tần Thiên nói, dù sao cũng không có biện pháp nào khác, ngay sau đó ba người liền đi tới trạm xe bus phía trước.

Đợi một lúc, xe đã tới, từ từ dừng lại, đợi cửa xe mở ra mọi người liền nhanh chóng đi tới, ba người Tần Thiên cũng theo sát phía sau. Chuyến xe này cũng không đông người lắm, vừa vịn trên xe vẫn còn một chỗ ngồi, Tần Thiên liền để cho Triệu Tiểu Nhã ngồi xuống, Triệu Tiểu Nhã không muốn ngồi mà muốn đứng cùng Tần Thiên nên liền nhường cho Sở Trương Trương, Sở Trương Trương thấy phía sau Tần Thiên có một cụ bà chừng bảy mươi, liền kêu lên một tiếng mới bà tới đây ngồi.

- Bà bà, bà ngồi chỗ này đi.

Sở Trương Trương nhìn cụ bà mỉm cười nói, cụ bà luôn miệng nói cảm ơn, chuẩn bị đi sang ngồi, không nghĩ tới bên cạnh một gã đàn ông chừng ba mươi mặc đồ tây trực tiếp đặt mông xuống, hơn nữa còn coi như không có chuyện gì lấy điện thoại ra nghịch. Sắc mặt Sở Trương Trương lập tức đại biến, cụ bà kia cũng sợ sệt, Tần Thiên sắc mặt lại càng tức giận hơn, trên đời lại có loại người vô sỉ như vậy, ăn mặc ra vẻ đạo mạo mà hành động còn không bằng súc vật.

- Này, ông làm gì vậy, đây không phải chỗ của ông.

Triệu Tiểu Nhã lập tức giận dữ chỉ vào mặt tên kia nói, nhưng gã đó giả điếc, quay đầu đi, xem như không nghe thấy.

- Vị tiên sinh này chắc có gì nhầm lẫn rồi, chỗ này là dành cho cụ đây, phiền anh đứng lên một chút được chứ?

Sở Trương Trương không nhận được vở vai gã đó nói.

Gã đó nhìn thoáng qua Sở Trương Trương cùng Triệu Tiểu Nhã, bị hai người đẹp làm giật mình một chút, nhưng rất nhanh phục hồi lại tinh thần, sau đó lơ đãng tiếp tục ngồi chỗ đó nghịch điện thoại.

- Vị tiên sinh này chắc có gì nhầm lẫn rồi, chỗ này là dành cho cụ đây, phiền anh đứng lên một chút được chứ?

Sở Trương Trương cố nén bất mãn, lần nữa vở vai gã đó nói.

- Mẹ nó, vở cái gì mà vở, không thấy tao đang nghịch điện thoại à, muốn chết hả?!

Gã đó nhất thời cá giận nói, hung dữ nhìn Sở Trương Trương, Sở Trương Trương lập tức cũng không nhận được nữa.

- Mời đứng lên cho, chỗ này là tôi nhường cho cụ bà ngồi, không phải cho ông.

Sở Trương Trương cá giận nói, âm thanh rất lớn, lập tức những người xung quanh nhìn về phía đó, xem có chuyện gì xảy ra.

- Đúng đấy, ông làm người sao lại vô sỉ như vậy, chỗ này rõ ràng là ta tặng cho cụ đây ngồi, sao người lại...

Triệu Tiểu Nhã chỉ thẳng mặt mà nói.

- Hừ! Cô nói cái chỗ này là cho bà già chết tiệt này ngồi thì phải để cho bà ấy ngồi à, có ai quy định như thế, pháp luật à, bà ta mất tiền, ta cũng mất tiền, tại sao phải cho bà ta ngồi?

Gã trung niên cười lạnh nhìn Sở Tương Tương nói.

- Ông trả tiền, nhưng...nhưng là... chỗ này là ta nhường cho cụ, kính già yêu trẻ, ông có hiểu không, ông ngồi thế có thoải mái không?!

Sở Tương Tương nhìn gã đó tức giận nói, có chút lắp bắp, nàng không biết nói như thế nào cho đúng bởi vì gã đó nói cũng đúng, quả thật hẳn trả tiền nên hẳn có quyền được ngồi, vấn đề này chỉ phụ thuộc về mặt đạo đức của gã đó mà thôi.

- Đừng đẩy, cha mẹ ông không dạy ông phải kính già yêu trẻ sao.

Triệu Tiểu Nhã tức giận nói.

- Ta không thèm quản cái gì kính già yêu trẻ, ta chỉ biết ta trả tiền thì ta được ngồi, các người làm gì được ta?

Gã đó khinh thường nhìn Sở Tương Tương nói, lời này vừa ra, ngay lập tức toàn bộ người trên xe đều khinh bỉ nhìn hắn, nhưng hắn vẫn không thèm để ý mà tiếp tục nghịch điện thoại.

- Ông...ông, ông không phải là người!

Sở Tương Tương chỉ vào gã đó tức giận nói.

- Cô bé, ăn nói cẩn thận một chút, đừng có chọc vào ta, cẩn thận ta kiện cô đó, ta là luật sư.

Gã đó cả giận nói.

- Anh Tàn Thiên, anh mau giáo huấn hắn, hắn khi dễ chúng ta.

Triệu Tiểu Nhã lập tức hướng Tàn Thiên ở bên cạnh cầu cứu, làm ra một bộ đáng đáng thương.

- Cháu gái, quên đi, nhà của bà gần đây, chỉ một lát là tới, bà đứng cũng được.

Cụ bà nhìn thấy cảnh tượng như thế, sợ xảy ra chuyện, liền ngăn cản Sở Tương Tương tiếp tục chất vấn gã đó.

Nhưng Sở Tương Tương lúc này rất bất mãn, không muốn dễ dàng bỏ qua gã đó như vậy, nàng vẫn muốn hắn phải nhường chỗ, tuy nhiên lại bị Tàn Thiên chặn lại.

- Được rồi, các em tránh ra, loại nhuyên như thế này hãy để cho anh, anh sẽ khiến các em hài lòng.

Tàn Thiên nhìn Sở Tương Tương nói, ngay sau đó để hai người lui lại phía sau, còn chính mình đi đến trước mặt gã trung niên.

Gã trung niên nhìn thoáng qua Tàn Thiên đang đi tới, không thèm để vào mắt vẫn tiếp tục bộ dáng đứng đưng như trước, Tàn Thiên cũng không quan tâm, đối phó với loại người không có đạo đức, không được dạy dỗ như gã này, hắn có rất nhiều biện pháp, trong đó quả đảm là biện pháp tốt nhất và cũng là biện pháp mà Tàn Thiên am hiểu nhất.

- Cho ông một cơ hội, hãy cố mà nắm lấy, ngay bây giờ ông hãy đứng lên, nhường chỗ cho cụ bà này, sau đó xin lỗi cụ thì sẽ không có chuyện gì xảy ra với ông.

Tàn Thiên nhìn gã trung niên nói, lời này tuy có vẻ tùy ý nhưng trong đó lại lộ rõ sự bá đạo, không được phép nghi ngờ.

- Hừ! Ranh con, mày nghĩ mày là ai mà dám kiêu ngạo như vậy nói chuyện với tao, có tin tao kiện mày tội đe dọa người khác không.

Gã đó nhìn Tàn Thiên cười lạnh nói, trong mắt tràn đầy thần sắc khinh thường, không hề để Tàn Thiên vào trong mắt.

- Thật sao, vậy ông thuận tiện tố cáo tôi luôn tội đánh người đi.

Tàn Thiên thần nhiên nói, vừa nói xong, lập tức một tay nắm lấy cổ áo gã trung niên, mạnh mẽ kéo hắn khỏi chỗ ngồi, tay kia liền vung tới giáng một cái tát vào thẳng mặt hắn.

"Ba!"

Một âm thanh giòn tan vang lên, ngay sau đó là tiếng gã trung niên kêu lên thảm thiết, gã bị Tàn Thiên cho một cú bạt tai, trên khuôn mặt đã sưng vù hẳn lên năm ngón tay.

- Mày, mày dám đánh tao, tao là luật sư, tao nhất định phải cho mày ngồi tù.

Gã trung niên giận dữ hét, bắt lấy tay Tần Thiên, muốn kéo ra, nhưng tay Tần Thiên như là móng vuốt thép, vẫn giữ chặt lấy cổ áo hắn không nhúc nhích.

- Hừ! Ngồi tù, ông mày cũng đang muốn thử đây!

Tần Thiên cười lạnh nói, vươn tay lên tiếp tục đánh về mặt hắn, lần này mặt của gã trung niên như vỡ ra, trên khóa miệng máu chảy đầm đìa, máu tay cực kỳ rõ ràng, gã trung niên lập tức kêu lên thảm thiết.

- Lái xe, hắn đánh tôi, mau lái xe đến đồn công an, mau báo cảnh sát đi, hắn vẫn tiếp tục đánh người kia.

Gã trung niên nhìn mọi người xung quanh nói, nhưng không có một ai quan tâm, khinh bỉ nhìn hắn, đồng thời ào ào vỗ tay khen ngợi hành động của Tần Thiên.

- Hừ! Đánh ông chỉ làm bẩn tay tôi, mau xin lỗi đi!

Tần Thiên nhìn gã lạnh lùng nói, lập tức ném gã xuống đất, quỳ gối trước mặt Triệu Tiểu Nhã, Sở Tương Tương cùng cụ bà.

Nhưng gã đó liền xoay người đứng lên, căm tức nhìn Tần Thiên.

- Mày, dám làm thế với tao, tao cho mày biết, chủ tao là sở trưởng đồn công an, hôm nay mày dám đánh tao, mày chết chắc rồi.

Gã trung niên chỉ vào mặt Tần Thiên uy hiếp nói.

- Đkm, còn không nghe lời, xem ra đã lâu mày không được ăn đòn, hôm nay cho dù mày lý lợm đến mấy tao cũng đập cho mày phải dập đầu xin lỗi thì thôi.

Tần Thiên lạnh lùng nói, một tay mạnh mẽ túm cổ gã, tay kia đánh cho gã choáng váng đầu óc, mặt sưng lên như đầu heo, sau đó kéo cổ hắn xuống, mạnh mẽ thúc đầu gối vào bụng gã. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

"Oe."

Ngay lập tức, gã trung niên nôn ra toàn bộ, một đồng lớn phun ra đầy mặt đất, Tần Thiên tiếp tục vung cước đè đầu hắn xuống chỗ vừa nôn ra, làm mọi người trên xe đều cảm thấy buồn nôn theo.

- Thế nào, ăn đồ do chính mình nhổ ra có ngon không, nói xin lỗi mau, nếu còn dám tiếp tục không xin lỗi thì mời ông ăn tiếp vậy.

Tần Thiên nhìn gã trung niên lạnh lùng nói.

- Nói...nói... xin lỗi.

Gã khó khăn nói, hắn thật sự sợ làm không tốt Tần Thiên sẽ giết hắn, đến lúc đó muốn báo thù cũng không được.

- Hừ! Đồ ngu, sớm nói như vậy không phải tốt hơn sao, nói xin lỗi chân thành chút, thuận tiện đem lau sạch thứ ông vừa nôn ra đi.

Tần Thiên khinh bỉ nói, một tay túm lấy gã trung niên cho hắn quỳ gối trước hai nàng cùng cụ bà nói xin lỗi.

Gã trung niên nhìn ba người, giương cái miệng sưng vù ên gian nan nói xin lỗi, nói xin lỗi xong, hắn đem quần áo lau sạch sàn xe, trong lòng hận ba người Tần Thiên tới cực điểm.

- Tốt lắm, bác lái xe, phiền bác dừng xe lại, cháu muốn tổng tên cận bã này ra khỏi xe.

Tần Thiên nhìn bác lái xe nói, bác lái xe cũng rất phối hợp đem xe dừng lại, mở cửa xe để Tần Thiên ném gã kia xuống ven đường, sau đó xe lại tiếp tục đi.

- Anh Tần Thiên, anh vừa rồi rất đẹp trai nha, phần thưởng cho việc tốt của anh là một nụ hôn của em.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên nói, vừa nói liền hôn nhẹ lên mặt Tần Thiên làm mọi người xung quanh hâm mộ không thôi.

- Hi hi, Tương Tương, em hay là cũng tặng anh một nụ hôn làm phần thưởng nhé.

Tần Thiên nhìn Sở Tương Tương mê đắm nói.

Sở Tương Tương nhìn Tần Thiên rồi kiễng chân hôn nhẹ Tần Thiên một cái, vẻ mặt đỏ bừng, Tần Thiên lập tức ngẩn ra, hắn chỉ nói đùa mà thôi không nghĩ tới Sở Tương Tương lại đồng ý, sớm biết thế đáng lẽ phải để nàng hôn môi mình, Tần Thiên hèn mọn nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 97: Xem phim cùng mỹ nữ

Danh lam thắng cảnh của Quảng Châu cũng không ít, những nơi này Tần Thiên cũng chưa từng đi qua nên thừa dịp bởi hai nàng đi chơi thì hắn cũng hào hứng mà ngắm nhìn chút ít.

Tần Thiên mang hai nàng đi dạo cả buổi sáng, dù đã đi qua bảy, tám chỗ nhưng hai nàng vẫn rất là háng hái, hai nàng một trái một phải khoác tay Tần Thiên, sướng không tả nổi.

- Anh Tần Thiên, không bằng chúng ta đi xem phim đi, ca xem bên đó hình như có rạp đang chiếu phim mới kìa.

Triệu Tiểu Nhã kéo kéo cánh tay Tần Thiên chỉ chỉ về rạp chiếu phim không xa nói.

- Ủ, cũng tốt sẵn tiện nghỉ ngơi chút!

Tần Thiên nói, sau đó dẫn hai nàng băng qua đường hướng rạp chiếu phim đối diện đi tới.

- Hình như là phim khoa học viễn tưởng nước ngoài nha, nhanh đi mua vé đi!

Triệu Tiểu Nhã thấy bảng quảng cáo phim khổng lồ liền giục Tần Thiên đi mua vé, nàng cùng Sở Tương Tương đi mua đồ ăn vặt.

Rất nhanh liền mua được vé, ba người liền đi vào cửa, bên trong là một mảnh tối om, trong rạp cũng không phải đầy người, ba người chọn một vị trí ở giữa hàng bên tay trái, nhân viên công tác lấy đèn hướng dẫn vị trí cho ba người rồi rời đi.

- Hô, rốt cục cũng có thể nghỉ ngơi một chút!

Tần Thiên thăm nghĩ, sau đó sung sướng ngồi xuống vị trí của mình, hắn chuẩn bị ngủ một giấc, hắn không có nhiều hứng thú xem phim lắm.

- Tần Thiên, nếu anh cảm thấy mệt có thể dựa vào vai em mà ngủ, ngủ mà ngược cổ như anh vậy thì rất là khó chịu.

Sở Tương Tương nhìn Tần Thiên có vẻ buồn ngủ liền nói với hắn.

- Thật à!

Tần Thiên vừa nghe, hai mắt tỏa sáng như đèn pha, có thể dựa vào vai mỹ nữ mà ngủ tự nhiên là thoải mái nhất rồi.

- Ủ

Trong bóng tối Sở Tương Tương gật đầu, thật khó để thấy vẻ mặt nàng bây giờ, vì rạp chiếu phim này cũng tương đối tối, hai người chỉ có thể cảm nhận đường viền khuôn mặt và hô hấp của nhau, hoàn toàn không thể cảm nhận được cái gì khác.

Tần Thiên vừa nghe được Sở Tương Tương đáp ứng liền không nói hai lời, lập tức đem đầu dựa vào vai Sở Tương Tương, nhất thời một mùi hương thơm ngát của nữ nhân xộc vào mũi của hắn, Tần Thiên cảm thấy tinh thần đại chấn., cơn buồn ngủ nhất thời tiêu tán.

Sở Tương Tương bị Tần Thiên dựa vào, một mùi hương nam tử xộc vào cũng làm nàng có chút bất an, nàng vội vàng hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn lại tâm tình. Phim bắt đầu chiếu, Triệu Tiểu Nhã ngồi kế bên liền trầm mê vào hoàn toàn không biết đến những chuyện phát sinh bên cạnh.

- Tương tương, em làm sao vậy, sao hô hấp lại trở nên dồn dập như vậy à!

Tần Thiên khẽ ngẩng đầu, nhìn Sở Tương Tương hỏi, hai người cách nhau cự ly quá gần, Tần Thiên vừa hỏi thì mùi vị nam tử lập tức xông tới, Sở Tương Tương nhất thời càng thêm khẩn trương, trống ngực càng thêm dồn dập.

- Ah... Không có... Không có gì!

Sở Tương Tương có chút khẩn trương nói, thật ra thì nàng bị khí tức nam nhân của Tần Thiên làm cho trở nên như vậy, trước đó chưa từng có một nam nhân nào ngồi gần nàng như vậy, bị hơi thở tràn đầy khí tức nam tử của Tần Thiên ảnh hưởng, nhất thời nhớ lại lúc nàng dùng tay giúp hắn giải quyết, tâm tình liền khẩn trương hẳn lên, hô hấp nhất thời trở nên dồn dập.

- Nga, vậy thì tốt

Tần Thiên nói, sau đó lại tiếp tục dựa vào vai Sở Tương Tương, theo thói quen một tay của Tần Thiên liền vòng qua đặt ở phía trước, ở nhà mỗi lúc Tần Thiên ngủ hắn đều có thói quen như vậy, thế nhưng hiện tại hắn đã quên, hôm nay hắn không nằm trên giường mà đang dựa vào vai Sở Tương Tương, kết quả là một tay hắn liền đặt vào một khối ôn hương nhuyễn ngọc trước ngực Sở Tương Tương.

Trong khoảnh khắc, cả người Sở Tương Tương liền chấn động, trống ngực đập mạnh mẽ, hô hấp dồn dập, trong nháy mắt Tần Thiên cũng phục hồi tinh thần, nhớ ra đây không phải là ở nhà liền lập tức muốn rút tay lại, nhưng là hần liền phát hiện Sở Tương Tương không có phản ứng gì, dường như nàng cũng không bài xích mình.

Thế là bản tính hèn mọn hằng ngày của Tần Thiên liền nổi lên, bàn tay vẫn tiếp tục đặt trên khối nhuyễn ngọc của nàng, cổ tình không rút về, cứ như vậy mà ép xuống, qua thêm vài phút đồng hồ, Tần Thiên phát hiện Sở Tương Tương cũng không nói gì, Tần Thiên liền lần tới tóm gọn khối cầu mềm vào tay.

Bị bàn tay của Tần Thiên ép xuống, Sở Tương Tương nhất thời chấn động, hô hấp dồn dập nhưng mà tuyệt không đẩy Tần Thiên ra. Nguồn truyện: Truyện FULL

Trong lòng Tần Thiên nhất thời mừng thầm, càng thêm lớn mật, ngũ chỉ son nhẹ nhàng xoa xao, nắn nắn khối cầu mềm mại, mặc dù vẫn còn cách một lớp vải nhưng một cảm giác mềm mại thoải mái vẫn truyền đến làm hần sung sướng nói không nên lời

- U'...

Một tiếng rên khẽ thốt ra từ miệng Sở Tương Tương, cảm nhận chuyện xấu Tần Thiên đang làm đối với mình nàng không biết có nên cự tuyệt hay không, dựa theo lẽ thường mà nói thì nàng nên cự tuyệt, nhưng mà kể từ lần trước Tần Thiên liều mạng cứu nàng, nàng liền đối với hần sinh ra lòng ái mộ nên không nỡ đẩy tay của Tần Thiên ra.

Giờ phút này tâm tình Tần Thiên cực kì kích động, Sở Tương Tương hoàn toàn không có ý cự tuyệt mình, điều này cho thấy chính mình hoàn toàn có thể tiến thêm một bước nữa.

Nghĩ tới đây Tần Thiên liền to gan tăng thêm chút lực lượng mà xoa nắn khối cầu của Sở Tương Tương.

- U'...

Nhất thời Sở Tương Tương run thân rên khẽ, thân thể giống như bị điện giật, hai tay gắt gao nắm vào tay ghé bên cạnh, hô hấp càng thêm dồn dập, từng đợt hương thơm theo hơi thở không ngừng phả vào mũi Tần Thiên làm cho hưng khí của hần phản ứng mãnh liệt.

- Tương Tương, anh... anh có thể hôn em không?

Tần Thiên nhẹ giọng thăm dò bên tai của Sở Tương Tương, nhiệt độ phát ra làm toàn thân Sở Tương Tương một trận mềm nhũn.

- Em...em còn chưa có chuẩn bị.

Sở Tương Tương khần trương nói, Tần Thiên vừa nghe liền mừng rỡ, điều này nói rõ Sở Tương Tương sẽ không cự tuyệt chính mình, chẳng qua chỉ là kháng cự trên lời nói thôi.

Nghĩ tới đây, Tần Thiên không khỏi ngẩn đầu, kề sát vào mặt Sở Tương Tương rồi buông bàn tay trên ngực nàng ra, nhẹ nhàng sờ mặt nàng rồi khẽ quay mặt nàng về phía chính mình. Trong bóng tối, hai người đối mặt nhau, mặc dù cả hai đều không thấy rõ mặt đối phương, nhưng hai người chỉ cách nhau vài ly nên có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở của đối phương.

Sở Tương Tương cực kì khần trương vì đây là nụ hôn đầu của nàng, trước đó chưa từng có nam nhân nào được hân hạnh hôn qua môi nàng, thậm chí nàng còn chưa yêu bao giờ. Tần Thiên là nam tử đầu tiên làm cho nàng động tâm, cho nên khi Tần Thiên nói muốn hôn nàng, nàng cũng không có cự tuyệt ần ần trong đó còn có chút chờ mong, lòng bàn tay nàng do khần trương mà toát mồ hôi, nàng nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt lại.

Trên mặt phả vào hương thơm của Sở Tương Tương, đôi môi Tần Thiên nhẹ nhàng đưa tới hôn lên môi của Sở Tương Tương, khoảnh khắc môi hai người tiếp xúc, đầu óc Sở Tương Tương nhất thời trống rỗng.

Tần Thiên là người từng có kinh nghiệm sa trường ngự nữ, tự nhiên là vô cùng lão luyện, cảm nhận được biến hóa của Sở Tương Tương, Tần Thiên từ từ lè lưỡi ra nhẹ nhàng liếm trên môi của Sở Tương Tương rồi từ từ chuyển vào trong xuyên qua hàm răng ngọc mà treu đùa đầu lưỡi của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Một ngày đẹp trời

Giờ phút này Sở Tương Tương khần trương muốn chết, hai tay nàng gần như ướt đẫm bởi mồ hôi, gắt gao nắm chặt vào thành ghế, khoảnh khắc mà đầu lưỡi của Tần Thiên chọc thủng phòng tuyến mà đưa vào miệng nàng, cả người nàng thoáng cứng đờ, nhưng sau đó một cảm giác kì diệu không nói nên lời chợt ập đến, bất giác không nhịn được, nàng đưa lưỡi mình lên phối hợp với Tần Thiên.

Tần Thiên cảm nhận được sự đáp lại của Sở Tương Tương mặc dù còn có sự cứng nhắc nhưng dưới sự chỉ điểm của danh sư Tần Thiên, chiếc lưỡi đỉnh hương của nàng dần bị Tần Thiên ngậm trong miệng nút lấy nút để khiến cho Sở Tương Tương không khỏi rên khẽ.

- U'....

Hai người hôn nhau hồi lâu, nhân tính nguyên thủy của Sở Tương Tương dần được kích phát, nàng điên cuồng đáp lại, hút lấy đầu lưỡi của Tần Thiên, tựa hồ việc này có thể trung hòa cảm giác ham muốn nguyên thủy của nàng

Bàn tay Tần Thiên dần dần rời khỏi mặt nàng mà đáp xuống khối cầu nhu nhuyến bên dưới, mặc dù cách lớp áo nhưng vẫn tận lực xoa bóp.

Từng đợt khoái cảm từ rên ngực truyền đến làm cho Sở Tương Tương cực kì thoải mái, cả người không khỏi nóng dần lên, cánh rừng nguyên thủy nằm giữa cặp chân đang kẹp chặt kia đang bắt đầu có dấu hiệu mưa phùn nhàn nhạt, cảm giác khô nóng pha chút ướt át làm nàng cảm thấy khó chịu càng điên cuồng mà đáp lại Tần Thiên.

Mà Tần Thiên cũng dần dần gia tăng lực tay, một tay khác cũng dần hướng vào trong áo của Sở Tương Tương, bởi vì cổ áo Sở Tương Tương khá thấp cho nên hai quả cầu no tròn chen chúc một chỗ làm nổi bật lên cái khe sâu thẳm thẳm hút hồn. Tần Thiên vươn tay tới, cực khổ chen vào hòng chiếm đoạt vị trí tiêu hồn đó nhưng tiếc là áo của Sở Tương Tương rất chặt khó mà chen vào.

Tần Thiên thấy vậy liền xuất tuyệt chiêu, dự định thâm nhập đường khác bằng cách kéo váy Sở Tương Tương xuống, nhưng không nghĩ tới một tay Sở Tương Tương lại chặn tay hắn lại, không cho hắn thực hiện.

- Không nên, Tần Thiên!

Sở Tương Tương khẩn trương nhìn Tần Thiên nói.

- Không sao đâu, người khác không thấy đâu.

Tần Thiên nhỏ giọng dụ dỗ, sau đó lại tiếp tục thực hiện kế hoạch của mình, Sở Tương Tương ngăn cản một chút rồi cũng tùy ý để mặc Tần Thiên. Tần Thiên lập tức đem hai bên váy nàng kéo xuống, lập tức hai quả cầu to tròn như được giải phóng khỏi nhà giam chật hẹp ngạo nghễ phô bày vẻ đẹp của mình ra bên ngoài, mặc dù không nhìn thấy rõ nhưng điều này lại khiến cho hắn và Sở Tương Tương càng thêm hưng phấn.

Sau khi kéo bỏ váy của Sở Tương Tương xuống, Tần Thiên nhanh chóng cướp thời cơ công thành chiếm đất mạnh mẽ vươn tay chiếm cứ hai quả cầu no đủ.

- U'!

Một tiếng rên khẽ thoát ra từ miệng Sở Tương Tương, nhưng do nàng cố gắng áp chế nên lại làm tăng thêm ý vị tiêu hồn làm Tần Thiên không khỏi gia tăng lực độ. Sở Tương Tương cuồng quýt rên khẽ, hai tay vội vàng ngăn lại tay Tần Thiên không cho hắn khinh bạc nàng thêm nữa.

Nhưng Tần Thiên mặc kệ hết thảy, hắn nhanh tay vòng ra phía sau giải khai phòng tuyến cuối cùng trên ngực Sở Tương Tương, Sở Tương Tương cực kỳ kinh hãi, vội vàng ngăn cản tay Tần Thiên lại nhưng Tần Thiên còn nhanh hơn đã thành công đẩy mảnh áo vương vãi lên trên, nhất thời hai quả cầu tuyết trắng bóng chính thức lộ ra, Sở Tương Tương vội vàng giơ tay che lại.

- Tần Thiên, không nên!

Sở Tương Tương vừa xấu hổ vừa khẩn trương nói, đây là một trong các cấm địa của phụ nữ nhà.

- Tương Tương, trái cây đã gọt vỏ em không định chỉ cho anh nhìn không chứ hả.

Tần Thiên nhỏ giọng dụ dỗ bên tai Sở Tương Tương.

- Kia... vậy về sau anh sẽ đối tốt với em chứ?

Sở Tương Tương khẩn trương hỏi, nàng không muốn Tần Thiên chỉ là khoảnh khắc vui đùa với mình, nàng muốn nhận được một hứa hẹn, nữ nhân luôn là vậy, vĩnh viễn luôn cần lời hứa hẹn từ nam nhân.

- Yên tâm, sau này nàng đã là nữ nhân của ta rồi, ta nhất định sẽ đối tốt với nàng.

Tần Thiên nhìn Sở Tương Tương dịu dàng nói, sau đó xuất thủ đẩy tay Sở Tương Tương ra, nàng chỉ hơi vặn người một cái rồi từ từ buông lỏng tay ra.

Tần Thiên liền một đường xông tới, hai tay trườn lên khối cầu nhu nhuyến không chút nào che đậy của Sở Tương Tương, dùng sức niết một cái, nhất thời một cảm giác êm dịu no tròn mềm mại co giãn đến tận cùng truyền đến, cảm giác này cũng giống với lúc cùng Lý Phi Nhi, một cảm giác làm cho người ta cực kỳ say mê, Tần Thiên không nhịn được cúi đầu ngậm vào phía trên đỉnh đầu kia đồng thời dùng sức mút.

Trong nháy mắt, cả người Sở Tương Tương rung động một cách mãnh liệt, thiếu chút nữa không kìm được mà kêu lên, động thiên bên dưới không kìm được mà mưa tuôn ra ào ạt, dường như nhận thấy bên dưới truyền đến một cảm giác cực kỳ khó chịu, Sở Tương Tương không khỏi khép chặt hai chân lại, một cảm giác thoải mái nói không nên lời nhất thời truyền tới, cộng thêm việc Tần Thiên không ngừng chấm mút tạo cho nàng một cảm giác trước nay chưa từng có, thanh âm rên rỉ khẽ phát ra từ khe miệng nàng.

Tần Thiên cảm nhận được biến hóa của Sở Tương Tương, biết nàng đã bắt đầu mất phương hướng, lập tức càng ra sức hút lấy hai đằm mềm mại, một

tay trắng trơn xoa nắn, nhất trụ kinh thiên bên dưới cũng đã trở nên cứng rắn không gì đè nén nổi. Nguồn truyện: Truyện FULL

Giờ phút này, Triệu Tiểu Nhã ở bên cạnh đã phát hiện hai người Tần Thiên có cái gì đó không đúng, liền lặng lẽ nhìn qua, nhất thời phát hiện Tần Thiên và Sở Tương Tương đang làm loạn ở bên cạnh. Nhất thời trong lòng Triệu Tiểu Nhã sinh ra cổ tức khí, nhưng lại không thể làm gì, ai bảo mình thích tên hoa tâm đại củ cải này, hai lỗ tai nhất thời dựng lên, nghe tiếng rên của Sở Tương Tương nàng cảm giác có chút khó chịu, không kìm chế được mà đưa tay mò xuống bên dưới, nhất thời một trận khoái cảm ập tới.

- Không được, không thể để một mình nàng sướng được, ta cũng muốn!

Triệu Tiểu Nhã thầm nghĩ, sau đó liền nhích lại bên cạnh Tần Thiên, đưa tay ôm lấy ngang eo Tần Thiên, đang ra sức phục vụ cho Sở Tương Tương, Tần Thiên nhất thời cả kinh, động tác trên tay và miệng nhất thời dừng lại.

- Thâm rồi, bị tiểu Nhã phát hiện rồi, làm sao mới tốt bây giờ.

Tần Thiên nghĩ thầm, Tần Thiên đột ngột dừng lại làm cho Sở Tương Tương cảm giác khó chịu, trống rỗng, vừa định hỏi Tần Thiên thì nhất trụ kinh thiên bên dưới đã bị bàn tay nhỏ bé của Triệu Tiểu Nhã tóm lấy mà vuốt lên xuống.

- Không có... không có chuyện gì, chúng ta tiếp tục.

Tần Thiên phục hồi lại tinh thần, rồi tiếp tục công việc đang dở của mình. Vừa xoa nắn hạt anh đào vừa nghĩ thầm trong đầu, tiểu nha đầu này thật sự không tức giận sao.

Triệu Tiểu Nhã lúc này một tay xua tung quần của Tần Thiên, một tay tự đưa vào huyết động của mình, nơi đó đã sớm ướt nước từ bao giờ. Triệu Tiểu Nhã đỏ bừng cả mặt thờ hồn hên, tốc độ các ngón tay càng lúc càng nhanh, nhưng cũng khó có thể lên đỉnh được, nàng cảm giác ba ngón tay của mình so với cái đó của Tần Thiên còn kém xa.

Nghĩ tới đó nàng bèn dừng lại, đưa tay kéo khóa quần của Tần Thiên xuống, nắm lấy đại bông lòi ra ngoài. Tần Thiên được sung sướng cả đôi đường, thậm chí hôm nay là ngày gì mà tốt số quá, được mập mờ với hai mỹ nữ cùng lúc.

Nhân sinh cực lạc cũng chỉ đến thế mà thôi. Tần Thiên thầm nghĩ, một tay lặng lẽ rời khỏi tuyết cầu của Sở Tương Tương, luồn ra phía Triệu Tiểu Nhã.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Rắc rối của Triệu Tiểu Nhã

Tần Thiên vòng tay ôm lấy Tiểu Nhã, đột nhiên thấy nàng cúi đầu xuống, không biết định làm gì, ngay sau đó Tần Thiên liền cảm thấy sung sướng suýt chút nữa kêu lên thành tiếng, bởi Triệu Tiểu Nhã không ngờ lại há mồm đem tiểu Tần Thiên ngậm lấy, đầu lưỡi nhanh chóng chuyển động, hai mắt khép hờ làm Tần Thiên phần chân không thôi.

- Muốn chết a, tiểu nha đầu càng ngày càng lợi hại!

Tần Thiên thầm nghĩ, đồng thời đưa một tay lên ngực Tiểu Nhã nhẹ nhàng xoa nắn, Triệu Tiểu Nhã lập tức run lên, phát ra tiếng ô ô, cảm giác thoải mái làm vùng đồng cỏ phía dưới cũng trở nên ẩm ướt.

Sở Tương Tương bên này thân thể càng ngày càng khó chịu, Tần Thiên chỉ chơi đùa một bên ngực làm nàng vẫn chưa thoải mái, phía dưới sự chà xát của hai chân vẫn không làm nàng thỏa mãn, Sở Tương Tương không nhịn được liền đưa tay xuống, hướng tới vùng cỏ thom.

Tần Thiên thấy động tác của Sở Tương Tương liền rút tay từ ngực Tiểu Nhã hướng tới khu đồng cỏ của Sở Tương Tương, hai người vừa chạm vào nhau tay Sở Tương Tương lập tức rút lại, rồi lại nhanh chóng ngăn cản Tần Thiên, hai chân kẹp chặt tay Tần Thiên vào giữa.

Nhưng Tần Thiên sao lại có thể cho nàng vừa ý, miệng đang ngậm trên hạt đậu nhỏ đột nhiên dùng sức hút một cái làm Sở Tương Tương cả người nhất thời mềm nhũn ra, hai tay buông lỏng, hai tay Tần Thiên lập tức tiến đến vùng cỏ thom mát kia, tiến vào bên trong, dùng sức lôi kéo.

Trong nháy mắt, Sở Tương Tương kịch liệt run rẩy, nước mưa ào ạt tuôn ra, Tần Thiên không nghĩ rằng Sở Tương Tương lại nhạy cảm như vậy, lập tức nhanh chóng chuyển động thêm vài lượt nữa.

"A!"

Sở Tương Tương đã không chịu được nữa, loại cảm giác thoải mái này làm nàng kêu lên, trực tiếp đạt đến cao trào, nước mưa tuôn ra như suối, Sở Tương Tương cả người kịch liệt run lên, bàn tay nắm chặt lấy cái tay đã tác quái của Tần Thiên, ước chừng qua một phút đồng hồ nàng mới bình tĩnh trở lại, cả người co lại ngã xuống ghế, trán đã lấm tấm mồ hôi. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www.TruyệnFULL.com

Tần Thiên thấy vậy liền rút tay ra, chuyển chiến trường chiến đấu sang phía Tiểu Nhã, lúc này Tiểu Nhã đang tích cực ăn tiểu Tần Thiên làm Tần Thiên sắp không chịu được nữa rồi, Tần Thiên đưa hai tay bắt lấy hai bầu ngực Triệu Tiểu Nhã, dùng sức xoa nắn làm Triệu Tiểu Nhã kêu lên ô ô, nắm lấy tay Tần Thiên đưa xuống vùng cỏ thơm của mình dưới làn váy.

- Hắc hắc, tiểu nha đầu không nhịn được rồi à.

Tần Thiên cúi đầu cười với Triệu Tiểu Nhã, Triệu Tiểu Nhã vội vàng nhả tiểu Tần Thiên ra nói:

- Anh Tần Thiên, mau giúp em, em không chịu được nữa rồi.

- Không thành vấn đề.

Tần Thiên đáp ứng, ngay sau đó nhẹ nhàng chà xát trên vùng cỏ, được một lát, liền đem ngón giữa tiến vào bên trong vực sâu trên đồng cỏ đó, tiến vào một chút liền thấy một tầng lá mỏng ngăn cách, Tần Thiên cũng không tiếp tục tiến tới mà chuyển động ngay tại chỗ làm Triệu Tiểu Nhã hưng phấn, trên vùng cỏ thơm nước mưa ào ạt tuôn ra.

Triệu Tiểu Nhã ngậm nhả tiểu Tần Thiên càng lúc càng nhanh, miệng lại không ngừng ô ô yển yển, Tần Thiên cũng hai tay bận rộn tận tình phục vụ Tiểu Nhã.

Sau hơn mười phút quần lấy nhau, hai người rốt cuộc cùng đạt tới cao trào, toàn bộ tinh hoa của tiểu Tần Thiên đều bị Triệu Tiểu Nhã ăn hết, bởi vì tiểu Tần Thiên đã tới tận cổ họng nàng rồi, không muốn cũng không được nữa.

Bên cạnh, Sở Tương Tương cũng đã mặc lại quần áo xong, nàng đã sớm phát hiện ra hành động của Tiểu Nhã và Tần Thiên, chuyện lần trước buổi tối Triệu Tiểu Nhã cùng Tần Thiên ở trong phòng nàng đã biết, mặc dù không thoải mái lắm nhưng nghĩ tới lời dặn của ông nàng liền cố bình thường trở lại.

Qua một hồi lâu, ba người đã thu dọn xong, chuyên tâm xem phim, bất quá lúc này Tần Thiên vẫn trái ôm phải ấp nhìn lên màn hình, làm hai nàng mặt đỏ bừng, thẹn thùng Tần Thiên sắc lang.

Rất nhanh, bộ phim đã kết thúc, sau khi xem xong mà Tần Thiên vẫn chưa biết đây là phim gì, nói về cái gì, hai nàng bị Tần Thiên làm loạn một hồi cũng không rõ ràng hơn bao nhiêu, kết quả mất hơn một trăm đồng mà cũng coi như không xem được gì.

- Anh Tần Thiên, chúng ta đi ăn chút gì nhé, em đói quá.

Triệu Tiểu Nhã nói, Tần Thiên và Sở Tương Tương liền gật đầu, hai người cũng đều đã đói, lại trải qua một hồi đại chiến kinh tâm động phách, làm càng đói thêm.

- Chúng ta sang bên kia đi, nhà hàng đó trông cũng không tệ, em mời.

Sở Tương Tương chỉ vào một nhà hàng bán đồ ăn Trung Hoa bên cạnh quảng trường trông khá là sang trọng nói.

- Oa, vậy chúng ta đi nhanh đi!

Triệu Tiểu Nhã vừa nói liền kéo Tần Thiên cùng Sở Tương Tương đi sang bên kia, vừa tới cửa ba người đang chuẩn bị bước vào, Tiểu Nhã đột nhiên ngừng lại, Tần Thiên thấy lạ đang định hỏi tại sao, chợt nghe thấy phía trước vang lên âm thanh một nữ nhân.

- Ai ui, không phải Triệu Tiểu Nhã đây sao, sao lại trùng hợp vậy nhỉ?

Thanh âm bén nhọn của nữ nhân vang lên phía trước, Tần Thiên ngẩng đầu nhìn lên, một nữ sinh ăn mặc hở hang, hai bầu ngực lộ ra phân nửa, trang điểm lòe loẹt, trông khá khác gái điểm là mấy.

Bên cạnh ả là một gã gầy như que củi, đang ngậm thuốc lá, trên cổ đeo sợi xích rõ to, bộ dáng giống như một tên côn đồ.

- Anh Tần Thiên, chúng ta vào đi.

Triệu Tiểu Nhã nắm tay Tần Thiên nói, rẽ phải đi vào bên trong, nhưng ả kia lại cố tình chắn phía trước cản đường.

- Làm sao thế, cô gấp cái gì, chuyện của chúng ta còn chưa xong mà cô đã muốn đi sao?

Nữ sinh nhìn Triệu Tiểu Nhã lớn lối nói.

- Hừ! cô tránh ra, chuyện lần trước cô hút thuốc không phải là ta kể, không liên quan đến ta.

Triệu Tiểu Nhã nhìn heo mập tức giận nói.

- Hừ! A Lệ các nàng đều nói là cô kể, cô còn muốn chối sao!

Nữ sinh kia nhìn Triệu Tiểu Nhã hừ lạnh nói.

- *Ta không kể, là bọn họ vu oan cho ta.*

Triệu Tiểu Nhã lớn tiếng nói.

- *Hừ! Cô nói vu oan thì là vu oan à, cô lấy chứng cứ ra thì ta tin ngay.*

- Ta...ta không có, tóm lại là các nàng vu oan cho ta.

Triệu Tiểu Nhã lo lắng nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Gọi hội

- Hừ! Không có chứng cứ thì chính là cô làm.

Nữ sinh nhìn Triệu Tiểu Nhã cả giận nói.

- *Ta...Ta không có.*

Triệu Tiểu Nhã gấp gấp nói.

- *Hừ! Chính là người làm hại ta suýt chút nữa bị đuổi học. Hôm nay ta nhất định phải giáo huấn cô một trận.*

Ả nhìn Triệu Tiểu Nhã cả giận nói, mạnh mẽ vung tay hướng Triệu Tiểu Nhã tát tới.

- *Mẹ kiếp! Dám trước mặt ta đánh nữ nhân của ta, người chán sống rồi à!*

Tần Thiên lập tức nổi giận, khễ vuron tay nắm chặt tay ả.

- *Làm gì vậy, khôn kiếp, lại dám ngăn cản ta, a Phi, đánh hấn cho ta. Ả nữ sinh hướng về phía tên gầy hô lên.*

- Mụ nội mày, lão tử đánh chết mày.

Tên gầy tiến về phía Tần Thiên cả giận nói, đá mạnh về phía hạ bộ Tần Thiên.

- *Cút! Tần Thiên lạnh lùng quát, kéo thẳng ả nữ sinh tới che trước mặt mình, thành ra một cước của tên gầy đá thẳng vào bụng ả làm ả mặt mày tái nhợt, lập tức kêu la thảm thiết, Tần Thiên thuận tiện đẩy ả về phía trước lao thẳng về phía tên gầy làm cả hai ngã đè lên nhau trên mặt đất.*

- A! Khốn kiếp, dám đánh tao, tao muốn giết mày.

Ả nữ sinh hô lớn, nhện đau bò dậy, vung tay đánh về phía Tần Thiên.

- Ba!

- A!

Trong nháy mắt Ả nữ sinh ngã thẳng xuống đất, trên mặt in nguyên hình một bàn tay đỏ lựng, bụng mặt kêu lên đau đớn, vốn dĩ ả định tát Tần Thiên, cuối cùng lại bị Triệu Tiểu Nhã hung hăng tặng cho ả một cái tát.

- *Hừ! Ta đã nói không phải ta làm, cô còn quấy rầy ta nữa, ta liền đánh chết cô!*

Triệu Tiểu Nhã nhìn ả nữ sinh đang nằm trên mặt đất giận dữ nói, đáng về cực kì buồn hấn, mà lúc này nhân viên quản lý nhà hàng cũng đi ra, mang theo hai tên bảo vệ cường tráng.

- *Thật không phải, làm phiền mọi người không nên gây lộn trước cửa nhà hàng, làm ảnh hưởng tới các khách hàng khác, xin cảm ơn.*

Người quản lý lễ độ nói, nhưng hai bảo vệ sau lưng hấn thì không như vậy.

- *Ồ, chúng ta tới ăn cơm, hai người kia là tự mình vấp ngã, không liên quan tới chúng ta, chúng ta có ba người, làm phiền sắp xếp cho chúng ta một vị trí.*

Tần Thiên khẽ mỉm cười, nhìn người phục vụ lễ phép nói.

- Được, mời ba vị theo tôi.

Người phục vụ nở nụ cười nói, mời ba người Tần Thiên vào.

- Triệu Tiểu Nhã, người muốn chết.

Ả nữ sinh giận dữ nói, muốn xông lên liền bị hai bảo vệ mời ra ngoài. Nguồn truyện: Truyện FULL

Ba người Tần Thiên dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ tìm đi đến chỗ ngồi, ngồi xuống, chọn mấy món ăn đặc sản của nhà hàng cùng một chút đồ uống, Triệu Tiểu Nhã vẫn còn đang khó chịu, vẻ mặt tức giận.

- Tiểu Nhã, nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tần Thiên nhìn Tiểu Nhã hỏi, Sở Tương Tương cũng tò mò nhìn Tiểu Nhã.

- Hừ! Nữ nhân chết tiết kia tuần trước hút thuốc bị giáo viên bắt được, cũng không biết là ai đã tố cáo, sau này lại có mấy nữ sinh không thích em liền cố ý hãm hại em, nói là em báo cho giáo viên, kết quả là ả vẫn luôn muốn tìm em báo thù, nhưng em đều thoát được, cũng không nghĩ tới hôm nay lại gặp được ả ở chỗ này.

Triệu Tiểu Nhã tức giận nói.

- Ô, hóa ra là thế, không có chuyện gì cả, để anh giúp em giải quyết, em đừng tức giận nữa, cười lên nào!

Tần Thiên nâng khuôn mặt Tiểu Nhã lên, nhẹ nhàng vuốt một cái trên mũi nàng, làm Triệu Tiểu Nhã ngay lập tức mặt mày rạng rỡ.

- Đây, Tiểu Nhã, uống chút nước hạ hỏa nào.

Sở Tương Tương nhìn Triệu Tiểu Nhã nói, đưa cho nàng một cốc nước trái cây, Triệu Tiểu Nhã cảm ơn Sở tương Tương, cầm lấy cốc nước uống một hơi cạn sạch, vẻ tức giận trên mặt cũng tiêu tan phần nửa.

- Rất nhanh, nhân viên phục vụ đã mang lên đồ ăn, cả ba người Tần Thiên đều đã đói bụng liền cầm đũa lên bắt đầu ăn.

- Đúng rồi, Tần Thiên, ăn xong chúng ta đi nơi nào chơi tiếp nhé, em nghe nói ở ngoài thành có chùa Linh Sơn rất đẹp, ở đó phong cảnh và môi trường đều rất tốt, hay là chúng ta đến đó xem một chút nhé. Sở Tương Tương vừa ăn vừa nhìn Tần Thiên nói.

- A! Em cũng muốn đi, em còn chưa có đi tới đó, nghe nói ở đó còn có nhà sư nữa, em chưa từng nhìn thấy nhà sư, thật đó.

Triệu Tiểu Nhã hưng phấn nói, Tần Thiên cùng Sở Tương Tương thiếu chút nữa ngắt luôn, lại có người đi thăm chùa là vì nhìn nhà sư, đúng là hiếm thấy a.

- Vậy cũng tốt, ăn xong chúng ta liền đi, dù sao anh cũng chưa tới đó.

Tần Thiên nói, hai nàng cùng gật đầu, sau đó lại tiếp tục ăn.

Ăn cơm xong, ba người nghỉ ngơi một lát, liền rời khỏi nhà hàng, chuẩn bị tới Linh Sơn.

Không ngờ, ba người Tần Thiên vừa mới rời khỏi phòng ăn một đoạn đã bị mười mấy tên lưu manh chặn lại, nhìn kỹ lại chính là ả nữ sinh cùng tên bạn trai gây ết của ả, mang theo mười mấy tên học sinh đầu trâu mặt ngựa chắn trước mặt ba người Tần Thiên.

- Hừ! Triệu Tiểu Nhã, các người cuối cùng cũng ra ngoài rồi à, làm chúng ta đợi thật lâu đó.

Ả nữ sinh nhìn Triệu Tiểu Nhã lạnh lùng nói.

- Người muốn làm gì?

Triệu Tiểu Nhã nhìn Ả nữ sinh mang theo nhiều người như vậy lập tức khăn trương lên.

- Hừ! Làm gì ư, người, còn có tên khốn kiếp kia, lúc này dám đánh ta, giờ còn muốn bỏ đi sao, tất cả cùng lên cho ta, đánh cho bọn chúng một trận.

Ả nữ sinh nhìn đám người phía sau nói, lập tức đám người này liền vây lấy ba người Tần Thiên, Triệu Tiểu Nhã thấy thế liền hoảng sợ.

- Không có chuyện gì, Tiểu Nhã, chúng ta lui lại phía sau, để Tần Thiên giáo huấn bọn họ.

Sở Tương Tương quay về phía Triệu Tiểu Nhã nói, đồng thời kéo nàng lùi lại phía sau, cách Tần Thiên không xa.

- Bọn mày còn nhớ được là học sinh hả, sao không đi học đi, mà dám chạy đến đây đánh nhau, mau rút đi cho tao, tao không muốn đánh bọn

mày.

Tần Thiên nhìn bọn học sinh nói, mấy tên này hần không để vào mắt.

- Hừ! Ngu ngốc, ở trước mặt bọn tao mà còn dám kiêu ngạo, đánh hần.

Tên bạn trai của ả nữ sinh hô lớn, lập tức đánh về phía Tần Thiên, mấy tên khác thấy vậy cũng đồng loạt lao đến.

- Mẹ kiếp, muốn chết hả. Tần Thiên nói, lập tức nhấc chân không thèm nhìn, tung một cước đá thẳng vào người tên gây làm hần ngã lộn trên mặt đất.

- Những tên khác đang muốn xông lên nhất thời sợ hết hồn, nhìn Tần Thiên có thể nhẹ nhàng đá bay một người, xem ra cũng không dễ chơi.

- Bọn mày còn muốn đánh nữa không, hay là rút đi, đánh với bọn mày chỉ tổ lãng phí thời gian tao, còn ả nữ sinh kia, tao cũng không thèm so đo với mày, đem bọn nó rút đi.

Tần Thiên nhìn ả nữ sinh nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Bị chặn đường

- Khốn kiếp, lại dám xem thường chúng ta, đánh chết hần!

Ả nữ sinh giận dữ nói, mấy tên kia lập tức như được uống thuốc, mãnh liệt đánh về phía Tần Thiên.

- Mẹ nó, thích gọi đòn hả!

Tần Thiên nhìn bọn chúng quát to, ngay sau đó nhanh chóng lao đến, những tên học sinh này vốn không phải là đối thủ của Tần Thiên, không chịu nổi một tát của hần, quả nửa liến ngã lộn trên mặt đất, kêu la thảm thiết.

- Sao nào, còn muốn đánh nữa không.

Tần Thiên nhìn mấy tên còn lại nói, mấy tên này nhìn thấy đồng bọn nằm trên mặt đất có chút sợ hãi liền lui lại phía sau.

- Đi chết đi!

Lúc này, tên bạn trai của ả nữ sinh vừa mới ngã trên mặt đất, đột nhiên đứng lên hết lớn, trong tay cầm một con dao găm sáng loáng nhanh như chớp đâm về phía bụng Tần Thiên, Tần Thiên chưa kịp phản ứng, dao găm đã đâm cách hần chỉ còn hơn mười phân.

- Mày điên rồi, dám dùng dao hả, muốn chết à!

Tần Thiên giận dữ nói, tại thời khắc mấu chốt, Tần Thiên một tay bắt được tay tên gây, dùng lực, trong nháy mắt làm tay hần bị bẻ ngược về phía sau.

- Rắc!

Một thanh âm giòn tan vang lên, Tần Thiên vừa dùng lực, tay tên gây lập tức bị bẻ gãy, há miệng kêu to, nhưng vẫn chưa xong, tên này dám dùng dao giết mình, Tần Thiên tuyệt không thể tha thứ.

- Mày đi chết đi!

Tần Thiên thúc thẳng đầu gối lên ngực tên gây làm hần bắn ra ngoài, té nhào trên mặt đất, Tần Thiên nhanh chóng giơ chân lên đạp thẳng vào tay cầm dao của hần.

Rắc!

- A!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, cánh tay phải của tên gây đã bị Tần Thiên phé hoàn toàn, xương lòi ra ngoài trắng hếu cùng với máu tươi chảy ra tạo nên cảnh tượng thật kinh khủng.

- Hừ! Đây là hậu quả của việc dám chơi dao với tao.

Tần Thiên nhìn hẩn lạnh lùng nói, đáng tiếc lúc này hẩn đã hoàn toàn ngất đi, không còn nghe được gì, mấy tên kia thấy thủ đoạn máu tanh của Tần Thiên sợ run cầm cập, có tên bị dọa tới mức ngã bệt xuống đất.

- *Mày...mày giết anh ấy rồi!*

Á nữ sinh nhìn Tần Thiên hoảng sợ nói, sắc mặt trắng bệch, dù sao ả vẫn chỉ là học sinh, chưa từng thấy cảnh tượng máu tanh như thế này bao giờ.

- *Hừ! Bọn mày mau cút đi cho khuất mắt tao.*

Tần Thiên nhìn đám người Á nữ sinh không kiên nhẫn quát lên, mấy tên này vừa bị Tần Thiên quát liền phục hồi lại tinh thần, lập tức xoay người bỏ chạy, á nữ sinh cũng đang muốn chạy đi thì đột nhiên bị Triệu Tiểu Nhã tóm lại.

- *Hừ! Tao nói rồi, mày mà còn dám làm phiền tao, tao liền đánh chết mày.*

Triệu Tiểu Nhã nhìn ả cả giận nói, vung tay tặng ả một cái tát.

Ba!

Á nữ sinh bị Triệu Tiểu Nhã đánh lui về phía sau, giận dữ muốn đánh lại, kết quả còn chưa nhìn rõ đã bị tặng thêm một cái tát nữa lùi lại phía sau vài bước, mà Triệu Tiểu Nhã cũng nhanh chóng xông tới, nắm lấy tóc của ả, hung hăng tát thêm mấy cái nữa, đánh cho khuôn mặt của Á nữ sinh sưng như đầu heo, khiến ả muốn khóc cũng không xong.

Ở bên cạnh, Tần Thiên cùng Sở Tương Tương cũng bị hành động của Triệu Tiểu Nhã làm cho choáng váng, chẳng lẽ cực phẩm tiểu la lỵ này cũng ưa bạo lực sao?

- *Tốt rồi, đã giải quyết xong, anh Tần Thiên, chúng ta đi thôi.*

Triệu Tiểu Nhã đi tới trước mặt Tần Thiên cao hứng nói, thực ra nàng cũng có ý giống như á nữ sinh, chỉ là không có cơ hội, nay Á nữ sinh lại chủ động tới, Triệu Tiểu Nhã há có thể bỏ qua.

- *Ừ...Đi thôi.*

Tần Thiên phục hồi lại tinh thần đáp, lập tức kéo Sở Tương Tương vẫn đang ngẩn người đi ra.

Ba người lái xe đến thẳng chùa Linh Sơn.

Mà lúc này, ở phía sau xe của ba người, một chiếc xe màu đen không nhanh không chậm đang lặng lẽ bám theo. Nguồn truyện: Truyện FULL

Rất nhanh, hai chiếc xe đều đã ra khỏi nội thành, lướt đi trên đường quốc lộ, được một lúc, một chiếc xe chở cát chạy theo chiều ngược lại đi đến, khi còn cách xe của Tần Thiên chừng một trăm mét đột nhiên quẹo đầu, dừng lại, cả chiếc xe lập tức quay chắn ngang giữa đường, theo quán tính không ngừng trượt về phía trước.

- *Ấm!*

Chiếc xe đỗ rầm xuống mặt đường, phát ra một tiếng nổ lớn, cát văng tung tóe khắp mặt đường, bên trong xe Tần Thiên tất cả mọi người đều bị giật mình, lái xe vừa nhìn thấy vậy mạnh mẽ đạp phanh dừng xe lại.

- *Ấm!*

Xe vừa mới dừng lại, trong nháy mắt lại một âm thanh lớn khác vang lên, là từ phía sau của bọn họ truyền đến, bốn người lập tức nhìn lại phía sau, thấy một chiếc xe chở cát khác cũng đang nằm trên mặt đường, cát văng khắp nơi, trực tiếp đem con đường chặn lại.

- *Không tốt, có chuyện rồi!*

Tần Thiên trầm nghĩ, hai chiếc xe chở cát đồng thời chặn trước sau, chắc chắn là có chuẩn bị từ trước, dù không biết là ai nhưng tuyệt đối không có ý tốt.

- *Anh Tần Thiên. Sao vậy! Triệu Tiểu Nhã lập tức hỏi.*

- Sao lại thế này, không phải là ăn cướp chứ! L

Lái xe khẩn trương hét lớn, khuôn mặt đã trắng bệch. Mà lúc này, bốn người mặc quần áo màu đen, che mặt trong chiếc xe con, cùng hai tên khác bộ dáng tương tự từ trong hai chiếc xe chở cát đồng thời chạy ra.

Những người này sau khi đi ra liền lập tức nhanh chóng chạy về phía xe Tần Thiên.

- *Chủ nhân, không ổn rồi, những người này đều có dị năng, đối với các mày có sát ý. âm thanh của Ba ba ca lập tức vang lên trong đầu Tần*

Thiên.

- Cái gì! Đó là người có dị năng! Thực lực của bọn họ như thế nào hả? Tần Thiên vội vàng nói.

- Đúng vậy, chủ nhân, những người này lực chiến đấu đều xấp xỉ ngài, ngài có thể trụ vững được một lúc, nhưng phải có người tới giúp nếu không ngài sẽ bị họ giết chết.

Ba ba ca nói.

- Bác lái xe, bác có vật gì bằng sắt thuận tay không?

Tần Thiên vội vàng hỏi.

- A... Ở đây có khóa xe.

Lái xe khẩn trương nói.

- Tốt rồi, Tiểu Nhã, Tương, các em ở im đây, không được đi ra ngoài, Tương Tương, em mau gọi điện thoại cho ông, nói những kẻ này muốn giết chúng ta, bảo ông em mau phái người tới cứu chúng ta, bác lái xe, bác khóa chặt cửa lại, tuyệt đối không được xuống xe.

Tần Thiên nói xong lập tức mở cửa xe đi xuống, Triệu Tiểu Nhã ở phía sau hô lên, muốn xuống cùng nhưng bị Sở Tương Tương giữ lại.

- Bọn mày là ai, muốn làm gì?

Tần Thiên xuống xe, nhìn bọn hắn hô lớn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Chiến!

Trên đường lớn hai bên bị phong tỏa, sáu tên áo đen hướng về phía Tần Thiên lao tới.

- Giết hắn!

Một tên giọng khàn khàn nói, sau đó sáu tên đồng thời lao lên, tốc độ rất nhanh.

Huru!

Huru!

Mỗi tên tay cầm một thanh thập diện trường dao, cực kỳ sắc bén, phản chiếu ánh sáng mặt trời lóe chói cả mắt.

Một tên dẫn đầu đánh tới Tần Thiên, dao trong tay quét vào cổ họng Tần Thiên, muốn một chiêu một mạng.

Tần Thiên cũng lập tức động thân, thực lực bọn này cũng không kém hắn bao nhiêu, phải dùng cái đầu mới được.

Huru!

Tần Thiên đổi tay cầm khóa sắt, trong nháy mắt tăng tốc lên cực hạn, cả người như một cái bóng lao về phía trước mặt tên dẫn đầu.

Tên áo đen dẫn đầu không ngờ Tần Thiên có thể có tốc độ biến thái như vậy, còn đang ngỡ người thì khóa sắt đã đập tới đầu, trong lúc nguy cấp hắn bèn liều mạng đưa tay lên cản.

Keng!

Trong tích tắc hai thứ vũ khí chạm nhau, tên áo đen không chống nổi phải lùi về sau, sức mạnh Tần Thiên quá lớn khiến hắn đại cả tay.

- Chết đi!

Tần Thiên lạnh lùng quát, thừa cơ mà tiến, khóa sắt lại một lần nữa đánh tới.

Huru!

Huru!

Ngay lúc đó mấy tên còn lại cũng tiến lên, chia ra các phía mà đánh, năm con dao đâm vào năm yếu huyệt trên người Tần Thiên.

Vù...ù...ù

Tần Thiên đột nhiên làm một động tác mà không ai ngờ tới, hắn đột nhiên xoay mạnh người, khóa sắt quật mạnh vào một tên đang đâm phía sau.

Mặc dù năm con dao đã rất gần Tần Thiên, nhưng chung quy vẫn có khoảng cách, vẫn đủ không gian để hắn xoay người. Tên áo đen phía sau không thể ngờ Tần Thiên lại biết hướng mình đâm tới nên không có chuẩn bị, một khóa của Tần Thiên quật xuống hắn đã không thể ứng phó kịp.

Huru!

Tần Thiên lại làm thêm một động tác kinh người nữa, khóa sắt trong tay ném ra, tên áo đen kia lập tức nghiêng đầu né qua, nhưng cũng vì thế mà mất đi thế công, rơi vào bị động.

Chết!

Tần Thiên nhân cơ hội đối phương phân tâm liền một tay đoạt dao, một tay nắm lấy vai kéo hắn ném ra phía sau mình.

Phập Phập Phập Phập!

Á...

Bốn tên phía sau không dừng kịp, bốn con dao đã găm vào người tên đồng bọn, tên này chết ngay tức khắc, mắt vẫn còn trừng ra vẻ không cam lòng. Mà Tần Thiên lúc này phi con dao trong tay vào một tên, liền đó chủ động tiến tới.

Huru Huru!

Bốn tên áo đen lập tức tách ra, mà tên áo đen vừa bị Tần Thiên đẩy lui cũng tiến tới.

- Còn dám tới nữa, muốn chết mà!

Tần Thiên quát to, dao trong tay chém về phía một tên, bốn tên kia liền nhanh chóng vây hắn lại, tên nào tên nấy vô cùng cảnh giác để phòng Tần Thiên lại đánh lên.

Tần Thiên cũng không xoay người đánh lên nữa, mà trực tiếp đôi công, dao trong tay nhanh như chớp đâm về một tên, mà bốn tên kia cũng đâm về phía hắn.

- Hừ, lũ ngu, cắt mau!

Tần Thiên cười lạnh, cả người chột trảm xuống, chân trượt về trước, toàn thân ngã ra sau, cả người như con rắn trườn xuống dưới hai chân tên áo đen, con dao trong tay lóe lên, trong nháy mắt đã cướp đi mệnh căn của hắn.

Phụt!

Á...á!

Tên bị cắt tr...m hét thảm một tiếng, mà hai tên đang đâm tới cũng không kịp thu dao, đâm luôn vào hắn. Tần Thiên nhanh chóng từ mặt đất đứng dậy, thừa dịp mấy tên này còn chưa hoàn hồn mà giết tới.

Huru!

Một tên né được, nhưng vẫn bị dao cứa vào tay, máu chảy lênh láng, ba tên kia liền vây lại. Tần Thiên chém xong lại nhảy vọt ra xa.

Chỉ trong vài phút bên phía áo đen đã một chết một bị thương, mà Tần Thiên cũng chỉ nhàu chút quần áo do vừa rồi trườn dưới đất, có thể nói là chiến tích rất huy hoàng.

- Chúng mày sang bên kia giết chúng, bọn tao đi ngăn hắn!

Một tên áo đen nói, hai tên liền chạy tới chiếc xe bên kia.

- Mẹ kiếp, mau lái xe chạy đi!

Tần Thiên quát lên, nhưng đã có hai tên áo đen vây lấy hắn, một trái một phải mà đánh tới, Tần Thiên vì lo lắng cho Sở Tương Tương mà phân tâm, không chống đỡ được hai tên, phải liên tiếp lùi về sau. Bạn đang đọc truyện được copy tại [Truyện FULL](#)

Tài xế chiếc xe thấy mấy tên áo đen chạy tới thì hoảng hốt vội khởi động xe để chạy, nhưng còn chưa đi được hai mét thì hai tên áo đen đã phi hai con dao găm trúng vào hai chiếc lốp xe, chiếc lốp chắc chắn là nổ rồi, xe cũng không thể nhúc nhích thêm nữa.

Hai tên áo đen chạy tới hai bên cửa.

- *Chết tiệt!*

Bên này Tần Thiên thấy vậy vô cùng nóng vội, thấy tên áo đen bước lại gần Sở Tương Tương thì cố sức chạy tới, nhưng hai tên áo đen bên cạnh cũng rất khó chịu, không để Tần Thiên di động. Tần Thiên vì không cẩn thận đã bị chém mười mấy nhát, máu chảy be bét.

Lúc này hai tên áo đen kia đã đâm vỡ cửa kính xe, bắt lấy Sở Tương Tương và Triệu Nhã Nhu ném ra ngoài.

Thả họ ra!

Tên tài xế từ trong xe nhảy ra định đâm vào một tên áo đen, nhưng vừa lao ra đã bị một tên đạp cho lăn ra đất, phun ran gum máu lớn.

Sau đó hai tên muốn hạ thủ với Sở Tương Tương và Triệu Nhã Nhu

Chúc mừng Real và xin chia buồn cho các bạn fan MU

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Cuồng hóa

Không!

Tần Thiên điên cuồng quát, đôi mắt đỏ ngầu, lúc này hắn cảm giác sức tức giận đang biến thành sức mạnh, một luồng sức mạnh bùng dậy, cả người Tần Thiên trong nháy mắt bắn về phía trước như một đạo tia chớp, hai tên áo đen kia còn chưa kịp phản ứng thì Tiểu Thần đã ở ngay sát.

- *Chết đi!*

Tần Thiên gầm lên, con dao trong tay đâm vào tên áo đen đang chuẩn bị hạ thủ hai người Sở Tương Tương. Tên áo đen bị tiếng gầm của Tần Thiên dọa cho giật nảy người, còn chưa kịp hoàn hồn thì cổ họng có cảm giác mát lạnh, con dao đã ghim chặt vào cổ hắn, theo đà đâm Tần Thiên giật mạnh con dao xuống.

Phụt!!!

Lưỡi dao kéo một đường từ cổ họng xuống tới ngực, cả xương cốt cũng đứt đoạn, toàn bộ nội tạng bên trong trào ra, máu ban đầu thì phun ra như từng tia, sau đó ào ra như dê vỡ. Mặt đường xung quanh toàn là máu thịt nội tạng bầy nhầy, người xung quanh không ai không bị hù cho ngán người ra.

Mà Tần Thiên lúc này cũng không thấy bóng dáng đâu nữa, nhưng ngay sau đó hắn hiện ra giữa không trung, con dao còn vấy máu trong tay phi vào đầu tên áo đen còn lại.

Phốc... Huru!

Con dao đâm xuyên qua huyệt Thiên Linh Cái (đỉnh đầu), dọc một đường trong thân thể tên áo đen rồi cắm xuống đất, tên áo đen cũng không kêu được tiếng nào, chết ngay trong trạng thái đứng.

Toàn bộ diễn biến cũng không quá hai mươi giây. Tần Thiên trong hai mươi giây này giống như thần thánh vậy.

- *Chúng mày cũng phải chết!*

Tần Thiên gầm lên, hai mắt đỏ ngầu, sát khí nồng nặc lao về phía hai tên áo đen, đúng lúc đó đột nhiên hắn lại ngã bịch xuống bất tỉnh.

- *Không ổn, hết thời hạn cuồng hóa rồi.*

Ba Ba Tạt kinh hãi nói.

- *Anh Tần Thiên!*

Triệu Tiểu cùng Sở Tương Tương Nhã thấy Tần Thiên đột nhiên ngã xuống đất liền chạy tới ôm lấy hắn mà kêu to. Nhưng Tần Thiên vẫn bất động, khiến hai nàng hoa dung thất sắc.

Hai tên áo đen thấy Tần Thiên ngã xuống thì lập tức dừng bước, xác định Tần Thiên đã ngất bèn cầm dao găm bước tới.

Cùng lúc đó ở một mảnh rừng không xa một người áo đen và một người áo trắng đang giằng co nhau.

- Khốn kiếp, người rút ra, nếu hần có mệnh hệ gì tao giết cả nhà người!

Người áo trắng nhìn người áo đen quát, nàng là muốn đi cứu Tần Thiên nhưng không ngờ tên áo đen này cứ dính lấy không thôi.

- Khắc khắc, Côn Lôn tiên tử, người nếu có thể đánh bại ta thì cứ việc rời khỏi!

Tên áo đen nói một câu vô nghĩa, làm cô gái áo trắng tức điên lên.

- Được, ta thành toàn cho người!

Cô gái áo trắng vọt tới, năng lượng vô hình phát ra cực kỳ đáng sợ. Nguồn truyện: Truyện FULL

Nhưng tên áo đen kia cũng không yếu, cùng xông tới, giao thủ trăm hiệp chưa phân thắng bại, vết tích trận chiến tàn phá khắp nơi.

Về phía Tần Thiên lúc này, Sở Tương Tương đang ôm hần lui lại, nhưng cũng chẳng để làm gì vì tốc độ tên áo đen căn bản là quá nhanh.

Rầm rầm!

Đúng lúc đó bầu trời vang lên tiếng nổ lớn, hai chiếc phi cơ bay tới.

Đoàng!

Một tiếng sung vang lên, một tên áo đen nằm xuống.

Đoàng!

Một nhát trúng đầu, tia máu bắn lên người Sở Tương Tương làm nàng kinh hoàng, Triệu Tiểu Nhã cũng giật nảy mình.

Tên còn lại thấy đồng bọn bị giết cũng không có ý bỏ chạy, nhiệm vụ của chúng là bằng mọi giá phải giết Tần Thiên cho dù mất mạng.

- To gan!

Trên bầu trời một lão già hét lớn, sau đó một cảnh tượng kinh hoàng xuất hiện, một bóng người từ độ cao trăm mét nhảy xuống, roi cái rầm một cái xuống làm cả nền đất rung chuyển, mà lão già vẫn không hề hấn gì đứng thẳng lên.

Sau đó lão nhảy về phía tên áo đen, một tát bay người, máu phun thành cầu vồng rải thành đường thẳng trên đất, đầu lệch hẳn sang một bên, vẹo cổ mà chết.

- Dịch lão!

Sở Tương Tương vui mừng kêu lên, người này là Dịch lão thân cận bên cạnh Sở Văn Long.

Triệu Tiểu Nhã thì hôn mê vì shock: "*Lão ta là siêu nhân hay người nhện vậy?*"

- Dịch lão, mau cứu Tần Thiên, cả ông tài xế nữa.

Sở Tương Tương gấp gấp nói, thân thể cũng run lên.

- Được, để đó ta xem.

Dịch lão đáp lời, sau đó một đoàn quân nhân từ máy bay đi xuống cùng nhân viên y tế.

Trong rừng hai bóng người đen trắng vẫn xáp vào tách ra liên tục, một mảng rừng bị tàn phá thậm tệ.

- Lão già chết tiệt, làm hỏng chuyện của ta, rồi có ngày ta giết người!

Tên áo đen nhìn về phía chiếc phi cơ bay đi lạnh lùng nói.

- Chỉ e người không có cơ hội đó đâu!

Người áo trắng cả giận nói, Tần Thiên đã an toàn làm nàng cũng yên tâm.

- Ta không rảnh đùa với người nữa, hẹn gặp lại!

Tên áo đen nói xong bỏ chạy.

- *Hừ! muốn chạy sao?!*

Người áo trắng cười lạnh, chuyển thân đuổi theo ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Bị bắt quả tang

Không biết bao lâu sau Tần Thiên tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong bệnh viện, không có một ai ở bên cạnh, trên người đầy băng gạc, cả người giống như xác ướp mới đội mồ.

Ba Ba Táp, bây giờ là mấy giờ rồi, làm sao ta lại mệt mỏi như vậy, mà bọn họ không sao chứ?!

Tần Thiên vừa tỉnh táo liền hỏi dồn dập.

- *Chủ nhân, ngài đã hôn mê một buổi tối rồi, bây giờ là chín giờ sáng, nữ nhân của ngài được một cao thủ tới cứu nên không có việc gì, thân thể ngài là vì hiện tượng cuồng hóa mà sinh ra kiệt sức, chỉ cần sử dụng dị năng Cơ Nhân là có thể hồi phục.*

Tần Thiên nghe được Sở Tương Tương và Triệu Tiểu Nhã không có chuyện gì thì thở phào một hơi, sau đó lại hỏi:

- *Là ai cứu họ vậy, mà cuồng hòa là cái gì?*

- Thừa chủ nhân là cao thủ bên cạnh Sở Văn Long cứu họ, còn về việc cuồng hóa là do tinh thần ngài bị kích động quá mức nên trong khoảng thời gian ngắn bộ phát ra một luồng năng lượng gấp đôi thậm chí là hàng chục lần so với bình thường, mỗi lần cuồng hóa sức mạnh của ngài lại tăng một bậc, tốc độ trao đổi chất cũng tăng thêm năm phần trăm.

- *Nga, thì ra là vậy, không ngờ lại giống trò ma thú, còn có thể hóa cuồng tăng sức mạnh.*

Tần Thiên hưng phấn nghĩ, sau đó liền tu luyện, hiện tại cả người mệt muốn chết, không tu luyện thì chẳng làm được gì, đành đem năng lực huyết mạnh ra để khôi phục thân thể.

Tần Thiên ngồi tu luyện gần hai tiếng, thân thể phục hồi hơn nửa, mệt nhọc trong người đã quét sạch, nhưng sức mạnh thì còn phải vài tiếng nữa mới hồi được.

Kết!

Lúc này tiếng mở cửa vang lên, Sở Tương Tương bước vào, nhìn thấy Tần Thiên tỉnh lại thì sững sốt, sau đó mừng rỡ chạy lại.

- *Tần Thiên, anh tỉnh rồi à, sao rồi, người còn đau không?*

Sở Tương Tương hỏi gấp, hôm qua thấy Tần Thiên trên người trúng mười mấy vết dao nằng sợ chết khiếp.

- *Không sao, anh ổn rồi, mà Tiểu Nhã đâu sao ta không thấy?*

- Tiểu Nhã tối qua ở đây cả đêm để trông anh, sáng này bị chị Tiêu Du đưa về rồi.

Sở Tương Tương nói. Tần Thiên nhìn mắt nàng thấy vành mắt cũng thâm lại, chắc chắn đêm qua cũng ngủ không được, đau lòng bèn đưa tay vuốt vào mắt nàng một chút.

- *Tương Tương, tối qua em cũng không ngủ phải không?*

Tần Thiên nhìn Sở Tương Tương hỏi.

- *Em... em không ngủ được, bèn cùng tiểu Nhã ở đây trông anh, sáng nay em cũng ngủ bốn tiếng rồi.*

Sở Tương Tương cười đáp.

- *Cái gì? Mới bốn tiếng? Không được, em mau về ngủ đi, anh ổn rồi, phải biết giữ gìn sức khỏe mình chứ!*

Tần Thiên đau lòng nói.

- *Không sao đâu, em ngủ đi rồi, muốn ở đây bồi tiếp anh.*

- Hay là như vậy đi, em lên đây ngủ cùng anh!

Tần Thiên nói xong liền ngồi dậy. Sở Tương Tương sắc mặt đại biến, bác sĩ đã dặn vết thương của Tần Thiên không thể cử động nhiều, nàng bèn đưa tay can hấn lại.

- *Không sao, vết thương của ta không có gì đáng ngại nữa rồi.*

Tần Thiên vừa nói vừa đẩy tay Sở Tương Tương ra mà ngồi dậy, vừa rồi kích hoạt huyết mạch để tu luyện ngoại thương của hắn đã không còn vấn đề gì nữa, nghỉ ngơi một hai ngày là hoàn toàn bình phục. Nguồn truyện: Truyện FULL

Sở Tương Tương thấy Tần Thiên ngồi dậy thì vội cầm lấy cái gối đặt vào sau lưng để hắn tựa.

- *Tương Tương, em không muốn về thì ở lại đây ngủ với anh đi.*

Tần Thiên vừa nói vừa đưa tay ôm lấy Sở Tương Tương. Sở Tương Tương dù là xấu hổ đến đỏ bừng mặt nhưng không hề cự tuyệt, đầu tựa vào ngực Tần Thiên, hai chân cũng đưa lên giường.

- *Ngủ đi.*

Tần Thiên nhìn Sở Tương Tương đang đỏ mặt trong lòng mình mà nói.

- *Vâng!*

Sở Tương Tương xấu hổ đáp một tiếng rồi chậm rãi nhắm mắt lại, tim đập bình bịch. Tần Thiên nhìn đại mỹ nữ trong lòng, cũng không động tay động chân mà chỉ ôm nàng như vậy, đến khi Sở Tương Tương ngủ thiếp đi thì hắn lại tiếp tục tu luyện.

...

Rất nhanh một buổi sáng lại qua đi, đã tới mười hai giờ trưa, Tần Thiên từ trạng thái tu luyện tỉnh lại, sức mạnh đã khôi phục hoàn toàn, thực lực so với trước còn mạnh hơn một phần, hắn cảm giác bây giờ hoàn toàn có thể diệt một lúc toàn bộ bọn áo đen kia.

- *Ba Ba Táp, sức mạnh của ta đã tăng thêm bao nhiêu rồi?*

Tần Thiên hưng phấn hỏi.

- *Báo cáo chủ nhân sức mạnh của ngài so với lúc trước tăng thêm năm phần trăm.*

- Nói như vậy lần sau nếu gặp bọn sát thủ vừa rồi thì có thể giết hết?!

- *Đúng vậy!*

Tần Thiên nghe vậy rất là hưng phấn, tu luyện lâu như vậy cũng không bằng một lần chiến đấu, cơ mà chiến đấu kiểu này cũng quá nguy hiểm đi, không cần thận mật mạng như chơi.

- *Ừm!*

Lúc này Sở Tương Tương trong lòng Tần Thiên ngáp một tiếng tỉnh lại.

- *Ha ha, em tỉnh rồi à, ngủ có thoải mái không?!*

Tần Thiên đưa tay ôm lấy Sở Tương Tương. Sở Tương Tương mặt không khỏi đỏ lên, vì tay của Tần Thiên đang đặt ngay dưới mép ngực nàng.

- *Thoải... thoải mái lắm!*

Sở Tương Tương xấu hổ cúi đầu xuống nói, không dám nhìn Tần Thiên nữa. Mà Tần Thiên nhìn mỹ nữ trong ngực, hương thơm từ phía khiến hắn lại có chút cảm giác kích thích, không nhịn được đưa tay lên nắm lấy đôi tuyết cầu cao vút kia, cảm giác vô cùng mềm mại thoải mái.

Sở Tương Tương rên lên một tiếng, một tay gát gao nắm lấy chéo áo Tần Thiên, đầu cúi gằm xuống vô cùng khản trương.

Tần Thiên thấy bộ dáng thẹn thùng của Sở Tương Tương thì càng thêm hưng phấn, bàn tay càng thêm xoa bóp vụn vụn khối thịt trong tay.

- *U'...*

Sở Tương Tương rên nhẹ một tiếng, cố gắng đẩy tay Tần Thiên ra, nhưng Tần Thiên làm sao chịu buông tha, nhìn hai ngọn núi vừa trắng vừa mịn tay hắn

càng dùng sức mà xoa nắn khiến chỗ đó của Sở Tương Tương biến ra đủ dạng hình thù.

Đang lúc Tần Thiên muốn tiến thêm một bước thì cửa phòng bỗng mở ra, Triệu Tiểu Nhã bước vào, thấy động tác của Tần Thiên và Sở Tương Tương thì mặt đỏ bừng, đứng ngẩn ra, mà hai người Tần Thiên cũng là ngây ra không biết nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Tổ chức sát thủ

- Hay lắm chị Tương Tương, bảo sao chị kêu em về, thì ra là ở lại đây cùng Tần Thiên ca ca làm chuyện này.

Triệu Tiểu Nhã cố tình trêu chọc nói. Sở Tương Tương nhất thời lúng túng, đẩy tay Tần Thiên ra, nhảy ngay xuống giường, ngay cả giày cũng không đi cứ chân trần mà chạy ra ngoài.

- Hắc hắc, tiểu Nhã, em tới rồi sao.

Tần Thiên hơi lúng túng nói.

- Hừ! Đừng là đại sắc lang mà, vừa mới tỉnh đã nghĩ tới chuyện đó, anh xấu lắm!

Triệu Tiểu Nhã then thùng nói, sau đó ngồi xuống giường ôm lấy Tần Thiên rồi đột nhiên khóc ô ô.

- Sao vậy!

Tần Thiên vội hỏi, tiểu nha đầu này không hiểu thế nào tự nhiên lại khóc, chẳng lẽ ghen quá?

- Ô ô... Tần Thiên, anh làm người ta sợ muốn chết, một đêm hôn mê, tỉnh lại cũng không gọi cho người ta, chỉ biết cùng chị Tương Tương âu yếm, để mặc người ta lo lắng, anh xấu lắm!

Triệu Tiểu Nhã bấu môi, chua xót nói.

- Hắc hắc, anh sợ ý quên mất.

Tần Thiên cố dễ dàng.

- Hừ! Anh là đại sắc lang, nhất định là thấy ngực người ta không lớn bằng của chị Tương Tương nên cố tình không gọi, sợ em quấy rầy chuyện tốt của hai người phải không?!

Triệu Tiểu Nhã nũng nịu nói.

- Làm gì có chuyện đó, tuyệt đối không phải đâu, của em cũng rất lớn a!

Tần Thiên vừa dỗ vừa đưa tay ra bắt lấy hai khối cầu, nhẹ nhàng xoa nắn. Triệu Tiểu Nhã rên một tiếng, mặt đỏ bừng, vội đẩy tay Tần Thiên ra rồi đứng dậy.

- Đại sắc lang!

Triệu Tiểu Nhã then thùng hô lên, bộ dạng rất khả ái, làm người ta vừa nhìn đã muốn phạm tội, bất quá chỗ này Sở Tương Tương lúc nào cũng có thể đi vào nên Tần Thiên cũng không đùa giỡn nữa.

Cộc cộc!

Tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi!

Tần Thiên nói, sau đó cửa mở, chính là Dịch lão bên cạnh Sở Văn Long đi tới, thấy Tần Thiên thì mỉm cười, Tần Thiên cũng vội chào hỏi. Triệu Tiểu Nhã hiểu chuyện vội rời đi.

- Sao rồi Tần Thiên, sức khỏe ra sao rồi?

Dịch lão ngồi xuống một chiếc ghế rồi hỏi.

- Cảm ơn ngài hôm qua cứu giúp, thân thể tôi không có gì đáng ngại nữa rồi.

Tần Thiên khá lễ phép nói.

- Ô, không sao là tốt rồi, không cần cảm ơn ta, ta còn phải cảm ơn cậu hôm qua đã bảo vệ tiểu thư.

- Ha ha, chuyện nên làm thôi. Phải rồi, Dịch lão, bọn hôm qua là ai vậy?

- Ừm, mới vừa tra ra, chúng là bọn làm nghề sát thủ, thành phần của Quốc Tế Đệ Nhất, là tổ chức sát thủ lớn nhất, Thiên Đường.

Dịch lão sắc mặt ngưng trọng nói.

- Thiên Đường?

Tần Thiên mờ mịt hỏi lại.

- Đúng, là Thiên Đường của Quốc Tế Đệ Nhất, tổ chức sát thủ hàng đầu, sát thủ bên trong có tới hơn vạn, cao thủ như mây. Tên của cậu đã xuất hiện trên bảng nhiệm vụ, có người bỏ mười tỷ đô để mua cái mạng của cậu, ba tên hôm qua bị giết chính là kẻ tiếp nhận nhiệm vụ này.

- Sao cơ, mười tỷ đô là cơ à?!!

Tần Thiên nghe được chút nữa thì nhảy dựng lên.

- Kẻ nào mua mạng của ta giá cao vậy, ta đâu có đặc tội với ai nhiều tiền như thế?!

Tần Thiên tự lẩm bẩm hỏi.

- Không biết nữa, thân phận người mua là tuyệt mật, ngay cả bọn làm nhiệm vụ cũng không biết, bọn chúng chỉ quan tâm tới tiền. Hôm qua nhiệm vụ của chúng thất bại, hôm nay tên cậu lại hiện lên bảng, sắp tới sẽ lại có sát thủ tới.

- Không phải chứ, nói như vậy thì tôi vẫn bị đuổi giết nữa a?!

Tần Thiên sùng sốt nói.

- Phải, trừ khi người mua từ bỏ nhiệm vụ, nếu không thì khi nào cậu chết hoặc là tổ chức sát thủ chết hết mới thôi.

Dịch lão nói.

"Tiên sư cái thằng nào phát nhiệm vụ này! Ông mày rửa cả nhà mày chết hết!"

Tần Thiên chửi thầm, không hiểu tên này nhiều tiền như vậy sao không dành để bao gái mà lại đem ra giết mình, con bà nó nữa chứ!

- Cho nên câu bây giờ lúc nào cũng phải cẩn thận đấy, khi nào có kẻ nhận nhiệm vụ ta sẽ báo cho cậu.

- Được, phiền cho ông rồi, mà phải rồi, tài xế taxi thế nào rồi, có sao không?

Tần Thiên nhớ tên tài xế lao ra cứu Sở Tương Tương cũng bị tên áo đen đập cho lăn ra, không biết còn sống hay chết.

Hắn không sao, đang nghỉ ngơi ở phòng bên, tiểu thư đang qua thăm hắn, chúng ta cũng tạ lễ cho hắn rồi, cậu đừng lo. Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Dịch lão mỉm cười đáp. Tần Thiên cũng gật đầu.

- Được rồi, cứ vậy nhé, cậu hảo hảo tề thân dưỡng, ta phải đón tiểu thư về nhà một chuyến, mai sẽ đưa nàng trở lại.

Dịch lão nói xong thì đứng dậy rồi đi tìm Sở Tương Tương.

- Tần Thiên ca ca, ông lão siêu nhân kia nói chuyện gì với anh thế?

Triệu Tiểu Nhã thấy Dịch lão đi thì chạy vào hỏi.

- Ông lão siêu nhân?

- Nga, hôm qua lúc anh hôn mê, ông ấy cứu chúng ta, từ trên phi cơ cao hơn trăm mét nhảy xuống, một tay tát văng một tên áo đen, vô cùng lợi hại a. Tần Thiên ca ca, các người học võ công ở đâu vậy, giống cao thủ võ lâm trên TV lắm nha, hay là anh dạy em đi, sau này gặp kẻ xấu cũng không sợ.

Triệu Tiểu Nhã hưng phấn nói.

- Anh biết võ công khi nào, em nhìn nhầm rồi, anh chỉ biết đánh nhau thôi.

Tần Thiên cũng không muốn cho Triệu Tiểu Nhã biết chuyện dị năng, tránh cho nàng gặp phải phiền toái.

- Hừ! Anh gạt em, hôm qua em thấy rồi, anh không tới một phút đã giết hai người, nhất định là có võ công!

Triệu Tiểu Nhã nhớ lại cảnh hôm qua không khỏi rung mình.

- Khụ khụ, tiểu hài tử không nên học xấu, hay là chúng ta học ít việc tốt đi được không?!

Tần Thiên cố chuyển hướng.

- Học cái gì a?

Triệu Tiểu Nhã hỏi.

- Là học cái này nè!

Tần Thiên cười nói, một tay ôm Triệu Tiểu Nhã vào lòng, một tay nắm lấy khối tuyết cầu, dùng sức mà xoa bóp. Triệu Tiểu Nhã kinh hãi, thảm máng sắc lang, nhưng không chống cự mà ngược lại ôm lấy cổ Tần Thiên, chủ động rướn người lên hôn vào môi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Triệu Nhã Chi tới

Trong phòng bệnh Tần Thiên cùng Triệu Tiểu Nhã ôm hôn điên cuồng, Tần Thiên một tay còn nắm lấy một khối cầu đang phát dục, xoa xoa nắn nắn.

Cộc cộc

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên, Triệu Tiểu Nhã cùng Tần Thiên vội vàng tách ra, bối rối sửa sang lại quần áo. May mà còn chưa làm đến bước kia, không thì bị bắt quả tang mất.

- Tần Thiên, là đi, đi vào nhé!

Từ bên ngoài tiếng Triệu Nhã Chi truyền vào, Tần Thiên nghe thấy thì giật mình, sau đó ra mở cửa. Triệu Nhã Chi tay cầm hộp cơm bước vào, thấy Triệu Tiểu Nhã mặt phấn đỏ hồng thì không khỏi nhũn mày.

- A, mẹ, sao người lại tới đây?

Triệu Tiểu Nhã vội ngoan ngoan đứng dậy nghênh đón, hai tay xoắn vào nhau làm ra một bộ dáng ngoan ngoãn đáng yêu.

- Con đó, vốn định đem súp cho tiểu Thiên mà lại để quên ở nhà, may mà trước khi đi ta nhìn thấy nên mới mang tới đó!

Triệu Nhã Chi lườm Triệu Tiểu Nhã nói. Triệu Tiểu Nhã le lười cúi đầu.

- Di Triệu, người ngồi đi.

Tần Thiên vội giải vây.

- Ủ, tiểu Nhã, con về trước đi, cả tối qua không ngủ rồi, về nhà nghỉ ngơi một chút, chỗ này giao cho mẹ được rồi.

Triệu Nhã Chi nói vậy Triệu Tiểu Nhã liền gật đầu, như một tiểu nữ hài ngoan ngoãn rời đi.

- Tiểu Thiên, đi nấu cho cậu nôi súp, bồi bổ thân thể một chút. Cũng chẳng hiểu tên nhóc cậu làm sao mà thành ra thế này nữa!

Triệu Nhã Chi vừa nói vừa lấy ra bát súp.

Nhưng Tần Thiên còn chưa nghe thấy, hắn vừa rồi bị Triệu Tiểu Nhã châm ngòi lửa dục. bây giờ còn chưa nguôi, lại nhìn thấy người phụ nữ quen thuộc trước mặt thì càng thêm hưng phấn. Mà Triệu Nhã Chi hôm nay lại mặc quần áo vô cùng khiêu gợi, vừa mờ vừa mỏng, hai khối tuyết cầu đang ngẩng cao khiến hắn nhìn mà xuất huyết khứu giác.

- *Tiểu Thiên, còn ngăn ra cái gì đó!*

Triệu Tiểu Nhã vội nhắc hần, chợt phát hiện thì ra thằng nhóc này đang nhìn chăm chăm vào ngực mình, không khỏi đỏ bừng cả mặt.

- *Tiểu sắc lang, không cho nhìn nữa, đã bệnh còn thích nghĩ bậy!*

Triệu Nhã Chi then thùng mắt,

- *Hì hì, di Triệu, ta sớm đã khỏe rồi, ta muốn người, ta không nhịn được nữa!*

Tần Thiên như con thú phát dục điên cuồng nhào tới ôm lấy Triệu Nhã Chi, bầy tay vào lấy bộ ngực vừa căng vừa lớn của nàng.

- *Tiểu...tiểu sắc lang, buông tay ra, nơi này là bệnh viện đó!*

Triệu Nhã Chi vừa hồn hồn nói vừa đẩy tay Tần Thiên ra, mặt đỏ bừng. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Tần Thiên đã tỉnh trạng thượng não, nhảy bổ xuống đi khóa cửa, sau đó nhào về phía Triệu Nhã Chi.

- *Hì hì, di Triệu, giờ không ai có thể vào nữa, đừng sợ.*

Tần Thiên nói xong ôm lấy nàng, hôn tới đôi môi nàng, nhưng Triệu Nhã Chi lại ngăn lại.

- *Sắc lang, cậu nói cho ta biết, có phải vừa rồi cậu và làm chuyện xấu với tiểu Nhã không?*

- A...Ta...Ta đâu có, làm sao ta lại có thể làm chuyện như vậy, trước giờ ta chỉ coi nó là em gái, làm sao có thể làm chuyện cảm thú như vậy!

Tần Thiên vội nghiêm trang nói.

Hừ, đừng tưởng ta không biết, tiểu Nhã cũng đã thú nhận rồi, nó nói đêm hôm đó cậu đã chiếm đoạt được nó!

Triệu Nhã Chi cả giận nói.

- *Không có, ta đoạt được nàng bao giờ a, ta chỉ là thấy nàng không nhịn được nên dùng tay giúp nàng thôi!*

Tần Thiên vô cùng oan ức nói, sau đó mới lại phát hiện không đúng, hình như mình chưa đánh đã khai.

- *Hừ! Coi như cậu còn đang hoang, ta có kiểm tra qua, màng của nàng còn nguyên vẹn, nhưng ta nói trước cho cậu biết, tiểu Nhã còn nhỏ, cậu đừng phá hủy cuộc đời nàng, nếu không ta không tha cho cậu đâu!*

Triệu Nhã Chi đẩy tay lên trán Tần Thiên một cái nói.

- *Di Triệu, ta cùng tiểu Nhã làm chuyện đó mà người không tức giận sao?*

Tần Thiên dè dặt hỏi.

- *Hừ! Người cái tiểu sắc lang này có chuyện gì mà không dám làm, ta chỉ hy vọng cậu có thể đợi tiểu Nhã lớn hơn chút nữa. Thực ra tiểu Nhã... không phải là con ruột của ta!*

- Gì cơ? Hai người không phải mẹ con ruột?

Tần Thiên giật mình, miệng há to.

- *Ừ, người chồng đã chết của ta bị bắt lực, không thể sinh con, ta bèn đi cô nhi viện tìm một đứa đem về nuôi, chính là tiểu Nhã bây giờ, nuôi nàng như con đẻ, nó từ nhỏ cũng đã biết rồi, nên mới dám cùng cậu làm ra chuyện như vậy.*

"Ồ, thì ra là thế, ta an tâm rồi."

Tần Thiên ôm lấy Triệu Nhã Chi, hôn lên môi nàng, nhưng không ngờ nàng vẫn đẩy ra nói:

- *Mỗi lần ở cùng cậu toàn là bị cậu khi dễ, lần này đến lượt ta!*

Triệu Nhã Chi vừa nói vừa đưa tay nắm lấy đại bồng của Tần Thiên, lột hết quần áo ra. Không do dự nàng nắm lấy nó, nhẹ nhàng bóc lên.

- *Sao rồi, tiểu sắc lang, có thoải mái không?!*

Triệu Nhã Chi dùng ánh mắt câu hồn nói.

- *Thoải... thoải mái lắm, di Triệu, người mút nó giúp ta!*

Tần Thiên hèn mọn nói.

- Chờ đấy!

Triệu Nhã Chi vừa nói liền cúi người xuống, vurun đầu lưỡi hồng hồng ra liếm lấy đại bông, một cảm giác như điện giật chạy qua người làm Tần Thiên sượng đến giật nảy lên.

Triệu Nhã Chi cười cười, chiếc miệng nhỏ nhắn đã ngậm một nửa đại bông, đầu lưỡi uốn éo quần lấy chiếc gậy, luôn qua từng nếp gấp, từng khe kẽ làm Tần Thiên sượng tới điên người, hai tay nắm tóc Triệu Nhã Chi ấn mạnh xuống. Triệu Nhã Chi cũng rất biết nghe lời, há miệng nuốt trọn đại bông của Tần Thiên, đầu lưỡi như con rắn trườn qua trườn lại, từng giọt nước bọt lăn ra, từng tiếng ma sát da thịt kêu lên biến chiếc đại bông thành một cây gậy sắt nóng bỏng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Kẻ tới gây sự

- Thật thoải mái a, di Triệu, cô học được chiêu này ở chỗ nào a.

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi hỏi, Triệu Nhã Chi đem thanh đại bông của Tần Thiên nuốt vào trong cổ họng mà lộng nó, khẽ hút vào cực kỳ thoải mái giống như cá chép hút nước mỗi một lần đều có cảm giác điện giật khiến cho Tần Thiên sắp không nhìn được.

Triệu Nhã Chi nghe được lời nói của Tần Thiên thì há mồm phun thanh đại bông của Tần Thiên ra, khoe miệng còn lưu lại rất nhiều dịch nhờn nhìn Tần Thiên nói:

- Còn có chiêu khiến cậu thoải mái hơn đây này.

Nói xong, Triệu Nhã Chi đem quần của Tần Thiên cởi xuống sau đó lại đem váy của mình cởi ra, lộ ra vóc người hoàn mỹ, nhất là tòa thánh nữ phong của nàng ngạo nghễ đứng thẳng rất rất hấp dẫn, người nào có điểm phúc nhìn thấy nhất định sẽ muốn được chà xát nhào nặn một phen.

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên đưa tay đem cái áo ngực của mình cởi xuống, ném tới mặt Tần Thiên, nhất thời một cỗ hương thơm mê người liền chui vào trong mũi của Tần Thiên khiến cho Tần Thiên càng kích động hơn.

- Tiểu sắc lang, cậu nhìn đây!

Triệu Nhã Chi ném cho Tần Thiên một cái mị nhãn mê người, cả người liền gục ở trước thanh đại bông của Tần Thiên, hai tay ép hai bầu ngực to lớn của mình, một tay cầm lấy thanh đại bông của Tần Thiên kẹp vào giữa hai bầu ngực to tròn của mình sau đó bắt đầu dịch chuyển lên xuống.

- A... Di Triệu, thật thoải mái, không ngờ di lại có thể biết chiêu thức này.

Tần Thiên giật mình nói, đại bông bị hai khóa ôn nhu nóng mềm bao quanh cực kỳ thoải mái.

Triệu Nhã Chi nhìn bộ dáng thoải mái của Tần Thiên liền vurun đầu lưỡi ra, thỉnh thoảng lại liếm lên phía trên thanh đại bông của Tần Thiên khiến cho hần cơ hồ không nhìn được, quá sung sướng, đây là lần đầu tiên thử qua cảm giác thoải mái như vậy, Tần Thiên bị lộng cho đến mức sắp ra rồi nhưng hần vẫn mạnh mẽ nhìn xuống.

Triệu Nhã Chi giúp Tần Thiên làm một hồi thấy Tần Thiên vẫn không bị phun trào thì liền ngừng lại.

- Giúp di thoải mái đi nào!

Triệu Nhã Chi bò đến trước mặt Tần Thiên nói, hai khóa cầu to lớn mềm mại đặt ở trên mặt của Tần Thiên, Tần Thiên lập tức không nói hai lời liền vurun hai tay ra nắm lấy hai khóa nhu nhuyễn kia nhào nặn sau đó hé miệng đem một quả ngậm vào miệng dùng sức mút thật mạnh.

- Ân... A... Dùng sức, tiểu Thiên... Ân... A...

Triệu Nhã Chi kêu to trong miệng, vẻ mặt mê say nhưng vẫn đưa tay về phía khe suối mọc đầy cỏ thơm của mình day nhẹ khiến cho nước nôi trong động chảy ra rất nhanh, thấm ướt cái quần lót tơ tằm nhỏ xíu, nhìn qua thật là mê người.

- Tiểu Thiên, giúp di mút chỗ này nữa.

Triệu Nhã Chi vừa nói vừa đem cái quần lót nhỏ xíu nhanh chóng cởi ra sau đó quay người lại đem khe suối đầy hoa thơm cỏ lạ của mình đưa đến khoe miệng Tần Thiên.

Tần Thiên nhìn con heo mập mập sạch sẽ trước mắt kia nhẹ nhàng vươn hai tay ra tách miếng thịt màu hồng phấn, bên trong là cảnh tượng cực kỳ hấp dẫn, cái lỗ nhỏ thần bí kia như ẩn như hiện, từng giọt nước thánh đang từ trong động chảy ra, mùi hương dục vọng mê người tỏa ra bốn phía.

Tần Thiên há miệng, hôn lên cửa động một cái sau đó há miệng ngậm chặt hai miếng thịt mềm mại kia dùng sức liếm mát.

- A!

Triệu Nhã Chi lập tức liền lớn tiếng kêu lên, cả người nàng giống như là bị chạm điện không ngừng run lên, nước thánh của nàng từ trong động chảy ra thật nhiều, Tần Thiên lập tức càng hút mạnh hơn khiến cho Triệu Nhã Chi không ngừng run rẩy, nước từ trong động bắn ra ướt cả quần áo của Tần Thiên.

- A... Không... Được rồi, không được... rồi, Tiểu Thiên, cậu mau dứt vào trong đi mau!

Triệu Nhã Chi rên rỉ những tiếng tiêu hồn, đem bờ mông phong trần rời khỏi trên mặt Tần Thiên, cả người xoay lại một tay cầm lấy thanh đại bồng của Tần Thiên nhắm ngay cửa động mạnh mẽ ngồi xuống, trong miệng nàng kêu to một tiếng sau đó nhanh chóng di chuyển lên xuống.

- Mau! tiểu Thiên, dùng sức bóp ngực của đi đi.

Triệu Nhã Chi hướng về phía Tần Thiên nói thẳng, đưa tay của Tần Thiên lên đặt ở trên hai bán cầu to lớn của mình.

Tần Thiên nhìn bộ dạng thoải mái của Triệu Nhã Chi lập tức liền dùng sức chà xát bộ ngực, phía dưới thì toàn lực nghênh đón không ngờ Triệu Nhã Chi lại mạnh mẽ như vậy, đại bồng không ngừng tiến công mạnh mẽ nơi đó của Triệu Nhã Chi đã toàn là nước.

- Di Triệu, ta muốn từ phía sau!

Tần Thiên nói với Triệu Nhã Chi, Triệu Nhã Chi lập tức tụt xuống từ trên người Tần Thiên, đi xuống giường hai tay chống ở trên bàn cong bờ mông lên đồng thời hai chân tách ra chờ đợi.

Tần Thiên đi tới phía sau nàng, tay cầm thanh đại bồng hung hăng "đâm" nàng một phát thật mạnh, hai tay từ phía sau tóm lấy hai khóa nhục cầu to lớn của nàng dùng sức nhào nặn chà xát.

- A... tiểu Thiên, dùng sức, nhanh một chút...

Triệu Nhã Chi kêu to lên sắc mặt ngày càng đỏ hồng, cả người không ngừng run rẩy còn Tần Thiên cũng tăng nhanh tốc độ, mỗi một lần đều đâm vào thật sâu, vào tận chỗ sâu nhất trong hắc động khiến cho Triệu Nhã Chi liên tục rên rỉ.

Trong lúc nhất thời, cả phòng bệnh đều là tiếng rên rỉ mê người của Triệu Nhã Chi.

- A...!

Nửa giờ sau, Triệu Nhã Chi cùng Tần Thiên đồng thời lên tới đỉnh Vu Sơn, hai người ngã gục ở trên giường thờ từng ngum hỗn hển, đây đã là lần thứ năm Triệu Nhã Chi lên tới đỉnh, Tần Thiên thật sự là lợi hại khiến cho nàng căn bản không thể chống đỡ được.

- Hô! Tiểu phối đản, di Triệu sẽ bị cậu hành chết mất!

Triệu Nhã Chi khôi phục lại nhìn Tần Thiên thẹn thùng nói.

- Hắc hắc, Di Triệu, mới vừa rồi có người vẫn muốn ta dùng lực mạnh một chút a. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - <http://truyenfull.vn>

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi trêu chọc đồng thời đưa tay hung hăng nhéo một cái trên bộ ngực của nàng khiến cho Triệu Nhã Chi hét lên một tiếng kinh hãi.

- Di Triệu, ta còn chưa có ăn no, không bằng chúng ta tới một lần nữa!

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi nói.

- A... Không được, tôi sẽ bị cậu làm chết mất.

Triệu Nhã Chi vội vàng cự tuyệt nói, hiện tại hai chân của nàng như nhũn ra rồi muốn nhấc chân lên cũng không nổi nữa.

- Không sao đâu mà, mệt mỏi thì nằm một chỗ nghỉ ngơi nhé!

Tần Thiên mê đắm vừa nói vừa muốn tiến công.

Bỗng nhiên điện thoại của Triệu Nhã Chi vang lên tiếng chuông dọa cho hai người giật mình, Triệu Nhã Chi vội vàng đứng dậy nhận điện thoại, ngay sau đó sắc mặt trong nháy mắt đại biến.

- Chuyện gì vậy, dì Triệu!

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi hỏi.

- Trong tiệm xảy ra chút chuyện, em chồng tôi mang theo mười mấy người đến đập phá tiệm của tôi, nhân viên cửa hàng không dám báo cảnh sát liền gọi điện thoại cho tôi bảo tôi trở về, Tiểu Thiên, tôi không thể giúp cậu rồi, tôi phải về.

Triệu Nhã Chi nói gấp gáp, vừa nói vừa mặc quần áo vào, Tần Thiên cũng đứng dậy mặc quần áo.

- Dì Triệu, ta đi cùng với dì.

Tần Thiên nhìn nàng nói, trên mặt hiện lên một tia nghiêm túc, cái tên kia lại còn dám đến quấy rầy Triệu Nhã Chi quả thực là muốn chết lúc này nói thế nào cũng phải phế hán đi mới được.

- Không được, thương thế của cậu còn chưa lành hẳn, không nên đi lung tung.

Triệu Nhã Chi vội vàng nói, vết thương của Tần Thiên còn chưa lành nếu là trở lại xung đột cùng bọn người kia thì sẽ rất phiền toái.

- Không sao đâu, ta đã tốt rồi, cô yên tâm đi.

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi nói.

- Không được, tuyệt đối không được, Tiểu Thiên, cậu nếu không nghe lời tôi thì sau này tôi sẽ không để ý tới cậu nữa.

Triệu Nhã Chi sắc mặt giận dữ nói. Tần Thiên nhìn vẻ mặt tức giận của Triệu Nhã Chi không thể làm gì khác hơn là gật đầu đáp ứng không có trở về nữa.

- Tốt lắm, tôi về trước đây, cậu ở lại đây dưỡng bệnh cho tốt đi!

Triệu Nhã Chi nói xong lập tức cầm cái túi xách lên rồi đi.

Tần Thiên nhìn nàng rời đi rồi liền đưa tay vào trong túi sờ soạng lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi i cho Phong Từ, lại phát hiện ra điện thoại di động của hắn đã hết pin...

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Triệu Nhã Chi bị ức hiếp

Tần Thiên nhìn điện thoại di động hết pin bèn ném lên giường, sau đó nhanh chóng mở cửa đi tới đại sảnh của bệnh viện, trong đại sảnh của bệnh viện hắn mượn được điện thoại của một y tá, gọi điện thoại cho Phong Từ.

Điện thoại vừa mới chuyển được, Tần Thiên liền nghe được đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nữ đang thấp giọng rên rỉ.

- Mẹ kiếp, Phong Từ mày lại đang lừa gạt nữ sinh à.

Tần Thiên nhất thời hô to.

- Hắc hắc, a Thiên, đừng nói khó nghe như vậy tao đây là đang thỏa mãn nhu cầu sinh lý, làm sao, tìm tao có chuyện gì a.

Phong Từ hỏi.

- Mày hiện tại lập tức mang ba mươi người đến chỗ tao ở, tới trước cửa siêu thị của Dì Triệu chờ tao, Dì Triệu gặp phải chút phiền toái.

Tần Thiên nói.

- Móa, thằng nào không có mắt thế lại dám trêu chọc dì Triệu, mày chờ tí tao lập tức mang người tới ngay.

Phong Từ ở đầu bên kia nói xong lập tức cúp điện thoại, Tần Thiên cũng đưa điện thoại di động trả lại cho y tá, ngay sau đó chạy ra khỏi bệnh viện, đón một chiếc taxi trở về nhà.

...

Giờ phút này, trong siêu thị của Triệu Nhã Chi, mười tên côn đồ trong tay cầm gậy gỗ đem mấy khay chứa đồ ném xuống dưới đất khiến cho rất nhiều khay chứa đồ khác cũng bị xô đẩy rơi xuống, rất nhiều hàng hóa bị đập nát, khách hàng bên trong nhanh chóng chạy khỏi cửa hàng, nhân viên cửa hàng thì lại bị bắt đứng sang một bên đang vô cùng sợ hãi.

- Con bà nó, làm sao mà giờ này còn chưa tới, không tới là lão tử đập phá toàn bộ chỗ này.

Một nam tử khuôn mặt sưng phù giống như đầu heo ngồi ở quầy thu ngân lớn lối nói, trong mồm phì phèo điếu thuốc, thằng này chính là thằng hôm qua bị Tần Thiên đánh cho gần chết, em chồng của Triệu Nhã Chi, ngày hôm qua bị Tần Thiên giáo huấn một trận hấn vắn ghi hận trong lòng, hôm nay vết thương trên mặt đã không còn nặng nữa thì lập tức triệu tập mấy tên côn đồ tới đây chuẩn bị tìm Triệu Nhã Chi lấy tiền, thuận tiện dạy dỗ Tần Thiên một chút, dám đánh hấn, đúng là không biết sống chết.

Xoát một tiếng, một chiếc xe taxi dừng ở cửa siêu thị, cửa xe mở ra Triệu Nhã Chi vội vàng đi ra, lập tức chạy vội vào trong siêu thị thấy cảnh tượng bên trong nhất thời sắc mặt đại biến.

- Chó chết, cô rốt cục đã trở lại, cái tên mặt trắng nhỏ kia đâu rồi mau gọi hấn ra đây, lão tử muốn hảo hảo thu thập hấn một bữa, ngày hôm qua dám nặng tay với tao như vậy.

Nam nhân đầu heo thấy Triệu Nhã Chi trở lại lập tức nhảy xuống từ quầy thu ngân đi tới trước mặt Triệu Nhã Chi, lớn tiếng nói.

- Cậu điên rồi ư, cậu rốt cuộc muốn làm gì, tôi đã nói rồi tôi sẽ không cho cậu tiền, cậu rút ngay cho tôi nếu không tôi liền báo cảnh sát.

Triệu Nhã Chi nhìn mặt đầu heo cả giận nói.

- Đừng có mà uy hiếp lão tử, nói cho cô biết lập tức cầm một trăm vạn ra đây, còn có đem cái tên mặt trắng kia ra cho tôi nếu không tôi sẽ giết cô!

Nam nhân đầu heo nhìn Triệu Nhã Chi căm hận nói, một thanh dao găm kề ở trên cổ Triệu Nhã Chi dọa cho nàng kêu to một tiếng.

- Lấy tiền á, cậu đây là phạm pháp, tôi sẽ không cho cậu tiền, tôi cũng không có nuôi cái gì mà mặt trắng nhỏ, cậu mau rút ngay khỏi nơi này cho tôi!

Triệu Nhã Chi không chút sợ hãi cả giận nói.

"Ba!"

Triệu Nhã Chi vừa mới nói xong thì nam nhân đầu heo tát một cái vào mặt nàng, đem Triệu Nhã Chi một tát đánh ngã xuống trên mặt đất, trên mặt nàng đỏ hồng hiện rõ dấu năm ngón tay.

- Chó chết, mau gọi điện thoại cho tên mặt trắng nhỏ kia bảo hấn tới đây và đem một trăm vạn tới cho tao nếu không lão tử quát chết mày!

Nam nhân đầu heo nhìn Triệu Nhã Chi cả giận nói.

- Cậu đừng mơ tưởng, tôi cho cậu biết, cậu đây là cố ý cướp đoạt tài sản, cậu mà còn như vậy tôi liền báo cảnh sát.

Triệu Nhã Chi lạnh lùng nói, đưa tay vào bên trong túi xách cầm điện thoại lên nhưng lại bị nam nhân đầu heo cướp mất.

- Hừ! Xem cô báo cảnh sát như thế nào, nói mau số điện thoại của tên mặt trắng nhỏ kia là bao nhiêu!

Nam nhân đầu heo nhìn Triệu Nhã Chi nói, Triệu Nhã Chi cũng không hề để ý tới.

- Con bà mày không nói đúng không, hừ, lão tử có biện pháp khiến mày phải nói, mấy người chúng mày ra cửa trông chừng cho tao không cho bất cứ kẻ nào đi vào, lão tử vào bên trong làm ít chuyện.

Nam nhân đầu heo nhìn mấy tên cuồn cuộn cơ bắp nói sau đó một tay nhấc Triệu Nhã Chi khỏi mặt đất kéo nàng vào góc bên trong siêu thị, về mặt dám dăng.

- Cậu định làm gì, mau buông tôi ra!

Triệu Nhã Chi nhìn thấy thần sắc đậm dặt của nam nhân đầu heo, lập tức hoảng sợ kêu to lên.

- Hừ! Làm gì à, lão tử muốn thử một chút xem như thế nào, xem một chút có phải Bạch Hồ xinh đẹp như trong truyền thuyết hay không, đáng tiếc là đại ca của tao chết sớm thật lãng phí a, nếu như hấn đã chết vậy thì tao tới ném thử xem mày như thế nào!

Nam nhân đầu heo nhìn Triệu Nhã Chi dám dục cười to nói, một tay ném Triệu Nhã Chi vào góc tường sau đó nhào tới bắt đầu xé rách váy của nàng.

- A! Cầm thú, cậu mau buông, buông tôi ra!

Triệu Nhã Chi nhất thời hoảng sợ hét lớn liều mạng giằng co, nhưng là khí lực của nàng căn bản không lớn sao địch nổi với nam nhân đầu heo kia.

"Xoạc" một tiếng, váy của Triệu Nhã Chi trong nháy mắt bị xé nát, một mảng lớn da thịt tuyết trắng trước ngực lộ ra ngoài, hai tòa thánh nữ phong cao vút trắng tròn non mịn khiến cho người sôi máu bật ra.

- Chậc chậc, không nghĩ tới mày đã hơn ba mươi tuổi rồi mà có thể bảo dưỡng giống như thiếu nữ tuổi hai mươi, lão tử hôm nay quả nhiên không uống công a.

Nam nhân đầu heo nhìn chăm chăm vào hai khối cầu của Triệu Nhã Chi nước miếng cũng chảy ra, một cái tay lập tức hướng hai khối cầu của Triệu Nhã Chi chộp tới nhưng lại bị Triệu Nhã Chi dùng tay chặn lại.

Mấy nhân viên làm việc tại siêu thị nghe được Triệu Nhã Chi ở bên trong hô to nhất thời cực kỳ lo lắng, một nhân viên nam lập tức hướng phía Triệu Nhã Chi xông tới kết quả bị mấy tên du côn cơ bắp cuộn cuộn kia bắt được đánh cho hấn học máu.

- Con bà mày, mau lấy tay ra để cho lão tử hảo hảo sờ nào, sờ ngực cùng với đầu ti của mày. Bạn đang đọc truyện tại *Truyện FULL* - <http://truyenfull.vn>

Nam nhân đầu heo sắc mặt tức giận hướng về phía Triệu Nhã Chi đang hai tay ôm ngực quát to, Triệu Nhã Chi càng là ngăn cản hấn lại càng hưng phấn, một tay của hấn đã xé nát cái váy của Triệu Nhã Chi rồi lập tức đưa tay tới hạ thân của Triệu Nhã Chi.

- A!

- Lấy cái tay thôi của người ra.

Triệu Nhã Chi nhìn thấy nam nhân đầu heo muốn xâm phạm chỗ đó của mình lập tức hoảng sợ đập một cái, kết quả là giày cao gót trong nháy mắt đá trúng tiểu đệ đệ của nam nhân đầu heo.

- A!

Nam nhân đầu heo lập tức ôm tiểu đệ kêu to lên, Triệu Nhã Chi vội vàng từ trên mặt đất đứng lên xông ra phía ngoài.

- Chó chết, đứng lại cho tao, mấy thằng chúng mày mau tóm lấy nó!

Nam nhân đầu heo giận dữ nói, nhanh chóng đuổi theo Triệu Nhã Chi, mấy tên côn đồ kia thấy Triệu Nhã Chi xông tới lập tức muốn bắt lấy nàng.

- Ai dám!

Một tiếng quát to mạnh mẽ vang lên, ngay sau đó một nam nhân từng bước từ bên ngoài tiến vào vọt tới trước mặt Triệu Nhã Chi, một tay ôm lấy nàng vào trong ngực, người này chính là Tần Thiên.

- Di Triệu, cô không sao chứ!

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi cả người quần áo xốc xếch hỏi, trong mắt lộ ra sát ý nồng đậm

- Ô ô... Tiểu Thiên.

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên khóc lớn, dúi đầu vào trong ngực của Tần Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Dám động vào nữ nhân của tao

- Mụ nội mày, rốt cuộc thằng mặt trắng mày cũng đi ra, làm hại lão tử tìm thật là khó a, hôm nay lão tử phải dạy dỗ mày một chút, tên vương bát đần này.

Tên đầu heo nhìn Tần Thiên nói.

- Hừ! Tất cả chúng mày đều phải chết.

Tần Thiên nhìn tên đầu heo và mấy tên côn đồ lạnh lùng nói, một luồng sát khí khổng lồ từ người hấn phát ra, cực kỳ hung bạo.

- Ha ha ha.... Muốn chúng tao chết? Chết cái mẹ mày, mày nghĩ mày là ai hả, đánh thắng nổi mười mấy người chúng tao đi đã, chúng mày lên bắt hấn cho tao, để xem mày còn dám lớn lối hay không!

Tên đầu heo nhìn Tần Thiên với khuôn mặt khinh thường, vung tay lên, ra lệnh cho những tên côn đồ lên đánh Tần Thiên, chúng lập tức nghe lệnh

- *Hừ! Vậy để xem, ai là kẻ phải chết!*

Tần Thiên lạnh lùng nói, sau đó bên ngoài siêu thị liền xuất hiện ba chiếc xe. Cửa xe mở ra, một người đàn ông tóc bạc đẹp trai nhảy xuống, theo sau là đám người áo đen tay cầm gậy gỗ, mỗi người đều đằng đằng sát khí, bộ dạng nhìn cực kì hung hãn.

Người nào người nấy nhìn đều có vẻ cuồn cuộn khí thế chuẩn bị đánh nhau, tất cả mọi người trong siêu thị nhất thời ngừng thở, ngạc nhiên nhìn sang

- *Thiên ca, người đã đến đông đủ!*

Phong Tử đi tới Tần Thiên trước mặt cung kính nói.

- *Thiên ca hảo!*

Hơn ba mươi tên áo đen phía sau nhìn về Tần Thiên đồng thanh hô vang, âm thanh vang dội cả siêu thị, dọa tất cả mọi người giật nảy mình, tên đầu heo nhìn nhiều đám người áo đen như vậy mà lại hướng về phía Tần Thiên cung kính, nhất thời sắc mặt đại biến.

- *Ừ, Phong Tử, bắt thằng kia lại cho tao, tao xử lý sau, những kẻ khác cho đánh, hung hăng đánh, chỉ cần không chết là được!*

Tần Thiên nhìn Phong Tử thần nhiên nói, rồi lập tức ôm Triệu Nhã Chi rời đi

- *Hừ! Bắt tên kia lại cho tao, mang lên xe, những kẻ khác, trừ nhân viên làm việc, đánh!*

Phong Tử nhìn kẻ dưới phân phó, vừa nói xong, chúng lập tức cầm thiết côn hướng về phía mười mấy tên kia vọt tới.

Những tên côn đồ kia bình thường cũng chỉ dám đánh cướp của bọn học sinh, giờ thấy thành viên của băng nhóm xã hội đen liền tẩu tán tứ phương, chạy trốn trời chết, nhưng trốn được sao, sau đó là một trận đồ sộ.

Tên đầu heo giờ phút này sợ hãi tột cùng, hai gối quỳ dưới đất, nhìn Phong Tử hoảng sợ hô lớn:

- *Đại ca, em không dám, em không dám nữa, thật sự là không dám nữa!*

- Nói với tao cũng vô dụng, người đầu, mang đi!

Phong Tử phân phó. Lập tức hai tên nhanh chóng xông lên, một tay nắm lấy tên đầu heo kéo lên xe, tên đầu heo liều mạng giãy dụa, nhưng căn bản là vô dụng vì đã bị hù dọa tới tè ra quần.

Bọn lưu manh kia trong siêu thị rất nhanh bị đánh cho hồng người, nguyên một đồng trên mặt đất, toàn bộ bất tỉnh, Phong Tử phân phó người đưa bọn chúng lên xe, mang ra ngoài thành ném.

- *Mấy thằng lại đây, thấy vết máu nào thì rửa cho tao, tiện thể sửa sang lại siêu thị cho tốt, hôm nay mỗi người chúng mày ở đây được thưởng một ngàn đồng!*

Phong Tử nói, mấy tên lập tức bắt đầu dọn dẹp đại sảnh.

- *Mọi người không cần sợ, việc gì cần làm thì cứ làm, ngày hôm nay mọi người coi như không thấy gì hết, không biết gì hết!*

Phong Tử nhìn mấy nhân viên nói, họ liền gật đầu lia lịa.

- *Mấy người chúng mày đi đi, đem bọn chúng đi ném, thuận tiện đem chiếc xe đi rửa luôn!*

Phong Tử nhìn mấy tiểu đệ phân phó, chúng lập tức lên xe, đưa đám côn đồ bị đánh rồi đi, dọc đường máu nhỏ giọt xuống vành xe không ngừng, cực kỳ ghê rợn. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Tần Thiên, bên này, đưa Triệu Nhã Chi lên lầu, Triệu Tiểu Nhã đã gặp mẹ như vậy, nhất thời kinh hãi, vội vàng kéo lấy Tần Thiên, hỏi tại sao

- *Chờ chút đã tiểu Nhã, đi Triệu, nhanh đi thay quần áo đi.*

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi nói, nàng gật đầu, vội vàng vào bên trong phòng thay quần áo

- *Anh Tần Thiên, mẹ em thế nào rồi, không lẽ gặp người xấu a?*

Triệu tiểu nhã lo lắng nhìn Tần Thiên hỏi

- *Ừ, là gặp phải người xấu, bất quá trên đời làm gì có gì hoàn hảo, em không cần lo lắng, anh còn có việc muốn cùng mẹ em thương lượng.*

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã nói, Triệu Tiểu Nhã nhìn bộ dạng Tần Thiên nghiêm túc lập tức gạt đầu, biết điều trở về phòng.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã rời đi, lập tức đi vào phòng Triệu Nhã Chi, đúng lúc nàng đang thay y phục, cả người trần như nhộng, làm nàng sợ hết hồn, hơi có chút khấn trương, xem ra đã bị làm cho sợ đến mức không nhẹ.

- *Di Triệu, không có chuyện gì rồi, không phải sợ, nói cho ta biết, tại sao?*

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi hỏi, đại khái hẳn đã đoán được chuyện gì xảy ra.

- *Ô ô! Tiểu Thiên, a di thiếu chút nữa đã bị lũ súc sinh kia khi dễ!*

Triệu Nhã Chi ôm Tần Thiên lớn tiếng khóc, cực kì thương tâm, trên mặt còn mang vẻ hoảng sợ

- *Tốt rồi, không có chuyện gì rồi, có ta ở đây.*

Tần Thiên vội vàng an ủi, nhẹ nhàng vỗ về Triệu nhã chi

Triệu Nhã Chi ôm Tần Thiên khóc thật lâu, sau nửa giờ mới trở lại bình thường, phát hiện mình vẫn đang khóa thân, nhất thời đỏ mặt, vội vàng mặc quần áo vào, Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi không có việc gì rồi từ biệt Triệu Nhã Chi đi xuống nhà dưới.

Còn về siêu thị, Phong Tử đã làm tốt hết thảy, siêu thị đã khôi phục buôn bán bình thường, thấy Tần Thiên đi tới, vội vàng nghênh đón, hỏi Triệu Nhã Chi có việc gì không.

- *Không có chuyện gì, cái tên kia đâu?*

Tần Thiên nhìn Phong Tử hỏi.

- *Ở trên xe. Chờ mày đến xử trí.*

Phong Tử nói.

- *Tốt, dẫn tới chỗ nào vắng vẻ đi.*

Tần Thiên nói, vừa nói liền lên xe, Phong Tử lập tức đi theo, phân phó lái xe, đồng thời, bảo những kẻ khác đi về trước, rồi sau đó nổi máy đi ra ngoài thành.

Rất nhanh xe ra khỏi nội thành, tới một vùng đồng cỏ hoang vu, đây là thuộc khu khai thác, xung quanh chu vi chụ cây số không có người ở, cỏ dại mọc còn cao hơn người.

"*Đi ra ngoài!*" Phong Tử nhìn vào tên đầu heo ở trong xe, một tay nắm hất lấy ra, ném trên mặt đất.

- *Các người... Các người muốn làm gì, đừng có giết tôi, đừng có giết tôi, tôi không dám, tôi không dám nữa!*

Tên đầu heo nhìn Tần Thiên hoảng sợ hô lớn, dập đầu lia lịa.

- *Quá muộn rồi, ngày hôm qua đã cho mày một cơ hội, hôm nay còn dám tới, đi chết đi!*

Nội dung có thành phần bạo lực quá mức, độc giả cân nhắc trước khi xem

Tần Thiên nhìn tên đầu heo lạnh lùng nói, trong tay cầm sẵn cây khảm đao, trực tiếp chém vào bắp đùi tên đầu heo, máu tươi bắn ra ngoài, tên đầu heo phát ra tiếng kêu kinh thiên.

- *Hừ! Dám động đến nữ nhân của tao thì kết quả là thế này!*

Tần thiên nhìn hắn, sắc mặt không đổi chút nào, tiếp tục đưa đao, chém đứt cả tứ chi của tên đầu heo, máu tươi chảy lênh láng, khung cảnh cực kỳ tàn nhẫn, ngay cả Phong Tử cũng không khỏi nhũn mày, còn Tần Thiên sắc mặt không thay đổi chút nào, một đao chặt đầu tên đầu heo xuống rồi mới ngừng lại, ném con dao găm xuống đất, thở dài một hơi.

- *Đi, chuẩn bị chút xăng đem đốt!*

Phong Tử lập tức phân phó nói, tiểu tốt lập tức đi kiếm xăng

- *Đi thôi, đi nơi nào hút thuốc!*

Phong Tử nhìn Tần Thiên nói, sau đó hai người đi ra ngoài, phía sau lửa bốc lên hùng hục...

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 110: Cứu người

- Đúng rồi, A Thiên, có một chuyện phải nói với mày, hôm qua đi đánh cướp bốn tên gia hỏa kia, tài sản của chúng dưới danh nghĩa cũng là của chúng ta rồi, trong tay bốn tên kia đều có quây rượu, tổng cộng là năm cái, tên họ Trần có hai gian. Hơn nữa có một cái là quán rượu đang nổi, ta định đem đổi thành đại bản doanh, người thấy thế nào?

Phong tử ngó Tần Thiên nói.

- Có thể, nhưng cái này phải một mình mày làm, gần đây phải cẩn thận chút, danh tiếng chúng ta đang lên quá nhanh, mặc dù chấn nhiếp một số người, nhưng chắc không quá lâu, chúng ta quật khởi quá nhanh nhất định sẽ bị người ngầm nghĩa, mày trở về nói cho A Bưu cùng Sáu tử, để cho bọn chúng phải vạn lần cẩn thận, tuyệt đối không để xảy ra chuyện như ngày hôm qua, hiểu chưa?!

Tần Thiên nhìn Phong tử nói.

"Ừ, tao sẽ an bài.

Phong tử gật đầu nói, ba người hàn huyên thêm lúc nữa, chờ cái tên kia bị đốt thành tro rồi ngồi lên xe rồi đi

- Chúng mày về đi, không cần đưa tao đến bệnh viện, tao tự mình đi về được.

Tần Thiên hướng về phía Phong tử nói, Phong tử liền cho xe dừng lại để Tần Thiên xuống rồi đi ngay.

Tần Thiên nhìn bọn kia rồi đi, định bụng kiếm một chiếc xe, thì đột nhiên lúc này, một người đụng vào Tần Thiên, hắn quay đầu lại, là một nam tử cả người là máu, sắc mặt trắng bệch, một tay che bụng, nơi đó máu tươi chảy ròng ròng

- Cứu... cứu ta... cứu ta!

Nam tử nhìn Tần Thiên khó khăn nói, rồi ngã xuống. Tần Thiên vội vàng đưa tay tiếp lấy gã. Lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Tần Thiên quay đầu nhìn lại, hơn mười mét nơi cuối đường có hai kẻ mang mặt nạ đang chạy nhanh tới bên này.

Tần Thiên vừa nhìn, lập tức vẫy tay một cái, một chiếc xe taxi liền dừng ở trước mặt hắn, Tần Thiên một tay mở cửa xe, đem nam tử ném vào, rồi lập tức kêu tài xế cho xe rời đi.

Hai kẻ mang mặt nạ quý kia nhanh chóng đến nơi Tần Thiên vừa đứng, theo vết máu nhìn ra phía trước thấy một cái taxi vừa đi

- Đuổi theo!

Một eên áo đen nói, lập tức hai tên chạy như bay đuổi đến chiếc xe taxi, tốc độ thật phi thường.

Bên trong xe taxi, Tần Thiên nhìn thấy hai kẻ kia đuổi theo, lập tức đặt năm trăm đồng đại dương trước mặt tài xế, kêu đi nhanh chút, bác tài thấy nhiều tiền như thế lập tức nhấn chân ga, xe lao lên vun vút, bỏ lại hai tên kia ở phía sau, khuất xa tầm mắt.

- Ba Ba Ca, hai kẻ vừa rồi có dị năng sao?

Tần Thiên hỏi Ba ba tạp.

- Đúng thế ông chủ, hơn nữa thực lực nếu so sánh với người còn mạnh hơn gấp bội.

Ba ba tạp nói

- Ah, nguy hiểm thật. May mà chúng ta chạy nhanh, không thì thật phiền toái.

Tần Thiên trầm nghĩ, sau đó bảo tài xế lái xe đến bệnh viện

- Mẹ kiếp, người là cái loại người gì a, cư nhiên bị người có dị năng lợi hại đuổi giết, chẳng lẽ là con trai quan lớn hay sao?

Tần Thiên nhìn nam tử trọng thương bên cạnh trầm nghĩ.

Rất nhanh, xe đã tới bệnh viện, Tần Thiên trực tiếp ôm nam tử vọt vào bệnh viện hô to cứu mạng, lập tức bác sĩ cùng y tá chạy tới, để cho Tần Thiên đem nam tử thả trên băng ca, rồi nhanh chóng đẩy đến phòng cấp cứu.

- Tiên sinh, xin hỏi anh với người bị thương có quan hệ thế nào, anh ta hiện giờ bị thương rất nghiêm trọng, cần phải lập tức giải phẫu, ngoài

ra còn phải trả một khoản phí giải phẫu có chữ kí người thân.

Y tá đi ra nhìn Tần Thiên nói.

- A, ta thấy hấn trên đường rồi cứu về, không phải người thân của hấn, bắt quá ta có thể nộp giải phẫu phí cho hấn.

Tần Thiên nhìn Y tá nói.

- Vậy không được, bệnh nhân bị đả thương vô cùng nghiêm trọng, phẫu thuật có thể sẽ thất bại, nếu không có người thân gánh trách nhiệm thì chúng tôi không thể thực hiện phẫu thuật, tôi xem hay là anh nên báo cảnh sát, để cho họ xử lý như vậy hay hơn.

Y tá nhìn Tần Thiên nói.

- Được, vậy tôi lập tức báo cảnh sát.

Tần Thiên nói rồi đi ra trước cửa bệnh viện, tìm một cô y tá, mượn điện thoại báo cảnh sát. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - <http://truyenfull.vn>

Công an ở đồn phụ cận cử người đến rất nhanh, Tần Thiên lập tức đi trước dẫn đường cho cảnh sát.

Cảnh sát xem xét người bị thương cùng tình huống, lập tức xác nhận cho y tá làm phẫu thuật, đồng thời tìm cách liên lạc cho người nhà nam tử bị thương, sau đó hỏi thăm thêm một chút rồi đi ngay.

Tần Thiên nhìn cảnh sát rời đi, liền hướng thẳng phòng bệnh đi tới, vừa tới cửa phòng bệnh, liền thấy lão Chi về mặt lo lắng đi ra, đi sau là y tá cùng hộ sĩ Tiêu Du thấy Tần Thiên về lo lắng trên mặt nhất thời buông lỏng, nhưng lập tức thay vào đó là vẻ giận dữ.

- Tiểu Thiên, em đã đi đâu a!

Tiêu Du nhìn Tần Thiên trầm mặt, cả giận nói.

- A... Chi, hi hi, đừng nóng giận, em chẳng qua... A, Chi, không nên nắm lỗ tai của em, đau quá!

Tần Thiên còn chưa nói hết, Tiêu Du liền một mạch xoắn lấy lỗ tai hấn, Tần Thiên đau quá oa oa kêu lên.

- Y tá, hộ sĩ, làm phiền mọi người rồi, em trai của tôi tới, sẽ không làm phiền các vị nữa, các vị đi trước đi.

Tiêu Du vừa nín lấy Tần Thiên lỗ tai, vừa nở nụ cười nhìn y tá nói, y tá cùng hộ sĩ kêu to một tiếng, vội vàng rời đi.

- Đi, đi vào!

Tiêu Du tức giận nhìn Tần Thiên nói, nín lấy lỗ tai Tần Thiên hướng phòng bệnh thẳng tiến, không nghĩ tới vừa đi vào phòng bệnh, mặt Tiêu Du đột nhiên biến sắc, chuyển sang trắng bệch, ngay sau đó cả người đổ xuống bên cạnh.

- Chi, người làm sao vậy?!

Tần Thiên vừa nhìn, lập tức một tay đón lấy Tiêu Du, ôm vào trong lòng, khẩn trương hỏi.

- Ta không sao.

Tiêu Du nói, nhưng là sắc mặt cũng là cực kỳ tái nhợt, không có nửa điểm huyết sắc, Tần Thiên nhìn vội vàng đem nàng đỡ lên giường ngồi xuống.

- Chi, người chờ chút, em đi gọi y tá tới đây.

Tần Thiên nhìn Tiêu Du lo lắng nói, vội vàng chạy ra ngoài, nhưng bị Tiêu Du nín lại.

- Chi không sao, chỉ là tụt huyết áp mà thôi, em nhìn xem không có chuyện gì rồi, em không cần gọi người đâu.

Tiêu Du nhìn Tần Thiên nói, lúc này sắc mặt của nàng đã khôi phục bình thường, mới rồi còn trắng bệch giờ đã không thấy gì nữa.

- Có thật chị không sao không?

Tần Thiên không tin, về mặt lo lắng, Tiêu Du đối với Tần Thiên không khác gì tính mạng của hấn, hấn tình nguyện mình bị gặp chuyện không may cũng không muốn thấy Tiêu Du bị thương tổn.

- Không có chuyện gì, em yên tâm đi. Đúng rồi, chị còn có công việc phải làm, cũng là tại em cái tên này, làm cho người ta tâm trạng không ổn định, làm hại ta phải xin phép nghỉ. Chị nói cho em biết, em nếu là còn dám chạy đi chị liền không tha cho em, có biết không!

Tiêu Du nhìn Tần Thiên cả giận nói, Tần Thiên vội vàng gật đầu.

- Tốt lắm, cứ như vậy, chị làm xong việc rồi về sau.

Tiêu Du nhìn Tần Thiên nói, sau đó cầm lấy túi xách rồi đi, thuận tay khóa cửa lại, vừa ra khỏi cửa, Tiêu Du sắc mặt trong nháy mắt lại trắng bệch, khóe miệng chảy ra dòng máu đen.

- Không nghĩ tới độc dược này lại lợi hại như thế.

Tiêu Du lau máu trên khóe miệng, lầu bầu nói, sau đó liền rời đi ngay...

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Diễn trò

- Ô, sao ta cứ có cảm giác đã quên mất chuyện gì a?

Tần Thiên ngồi trên giường bệnh lầu bầu nói, mày nhíu lại, không khỏi tự hỏi hồi lâu, đột nhiên ánh mắt sáng lên, nhưng ngay sau đó sắc mặt đại biến.

- Thôi xong, hôm nay ta có hẹn với Thi Vũ a!

Tần Thiên hét lớn, cầm ngay lấy điện thoại di động, nhưng điện thoại đã sớm hết pin. Tần Thiên lập tức ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài phòng bệnh, lần nữa chạy đến chỗ cô y tá lúc này, tìm nàng mượn điện thoại di động gọi cho Thi Vũ. Rất nhanh có người nhấc máy.

- Alo, xin hỏi ngài tìm ai?

Hàn Thi Vũ ở bên kia hỏi.

- Thi Vũ à, là anh, là anh Tần Thiên đây.

Tần Thiên vội vàng nói.

- Tần Thiên? Hừ!

Hàn Vũ vừa nghe đến Tần Thiên, lập tức hừ lạnh một tiếng, liền tắt điện thoại.

- Thảm a, tiểu nha đầu này nổi giận rồi!

Tần Thiên trầm nghĩ bất hảo, lập tức gọi lần nữa, kết quả Hàn Thi Vũ bên kia không thèm nghe, một lúc thì tắt điện thoại.

- Lần này thảm thật rồi!

Tần Thiên lầu bầu, suy nghĩ một lúc, liền gửi đi một tin nhắn, nói cho Hàn Thi Vũ mình bị thương, đang ở bệnh viện, nhưng là bây giờ mới tỉnh lại. Tần Thiên không thể làm gì khác, buồn bực trả lại điện thoại di động cho cô y tá.

- Cảm ơn nha, năm lần bảy lượt mượn di động của cô mà không biết tên cô là gì, xin chào, tôi là Tần Thiên.

Tần Thiên nhìn cô y tá nói, lại cẩn thận đánh giá một phen, phát hiện cô y tá này khá xinh đẹp, mặc dù có chỗ không bằng Hàn Thi Vũ, nhưng cũng rất thanh tú, coi như là một mỹ nữ đi, bất quá hơi gầy một chút.

- Ha ha, đừng khách khí, tôi tên là Đồng Văn Văn, anh vừa nãy có mâu thuẫn với bạn gái sao?

Cô y tá khẽ mỉm cười nhìn Tần Thiên, nói.

- Án.

Tần Thiên gật đầu

- Ha ha, thật ra thì nữ hài tử rất dễ dụ dỗ, chỉ cần anh nhận sai sau đó nói lời xin lỗi là được rồi.

Đồng Văn Văn nhìn Tần Thiên, nói.

- Tôi cũng nghĩ vậy a, vấn đề là cô ấy bây giờ ngay cả điện thoại cũng không tiếp, tôi nghĩ không ra biện pháp a.

Tần Thiên buồn bực, nói.

- *Ồ, thì ra là vậy, vậy anh đi tìm cô ấy giải thích là được rồi.*

Đồng Văn Văn vẻ mặt khả ái nhìn Tần Thiên mà nói.

- *Ừm, hiện tại cũng chỉ còn cách đó thôi.*

Tần Thiên nói, chờ xuất viện tìm Hàn Thi Vũ giải thích cẩn thận một chút là được. Tần Thiên nghĩ dù sao trong này cũng chả có việc gì làm, không bằng cùng mỹ nữ này nói chuyện phiếm giết thời gian.

Hai người tùy tiện hàn huyên, nói chuyện trời nam biển bắc, Tần Thiên đem toàn bộ sở học tán gái ra, chọc cho Đồng Văn Văn cười ha ha, cực kì vui vẻ, thời gian trôi đi rất nhanh.

- *Văn Văn, Văn Văn!*

Lúc này một thanh âm người đàn ông từ cửa truyền đến, ngay sau đó ngoài cửa xuất hiện một người đàn ông đi giày da, tay cầm bó hoa tươi. Người đàn ông này thoát nhìn rất anh tuấn, một thân mặc âu phục cộng thêm đeo mắt kính, đầu tóc kiểu cách, bộ dáng này đích thị là công tử nhà giàu, đối với nữ nhân rất có lực sát thương.

Đồng Văn Văn vừa nhìn thấy người đàn ông đi vào, nhất thời sắc mặt đại biến, nụ cười trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là sắc mặt khó coi, khiến Tần Thiên cũng hơi ngạc nhiên.

- *Văn Văn, đi, anh mua hai tờ vé xem phim, xem xong chúng ta đi ăn cơm nữa, anh đã đặt chỗ ở khách sạn cao cấp Shangrila, chỗ dành cho các cặp đôi hẹn hò.*

Người đàn ông cao hừng nhìn Đồng Văn Văn nói một hồi, đưa bó hoa tươi trong tay cho Đồng Văn Văn.

Đồng Văn Văn vẻ mặt khó xử nhìn người đàn ông, nói:

- *Lưu Tinh, em nghĩ... hay là thôi đi, chúng ta đã chia tay rồi, anh đừng tới tìm em nữa.*

- Văn Văn, anh biết trước kia là anh không tốt, nhưng anh biết sai rồi, anh đã thay đổi, chúng ta có thể quay lại được không?!

Lưu Tinh mỉm cười nhìn Đồng Văn Văn, nói.

- *Nhưng... Nhưng Lưu Tinh, sau khi chia tay em đã cẩn thận suy nghĩ một hồi, chúng ta thật sự không hợp nhau, em nghĩ hay là thôi đi.*

Đồng Văn Văn nhìn Lưu Tinh lắc đầu nói.

- *Làm gì có chuyện đó, anh cảm thấy chúng ta rất hợp nhau a, Văn Văn, em hảo hảo suy nghĩ lại đi.*

Người đàn ông nói.

- *Nhưng là...*

- Không nhưng gì nữa, cứ như vậy đi, anh ở trong xe chờ em tan sở.

Người đàn ông cất lời Đồng Văn Văn, vừa đi ra ngoài vừa nói như thể mọi chuyện đã được định đoạt. Tần Thiên nhìn Đồng Văn Văn, phát hiện nàng căn bản không muốn đi, nhưng chắc không đành lòng cự tuyệt, Tần Thiên nhìn nàng, thầm nghĩ hôm nay mượn đi động mấy lần, có lẽ nên giúp nàng một phen.

- *Tiên sinh, đợi đã nào...*

Tần Thiên hướng về phía người đàn ông hô, người đàn ông lập tức ngừng lại, xoay người nghi hoặc nhìn lại.

- *Gọi tôi sao? Chúng ta biết nhau à?*

Người đàn ông nhìn Tần Thiên khó hiểu hỏi, nhìn lướt qua thấy quần jean rách cùng áo phông cũ, trong mắt nhất thời lộ ra một tia khinh thường.

- *Chúng ta không biết nhau, chỉ là tôi muốn nói cho người biết, sau này không nên tới quấy rầy Văn Văn nữa, cô ấy đã không là gì của anh nữa rồi nữa, cô bây giờ là bạn gái của tôi.*

Tần Thiên nhìn người đàn ông, thần nhiên nói, phía sau Đồng Văn Văn sắc mặt lập tức đại biến, vội nắm lấy tay Tần Thiên, Tần Thiên cũng thuận tay nắm chắc bàn tay nhỏ bé của nàng, quay người lại nhìn nàng nói:

- *Nha đầu, đừng sợ, có anh ở đây rồi, không ai có thể bắt em làm chuyện gì cả.*

Tần Thiên vừa nói vừa nháy mắt với Văn Văn, ý bảo nàng phối hợp với mình. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - <http://truyenfull.vn>

Đồng Văn Văn nhìn sắc mặt Tần Thiên, liền hiểu Tần Thiên đang giúp mình, nhất thời mặt khế đỏ lên, gật gật đầu, bởi vì Tần Thiên đang nắm tay nàng, làm cho nàng rất là khấn trương.

Người đàn ông vừa nghe, nhất thời sắc mặt đại biến, bước nhanh tới Tần Thiên, trực tiếp đưa tay đẩy một cái, nhìn Tần Thiên, vẻ mặt tức giận mà nói:

- *Mày là ai? Mau buông cái tay bẩn thỉu của mày ra.*

- Hừ! Tôi là ai hả, anh có điếc không, tôi nói tôi là bạn trai của Văn Văn, có phải không Văn Văn?

Tần Thiên trừng mắt, sau đó nhìn Đồng Văn Văn giả bộ hỏi.

- *A... Đúng đúng, anh ấy hiện tại là bạn trai em, Lưu Tinh, xin anh sau này đừng tới quấy rầy em nữa.*

Đồng Văn Văn khấn trương nói đến nỗi có chút cà lăm.

- *Cái gì! Anh không tin, không thể nào, hắn có cái gì tốt, em nhìn trang phục của hắn đi, chỉ cần nhìn qua đã thấy là tên lưu manh, khẳng định không phải người tốt, Văn Văn, anh biết lần trước là anh không đúng, nhưng em cũng không thể vì muốn trả thù anh mà có thể tùy tiện tìm một tên đầu đường xó chợ này, như vậy là hủy hoại cuộc đời, hơn nữa, bá phụ cũng sẽ không đồng ý*

Người đàn ông vừa nói vừa khinh bỉ nhìn Tần Thiên. Hắn cực kỳ tự hào về sự ưu việt hơn người của hắn.

[B]

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Cho mày tức chết

Tần Thiên ghét nhất cái loại người tự nghĩ mình là bố người ta. Những loại người thế này chỉ là rác rưởi, gặp phải loại người như thế, Tần Thiên hiển nhiên muốn giáo huấn một phen, lúc trước chỉ nhìn thôi đã thấy ngứa mắt rồi, hiện tại còn nói như vậy, khiến Tần Thiên càng cảm thấy khó chịu.

- *Mày nói ai là chó mèo hả, tốt nhất là nên nói cho cẩn thận vào!*

Tần Thiên nhìn người đàn ông lạnh lùng nói.

- *Hừ! Tao chả nhẽ nói sai sao, tên tiểu tử nhà mày dựa vào cái gì mà đòi làm bạn trai Văn Văn, tao cho mày biết, tao đã có hôn ước cùng Văn Văn, Văn Văn sớm muộn cũng là của tao, mày nên rút xa ra một chút!*

Người đàn ông kia nhìn thẳng vào Tần Thiên chửi ầm lên nói, trong giọng mang theo ý khinh miệt.

- *Nga, vậy sao, nếu vậy thì mày còn kích động như thế làm quái gì, bộ sợ một tiểu tử nghèo như tao cướp mất à?*

Tần Thiên nhìn người đàn ông, ngược lại thản nhiên nói.

- *Hừ! Tao nghĩ phải nói cho mày biết, loại người thấp hèn như mày căn bản không có đủ tư cách đến gần Văn Văn, phiền mày nhìn lại chính mình đi, coi xem mày có cái bản lĩnh gì, đừng nên vọng tưởng cóc ghẻ ăn thịt thiên nga, mày cho rằng đang đóng phim tình yêu à?!*

Người đàn ông nhìn Tần Thiên cười lạnh nói.

- *Thật sao, nhưng không chừng lại có kỳ tích đó, trên tin thời sự không phải có nói là tiểu tử nghèo đi cưới một thiên kim tiểu thư nhà giàu ngàn vàng xinh xắn đó sao?*

Tần Thiên vẫn thản nhiên nói.

- *Hừ! mày ngu @\$%\$, tin kia bất quá chỉ là bậy bạ thôi, vậy mà mày vẫn tin, khó trách cả đời mày chỉ thuộc tầng lớp hạ đẳng mà thôi!*

Người đàn ông nhìn Tần Thiên càng thêm khinh thường.

- *Rất tốt, Văn Văn, em muốn gả cho cái loại mồm to, mắt chó, lại lùn, không có chút tố chất này sao?*

Tần Thiên quay đầu nhìn Đồng Văn Văn lộ ra ý bất mãn với người đàn ông kia.

Tần Thiên vừa nói xong, người đàn ông lập tức ý thức mình đã nói không đúng, hần nhìn Đồng Văn Văn ở bên cạnh, biết mình đã bộc lộ bản chất. Từ trước đến nay hần luôn duy trì vẻ nho nhã trước mặt Đồng Văn Văn không nghĩ rằng bây giờ lại bị Tần Thiên đưa vào rọ.

- *Lưu Tinh, tôi thật quá thất vọng với anh, không nghĩ rằng anh lại là con người như vậy!*

Đồng Văn Văn cực kỳ thất vọng nhìn người đàn ông mà nói.

- *Không phải thế... Văn Văn, em hãy nghe anh giải thích, vừa rồi chỉ là hiểu lầm mà thôi, cũng là do anh quá nóng vội, quá để ý người khác, nên mới không nhận được mắng tục, chỉ là lời thôi, em phải hiểu anh chứ.*

Năm từ vội vàng giải thích với Văn Văn, hần hần trợn mắt nhìn Tần Thiên.

- Ta kháo! Mày trợn mắt với tao làm gì, có tật giật mình à, Văn Văn, em thấy không, chắc chắn là vừa rồi hần đã bộc lộ tính cách thực của hần, nếu không làm sao giải thích lưu loát vậy, mắng chửi người khác vô cùng nhuần nhuyễn, giống như đã luyện tập từ trước vậy. Văn Văn em tin hần chỉ lỡ mồm thôi sao, anh tuyệt đối không tin, hần nhất định chỉ là loại dùng mắt cho nhìn người, bất kể em có tin hay không nhưng anh vẫn tin.

Tần Thiên chỉ vào năm từ nói với Đồng Văn Văn, nhân cơ hội kích động để nòng tức hơn. Người đàn ông kia cũng tức chết, lúc này hần thực tâm muốn giết chết Tần Thiên.

- *Hừ! Tiểu tử, giờ mới chỉ là bắt đầu thôi, rồi tao sẽ từ từ giỡn chết mày!*

Tần Thiên nhìn người đàn ông âm thầm cười lạnh nói.

- *Tiểu tử, mày nói lảng nhãng gì đó. Có tin tao tìm người giết chết mày không?*

Người đàn ông giận dữ nói, trực tiếp túm lấy áo Tần Thiên, uy hiếp hần.

- *Em xem, Văn Văn, anh nói có sai đâu, hần không lừa được em thì qua uy hiếp anh, đúng là chó cùn rít giậu mà!*

Tần Thiên liền nhân cơ hội nói với Đồng Văn Văn, người đàn ông vừa nghe thấy, nhất thời buông lỏng tay ra.

- *Văn Văn, hãy nghe anh nói, anh tuyệt đối yêu em, em không nên nghe mấy lời xằng bậy của tên lưu manh kia, em phải tin tưởng anh, phải tin anh!*

Người đàn ông kích động nói, bắt đầu biến thành cuồng cuồng.

- *Đủ rồi! Lưu Tinh, anh đi ngoài cho tôi, tôi không muốn thấy cái mặt anh nữa!*

Đồng Văn Văn hướng người đàn ông cả giận nói, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

- *Văn Văn, anh...*

- *Đi ra ngoài!*

Người đàn ông còn chưa nói hết câu đã bị Đồng Văn Văn hô to cắt lời, đuổi hần đi ra. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

- Được rồi anh bạn, đừng có cãi nữa, anh đã lộ bản tính của mình ra rồi, anh tưởng Văn Văn là cô bé ba tuổi sao, dễ lừa gạt như vậy à? Hay là anh nên tìm một lão sư về dạy học một ít lễ phép đi, không nên nói những lời xấu hổ mất mặt như vừa rồi, ta cảm thấy buồn thay cha anh a, nuôi anh lớn đến như vậy rồi, mà ra ngoài lại làm mất mặt lão, thật đáng buồn, nếu lão gặp bộ dáng anh hiện tại thì không biết sẽ biểu hiện thế nào nhỉ?

Tần Thiên nhìn vẻ mặt người đàn ông tiếc hận nói.

- *Mày... hừ, nếu có gan thì hãy theo tao quyết đấu!*

Người đàn ông lạnh lùng nhìn Tần Thiên nói, lúc này hần đã không cách nào nén được lửa giận trong lòng rồi, nhất định phải đập Tần Thiên một trận mới hả được cơn giận trong lòng.

- *Uầy! Văn Văn, em xem, anh nói không sai chút nào, tên kia nói không lại giờ muốn đánh người, thật quá thô lỗ, đúng là không có giáo dục.*

Tần Thiên nhìn người đàn ông lắc đầu nói, tiếp tục thêm dầu vào lửa, những chuyện như vậy Tần Thiên rất thích làm, nhất là khi nhìn người đàn ông kia quát lên như sấm nhưng không làm gì được mình, trông thật sáng khoái.

- *Mày... Mày im ngay! Đã làm nam nhân thì hãy ra quyết đấu!*

Người đàn ông nhìn Tần Thiên tàn bạo nói, thốt lên một câu rồi xoay người rời đi.

- *Hừ! Quyết đấu? Ông mày còn đang lo không có cơ hội đánh mày đây, dám lên mặt với ông! "*

Tần Thiên nhìn bóng lưng người đàn ông cười lạnh nghĩ.

- Ha ha! Em đừng buồn, loại người như thế thật không đáng đau.

Tần Thiên nhìn tâm tình Đồng Văn Văn trùng xuống, an ủi nói.

- Ủ! Tần Thiên, cảm ơn anh đã cho tôi nhìn rõ bộ mặt thật của hắn.

Đồng Văn Văn gật đầu nói với Tần Thiên.

- Không có gì, anh rất thích vạch mặt những người lòng lang dạ thú như vậy!

Tần Thiên nhìn Đồng Văn Văn nói, trên thực tế, bất kỳ một ai bị Tần Thiên ép đến như vậy, cũng sẽ điên lên, nếu không thì là người không bình thường.

- Được rồi! Anh đi ra ngoài dạy dỗ tên kia một chút, nếu không anh cũng chẳng phải là nam nhân.

Tần Thiên cười nói, ngay sau đó liền đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, Tần Thiên đã thấy người đàn ông chờ cách đó không xa, Tần Thiên liền đi tới.

- Hừ! Mày cũng dám ra đây chịu chết à?

Người đàn ông lạnh lùng nói với Tần Thiên, vung tay lên, hai tên bảo vệ lực lưỡng bên cạnh đi tới, dọa Tần Thiên nhảy dựng lên.

- Mày định cho hai người bọn họ đối phó với tao à, mày thật quá vô sỉ, sao lại có thể như vậy chứ, không phải mày nói là quyết đấu sao?

Tần Thiên tức giận nhìn người đàn ông nói.

- Hừ! Ngu lắm, tao nói gì mày cũng tin à, mày cho rằng vừa rồi đắc tội với tao trong kia, tao sẽ dễ dàng bỏ qua cho mày như vậy sao?

Người đàn ông nhìn Tần Thiên cười lạnh nói, lộ ra vẻ cực kỳ đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Đánh chết mày

- Á, anh đừng như vậy, đừng đánh tôi a!

Tần Thiên vẻ mặt sợ hãi nhìn người đàn ông nói, có vẻ muốn bỏ chạy, nhưng người đàn ông kia đã vung tay lên, hai tên vệ sĩ lập tức một trước một sau chặn lại không để cho Tần Thiên rời đi.

- Hừ! Muốn chuồn ư, không dễ vậy đâu, hảo hảo thu thập nó cho tao.

Người đàn ông phân phó vệ sĩ của mình, hai tên hộ vệ lập tức đánh tới Tần Thiên.

- Dừng tay, mau dừng tay, Lưu Tinh, anh làm cái gì vậy?

Đồng Văn Văn ở sau thét lớn, nhất thời khiến mọi người ở cửa bệnh viện nhìn lại, thấy Đồng Văn Văn đang cầm điện thoại chạy lại.

Người đàn ông liếc lại, sắc mặt nhất thời trầm xuống, Đồng Văn Văn tới, hắn sẽ không thể ra tay đối phó với Tần Thiên rồi, hắn không thể làm gì khác là đành phải cho vệ sĩ dừng lại.

- Văn Văn, ta...

Người đàn ông định hướng về phía Đồng Văn Văn nói gì đó, nhưng lại phát hiện ra Đồng Văn Văn không hề liếc nhìn hắn, trực tiếp cầm di động hướng tới Tần Thiên.

- Tần Thiên, mới vừa rồi có một nữ sinh gọi đến, tôi mới nói một câu, nàng liền đập máy luôn hình như rất tức giận, anh coi xem đi, liệu có phải là...

- Nga, để anh coi.

Tần Thiên vội vàng cắt đứt lời Đồng Văn Vãn, tránh để nàng nói ra, lộ vớ diễn này giờ mất.

Tần Tiên lập tức cầm lấy điện thoại nhìn số vừa điện xong, quả nhiên đúng như phỏng đoán của hắn, là Hàn Thi Vũ gọi tới, Tần Thiên liền gọi lại, bên kia rất nhanh đã nhấc máy.

- *Hừ! Tần Thiên không phải anh nói là anh đang ở bệnh viện à, sao lại có nữ nhân ở đó vậy?*

Điện thoại vừa nhận đã truyền đến âm thanh tức giận của Hàn Thi Vũ ở đầu dây bên kia, bởi vì vừa rồi Đồng Văn Vãn nhận điện thoại.

- *Không phải vậy, em nghe anh nói đã, điện thoại của anh hết pin, anh phải mượn điện thoại người khác gọi cho em đó.*

Tần Thiên vội vàng nói.

- *Thật sao?*

Hàn Thi Vũ bên kia hỏi lại lượt nữa.

- *Đương nhiên, anh lừa em làm gì.*

Tần Thiên nói.

- *Vậy anh bị thương có nặng lắm không, để em qua xem, anh ở bệnh viện nào?*

Hàn Thi Vũ ở đầu dây bên kia nói.

- *Nga, anh ở bệnh viện thứ hai của thành phố, phòng số tám, em tới đây đi.*

Tần Thiên nói, Hàn Thi Vũ bên kia nghe vậy đành cúp điện thoại, Tần Thiên cũng cầm điện thoại trả lại cho Văn Vãn.

- *Được rồi, Văn Vãn, chúng ta về thôi. Nguồn: <http://truyenfull.vn>*

Tần Thiên nói với Đồng Văn Vãn, Văn Vãn liền gật đầu, sau đó hai người xoay người tới bệnh viện, thủy chung không thèm điểm xia đến người đàn ông bên kia, khiến hắn tức đến nổ phổi, thầm chửi ầm lên trong lòng.

- *Đứng lại! Tiểu tử, chúng ta còn chưa quyết đấu!*

Người đàn ông giận dữ nói, nhanh chóng vọt lên trước mặt Tần Thiên, chặn không cho Đồng Văn Vãn và Tần Thiên đi.

- *Kháo, anh cho hai hộ vệ cùng lên đánh tôi, cái này mà gọi là quyết đấu à, anh zai, đầu óc anh bị tàn phế à, chuyện đó cũng làm ra được. Văn Vãn em nhìn coi, anh nói có sai đâu, con người hắn là thế, chỉ có già bộ thôi, hắn là loại rất vô sỉ.*

Tần Thiên nhìn Đồng Văn Vãn nói.

- *Hừ! Lưu Tinh, anh sao có thể làm như thế được, Tần Thiên há có thể thắng được hai vệ sĩ đó chứ, anh hãy mau rời khỏi đây, tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa, Tần Thiên chúng ta đi!*

Đồng Văn Vãn tức giận nói, bàn tay nhỏ nhắn kéo Tần Thiên đi về bệnh viện, bộ dáng cực kỳ khản trương vì tiếp xúc với tay Tần Thiên.

- *Đứng lại, không được đi!*

Lưu Tinh cả giận nói, hai vệ sĩ lập tức lao đến Tần Thiên.

- *Ồ, mày muốn làm gì?*

Tần Thiên nói.

- *Hừ! Làm gì ư, tiểu tử, hôm nay mày chọc vào tao thì tao muốn hảo hảo giá huấn mày một bữa, bằng không làm sao giải mối hận trong lòng ta, đánh hắn cho ta!*

Lưu Tinh giận dữ nói, hai vệ sĩ liền đánh thẳng tới Tần Thiên.

- *Anh dám!*

Đồng Văn Vãn nhìn hai vệ sĩ lao đến, lập tức chắn trước mặt Tần Thiên.

- *Hừ! Văn Vãn, em mau tránh ra, không nên bị tên lưu manh đó lừa gạt, để hôm nay anh hảo hảo dạy bảo hắn, cho hắn về sao không dám lừa em nữa!*

Lưu Tinh nhìn Đồng Văn Văn nói.

- Không được, có tôi ở đây, không cho phép anh làm tổn thương đến Tàn Thiên, muốn đánh anh ấy thì phải đánh tôi trước!

Đồng Văn Văn nghe Tàn Thiên nói xong, liền thức giận quát lớn, vẫn tiếp tục chắn trước mặt Tàn Thiên khiến Lưu Tinh càng thêm bức tức.

- Không cần để ý, các người kéo nàng ra rồi đập tên tiểu tử kia cho ta!

Về mặt Lưu Tinh dữ tợn thét lên, hai vệ sĩ lập tức mỗi người chộp tới một tay Đồng Văn Văn, Đồng Văn Văn không né kịp, nhưng Tàn Thiên phía sau đã động thủ.

- Hãy coi anh dạy dỗ đám thiếu niên này như thế nào!

Tàn Thiên nói bên tai Đồng Văn Văn, vừa nói hắt vừa ôm lấy eo Đồng Văn Văn, Đồng Văn Văn lập tức kêu lên một tiếng, sắc mặt đỏ bừng, ngay sau đó cả người đã bị Tàn Thiên ôm về phía sau.

- Mày chết đi!

Tàn Thiên nhìn tên vệ sĩ xông lên trước Đồng Văn Văn, trực tiếp tóm lấy cổ tay hắn, mạnh mẽ dùng sức hất văng ra, hướng về bụng hắn hung hăng tặng cho một đập.

- A!

Một tiếng hét thảm vang lên, tên vệ sĩ đó bị một cước của Tàn Thiên đập bay ra ngoài, té lăn trên mặt đất.

Lưu Tinh vừa nhìn thấy sắc mặt nhất thời đại biến, vệ sĩ của hắn đều không phải là người thường, họ là bộ đội đặc chủng xuất ngũ, vậy mà không chịu nổi một kích của Tàn Thiên, một cước đã bị đập bay.

- Muốn chết!

Tên vệ sĩ còn lại thấy cảnh tượng đó, nhanh chóng lao đến Tàn Thiên, tốc độ khá nhanh, trực tiếp sử dụng kỹ năng chiến đấu trong bộ đội, nhìn qua cực kỳ hung ác, mau lẹ.

Đáng tiếc là hắn lại gặp được tên Tàn Thiên thuộc loại biến thái này, dẫu tất cả thực lực ra cũng chỉ là vô nghĩa, Tàn Thiên nhanh chóng tránh khỏi đường tấn công của hắn, lấy tốc độ như tia sét đi tới bên trái hắn, hung hăng tương một quyền đến thái dương hắn, tên này liền té xuống mặt đất không còn động đậy nữa, hiển nhiên bị một quyền của Tàn Thiên đập ngất.

- Điều... điều này sao có thể?

Lưu Tinh kinh hoàng thét lớn.

- Ày, nghe câu này chưa: Không có gì là không thể.

Tàn Thiên khinh thường nói.

- Mày... A, tao liều mạng với mày!

Lưu Tinh cả giận nói, giống như phát điên lao đến người Tàn Thiên. Hôm nay hắn bị Tàn Thiên làm cho nhục nhã, nếu không thể dạy dỗ được Tàn Thiên thì lửa giận của hắn không thể dập tắt, cho nên hắn căn bản cũng chẳng cần cân nhắc Tàn Thiên có bao nhiêu lợi hại, trực tiếp nhào tới người Tàn Thiên.

- Chán sống à!

Tàn Thiên quát lạnh, trực tiếp giương tay đánh xuống Lưu Tinh đang hung hăng lao tới.

Ba!

- A!

Một tiếng kêu giòn tan như bán đã vỡ cùng một tiếng thét thảm đồng thời vang lên, Lưu Tinh nháy mắt bị Tàn Thiên tát cho một phát, răng môi lẫn lộn, mặt sưng phù lên như cái đầu heo, té xuống đất kêu thảm.

- Hừ! Hồ không găm lại tướng mèo bệnh!

Tàn Thiên nhìn Lưu Tinh dưới mặt đất lạnh giọng quát.

- Chúng ta đi thôi, Văn Văn!

Tần Thiên oán xong ba người kia, ung dung kéo Đồng Văn Văn đi. Trên mặt đất Lưu Tinh cũng tức quá mà ngất đi, hôm nay coi như hắn đã mất hết thể diện rồi, gặp phải loại biến thái như Tần Thiên, mắng không được, đánh không lại, thiệt quá xui xẻo.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Xe hết xăng

- Tần Thiên, bọn họ có làm sao không, hay chúng ta gọi bác sỹ tới xem cho họ một chút?

Đồng Văn Văn vừa đi vừa quay đầu nhìn lại ba người trên mặt đất lo lắng hỏi.

- *Không sao, tôi ra tay có chừng mực, không chết được đâu, nhiều nhất là hôn mê thôi, rất nhanh sẽ tỉnh lại, yên tâm đi, chúng ta trở về nói chuyện phiếm tiếp.*

Tần Thiên nhìn Đồng Văn Văn cười nói, sau đó kéo nàng cùng đi vào bên trong.

- *Tần Thiên!*

Vừa lúc đó, một âm thanh mạnh mẽ đột nhiên vang lên, Tần Thiên và Đồng Văn Văn cùng nhìn lại phía sau, thấy Hàn Thi Vũ trong chiếc váy ngắn đứng cạnh chiếc Ferrari vàng, một người một xe tạo thành một phong cảnh vô cùng bắt mắt, bất quá lúc này Hàn Thi Vũ trông có vẻ vô cùng tức giận.

- *Hừ! Tần Thiên, em không bao giờ tin anh nữa!*

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên giận dữ nói, nước mắt rơi xuống, xoay người chui vào trong xe, nàng vừa nghe tin Tần Thiên bị thương lập tức tự mình lái xe tới thăm, không nghĩ rằng tới nơi lại thấy Tần Thiên đang cùng một mỹ nữ khác lời lời kéo kéo, nhất thời cảm thấy vô cùng đau lòng.

"Ta kháo, sao mà đen thế!"

Tần Thiên thăm nghĩ không tốt, Hàn Thi Vũ đã hiểu lầm rồi, liền buông tay Đồng Văn Văn, chạy tới chỗ Hàn Thi Vũ, Đồng Văn Văn cũng cùng đi tới, nàng biết Hàn Thi Vũ nhất định là đã hiểu lầm, nên phải đi giải thích rõ với nàng ấy mới được.

Àm!

Hàn Thi Vũ khởi động xe muốn lập tức rời đi nhưng Tần Thiên đã vọt tới phía trước chặn đầu xe lại.

- *Này! Em nghe anh giải thích, tình hình tuyệt đối không phải như cái em vừa thấy kia đâu!*

Tần Thiên hướng về phía Hàn Thi Vũ gấp gáp hô lớn.

- *Hừ! Anh còn muốn gạt em nữa sao, em không muốn nghe.*

Hàn Thi Vũ giận dữ nói, sau đó khởi động xe lùi lại phía sau rồi quay đầu, Tần Thiên thấy vậy lập tức vội vàng đuổi theo, vươn tay mở cửa bên tay lái phụ rồi nhanh chóng chui vào, đầu đụng vào khung cửa làm hắn đau điếng cả người kêu oa oa.

- *Thi Vũ, em nghe anh giải thích, căn bản...*

- Em không muốn nghe, anh đi xuống, kẻ dối trá!

Hàn Thi Vũ giận dữ cắt đứt lời Tần Thiên, đột ngột dừng xe lại, nước mắt không ngừng rơi xuống, nhìn vô cùng đáng thương.

- *Không, em không nghe anh giải thích thì có đánh chết anh cũng không chịu xuống xe.*

Tần Thiên bắt lấy tay Hàn Thi Vũ nói, Hàn Thi Vũ cũng dứt khoát rút ra, không để ý tới hắn, đạp mạnh chân ga nhanh chóng lao đi.

- *Cẩn thận đấy, Thi Vũ, đi chậm thôi!*

Tần Thiên hướng về phía Hàn Thi Vũ hô lớn, nhưng Hàn Thi Vũ vẫn không hề để ý, đạp mạnh lên chân ga, đây là Ferrari tốc độ vốn rất nhanh, Hàn Thi Vũ đạp mạnh như vậy làm chiếc xe vun vút lao đi, người đi đường phía trước thấy vậy lập tức nhào nhào tránh sang hai bên đường.

- *Thi Vũ, không nên vọng động, mau dừng xe lại, cứ như vậy sẽ xảy ra chuyện đó.*

Tần Thiên hét lớn, nhưng hắn không dám làm gì, bởi vì hắn không biết lái xe, nói ra thì thật buồn cười, từ nhỏ đến lớn Tần Thiên chỉ đi xe gắn máy, mặc

dù nhà rất giàu nhưng hắn không hề lái xe hơi bởi hắn cảm thấy xe máy thoải mái hơn.

Hàn Thi Vũ căn bản là không nghe lời Tần Thiên nói, vẫn đạp mạnh lên chân ga, chiếc xe tiếp tục vun vút lao đi, dọc theo đường đi, các loại xe hơi vội vàng né tránh, làm tình hình giao thông trên đường trở nên hỗn loạn, cảnh sát giao thông lập tức lên xe đuổi theo nhưng xe của Hàn Thi Vũ lại là Ferrari nên rất nhanh bọn họ liền bị bỏ rơi lại phía sau, mà xe của Hàn Thi Vũ cũng đã ra khỏi nội thành, băng băng trên đường quốc lộ lao vô định về phía trước.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ thờ ơ thì biết tạm thời nàng vẫn đang rất tức giận nên quyết định không tiếp tục khuyên giải nữa, dù sao cũng vô dụng, hơn nữa trên đường quốc lộ cũng rất ít xe, không cần lo lắng bị đụng xe.

Nghĩ vậy, Tần Thiên lập tức hạ cửa kính xuống, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, giờ đang là ngày mùa, mặt trời chiều đã ngả về tây, ánh mặt trời chiếu lên những ruộng lúa chín vàng hai bên đường trông vô cùng rực rỡ làm say đắm lòng người.

Tần Thiên từ nhỏ tới lớn đều sống trong thành thị, rất ít khi nhìn thấy cảnh đồng quê đẹp đến như vậy nên vừa nhìn lập tức cảm thấy vô cùng mới mẻ, tâm tình thư sướng, hoàn toàn quên đi việc giải thích với Hàn Thi Vũ.

Hàn Thi Vũ bên cạnh vốn dĩ đang trong cơn giận dữ, mới vừa rồi Tần Thiên về mặt lo lắng làm nàng vui mừng không thôi, ít nhất Tần Thiên vẫn quan tâm nàng, không nghĩ tới trong nháy mắt đã lại mặc kệ mình rồi ngồi trơ cái mặt ra đó ngắm phong cảnh, lập tức càng thêm nổi giận, đạp mạnh chân ga, trong nháy mắt chiếc xe mạnh mẽ lao về phía trước, vượt qua liên tiếp mấy chiếc xe khác, dọa Tần Thiên kêu to một tiếng, tuy nhiên hắn chỉ quay đầu lại nhìn Hàn Thi Vũ một cái rồi lại tiếp tục ngắm phong cảnh.

- Chắc chắc, không nghĩ tới phong cảnh ngoại ô thành phố lại đẹp như vậy, Thi Vũ, hay chúng ta dừng lại ngắm cảnh một chút nhé. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - <http://truyenfull.vn>

Tần Thiên vừa nhìn vừa nói làm Hàn Thi Vũ tức muốn chết, lại tiếp tục phóng nhanh về phía trước.

Không biết qua bao lâu, sắc trời dần dần tối xuống, trên đường càng ngày càng ít xe đi lại, xe của hai người đã xuyên qua đường quốc lộ, ra khỏi phạm vi thành phố Nghiêm Châu.

- Ừ ừ...

Chiếc xe từ từ dừng lại, Hàn Thi Vũ nhất thời kinh hãi, dẫm mạnh lên chân ga, tuy nhiên xe vẫn đứng im, xem ra là đã hết xăng.

- Thi Vũ, em rốt cuộc cũng chịu nghe anh giải thích rồi à.

Tần Thiên cho là Hàn Thi Vũ đã nghĩ thông suốt quay đầu lại cười hi hi nói.

- Hừ! Sao phải nghe đồ lừa gạt anh giải thích, tại xe hết xăng thôi!

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên cả giận nói, hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác không để ý tới hắn nữa.

- Cái gì! Hết xăng rồi à, em không nói đùa đấy chứ?!

Tần Thiên lập tức hét lớn, nơi này giữa đồng không mông quạnh, không hề thấy chiếc xe nào đi qua, nhất là lại không biết đây là địa phương nào.

- Nhanh, Thi Vũ, em đưa điện thoại cho anh, anh gọi điện cho người ta tới đón chúng ta, nếu không chúng ta không về được đâu.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ gấp gáp nói, nếu bị bà chị phát hiện hắn không có ở trong bệnh viện thì lúc trở về nhất định thâm rồi, một năm rửa bát, lau dọn bếp và toilet nhất định không chạy thoát khỏi tay hắn.

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên một cái, thấy bộ dáng gấp gáp khẩn trương của hắn lập tức cao hứng, có loại khoái cảm trả thù.

- Không đưa!

Hàn Thi Vũ quả quyết cự tuyệt nói.

- Dù sao em cũng phải đi về, nếu em không về nhà bố mẹ em sẽ rất lo lắng đấy!

Tần Thiên nhìn hàn Thi Vũ nói.

- Hừ!

Hàn Thi Vũ vẫn không để ý tới lời Tần Thiên nói, cũng không buồn nhìn Tần Thiên một cái làm hắn buồn bực không thôi.

- Thi Vũ, em không nên ép anh, nếu không anh liền đánh em đó!

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ làm ra một bộ dạng hung ác, uy hiếp nói.

- Anh dám?!

Tần Thi Vũ quyết miệng nhìn Tần Thiên tức giận nói.

- Anh...Được rồi, anh không dám!

Tần Thiên bắt đầu dĩ nói, một lần nữa trở lại chỗ ngồi.

- Hừ! Hàn Thi Vũ lập tức cực kỳ hả dạ, lấy điện thoại ra chơi trò chơi làm Tần Thiên tức khí thiếu chút nữa ngắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Điện thoại hết pin

- Được rồi, Thi Vũ, em cuối cùng là muốn thế nào đây?!

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ bắt đầu dĩ nói, nhưng Hàn Thi Vũ lại đang mãi chơi trò chơi, căn bản không để ý tới hắn.

- Thi Vũ, em biết không, trong núi này chắc chắn là có rất nhiều bãi tha ma, đến tối, nhất định sẽ có ma chui ra, nếu chúng ta tiếp tục ở đây sẽ rất nguy hiểm đó.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói, Hàn Thi Vũ vừa nghe lập tức trở nên căng thẳng, từ nhỏ tới lớn nàng sợ nhất chính là ma.

- A...anh gạt em!

Hàn Thi Vũ lập tức có chút khàn trương nói, nàng vừa mới nói xong, một âm thanh quái đản khàn khàn phía ngoài chợt vang lên.

- Á!

Hàn Thi Vũ bị hù lập tức cả kinh hét lớn, vẻ mặt hoảng sợ, khuôn mặt trắng bệch.

- Em xem, anh nói có sai đâu, nhất định là có ma.

Tần Thiên nhìn bộ dáng sợ hãi của hàn Thi Vũ nói.

- Anh...Anh đừng hù dọa em nữa, em không sợ đâu!

Hàn Thi Vũ giọng run run nói.

Hừ!

Đột nhiên, chiếc xe猛然 liệt rung lên, chìa khóa xe cũng đồng dạng biến mất dọa Hàn Thi Vũ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vội vàng hô to tên Tần Thiên, liền đưa tay hướng về phía Tần Thiên bắt lấy, kết quả lại phát hiện bất huyệt, chỗ Tần Thiên đã trống không.

- A! Tần Thiên, anh đang ở đâu, đừng làm em sợ, Tần Thiên!

Hàn Thi Vũ vội vã hét lớn, nhưng không hề thấy trả lời, cùng lúc đó, phía ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng chà xát trên mặt đất tiến gần lại chiếc xe.

Hàn Thi Vũ liền hướng về cửa kính sau xe nhìn lại, mới vừa quay đầu, đột nhiên một bàn tay mạnh mẽ vỗ lên cửa kính, phát ra một tiếng kêu vang dội.

- A! Đừng, đừng ăn ta, a! Tần Thiên, anh mau tới cứu em, mau tới cứu em, em không tức giận nữa, không tức giận nữa, chúng ta mau trở về nhà thôi!

Hàn Thi Vũ hai tay ôm ngực hét lớn.

Giờ phút này, phía ngoài Tần Thiên đang giả ma nghe thấy vậy lập tức mừng rỡ, ngay sau đó ngừng giả làm ma, lẳng lẽ trở lại xe, vươn tay cầm lại chìa khóa xe, ba một tiếng, đèn xe sáng lên.

- Thi Vũ, em làm sao vậy, em không sao chứ, sao sắc mặt em lại khó coi như vậy?

Tần Thiên làm bộ dạng cái gì cũng không biết nhìn Hàn Thi Vũ hỏi, Hàn Thi Vũ vừa nhìn thấy Tần Thiên lập tức hướng Tần Thiên ôm chặt lấy, cả người không ngừng run rẩy.

- Ma, có ma, Tần Thiên, chúng ta lập tức rời khỏi đây thôi.

Hàn Thi Vũ gắt gao ôm Tần Thiên kinh hoàng nói, Tần Thiên liền âm thầm bật cười.

- Được rồi, em không cần sợ, có anh ở đây sẽ không có chuyện gì cả, anh sẽ gọi điện thoại cho người ta tới cứu chúng ta.

Tần Thiên an ủi Hàn Thi Vũ nói, ngay sau đó cầm lấy điện thoại của Hàn Thi Vũ chuẩn bị gọi điện, kết quả phát hiện điện thoại không hề có phản ứng, xem ra là đã hết pin.

- Sao lại thế này, Thi Vũ, điện thoại của em sao lại hết pin vậy?

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ hỏi.

- Vừa nãy em chơi điện tử nhiều nên hết pin rồi.

Hàn Thi Vũ xấu hổ trả lời, làm Tần Thiên nghe xong thiếu chút nữa hôn mê.

- Thảm rồi, không gọi điện được chúng ta không thể trở về.

Tần Thiên nhìn điện thoại ảo não nói.

- Cái kia...vậy chúng ta làm sao bây giờ, Tần Thiên, em rất sợ, nơi này có ma đấy.

Hàn Thi Vũ gắt gao ôm chặt lấy Tần Thiên, từng đợt hương thơm truyền tới làm hắn có chút sùi trào.

"Nếu đã không trở về được, anh tiện đây cũng giải thích cho em chuyện ban chiều.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói, Hàn Thi Vũ gật đầu.

Ngay sau đó Tần Thiên liền đem tất cả chuyện ban chiều kể lại cho Hàn Thi Vũ.

- Vậy tại sao anh không mặc quần áo bệnh nhân mà lại mặc quần áo như bình thường?

Hàn Thi Vũ hỏi.

- Đó là vì anh ở trong bệnh viện buồn bức quá nên chuẩn bị đi ra ngoài một chút cho thoải mái, nhưng lại quên mất đã nói với em là anh bị thương cho nên anh mới tìm y tá mượn điện thoại gọi lại cho em, vì vậy lúc em nhìn thấy anh mới như vậy.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói. Nguồn truyện: Truyện FULL

- Cái kia...cũng là em không tốt, Tần Thiên, em hiểu lầm anh, hại chúng ta bị lạc ở đây, không trở về được.

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên ngượng ngùng nói, nghe Tần Thiên giải thích xong, trong lòng nàng cũng dễ chịu hơn.

- Không việc gì đâu, như vậy cũng tốt, lúc buổi sáng anh không ở cùng em được, bây giờ chúng ta có thể cả đêm ở cùng một chỗ rồi.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ mập mờ nói, nhất là ánh mắt sắc lang của Tần Thiên đang nhìn chăm chăm vào bộ ngực sữa của Hàn Thi Vũ làm nàng nhất thời xấu hổ, sắc mặt trong nháy mắt đã đỏ bừng.

- Thi Vũ, em nói xem, chúng ta cô nam quả nữ ở cùng một chỗ có phải là nên làm chút gì đó không a, nếu không cũng quá đáng tiếc đi!

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ mê đắm nói, từng trận hương thơm từ người Hàn Thi Vũ truyền tới đã làm cho tiểu đệ đệ của Tần Thiên sớm đã kích động đứng dậy.

- Làm...làm cái gì a!

Hàn Thi Vũ khàn khản nói, thật ra trong lòng nàng đã hiểu Tần Thiên muốn làm cái gì với nàng, nên đã có chút căng thẳng, thân thể cũng khẽ run lên.

- Khả khả, em nói thử xem.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ cười xấu xa nói, sau đó lập tức vươn tay ôm lấy nàng, đem hai chân nàng tách ra ngồi trên đùi mình, mặt đối mặt, vùng cỏ thơm phía dưới của Hàn Thi Vũ cùng tiểu đệ đệ của Tần Thiên lập tức đụng vào nhau.

A!

Hàn Thi Vũ kêu to một tiếng, tiểu đệ vừa nóng vừa cứng của Tần Thiên đã chạm vào vùng cô thom của nàng, làm nàng không khỏi run lên. Hai tay ôm chặt lấy lưng Tần Thiên, cực kì khẩn trương.

- Khả khà, Thi Vũ, không cần khẩn trương, thả lỏng đi, chúng ta còn chưa bắt đầu mà.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ sắc sắc nói, hai tay khẽ nâng đầu nàng lên, Hàn Thi Vũ nhát thời ngượng ngùng không dám nhìn thẳng vào Tần Thiên.

- Thi Vũ, đưa lưỡi ra nào.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói, Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên, khăn trương đem lưỡi của mình đi ra, hai mắt nhắm chặt, không dám nhìn Tần Thiên, không biết Tần Thiên muốn làm gì với mình, trong lòng nàng hiện giờ có hưng phấn, có kích động, cũng có một chút mong chờ.

- Chắc chắn, đầu lưỡi của em thật đẹp nha, Thi Vũ.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ mê đắm nói, cùng lúc đem đầu lưỡi của mình đưa ra ngoài, tiến tới đầu lưỡi của Hàn Thi Vũ, dần dần đầu lưỡi của hai người đã chạm vào nhau, lập tức cả hai cùng run lên, có cảm giác như bị điện giật.

Ngay sau đó, Tần Thiên mở miệng liền đem đầu lưỡi của hàn Thi Vũ ngậm vào, chậm rãi thưởng thức.

Hàn Thi Vũ đã trải qua vài lần cùng Tần Thiên hôn, cũng có chút kinh nghiệm, cái lưỡi nho nhỏ cùng đầu lưỡi Tần Thiên liên tục chuyển động trêu chọc lẫn nhau, miệng hai người cơ hồ dính chặt với nhau, cùng ra sức mút lấy.

Hàn Thi Vũ từ trong cổ họng không ngừng phát ra những tiếng "U, a!" vô cùng tiêu hồn, câu dẫn làm cho Tần Thiên càng thêm kích thích, ra sức mút lấy đôi môi thom của nàng, tiểu đệ phía dưới càng trở nên dũng mãnh hơn, đụng vào vùng cô thom của Hàn Thi Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Làm chuyện tốt

Qua hơn một phút đồng hồ nụ hôn của hai người mới dần dần chấm dứt, hai người chậm rãi tách ra, Hàn Thi Vũ khuôn mặt đỏ bừng, mắt nhắm chặt, xấu hổ không dám nhìn Tần Thiên.

- *Sợ cái gì, chỉ có hai chúng ta thôi mà, không cần sợ, Thi Vũ, mở mắt ra nhìn anh.*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói, Hàn Thi Vũ chậm rãi mở mắt nhìn lên khuôn mặt trước mắt của nam nhân mà mình yêu mến.

- *Cởi váy ra nào!*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói, sau đó đưa tay về sau lưng Hàn Thi Vũ kéo khóa ra, Hàn Thi Vũ hơi ngán cản nhưng rồi nhanh chóng thuận theo Tần Thiên.

Khóa vừa được kéo ra, Tần Thiên liền đem váy Hàn Thi Vũ cởi xuống, ngay lập tức cánh xuân của Hàn Thi Vũ lộ ra trước mắt hắn, hai trái đào tiên no đủ, căng tròn như sắp bung ra, tạo nên một rãnh sâu hút hồn.

Tần Thiên nhìn hai trái đào tiên căng tròn trước mặt không nhịn được là lưỡi đụng vào chính giữa con rãnh kia, dần dần tiến lên trên.

A!

Hàn Thi Vũ lập tức rên to một tiếng, từ trên hai trái đào tiên truyền đến cảm giác ngựa ngựa, cực kỳ thoải mái.

- *Thật thom a, Thi Vũ, em dùng nước hoa gì vậy?*

Tần Thiên hôn lên ngực Hàn Thi Vũ, ngửi thấy mùi hương mê người lâu bầu nói.

- *Em không dùng nước hoa.*

Hàn Thi Vũ xấu hổ nói. Đó là hương thơm tự nhiên của cơ thể nàng.

- *Ồ, hóa ra là vậy, chẳng trách mùi hương kia lại mê người như vậy.*

Tần Thiên thầm nghĩ, sau đó đưa một tay bắt lấy hai trái đào tiên mê người kia, sau một thời gian hai trái đào càng lúc càng căng cứng lên, hai hạt đào hằn lên trên áo một cách rõ nét.

- U...A...u..

Hàn Thi Vũ lập tức phát ra nhưng âm thanh rất có tiết tấu, thân thể không ngừng run rẩy, vùng cò thom phía dưới cũng đã ướt đẫm, không nhìn được bên dưới vùng cò thom tiến tới đụng vào tiểu đệ của Tần Thiên, tiểu gia hỏa nóng bỏng này làm nàng cảm thấy cực kỳ thoải mái, mỗi lần đụng vào liền xuất hiện một cảm giác kỳ diệu khiến nàng không thể ngừng lại được.

Tần Thiên cũng cảm nhận được ham muốn của Hàn Thi Vũ, hai tay trên ngực nàng bắt đầu dùng lực mạnh hơn, miệng vẫn tiếp tục đi lên trên cổ nàng, làm Hàn Thi Vũ không ngừng phát ra những tiếng rên trầm thấp, bộ dáng như say như mê.

Cảm nhận được sự nhiệt tình của Hàn Thi Vũ, Tần Thiên liền đem áo ngực nàng cởi xuống, hai chú thỏ trắng lập tức nhảy ra, Tần Thiên không nhìn được liền đưa tay lên bắt lấy, cảm giác cực kỳ đầy đặn, mềm mại, trơn láng, sau một hồi nhào nặn đã đứng thẳng làm cho người ta say mê.

Tần Thiên vừa một bên xoa nắn, bên kia cũng há miệng ngậm lấy hạt anh đào đỏ thắm, hút mạnh, không ngừng dùng đầu lưỡi đảo quanh, hoặc là dùng hàm răng nhẹ nhàng cạo cạo.

- A...A...

Hàn Thi Vũ bị Tần Thiên làm một màn như vậy cảm giác cơ hồ như muốn bay lên, cực kỳ thoải mái, phía dưới cũng càng lúc càng ngứa ngáy, hận không thể đưa tay đâm vào, bên liễu mạng đem vùng cò thom của mình hướng tới tiểu đệ của Tần Thiên cọ xát.

Tần Thiên lập tức đưa một tay ra, lặng lẽ dọc theo thân thể Hàn Thi Vũ tiến đến địa phương kia của nàng, khi ngón tay hần chạm tới hai viên nhỏ hồng rực kia, Hàn Thi Vũ lập tức vui mừng rên lên.

- Thi Vũ, có muốn làm chuyện kích thích hơn nữa không.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ say mê nói.

- Cái gì kích thích hơn?

Hàn Thi Vũ mở mắt hỏi.

- Tối nay trao thân cho anh được không?

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói.

- Cái kia...vậy sau này anh sẽ chịu trách nhiệm với em chứ?

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên khẩn trương nói.

- Tất nhiên là như vậy rồi, em là nữ nhân của anh, anh đương nhiên sẽ đối tốt với em.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói, Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, điều này làm Tần Thiên rất bất ngờ, sao Hàn Thi Vũ lần này lại dễ dàng như vậy, tuy nhiên Tần Thiên cũng không suy nghĩ nhiều, nghe Hàn Thi Vũ đáp ứng, liền nhanh chóng đem tiểu đệ mình ra, ngay sau đó lại đem tiểu muội của Hàn Thi Vũ mở ra, từ từ để tiểu đệ của mình tiến tới động tiên kia, trong chớp mắt hai người đã hòa làm một.

- Tần Thiên, có phải là sẽ rất đau đúng không?

Hàn Thi Vũ khẩn trương hỏi.

- Sẽ hơi đau một chút, nhưng rất nhanh sẽ thoải mái.

Tần Thiên nói, Hàn Thi Vũ gật đầu, sau đó Tần Thiên đem tiểu đệ của mình hướng bên trong đi tới, vừa mới tiến vào Tần Thiên liền cảm thấy vô cùng thoải mái, mà Hàn Thi Vũ lại nhú chặt mày lại.

- Ơ!

Tần Thiên dùng sức một cái, tiểu đệ đã lút sâu vào trong động tiên của Hàn Thi Vũ.

- A! Đau quá!

Hàn Thi Vũ lập tức kêu to lên, nước mắt cũng tuôn ra, phía dưới truyền đến cảm giác nóng bỏng, đau buốt như bị xé rách da thịt, Tần Thiên vội vàng an ủi nàng đồng thời cũng đình chỉ động tác, nằm im không nhúc nhích. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Qua thêm vài phút đồng hồ, Tần Thiên mới từ từ chuyển động, Hàn Thi Vũ nói không còn đau nữa nên hần liền gia tăng tốc độ.

Hàn Thi Vũ ban đầu còn khẽ cau mày, nhưng càng về sau nàng càng lớn tiếng kêu, hơn nữa còn chủ động nghiêng đón.

Hai người làm hơn mười phút đồng hồ liền đạt tới cao trào, Tần Thiên rút tiểu đệ của mình để tinh hoa bắn ra đề phòng gặp chuyện không may.

- *Như thế nào, Thi Vũ, có thoải mái không?*

Tần Thiên nhìn nàng hỏi.

- *Ừm!*

Hàn Thi Vũ xấu hổ trả lời.

- *Vậy em có muốn làm thêm một lần nữa không?*

Tần Thiên vừa cầm lấy trái đào tiên của Hàn Thi Vũ vừa hỏi, Hàn Thi Vũ bị Tần Thiên khiêu khích cũng đã rất muốn lập tức găt đầu, mới ném thử trái cấm làm nàng cảm thấy vô cùng yêu thích.

Tần Thiên thấy Hàn Thi Vũ đồng ý lập tức lần nữa đem tiểu đệ tiến vào động tiên của nàng, bắt đầu tấn công.

Rất nhanh, cả chiếc xe Ferrari cũng bắt đầu chuyển động một cách có tiết tấu.

Hàn Thi Vũ mới ném thử trái cấm, căn bản không khống chế được bản thân mình, một đêm làm cùng tần Thiên tới năm lần, cuối cùng nàng mới mệt mỏi ngủ thiếp đi trên người Tần Thiên, Tần Thiên cũng mệt mỏi muốn chết, hôm nay là lần đầu tiên hắn làm nhiều lần như vậy.

- *Chủ nhân, chúc mừng ngài đã thành công đẩy ngã nữ nhân thứ ba, tiếp tục đạt được một loại dị năng, xin hỏi ngài có mở ngay lập tức hay không.*

Lúc này, âm thanh Ba ba ca vang lên trong đầu Tần Thiên.

- *Đợi ta trở về nhà trước đã.*

Tần Thiên nói.

- *Vâng, chủ nhân!*

Ba Ba Ca nói.

Sau đó Tần Thiên liền bắt đầu tu luyện.

...

Sáng hôm sau, khi Tần Thiên tỉnh lại Hàn Thi Vũ vẫn đang ngủ say, bộ dáng ngọt ngào, hạnh phúc, Tần Thiên không đành lòng đánh thức nàng dậy bèn để nàng tiếp tục ngủ.

Qua hơn hai tiếng đồng hồ Hàn Thi Vũ mới tỉnh lại, thấy tần Thiên sắc mặt liên đỏ lên, cơ thể vừa cử động, lập tức phải dưới cảm thấy đau buốt, tối hôm qua vận động quá mức kịch liệt nên giờ phía dưới nàng đau muốn chết.

- *Thế nào, không sao chứ, Thi Vũ.*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ hỏi.

- *Hơi đau.*

Hàn Thi Vũ nhú máy nói, sau đó lại lo lắng nói:

- *Tần Thiên, em có thể mang thai hay không?*

- Yên tâm, sẽ không đâu, anh đều cho ra ngoài nên không có việc gì đâu.

Tần Thiên nói, Hàn Thi Vũ nghe xong lúc này mới yên tâm.

- *Em mặc quần áo vào đi, anh đi xem một chút, xem chúng ta có cách nào trở về không.*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói. Sau khi giúp nàng mặc quần áo xong, Tần Thiên mở cửa xe, ôm Hàn Thi Vũ bước xuống, lại đem đặt nàng vào trong xe rồi mới đi xem xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Sự thật về nông dân ngày nay

- Mẹ kiếp! Đây là địa phương nào vậy.

Tần Thiên nhìn bốn phía hết lớn, nơi này tất cả đều là núi non, hơn nữa con đường dưới chân cũng không phải là đường quốc lộ, trông nó tàn tạ giống với một con đường nông thôn hơn, chung quanh hoàn toàn vắng vẻ, im lặng đến đáng sợ, thật không biết Hàn Thi Vũ tới qua làm thế nào mà lại tới được nơi này, gầm xe Ferrari vốn rất thấp vậy mà nàng cũng có thể lái vào đây, quá ư là trâu bò rồi.

- Tần Thiên, sao vậy?

Hàn Thi Vũ ở bên kia gọi.

- Chúng ta có lẽ tạm thời không trở về được, nơi này không biết là nơi nào, một bóng người cũng không có.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói.

- Ủ, Tần Thiên, anh vào đây, em có việc muốn hỏi anh.

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên nói, vẻ mặt có chút khác thường, làm cho Tần Thiên rất là nghi hoặc, liền mở cửa xe, đem Hàn Thi Vũ ôm vào trong lòng.

- Ôm chặt em, Tần Thiên!

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên nói, Tần Thiên nghi hoặc nhìn Hàn Thi Vũ một cái rồi đem nàng ôm chặt vào trong lòng mình.

- Tần Thiên, anh hãy nghiêm túc nói cho em biết, anh rốt cuộc có bao nhiêu bạn gái, đừng gạt em.

Hàn Thi Vũ hai mắt nhìn thẳng vào hai mắt Tần Thiên hỏi, Tần Thiên liền bối rối không biết Hàn Thi Vũ rốt cuộc muốn gì.

- Thi Vũ, em làm sao vậy, em không sao chứ.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói, hẳn không biết phải trả lời Hàn Thi Vũ như thế nào cho phải, nếu nói cho nàng biết mình còn có quan hệ với nhiều nữ nhân khác nữa không biết nàng có thể phát điên hay không nữa.

- Em không sao, anh trả lời em đi.

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên nói, Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ như vậy, xem ra nàng cũng biết chút ít, không nói thật thì không được rồi.

- Ba, bốn gì đó... Nguồn truyện: Truyện FULL

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói.

Hàn Thi Vũ nghe Tần Thiên nói xong, nước mắt không ngừng chảy ra, ô ô khóc lên, thật ra chuyện Tần Thiên không chỉ có một mình nàng là bạn gái nàng đã sớm biết, từ lần trước Tần Thiên nằm viện nàng đã nhận ra rồi, con gái đối với những chuyện như vậy rất là nhạy cảm, mặc dù sớm biết nhưng khi nghe chính miệng Tần Thiên nói ra nàng cảm thấy rất đau lòng, rất khó đón nhận.

- Thi Vũ, em muốn rời khỏi anh sao?!

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ khuôn mặt đầy nước mắt hỏi.

- Tần Thiên, anh có nhiều bạn gái như vậy, sau này anh có còn tốt với em không?

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên hỏi.

- Chỉ cần em không rời khỏi anh, anh nhất định sẽ đối xử thật tốt với em, Thi Vũ, em phải tin tưởng anh, anh thừa nhận anh hoa tâm, nhưng anh là nam nhân có trách nhiệm, chỉ cần là nữ nhân của anh, anh sẽ đối tốt với nàng cả đời, đem lại cho nàng những điều tốt đẹp nhất.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ chân thành nói.

Hàn Thi Vũ nghe lời Tần Thiên nói trong lòng cảm thấy rất xúc động, lại nhớ tới mấy ngày trước, chị của Tần Thiên Tiêu Du đã nói với nàng: "Tần Thiên không phải là người bình thường, em nếu thích nó thì trong lòng phải chuẩn bị tốt, tương lai bên cạnh nó sẽ có rất nhiều nữ nhân, nếu không chịu được như vậy em hãy rời khỏi nó ngay đi."

- Tần Thiên, em yêu anh, yêu anh cả đời này.

Hàn Thi Vũ ôm thật chặt Tần Thiên, khóc ròng nói, nàng phát hiện mình hiện tại căn bản không cách nào rời khỏi Tần Thiên, cho nên tối hôm qua mới vui vẻ đem thân thể của mình cho hắn.

- Được rồi, em đừng khóc nữa, khóc nhiều khó coi lắm đó.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ mỉm cười nói, hai tay xoa xoa lên khuôn mặt nàng, Hàn Thi Vũ lập tức nở nụ cười, bộ dáng rất là vui vẻ, nằm trên lòng ngực Tần Thiên, vẻ mặt hạnh phúc.

- Ngao...Ngao!

Đột nhiên, lúc này, bên ngoài xe vang lên từng tiếng kêu kì quái, Tần Thiên lập tức ngoảnh đầu nhìn lại phía sau, thấy một cụ ông dắt theo một con bò đi về phía này, Tần Thiên vừa nhìn nhất thời mừng rỡ, ôm Hàn Thi Vũ đến ghế lái, sau đó mở cửa đi về phía ông cụ.

- Ông ơi, ông ơi.

Tần Thiên hướng về phía ông cụ hô lớn, nhanh chóng đi tới.

- Sao vậy chàng trai trẻ.

Cụ ông nhìn Tần Thiên lại nhìn chiếc xe một chút.

- Ô, là như vậy, xe của bọn cháu bị hết xăng, ông cho cháu hỏi quanh đây có chỗ nào bán xăng không ạ?

Tần Thiên nhìn cụ ông lễ phép hỏi.

- Trạm xăng dầu à, có đấy.

Cụ ông nhìn Tần Thiên nói, Tần Thiên mừng rỡ vội vàng hỏi ở đâu, nhưng cụ ông lại không nói lời nào, chỉ nhìn Tần Thiên nở nụ cười đầy thâm ý, Tần Thiên nghi hoặc, trầm nghĩ chẳng lẽ ông cụ nhìn thấy mình đẹp trai liền thích mình hay sao, không ngờ ở vùng nông thôn này cũng có gay a, Tần Thiên hai tay lập tức ôm lấy ngực lui lại phía sau một bước, cảnh giác nhìn ông cụ.

- Kháo, ta không thích người, ta là người đã có vợ.

Cụ ông nhìn Tần Thiên mắng, hiển nhiên lão đã nhìn ra ý nghĩ của Tần Thiên, điều này làm Tần Thiên cực kỳ kinh ngạc, cụ ông cũng quá thời thượng đi, ngay cả gay cũng biết a.

- Cái kia... ông nói cho cháu biết trạm xăng dầu ở chỗ nào, đừng chỉ nhìn cháu mà cười như vậy chứ.

Tần Thiên nhìn cụ ông buồn bực nói, lại phát hiện ông cụ vẫn tùm tùm nhìn mình cười, dọa Tần Thiên sợ hãi cả nửa ngày, không hiểu ông cụ muốn gì.

- Mẹ kiếp, người thành phố các người động một tí là nói đến mà người không biết à, muốn nhờ người làm việc thì cái gì là trọng yếu nhất, Money đó, không có tiền ai nói cho người!

Cụ ông nhìn Tần Thiên khinh thường nói, vươn ngón trỏ cùng ngón cái ra trước mặt Tần Thiên xoa xoa, ý nói là đưa tiền đây.

- Móa, ông cũng ác quá, hỏi mà cũng phải mất tiền à, ông làm thế là hủy hoại phẩm chất của người nông dân đó.

Tần Thiên nhìn cụ ông nói, không có nghĩ đến ông cụ trông chất phác như vậy mà cũng đòi tiền.

- Cút, chúng ta dân quê đi ra ngoài cũng bị người thành phố các người ức hiếp, ta đây đương nhiên phải trả thù rồi, mau mau đưa tiền, nếu không ta đi đây.

Cụ ông nhìn Tần Thiên lớn tiếng nói.

- Được rồi, cho ông.

Tần Thiên buồn bực nói, từ trong túi quần móc ra một trăm đồng đưa cho cụ ông, nhưng cụ ông lại không nhận.

- Quá ít, một trăm đồng này ngay cả con gà cũng không đủ mua, tối thiểu phải năm trăm.

Cụ ông khinh thường nói.

- Móa, ông cũng quá ác độc đi, một trăm đồng cũng đã là nhiều rồi.

Tần Thiên nhìn ông cụ tức giận nói, lại còn có người như thế nữa.

- Hừ! Người có Ferrari mà lại không trả nổi năm trăm hay sao, thích cho hay không tùy người, có giỏi thì đẩy xe về đi.

Cụ ông nhìn Tần Thiên về mặt không quan tâm nói.

- Mẹ kiếp, ông lão, ông thật sự là nông dân à, mà sao ngay cả Ferrari cũng biết thế.

Tần Thiên nhìn cụ ông nói, rất không tình nguyện móc ra năm trăm đưa cho lão, cụ ông lập tức đưa tay nhận lấy.

- Đi, có cái gì kỳ lạ đâu, trạm xăng dầu ở phía trước một cây, muốn ta giúp người mua cho thì đưa thêm năm trăm nữa đây, không thì tự mình đẩy xe đi.

Cụ ông cất tiền xong, ngoáy mũi nói.

- Mà mẹ nó, ông định cháy nhà hôi của à.

Tần Thiên hét lớn.

- VẬY THÔI, NGƯỜI TỰ MÌNH ĐI ĐI.

Cụ ông nhìn Tần Thiên từng từng lắc đầu nói, sau đó vội vàng bỏ đi.

- ĐỢI MỘT CHÚT, COI NHƯ LÀ SỢ ÔNG RỒI, CHO ÔNG, NHANH NHANH MỘT CHÚT GIÚP TA MUA VỀ.

Tần Thiên lấy ra năm trăm đồng đưa cụ ông nói, cụ ông nhận lấy sau đó liền dắt trâu đi về phía trước.

- Ô...ô...ta không bao giờ xem tin tức nữa, gạt ta bảo nông dân thành thật, tốt bụng, đây quả thực là lừa nhau mà.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Tiêu Du khóc

Hàn Thi Vũ cùng Tần Thiên lạc đường mấy lần mới về đến bệnh viện, lúc này cũng đã là giữa trưa, hai người đều đói cồn cào, từ tối hôm qua đến giờ hai người chưa có cái gì vào bụng.

- Thi Vũ, chúng ta về bệnh viện trước rồi mới đi ăn cơm, anh sợ chị anh lo lắng cho anh.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói, sau đó dừng xe, hai người liền đi vào bệnh viện, vừa vào cửa liền nhìn thấy Đồng Văn Văn đang chăm sóc bệnh nhân ở hành lang, thấy Tần Thiên cùng Hàn Thi Vũ tay trong tay trở lại lập tức ánh mắt sáng lên, lộ ra vẻ tươi cười, tuy nhiên khi nàng nhìn thấy dáng bước đi của Hàn Thi Vũ không khỏi hiện lên tia kinh hãi, là một y tá, những vấn đề này nàng rất rõ ràng.

Tần Thiên liền bắt chuyện cùng Đồng Văn Văn đồng thời giới thiệu nàng và Hàn Thi Vũ với nhau. ngay sau đó đi về phía phòng bệnh của mình, vừa mở cửa, Tần Thiên liền nhìn thấy Tiêu Du đang ngồi ở bên trong, về mặt lo lắng, trên mặt đất đầy những mảnh giấy đã bị xé vụn, sắc mặt nàng vô cùng tiều tụy, thấy Tần Thiên cùng Hàn Thi Vũ thì nhất thời ngẩn ra, mà Tần Thiên sắc mặt cũng đại biến.

- Em ở bên ngoài chờ anh.

Tần Thiên lập tức gấp gấp nói với Hàn Thi Vũ, sau đó khóa cửa phòng bệnh lại.

- Chị...

Ba!

Tần Thiên còn chưa nói hết lời, Tiêu Du đã đi đến trước mặt hắn, tặng hắn một cái tát, lập tức năm vết ngón tay hồng hồng hiện lên, Tiêu Du đánh Tần Thiên một cái bạt tai trong lòng cũng nhói đau, giống như cái tát kia đánh trên mặt mình vậy.

- Khốn kiếp, cút đi!

Tiêu Du giận dữ nói, nước mắt ào ạt tuôn rơi, đáng vẻ cực kỳ thương tâm.

Nàng vung mạnh tay lên lần nữa, lại thêm một cái tát vào mặt Tần Thiên làm cho khóe miệng hắn cũng chảy máu, Tiêu Du cả người run lên, sắc mặt tái nhợt, cả người loạng choạng sắp ngã, Tần Thiên vừa nhìn thấy lập tức đem nàng ôm trong ngực, nhanh chóng đỡ nàng ngồi xuống giường.

- *Chị, chị làm sao vậy, chị đừng tức giận nữa.*

Tần Thiên nhìn sắc mặt trắng bệch của Tiêu Du lo lắng nói.

- *Hu hu...Tiểu Thiên, sao em lại không nghe lời chị, nếu em xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?!*

Tiêu Du nhìn Tần Thiên vừa khóc vừa nói, đưa tay sờ lên gương mặt bị mình đánh của Tần Thiên, cảm thấy vô cùng đau lòng, Tần Thiên nhìn thấy bộ dạng của Tiêu Du vội vàng đem nàng kéo chặt vào trong lòng mình.

- *Chị, sau này em sẽ không để cho chị lo lắng như thế nữa, em thề!*

Tần Thiên ôm chặt Tiêu Du vội vàng nói.

Hai người cứ như vậy ôm nhau một lúc lâu mới dần dần tách ra, Tiêu Du đã ngưng khóc, chỉ là sắc mặt nàng vẫn trắng bệch, tuy nhiên trong mắt nàng lại hiện lên vẻ mừng rỡ, Tần Thiên bình an trở về là nàng đã yên lòng rồi.

-*Tiểu Thiên, còn đau không, chị không nên đánh em như vậy, em cũng đã lớn rồi, không còn là cậu bé nữa...*

Tiêu Du nhìn Tần Thiên nói, long đau như cắt khẽ vuốt ve khuôn mặt bị thương của hắn.

- *Hi hi, không đau, chị đánh cũng giống như muỗi đốt thôi, không đau một chút nào, chị, sau này chị đừng xé giấy nữa.*

Tần Thiên nhìn Tiêu Du trong ngực mình nói, Tiêu Du nhìn bộ dáng của Tần Thiên càng thêm đau lòng.

- *Được rồi, chị sau này sẽ cố gắng kiềm chế, đúng rồi, tối hôm qua em đã đi đâu?*

Tiêu Du nhìn Tần Thiên hỏi.

- *À...ngày hôm qua em...*

Tần Thiên mất ba phút đồng hồ mới đem chuyện ngày hôm qua kể hết cho Tiêu Du một lượt, đương nhiên chuyện xảy ra đêm qua giữa mình và Hàn Thi Vũ hắn chỉ kể sơ lược, nhưng lại đặc biệt cường điệu về lão nông cường hãn, kết quả chọc cho Tiêu Du cười ha ha.

- *Xem ra chị đã trách lầm em. Nguồn truyện: Truyện FULL*

Tiêu Du nghe xong lời Tần Thiên kể về mặt xin lỗi nhìn Tần Thiên nói.

- *Không có, chị làm thế là đúng rồi, cho dù là chị sai lầm thì trong mắt em chị vẫn luôn đúng!*

Tần Thiên nhìn Tiêu Du nói, Tiêu Du nghe xong thấy rất là vui vẻ.

- *Tiểu tử này, chỉ giỏi dụ dỗ tiểu nữ hài!*

Tiêu Du nhéo mũi Tần Thiên cưng chiều nói.

- *Nào có, em nói toàn lời thật lòng mà, em là người trung thực, sao lại đi lừa gạt mọi người chứ.*

Tần Thiên nghiêm túc nói chọc cho Tiêu Du cười to.

"*Ừc...ừc...*"

Đúng lúc này bụng Tần Thiên và Tiêu Du đồng thời kêu lên, Tần Thiên lập tức liền hiểu ra, nở nụ cười, xem ra tối hôm qua nàng nhất định là rất lo cho mình nên cũng không có ăn cơm, Tần Thiên nhất thời không khỏi áy náy, cảm động.

- *Hai chị em mình cùng đi ăn cơm đi, Thi Vũ vẫn còn đang chờ ở bên ngoài đó.*

Tần Thiên nói, Tiêu Du gật đầu, rồi lập tức cùng Tần Thiên đi ra ngoài.

Hàn Thi Vũ đang ngồi trên ghế trong hành lang thấy hai người đi ra lập tức đứng lên, kết quả quên mất nỗi nào đó của mình vẫn còn đau, vì đột ngột đứng dậy nên cả người liền mất thăng bằng, ngã về phía trước, Tần Thiên nhìn thấy vội vàng đỡ được, còn Tiêu Du đang chăm chú nhìn hai chân Hàn Thi Vũ, khẽ nhủ mày.

- *Thế nào, không làm sao chứ, Thi Vũ.*

Tiêu Du vội vàng hỏi.

- *Ồ, không việc gì, không việc gì!*

Hàn Thi Vũ vội vàng nói, khuôn mặt tươi cười khê ửng hồng, Tần Thiên cũng hìn Hàn Thi Vũ cười gian, lập tức sắc mặt Hàn Thi Vũ càng thêm đỏ.

- Nếu không có chuyện gì chúng ta cùng đi ăn cơm đi.

Tiêu Du nhìn hai người nói, sau đó ba người liền đi ra ngoài, Tiêu Du cố ý bước chậm một bước, nhìn thấy bộ dáng bước đi của Hàn Thi Vũ lập tức hiểu ra tại sao vừa rồi Hàn Thi Vũ lại ngã xuống, xem ra là nhất định là việc tốt của Tần Thiên rồi, nghĩ vậy nàng không khỏi cười cười nhìn Tần Thiên.

- Hai em đi trước đi, chị gọi điện thoại.

Tiêu Du nhìn hai người nói.

- Ok, bọn em chờ chị ở cửa.

Tần Thiên nói, ngay sau đó cùng Hàn Thi Vũ đi ra ngoài.

Tiêu Du trông thấy hai người đã đi xa, liền lấy điện thoại ra, ấn số gọi đi, chỉ chốc lát bên kia đã có người nghe máy.

- Chú, tiểu Thiên đã về, mọi thứ đều ổn cả.

Tiêu Du nói.

- Tốt, không có chuyện gì là tốt rồi, chú đã điều bốn người qua đó, gần đây bên phía Thiên Đường đang rối loạn, bọn họ tạm thời còn chưa biết thân phận Tiểu Thiên, chưa có sát thủ cao cấp nào nhận nhiệm vụ, chú sợ chỉ một thời gian ngắn nữa họ sẽ biết, cho nên phái bốn từ sĩ của gia tộc đến đó trợ giúp cháu, nhất định phải bảo đảm an toàn của Tần Thiên, không thể để xuất hiện tình huống như lần này được.

Âm thanh của một trung niên nam tử ở đầu dây bên kia vang lên.

- Vâng, đúng rồi, Triệu Chi Nhược của Triệu gia cũng đã đến đây, chú nói xem nên làm như thế nào?

Tiêu Du nói.

- Không có chuyện gì, yên tâm, về phía Triệu gia cháu không cần để ý tới, nếu như bọn họ thực sự muốn thực hiện hôn ước thì tùy bọn họ, nếu họ dám có ý nghĩ khác, dám làm bậy thì cháu cũng không cần nương tay, trực tiếp động thủ trừ khử nàng ta luôn.

Trung niên nam tử nói.

- Vâng, cháu biết rồi, cháu sẽ làm như lời chú dặn.

Tiêu Du trả lời xong liền cúp máy, cất điện thoại rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Còn non lắm

Tần Thiên ở trong bệnh viện tròn một tuần Tiêu Du mới cho hắn xuất viện, tuy nhiên trong khoảng thời gian này hắn cũng không cảm thấy nhàm chán, bởi ngoài cùng Đồng Văn Văn nói chuyện phiếm ra, Hàn Thi Vũ cũng thường xuyên đến thăm hắn, thì ra là nhà nàng cũng cách bệnh viện này vài trăm mét mà thôi nên hàng ngày nào cũng tới thăm hắn, Triệu Tiểu Nhã cũng vậy, nàng hầu như ngày nào cũng tới, còn mang theo món súp do nàng tự tay làm.

Kết quả là sau một tuần lễ, Tần Thiên lại mập thêm mấy cân.

- Anh Tần Thiên, anh ở đó lại có thêm một chị vô cùng xinh đẹp nữa nha, anh sướng thật đấy!

Trên đường về nhà, Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên nói.

- Khụ..khụ...Tiểu Nhã, em dám nói anh như vậy hả, làm sao anh lại giống loại người hèn mọn như vậy, anh là người rất thuần khiết nha!

Tần Thiên nghiêm túc nhìn Triệu Tiểu Nhã nói.

- Thật sao, anh Tần Thiên, tại sao anh lại nắm nơi đó của em?!

Triệu Tiểu Nhã nhìn bàn tay Tần Thiên đang nắm lấy bộ ngực mình nói.

- A.. cái này à, thật ra thì anh đang kiểm tra xem em chưa ăn cơm thì liệu nơi này có nhỏ đi hay không a!

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã nghiêm túc nói.

- Hừ! Anh rõ ràng là đang giờ trò lưu manh lại còn kiểm soát!

Triệu Tiểu Nhã về mặt khinh bỉ nhìn Tần Thiên nói.

- Được rồi, Tiểu Nhã, không phải là em phải đi học sao, sao lại rảnh rỗi mà tới đây, cẩn thận bị phạt đấy.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã nói.

- Em không muốn đi, anh vừa mới ra viện, em muốn về nhà cùng anh.

Triệu Tiểu Nhã ôm cánh tay Tần Thiên ngúng nguẩy nói.

- Như thế không được, em mau đi học đi không anh giận đấy, một mình anh về nhà cũng được.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã nói, thật ra trong lòng hắn đang nghĩ, ở nhà có mỹ nữ thuê trọ mới tới, nếu Triệu Tiểu Nhã cùng về nhà thì không tiện rồi, làm sao trêu ghẹo được đây, nên tất nhiên là muốn để Tiểu Nhã rời đi.

- Anh Tần Thiên, không phải là anh muốn đuổi em đi để thuận tiện trêu ghẹo mỹ nữ mới tới trọ đấy chứ?

Triệu Tiểu Nhã giống như xem thấu ý nghĩ của Tần Thiên, dọa hắn nhảy dựng lên.

- Làm sao có thể, anh đâu phải là loại người đó, anh làm thế là vì tốt cho em, Tiểu Nhã, em nếu không chịu khó đi học, sau này làm sao lấy được chồng?!

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã nghiêm túc nói.

- Không ai thèm lấy thì em không lấy chồng là được rồi, dù sao em cũng là người của anh, hi hi.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên nói, ôm lấy cánh tay hắn cọ xát mấy cái ở bộ ngực nàng làm Tần Thiên rạo rực cả người.

- Được rồi, em nhanh đi học đi.

Tần Thiên vội vàng nói, tiện tay vẫy một chiếc taxi, mở cửa xe cho Triệu Tiểu Nhã đi lên, Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên miễn cưỡng gật đầu, hôn nhẹ Tần Thiên một cái rồi mới lên xe rời đi.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã rời đi, sau đó liền ngồi xe trở về nhà.

Vừa xuống xe Tần Thiên Tần Thiên nhanh chóng chạy vào nhà xem khách trọ mới tới xinh đẹp như thế nào, kết quả Tần Thiên vừa mở cửa trong nháy mắt lập tức ngây dại.

- Sặc, cái gì thế này, sao cô lại ở chỗ này.

Tần Thiên nhìn mỹ nữ trước mặt cả kinh kêu lên.

- Hi hi, lão công, anh không hoan nghênh em sao?

Mỹ nữ thấy Tần Thiên, lập tức chớp chớp mắt hướng Tần Thiên đi tới, ôm lấy cánh tay Tần Thiên dính bộ ngực cao vút, trắng nõn của nàng vào, ngay lập tức một cảm giác mềm mại, cực kỳ co dãn từ cánh tay truyền đến làm Tần Thiên cực kỳ thoải mái.

- Lão công, anh thích ngực em không?

Mỹ nữ nhìn Tần Thiên nói, một hơi thở thơm phức phả vào mặt Tần Thiên làm phía dưới hắn lập tức trở nên kích động.

- Khụ khụ...nam nữ thụ thụ bất thân, cô không nên làm như vậy, chúng ta không thân lắm đâu.

Tần Thiên nhìn mỹ nữ trước mặt vội vàng rút tay ra, tránh sang một bên, mồ hôi lạnh trên trán túa ra như tắm, mỹ nữ này chính là Triệu Chi Nhược, vị hôn thê của hắn, từ lần trước Ba ba ca nói Triệu Chi Nhược có sát ý với hắn, Tần Thiên vừa nhìn thấy nàng liền cảm thấy bất an, cả người cũng không được tự nhiên.

- Hi hi, anh sợ cái gì, em cũng có ăn thịt anh đâu.

Triệu Chi Nhược mắc cỡ nhìn Tần Thiên nói, thuận tay khóa cửa, lại đi về phía Tần Thiên, Tần Thiên lập tức hướng phòng mình chạy đi, chuẩn bị trốn vào trong phòng, không nghĩ tới Triệu Chi Nhược cũng tiến vào rất nhanh, hơn nữa còn giúp hắn khóa cửa lại. Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

"Kháo, nữ nhân này muốn làm gì vậy, chẳng lẽ định cưỡng gian ta sao?!"

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhược trầm nghĩ, lập tức hỏi Ba ba ca nàng có sát ý với mình không, Ba ba ca nói cho hắn biết nàng không hề có sát ý.

- Lão công, người ta nghe nói anh bị thương, mau cho em xem anh bị thương chỗ nào vậy?

Triệu Chi Nhược đi tới trước mặt Tần Thiên làm nũng nói, thanh âm kia cơ hồ đến sát thép cũng phải hòa tan, làm Tần Thiên mềm cả người.

- Cô mau ra ngoài, nếu không đừng trách tôi không khách khí!

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhược tức giận nói, không cưỡng lại được sắc dụ nên đành phải cố tỏ ra cứng rắn, nhưng Triệu Chi Nhược đã đẩy ngã hắn xuống giường, sau đó cả người nàng nhanh chóng nhào tới, hai tay chia ra đặt lên vai Tần Thiên, đồng thời hai chân cũng đè lên hai chân Tần Thiên, đem cả người Tần Thiên khóa lại dưới thân thể nàng.

Một cổ mùi thơm xông thẳng vào mũi Tần Thiên làm trống ngực hắn thành thịch.

-Để em xem nào, lão công, vết thương của anh ở đâu, đã khỏi chưa?

Triệu Chi Nhược nhìn Tần Thiên mỉa mai nói, một tay đặt trên lồng ngực Tần Thiên bắt đầu vuốt ve, làm cho Tần Thiên phát run, Triệu Chi Nhược nhìn thấy bộ dáng của Tần Thiên lập tức trên mặt lộ ra vẻ đắc ý.

- Cô mau đứng lên, nếu không tôi giận thật đấy!

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhược cả giận nói, nhưng Triệu Chi Nhược căn bản là không hề để ý vẫn đưa tay trên lồng ngực Tần Thiên vuốt ve, hơn nữa, cái mông vênh cao của nàng không ngừng uốn éo, bởi vì Triệu Chi Nhược mặc quần rất mỏng nên chỗ riêng tư của hai người đã tiếp xúc với nhau, lập tức làm cả hai người đồng thời chấn động, Triệu Chi Nhược trong nháy mắt sắc mặt đỏ bừng, một hồi lo sợ, bởi tiểu đệ của Tần Thiên đang chĩa thẳng vào vùng hắc động của nàng.

Tần Thiên vừa nhìn lập tức cười thầm, hắn còn tưởng rằng Triệu Chi Nhược là một tay lão luyện, hóa ra là giả vờ, liền cười gian, ngay sau đó mạnh mẽ xoay người đem Triệu Chi Nhược đè ở phía dưới, Triệu Chi Nhược lập tức kinh hãi.

- Hừ! Nói đi, cô có mục đích gì.

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhược lạnh lùng nói.

- Em...Em không có mục đích gì...

Triệu Chi Nhược có chút sợ hãi nói.

- Thật sao, cô không phải là muốn đẩy ngã tôi sao, không bằng để tôi đẩy ngã cô.

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhược cười gian nói, một tay liền mạnh mẽ hướng tòa ngọc phong cao vút của nàng bắt lấy.

-A!

Triệu Chi Nhược lập tức kinh hãi, mãnh liệt giãy dụa, đem Tần Thiên đẩy ra, cuống quýt bò xuống giường, chạy nhanh ra ngoài, Tần Thiên ở phía sau nhìn, vẻ mặt đắc ý, nở nụ cười.

- Hừ! nhóc con, muốn chơi đùa với ta, người còn kém lắm.

Tần Thiên ở trong lòng trầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Triệu Tiểu Nhã bị đánh

- Hừ! Tên sắc lang đáng chết! Ta nhất định sẽ khiến người yêu ta.

Triệu Chi Nhược về phòng, ngồi trên giường cong môi tức giận nói. Dáng vẻ thành thực kiêu ngạo hồi nãy đã hoàn toàn biến mất, nàng bây giờ giống hệt một cô bé nghịch ngợm đang hờn dỗi.

Thực ra thì Chi Nhược chỉ muốn trêu chọc Tần Thiên một chút thôi, để cho hắn bị kích động sau đó nàng rời đi, để cho hắn bị bứt rứt, chủ yếu để báo thù chuyện ở kho hàng lần trước. Lần đó Tần Thiên đã thắng thường từ chối mình, đi cùng với Hàn Thi Vũ, khiến cho nàng rất khó chịu, thế nên mới quyết định đùa giỡn Tần Thiên một phen. Thế nhưng không ngờ là vốn muốn dùng mông cọ sát để Tần Thiên phát hỏa, thế nhưng không ngờ lại lóng ngóng mà ngồi bệt xuống, gây phản tác dụng, để Tần Thiên đùa giỡn lại.

...

Sau khi Triệu Chi Nhược rời khỏi, Tần Thiên liền khóa trái cửa, lập tức nói với Ba Ba Tạt:

- *Ba Ba Tạt, khởi động đi năng cho ta. Nguồn truyện: Truyện FULL*

Lúc trước ở Bệnh viện, không có điều kiện cho nên về nhà thì Tần Thiên mới bảo Ba Ba Tạt khởi động.

- *Được rồi. Chủ nhân hãy chuẩn bị cho tốt.*

Nói xong, Ba Ba Tạt bay từ mặt nhẫn ra, xuất hiện ở trước mặt Tần Thiên. Tần Thiên lập tức đứng vững, ngay sau đó một đạo hào quang sáng chói tỏa ra từ trên người Ba Ba Tạt, bao phủ toàn bộ Tần Thiên.

- *A!*

Ngay lúc đó, Tần Thiên bỗng hét thảm một tiếng, bởi vì lần này còn đau nhức hơn so với hai lần trước. Hắn cảm thấy thân thể của mình dường như bị xé ra, cực kỳ đau đớn. Sắc mặt của Tần Thiên trong nháy mắt trở nên trắng bệch, dữ tợn.

Tần Thiên ngã vật ra đất, cắn răng chịu đựng.

Nửa tiếng sau, đau đớn chậm rãi giảm dần, Tần Thiên cũng dần dần tỉnh lại. Toàn thân hắn đầm đìa mồ hôi, có thể vắt quần áo ra được nước.

- *Hô!*

Tần Thiên thở sâu một hơi, đứng dậy, kiểm tra thân thể một lượt, lại thấy trên thân mình xuất hiện những chất bẩn gì đó giống hai lần trước. Tuy nhiên lần này thì Tần Thiên cảm thấy thân thể mình có chút biến đổi, nhẹ nhàng hơn. Hắn thử nhảy một cái, kết quả là đụng vào trần nhà, rơi xuống mặt đất, đau điếng cả người.

- *Ba Ba Tạt, vì sao thân thể ta lại trở nên nhẹ nhàng như vậy, hơn nữa dường như là có thể tùy ý khống chế thể trọng của mình.*

Tần Thiên ngạc nhiên hỏi.

- Chủ nhân, vừa rồi là bắt đầu mở ra dị năng tốc độ. Ngươi có thể tùy ý khống chế trọng lượng của mình. Ở mức từ 0-30kg thì tốc độ của ngươi sẽ được tăng cường. Tạm thời thì ngươi chỉ có thể giảm bớt 30kg, và lại dị năng thứ nhất của ngươi cũng không mạnh lắm, cho nên thời gian khống chế chỉ trong hai phút. Nếu như ngươi tiến hành công kích, thời gian sẽ bị rút ngắn. Do đó ngươi phải nhanh chóng đề cao năng lực của dị năng đầu tiên, nhanh chóng kích phát năng lực huyết mạch. Ba Ba Tạt phải vào chế độ ngủ đông rồi.

Nói xong, Ba Ba Tạt liền chui vào trong nhẫn của Tần Thiên.

- *Chà chà, có thể giảm được tận 30kg, vậy chẳng phải là chỉ còn 60kg thôi sao. Thử xem tốc độ thể nào nào!*

Tần Thiên vừa nghĩ, liền phát lực, thân thể liền phóng về phía trước.

- *Bùm!*

Chưa đến 1 giây sau, Tần Thiên đâm sầm vào tường, ngã ngược ra phía sau. Đầu óc choáng váng, toàn thân đau nhức.

- *Trời đất, nhanh dữ ta! Không thể không chế được!*

Tần Thiên lâu bầu nói, đầu đau như búa bổ, toàn thân cứ như vừa bị một trận đòn như tử. Mới thử một chút thôi mà đã đem toàn bộ năng lượng của hắn tiêu hao sạch. Cái này cũng giống dị năng ẩn thân, quá tiêu tốn năng lượng.

- *Chà chà, xem ra là phải siêng năng tập luyện thêm mới được.*

Tần Thiên trầm nghĩ, nằm nghỉ một lúc rồi mới đứng lên. Nhìn lại thân thể mình đang nhóp nhép, hắn liền rời khỏi, đi tắm một lát rồi quay trở lại, khóa cửa, tiếp tục tu luyện.

...

Chẳng mấy chốc, đã đến chiều. Tần Thiên bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cầm lên xem thì là cuộc gọi đến của Triệu Tiểu Nhã, hắn lập tức bắt máy.

- *Alo, có chuyện gì vậy Tiểu Nhã.*

- Anh Tàn Thiên, mau tới trường học cứu em, bọn họ muốn đánh em.

Tiếng Tiểu Nhã sợ hãi vang lên trong điện thoại.

- Sao cơ! Có chuyện gì xảy ra! Em đang ở đâu?

Tàn Thiên sốt sắng hỏi. Không ngờ lại có kẻ chán sống, muốn đánh Tiểu Nhã.

- Tàn Thiên, em đang ở bên trong nhà vệ sinh của phòng tập, chính là con bé lần trước kéo người đến đánh em, bây giờ bọn chúng đang canh ở bên ngoài, anh mau tới cứu em!

Triệu Tiểu Nhã gấp gấp nói to, giọng như sắp khóc.

- Được rồi! Anh sẽ đến ngay.

Tàn Thiên cúp máy, lập tức gọi điện cho gã điên.

- Alo, Phong Tử hử. Tao không cần biết mày đang ở đâu, lập tức mang ba mươi người tới phòng tập của trường Trung học số 1. Tao đợi mày ở đó.

Tàn Thiên nói xong, không quan tâm là gã điên có trả lời không, lập tức tắt máy, lao ra ngoài.

...

Trường Trung học số 1, Phòng tập lớn.

Lúc này thì bên ngoài phòng tập, một nhóm nam nữ béo mập đang đứng trước cửa phòng vệ sinh nữ. Có khoảng hơn hai mươi người, cầm đầu đúng là con bé béo ú bị Tàn Thiên dằn mặt và bạn trai của nó.

- Mẹ nó, định trốn trong đó cả đời sao. Đi, chúng ta vào kéo nó ra!

Heo mập nói với mấy đứa con gái bên cạnh, mấy đứa liền gật đầu đồng ý. Cả lũ đi theo heo mập vào bên trong.

Triệu Tiểu Nhã lúc này đang lo lắng đợi Tàn Thiên đến. Khi thấy heo mập cùng đồng bọn tiến vào thì rất kinh hãi, không biết phải làm sao.

- Hừ, đồ chó! Mày tưởng trốn trong đó mà thoát hả, bà mày vào kéo ra là xong!

Heo mập nói xong, vẫy tay một cái, lập tức có mấy đứa đàn em lao về phía Tiểu Nhã.

- Chúng mày muốn làm gì, tao báo cảnh sát đó!

Triệu Tiểu Nhã hét lớn, vừa nói xong, điện thoại của nàng liền bị một đứa giăng mắt, ném thẳng vào trong bồn cầu. Tiểu Nhã liền bị mấy đứa bắt lại.

- Hừ. Báo cảnh sát cái ***, tao đánh chết mày!

Heo mập chửi xong liền vung tay tát mạnh vào mặt Tiểu Nhã.

- Bang!

- A!

Ngay lập tức trên mặt Tiểu Nhã xuất hiện một dấu tay rất to, khiến nàng đau đớn thét lên.

- Hừ! Đây là của lần trước mày dám đánh tao. Để xem tao trừng trị mày!

Heo mập nói xong lại tiếp tục tát Triệu Tiểu Nhã. Lập tức mặt Triệu Tiểu Nhã sưng phồng lên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Đánh!

- Thế nào đồ chó, cảm giác có thoải mái không?

Heo mập đắc ý nói với Tiểu Nhã. Lúc này thì trên mặt Tiểu Nhã đã đầy vết thương, hai bên má đã bị đánh sưng lên, khoe miệng đang chảy máu, hai hàng nước mắt tuôn rơi.

- Hừ. Ném nó ra ngoài, tao muốn lột sạch quần áo nó trước mặt mọi người, để cho tất cả thấy được bộ dạng của con nhãi này. Ha Ha Ha Ha...!

- Không... Không được

Triệu Tiểu Nhã hoảng sợ hét to, liều mạng giãy giụa đứng lên, hai chân nàng cố níu lại trên mặt đất, không muốn ra ngoài. Thế nhưng bị mấy đứa nhác bóng lên, kéo ra ngoài.

Bên ngoài, mấy tên học sinh được heo mập gọi đến liền lao đến vây quanh, mấy đứa học sinh nữ liền ném Tiểu Nhã xuống.

- Mẹ nó, con bé này nhìn cũng không tệ, lôi ra ngoài làm thịt cũng phê phải biết!

Một tên tóc vàng thèm thuồng nhìn Tiểu Nhã nói. Triệu Tiểu Nhã hoảng sợ đứng lên, định chạy trốn, thế nhưng bị heo mập đạp cho một phát đau điếng, ngã vật ra đất.

- Mọi người chuẩn bị điện thoại cho tốt, còn mấy đứa này thì lột quần áo nó ra. Để mọi người cùng xem bên trong nó có gì.

Heo mập hưng phấn nói, mấy đứa con gái đi theo liền lao đến giữ Tiểu Nhã, bắt đầu lột quần áo nàng.

- A... Không được, chúng mày sẽ chết không yên lành. Tàn Thiên ca ca nhất định sẽ giết chúng mày!

Triệu Tiểu Nhã hoảng sợ hét lớn.

- Chát!

Heo mập lại tát mạnh vào mặt Tiểu Nhã, khiến nàng ngã ra đất, miệng bật máu.

- Đồ thói tha, còn dám già mồm, xé quần áo nó nhanh cho tao!

Heo mập gào lên với mấy đứa đàn em.

- Con mẹ nó, đứa nào dám!

Bỗng nhiên một tiếng hét lớn vang lên, như tiếng hổ gầm. Mọi người liền quay về hướng âm thanh phát ra, thì thấy một thanh niên đang lao rất nhanh về phía này. Chưa kịp định thần thì thanh niên đó đã tới trước mặt Tiểu Nhã, ôm nàng vào lòng.

- Tiểu Nhã, Tiểu Nhã. Em không sao chứ!?

Tàn Thiên nhìn Tiểu Nhã hai bên má sưng húp, quần áo xộc xệch mà sốt ruột hỏi han, trong ánh mắt tràn đầy sát khí.

- Tàn Thiên ca ca, hu hu... Bọn chúng đánh em, anh phải đánh chết chúng, đánh chết chúng!

Tiểu Nhã khóc rống lên, ôm chặt Tàn Thiên.

- Tốt rồi, không sao đâu. Anh nhất định sẽ đánh chết bọn chúng, không chừa đứa nào.

Tàn Thiên lạnh lùng nói.

- Con mẹ nó, mày là thằng nào mà dám kiêu ngạo như vậy, muốn chết hả?

Tên tóc vàng vừa rồi hướng về Tàn Thiên quát, trong tay cầm một con dao găm, theo sau là lũ học sinh, cả đám tóc tai nham nhở như nhau tiến đến.

- Tóc vàng, chính là thằng này, lần trước đánh bọn em, anh hãy giúp em đánh chết nó!

Heo mập chỉ vào Tàn Thiên.

- À. Hóa ra là thằng nhãi này, lần trước dám dă thương nhiều anh em của tao như vậy, lần này còn dám vác xác tới. Con mẹ nó, tao mới chính là người muốn giết mày đó, nhanh quỳ xuống, không thì tao cho mày ăn cục!

Tóc vàng hồng hách nói.

- Đúng rồi, mau quỳ xuống, nếu không thì mày chết chắc!

Heo mập cũng đắc ý nói. Có nhiều người ở đây như vậy, nó chẳng sợ hãi chút nào.

- *Hừ, cả đám chúng mày hôm nay đừng mong thoát được.*

Tần Thiên lạnh lùng nói. Một luồng sát khí lạnh lẽo phát ra từ trên người hắn.

Tần Thiên vừa nói xong, ba chiếc xe trắng tinh từ bên ngoài lao đến, đỗ bên cạnh hắn. Từ cửa xe bước xuống là gã điên, tay cầm ống sắt. Đằng sau hắn là 30 người của Thiên Bang, cả một đám tay cầm ống sắt bước ra, khiến cho tất cả đều hoảng sợ.

- *Gã điên. Bắt tất cả lại, chặt đứt hết chân tay, còn con bé kia thì bắt lại đây cho ta. Nguồn truyện: Truyện FULL*

Tần Thiên phân phó xong, ôm Tiểu Nhã đứng một bên xem

- *Tiểu Nhã, nhìn xem, ai dám động đến em thì anh sẽ làm cho nó cả đời sẽ không còn ý nghĩ đó nữa.*

Tần Thiên nói với Tiểu Nhã.

- *Nghe thấy gì chưa, xử lý bọn chúng!*

Gã điên quát bọn người Thiên Bang.

- *Rõ.*

Đám người Thiên Bang lập tức vác ống sắt lao tới đám học sinh.

- *Thằng lông trắng chết tiệt, mày ở đâu đến, dám động đến người của ta, chán sống phải không?*

Tóc vàng thấy gã điên hồ báo như vậy, liền hét lớn.

- *Tao mặc xác mày là ai, chết đi!*

Gã điên cười lạnh nói, lập tức vụt gậy sắt xuống vai tên tóc vàng.

Phắc!

- *A!!*

Gã điên dùng hết sức, nện một cái liền đem xương cốt của tóc vàng chấn nát, hét thảm một tiếng rồi ngã vật ra đất. Gã điên không để hắn kịp khóc lóc, vung gậy đập về tứ chi hắn. Mỗi cơn nện xuống là phé một chi, xương cốt đều nát bét, máu tươi nhuộm đỏ một mảng lớn. Tóc vàng liền hôn mê lập tức. Những tên vừa rồi còn đang hưng phấn muốn chụp ảnh nude thì giờ đây cũng có kết quả tương tự như tên tóc vàng.

Còn heo mập thì bị gã điên ném xuống trước mặt Tần Thiên, toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

- *Tiểu Nhã, em muốn xử lý thế nào.*

Tần Thiên hỏi Tiểu Nhã, nàng nhìn heo mập trên mặt đất, vùng ra khỏi tay của Tần Thiên, nắm tóc của heo mập kéo mạnh.

- *A!*

Heo mập thét thảm một tiếng, tóc nó bị Tiểu Nhã đứt đứt một mảng lớn. Không đợi heo mập có phản ứng thì Tiểu Nhã đã tát vào mặt nó.

- *Chát chát chát...*

Tiểu Nhã như phát điên, tát liên tiếp vào mặt heo mập, khiến nó không kêu nổi một tiếng.

- *Tao đánh chết mày, đánh chết mày, đánh chết mày!*

Triệu Tiểu Nhã vừa đánh vừa hét, bộ mặt chảy sệ của heo mập cứ đà này sẽ bị nàng đánh nát. Tần Thiên tùy ý đứng bên xem Tiểu Nhã đánh người.

Hơn 10 phút sau, khi mặt heo mập gần như bị đánh nát, ngã vật trên mặt đất, chỉ còn lại vài tiếng hừ hừ thì Tiểu Nhã mới ngừng lại, Tần Thiên vội vàng ôm lấy nàng.

- *Gã điên, cắt đứt tay chân nó, mặt thì rạch nát!*

Tần Thiên phân phó. Đối với loại người này, đã tha cho lần thứ nhất còn dám trả thù, vậy thì không cần phải nương tay.

- *Ok!*

Gã điên nói xong, lập tức móc ra một thanh dao găm, hoàn thành tác phẩm vô cùng trừu tượng của hắn trên mặt heo mập. Trong chốc lát, cả người heo mập đã đầy máu tươi, thế nhưng vẫn chưa được yên thân, gã điên còn cầm gậy sắt đánh nát chân tay của nó rồi mới ngừng lại.

Hiện tại trên mặt đất chỉ toàn những kẻ chân tay bị cắt đứt, một số đang rên rỉ. Mấy đứa con gái bắt Tiểu Nhã đều bị gã điên đánh nát móng rạch nát mặt, cực kỳ thâm. Tần Thiên nhìn bọn chúng mà không nhăn mặt chút nào, đây là kết quả bọn chúng tự chuốc lấy. Dám động đến đàn bà của mình, thì đây là cái giá phải trả, cho dù là đối nghịch với cả thiên hạ thì Tần Thiên cũng không sợ!

- *Đi thôi. Chúng ta đi bệnh viện, tiện thể gọi cho 120 đến dọn dẹp.*

Tần Thiên nói với gã điên, đang chuẩn bị lên xe thì đúng lúc này tiếng còi xe cảnh sát vang lên. Tiếp theo là ba bốn chiếc xe cảnh sát lao về hướng này, theo sau là một chiếc xe cao cấp có rèm che...

HPBD bé Tuấn

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Thả người

- Tại sao lại có cảnh sát đến, làm sao bây giờ, A Thiên!

Phong Từ nhìn Tần Thiên có chút lo lắng mà nói.

- *Không có chuyện gì, có tao đây!*

Tần Thiên nhìn Phong Từ nói, sau đó nói với Triệu Tiểu Nhã ở bên trong xe đi, không nên đi ra ngoài.

Ba chiếc xe cảnh sát cùng một siêu xe nhanh chóng hướng Tần Thiên bọn họ bên này lái tới, rất nhanh liền dừng ở trước mặt bọn họ, cửa xe mở ra, mười mấy cảnh sát nhanh chóng xuống xe rút súng chỉ vào bọn người Tần Thiên, nhìn trên mặt đất đến gần ba mươi người tàn phế, tất cả đều sợ ngây người.

- *Không được nhúc nhích, lập tức bỏ vũ khí, ôm đầu ngồi xổm xuống.*

Một cảnh sát mặt như bánh nướng có vẻ là đội trưởng quát to, nhưng mà thành viên Thiên bang một người cũng không nghe theo.

- *Có nghe hay không, bỏ vũ khí xuống, nếu không chúng ta lấy danh nghĩa bắt người mà nổ súng!*

Mặt bánh nướng lần nữa quát lên.

- *Bỏ vũ khí xuống đi, theo lời họ!*

Tần Thiên thản nhiên nói, thành viên Thiên Bang lập tức làm theo, mọi người ngồi chồm hổm trên mặt đất hai tay ôm đầu, những cảnh sát kia lập tức nhanh chóng đi qua, lấy ra công tay đem tất cả mọi người công lại.

- *Còn người nữa, cũng ngồi xổm xuống cho ta!*

Mặt bánh nướng hướng Tần Thiên hét lớn

- *Tiểu Nghệ, Tiểu Nghệ, con làm sao vậy, mau gọi xe cứu thương, mau gọi xe cứu thương!*

Lúc này, bên cạnh truyền tới một tiếng kêu gào hoảng sợ, mọi người lập tức xoay người lại, vừa nhìn, một người đàn ông trung niên đang ôm heo mập đã bị Phong Từ hủy hoại dung nhan kêu to, bên cạnh còn có bốn năm lão gia hỏa đi giày da, nhìn qua thật giống như lãnh đạo.

Không sai, bọn họ chính là lãnh đạo trường học, chuyện ở đây bị học sinh báo cho bảo vệ, bảo vệ nhìn người bị đánh là Heo mập, nhất thời sợ hãi, Heo mập ở trường học rất nổi danh, bởi vì cha nàng là thương nhân tài trợ nhiều nhất cho trường, cho nên không ai dám đắc tội với nàng, không nghĩ đến cứ vậy mà bị bọn Tần Thiên đánh, bảo vệ lập tức gọi điện cho hiệu trưởng, đúng lúc hiệu trưởng cùng mấy lãnh đạo trường đang ăn cơm cùng cha heo mập, biết được tình huống vô cùng nghiêm trọng, cha heo mập lập tức gọi điện thoại cho cậu em vợ đang làm đội trưởng ở cục công an thành phố, sau đó liền chạy tới, không nghĩ tới lại chệch mất một bước.

- *Tăng tiên sinh, đừng kích động, ta lập tức gọi điện thoại cho xe cứu thương tới!*

Hiệu trưởng nhìn người trung niên nói.

- *A! Là ai làm?! Ta muốn hắn phải chết!*

Người đàn ông trung niên giận dữ nói, ánh mắt trực tiếp khóa ở trên người Tần Thiên.

- *Tiểu tử, có phải là mày làm hay không?*

Người đàn ông trung niên nhìn Tần Thiên giận dữ nói, cả người đều không ngừng phát run, sắc mặt trắng bệch, hẳn chỉ có một nữ nhi, bình thường nói nặng còn không nổi, không nghĩ tới giờ lại bị đánh cho tàn phế ngay, thù này không trả giang hồ nó khinh!

- *Đúng vậy, là ta làm, con của ông đánh em gái của ta, ta đã bỏ qua cho nàng một lần rồi, nhưng là nàng không nghe, không có biện pháp, vì an toàn của em ta, ta chỉ đành vĩnh viễn hậu hoạn rồi.*

Tần Thiên nhìn người trung niên thần nhiên nói, những lời này ở vào lúc này, quả thực là lớn lối tới cực điểm a.

- *Tốt! Mày có thể chết được rồi, bắn chết hắn, bắn chết tươi ngay tại đây, tao muốn hắn chết một cách đau đớn nhất, xảy ra chuyện gì tao chịu trách nhiệm!*

Người đàn ông chỉ vào Tần Thiên nhìn mặt bánh nướng quát lên, sắc mặt cực kỳ dữ tợn.

- *Động thủ!*

Mặt bánh nướng không chút do dự, bởi vì hắn cũng cực kỳ tức giận, người bị đánh tàn phế cũng là cháu gái hắn a.

Lập tức, bốn năm cảnh sát liền hướng lấy Tần Thiên vây đi qua.

- *Hừ! Các người ai dám động thủ, ta là người quân khu, các người nếu là dám đụng đến ta, ta cho các người hối hận tám đời!*

Tần Thiên nhìn của bọn hắn lạnh lùng nói, trực tiếp đem một phần chứng nhận sĩ quan lấy ra, ném tới trên người mặt bánh nướng.

Mặt bánh nướng nhận lấy vừa nhìn, bỗng nhiên sắc mặt biến động, bất quá ngay sau đó vừa khôi phục bình thường, trực tiếp đem quân quan chứng nhận ném đi.

- *Hừ! Tao đéo biết gì hết, bắt nó lại!*

Mặt bánh nướng quát lạnh nói, trực tiếp liền thu hồi súng, nhặt gậy sắt trên mặt đất lên liền hướng Tần Thiên đập tới.

- *Muốn chết!*

Tần Thiên nhất thời giận dữ nói, mạnh mẽ đưa tay lên, trực tiếp đỡ lấy gậy sắt, sau đó đoạt lấy, một gậy hung hăng đập tới mặt bánh nướng.

- *Cờ-rắc*

Trong nháy mắt xương bả vai cả mặt bánh nướng bị nện trúng, y liền ngã xuống đất ôm tay hét thảm, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh ứa ra, bộ dáng cực kì thống khổ.

Còn Tần Thiên, một kích đắc thủ, nhanh chóng vọt tới trước mặt người đàn ông trung niên, một tay bóp cổ hắn nhấc lên, tên kia nhất thời kinh hãi, liều mạng giãy giụa, Tần Thiên một quyền nện sau gáy hắn, đập cho hôn mê bất tỉnh.

- *Dừng tay, để Tăng tiên sinh xuống, nếu không chúng ta sẽ nổ súng!*

Cảnh sát còn lại lập tức cầm lấy súng chỉ vào Tần Thiên quát to.

- *Hừ! Đều bỏ súng xuống cho ta, nếu không ta sẽ giết hắn!*

Tần Thiên nắm cổ họng người đàn ông nhìn mọi người quát lạnh, không có tí sợ hãi nào.

- *A... Tiểu tử... Người dám... Người dám công khai đối kháng cảnh sát, người muốn chết sao?*

Mặt bánh nướng ở trên mặt đất nhìn Tần Thiên sắc mặt trắng bệch mà nói.

- *Hừ! Ta là người của quân khu, các người không có quyền bắt bớ ta, còn muốn mưu sát ta, muốn chết, lập tức thả tất cả bọn họ ra, nếu không ta sẽ giết hắn!*

Tần Thiên nhìn mặt bánh nướng lạnh lùng nói.

- *Người.... Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL*

Mặt bánh nướng vừa định nói, lúc này điện thoại của hắn vang lên, mặt bánh nướng lập tức lấy ra, vừa nhìn số gọi đến, nhất thời sắc mặt đại biến, là cục trưởng điện thoại tới.

- Uy! Cục trưởng, chuyện gì vậy?

Mặt bánh nướng hỏi.

- Có phải cậu bắt một người tên là Tần Thiên phải không, hiện tại lập tức thả hắn cùng những người khác, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng, nghe rõ chưa, ngay lập tức!

Điện thoại truyền đến tiếng nói của đàn ông, mặt bánh nướng vừa nghe, nhất thời sắc mặt đại biến, bởi vì chứng nhận sĩ quan vừa ném đi kia trên đó đề hai chữ Tần Thiên.

- Có nghe hay không, lập tức thả, ngay lập tức!

Tiếng nói đầu bên kia điện thoại lại vang lên.

- Vâng, cục trưởng!

Mặt bánh nướng lập tức nói, sau đó cúp điện thoại.

- Hừ! Thả bọn hắn, thu đội!

Mặt bánh nướng nhìn bọn cảnh sát không cam lòng nói, nhất thời làm tất cả mọi người đều u mê.

- Không nghe thấy sao, để bọn hắn đi, thu đội!

Mặt bánh nướng quát lên lần nữa, khuôn mặt đầy lửa giận, những cảnh sát kia vừa nghe, lập tức liền đem mở còng tay cho thành viên Thiên Bang.

Tần Thiên có chút nghi ngờ, làm sao đột nhiên lại thả a, là người nào đã giúp mình, bất quá bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ vì sao, nếu bọn họ thả mình, vậy trước tiên rời đi rồi hãy nói.

- Phong Tử, cậu mang của bọn hắn đi trước, thuận tiện đem tiểu Nhã đưa đến bệnh viện đi, sau đó điện thoại cho ta, ta sẽ tới ngay!

Tần Thiên nhìn Phong Tử đến, vì lấy phòng ngừa vạn nhất, hắn trước hết để cho Phong Tử đi trước.

Phong Tử gật đầu, sau đó mang theo thành viên Thiên Bang rời đi.

Tần Thiên nhìn đồng bọn an toàn rồi đi bèn quãng nam tử đã chết ngất trong tay ra mặt đất, sau đó đi ra ngoài.

...

- Tiểu thư, thiếu gia bọn họ không có chuyện gì rồi.

Cách đó không xa trong một góc bình thường, một nam tử mang theo mặt nạ nhìn Tần Thiên rồi đi, hướng về phía điện thoại di động nói, nói xong liền thu hồi điện thoại di động, rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Anh tới thăm em

Thành phố Quảng Châu, Bệnh viện đệ nhất.

Trong một gian phòng bệnh

- Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao lại để hắn lại chạy mất rồi. Tại sao? Tại sao?

Nam tử trung niên tỉnh lại, giận dữ nhìn tên mặt bánh mặt giận dữ nói.

- Anh rồ! Là có người ra mặt, rồi cục trưởng tự mình hạ lệnh, nên phải để hắn đi.

Tên mặt bánh mặt nói.

- A... chẳng lẽ đánh con gái của ta thành như vậy lại có thể thoát sao! Ta nhất định phải cho hắn chết không được từ tế!

Nam tử trung niên giận dữ nói, tung một quyền hung hăng vào ván giường.

- *Đúng rồi, anh rể! Bác sĩ nói tình huống của Tiểu Nghệ không được lạc quan cho lắm...*

Nam tử mặt bánh mật nhìn nam tử trung niên mà nói.

- *Làm sao, Tiểu Nghệ bị làm sao?*

Nam tử trung niên lập tức gấp gáp hỏi. Một bên lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, một bên dùng sức bắt lấy vai của tên mặt bánh mật.

- *Bác sĩ nói, toàn bộ xương tay chân của Tiểu Nghệ ... toàn bộ... toàn bộ đã vỡ, tứ chi gãy lìa bởi vì máu không lưu thông được. Thêm nữa là đưa tới quá muộn, tứ chi phải cắt bỏ, nếu không khó bảo toàn tính mạng. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)*

Tên mặt bánh mật khản trương nhìn nam tử trung niên mà nói.

- *Cái gì!*

Nam tử trung niên vừa nghe nhất thời sắc mặt một mảng trắng bệch. Cả người cũng nhất thời đứng không vững, trực tiếp đặt mông ngồi lên giường.

- *Anh...Anh rể, anh không sao chứ?*

Tên mặt bánh mật lo lắng hỏi.

- *Giết! Toàn bộ đều phải giết, toàn bộ đều phải giết hết cho ta!*

Nam tử trung niên gất gao nắm quả đấm, cắn răng. Giọng nói lạnh như băng, trong mắt tràn đầy sát khí.

Cùng một bệnh viện, trên lầu hai, trong một gian phòng bệnh.

Triệu Tiểu Nhã nằm ở trên giường bệnh, ngủ mê man. Thương thế trên mặt đã trải qua trị liệu, đã không còn như phù thũng, sưng vù nữa. Bất quá vết thương vẫn còn tồn tại, không thể biết được là có nghiêm trọng hay không.

Bên cạnh là Triệu Nhã Chi cùng Tần Thiên ngồi đó nhìn Triệu Tiểu Nhã. Triệu Nhã Chi cực kỳ khản trương, thân thể không ngừng phát run. Sau khi nghe Tần Thiên nói Triệu Nhã Chi đã xảy ra chuyện, lập tức buông bỏ công việc, chạy tới thật nhanh. Sau khi thấy Triệu Tiểu Nhã bị đánh thành như vậy, nước mắt không nhịn được mà chảy xuống.

- *Di Triệu, đừng thương tâm quá, hãy buông lỏng đi. Bác sĩ nói, Tiểu Nhã chẳng qua bị dọa quá mức, tạm thời đã hôn mê. Nàng sẽ tỉnh lại rất nhanh thôi. Đám người đánh Tiểu Nhã đã bị ta trừng phạt rồi.*

Tần Thiên nhìn vẻ mặt khản trương của Triệu Nhã Chi mà nói. Sau đó nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng ngực của mình.

Triệu Nhã Chi cũng không kháng cự, hai tay ôm eo của Tần Thiên, ô ô khóc lên. Qua một hồi lâu, mới dần dần hồi phục lại, sau đó ngưng khóc.

- *Tiểu thiên, cậu đi về trước đi, ta ở chỗ này chăm sóc là được rồi. Ngày mai cậu còn phải đi học đấy.*

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên nói.

- *Không sao! Tiểu Nhã là trọng yếu nhất, nàng chưa tỉnh thì ta cũng không trở về.*

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi mà nói.

- *Cộc cộc!*

- *A Thiên, ta đã trở về!*

Lúc này, một tiếng gõ cửa vang lên. Hai người vội vàng tách ra, ngay sau đó cửa liền mở ra, Phong Tử cầm trong tay một đồng hồ lớn đi tới.

- *Ăn cơm trước đi. Di Triệu, A Thiên.*

Phong Tử nhìn hai người nói, đưa đồ trong tay thả trên bàn.

- *Phong thiếu gia, cực khổ cho cậu rồi. Cậu có ăn luôn hay không, cùng nhau ăn luôn đi.*

Triệu Nhã Chi nhìn Phong Tử cười nói. Lúc trước Phong Tử cùng Tần Thiên thường xuyên lăn lộn cùng nhau ở giang hồ. Mà hắn cũng hay kể với Triệu Nhã Chi, nên nàng với Phong Tử rất quen thuộc.

- *Không cần, ta ăn rồi. A Thiên, Di Triệu, ta còn có việc. Ta đi trước nha. Tiểu Nhã tỉnh lại thì đi gọi điện thoại cho ta là được.*

Phong Tử nhìn hai người rồi nói.

- *Được. Trên đường lái xe cẩn thận một chút. Hôm nào tới nhà đi ăn cơm.*

Triệu Nhã Chi nói, Phong Tử đáp một tiếng rồi lập tức rời đi.

- *Tần Thiên, cậu đói bụng rồi, ăn trước đi. Dì chưa đói.*

- Như vậy sao được, dì phải ăn. Nếu bị đói bụng thì làm sao bây giờ, ta lại đau lòng a.

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi nói khiến nàng hơi đỏ mặt.

Sau đó hai người bắt đầu ăn cơm. Cơm nước xong mà Triệu Tiểu Nhã vẫn chưa có tỉnh lại. Triệu Nhã Chi rất là lo lắng, hai người chờ đến mười một giờ. Triệu Tiểu Nhã còn chưa tỉnh lại. Triệu Nhã Chi có chút không kiên trì được nữa, mệt rãi rồi. Vừa đúng lúc này thì Tiêu Du tới, Tần Thiên liền để Tiêu Du đưa Triệu Nhã Chi trở về, mình thì ở lại chỗ này.

- *Đúng rồi, hôm này là ai cứu ta nhỉ?*

Tần Thiên đột nhiên nhớ tới lúc xế chiều, tên mặt bánh mật nhận được điện thoại, sau đó liền đem mình thả đi. Điều này làm cho Tần Thiên rất là nghi ngờ. Người duy nhất có thể cứu mình chỉ có Sở Văn Long. Nhưng mình cũng không gọi cho hắn tới cứu mình a. Vậy rốt cuộc là ai chứ?

Tần Thiên chau mày suy nghĩ hồi lâu, vẫn không có kết quả. Cuối cùng lại nghĩ tới mẹ của Lâm Hiểu Di cũng ở tại bên trong bệnh viện này. Không biết nàng có ở đó không nhỉ.

Nghĩ vậy, Tần thiên liền gọi điện thoại cho Lâm Hiểu Di. Rất nhanh, điện thoại được bắt máy.

- *Lâm lão sư, là anh.*

Tần Thiên nói.

- *Tần Thiên! Thân thể của anh sao rồi?*

Lâm Hiểu Di ở bên đầu dây kia khẩn trương hỏi.

- *Yên tâm, không có chuyện gì rồi. Đúng rồi, lão sư, em bây giờ đang ở đâu?*

Tần Thiên hỏi.

- *Em đang ở bệnh viện chăm sóc cho mẹ. Có chuyện gì không?*

- *Hắc hắc, không có gì.*

Tần Thiên nói xong trực tiếp cúp điện thoại, sau đó bỏ vào túi. Hắn nhìn Triệu Tiểu Nhã còn chưa tỉnh lại, bèn đi ra cửa, hướng phòng của mẹ Lâm Hiểu Di đi tới. Hắn vẫn nhớ rõ vị trí.

Rất nhanh, Tần Thiên liền tới trước cửa phòng cao cấp của mẹ Lâm Hiểu Di. Hắn đưa tay lạng lẽ mở khoá cửa, rồi lén lút nhìn vào. Lâm Hiểu Di đang ngồi ở trước giường bệnh. Mẹ của nàng vẫn đang ngủ say. Tần Thiên cười hắc hắc, sau đó lấy điện thoại ra nhắn một tin cho Lâm Hiểu Di:

- *Lâm lão sư, em quay đầu lại nhìn một chút.*

Sau khi nhắn xong, Tần Thiên lập tức bày ra một tư thế phong tao, đứng ở cửa, chờ Lâm Hiểu Di quay đầu lại.

Lâm Hiểu Di đang gấp y phục, nghe được tiếng báo tin nhắn. Nàng lập tức lấy di động ra mà xem, sau đó lập tức quay đầu lại. Sau khi thấy Tần Thiên đứng ở cửa, nàng bị hù suýt nữa la to lên.

- *Tần Thiên, sao anh lại tới đây?*

Lâm Hiểu Di hưng phấn nói, thả y phục trong tay xuống, bay thẳng tới Tần Thiên. Tần Thiên lập tức dang đôi cánh tay to ra đem Lâm Hiểu Di ôm vào lòng, hướng về phía môi nàng hưng hăng hôn một ngụm, khiến đỏ bừng. Lâm Hiểu Di nhất thời đỏ bừng cả mặt.

- *Hắc hắc, Lâm lão sư, có nhớ anh hay không?*

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di mê đắm nói, một tay đã sờ lên cái mông mềm mại của nàng. Lâm Hiểu Di nhất thời sắc mặt đỏ ửng, vội vàng kéo tay Tần Thiên ra.

- *Sắc lang đáng chết, không nên lộn xộn. Mẹ của em vẫn ở bên trong...*

Lâm Hiểu Di vội vàng đẩy tay hắn, rồi lại nói tiếp:

- Mà sao anh lại tới đây? Tôi thăm em sao?

Tần Thiên nhìn bộ dáng cao hứng của Lâm Hiểu Di, lập tức nói:

- Đúng vậy, anh nhớ em quá nên phải tới ngay. Thế nào, Lâm lão sư, chúng ta đã nhiều ngày như vậy không ở cùng một chỗ. Em đang nghĩ giống anh phải không?!

Tần Thiên vừa nói vừa nhìn bộ ngực mềm mại của Lâm Hiểu Di, rồi bày ra một bộ dáng sắc lang.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Phong ba trên sân thượng

- Khụ khụ! Lão sư, hay là chúng ta ra ngoài đàm luận một chút chuyện nhân sinh đi nào.

Tần Thiên mê đắm nhìn Lâm Hiểu Di, vươn tay về phía bộ ngực cao lớn ngạo nghễ của nàng bóp nhẹ một cái. Lâm Hiểu Di hô to, sắc mặt hồng lên trông thấy.

-Anh chờ một chút, để em dọn đồ đã.

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên nói, sau đó buông Tần Thiên ra, xoay người vào phòng thu dọn đồ đạc. Sau khi thu dọn xong hai người liền ra khỏi phòng bệnh, Tần Thiên lôi kéo Lâm Hiểu Di tới sân thượng.

Hai người rất nhanh đã tới sân thượng. Nơi này tối om như mực, một người cũng không có, là nơi tuyệt nhất để làm chuyện mờ ám.

- Hiểu Di, anh không có ở đây mấy ngày rồi, em có cần phải dùng ngón tay giải quyết không vậy?!

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di đùa giỡn hỏi.

- Anh chết đi! Em không có...

Lâm Hiểu Di nũng nịu mắng. Quả thật như thế, bởi vì kể từ khi cùng Tần Thiên làm chuyện đó, ngón tay của nàng đã không còn cảm giác rồi, căn bản là không tới được đỉnh...

- Không có à? Vậy em nhịn lâu như thế khẳng định là rất cực khổ, có muốn anh hảo hảo an ủi em một chút không?!

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nói, không đợi nàng trả lời liền vô thanh vô tức hôn lên môi Lâm Hiểu Di, đưa lưỡi tách hàm răng của nàng ra rồi ngậm lấy con rắn nhỏ xinh ở bên trong.

Lâm Hiểu Di phản ứng rất nhanh. Nhiều ngày qua đã không có ai an ủi, nàng đã sớm khát khao rồi. Bây giờ lại bị Tần Thiên đột nhiên tập kích. Sau vài giây đồng hồ đã phản ứng, sau đó trực tiếp ôm lấy Tần Thiên, nhiệt liệt đáp lại. Cái lưỡi dính hương nhanh chóng chui vào tận cùng bên trong, cùng đầu lưỡi Tần Thiên cuốn vào nhau. Hai người ôm hôn kịch liệt. Tần Thiên vừa hôn vừa đem Lâm Hiểu Di đẩy trên tường. Một tay nhanh chóng chiếm lĩnh bộ ngực cao lớn ngạo nghễ mà mềm mại của Lâm Hiểu Di. Tại bộ phận đó truyền tới một cảm giác mềm mại và to lớn, khiến trong lòng Tần Thiên thầm hô thoải mái. Nguồn truyện: Truyện FULL

Lâm Hiểu Di bị Tần Thiên hí lộng như vậy. Nhất thời trước ngực xuất hiện một trận tê dại, trong miệng không nhịn được rên lên.

- Ư ư ...a...

Trong lòng kêu lên vui quá, hôm nay được an ủi rồi. Cô thom ở dưới đã một mảng lây lợi. Một cảm giác ngứa ngáy từ phía dưới truyền tới.

- Lâm lão sư, em thật sự rất thèm rồi phải không!

Tần Thiên buông miệng của Lâm Hiểu Di ra, đùa giỡn nói. Ngay sau đó một tay gỡ nút áo sơ mi của nàng ra, hai cục tròn tròn bên trong nhất thời bạo lộ ra ngoài.

- Mau tới đi!

Lâm Hiểu Di nói, bộ dáng rất là gấp gáp. Nàng trực tiếp đem áo sơ mi của mình bỏ đi hơn phân nửa. Hai tay lại gỡ áo ngực ra, nhất thời bộ ngực phong trần của nàng liền xuất hiện trước mắt Tần Thiên.

- Mau, Tàn Thiên, giúp em một chút!

Lâm Hiểu Di nhìn Tàn Thiên nói.

- Hắc hắc, không thành vấn đề.

Tàn Thiên vừa nói hai tay vừa ở bộ ngực của Lâm Hiểu Di dùng sức bóp nhéo và ve vút.

- Aaa...Ư'...ư A

Lâm Hiểu Di nhất thời liền thoải mái kêu lên.

Tàn Thiên nghe tiếng rên rỉ tiêu hồn của nàng, cúi đầu há miệng đem viên ngọc màu đỏ ngậm vào. Ở trong miệng, hấn dùng lực lúc mạnh lúc yếu day day viên ngọc đó. Hai tay thì không ngừng bóp nhẹ trước hai trái tròn tròn. Lâm Hiểu Di rên rỉ, yêu kiều thờ gấp. Cỏ thom phía dưới đã tưới ướt nước.

Lâm Hiểu Di nhất thời không nhìn được, trực tiếp đưa tay mình hướng cửa động vươn tới. Nàng dùng ngón giữa mà nhẹ nhàng khuấy động. Mãng cỏ thom đã lầy lội rất nhiều.

Tàn Thiên đã nhận ra động tác của Lâm Hiểu Di, liền đưa tay đem tiểu đệ đệ của mình lấy ra. Sau đó chuyển qua tay của Lâm Hiểu Di. Vừa chạm vào cái đó Lâm Hiểu Di liền giật mình, nhưng sau đó lại nắm chặt lấy không buông.

Tàn Thiên thì đem tay mình tiến vào địa phương cỏ thom. Hai ngón tay tiến vào cửa hắc động, nhẹ nhàng vạch hai cánh hoa ra, xoa nhẹ lên đó vài lần, sau đó bất thành linh đâm mạnh vào bên trong, ngập lụt cả hai ngón tay, sau đó hấn cong hai ngón tay lên khều mạnh vào hoa tâm nho nhỏ ở giữa...

- Á...ư...

Lâm Hiểu Di lập tức kèm lòng không được, lớn tiếng kêu lên. Thân thể một trận run rẩy, từng dòng dịch thủy trong suốt phun ra như vòi hoa sen, tạo thành từng chấm nho nhỏ trên mặt đất.

- Sao rồi, Lâm lão sư? Em thoải mái không?

Tàn Thiên buông miệng Lâm Hiểu Di ra, cấp cấp nói.

- Thoải mái... lắm, Tàn Thiên, tiếp tục đi!

Lâm Hiểu Di gấp gấp nói.

Tàn Thiên nghe được Lâm Hiểu Di nói. Hấn lập tức dùng sức giật hai ngón tay ra khỏi hắc động. Lâm Hiểu Di nhất run rẩy một trận. Thân thể không ngừng truyền tới cảm giác thoải mái, miệng không ngừng rên rỉ, kêu Tàn Thiên đừng có dừng lại.

Tàn Thiên lập tức thỏa mãn yêu cầu của nàng, dùng sức khuấy động vùng cỏ thom. Lâm Hiểu Di càng ngày càng hưng phấn sung sướng, thân thể run rẩy càng dữ dội hơn, trong miệng rên rỉ và gọi tên Tàn Thiên cũng càng ngày càng lớn. Chỉ chớp lát đã lên đỉnh, ôm Tàn Thiên thờ từng ngum lớn.

- Lão sư đến đây, giúp anh nào!

Tàn Thiên lập tức ngồi chồm hổm xuống, hai tay cầm tiểu đệ đút tới cửa miệng của Lâm Hiểu Di, Lâm Hiểu Di không chút do dự há miệng ngậm lấy ra sức liếm mát khiến Tàn Thiên nhất thời vô cùng sung sướng. Tiểu đệ liền hóa xayda, chạm cả vào huyệt của Lâm Hiểu Di.

- Sắc lang đáng chết, dám chọc vào ta, để ta hảo hảo giáo huấn ngươi!

Lâm Hiểu Di nhả tiểu đệ ra rồi nũng nịu mắng, sau đó lại há miệng đem nó ăn vào khiến Tàn Thiên thoải mái không nói nên lời.

Lâm Hiểu Di lại nhả ra, sau đó đầu lưỡi như một con hồng xà nhẹ nhàng quấn lấy từng nếp khớp trên tiểu đệ Tàn Thiên. Loại phương pháp này làm Tàn Thiên cực kỳ thoải mái.

- Lão sư, em học skill này ở đâu thế? thật là thoải mái a!

Tàn Thiên nói.

- Em xem trên mạng!

Lâm Hiểu Di nói. Sau đó lại bắt đầu tiếp tục ăn. Qua một thời gian, cỏ thom của Lâm Hiểu Di lại bắt đầu xuất thủy, do đang không mặc gì ngồi xổm nên từng giọt từng giọt cứ róc rách chảy xuống đất.

- Mau, Tàn Thiên! Cắm vào trong đi, em nhịn không được nữa...

Lâm Hiểu Di đứng lên nhìn Tàn Thiên năn nỉ.

- Không thành vấn đề!

Tần Thiên lập tức đến. Hắn để cho Lâm Hiểu Di xoay người sang chỗ khác, đem cái hông to nhấc lên. Hai tay Tần Thiên nắm chặt cái eo thon, dùng tiểu đệ đè nhắm chuẩn cánh cửa, mạnh mẽ dùng lực đâm phập một cái, tiểu đệ lập tức tiến vào một vùng đất vừa chặt vừa ôn nhu vừa ấm áp lại vừa nhòn nhòn.

- Aaaa!

Lâm Hiểu Di lớn tiếng kêu lên. Bởi vì Tần Thiên xông vào quá mạnh mẽ, đụng thẳng vào hoa tâm khiến nàng không khỏi lớn tiếng kêu lên, phốc một tiếng dịch thủy bắn tóe ra...

- Lão sư, chuẩn bị xong chưa?

Tần Thiên mồm nói eo động, từng đợt đập người không dừng lại. Lâm Hiểu Di lại nhất thời hô lớn lên, thân thể không ngừng run rẩy, trong miệng rên rỉ lẩm bẩm gì đó không ai biết.

- Mau, Tần Thiên, dùng sức đi, lão sư rất thoải mái, anh đừng nên dừng lại. Nhanh, nhanh đến dùng sức.

Lâm Hiểu Di hô to.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Bản Xuân Âm du dương

- Không thành vấn đề!

Tần Thiên cười tà nói, vươn tay lên, nắm lấy hai cục tròn tròn to lớn của Lâm Hiểu Di, sau đó ở phía dưới lại dùng sức đánh thẳng vào. Bên trên thì dùng sức vo, bóp, về hai quả cầu to lớn của nàng.

- A... Dùng lực, nhanh dùng lực. Tần Thiên, ta yêu người, em yêu anh chết mất. Hào lão công của em!

Lâm Hiểu Di lớn tiếng kêu lên, chính nàng cũng không biết mình đang hô cái gì. Thuận tuý là đang hồ ngôn loạn ngữ. Tiểu đệ đệ cùng huyết động va chạm làm nàng hưng phấn liên miên không dứt.

Tần Thiên nghe Lâm Hiểu Di lớn tiếng gọi nhất thời càng thêm kích động. Hai tay liều mạng chà xát, về, nhéo hai quả cầu lớn đến mức biến dạng. Phía dưới thì dùng hết sức đập thẳng vào, phát ra từ tiếng nhóp nhép nghe khá vui tai, Lâm Hiểu Di trong miệng không ngừng rên to.

Qua một thời gian, Lâm Hiểu Di không nhận được liên lên đỉnh.

Nhưng Tần Thiên còn chưa ra. Hắn xoay người Lâm Hiểu Di lại, đem nàng áp lên tường, một tay nâng một chân nàng lên, sau đó đem tiểu đệ đệ tiến vào hắc động của Lâm Hiểu Di, ra sức mà đâm.

Lâm Hiểu Di vừa mới đạt tới đỉnh, còn chưa phục hồi tinh thần liền gặp phải công kích của Tần Thiên. Rất nhanh, cảm giác đã trở lại, liền liều mạng phối hợp với hắn.

- Mau... Tần Thiên... mau giúp lão sư...

Lâm Hiểu Di rên rỉ nói. Tần Thiên liền há mồm cắn hạt đậu hồng hồng trên ngực Lâm Hiểu Di, ra sức nhâm nhi thưởng thức. Lâm Hiểu Di nhất thời lớn tiếng kêu lên, tự mình đưa tay vân vê một bên ngực còn lại.

Trên sân thượng, một khúc xuân âm cất lên du dương khiến lòng người thanh thản...

Hai người hoan ái ước chừng nửa canh giờ (một tiếng) thì cũng đạt tới đỉnh. Trước đó, Lâm Hiểu Di đã bị Tần Thiên đưa tới đỉnh năm lần. Tần Thiên thật là quá mức cường hân rồi. Lâm Hiểu Di căn bản là chống đỡ không nổi, cả người mềm nhũn, tê tê đại đại, hai chân đứng còn không vững, cả người gục ở ngực của Tần Thiên, thở hổn hển.

- Sao rồi, lão sư, thoải mái không?

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nói. Mặc dù khung cảnh đen thui, không thấy biểu tình của Lâm Hiểu Di nhưng Tần Thiên suy đoán nàng tuyệt đối là đang đắm chìm trong khoái cảm còn dư lại.

- Thoải mái... Lão sư đã mệt mỏi rồi rồi rồi. Tần Thiên, anh thật lợi hại...

Lâm Hiểu Di thở hổn hển nói

- Hắc hắc, có muốn thêm lần nữa không a!

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nói.

- A... không nên, không nên! Không được đâu a, ta chịu không nổi...

Lâm Hiểu Di vội vàng kinh hoảng nói. Tần Thiên nhất thời cười lớn lên.

Hai người nghỉ ngơi một chút rồi sửa sang quần áo lại như cũ.

- Tần Thiên, tại sao anh lại ở trong bệnh viện a? Đừng nói với em là anh tới thăm em, em không phải tiểu nữ hài đâu nha!

Lâm Hiểu Du chu môi nói.

- Hắc hắc, bị em phát hiện rồi. Thật ra là Tiểu Nhã bị thương, anh ở bệnh viện để chăm sóc nàng. Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Tần Thiên nói.

- Tiểu Nhã bị thương?! Chuyện gì đã xảy ra?

Lâm Hiểu Di vội vàng hỏi. Kể từ lần trước đi Khâm Thiên Giám bị thương, toàn bộ nữ nhân bên cạnh Tần Thiên nàng đã biết hết rồi.

- Không có chuyện gì. Chỉ bị một chút vết thương nhỏ thôi. Đi nào, chúng ta đi xuống đi.

Tần Thiên hướng về phía Lâm Hiểu Di nói.

- Ủ, đi thôi, em cũng đi xem Tiểu Nhã thế nào.

Lâm Hiểu Di nói. Sau đó liền chuẩn bị đi xuống. Nhưng đi được hai bước thì chân đứng không vững cả người suýt té. Tần Thiên vội vàng đỡ được nàng.

- Đại sắc lang, đều tại anh cả. Hại em giờ đi đứng không vững nữa!

Lâm Hiểu Di thẹn thùng mắng.

- Thật sao? Nhưng lão sư không phải vừa mới luôn miệng hô mạnh nữa lên sao?!

Tần Thiên trêu chọc cười, sau đó lại ôm lấy Lâm Hiểu Di đi về phía cầu thang. Lâm Hiểu Di vội vàng ôm cổ Tần Thiên, đầu thì tựa vào vai của hắn, bày ra một bộ dáng hạnh phúc vô cùng.

Hai người rất nhanh đã đi xuống lầu. Tần Thiên đỡ Lâm Hiểu Di đi tới phòng bệnh của Triệu Tiểu Nhã. Triệu Tiểu Nhã vẫn chưa tỉnh, còn đang hôn mê. Lâm Hiểu Di nhìn thương thế Triệu Tiểu Nhã một chút, cùng Tần Thiên hàn huyên một hồi liền trở về. Nàng còn muốn chăm sóc mẹ của mình.

Lâm Hiểu Di sau khi đi rồi. Tần Thiên nhàn rỗi bắt đầu chuẩn bị tu luyện. Nhưng không nghĩ tới lúc này Triệu Tiểu Nhã lại đột nhiên tỉnh lại. Tần Thiên nhất thời mừng rỡ.

- Tiểu Nhã, em đã tỉnh rồi! Như thế nào, mặt còn đau không?

Tần Thiên vội vàng hỏi, đưa tay đỡ Triệu Tiểu Nhã dậy.

- Ô ô... Tần Thiên ca ca!

Triệu Tiểu Nhã ôm chặt lấy Tần Thiên, oa oa khóc.

- Sao thế Tiểu Nhã, đừng sợ, anh ở đây rồi!

Tần Thiên vội vàng hỏi.

- Ô..ô.. Tần Thiên ca ca, Tiểu Nhã mới vừa rồi nằm mơ thấy mặt mình bị hủy hoại. Tần Thiên ca ca, anh đừng bỏ em ... ô...ô...

Triệu Tiểu Nhã khóc rống nói. Tần Thiên vừa nghe, thiếu chút nữa bất tỉnh.

- Làm sao có thể, bất kể Tiểu Nhã e, biến thành hình dáng ra sao anh cũng sẽ không rời xa em đâu!

Tần Thiên vội trấn an nàng.

- *Thật không?*

Nước mắt Triệu Tiểu Nha còn đang ứa ra nơi khoé mắt. Nhìn bộ dạng vừa đáng thương vừa đáng yêu của nàng Tần Thiên cực kỳ muốn ôm lấy hung hăng cắn một miếng...

- *Thật, Tần Thiên ca ca đã bao giờ lừa gạt em chưa?*

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nha, chột hôn nàng một cái. Triệu Tiểu Nha nhất thời nở nụ cười nhưng ngay sau đó lại nhú mày.

- *Tần Thiên ca ca, trên người anh làm sao có mùi thơm nữ nhân a? Còn có một loại mùi vị kỳ quái nữa?*

Triệu Tiểu Nha nhìn Tần Thiên nghi hoặc hỏi. Tần Thiên nhất thời kinh hãi, thầm nghĩ mũi tiểu nha đầu thật nhạy a, vậy mà cũng có thể nhận ra được.

- *Không có, làm sao có thể a? Anh một mực ở nơi này trông em, chưa từng thấy nữ nhân khác, làm sao có thể có mùi thơm nữ nhân được? Nhất định là em ngửi nhầm rồi, đó chính là mùi nam nhân của anh thôi!*

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nha nghiêm túc nói. Hắn còn bày ra một bộ dáng ta đây không biết nói dối.

- *Thật sao?*

Triệu Tiểu Nha nghi ngờ nói.

- *Nhất định là vậy rồi. Đúng rồi, Tiểu Nha, em có đói bụng không? Nếu đói để Tần Thiên ca ca mua đồ cho em ăn khuya.*

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nha nói.

- *Không cần. Đã trễ thế này rồi, hay là ngủ đi. Em muốn anh cùng em ngủ chung, muốn anh ôm em ngủ!*

Triệu Tiểu Nha nhìn Tần Thiên bộ dáng có chút ngượng ngùng cộng thêm chút làm nũng.

- *Không được. Giường thật sự là quá nhỏ. Chỉ ngủ được dưới hai người. Em ngủ đi, anh ở bên cạnh nhìn em ngủ là được rồi.*

- Không được, nếu anh không ôm em thì em sẽ gặp ác mộng mất.

Triệu Tiểu Nha làm nũng nói. Tần Thiên nhìn bộ dáng mềm không được cứng không xong của nàng, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng. Đi vào phòng vệ sinh rửa tay rửa mặt rồi sau đó lên giường. Triệu Tiểu Nha lập tức cả người gục trên ngực Tần Thiên, ôm hắn mà ngủ.

Tần Thiên thì không ngủ mà lại bắt đầu tu luyện. Hiện tại thực lực hắn quá thấp, phải tăng lên nhanh hơn mới được. Nếu không tiến bộ, sát thủ tới thì rất phiền toái.

Nghĩ tới đó, Tần Thiên liền bắt đầu tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Mỹ nữ Nhật Bản

Sáng sớm ngày thứ hai, Tần Thiên tỉnh lại, thấy Triệu Tiểu Nha nằm úp sấp ở trên người mình đang ngủ say, không đành lòng đánh thức nàng dậy, hắn bèn lặng lẽ đem nàng ôm để ở trên giường. Sau đó đi thu thập đồ đạc của mình rồi đi ra ngoài cửa.

Vừa bước khỏi cửa, chưa đi được mấy bước liền chạm mặt với Triệu Nhã Chi. Nàng đang cầm một hộp cơm, thấy Tần Thiên lập tức nhanh chóng tiến lên đón.

- *Sao rồi? Tiểu Nha đã tỉnh chưa?*

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên gấp gấp hỏi.

- *Yên tâm đi đi Triệu. Hôm qua Tiểu Nha đã tỉnh rồi, đã không có chuyện gì nữa, đi không cần lo lắng nữa. Hiện tại nàng đang ngủ.*

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi nói. Triệu Nhã Chi vừa nghe, thần sắc gấp gấp từ từ thả lỏng. Buổi tối hôm qua nàng đã có một đêm ngủ không ngon. Sáng sớm đã lập tức dậy làm bữa sáng rồi vào bệnh viện.

- *Tần Thiên, đi làm bữa sáng cho cậu cùng Tiểu Nhã đây.*

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên nói.

- *Không cần đâu dì Triệu, ta đi về trước, còn phải đi học nữa.*

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi nói, thừa dịp xung quanh không có ai, lặng lẽ đem Triệu Nhã Chi ôm vào trong ngực một chút, cùng lúc đó đưa tay gỡ gỡ hai bầu nhũ hoa của Triệu Nhã Chi khiến nàng mặt mũi đỏ bừng.

- *Tiểu tử thú! mau buông ra, người ta thấy thì không xong đâu!*

Triệu Nhã Chi vội vàng nói. Tần Thiên nhìn nàng tà tà cười rồi sau đó cáo biệt đi ra phía cửa bệnh viện.

- *Tần Thiên!*

Tần Thiên vừa đi ra cửa lớn của bệnh viện, chuẩn bị bắt xe thì lúc này từ phía sau truyền tới tiếng gọi của Lâm Hiểu Di. Tần Thiên lập tức quay đầu lại, thấy Lâm Hiểu Di đang cầm một túi đồ lớn từ trong bệnh viện đi ra.

- *Lâm lão sư, anh thiếu chút nữa thì quên em.*

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di có ý xấu hổ mà nói.

- *Hừ! Người ta cũng biết anh không có lương tâm rồi. Nguồn: <http://truyenfull.vn>*

Lâm Hiểu Di lập tức ra vẻ tức giận nói.

- *Hắc hắc, đừng nóng giận, đến đây nào.*

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di cười nói, một tay nhận lấy túi đồ trong tay nàng, một tay đem nàng ôm ở trong ngực, hướng về phía miệng nhỏ của nàng hôn một cái. Lâm Hiểu Di sắc mặt nhất thời đỏ lên.

- *Cẩn thận người ta nhìn thấy!*

Lâm Hiểu Di xấu hổ nói.

- *Sợ cái gì! Em là nữ nhân của anh, ai dám ý kiến gì. Làm gì có ai biết chúng ta là thầy trò.*

Tần Thiên tà tà cười nói, vờn sắc thủ chộp tới cự nhũ của Lâm Hiểu Di, dùng sức chà xát. Lâm Hiểu Di nhất thời bị dọa cho sợ đến mức hô to lên, vội vàng gỡ tay của hắn ra.

- *Sắc lang đáng chết, không được lộn xộn!*

Lâm Hiểu Di then thùng mắng. Sáng sớm là lúc dương khí thịnh nhất, nếu để Tần Thiên thoải mái đùa giỡn thì tình hình sẽ không kiểm soát được nữa.

- *Hắc hắc, được rồi, chúng ta đi thôi.*

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nói, kéo tay của nàng mà đi.

Giờ phút này, ở cách hai người không xa, Heo mập vừa bước ra khỏi xe, thấy Tần Thiên, nhất thời sắc mặt lạnh lẽo. Trong miệng lầu bầu nói:

- *Mày nhất định phải chết.*

Ra khỏi cửa bệnh viện, hai người lấy xe riêng của mình rời đi. Bởi vì cả hai đều phải về nhà thay quần áo, tắm rửa. Tối hôm qua, Lâm Hiểu Di bị Tần Thiên làm cho ra rất nhiều nước, rất là không thoải mái. Cho nên phải về trước để tắm, Tần Thiên cũng thế. Tối hôm qua không tắm nên chuẩn bị về nhà đánh răng rửa mặt trước.

Rất nhanh, xe đã về tới chỗ ở của Tần Thiên. Hắn xuống xe, hướng vào nhà. Vừa vào cửa liền thấy Tiêu Du mặc đồ ngủ từ bên trong phòng đi ra. Tựa hồ vừa mới tỉnh, vẻ mặt và thần tình đều nồng nức, bộ đồ ngủ bằng tơ nửa kín nửa hở. Phía trên không mặc áo ngực nên hai toà nhũ phong to tròn theo nhịp bước của Tiêu Du mà tiêu sái rung động một cách cực kỳ dụ người. Đặc biệt là hai điểm nhỏ màu phấn hồng, thật giống như đang muốn đâm xuyên qua lớp áo. Mắt Tần Thiên nhìn đã hoa lên rồi, phía dưới nhịn không được đã cuồng hóa lên.

- *Đẹp mắt không?*

Tiêu Du nhìn Tần Thiên đang mê đắm nhìn mình. Lập tức liền đi tới trước mặt Tần Thiên, cố ý bày ra bộ nhũ hoa phong mãn của mình. Mắt Tần Thiên giờ đã căng lên rồi.

- *Đẹp...*

Tần Thiên lập tức trả lời.

- Có muốn cởi ra xem một chút hay không?

Tiêu Du tiếp tục dụ dỗ, đưa tay đem đồ ngủ của mình vén lên từ từ. Hai bầu nhũ hoa nhất thời lộ ra hơn phân nửa màu tuyết trắng, tròn tròn, thiếu chút nữa thì có thể thấy toàn bộ. Tần Thiên nhất thời cực kỳ khần trương.

- Đừng như vậy a, sẽ ảnh hưởng tới thân thể của em đó nha.

Tần Thiên nhìn Tiêu Du buồn bực mà nói.

- Vậy phải làm sao em mới chịu?!

Tiêu Du chớp chớp ánh mắt mị hoặc nhìn Tần Thiên, đầu ngón tay thon khẽ khều vào cằm hấn một cái.

- Hắc hắc, cho em kiểm tra một chút là được rồi...

Tần Thiên mang vẻ mặt hèn mọn mà nói.

- Cũng được...có điều đợi tới khi tốt nghiệp đại học rồi nói.

Tiêu Du ghé sát tới mặt Tần Thiên nói, hương xừ nữ truyền tới khiến Tần Thiên bần rùn cả chân tay, hai tay vô thức vòng ra ôm lấy, song Tiêu Du đã sớm né ra.

- Thôi, không chơi với em nữa. Tiểu Nhã bị thương thế nào rồi?

Tiêu Du thu hồi vẻ đùa giỡn hồi này, nghiêm túc nhìn Tần Thiên hỏi.

- Không có chuyện gì rồi.

Tần Thiên nói, rất là không tình nguyện nhìn bộ ngực phong mãn của Tiêu Du.

- Chào buổi sáng!

Lúc này, Lý Phi Nhi đi ra, giống như Tiêu Du, cũng một bộ đồ ngủ bằng tơ. Hung khí trước ngực độ to có thể so sánh với Tiêu Du, mà còn có thể lớn hơn một chút. Nhìn như muốn xé rách áo ngủ để xông ra. Hơn nữa, vì không mặc áo lót nên hai điểm nhỏ kia đều lộ ra đặc biệt rõ ràng. Trong đầu Tần Thiên không khỏi hiện lên cảnh lần trước sờ ngực của Lý Phi Nhi. Cái cảm giác này vô cùng thoải mái. Thật không biết nếu là cởi sạch ra rồi sờ thì sẽ như thế nào.

- Lưu manh, người nhìn tiếp lão nương móc mắt người!

Lý Phi Nhi thấy Tần Thiên nhìn chăm chăm vào nhũ hoa của mình, sắc mặt không khỏi đỏ lên, mắng một câu rồi vội vàng che ngực lại rồi xoay người về phòng thay quần áo.

- Hừ! Ta thêm vào...

Tần Thiên nói một câu trái lương tâm rồi quay người về phòng, tìm y phục để tắm.

Sau khi tắm xong, Tần Thiên từ trong phòng tắm đi ra. Tiêu Du đã làm xong bữa sáng. Bốn đại mỹ nữ đang ngồi cùng một bàn.

- Tần Thiên, mau ngồi xuống ăn điểm tâm nào!

Triệu Chi Nhược nhìn Tần Thiên rồi ném ra một cái nhìn mị hoặc, đưa tay múc thêm một chén cháo nữa để bên cạnh mình.

- Hào!

Tần Thiên hô lên, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Sở Tương Tương, đem chén cháo của Triệu Chi Nhược cầm qua. Sắc mặt nàng nhất thời tức giận nhìn Tần Thiên. Tần Thiên làm như không thấy, nữ nhân này, Tần Thiên luôn cảm giác nàng rất nguy hiểm. Tốt nhất là tránh xa một chút.

Ăn xong điểm tâm, Tần Thiên liền cùng Sở Tương Tương đi tới trường. Trải qua sự kiện rạp chiếu bóng lần trước, quan hệ hai người càng trở nên thân mật. Dọc theo đường đi, Sở Tương Tương ôm lấy cánh tay của Tần Thiên, hai người rất ra dáng một đôi tình nhân.

Đến trường học, Tần Thiên liền cùng Sở Tương Tương tách ra. Hướng khoa mỹ thuật tạo hình đi tới, còn chưa tới khoa, Tần Thiên liền thấy Phạm Kiến đang từ lầu ký túc xá bên kia đang chạy tới với một bộ dáng hưng phấn. Tần Thiên lập tức gọi hắn lại.

- Chuyện gì vậy Phạm Kiến? Hưng phấn như thế làm gì?

Tần Thiên nhìn Phạm Kiến hỏi.

- *Hắc hắc, Thiên ca, người không biết à. Hôm nay có một mỹ nữ Nhật Bản tới trường chúng ta, nghe nói vóc người vô cùng đẹp nên phải nhanh chân đi xem một chút.*

Phạm Kiến hưng phấn nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Mà nghỉ mà là ai?

- Moá, ta còn tưởng rằng có chuyện gì. Có cái gì hay mà hóng?

Tần Thiên nói. Mỹ nữ cạnh hắn có thể xếp được hai hàng rồi, gái đảo quốc thì có gì hiếm lạ. Phạm Kiến cũng mặc kệ Tần Thiên có đi hay không, bản thân cứ phải tranh thủ đã.

Tần Thiên nhìn Phạm Kiến rồi cũng bước vào. Vào phòng tranh, Hàn Thi Vũ đã có mặt ở đó, đang sửa sang lại bàn vẽ. Sau khi thấy Tần Thiên tới, trên mặt nhất thời lộ ra một nụ cười.

- *Hắc hắc, buổi tối hôm qua có nhớ ta hay không?*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ cười híp mắt nói, đưa một tay ôm lấy nàng vào ngực. Vươn tay còn lại bắt được một cục tròn tròn trên ngực. Hàn Thi Vũ nhất thời một mảnh đỏ bừng.

- *Nếu anh cứ như vậy... Tần Thiên.....sẽ bị phát hiện đó!*

Hàn Thi Vũ xấu hổ nói, nghĩ muốn đẩy Tần Thiên ra, lại bị hắn gắt gao ôm lấy.

- *Không có chuyện gì đâu. Không ai thấy đâu mà. Cho anh hôn một cái nào.*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói, nâng mặt nàng lên, hướng môi nàng hôn tới.

- *Tần Thiên, lăn ra đây cho tao!*

Đột nhiên từ cửa truyền tới một tiếng hét lớn thô bạo, mọi người nhất thời rời rớt nhìn ra cửa. Đang chuẩn bị hôn, Tần Thiên bị giật mình, nhất thời cực kỳ khó chịu. Qua đầu nhìn lại, liền thấy tên nam tử theo đuôi Sở Tương Tương ở Học viện hộ sĩ, Lâm Trạch Giai. Phía sau hắn là một đám côn đồ cắc kè, thần sắc cực kỳ lớn lối.

Đám người này lập tức đi nhanh về phía Tần Thiên. Lâm Trạch Giai cũng bước tới. Thấy Tần Thiên, thần sắc nhất thời căng thẳng, sau đó vung tay lên. Cả đám người bước nhanh về phía Tần Thiên. Tần Thiên lập tức đề Hàn Thi Vũ đi qua một bên.

- *Tìm tao có chuyện gì?*

Tần Thiên nhìn Lâm Trạch Giai bình tĩnh hỏi.

- *Hừ! Người nói đi.*

Lâm Trạch Giai nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói. Lần trước bị Tần Thiên hung hăng làm nhục hắn tức lắm. Sau đó cho người thăm dò lớp học của Tần Thiên, biết được Tần Thiên ở lớp mỹ thuật tạo hình. Lập tức liền dẫn người đi qua, không ngờ tìm mãi vẫn không thấy Tần Thiên. Mà buổi sáng nay có người nói cho hắn biết Tần Thiên đã tới, lập tức hắn liền dẫn người qua. Chuẩn bị hảo hảo làm nhục Tần Thiên một phen.

- *Tao làm sao biết? Mày tìm tao chứ có phải tao tìm mày đâu? Chẳng lẽ...mày đồng tính? Hắc hắc, nếu thế thì không được rồi, tao không thích nam nhân.*

Tần Thiên nhìn Lâm Trạch Giai xấu hổ nói. Trong nháy mắt, toàn trường cười vang lên, Lâm Trạch Giai sắc mặt trầm xuống.

- *Khốn kiếp, còn dám giễu cợt tao, có tin tao đập mày thành tàn phế không?*

Lâm Trạch Giai nhìn Tần Thiên căm giận nói, vung tay lên. Lập tức đám người kia đi qua vây lại. Tên nào tên nấy tay cầm hung khí, ánh mắt hung hăng nhìn Tần Thiên.

- *Nơi này chính là trường học, chúng mày muốn làm gì?*

Tần Thiên nhìn Lâm Trạch Giai nói.

- Hừ! Trường học thì thế nào? Nhãi con, hôm nay tao tới là để cho mày biết, mày sau này cách xa Tương Tương một chút. Nếu không nghe lời thì hậu quả tự gánh lấy. Còn nữa, lần trước mày đánh người của tao, hôm nay tao không đánh mày nhưng mày phải quỳ ở chỗ này. Trước mặt mọi người dập đầu nhận sai trước tao. Tao liền không so đo nữa. Nếu không tao liền phế mày. Nguồn truyện: Truyện FULL

Lâm Trạch Giai nhìn Tần Thiên vô cùng lớn lối mà nói.

- Thật sao? Tao đây không muốn quỳ đây, mày ngon thì vào đây mà phế!

Tần Thiên nhìn Lâm Trạch Giai lạnh lùng nói, không sợ hãi tí nào.

- Khá lắm, thẳng nhãi, mày lớn lối lắm. Lên, đánh cho hấn chết.

Lâm Trạch Giai chỉ vào Tần Thiên, hướng đám người quát lên. Lập tức những tên xung quanh lập tức đánh tới.

- Mày nghĩ đám phế vật này đánh được tao à... mà còn nữa, bỏ mẹ cái kiểu xưng hô như bố người khác đi, tưởng hơn tao vài tuổi thì hay lắm à?!

Tần Thiên nhìn bảy, tám tên cầm ống tuýp khinh thường nói.

- Hừ! có thể hay không thử một chút sẽ biết. Mau ra tay, đánh hấn thật thâm cho tao. Tao muốn một chân của nó.

Lâm Trạch Giai hướng về phía đám du côn la lớn. Những tên du côn này lập tức liền hướng Tần Thiên đánh tới.

- Hừ! một đám muốn chết!

Tần Thiên hừ lạnh, mạnh mẽ động thân, nhanh chóng hướng đám côn đồ xông lại, tốc độ cực nhanh. Thật giống như là một đoàn ảo ảnh. Trong nháy mắt liền hiện ra trước mặt đám du côn, mạnh mẽ một quyền hung hăng hướng mặt đám kia nện xuống.

Bùm bụp

Aaaa...

Một tiếng hét thảm vang lên. Trong nháy mắt, một tên du côn bị đánh bay ra ngoài, xương mũi bị một quyền của Tần Thiên nện gãy. Khuôn mặt tóa, té trên mặt đất không ngừng rên rỉ.

- Muốn chết!

Một tên du côn khác thấy đồng bạn mình bị một quyền đánh trọng thương. Nhất thời giận dữ, vung ống tuýp trong tay, đập thẳng tới đầu của Tần Thiên, tựa hồ muốn lấy mạng hấn vậy.

- Hừ! Mày mới muốn chết!

Tần Thiên quát lạnh nói. lắc mình một cái nhanh chóng tránh qua, sau đó vọt tới bên cạnh hấn, một tay bắt lấy cổ tay của tên lưu manh, dùng sức vặn, nhất thời một tiếng crack vang lên. Cổ tay tên lưu manh bị gãy lìa, ống tuýp rớt ra. Một tay khác của Tần Thiên nhanh chóng bắt được ống tuýp, đâm mạnh xuống xuyên thủng đùi tên lưu manh.

AAA

Tên lưu manh phát ra tiếng hét so với tiếng giết heo còn thảm hơn. Cả người lập tức quỳ trên mặt đất. Chiếc quần jeans trong nháy mắt liền nhuộm đầy máu tươi, cực kỳ bắt mắt.

Những tên lưu manh khác vừa nhìn thấy Tần Thiên không cần tới hai phút đã đánh bại hai người thì không khỏi có chút kinh hãi, quên cả xông lên.

Lâm Trạch Giai bên cạnh nhìn cũng cảm thấy hoảng sợ. Không nghĩ tới Tần Thiên lại đánh nhau tốt như vậy. Đã thương hai người mà một chút thương tổn cũng không có. Đây là loại người gì a.

- Mau, các người mau lên cho ta, sẽ có tiền thưởng hậu hĩnh.

Lâm Trạch Giai nhìn những tên lưu manh kia hô lớn. Nhưng đám đó vẫn không có động tĩnh.

- Khốn kiếp, các người lên phế bấp đùi hấn cho ta. Ta cho mười vạn.

Lâm Trạch Giai cả giận nói. Sau khi nói vậy, mấy tên lưu manh không nói hai lời, lập tức hướng tới Tần Thiên đánh tới. Mười vạn đồng a, đó cũng không phải là số tiền nhỏ.

- *Hừ! Có tiền mà không có mạng để dùng thì tiền làm gì.*

Tần Thiên cười lạnh nói, xông thẳng vào đám du côn, tốc độ lần này lại nhanh hơn.

- *Đi chết đi!*

Tần Thiên phần nộ quát, mạnh mẽ vung chân đá nát tiểu JJ của một tên. Sau đó đạp văng hẳn đi, đập trúng vào một tên khác. Ông tuýt trong tay tên phía sau lập tức đâm vào lỗ đít tên phía trước trong phút chốc tên bị chọc liên ass nở hoa, ngất ngay lập tức.

Mà Tần Thiên cũng không quản nhiều như vậy. Tốc độ không giảm, động tác không ngừng. Trực tiếp hướng đám còn lại đánh tới. Một trận ẩu đả trôi qua cả bốn năm tên đều đo ván. Hoặc là gãy tay hoặc là đứt chân hoặc là cả chân với tay đều gãy. Nháy mắt xung quanh chỉ còn lại hai tên du côn. Hai tên đó nhìn Tần Thiên với ánh mắt giống nhau, như gặp quỷ vậy, cực kỳ sợ hãi.

- *Còn chúng mày nữa, cũng đi chết đi.*

Tần Thiên quát lên, lập tức liền muốn xông qua. Hai tên lưu manh phác thông một tiếng không ngần ngại quỳ xuống.

- *Đại ca tha mạng, chúng em nhận thua. Đừng có giết chúng em, đừng có giết chúng em a!*

Hai tên lưu manh quỳ trên mặt đất xin tha thứ.

- *Hừ! Tha cho chúng mày? Có thể sao?*

Tần Thiên nhìn bọn hắn cười lạnh nói, mạnh mẽ nhấc chân, hung hăng đá văng hai tên ra xa, hai tên cũng ngất nốt.

Lâm Trạch Giai ở bên cạnh nhìn thấy hết thảy, khuôn mặt dần ra, miệng há hốc, không biết đang nghĩ đến cái gì...

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Cướp bãi

- Mày... mày đừng có tới đây. Đại ca tao là lão đại Phi Xa bang. Động vào tao mày sẽ chết vô cùng thảm đấy!

Lâm Trạch Giai nhìn Tần Thiên khẩn trương nói. Tần Thiên cũng không thèm để ý tới, xách cổ hắn lên rồi hung hăng và cho vài cái, họ Lâm bị đánh thì kêu oai oái như lợn bị chọc tiết.

Mà Tần Thiên căn bản không định tha cho nó hôm nay, nên càng đánh càng mạnh, tát cho ngã xuống rồi lại xách cổ lên tát tiếp, tát cho răng rơi đầy đất máu tuôn đầy mồm, mặt cũng vụn vỡ không ra cái hình thù gì nữa.

- *Hừ! Đã cho một cơ hội lại còn muốn tới tìm chết!*

Tần Thiên nhìn Lâm Trạch Giai lạnh lùng nói. Sau đó gọi bảo vệ tới nói là bắt được côn đồ.

Bảo vệ trưởng rất nhanh đã tới nơi. Nhìn thăm trạng trên mặt đất không khỏi nhũn mày, sau đó mang những người này ra ngoài.

Trò hề kết thúc. Mọi người trong lớp nhìn Tần Thiên càng thêm sợ hãi.

Không lâu sau chuông vào lớp vang lên, tiết học bắt đầu.

Hai tiết buổi trưa rất nhanh qua đi, còn lại hai tiết thể dục. Sau giờ học, một nhóm nam sinh chạy vội ra ngoài. Bởi vì hôm nay khoá thể dục là môn bơi lội. Đám sắc lang lần trước nếm được ngon ngọt, giờ phút này kích động đến quên cả cha mẹ. Sau giờ học, lập tức hướng khu bơi lội chạy đi.

Tần Thiên cùng Hàn Thi Vũ cùng đi vào khu bơi lội. Lúc vào trong, hai mắt Tần Thiên nhất thời sáng rực. Bởi vì trong khu hồ bơi đang có rất nhiều mỹ nữ mặc bikini như ở khu du lịch vậy. Còn có một vài người ngồi bên bờ nghịch nước. Các mỹ nữ này vóc người đẹp vô cùng, trước lối sau lúm, cực kỳ dụ nhân.

- *Con mẹ nó, câu nói kia quả không sai. Đại học đúng là thiên đường của sinh viên a.*

Tần Thiên nhìn mỹ nữ xung quanh rất là cảm thán nói.

- *Sắc lang, không cho nhìn!*

Hàn Thi Vũ thấy Tần Thiên chăm chăm nhìn những mỹ nữ áo lót kia. Lập tức liền bắt mắt kéo tay áo của hắn nói.

- *Khụ khụ, đừng dùng ánh mắt của kẻ phạm phu mà đánh giá, anh nhìn là nhìn theo góc độ nghệ thuật, góc độ thời trang, nếu em mặc vào anh khẳng định còn nhìn kỹ hơn nữa.*

Tần Thiên nghiêm túc nhìn Hàn Thi Vũ mà nói.

- *Xuy, sắc lang đang nghĩ bậy bạ gì đó.*

Hàn Thi Vũ mặc cỡ đồ chật chỉ vào vùng phía dưới đang cộm lên của Tần Thiên. Tần Thiên cúi đầu nhìn, nhất thời lúng túng. Nhưng trong nháy mắt khôi phục cảnh giới mặt không đỏ tim không rung.

- *Đó là vì ta mặc nhiều quần thôi.*

Tần Thiên có chết cũng không thừa nhận. Da mặt dày có thể sánh với con nòng nọc được rồi.

- *Đi!*

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên khinh bỉ nói, xoay người đi về phía giáo viên dạy thể dục, chuẩn bị tập trung. Tần Thiên nhìn một chút rồi cũng đi theo.

Lão sư dạy bơi lội đã đổi thành nữ. Nàng đại khái khoảng hai sáu hai bảy tuổi. Bộ dáng cực kỳ xinh đẹp, thành thực hấp dẫn. Khí chất mỹ nhân, vóc người lại có lồi có lõm đầy đủ. Nhất là nàng còn mặc một thân bikini, không chút cổ kị nào khi nhìn thấy đám sắc lang xung quanh. Đám sắc lang chỗ ấy sung to lên, có người kìm lòng không được, sẽ đem tay cho vào đũng quần định làm gì đó...

Tần Thiên vẫn chưa nhìn mỹ nữ bikini ở khoảng cách gần như vậy. Hai mắt không khỏi gắt gao nhìn kỹ, nhìn mỹ nữ lão sư chỗ trước ngực có hai cục tròn tròn ngạo nghệ vươn cao, trắng tinh khiết như bánh bao, đến nước miếng cũng chảy ra.

- *Không cho nhìn, sắc lang!*

Hàn Thi Vũ thấy Tần Thiên sắc sắc nhìn lão sư, rất là khó chịu đưa tay hung hăng bấm lên hông của Tần Thiên, khiến hắn đau đến nhe răng nhếch miệng.

- *Tốt lắm. Chào các bạn học, tôi là lão sư bơi lội mới của mọi người, tên là Dư Kiều. Hi vọng mọi người hợp tác với tôi và có một khóa học vui vẻ.*

Mỹ nữ lão sư khẽ mỉm cười nhìn mọi người. nụ cười làm cứng lên bao tiểu đệ đệ...

- *Lão sư, chúng ta nhất định sẽ rất vui vẻ.*

Phạm Kiến kích động hô lớn.

- *Đúng đấy. Lão sư, người thật xinh đẹp a!*

Một đám sắc lang rồi rít ồn ào, Dư Kiều mỉm cười đáp lại.

- *Tốt lắm, mọi người đi phòng nghỉ để thay y phục đi. Nơi đó có người chờ sẵn, lấy y phục rồi đổi lại cho tốt. Sau đó tập trung lại đây.*

Dư Kiều nhìn chúng nhân nói. Lập tức một nhóm người rồi rít hướng phòng nghỉ chạy đi.

Ở đó đã có một bác gái khoảng bốn mươi tuổi đang phân phát y phục. Mọi người rồi rít qua lấy y phục. Nữ sinh là một bộ bikini, nam sinh chỉ có một cái quần cụt. Sau khi đã lấy hết y phục, mọi người liền hướng phòng thay quần áo đi tới.

Rất nhanh, một đoàn sắc lang đã đi ra. Mọi người chờ ở cửa phòng thay đồ nữ, mê đắm nhìn cánh cửa, chờ các mỹ nữ bikini đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát, cửa liền mở ra. Lập tức mọi sắc lang hai mắt đều sáng lên, hận không thể lập tức nhào tới. kết quả người đầu tiên bước ra khiến cả đám suýt học máu. Mụ nội nó, cũng là nữ nhân nhưng lại là một cái thùng phi di động, cả sẹo cũng lộ ra mồn một, lại thêm mặt đỏ ửng, lừ lừ à?

- *Hừ! Sắc lang đáng ghét, nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy mỹ nữ bao giờ à?!*

- Ngón tay tạo một thế Lan Hoa Chi (Biên: ngón trỏ cong lên, ngón cái với ngón giữa chạm nhau, hai ngón còn lại để tự nhiên, giống như cách vung vẩy tay của bọn thái giám í), nhìn mọi người, quyen rũ hứ một tiếng, xoay người lắc lắc vòng eo thùng phuy mà phong tao rồi đi.

- *Mẹ nó, mắt ta sắp mù rồi!*

- *Đau mắt hột rồi!*

- *Mắt bị cườm rồi!*

- *Tiểu đệ bị teo rồi!*

Mọi người nhất thời học máu hét lớn.

Bất quá qua một lát, những nữ nữ chân chính đã đi ra. Mọi người bộ dáng xấu hổ, gắt gao che lấy bộ ngực nhưng làm thế chỉ càng khiến người ta sôi máu hơn thôi. Thấy đám sắc lang đang rối rít giờ sùng, đám nữ sinh hoảng sợ kêu to, rối rít mắng sắc lang, xấu hổ bỏ chạy.

- *Tốt lắm, tốt lắm. Tất cả mọi người đứng vững, không nên đùa giỡn nữa. Sẽ có thời gian cho mọi người chơi đùa sau.*

Dư Kiều nhìn chúng nhân nói. Mọi người lập tức yên tĩnh lại.

- *Tốt, mọi người trước hết nghe ta nói. Bơi lội nhất định phải chú ý an toàn, không được bơi lặn. ngàn vạn lần không được tiến vào khu nước sâu. Nếu bị trượt rớt không nên cố gắng nổi mà phải giữ tay hồ to cứu mạng là được. Biết chưa nào?*

Dư Kiều hô.

- *Đã biết!*

Mọi người đồng thanh trả lời.

- *Tốt. Vậy kể tiếp chúng ta khởi động một chút. Sau khi khởi động, ta dạy cho mọi người các phương pháp bơi lội thông dụng. Hiện tại mọi người dẫn hàng, cách nhau một sải tay nào. Chuẩn bị khởi động!*

Dư Kiều nhìn chúng nhân nói. Mọi người lập tức phân tán ra. Sau đó Dư Kiều liền bắt đầu chỉ mọi người cách khởi động.

Những tên sắc lang nghe như vậy, bắt đầu gắt gao nhìn mong nữ sinh phía trước. Nước miếng chảy ròng ròng.

Lúc này, tại cửa sân vận động, một đám nữ sinh đi đến. Người dẫn đội chính là người trạc tuổi Dư Kiều. Nhưng vóc dáng kém Dư Kiều quá xa. Quả thật chính là sự khác biệt của Phụng ty cùng Lưu Diệc Phi. Nhất là nàng có một ít răng nanh lộ ra ngoài, nhìn qua cực kỳ hung hãn, bộ dáng giống dân chợ búa vậy. Người nào bị nàng hôn một cái chắc ít nhất phải bay một miếng thịt. Bất quá phía sau nàng có một vài nữ sinh cũng rất là đẹp, vóc người khá được, bộ dáng xinh đẹp.

Đám người kia đi tới gần, cuối cùng dừng trước mặt lớp Tần Thiên.

- *Dư Kiều, khu bơi lội này đội tuyển bơi lội muốn dùng để huấn luyện, phiền các người lần sau lại hãy tới.*

Nữ nhân răng nanh bộ dáng ngạo nghễ nhìn Dư Kiều nói, nhìn qua cực kỳ bá đạo.

- *Xin lỗi, Lưu lão sư. Đây là khóa học của chúng ta. Hơn nữa người nhìn xem. Chúng ta đã thay đổi y phục, đổi lại rất phiền phức. Khởi động cũng đã xong. Đội tuyển bơi lội không thể muộn hai tiết sao, chỉ bằng các người về trước rồi xếp chiều quay lại.*

Dư Kiều nhìn nữ nhân răng hô nói.

- *Không được, hiện tại sắp tới đại hội thể dục thể thao của sinh viên đại học rồi, nhất định phải gia tăng huấn luyện. Một phút cũng là thời gian, các người đi mau.*

Nữ nhân răng hô lạnh lùng cự tuyệt nói.

- *Lưu lão sư, đây là hai tiết học đầu tiên của ta, nếu không ta đã nhường cho người rồi. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm com.*

Dư Kiều nói tiếp.

- *Không được! Làm thế nào luyện tập như vậy người phải chịu trách nhiệm a. Mà người chịu trách nhiệm được không? Các người những người này bơi qua bơi lại cũng chẳng để làm gì, thuận tuý là lãng phí thời gian mà thôi, nhanh chóng thu dọn đồ đạc đi.*

Nữ nhân răng hô nhìn Dư Kiều nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Đánh cuộc

- Là ai dám mắng ta?

Nữ nhân rằng hô hướng về phía đám người khoa mỹ thuật tạo hình la lớn, lửa giận ngút trời. Nhưng không có ai trả lời bà ta. Mọi người không hèn mà cười lớn lên. Nữ nhân rằng hô tức đến phát run.

- *Tất cả cắt cho ta! Đội tuyển cần huấn luyện, đừng có đứng ở đây mà cản trở.*

Nữ nhân rằng hô cả giận nói.

- *Tại sao phải đi? Đội tuyển bơi lội các người là người bộ chúng ta không phải là người sao? Chúng ta cũng đóng học phí tới đây học. Nếu là cùng đóng học phí như nhau thì phải có cùng đãi ngộ. Tại sao chúng ta phải đi phải như người nói? Người cho rằng đây là trường do người mở à?*

Tần Thiên đi lên trước một bước, nhìn nữ nhân rằng hô lạnh lùng nói. Một câu mắng vừa rồi là từ hán mà ra.

- *Đúng đấy. Tại sao phải đi? Các bạn học, chúng ta kiên quyết không đi!*

Phạm Kiến đứng dậy giơ quả đấm, hô hào mọi người. Lập tức đám người phía sau rít tở về không muốn đi.

- *Các người ... Hừ! Dư Kiều, làm chậm trễ chuyện huấn luyện của chúng ta dẫn đến thua trận đấu. Người chịu trách nhiệm được sao?*

Nữ nhân rằng hô nhìn Dư Kiều cả giận nói.

Dư Kiều đã khó chịu nữ nhân rằng hô này từ lâu rồi. Lúc trước hai người đã có nhiều mâu thuẫn lớn. Bất qua Dư Kiều không cùng nàng so đo. Không nghĩ tới hôm này lại dẫn người tới gây sự. Dư Kiều cũng nhịn không được nữa.

- *Hừ! Lưu lão sư, đây là tiết học cũng chúng ta. Coi như là hiệu trưởng tới cũng vô dụng. Mặc dù đội tuyển bơi lội có quyền tạm thời trưng dụng khu bơi lội, nhưng chỉ có buổi tối, không phải là ban ngày.*

Dư Kiều nhìn thẳng nữ nhân rằng hô, lạnh lùng nói.

- *Đúng thế đúng thế... Nguồn: <http://truyenfull.vn>*

Rào rào rào rào

Dư Kiều vừa nói xong lập tức khoa mỹ thuật tạo hình rít rít hưởng ứng. Nữ nhân rằng hô tức thì mặt đen lại. Dư Kiều nói không sai. Các nàng quả thật chỉ buổi tối mới có thể độc chiếm khu bơi lội. Trong lúc nhất thời nàng cũng không biết nói gì cho phải.

- *Hừ! Đám người các người bơi qua bơi lại cũng không được gì, có cần phải cố chấp vậy không? Hay là trở về hảo hảo mà học chuyên ngành của mình đi.*

Một nữ sinh trong đội tuyển khinh thường nhìn về khoa mỹ thuật tạo hình.

- *Đúng đấy! Có bản lĩnh cùng chúng ta đánh cuộc. Các người nếu thắng thì chúng ta lập tức đi.*

Một nữ sinh khác âm dương quái khí nói. Thanh âm cực kỳ chói tai. Khoa mỹ thuật tạo hình vừa nghe thì rất bất mãn.

- *Các người thiếu nào à? Dân chuyên nghiệp đi đòi đánh cuộc với dân nghiệp dư. Các người không biết xấu hổ như vậy à? Ta nghi ngờ không biết lúc mẹ người sinh người ra có phải đã sinh nhầm cửa nên não không đủ to?*

Người khoa mỹ thuật tạo hình lập tức phản kích nói. Người nói là một nữ sinh so với thùng phi đi động ban này không phân cao thấp.

Lời này vừa nói ra. Người khoa mỹ thuật tạo hình lập tức hảo cảm với nàng tăng gấp đôi. Mà người đội tuyển bơi lội sắc mặt lập tức tối sầm.

- *Đúng vậy, có bản lĩnh thì cùng chúng ta đánh cuộc. Nếu thắng thì lập tức chúng ta tùy các người xử trí. Các người dám hay không dám?*

Nữ nhân rằng hô lập tức đón lấy mà nói.

- *Thực con mẹ nó không biết nhục. Lời như vậy mà cũng nói bắn ra được, đúng là sinh nhầm cửa mà.*

Tần Thiên nhất thời không nhịn được, lập tức hướng nữ nhân rằng hô mắng. Nữ nhân rằng hô sắc mặt lập tức đại biến. Bất quá lần này không có bộc phát, mà là nhịn trở về.

- *Hừ! Có bản lĩnh thì đánh cuộc, chửi bới làm gì cho mỗi mồm. Dư Kiều, người sợ sao? Người nếu sợ thua thì đừng đứng đó nữa. Dù sao người luôn luôn không bằng ta.*

Nữ nhân rằng hô nhìn Dư Kiều vẻ mặt khiêu khích mà nói.

- *Lão sư, đánh cuộc thì đánh cuộc. Chúng ta không sợ bọn nó a. Ta cũng không tin chúng ta thất bại.*

Phạm Kiến hô lớn.

- Mọi người nói đúng đó. Dù là đội tuyển bơi lội thì thế nào. Bất qua so với chúng ta thì uống nhiều hơn mấy lần nước thôi. Không có gì đặc biệt. Ta cũng không tin chúng ta thất bại. Mọi người nói có đúng không?

Phạm Kiến quay đầu lại nhìn mọi người nói. Kết quả mọi người yên lặng cúi đầu, không nói gì. Phạm Kiến nhất thời vẻ mặt lúng túng. Đội tuyển bơi lội liền cười lớn.

- Chúng ta không thể đánh cuộc.

Dur Kiều cự tuyệt nói. Nàng biết thực lực của đội tuyển. Mọi người không thể tuyệt đối không thắng được.

- Đánh cuộc đi! Tại sao không?

Tần Thiên trực tiếp quát to, thanh âm cực lớn. Hù dọa tất cả mọi người, toàn bộ nhìn về phía Tần Thiên.

- Nếu bọn chúng đã khi dễ lên đầu rồi, chẳng lẽ còn để bọn chúng tiếp tục làm vậy sao? Các ngươi nguyên ý sao? Các ngươi nếu không dám đánh cuộc, thì còn có tôn nghiêm không? Chúng ta coi như thua thì thế nào? Thua cũng không mất mặt. Nhưng nếu là như con rùa đen, đối mặt với một đám nữ nhân khiêu khích mà không dám lên tiếng. Đó mới là mất mặt. Nếu truyền ra ngoài thì khoa mỹ thuật tạo hình chúng ta sau này như thế nào còn có thể đặt chân trong trường? Các ngươi nói có đúng không? Hôm nay, không quản các ngươi có dám hay không, ta chấp nhận đánh cuộc. Bởi vì ta không muốn bị người khác nói là con rùa đen. Các ngươi có muốn bị gọi vậy không?

Tần Thiên nhìn về mọi người khoa mỹ thuật tạo hình, lớn tiếng nói.

- Không muốn!

Hàn Thi Vũ là người thứ nhất ủng hộ Tần Thiên.

- Không muốn!

Lập tức có thêm một người nữa ủng hộ Tần Thiên.

- Chúng ta sẽ đánh cuộc!

Rất nhanh một người rồi lại một người đứng dậy. Rất nhanh gần như toàn bộ khoa đứng ra ủng hộ Tần Thiên. Có thể thấy là sức hiệu triệu của Tần Thiên rất cường hân.

- Rất tốt, gặp bọn người này là cứ phải cứng rắn vào mới được.

Tần Thiên nhìn chúng nhân lớn tiếng nói.

- Chính xác!

Người khoa mỹ thuật tạo hình đồng tâm hô lớn hù dọa đội tuyển bơi lội và cả Dur Kiều, đồng thời ai nấy cũng âm thầm bội phục Tần Thiên.

- Tốt. Nếu tất cả mọi người đã đồng ý. Vậy chúng ta lập tức đánh cuộc. Các người nếu thắng, lão sư liền đi xem phim với các người.

Dur Kiều nói, còn tặng kèm một phần thưởng cực kỳ hấp dẫn. Theo nàng đi xem phim, cùng một mỹ nữ ước hẹn. Những sắc lang kia nghe vậy lập tức máu nóng sôi trào.

- Hừ! Không biết sống chết, ta sẽ cho các ngươi đẹp mặt.

Nữ nhân răng hô nhìn mọi người khoa mỹ thuật tạo hình. Khuôn mặt khinh thường.

- Người không biết sống chết là người.

Tần Thiên nhìn nữ nhân răng hô cười lạnh nói. Câu này vừa nói ra, nhất thời dọa nữ nhân răng hô kêu lên một tiếng. Nàng nói rất nhỏ, sao Tần Thiên có thể nghe được. Nàng cực kỳ khiếp sợ.

- Tốt, các ngươi đã dám cùng chúng ta tranh tài. Ta nói quy củ một chút. Đánh ba thắng hai. Cho các ngươi chọn kiểu bơi, bởi thế đừng nói chúng ta khi dễ các ngươi. Trận đầu chúng ta sẽ phái ra đội viên yếu nhất. Các ngươi có thể phái ra người mạnh nhất, coi như lão sư của các ngươi cũng có thể ra trận cho các ngươi thắng một lần. Nếu thua quá thảm lại bảo chúng ta khi dễ các ngươi. Hai trận cuối chắc chắn phải là học sinh.

Nữ nhân răng hô nhìn người khoa mỹ thuật tạo hình nói, ý tứ khinh thường người khoa mỹ thuật tạo hình rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 130: Bơi

- Hừ! Bớt sàm ngôn đi. Bắt đầu nào.

Một nữ sinh đội tuyển bơi lội nói. Đối mặt với người khoa mỹ thuật tạo hình, nàng căn bản không để vào mắt. Nàng là người đầu tiên dẫn đầu mọi người đứng dậy.

- Bên các người là ai tới? Lão sư các người tới đây cũng được nếu không không thắng nổi một trận thì xấu hổ lắm a. Bất quá cho dù lão sư các người tới cũng chưa chắc thắng được.

Nữ nhân thi trận đầu ngạo nghễ nói. Không để người khoa mỹ thuật tạo hình vào trong mắt.

- Các em có ai lên không?

Dư Kiều nhìn chúng nhân nói. Mọi người nhất thời lắc đầu. Tuy mọi người ủng hộ tranh đấu nhưng thực lực thì làm gì được bao nhiêu, lên cũng chỉ làm mất mặt mà thôi.

- Lão sư, hay là cô lên đi, đánh phủ đầu bọn chúng.

Tần Thiên nhìn Dư Kiều nói.

- Đây...

Dư Kiều có chút khó khăn. Nàng là lão sư. Cho dù có thắng cũng không vinh quang.

- Được rồi! Dư Kiều, người bớt giả bộ đi. Còn không nhanh ra thi đấu. Ta còn không biết người à. Nói nhiều như vậy để cho người ra thi đấu thôi. Còn bày đặt khiêm tốn gì nữa.

Nữ nhân răng hô nhìn Dư Kiều về mặt ti bỉ, dùng giọng âm dương quái khí nói.

- Thi đấu thì thi đấu. Răng hô chết tiệt, ta mà sợ người à. Cần thận thua đừng có khóc đó!

Dư Kiều không nhịn được mắng. Nữ nhân răng hô tức giận nhưng cũng không bộc phát.

- Tốt. Hai người các người đứng vững chưa? Ta đếm 1....2.....3... Bắt đầu. Một vòng qua lại là thắng.

Nữ nhân răng hô nhìn hai người nói. Hai người lập tức chuẩn bị kỹ càng.

- 1...2...3..Bắt đầu!

Hừ!

Hừ!

Hai người lập tức nhanh chóng nhảy xuống nước, bơi về hướng đối diện. Dư Kiều không hổ là lão sư. Tốc độ không phải là nhanh bình thường, thể bơi cũng rất ưu nhã. Cả người giống như là cá. Nhanh chóng hướng bờ bên kia bơi đi. Nữ sinh bên cạnh tốc độ cũng nhanh nhưng vẫn chậm hơn nửa thân người.

Khoa mỹ thuật tạo hình thấy Dư Kiều vượt lên đầu, lập tức cao hứng hô to.

- Dư lão sư, cố gắng lên!!!

- Dư lão sư, cố gắng lên!!!

- Dư lão sư, cố gắng lên!!!

Người khoa mỹ thuật tạo hình chính tề hô lớn. Đội tuyển bơi lội sắc mặt rất khó nhìn. Bởi vì người của các nàng chậm hơn Dư Kiều đến nửa thân người.

- Hừ! Đáng ý cái gì, mới là trận đầu thôi.

Đội tuyển bơi lội nhìn về khoa mỹ thuật tạo hình khinh thường mà nói.

Dur Kiêu rất nhanh liền chạm tới bờ bên kia xong nhanh chóng xoay người lại. Nữ sinh cũng theo sát phía sau, vẻ mặt cố hết sức. Vẻ mặt lớn lối khi này hoàn toàn mất hút, thay vào đó là một loại tức giận cùng không cam lòng. Ấ không nghĩ tới lại bị Dur Kiêu kéo ra một khoảng cách lớn như vậy, có khác nào vẫ thẳng vào mặt ả.

Tốc độ bơi của Dur Kiêu rất là nhanh. Thoáng một cái đã bơi hơn nửa khoảng cách rồi. Rất nhanh sẽ tới đích. Mà nữ sinh kia còn cách một nửa thân người. Mắt thấy thắng lợi sẽ thuộc về khoa mỹ thuật tạo hình. Mọi người đều hưng phấn cả lên.

A!

Đột nhiên, Dur Kiêu la to. Chân trái mạnh mẽ rút lại. Cả người lập tức chìm xuống. Người khoa mỹ thuật tạo hình nhất thời cả kinh.

- *Không tốt. Chuột rút!*

Tần Thiên thầm nghĩ. Lập tức không nói 2 lời, mạnh mẽ nhảy vào nước. Nhanh chóng xài kiểu bơi của chó. Vươn cánh tay ôm Dur Kiêu từ phía sau, kết quả không cẩn thận, bàn tay to trực tiếp trùm lên bộ ngực cao vút của Dur Kiêu. Tần Thiên nhất thời ngẩn ra, vội vàng buông ra. Một lần nữa quơ tay ôm eo nhỏ của Dur Kiêu, hướng bờ bơi lại.

Mà nữ sinh kia cũng không vì Dur Kiêu bị thương mà ảnh hưởng, vẫn bơi nhanh chóng về đích. Lên bờ, Tần Thiên theo sát ở phía sau, đỡ Dur Kiêu lên bờ.

- *Lão sư, thả lỏng, buông tay, không nên lộn xộn.*

Tần Thiên nhìn Dur Kiêu nói. Sau đó đem Dur Kiêu đầu gối chặn lại, 1 tay dùng sức nâng chân nàng lên cao, kéo dẫn cơ bắp chân ra. Dur Kiêu khởi động rất kỹ nhưng không nghĩ tới lại bị chuột rút.

- *Tốt. Hiện tại ta tuyên bố. Ván đầu tiên, đội tuyển bơi lội thắng.*

Nữ nhân răng hô cười lớn tuyên bố.

- *Không công bằng, lão sư chúng ta bị thương.*

- Đúng vậy. Không được tính. Đây là ngoài ý muốn.

Lập tức người khoa mỹ thuật tạo hình rồi rút hô lớn, tỏ vẻ bất mãn không phục.

- *Hừ! Trong trận đấu phải suy tính đến chuyện ngoài ý muốn. Ai bảo người không chuẩn bị kỹ. Ở thế vận hội Olympic cũng như vậy, chuột rút là coi như thua.*

Nữ nhân răng hô cười lạnh nói.

- *Mọi người không nên cãi cổ. Thua thì thua, không có chuyện gì lớn. Kế tiếp còn hai ván nữa.*

Dur Kiêu nhìn mọi người nói. Chân nàng đã không có chuyện gì rồi.

- *Đúng vậy. Không cần phải tranh luận. Còn tới hai ván lận.*

- Nhưng là chúng ta sao có thể so sánh với bọn họ.

Một người nói. Lão sư là người lợi hại nhất còn thua thì ai có thể thắng được.

- *Mọi người ai nguyện ý lên đấu?*

Dur Kiêu nhìn mọi người nói. Mọi người lập tức lùi về phía sau không nói lời nào. Dur Kiêu nhất thời vẻ mặt thất vọng.

- *Như thế nào? Không ai dám ra nữa à? Sao không nhận thua đi. Dù sao cũng là tự chuốc lấy nhục nhã. Chúng ta cùng lắm sẽ không nói ra ngoài đấu. Ha ha ha!*

Nữ nhân răng hô đắc ý nói. Đội tuyển bơi lội cũng giễu cợt cười lớn lên.

- *Người...*

Dur Kiêu yếu ớt nói không ra lời.

- *Đắc ý cái gì. Răng hô chết tiệt, lớn lên khó coi như vậy mà còn dám cười lớn tiếng sợ người khác không biết hàm răng của người à? Tiểu gia không lên tiếng các người nghĩ là thắng rồi à? Mơ giữa ban ngày đi?*

Tần Thiên nhìn bọn đội bơi thần nhiên nói.

Nữ nhân rằng hô bị Tần Thiên nói như vậy sắc mặt nhất thời đại biến, vẻ mặt âm trầm nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói:

- *Vậy ngươi tới thi đấu đi. Ít nói nhảm một chút.*

- Hừ! Còn cần ngươi nói à, rằng hô chết tiệt. Hai ván kế tiếp lão tử tiếp hết. Cho người lợi hại nhất ra đi, lão tử muốn đem các ngươi hành tới chết đi sống lại.

Tần Thiên nhìn nữ nhân rằng hô khinh thường nói. Lời này vừa ra khiến cho sóng to gió lớn.

- *Ha ha ha.. chết cười mất. Ngươi muốn thi đấu cùng người lợi hại nhất? Ta không nghe lắm chứ?*

Nữ nhân rằng hô chỉ vào Tần Thiên chế giễu, lớn lối nói.

- *Nói mạnh miệng không sợ đau đầu lưỡi à, cùng người mạnh nhất của chúng ta thi đấu, thuần túy là tìm chết.*

- Đúng vậy, chẳng lẽ ngại vừa rồi nhục nhã chưa đủ à?

Đội tuyển bơi lội chầm chọc cười lớn lên.

- *Tần Thiên, anh có đấu được không? Không được cũng đừng có sính cường.*

Hàn Thi Vũ lôi kéo cánh tay của Tần Thiên thấp giọng nói. Nàng cũng không tin được Tần Thiên.

- *Tần Thiên, cậu không nên cậy mạnh. Một trận đánh cuộc thôi, cậu cũng đã có hết sức rồi. Hai ván lận, cậu làm sao chịu được.*

Dư Kiều cũng nói.

- *Đúng vậy, bỏ đi thôi.*

Người khoa mỹ thuật tạo hình cũng ríu rít phụ họa nói.

- *Yên tâm. Những tiểu nhân đặc chỉ này cho tới giờ ta cũng không để vào trong mắt. Mọi người xem ta làm sao thu thập bọn họ.*

Tần Thiên nhìn mọi người tự tin nói.

- *Tiểu tử, ít nói lời vô ích đi. Có bản lĩnh thì lấy ra thi đấu.*

Nữ nhân rằng hô nhìn Tần Thiên cười lạnh nói.

- *Hừ! Thi đấu thì thi đấu, đưa người mạnh nhất của các ngươi ra đây. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm com.*

Tần Thiên đáp lại nói.

- *Tốt. Trương Nghi, ngươi ra đi. Cho hắn biết cái gì gọi là tự rước lấy nhục.*

Nữ nhân rằng hô chỉ vào một nữ sinh cao gầy. Đó là Trương Nghi. Nữ sinh này lập tức liền đứng dậy, rất là khinh thường nhìn Tần Thiên một cái.

- *Tần Thiên, anh có thể thắng được sao?*

Hàn Thi Vũ lôi kéo cánh tay của Tần Thiên, vẻ mặt không tin nói.

- *Anh thắng thì em thưởng gì đây?*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ mê đắm nói khiến nhất thời đỏ mặt.

- *Vậy anh muốn làm sao?*

Hàn Thi Vũ ngượng ngừng nói.

- *Hắc hắc, chúng ta bàn luận một chút chuyện nhân sinh a. Như thế nào?*

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ thấp giọng nói. Sắc mặt Hàn Thi Vũ cực kỳ xấu hổ, thẹn mắng Tần Thiên lưu manh. Bất quá vẫn gật đầu.

- *Tốt. Vậy thì bắt đầu nào.*

Tần Thiên đi tới hồ bơi, nhìn nữ nhân rằng hô nói.

- *Hừ, nghe khẩu lệnh của ta. Chuẩn bị. Bắt đầu!*

Ùm

Nữ nhân răng hô vừa nói. Trương Nghi lập tức nhảy xuống nước, mạnh mẽ bơi về phía trước. Trong nháy mắt liền bơi ra khoảng mười thước, tốc độ hết sức nhanh. Tần Thiên còn ngây ngốc đứng bên cạnh hồ bơi. Chúng nhân nhất thời cũng tròn tròn mắt.

- Bắt đầu rồi sao?!

Tần Thiên gãi gãi đầu nói. Sau đó nhảy xuống nước, xuất ra tư thế bơi kiểu chó. Nữ nhân răng hô nhất thời càng thêm khinh thường. Khoa mỹ thuật tạo hình thì thờ dài trong lòng, trận này không thua không được.

Trương Nghi đang dẫn đầu, sau đó cố ý quay đầu lại xem thoáng. Phát hiện Tần Thiên cách một mình đoạn, nhất thời cực kỳ đắc ý, mạnh mẽ gia tăng tốc độ bơi về phía bờ bên kia. Song khi nâng bơi được vài mét liền nghe phía sau truyền tới tiếng nước chảy khổng lồ, sau đó trên bờ truyền tới tiếng kinh hô. Trương Nghi lập tức quay lại nhìn. Kết quả trong nháy mắt sắc mặt hiện vẻ kinh hãi, không cần thận nuốt hắt mấy ngụm nước.

Giờ phút này Tần Thiên ở phía sau giống như một con cá mập lớn. Mặc dù động tác không đẹp lắm nhưng tốc độ là siêu cấp. Giống như là gắn động cơ phía sau vậy, ùn ùn hướng phía trước vọt tới, nước bắn tung toé. Quả thực giống như một quả ngư lôi.

- Này! Mỹ nữ, người sùng bái ta sao? Thật ra thì ta cũng không giỏi như vậy đâu.

Tần Thiên bơi tới trước mặt Trương Nghi đột ngột dừng lại. Về mặt ngượng ngùng nói. Sau đó mạnh mẽ hướng phía trước vọt đi. Vượt qua Trương Nghi, vươn tay đứng cạnh bờ rồi lấy thể bơi giữa bơi trở về.

Trương Nghi giờ phút này mới kịp phản ứng, lập tức nhanh chóng hướng bờ bên kia bơi đi, đứng cạnh bờ rồi nhanh chóng bơi trở về. Liều mạng đuổi theo sau Tần Thiên, hai người khoảng cách rất nhanh chỉ còn một thân người.

Trên bờ mọi người nhìn hết thấy đã ngây người, Tần Thiên có thể vượt qua người mạnh nhất đội tuyển bơi lội. Mọi người sau khi xác nhận không phải hoa mắt. Bỗng nhiên hưng phấn vỗ tay. Bất qua thấy Tần Thiên sắp bị đuổi kịp thì rất là lo lắng.

Nữ nhân răng hô bên này cũng rất giật mình. Nhưng nhìn thấy Trương Nghi nhanh chóng đuổi theo, cũng dần khôi phục về đắc ý, phảng phất thấy cảnh Trương Nghi vượt xa Tần Thiên.

- Ai ô ô, mỹ nữ, người bơi rất nhanh. Tốt lắm, không chơi với người nữa, ta đi trước.

Tần Thiên vừa bơi vừa nhìn Trương Nghi đang cố gắng đuổi theo phía sau. Nói xong hai chân mạnh mẽ phát lực. Trong nháy mắt, tiếng vang khổng lồ nổi lên bốn phía, bọt nước văng khắp nơi. Tần Thiên một lần nữa giống như ngư lôi, mạnh mẽ bơi nhanh tới. Không tới năm giây đã tới đích.

Trương Nghi thấy vậy suýt thì ngất. Cho rằng mình có thể đuổi kịp Tần Thiên, không nghĩ tới thì ra Tần Thiên cố ý cho nàng đuổi theo. Đây là nhục nhã trắng trợn a.

Trên bờ mọi người cũng vậy. Trong nháy mắt ngây người. Không thể tin được hết thấy. Tần Thiên lại thắng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Cậu Vàng

- Không thể nào! Trương Nghi làm sao mà thua, người rõ ràng ăn gian!

Răng hô không thể tin được hết lớn. Trương Nghi là thành viên xuất sắc nhất đội bơi lội của các nàng làm sao có thể thất bại a.

-Cút đi răng hô! Không chịu thua được thì đừng chơi. Ăn gian cái đầu nhà người ấy. Ta thề vào mà ăn gian. Người nói xem ta ăn gian thế nào, gán phàn lực vào ass à?

Tần Thiên nhìn vào bộ mặt ngu về lờ của răng hô mà phàn bác.

- Đúng đấy! Thua mà không nhận, còn là người sao?!

- Còn là súc sinh sao?!

- Không chịu thua được thì cũng đừng dây dưa, về nhà sửa răng hô đi!

Người bên khoa mỹ thuật nhất thời nhao nhao, nhắm vào răng hô mà mắng, càng mắng càng hăng làm ả giận tím cả mặt.

- *Hừ! Đấu tiếp! Vẫn chưa kết thúc đâu, còn một trận nữa đó!*

Răng hô vô cùng tức tối nói.

- *Đấu thì đấu, sợ người à? Phải thêm một tên lợi hại nhất đến đây để tiểu gia đùa giỡn.*

Tần Thiên nhìn răng hô trêu chọc nói.

- *Lưu lão sư! Ta không phục! Ta muốn đấu lại với hắn, vừa rồi là ngoài ý muốn, lần này chắc chắn thắng.*

Trương Nghi hét lớn, ăn quả đắng bởi Tần Thiên làm cho nàng cực kỳ khó chịu.

- *Hào! Cho người thêm một cơ hội, hảo hảo làm nhục hắn, để cho bọn phế vật kia biết sự lợi hại của chúng ta.*

Răng hô nói, không còn một chút phong phạm lão sư nữa rồi, mở mồm ra là mắng người.

- *Hừ! Chửi chúng ta phế vật à, đã thế đừng trách ca vô tình!*

Tần Thiên khó chịu mà nói.

- *Tần Thiên cố gắng lên! Đánh bại họ đi!*

Hàn Thi Vũ đã chạy tới hôn lên mặt Tần Thiên một cái. Lập tức, những nữ sinh khác cũng ríu rít chạy tới bên Tần Thiên học theo Hàn Thi Vũ cổ vũ làm Tần Thiên cũng có chút hoảng hốt.

- *Tần Thiên đồng học, Lão sư cũng hôn cậu một cái, hảo hảo cố gắng lên nga!*

Dư Kiều cũng đi tới, trực tiếp tặng Tần Thiên một cái hôn môi thật nồng nàn. Đôi môi ướt át cùng với khí tức của nữ nhân làm cho Tần Thiên mềm nhũn cả người.

Những nam nhân bên khoa mỹ thuật vừa nhìn thấy tràng diện này cảm xúc hâm mộ cùng với ghen tỵ nhất thời dâng lên. Cứ nhiên được mỹ nữ lão sư hôn, quả thực là quá ngu rồi.

- *Hừ! Còn chưa thắng đã bắt đầu ăn mừng rồi. Để xem lúc thua còn hót được không!*

Răng hô nhìn Tần Thiên khó chịu mà nói.

- *Đi chết đi răng hô! Thứ như người đoán chừng cả đời cũng không có nam nhân nào hôn, bởi vì bọn họ cũng không dám hôn người, sợ bị người cắn mất môi!*

Tần Thiên đã kích nói.

- *Ha ha ha ha....*

- Người bên khoa mỹ thuật lập tức cười ầm.

- *Người... Hừ! Bắt đầu tranh tài đi!*

Răng hô cố nén lửa giận trong người, cơ hồ sắp trở thành Nhẫn Giả Thần Quy (Ninja rùa) rồi.

- *Hừ! Lần này ta nhất định đáp lại người.*

Trương Nghi nhìn Tần Thiên cả giận nói. Tần Thiên nhìn cũng không nhìn nàng một cái, đi tới bên bể bơi đứng đợi. Trương Nghi nhìn Tần Thiên không để ý tới nàng, lửa giận ngút trời, hai tay gắt gao nắm chặt quả đấm, sau đó cũng đi tới bên bể bơi đứng vững.

- *Tốt! Một, hai, ba, bắt đầu!*

Răng hô hô lớn, cực kỳ kích động, nước bọt bắn ra tung tóe.

- *Ừm!*

- *Ừm!*

Âm thanh của hai người nhảy cầu vang lên. Trương Nghi vừa chạm nước, lập tức phát lực bơi thẳng về phía trước, khởi đầu so với trận một còn nhanh hơn.

Bất quá, Tần Thiên bên này căn bản không thể dùng ánh mắt của người bình thường để phán xét. Bên kia Trương Nghi thoáng cái đã bơi xa ngoài mười

mấy hai mươi thước. Nhưng Tần Thiên còn kinh khủng hơn, vẫn kiêu boi chó kinh người ấy, cặp chân giống như cái chân vịt tàu thủy, mãnh liệt đập mặt nước rầm rầm rung động. Trong nháy mắt, cả người giống như một mũi tên nhọn bắn vọt lên, trực tiếp vượt qua Trương Nghi cả một thân người. Đang lúc ánh mắt mọi người kinh ngạc, một giây sau, Tần Thiên lại phát lực nhanh chóng bỏ xa Trương Nghi mười thước.

- Hào! Tần Thiên cố gắng lên!

Hàn Thi Vũ thấy Tần Thiên bên kia bộc phát thực lực, bỗng hưng phấn nhảy lên. Những người bên khoa mỹ thuật cũng rối rít vỗ tay hô hào cổ vũ cho Tần Thiên.

Răng hô bên này nhìn Tần Thiên khủng bố như vậy bị hù cho thiếu chút nữa cũng rớt cả răng hô. Làm sao có thể a! Làm sao có thể nhanh như vậy a! Đây quả thực giống như là chạy trên mặt nước vậy a!

Người bên đội bơi lội liền bị làm cho u mê, mới vừa rồi còn nghĩ tới lúc thắng cuộc thì nên hạ nhục bên khoa mỹ thuật thế nào, kết quả vừa bắt đầu đã bị người ta bỏ xa rồi. Kết quả trận thứ hai cũng không cần phải nhìn nữa a.

- Không! Không thể nào!

Răng hô giận dữ nói. Nước bọt bắn khắp nơi, bộ dáng hận không được một phát cắn chết Tần Thiên.

- Lưu lão sư đừng kích động, phải giữ bình tĩnh, phản kích quá dễ bị bệnh huyết áp đó a!

Dư Kiều nhìn răng hô đang quát lên như sấm trêu chọc nói.

- Người cứ đắc ý đi, tranh tài vẫn chưa xong, hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu!

Răng hô giận dữ hét, vẻ mặt cùng bộ dáng vô cùng dữ tợn. Gân xanh nổi khắp trán, cơ hồ sắp tăng xông.

- Ha ha ha ha...

Người bên khoa mỹ thuật nhìn răng hô mà cười lớn lên.

Trong bể bơi, Trương Nghi giờ phút này ngay cả ý tứ cũng đã xuất hiện trong đầu. Trận đầu mình còn bị vượt không xa, không nghĩ tới trận thứ hai mình dụng toàn lực cư nhiên vẫn bị người ta dễ dàng vượt mặt. Đây rốt cuộc là người nào a, tại sao có thể nhanh như vậy? Nếu không phải cái hồ nước sâu hai thước, Trương Nghi thật sẽ cho rằng Tần Thiên đạp chân trên mặt nước mà chạy.

- Như thế nào a, mỹ nữ, có muốn hay không ta chờ một chút!

Tần Thiên ở phía trước đắc ý hết lớn, đôi mắt boi ngựa nhìn Trương Nghi, vẻ mặt đắc chí, làm cho người ta nhìn vào chỉ muốn đắm cho một trận. Trương Nghi bị hấn chọc giận gần chết.

- Cho người tạm thời đắc ý, ta sẽ đuổi theo người!

Trương Nghi không phục hô lớn, mạnh mẽ dùng sức, nhanh chóng hướng Tần Thiên đuổi theo. Nhưng tốc độ của Tần Thiên thủy chung vẫn hơn nàng một chút. Trương Nghi giận đến sặc cả nước, khuôn mặt nhô đỏ bừng cả lên.

- Hắc hắc, không lại người ta thì nhận thua đi, có quá làm chi?!

Tần Thiên ở bên bờ dừng lại đắc chí mà nói.

- Hừ! Ta dù thua cũng không đầu hàng tên phế vật người!

Trương Nghi khinh thường mà nói.

- Thật sao? Vậy hãy để cho đám phế vật chúng ta tới hảo hảo làm nhục các người. Các người tưởng các người là con gì sao!

Tần Thiên nhìn Trương Nghi lạnh lùng nói, ngay sau đó quay người, bắt đầu boi ngược lại. Trương Nghi cũng vừa đụng vách tường, nhanh chóng boi trở về.

- Cũng khá đấy!

Tần Thiên hướng về phía nàng vừa quát lạnh vừa mạnh mẽ phát lực, trong nháy mắt bể bơi tóe lên bọt nước cao bốn năm thước. Tần Thiên giống như đạn pháo mạnh mẽ bắn đi, không tới ba giây đồng hồ thời gian cả người đã sắp tới đích rồi. Bất quá Tần Thiên cũng không có trực tiếp lên bờ, mà là ngừng lại cả người chìm vào trong nước.

Trên bờ tất cả mọi người không biết Tần Thiên đang làm cái gì. Đang kinh ngạc lấy, đột nhiên một cặp chân mạnh mẽ từ trong nước đưa lên. Ngay sau đó hai chân đầy lông đen bắt đầu múa may.

- Kháo! Lại còn làm trò!

Người bên khoa mỹ thuật cả kinh kêu lên, sau đó mọi người toàn bộ cười ầm, dùng sức vỗ vỗ hai tay.

- *Trương Nghi cố gắng lên!*

Răng hô lập tức hướng về phía bên kia hô lớn. Trương Nghi cũng mạnh mẽ gắng lên, nghĩ thừa dịp Tần Thiên đắc chí vượt xa hẳn.

Tần Thiên ở dưới nước làm mấy động tác rất xấu, sau đó nổi lên thở ra một hơi, thấy Trương Nghi cách mình chỉ có 1m đang cố gắng bắt kịp. Tần Thiên trực tiếp xoay người một cái đã đến bên bờ, nhanh chóng bò lên. Thắng cuộc tranh tài này người khoa mỹ thuật đồng thanh hoan hô, liền đem Tần Thiên hất tung lên. Những nữ sinh lại càng sùng bái chết Tần Thiên rồi, những đôi môi đỏ mọng thiếu chút nữa làm cho Tần Thiên chết trong hạnh phúc. Tần Thiên vội vàng từ trong đám người lui ra. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www.TruyệnFULL.com

Trương Nghi thấy Tần Thiên cư nhiên nhanh như vậy, thiếu chút nữa thì ngất xỉu trong nước.

- *Khụ khụ, răng hô chết bầm, đây chính là người lợi hại nhất hả? Ta làm sao cảm giác giống như một đồng... a!*

Tần Thiên lên bờ, nhìn răng hô khinh thường nói.

- *Ngươi... Hừ! Chúng ta đi!*

Răng hô sắc mặt đen kịt. Thua thì nhanh chóng mà lui, đây đưa ở đây chỉ tổ chuốc nhục.

- *Đi? Một chút phong độ cũng không có. Thua liền chạy mất, so với cậu Vàng nhà ta còn không bằng!*

Tần Thiên nhìn Răng hô khinh thường nói.

- *Cậu Vàng là ai?*

- Là lão công của con chó dưới lầu nhà ta.

Tần Thiên tùy ý nói, răng hô vừa nghe thấy thiếu chút nữa ngã xuống.

- *Tần Thiên đồng học, không nghĩ tới ngươi là chân nhân bất lộ tướng. Vừa ra tay liền làm kinh ngạc toàn trường, với tốc độ như vậy thì vô địch kinh ngư nước Mỹ cũng theo không kịp a.*

Dư Kiều nhìn Tần Thiên tán thưởng nói, trên mặt cực kỳ cao hứng. Tần Thiên giúp nàng hung hăng dạy dỗ răng hô, làm cho nàng cảm giác cực kỳ hả giận.

- *Thật ra thì ta cũng không có tốt như vậy đâu!*

Tần Thiên nhất thời ngượng ngùng nói, nhưng nhìn đi nhìn lại cũng không che đi được cái bộ mặt đắc ý.

- *Tần Thiên, cậu dạy tớ bơi lội có được hay không a!*

Một mỹ nữ đồ tắm lập tức hướng Tần Thiên làm nũng nói, trước ngực hai con thỏ trắng nhảy nhót rất vui mắt.

- *Tớ cũng muốn! Tần Thiên cậu cũng dạy cho tớ có được hay không a!*

Một mỹ nữ đồ tắm nữa đi tới, trực tiếp ôm lấy cánh tay Tần Thiên ép vào bộ ngực đang trở mã của mình.

- *Ta cũng muốn!*

- *Ta cũng muốn!*

Trong nhất thời, toàn bộ nữ sinh cũng hướng Tần Thiên bên này chạy tới. Nhìn nhiều mỹ nữ với vóc người thon thả gọi cảm như vậy, Tần Thiên không nhìn được nuốt nước miếng, rất muốn đáp ứng tất cả. Nhưng hắn vừa nhìn thấy những ánh mắt oán độc của đám nam sinh, Tần Thiên lập tức bỏ đi ý nghĩ này, tránh cho trở thành công địch.

- *Cái kia, thật ra thì... Ta có chút đau bụng rồi, các người đi chơi đi.*

Tần Thiên nhìn chúng mỹ nữ nói, ngay sau đó lập tức tránh ra, chạy qua một bên. Chúng nữ không thể làm gì khác hơn là thất vọng rồi đi.

- *Hừ! Coi như ngươi còn có chút lương tâm.*

Bên cạnh Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên, sau đó bước tới.

- *Tần Thiên, anh dạy em bơi lội có được hay không a!*

Hàn Thi Vũ đi tới trước mặt Tần Thiên ngưng ngừng nói, đưa tay ôm lấy cánh tay hắn, hai con thỏ cạ vào cánh tay thô to của hắn mà làm nũng.

-Tốt, tốt, không thành vấn đề, anh nhất định sẽ đem tất cả tài nghệ của mình truyền cho em!

Tần Thiên vẻ mặt nghiêm túc nói, cánh tay lại cố ý ma sát mỹ ngực của Hàn Thi Vũ một cách cực kỳ hèn mọn, nhất thời Hàn Thi Vũ sắc mặt đỏ thắm...

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Tri thức là vô giá

Thời gian một buổi sáng trôi qua rất nhanh, tình hình là một đám sắc lang khoa mỹ thuật rất không đành lòng rời hồ bơi, trên mặt thần sắc còn rất hưng phấn. Chỉ có một kẻ ngoại lệ ở đây chính là Tần Thiên. Hắn mang vẻ mặt buồn bực đi theo phía sau Hàn Thi Vũ. Bởi vì Hàn Thi Vũ thật sự chỉ để cho hắn dạy nàng bơi lội, hơn nữa thoáng cái đã học xong, không để cho Tần Thiên đụng vào nàng một cái, làm cho tiểu đệ đệ của hắn phải phát cò khỏi nghĩa này giờ.

Tập trung mọi người điểm danh xong, Dư Kiều liền xin số điện thoại Tần Thiên, muốn ngày sau báo đáp hắn chuyện hôm nay. Sau đó mọi người liền tản đi.

- Đúng rồi! Tần Thiên, em còn muốn đi thư viện mượn sách, anh đi cùng em nhé!

Ra khỏi cửa hồ bơi, Hàn Thi Vũ đột nhiên hướng về phía Tần Thiên, hai tay ôm lấy hắn làm nũng. Tần Thiên gật đầu, sau đó liền theo Hàn Thi Vũ đi tới thư viện.

Giữa buổi trưa, thư viện không có mấy người, nhân viên quản lý lười nhác ngồi trên ghế chơi điện tử. Hai người sau khi đi vào, Hàn Thi Vũ liền vào bên trong.

Thư viện Quang Châu đại học rất lớn, giống như một cái mê cung. Tần Thiên đi theo phía sau Hàn Thi Vũ, vừa đi vừa nhìn chung quanh. Một bóng người cũng không có. Tần Thiên ngó nghiêng một hồi chợt nhìn thấy chiếc quần chip Hàn Thi Vũ đang mặc hắn lên dưới chiếc quần jean bó chặt, tiểu pp tròn lẳn càng xem càng dụ người, cộng thêm dục hỏa mới vừa rồi ở hồ bơi còn chưa giải tỏa, tiểu Tần Thiên lập tức lại có phản ứng.

- Sách sách, nơi này không có ai, hay lắm!

Hèn mọn cười, Tần Thiên nhanh chóng hướng Hàn Thi Vũ đi tới. Nhìn bốn phía không có người, lập tức gian xảo từ phía sau ôm lấy Hàn Thi Vũ. Hàn Thi Vũ đang tìm sách bỗng bị dọa cho giật cả mình, kêu to một tiếng.

- Anh làm gì vậy? Mau buông ra anh Tần Thiên!

Hàn Thi Vũ đỏ mặt giẫy dụa nói, nhưng Tần Thiên làm sao có thể thả nàng. Hai tay từ phía sau vòng tới nắm chặt hai chú thỏ trắng lại, ra sức bóp nắn.

- A! Tần Thiên, không nên!, Mau buông tay, nơi này là thư viện a!

Hàn Thi Vũ cả kinh kêu một tiếng, vội vàng muốn đẩy tay Tần Thiên ra. Nhưng Tần Thiên ở bên tai của nàng thổi một hơi, làm cho nàng run cả người, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Tần Thiên hôn chặt vào môi, nàng còn cố giẫy dụa một lúc nhưng cuối cùng cũng không chống lại được tên đáng ghét kia, đành mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm.

Tần Thiên cảm giác được sức chống cự của Hàn Thi Vũ bắt đầu yếu đi, lập tức ngậm lấy chiếc lưỡi nhỏ của nàng, dùng sức nuốt lấy, cố gắng đưa đẩy, kích thích bản năng nguyên thủy của Hàn Thi Vũ. Ma thủ chụp lên hai khóa cầu lớn trên người Hàn Thi Vũ, dùng sức nắn bóp, nhào nặn. Hàn Thi Vũ chẳng mấy chốc triệt để thất bại dưới tay Tần Thiên. Nàng không giẫy dụa nữa, thân thể bắt đầu theo bản năng nghênh đón Tần Thiên.

Tần Thiên mừng thầm, đưa tay vén áo ngực của nàng lên, hai con thỏ trắng liền tung tăng nhảy ra. Tần Thiên liền chụp lấy, chiếc lưỡi rời khỏi miệng Hàn Thi Vũ để tấn công bầu ngực của nàng, chạy dọc theo chiếc khe xuống tới hạt đậu hồng.

-A... giữa, Tần Thiên, dừng...

Hàn Thi Vũ đứt quãng hô lên, trông có vẻ rất bút rứt.. Tuy nói dừng như tay lại ôm lấy đầu hắn mà ấn mạnh vào ngực mình.

Tần Thiên hết cần nuốt bên này rồi lại chuyển qua bên kia, sau đó giật hẳn chiếc áo ngực ra, ôm chặt lấy cả người Hàn Thi Vũ mà liếm mút. Một bên ngậm vào miệng một bên dùng tay nắn bóp, động tác dồn dập khiến Hàn Thi Vũ đang đứng dựa vào giá sách co giật từng hồi, thân thể trắng nõn không ngừng uốn éo rên rì...

- A... ư... Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Hàn Thi Vũ cố gắng hết sức kiềm hãm không phát ra tiếng rên, nhưng xúc cảm càng lúc càng lớn khiến nàng đỏ ửng hết cả mặt, Tần Thiên thấy vậy cười gian một tiếng, cầm chiếc áo ngực vừa giật ra đưa lên. Hàn Thi Vũ không chút do dự ngậm chặt lấy chiếc áo ngực, coi như để kìm hãm âm thanh.

Bị Tần Thiên chơi đùa như vậy Hàn Thi Vũ mặc dù sợ người khác phát hiện, như lại bị khoái cảm chi phối lý trí, hạ thân dịch thủy trong suốt đã chảy dọc xuống hai bên đùi, cảm giác huyệt hắc khiến nàng không tự chủ được đưa ngón tay xuống mà xoa, chỉ có điều càng chạm vào lại càng ngứa ngáy, không lâu sau cả hai ngón tay của nàng đã lút sâu vào trong hắc động huyền bí, cứ thế ra vào ra vào liên tục càng lúc càng nhanh, đôi mắt ngân nước híp lại, đôi môi hồng nhòe xinh hơi hé ra thờ từng nhịp hỗn hển, nơi khe miệng một dòng nước trong suốt chảy ra...

Tần Thiên giết địch mười thì ta cũng tổn thất tám chín, thấy Hàn Thi Vũ động tình thì hắn cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, nhin không nổi bèn đưa tay kéo khóa quần xuống, sau đó cũng giết chiếc quần lót của Hàn Thi Vũ ra, cầm lấy bàn tay nhỏ đang hoạt động trong hắc động rút ra. Lúc này không chỉ hai ngón tay mà cả bàn tay đã ướt nhẹp thứ chất lỏng trong suốt, lại có chút dính dính. Tần Thiên đưa bàn tay trắng như bạch ngọc lên ngậm hân vào miệng mà mút, loại hương vị nồng đậm đặc trưng này khiến hắn càng lúc càng điên cuồng.

Hàn Thi Vũ coi như đã mất đi lý trí, cảm giác phía dưới chột trống rỗng thì chịu không nổi, đưa tay còn lại cầm lấy tay Tần Thiên đưa xuống nơi đó của mình mà chà xát. Tần Thiên cũng không khách khí, ba ngón tay khom lại thọc mạnh vào hắc động. "Or" một tiếng, do hành động quá mạnh nên Hàn Thi Vũ giật mạnh thân thể, nhin không nổi liền tiết thân, ba bốn tia xuân thủy bắn ra tung tóe, miệng ư lên một tiếng rồi nhả chiếc áo lót ra mà thở, nước miếng cũng theo đó mà chảy ra. Tần Thiên bèn vớ chiếc quần lót màu trắng bên cạnh, sau đó đưa cho Hàn Thi Vũ ngậm thay cho chiếc áo lót, rồi chính hắn cũng hôn mạnh lên chiếc quần, hai người liền hôn nhau cách một lớp quần lót.

- Thi Vũ, quay lưng lại nào em!

Hôn chán rồi Tần Thiên nhả ra, kề miệng vào tai Hàn Thi Vũ nói. Hàn Thi Vũ bây giờ con đầu suy nghĩ được gì nữa, lập tức quỳ xuống đất quay mông lại, chổng lên thật cao.

- Dạng chân ra nào!

Hàn Thi Vũ liền bang hai chân ra, hai cánh hoa hồng liền lộ ra rõ mồn một, từng dòng dịch thủy giống như giọt sương trên cánh hoa buổi sáng sớm, trong suốt long lanh rất bắt mắt.

Tần Thiên đưa tay vạch hai cánh hoa ra, nhẹ nhàng ghé xuống le lưỡi liếm lấy nụ hoa, sau đó chiếc lưỡi như con rắn luôn thẳng vào trong cái khe màu đen huyền bí. Cảm giác tiếp xúc mềm mại ấm áp và ướt át ở lưỡi khiến Tần Thiên sướng đến giật cả mình, chút nữa không kìm được mà bắn ra. Hắn còn kìm được, nhưng Hàn Thi Vũ đã không thể nhịn được, tiết thân lần thứ hai, dịch thủy bắn lên đầy mặt Tần Thiên. Tần Thiên cũng đã tới giới hạn, lập tức đứng lên, hai tay nắm chặt eo Hàn Thi Vũ, hạ thân thúc mạnh một cái, "Phụt" một tiếng, trên mặt đất liền hiện lên những chấm nước nhỏ li ti. Hàn Thi Vũ không chuẩn bị kịp liền ngã người ra trước, miệng vẫn ngậm chặt chiếc quần lót, đôi mắt đang nhắm chặt cả nước mắt, không rõ vì đau đớn hay vì sung sướng...

Tần Thiên cũng đã hóa thành cảm thú, chẳng để ý tới, kéo mông nàng dậy thúc mạnh thêm lần nữa, sau đó cả hai bắt đầu cuộc truy hoan điên cuồng trong thư viện.

AAAA

Tần Thiên dùng hạ thân như thoi đưa, đập mạnh hết sức có thể, từng tiếng ộp ộp vang lên như tiếng nhạc chồn thần tiên, Hàn Thi Vũ nửa quỳ nửa bò miệng liên tục phát ra nhưng tiếng ư ừ, bộ ngực sữa rung động mãnh liệt, một tay nắm bóp một bên ngực một tay đưa xuống miết lên vùng cò đen để hưởng ứng với Tần Thiên.

Qua một lúc Hàn Thi Vũ đã nhũn cả người mà Tần Thiên vẫn điên cuồng như một con sói, mỗi khi nàng ngã khụy xuống hắn lại nhấc lên đâm tiếp.

Trong thư viện gió từ cửa sổ thổi vào nhẹ nhàng, ánh nắng chiếu vào từng cuốn sách khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy tri thức thực sự là vô giá...

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Sát thủ sắp xuất hiện

Tần Thiên cùng Hàn Thi Vũ cày cuốc gần một buổi chiều rồi cục cựa cũng ngừng lại. Hàn Thi Vũ hai chân nhũn cả ra, lên đỉnh đến bảy tám lần. Tần Thiên đại sát phạt làm cho nàng đục tiền đục tử tới chết đi sống lại, cả người mềm nhũn cơ hồ đứng cũng không vững.

- Sao rồi? Thi Vũ, có thoải mái không a!

Tần Thiên ôm Hàn Thi Vũ đang đỏ ửng mặt, cả người vô lực hỏi.

- Anh xấu lắm! Nếu như bị người khác biết thì thảm rồi!

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên ngượng ngùng nói.

- Biết thì sao, hay là chúng ta làm thêm lần nữa?

Tần Thiên lại đưa ngón tay chạm nhẹ vào cánh hoa của Hàn Thi Vũ, khiến nàng run cả người, vội lắt tay ngăn lại.

Hai người nghỉ ngơi thêm vài phút đồng hồ, lúc này mới dần dần đứng dậy. Hàn Thi Vũ trên đùi còn lưu lại lấy rất nhiều dịch thủy, bèn lấy khăn giấy ra định lau đi nhưng Tần Thiên đã đỡ lấy.

- Để anh.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói, ngồi chồm hổm xuống, lấy khăn giấy lau cho Hàn Thi Vũ. Hai cánh hoa kia vừa rồi bị vùi dập toi tã, trông hơi sưng lên rồi, nhưng càng nhìn lại càng bắt mắt, Tần Thiên không nhịn được lại chạm một cái vào nụ hoa, khiến Hàn Thi Vũ cong cả người, trong tiếng rên rỉ một tia dịch thủy lại bắn ra.

- Đừng động vào đó!

Hàn Thi Vũ vội vàng nói, cái chỗ kia quá nhạy cảm, đụng vào sẽ làm cho nàng không nhịn được ham muốn, cho nên Hàn Thi Vũ phải lập tức ngăn Tần Thiên lại, sau đó đứng dậy mặc hết quần áo vào để tránh cho thú tính của hắn lại bộc phát.

- Được rồi, em phải tìm sách đây, không cho làm loạn nữa!

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên cảnh cáo. Tần Thiên lập tức bảo đảm sẽ không làm loạn, mới vừa rồi đã được thỏa mãn, ngàn vạn lần không thể quá độ, nếu không làm quá nhiều tiểu Tần có ngày héo rút vậy thì thâm rồi.

Rất nhanh, Hàn Thi Vũ tìm được cuốn sách mình cần. Sau đó hai người đi tới quầy thanh toán, lấy ra thẻ mượn sách cùng sách cho nhân viên quản lý. Nữ nhân viên quản lý khoảng hơn ba mươi tuổi, rất có thâm ý nhìn hai người Tần Thiên một cái, lộ ra một nụ cười mập mờ. Mới vừa rồi mặc dù Hàn Thi Vũ cố gắng kìm nén, nhưng nhân viên kia đã làm ở đây bao năm, làm gì có gì qua mắt được nàng.

Nhân viên quản lý xử lý xong, liền đem sách cùng thẻ mượn sách trả lại cho hai người. Tần Thiên cùng Hàn Thi Vũ liền rời đi.

- Ai! Tuổi trẻ thật là tốt, nhà ta thật là quá vô dụng, mỗi lần mấy phút đồng hồ là đã xong việc, làm hại lão nương lần nào cũng dờ dờ dang dang.

Nhân viên quản lý thư viện nhìn hai người rời xa, lâu bầu nói. Không nhịn được đưa tay vào bên trong quần, dùng ngón tay lướt lên vùng hắc động. Mới vừa rồi nghe động tĩnh hai người Tần Thiên nàng cũng đã không nhịn được, có lẽ phải giải quyết luôn chứ về nhà trông chờ vào lão chồng kia thì làm ăn gì...

Hai người ra khỏi thư viện, thì gặp một mỹ nữ, dáng người rất đẹp, dung mạo cũng ngang ngửa Hàn Thi Vũ.

Tần Thiên hơi đánh giá cô gái đẹp này. Cô gái đẹp này cũng đột nhiên nhìn về phía Tần Thiên, sau đó mỉm cười với hắn. Trong nháy mắt hai người đi qua, một hương thơm xông ào vào trong lỗ mũi Tần Thiên. Tần Thiên nhất thời nhướng mày. Mới vừa rồi trong nháy mắt đó, Tần Thiên đột nhiên cảm giác được một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, khí tức này khiến hắn không khỏi khản trương lên, trong nháy mắt liền khởi động toàn bộ năng lượng sẵn sàng chiến đấu.

- Tần Thiên, anh biết cô ấy sao?

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên hỏi.

Nhưng Tần Thiên không trả lời, mà hắn đang hỏi Ba Ba Ca.

- Ba Ba Ca! Mới vừa rồi người đàn bà kia cho ta một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm, thật giống như đối với ta có địch ý. Người có nhận ra không, nàng có phải dị năng giả không?

Tần Thiên gấp gáp hỏi.

- Báo cáo chủ nhân, Ba Ba Ca không có nhận thấy được bất kỳ nguy hiểm nào, nữ sinh kia chỉ là một người bình thường.

Ba Ba Ca nói.

- Thật sao? Chẳng lẽ trực giác của ta sai lầm rồi sao?

Tần Thiên trầm nghĩ.

- Tần Thiên, anh làm sao vậy a?

Hàn Thi Vũ lôi kéo Tần Thiên bắt mắt nói. Bởi vì Tần Thiên nhìn chăm chăm vào nữ sinh kia, mắt cũng không nháy một cái.

- A, không có gì.

Tần Thiên phục hồi tinh thần lại vội vàng nói.

- Hừ! Anh có phải cùng nữ sinh kia có cái gì mờ ám không a?

Hàn Thi Vũ chu cái miệng nhỏ nhắn, nhìn Tần Tần Thiên, giọng ê ảm mà nói.

- Làm sao có thể, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, tuyệt đối không có bất kỳ quan hệ gì.

Tần Thiên lập tức nói.

- Hừ!

Hàn Thi Vũ chỉ làm bộ một cái rồi không hỏi nữa, nàng cũng không định điều tra Tần Thiên thái quá.

"Lão Đại, có thằng ngu gọi..."

Lúc này, chuông điện thoại Tần Thiên mạnh mẽ vang lên. Tần Thiên lập tức móc ra, vừa nhìn là một dãy số xa lạ, không khỏi có chút nghi ngờ, sau đó bèn nhấn nút trả lời.

- Alo, ai vậy?

Tần Thiên nói vào điện thoại.

- Tần Thiên, là ta.

Điện thoại bên kia truyền đến một thanh âm của lão nhân. Tần Thiên lập tức nhận ra, sau đó liền đi tới một bên kín đáo nghe điện thoại.

- Dịch lão! Ông mạnh khỏe, có việc gì thế?

Tần Thiên hỏi.

- Ừ, nhiệm vụ của cậu ngày hôm qua bị người ta nhận, gần đây cậu phải cẩn thận một chút. Một khi có chuyện gì người lập tức gọi điện thoại cho ta. Ta sẽ tới ngay.

Dịch lão ở bên kia nói, Tần Thiên vừa nghe nhất thời sắc mặt đại biến.

- Tốt, ta biết rồi, cảm ơn Dịch lão rồi.

Tần Thiên nói vào điện thoại sau đó cúp máy.

- Mụ nội mày, lại tới giết ông, đợi sau này ông mạnh lên ông diệt cả ổ nhà mày.

Tần Thiên cả giận nói, ngay sau đó đem chuyện này nói cho Ba Ba Ca, muốn nó chú ý nhiều một chút.

- Tần Thiên! Sao vậy?

Hàn Thi Vũ nhìn sắc mặt đột nhiên xấu đi của Tần Thiên hỏi.

- Không có gì, đi thôi! chúng ta đi ăn cơm đi.

Tần Thiên cười nói, sau đó liền kéo Hàn Thi Vũ đi. Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên vẻ mặt nghi hoặc, thấy Tần Thiên không muốn nói thì cũng thôi không hỏi nữa.

Hai người vừa đi chưa được mấy bước. Liền thấy Phạm Kiến từ ký túc xá nam đi xuống, cầm trong tay hộp cơm, đang hướng phòng ăn đi tới. Tần Thiên vừa nhìn, lập tức gọi lại.

- Phạm Kiến, người còn chưa ăn cơm à?

Tần Thiên nhìn hắn hỏi.

- Chưa, còn hai người?

Phạm Kiến hỏi.

- Chúng ta cũng chưa ăn. Đi thôi, cùng đi ra ngoài ăn, ta mời khách.

Tần Thiên nhìn Phạm Kiến nói. Lần trước đánh Lam Cầu Tần Thiên liền có hảo cảm với Phạm Kiến bản tử, cảm thấy hắn cũng không tệ lắm.

- Tốt.

Phạm Kiến vừa nghe lập tức quang mạng đại thịnh, có bữa trưa miễn phí tội gì mà không ăn.

Sau đó ba người rời khỏi trường học.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Nhân viên chính phủ

- Vào đây đi!

Tần Thiên chỉ vào một nhà hàng đối diện nói.

- Chào mừng quý khách, mời vào trong!

Nhân viên bán hàng xinh đẹp thấy ba người đến thì nhiệt tình nói, dẫn theo ba người đi vào trong. Phạm Kiến nhìn nhân viên bán hàng xinh đẹp này đến nước miếng cũng chảy cả ra. Tần Thiên thì không quá quan tâm, bởi vì nhân viên bán hàng dù xinh đẹp thì so sánh với Hàn Thi Vũ, Sở Tương Tương còn kém xa.

Ba người ngồi xuống. Phạm Kiến lập tức cầm lấy thực đơn, trên đó là các món ăn mặn vừa hợp khẩu vị Tần Thiên. Hàn Thi Vũ gọi người đến đặt vài món.

- Kháo! Thiên ca, nhân viên bán hàng nơi này thật xinh đẹp a. Mọi người đều giống như nữ sinh đại học đại học vậy, nếu là cua được một em thì sáng khoái rồi.

Phạm Kiến nhìn Tần Thiên hèn mọn mà cười cười nói.

- Khái khái... Phạm Kiến đồng học, ngươi nói gì a? Tư tưởng sao có thể hèn mọn như vậy? Chúng ta là sinh viên đại học phải chú ý tố chất, có biết không!

Tần Thiên nhìn Phạm Kiến nghiêm túc dạy dỗ, ra vẻ đạo mạo, khiến Phạm Kiến lập tức tỏ vẻ khinh bỉ.

Rất nhanh, món được đưa lên, ba người rồi rít động đũa. Phạm Kiến này quả thực giống như phạm nhân bị bỏ đói lâu ngày. Một khối lớn thịt kho tàu nhai qua hai cái đã đi xuống bụng, sau đó lại gấp một khối lớn nhai vội mấy lần lại xuống luôn bụng. Trong khi Tần Thiên còn chưa ăn xong một khối thì hắn đã tiêu diệt ba khối, hai người Tần Thiên và Hàn Thi Vũ nhìn mà khiếp sợ.

- Hắc hắc, xấu hổ quá, ta ăn com hơi nhanh một chút!

Phạm Kiến nhìn hai người xấu hổ nói. Ngay sau đó lại vui đùa gặm lấy gặm để. Tần Thiên cũng vội vàng tăng thêm tốc độ, tránh cho ăn chậm chảnh còn gì.

Không lâu sau ba người ăn com xong. Bởi vì xế chiều còn có lớp nên Tần Thiên cùng Hàn Thi Vũ không muốn trở về. Ba người bèn quyết định ở lại trong phòng ăn hàn huyên rôm rả.

- Ta yêu nàng! Tiểu muội muội đáng yêu, nhìn thấy nàng tâm ta liền bối rối...

Lúc này, chuông điện thoại Phạm Kiến vang lên. Phạm Kiến lấy ra nghe, vừa được vài giây thì mặt biến sắc/

- Ô ngại quá, ta phải đi trước rồi!

Phạm Kiến liền đứng lên muốn đi. Tần Thiên nhìn Phạm Kiến kia thần sắc gấp gáp, phỏng đoán có thể phát sinh chuyện không tốt, liền một tay kéo lấy Phạm Kiến.

- Chuyện gì xảy ra thế Phạm Kiến? Sao hoảng hốt vậy?

Tần Thiên hỏi.

- Chủ đầu tư đất tìm người đem nhà ta vây quanh rồi. Ba ta bị đá thương, gọi điện thoại báo cảnh sát, cảnh sát chậm chạp mãi không đến nên ta phải mau trở về!

Phạm Kiến gấp gấp mà nói.

- Đợi một chút! Ta với ngươi cùng đi, một mình ngươi ứng phó không được đâu!

Tần Thiên lập tức nói. Nếu cảnh sát cũng gọi không được, vậy khẳng định là có người cố ý muốn làm khó nhà Phạm Kiến. Tần Thiên đối với loại chuyện tình cậy mạnh hiếp yếu này cực kỳ chán ghét. Nếu gặp được thì nhất định phải hảo hảo dạy bảo mới được.

- Tốt lắm!

Phạm Kiến nói, có chút cảm kích nhìn Tần Thiên.

- Ủ! Thi Vũ, vậy em đi về trước. Anh cùng Phạm Kiến đi xem qua một chút.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói. Hàn Thi Vũ gật đầu, sau đó liền gọi điện thoại để cho tài xế tới đây đón mình.

Tần Thiên thì cùng Phạm Kiến đi ra lấy xe, liền hướng nhà Phạm Kiến phóng đi.

Phạm Kiến nhà ở bắc thành. Chỗ ở là một cư xá cũ kỹ xây trước thập niên 90 nhưng mấy năm này bất động sản liên tục sốt cao, tắc đất tắc vàng cho nên rất nhiều thương nhân nhắm vào miếng mồi ngon này. Thông qua một chút thủ đoạn mua chuộc chính quyền nơi đó được quyền đầu tư cải tạo sau đó lấy giá tiền cực thấp phá bỏ và di dời các hộ dân đi nơi khác. Khiến cho oán thanh nổi lên bốn phía, phá bỏ và dời đi nơi khác làm nhà nhà người người trách cứ, nhưng căn bản không ai quản. Ai dám ở lại chống cự, sanh sự không chịu di dời liền bị cảnh sát vu cho tội nhiễu loạn trật tự xã hội rồi bắt đi và phạt tiền, khiến cho không ai dám phản kháng. Tuy nhiên cũng có một số hiện tượng là mọi người từ thủ lấy phòng ốc, không chịu đi để cho bọn họ không có cách nào hủy nhà, cho nên chủ đầu tư đất liền mướn dân du côn lưu manh tiến hành đe dọa uy hiếp. Còn không đi là trực tiếp đánh cho gần chết, báo cảnh sát cảnh sát cũng không quản.

Hai người rất nhanh liền đi tới chỗ ở Phạm Kiến. Vừa xuống xe Phạm Kiến lập tức dẫn Tần Thiên đi vào cư xá. Từ rất xa, Tần Thiên liền thấy một căn hộ trước cửa bị vây bởi rất nhiều người. Một trung niên nam tử rất gầy khoảng bốn mươi mấy tuổi trong tay đang cầm lấy một thanh thái đao cùng một đám người như vậy giằng co, cách thật xa có thể nhìn thấy trung niên nam tử trên mặt toàn máu tươi.

- Cha, cha!

Phạm Kiến vừa hướng đám người xông qua vừa lo lắng hô lớn. Lập tức rất nhiều người liền nhìn qua. Tần Thiên cũng nhanh chóng đi theo.

- Cha! Người không sao chứ? Làm sao chảy nhiều máu như vậy a, là ai làm thế này?

Phạm Kiến thấy cha của mình trên mặt tràn đầy máu tươi, nhất thời giận dữ quay đầu về phía đám đông cả giận nói.

- Đúng đấy! Là đám người này đánh cha ngươi đấy!

Bên trong phòng, một phụ nữ trung niên chỉ vào đám người đồng thời hướng về phía Phạm Kiến nói.

- Khốn kiếp! Dám đánh cha ta, các ngươi muốn chết!

Phạm Kiến giận dữ nói, lập tức liền muốn hướng đám hỗn hỗn kia xông qua nhưng bị cha của hắn kéo lại.

- Phạm Kiến, không nên vọng động, ngươi đánh không lại đám bọn chúng đâu.

- Phạm lão đầu! Cho ngươi thời gian một ngày lập tức dọn đi, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí.

Trong đám hỗn hỗn này, một tên đi giày Tây chỉ vào cha Phạm Kiến lớn lối mà nói.

Các ngươi không nên khinh người quá đáng. Đây là xã hội pháp quyền, không phải nơi các ngươi làm loạn!

Cha Phạm Kiến cực kỳ tức giận nói.

- Hừ! Luật pháp! Chúng ta chính là luật pháp. Thấy không, chúng ta là nhân viên làm việc cho chính phủ!

Nam tử đi giày đen chỉ vào băng tay màu đỏ. Trên đó viết mấy chữ phá bỏ và di dời chúng tỏ hắn là nhân viên chấp pháp.

Nhất thời người vây xem xung quanh rồi rít chỉ vào đám lưu manh mắng to lũ không biết xấu hổ.

Bên cạnh Tần Thiên vừa nhìn, thiếu chút nữa ngất chết rồi. Trời ạ! Đây là cái niên đại chó má gì a! Đám côn đồ cũng là nhân viên chính phủ. Thế giới này có còn hay không luật pháp..?

- Hừ! Các ngươi chẳng qua chỉ là một đám lưu manh!

Phạm Kiến chỉ vào bọn lưu manh cả giận nói.

- Muốn chết a, tiểu tử! Dám nhục mạ nhân viên chính phủ làm việc. Có tin hay không ta cho người đi ngồi tù a?!

Thủ lĩnh đám côn đồ nhìn Phạm Kiến quát lên.

- Chính phủ thì phải phục vụ cho dân chúng chứ làm gì có cái bọn đầu trộm đuôi cướp như chúng bay?!

- Đúng đấy! Nói không sai. Chính phủ nên vì nhân dân phục vụ chứ không phải bắt nhân dân phục vụ.

- Đúng vậy, lũ côn đồ...

- Người thanh niên, ta ủng hộ cậu...

Đám dân chúng thấy có người đứng ra thì cũng nhảy vào góp vui.

- Tiểu tử, mày là thằng nào? Dám nhục mạ chúng tao, nhục mạ nhân viên chính phủ làm việc. Mày muốn làm gì? Phản động sao? Cút ngay, không đến lúc vào nhà đá bóc lịch thì đừng kêu ông đây ác độc.

Tên dày dạn nhìn Tần Thiên lạnh lùng uy hiếp, giọng nói cực kỳ lớn lối.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Tạo phản a!

- Hay lắm, ta mới nói hai câu đã thành phản động a, nguy hiểm quá đi, có phải nếu ta còn rút ra thêm con dao thì các người sẽ coi ta là phản tử khủng bố không? Lại nói cho dù ta nói chính phủ không tốt thì sao, đây là nước cộng hòa nhân dân, chẳng lẽ người dân không có quyền ngôn luận?

Tần Thiên nhìn mọi người nói.

- Đúng đúng!

- Tự do ngôn luận!

Lập tức có rất nhiều người vây xem ủng hộ. Người đàn ông mang giày da vừa nghe, nhất thời cực kỳ giận dữ.

- Ta nói các người là phản động thì là người là phản động, khỏi nhiều lời, lập tức cút cho tam, đừng để ta phải báo cảnh sát.

Người đàn ông mặc đồ tây chỉ vào mọi người phẫn nộ quát, nhất thời không ít người bị hù dọa phải lùi về sau.

- Hừ! Ta cũng không tin thế gian này không có luật pháp. Hôm nay ta phải đòi được công đạo. Chuyện mới vừa rồi ta đã quay phim lại, muốn để nhân dân cả nước xem Chính Phủ của chúng ta một chút. Người nói đúng hay không đúng? Nhân viên chính phủ tập trung lại như du côn lưu manh đánh dân chúng. Các người xem có đúng hay không?

Tần Thiên lấy di động ra lớn tiếng nói. Hình ảnh video cuộc nói chuyện vừa rồi hiện ra.

Người đàn ông mặc đồ tây vừa nghe sắc mặt đại biến. Hắn biết nếu cái tin tức này phát ra ngoài. Trong nháy mắt là lan ra toàn đất nước, lúc đó chuyện không phải cỡ như hắn có thể không chế được.

- Mau, bắt cái phản tử khủng bố tung tin đồn này, đoạt lấy điện thoại di động của hắn.

Người đàn ông mặc đồ tây nhìn mười mấy tên côn đồ phía sau. Bọn chúng vừa nghe lập tức lao về hướng của Tần Thiên, lấy ống tuýp trong tay trực tiếp đập về phía hắn.

- Mọi người mau chụp lấy cảnh này. Nhân viên chính phủ đánh người kia.

Tần Thiên lập tức hô to, đem di động thu vào. Ôm đầu chạy xung quanh mà tránh né. Những người vây xem rồi rút lấy di động ra chụp hình. Người đàn ông mặc đồ tây nhất thời càng khẩn trương hơn.

- Không cho chụp, không được chụp! Nếu không bắt tất cả lại cho ngồi tù.

Nhưng là không ai để ý tới hắn. Mọi người nhanh chóng lấy di động liên tục chụp hình.

Người đàn ông thấy tình hình khó kiểm soát, lập tức liền gọi điện thoại cho cảnh sát tới đây. Nếu không sự tình quá nghiêm trọng, căn bản không thể

không chế được. Đồng thời cũng gọi cho cấp trên của mình, đem chuyện ở đây báo cáo cho bọn họ biết.

Tần Thiên cố ý kêu thảm vài tiếng và tránh né một hồi. Cảm giác thấy được rồi, liền hướng mọi người hét lên:

- Mọi người nên chạy đi. Hắn đã gọi cảnh sát rồi. Mọi người mau đi. Không là cảnh sát bắt được đó.

Những người vây xem vừa nghe, lập tức thu hồi đi động rồi đi. Mà Phạm Kiến thấy Tần Thiên bị đánh, lập tức vọt tới giúp Tần Thiên.

- Phạm Kiến, đừng tới đây, cứ ở nguyên đó. Ta không sao. Không được qua đây.

Tần Thiên hô lớn. Phạm Kiến không thèm nghe, trực tiếp cầm thái đao của cha hắn, hướng đám lưu manh xông tới. Kết quả không đi được mấy bước đã bị một gậy đập vào lưng. Phạm Kiến đau thiếu chút nữa đã ngã xuống.

Mà những tên lưu manh kia một lần nữa hướng đầu Phạm Kiến đập tới.

- Muốn chết!

Tần Thiên đột nhiên quát to, cả người vọt tới trước mặt tên muốn đập Phạm Kiến, tung một cước mãnh liệt vào tiểujj của hắn.

Phup!

Một tiếng động cực kỳ vang dội, Tần Thiên một cước đá vào hạ bộ tên lưu manh, mạnh đến toạc cả quần, tiểujj trong đó lập tức bị nát bét. Tên lưu manh bị một đá này bay thẳng ra sau, khoảng 4,5 giây sau đó nặng nề đập trên mặt đất, không nhúc nhích.

Những tên còn lại thấy thân thủ khinh khủng của Tần Thiên cũng giật mình.

Mà lúc này, ba chiếc xe mini bus từ bên ngoài đi vào, cửa xe mở ra, Phong Từ mang theo đệ tử tới giúp.

- Phong Từ, mau, đem bọn chúng đánh thành tàn phế cho ta. Đánh nhanh rồi lập tức rút.

Tần Thiên nhìn Phong Từ vừa xuống xe nói. Phong Từ không nói hai lời phát tay một cái, hơn ba mươi đệ tử lao thẳng tới.

Những tên côn đồ vừa thấy hơn ba mươi người cầm gậy đánh tới, nhất thời sợ tới choáng váng. Còn chưa phản ứng đã lập tức bị nện vào mặt, kêu thảm thiết liên tục. Nguyên cả đám bị đánh gãy tay gãy chân, trắng diện cực kỳ khủng khiếp. Người nhà Phạm Kiến thấy thế cũng sợ tới ngây người.

- Các người dám hành hung người thi hành công vụ à? Không muốn sống nữa sao?!

Người đàn ông mặc đồ tây nói.

Tần Thiên lạnh lùng nhìn, mạnh mẽ tát vào mặt hắn một cái thật kêu, tên đó mặt lệch sang một bên mồm phún máu.

- AA....Mày dám... Mày dám đánh tao?!

- À ừ, tao đánh mày đấy rồi sao?

Tần Thiên gạt đầu thân nhiên nói, lại hung hăng đập thêm một cước nữa.

“Crack!”

Tần Thiên một cước đập gãy chân đối phương. Người đàn ông hét thảm một tiếng, nhưng Tần Thiên chưa đã chân, liên tục đập mấy cái nữa. Trong nháy mắt, tên này tứ chi đều gãy, tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra được, chỉ có thể hừ hừ.

Người vây xem bên cạnh và người nhà Phạm Kiến bị hù dọa ngây ngốc tại chỗ.

- Thiên ca, đã xong!

Phong Từ hướng về Tần Thiên nói. Tần Thiên nhìn đám người một chút, gạt đầu, sau đó bảo bọn họ mau chóng dọn dẹp rồi dời đi, để cảnh sát thấy thì không hay lắm.

Phong Từ đáp một tiếng sau đó lập tức dẫn người rời đi.

- Thiên ca, anh cũng đi mau. Nếu không để cho cảnh sát tới anh không đi được đâu, anh đã thương nhiều người như vậy, nhất định sẽ ngồi tù. Đi mau đi!

Phạm Kiến lo lắng nhìn Tần Thiên.

- Đúng vậy, cậu bé mau đi đi!

Mẹ của Phạm Kiến cũng nói.

- Khoong được, ta mà đi thì mấy người làm sao đối phó với cảnh sát, yên tâm, mau đi vào băng bó cho đại thúc đi.

Tần Thiên nhìn Phạm Kiến nói.

- Không được, chuyện này do chúng ta mà ra sao có thể liên lụy cậu được, cậu mau đi đi.

Mẹ của Phạm Kiến gấp gấp nói.

- Đứng đây, hải tử. Cậu đi mau, không cần lo cho chúng ta.

Cha của Phạm Kiến cũng đi tới nói.

- Các người yên tâm đi. Ta nói không có chuyện gì là không sẽ không có chuyện. Các người không cần lo lắng.

Tần Thiên nhìn người nhà của Phạm Kiến nói. Vừa dứt lời bên ngoài truyền tới tiếng còi của cảnh sát. Hai chiếc xe cảnh sát cùng một chiếc Audi A4 biến số chính phủ đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Lại thả

Ba chiếc xe dừng lại. Rất nhanh cửa xe mở ra, hơn mười người cảnh sát nhảy xuống. Mỗi người đều cầm súng chĩa vào bốn người. Thấy tình huống trên mặt đất không khỏi chau mày, nhanh chóng lao tới, hô không được phép cử động, giơ hai tay lên trời. Cả bốn người lập tức làm theo.

Mà lúc này, chiếc Audi phía sau mở ra, một cán bộ hình như là người Trung hải đi ra. Trong tay cầm cặp công văn, hẳn là Lưu Hồng Hải, chủ nhiệm khoa di dời và phá bỏ các công trình. Chuyện ở đây là hẳn chịu trách nhiệm.

Lưu Hồng Hải nhìn tình huống trên mặt đất, nhất thời kinh hãi, sau đó nhanh chóng hướng cái tên đã bị Tần Thiên phé cả tứ chi, còn đang rên hừ hừ đi tới.

- Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao lại như vậy?

Lưu Hồng Hải nhìn nam tử mặc đồ tây hỏi. Nhưng hẳn căn bản không nói ra lời, bởi vì miệng hẳn đã bị đánh cho sưng lên.

- Không cần hỏi. Những chuyện này là do ta làm. Bọn họ không có liên quan.

Tần Thiên nhìn Lưu Hồng Hải nói.

- Không đúng, các người không cần phải hỏi, chính là ta. Là ta làm đó!

Phạm Kiến quát lên, trực tiếp cắt lời của Tần Thiên.

- Hừ! Đem hẳn bắt lại, mang về.

Lưu Hồng Hải cả giận nói. Hẳn không nghĩ tới Tần Thiên đã đánh người mà còn kiêu ngạo như vậy.

Những cảnh sát kia vừa nghe, liền tiến tới bắt Tần Thiên.

- Dừng tay. Ta là Đại tá của quân khu Quang Châu. Các người không có quyền bắt ta.

Tần Thiên nhìn đám cảnh sát quát to. Đem chứng nhận sĩ quan lấy ra. Một cảnh sát lập tức đưa tay đón lấy. Vừa nhìn, sắc mặt nhất thời đại biến, lại nhìn lại bộ dáng của Tần Thiên. Mặc dù không tin nhưng quân hàm này đúng là thật. Cảnh sát bọn họ không có quyền bắt hẳn. Chỉ có thể báo người quân khu đến mang Tần Thiên đi.

- Hừ! Quân khu người thì sao? Các người dám ở địa phương của ta quân hạt mà làm loạn. Bắt lại cho ta. Động thủ.

Lưu Hồng Hải nhìn đám cảnh sát kia nói. Quân đội thì thế nào? Quân đội không thể nhúng tay vào chuyện địa phương. Về chính trường dù có quan lớn hơn cũng không làm gì được hẳn. Dù có muốn cũng không được, hẳn căn bản là không sợ.

Những cảnh sát kia vừa nghe Lưu Hồng Hải chịu trách nhiệm. Lập tức làm theo, đem Tần Thiên còng lại. Tần Thiên cũng không dây dụa. Chẳng qua lạnh lùng nhìn thoáng qua Lưu Hồng Hải, nói:

- Hừ!Ta sẽ khiến ngươi phải quỳ xuống cầu xin tháo chiếc còng này.

- Mang về!

Lưu Hồng Hải lập tức giận dữ. Tần Thiên lại còn dám uy hiếp hắn, quả thực là muốn chết.

- Đi!

Đám cảnh sát quát lên sau đó đè ép Tần Thiên đi tới chiếc xe cảnh sát. Người nhà của Phạm Kiến muốn ngăn cản lập tức bị đám cảnh sát đẩy ra sau đó áp giải Tần Thiên rời đi.

Rất nhanh, Tần Thiên liền bị đám cảnh sát dẫn tới cục cảnh sát thành phố. Hai tên cảnh sát áp giải hắn tới phòng thẩm vấn, khóa cửa lại sau đó liền ra ngoài.

Chỉ chớp lát, cửa phòng thẩm vấn một lần nữa mở ra, hai tên cảnh sát cùng Lưu Hồng Hải đi vào.

-Đem di động của hắn lấy ra, mau!

Lưu Hồng Hải nói. Hắn lúc này mới nhớ tới khi nãy nam tử mặc đồ tay nói qua với hắn là Tần Thiên có quay lại video. Lập tức liền cho cảnh sát lấy di động ra. Nhanh chóng tìm ra video đó và thủ tiêu. Không nghĩ tới vừa mở ra nhìn, nhất thời mặt tái đi. Không tới nửa giờ, lượng người xem đã vượt quá 30 vạn. Lưu Hồng Hải lập tức ý thức không ổn. Vội vàng chạy đi, lấy di động ra gọi cho lãnh đạo, đem chuyện nơi đây báo cáo rõ ràng. Không nghĩ tới điện thoại vừa được nhắc lên liền ăn trận thối nộ.

Nguyên lai là ngoài Tần Thiên phát ra như vậy, còn có rất nhiều dân chúng chụp và quay lại. Hiện tại nó đã tràn lan trên mạng. Tất cả đều ghi là Khoa di dời và phá bỏ công trình hôm nay thể hiện bản chất lưu manh. Chuyện này đã náo loạn tới trung ương. Lãnh đạo trung ương cực kỳ tức giận, lập tức hạ lệnh điều tra rõ ràng chuyện này.

- Tổ chức đối với các anh rất thất vọng.

Lãnh đạo ở đầu kia điện thoại nói. Sau đó mạnh mẽ cúp điện thoại. Lưu Hồng Hải sắc mặt một mảnh tro tàn. Ngồi phệt mông lên đất. Ý tứ của những lời này đã rất rõ ràng rồi, có lẽ con đường quan lộ tới đây là chấm dứt.

- Không được. Chắc chắn có người cứu được ta.

Lưu Hồng Hải kinh hoàng thâm nghĩ. Lập tức cầm lấy di động. Nhanh chóng gọi cho vài số điện thoại. Kết quả là chỗ dựa của hắn cả đám đều không nghe hoặc là tắt điện thoại. Cả đám tất nhiên là nhận được tin tức rồi, còn thắng nào ngu đến mức dây vào vùng nước đục này.

- Khốn kiếp, cũng tại tên chết tiệt kia. Chính là hắn. Ta muốn hắn chết không được từ tế.

Lưu Hồng Hải giận dữ nói. Chợt xoay người xông vào trong phòng thẩm vấn, nhào tới nắm một quyền vào mặt Tần Thiên.

Tần Thiên nghiêng đầu cho Lưu Hồng Hải đánh hụt. Sau đó mạnh mẽ nhấc chân một cước hung hăng đá vào hạ bộ Lưu Hồng Hải khiến hắn bay ra sau, quỳ xuống ôm lấy của quý mà la hét.

Hai tên cảnh sát kia vừa thấy, vội vàng chạy tới đỡ Lưu Hồng Hải.

- Đi. Gọi cục trưởng các người tới đây. Nếu không các người từ chức là vừa, lúc đó đừng nói ka không cho các người cơ hội.

Tần Thiên nhìn hai người cảnh sát nói. Hai tên cảnh sát này biết Tần Thiên là sĩ quan. Nhìn bộ dáng không sợ hãi của Tần Thiên, suy nghĩ một chút bèn bỏ Lưu Hồng Hải đó mà chạy đi.

Tên cảnh sát còn chưa tới phòng làm việc đã thấy cục trưởng Lương Văn Đạo đang từ bên trong phòng làm việc gấp gấp đi ra. Thấy vậy hai tên cảnh sát vội vã đưa giấy chứng nhận cho cục trưởng.

- Mau! Người ở đâu?Mau dẫn ta đi, lập tức thả ra.

Lương Văn Đạo gấp gấp nói, hắn vội vàng đi ra cũng bởi lý do này. Vì chuyện của Tần Thiên, có nhân vật cấp trên yêu cầu lập tức thả Tần Thiên. Hắn tự nhiên không dám chậm trễ.

- Thế này là sao a, cái của nợ này sao cứ roi lên đầu ta vậy a!

Lương Văn Đạo làu bàu nói. Bởi vì hôm qua Tần Thiên cũng bị người của hắn bắt. Có người tới yêu cầu hắn thả người. Không nghĩ tới hôm nay lại thêm một lần nữa.

Lương Văn Đạo rất nhanh liền tới phòng thẩm vấn. Thấy Tần Thiên ở ngồi ở trên ghế và Lưu Hồng Hải ở trên mặt đất kêu thảm thiết, bỏ qua Lưu Hồng Hải, lập tức sai người tháo còng cho Tần Thiên.

- Là Tần Thiên đúng không? Cậu khoẻ a. Ta là cục trưởng cục công an thành phố.

Lương Văn Đạo nói.

- Chuyện vừa rồi thật là sơ suất, cậu không nên để trong bụng nha!

Lương Văn Đạo nhìn Tần Thiên cực kỳ khách khí khi nói. Mặc dù hắn không biết Tần Thiên là thể tử nhà nào nhưng không thể nghi ngờ là rất cường đại. Lăn lộn chốn quan trường, nhân tình là trọng yếu nhất, cho nên Lương Văn Đạo cố gắng nịnh bợ Tần Thiên một chút.

Tần Thiên bị biểu hiện của Lương Văn Đạo hù cho sợ hết hồn. Minh còn chưa xuất ra thân phận Long Tổ mà sao hắn đối với mình khách khí thế nhỉ. Đây là tình huống gì?

Những cảnh sát cũng giật mình. Làm sao cục trưởng lại khách khí với Tần Thiên như thế nhỉ? Mặc dù Tần Thiên là Đại tá quân khu nhưng hai bên không có ảnh hưởng lẫn nhau, cho dù quan lớn hơn cũng không động tới được nha.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Dùng miệng cơ

Tần Thiên thấy Lương Văn Đạo khách khí khi nói chuyện với mình như vậy. Hắn có chút nghi ngờ, đường đường là một cục trưởng cục công an sao đối với mình khách khí thế nhỉ? Đây là chuyện gì xảy ra? Dù gì thì lá bài tẩy của mình còn chưa lật, mà cũng không có gọi Sở Văn Long hỗ trợ. Lương Văn Đạo sao khách khí thế nhỉ? Rốt cuộc là chuyện gì?

- Chẳng lẽ là cái tờ chứng nhận sĩ quan của ta sao?

Tần Thiên trầm nghĩ. Chốn quan trường hắn cũng không hiểu lắm. Cho dù mình có chứng nhận sĩ quan đi thì đối với Lương Văn Đạo mà nói thì cũng không hù dọa được gì. Đường như quân đội và công an không ảnh hưởng lẫn nhau. Quân khu có lớn nữa thì không quản được công an địa phương.

Đột nhiên, Tần Thiên nghĩ tới hôm qua cũng giống như hôm nay, sắp bị thẩm vấn thì lại được thả. Hơn nữa, Tần Thiên không có tìm bất kì ai hỗ trợ. Chứng nhận sĩ quan cũng không có tác dụng nhiều.

- Xem ra có người âm thầm giúp mình.

Tần Thiên phỏng đoán. Nếu không thì không còn cách giải thích nào khác. Nghĩ tới đây, Tần Thiên liền bình tĩnh xuống. Nếu có người âm thầm giúp mình, hơn nữa dường như rất mạnh. Cục trưởng cục cảnh sát còn phải khách khí đối với mình như thế...

- Lương cục trưởng, nếu chậm một chút là ta có thể ở chết chỗ này rồi.

Tần Thiên nhìn Lương Văn Đạo thần nhiên nói. Trên mặt không nhìn ra bất kì biểu tình nào.

Lương Văn Đạo vừa nghe Tần Thiên nói vậy trầm nghĩ tình hình không ổn, nhất thời mồ hôi lạnh trên trán ứa ra. Trong lòng thầm mắng mấy tên cảnh sát ngu ngốc mang phiền toái cho mình.

- Ha hả, anh bạn trẻ, cậu muốn thế nào thì như thế ấy.

Lương Văn Đạo nhìn Tần Thiên tươi cười nói. Ý tứ cũng những lời này đã rõ, cho dù Tần Thiên muốn trút giận thế nào cũng được.

Tần Thiên vừa nghe, nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Hắn còn sợ lời vừa rồi của mình đã hổ, không nghĩ Lương Văn Đạo lại nhường nhịn như vậy. Nhưng từ đó càng thấy rõ được cái thế lực âm thầm giúp mình thật là mạnh, xem ra có thể yên tâm cáo mượn oai hùm một phen.

- Ha hả, Lương cục trưởng, lời này của ông thật khách khí quá. Những người này đều là của cục công an. Loại chuyện lưu manh đánh dân chúng này một khi truyền đi đối với hình tượng của chính phủ ảnh hưởng rất lớn. Cho nên làm sao bây giờ? Theo tôi thấy có lẽ nên trừng trị nghiêm khắc một chút!

Tần Thiên nhìn Lương Văn Đạo cười nói. Dù sao đây cũng là địa bàn của Lương Văn Đạo, hắn không dám quá mức làm càn. Hơn nữa, nói không chừng sau này có thể tìm Lương Văn Đạo hỗ trợ. Cho nên phải bớt lớn lối một chút, chừa một đường cho người ta còn xuống đài, tương lai có chuyện gì thì có thể thương lượng.

- Anh bạn trẻ, cậu nói rất đúng. Loại bại hoại ảnh hưởng tới hình tượng chính phủ quả thật nên nghiêm trị. Tuyệt đối không thể khoan hồng. Cậu yên tâm đi.

Lương Văn Đạo nhìn Tần Thiên nghiêm túc nói. Bên cạnh hai tên cảnh sát kia sắc mặt một mảnh tro tàn. Trong lòng vạn phần hối hận không nên nghe theo Lưu Hồng Hải.

- Ha ha, tốt lắm. Vậy thì đa tạ Lương cục trưởng rồi. Đúng rồi, Lương cục trưởng, có chuyện ta phải nhắc nhở ông một chút. Ở Bắc thành thường xuyên phát sinh chuyện lưu manh đập phá nhà dân, đã thương dân chúng. Cảnh sát lại không để ý tới. Ta cảm thấy chuyện như vậy thật không tốt.

Tần Thiên nhìn Lương Văn Đạo khẽ mỉm cười nói.

- Anh bạn trẻ, cậu yên tâm. Chuyện như vậy sau này tuyệt đối sẽ không phát sinh lần nữa. Đây là danh thiếp của ta, xin Tần Thiên tiểu hữu nhận lấy. Nếu sau này còn phát sinh chuyện như vậy nữa, mong cậu báo cho ta trước tiên.

Lương Văn Đạo nhìn Tần Thiên nghiêm túc nói. Từ trong túi móc ra một tờ danh thiếp đưa cho Tần Thiên. Đây rõ ràng là trắng trơn nhỉnh bạc, ý là về sau có gì thì chăm trước cho ta.

Tần Thiên tự nhiên đã hiểu, lập tức đón lấy, tỏ vẻ nhất định sẽ gọi nếu có chuyện.

- Nếu không có việc gì, ta phải về trước đi học, Lương cục trưởng, hẹn gặp lại.

- Tốt, vậy ta sẽ không tiễn nữa, hẹn gặp lại.

Lương Văn Đạo nhìn Tần Thiên khẽ mỉm cười nói, thoát nhìn bộ dáng có vẻ cáo già. Tần Thiên gật đầu rồi sau đó liền đi ra ngoài, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Cùng loại quan này giao thiệp thật con mẹ nó phiền toái. Nói chuyện y như chơi trốn tìm, mệt chết đi được.

Lương Văn Đạo nhìn Tần Thiên rời đi, trong lòng thầm nghĩ, tên đệ tử thế gia này thật khác biệt. Tuổi còn trẻ mà nói chuyện và làm việc rất chừng mực, không có chút nào ngang ngược can rờ. Người như vậy một khi trưởng thành thì tuyệt đối vô cùng đáng sợ. Mình phải hảo hảo làm quan hệ tốt với hắn mới được. Mà không biết hắn là đệ tử nhà nào, nhất định phải tìm hiểu rõ mới được.

- Cục...Cục trưởng, chúng ta không phải có ý.

Lúc này, một tên cảnh sát đi ra nhìn Lương Văn Đạo khản trương nói.

- Hừ!

Lương Văn Đạo hừ lạnh một tiếng, cũng không quay đầu lại mà rời đi. Hai tên cảnh sát chán nản ngồi phệt ra đất.

- Mụ nội mày, cũng là mày hại tao. Ta đánh chết mày.

Tên cảnh sát nhìn Lưu Hồng Hải trên mặt đất cả giận nói. Vung tay mạnh mẽ đánh vào người hắn.

Tần Thiên vừa ra khỏi cửa cục cảnh sát. Lập tức gọi điện thoại cho Phạm Kiến, nói cho họ biết là không có chuyện gì. Kết quả biết được nhà Phạm Kiến kéo tới một đoàn ký giả. Vừa hỏi ra mới biết nguyên lai là chuyện video lan truyền trên mạng. Bởi vì ảnh hưởng quá lớn nên nhiều ký giả trước tiên liền tới nhà của Phạm Kiến để phỏng vấn.

Phạm Kiến liền đem chuyện Tần Thiên bị bắt nói ra. Kết quả rất nhiều ký giả rồi rít tỏ vẻ phải ghi lên báo, thị uy với cục công an và tăng áp lực với chính phủ. Không nghĩ tới thoáng cái Tần Thiên đã đi ra rồi, Phạm Kiến nhất thời cực kỳ cao hứng.

Cúp điện thoại, Tần Thiên nhìn đồng hồ. Mới hơn một giờ, liền bắt taxi đi bệnh viện, xem Triệu Tiểu Nhã thế nào.

Rất nhanh, taxi đã tới bệnh viện nhân dân thành phố. Xuống xe, Tần Thiên mua chút trái cây rồi đi vào bên trong bệnh viện. Nhanh chóng lên lầu và tới trước cửa phòng của Triệu Tiểu Nhã. Nàng đang nằm trên giường bệnh nghịch điện thoại đi động. Thấy Tần Thiên đột nhiên tới thì sợ hết hồn. Sau đó mừng rỡ quăng qua một bên rồi trực tiếp nhảy xuống giường. Cả người nhảy lên người Tần Thiên. Hai chân kẹp lấy eo của hắn, hai tay ôm lấy cổ hắn, chiếc miệng nhỏ nhắn hung hăng hôn hắn một ngụm.

- Tần Thiên ca ca, người ta nhớ anh muốn chết.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên hưng phấn nói.

- Ha ha, anh cũng vậy. Nào, xuống trước đã. Anh có mang trái cây cho em đây.

Tần Thiên liếc nhìn Triệu Tiểu Nhã, đem nạng đặt lên giường. Sau đó lấy ra một quả táo rồi gọt vỏ.

- Đúng rồi, di Triệu đâu?

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã hỏi.

- Mẹ em vừa mới về.

Triệu Tiểu Nhã nói.

- Nga, ăn một trái trước nào.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã nói, cắt một khối táo đưa cho nàng. Nhưng Triệu Tiểu Nhã lắc đầu, ngừng nguẩy há miệng ra ý muốn Tần Thiên phải đút cho mới chịu.

Tần Thiên mỉm cười, liền đem miếng táo đưa tới khoé miệng của Triệu Tiểu Nhã. Nhưng nàng vẫn không ăn, khiến Tần Thiên không hiểu ra sao.

- Hi hi, Tần Thiên ca ca, em muốn anh dùng miệng đút cho em ăn cơ.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên có chút xấu hổ nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Ừ thì dùng miệng

- Cái gì? Dùng miệng?

Tần Thiên về mặt giặt mình nhìn Triệu Tiểu Nhã.

- Ừm...!

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên có chút ngượng ngùng gật đầu, cong cái miệng nhỏ đáng yêu lên, bộ dáng khiến người ta không thể từ chối.

- Hắc hắc, Tiểu Nhã, không được câu dẫn ca ca nha!

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nha cười tà nói.

- Người ta nào có. Người ta chính là chỉ muốn ăn quả táo thôi. Tần Thiên ca ca, anh không nên hiểu lầm nha.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên cười nói, về mặt đỏ bừng. Tần Thiên nhìn nàng, chợt đứng dậy ôm lấy nàng. Sau đó ngồi trên giường một tay đỡ Triệu Tiểu Nhã vào ngực.

- Nào, tới a!

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã mê đắm nói. Đưa tay lên trên ngực của Triệu Tiểu Nha vuốt nhẹ một cái. Triệu Tiểu Nhã nhất thời về mặt đỏ bừng kêu lên. Tần Thiên cắn trái táo một cái sau đó móm tới miệng cho nàng.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên đưa miệng tới, lập tức liền ngẩng đầu nghênh đón, mở cái miệng nhỏ nhắn nuốt lấy miếng táo. Hai người đôi môi tiếp xúc nhau. Tần Thiên đem quả táo đẩy vào miệng của Triệu Tiểu Nhã, sau đó cái lưỡi nóng bỏng liền thừa thắng xông vào tận cùng bên trong của nàng. Cách một trái táo, hai đầu lưỡi quấn lấy miếng táo, mút lấy nhau. Một loại mùi vị ngon ngọt ở trong tận cùng lan ra. Cái loại cảm giác này khiến người ta cực kỳ mê man.

Tần Thiên vừa cùng Triệu Tiểu Nhã hôn, vừa vươn tay xoa bóp ngực của nàng. Hắn phát hiện hai con thỏ của nàng đã lớn hơn bình thường một chút rồi, càng bóp càng thấy mềm mại sưng tay, lại bóp nắn nhiều hơn một chút.

- Ừ...Ừ...

Triệu Tiểu Nha bị Tần Thiên ve vuốt nhất thời không nhận được rên lên, trước ngực truyền tới một cảm giác vừa ngứa ngáy lại vừa thoải mái.

- Tiểu nha đầu, ai dạy em vậy?

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã nói.

- Em xem trong sách...

Triệu Tiểu Nhã xấu hổ nhìn Tần Thiên nói.

- Nha đầu này, không lo đi học, lại đi xem những thứ sách này. Lần sau ta không cho xem nữa.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã dạy dỗ. Triệu Tiểu Nhã lập tức gật đầu.

- Có phải rất muốn không?

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nha hỏi. Tay vẫn xoa bóp trên ngực của nàng. Tiểu Nhã không nhận được rên nhẹ một tiếng.

- Ừm... Giúp em đi anh Tần Thiên.

Triệu Tiểu Nhã ngượng ngùng nói. Đưa tay gỡ nút áo của mình, lộ ra áo ngực màu trắng bên trong.

- Sách sách, hình như là lớn hơn xưa nhỉ?!

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã đùa giỡn nói. Đưa tay lên đem chiếc áo ngực Triệu Tiểu Nhã vạch xuống hơn phân nửa, lập tức hai con thỏ vừa béo vừa trắng lộ ra ngoài, hai hạt đậu màu phấn hồng rung rinh đáng yêu, Tần Thiên nhị không được há miệng ra mút lấy.

- A...

Triệu Tiểu Nhã nhất thời giống như bị điện giật, lớn tiếng kêu lên, hai chân kẹp thật chặt lại, ép cho ngọc lộ chảy ra, chiếc quần lót liền trở nên ướt đầm.

- Khó chịu quá... Tần Thiên ca ca, anh mau ăn nó đi...

Triệu Tiểu Nhã chột vòng tay ôm lấy cổ Tần Thiên áp chặt đầu hấn vào bộ ngực sữa của mình.

Tần Thiên một bên cắn một bên nặn. Qua một thời gian, hạt đậu dần cứng lên, chỉ chạm nhẹ vào mà cả vùng ngực đều rung lên.

- Sao rồi Tiểu Nhã, thoải mái không?

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nha hỏi.

- Ừ... Tần Thiên ca ca... anh mau cắn..., emaa..aa..mau nha...

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên gấp gáp nói.

Tần Thiên nhìn bộ dáng gấp gáp của nàng liền hé miệng ngậm lấy một hạt đậu, dùng đầu lưỡi đảo đi đảo lại, hết ấn rồi xoay, hết day rồi cắn, có thể nói làm đủ trò.

- A...A...Thật thoải mái. Tần Thiên ca ca mau dùng sức, dùng sức ăn nó đi...

Triệu Tiểu Nhã kim lòng không được hết lớn. Hai tay ôm Tần Thiên liều mạng hưởng hai con thỏ trắng mà ấn xuống. Hai chân ra sức miết vào nhau, ngọc lộ tuôn ra nhóp nhóp cả xuống đùi.

Tần Thiên trong ăn hai trái cầu của Triệu Tiểu Nhã, một tay hướng xuống dưới, thọc vào trong quần lót của nàng, lần tới vùng hắc động thần bí. Triệu Tiểu Nhã rất tự nhiên phối hợp đem chân tách ra, Tần Thiên nhẹ nhàng xoa xoa trên vùng cỏ thơm, ngón tay đưa đẩy ngoài cửa động, thỉnh thoảng lại day day nụ hoa một cái.

Triệu Tiểu Nhã bị Tần Thiên hí lộng như vậy, trong miệng lớn tiếng rên lên, thân thể run rẩy một trận, hạ thân càng phún xuất nhiều ngọc lộ.

Tần Thiên rất nhanh cảm giác được nhu cầu mãnh liệt của Triệu Tiểu Nhã, bèn đem ngón tay đút nhẹ vào bên trong của Triệu Tiểu Nhã. Đôi cánh hoa đã hé nở từ lúc nào, xung quanh đã tràn đầy sương sớm, Tần Thiên không tốn chút sức lực nào đã có thể đưa vào trong dù chỉ hơi chút đầu ngón tay, chỉ là không ngờ mới đưa vào có một chút mà ngọc lộ chảy ra đã ướt cả bàn tay.

- Tiểu Nhã, chúng ta cùng nhau làm chính sự nào.

Tần Thiên tách rộng hai chân Triệu Tiểu Nhã ra, đem đại bông của mình rút ra ngoài. Sau đó để xoay thân thể Triệu Tiểu Nhã lại, áp hông nàng lên đất. Triệu Tiểu Nhã rất hiểu chuyện tự giác cầm lấy đại bông đưa vào miệng, dùng đầu lưỡi khẽ đảo một vòng rồi nuốt trọn vào miệng, khiến Tần Thiên không khỏi run lên một cái.

Tần Thiên cũng đem bắp đùi của Triệu Tiểu Nhã tách ra, nhìn kỹ đôi cánh hoa của nàng, từng giọt nước trong suốt đang theo bắp đùi chảy xuống (Biên: 69), khẽ động vào một cái, không ngờ giống như quả bóng bay nước bị kim đâm, nhất thời ba bốn tia ngọc lộ bắn ra ướt lên cả đầu hấn.

Chịu hết nổi Tần Thiên liền dúi đầu vào vùng hắc động, đầu lưỡi hết liếm đôi cánh hóa rồi lại vờn về nụ hoa, sau đó khoét thẳng vào, đem toàn bộ ngọc lộ bên trong mút lấy, hương vị nữ giới khiến thú tính của hấn tăng mạnh. Triệu Tiểu Nhã lập tức nhả đại bông ra mà thét lên một tiếng, sau đó lại ngậm vào, một tay đưa xuống ấn đầu Tần Thiên vào sâu trong hạ thân mình.

- Tiểu nha đầu, xem anh tới đây...

Tần Thiên chán dùng lưỡi bèn đưa răng ra khê cạ vào hai cánh hoa vừa hồng vừa mềm, sau đó đột nhiên dúi mạnh đầu, điên cuồng mút lấy nụ hoa, phía trên dùng hàm răng cạ, phía dưới dùng đầu lưỡi chơi đùa. Triệu Tiểu Nhã bị hấn đột nhiên tập kích mãnh liệt như vậy thì không kịp đề phòng, khoái cảm xông ào ạt tới như bài sơn đảo hải khiến cả thân thể trắng muốt của nàng chấn động, miệng thét to một tràng dài, đôi chân thon co lại, bờ lưng ngọc uốn cong lên, sau đó có giật mạnh một hồi cho tới khi hạ thân bắn nước tung tóe.

Lần tiết thân này vô cùng kinh người, không chỉ ướt cả mặt Tần Thiên mà cả một vùng ga đệm vừa dưới cũng ướt đầm, từng tia nước bắn lên không

trung có thể nhìn thấy rõ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Nó to và hung hãn lắm

- Thoái mái không Tiểu Nhã?!

Tần Thiên xoay người lại ôm Triệu Tiểu Nhã hỏi, Triệu Tiểu Nhã ngượng ngùng gật đầu, thở dốc vài hơi sau đó lại ngậm lấy tiểu đệ lần nữa.

Tần Thiên đưa tay nắm lấy hai con thỏ trắng, hai ngón tay cái và trỏ nắm lấy một đầu nhũ hoa, khẽ kéo một cái khiến Triệu Tiểu Nhã đang ngậm đại bông liền kêu lên ô ô.

Tiểu Nhã đã mệt sắp không trụ được nữa, nhưng sợ Tần Thiên mất hứng, bèn cố gắng làm một lần cho xong, dùng toàn bộ sức lực mút lấy đại bông với tốc độ nhanh nhất. Thêm mười phút, rút cuộc Tần Thiên nhìn không nổi phún xuất toàn bộ nòng nọc vào miệng Triệu Tiểu Nhã, lần này Triệu Tiểu Nhã không có nhả ra nữa, vì nàng nghe trên sách có nói thứ này rất là bổ, giàu protein, không được lãng phí...

- Tần Thiên ca ca, em thấy sách viết cái đó của anh phải đi vào cái đó của em mới đúng, tại sao anh không vào... hay là nơi đó của em nhỏ quá a?!

Triệu Tiểu Nhã có chút mong chờ hỏi, mấy lần rồi cả hai đều chỉ dùng miệng và tay, cảm giác có gì đó thiếu thiếu.

- A, không phải đâu, là do em còn nhỏ quá, đánh không lại con nòng nọc của anh, nó to và hung hãn lắm, chờ em lớn một chút thì được.

Tần Thiên ôm lấy Triệu Tiểu Nhã nói.

- Cơ mà trong sách nói con gái mười ba tuổi là có thể đi vào được rồi, còn nói làm chuyện này sẽ thoái mái lắm, hay là anh cứ đi vào đi..

Triệu Tiểu Nhã giống như trẻ con xin kẹo người lớn, nũng nịu nói.

- Không được, em còn nhỏ, làm vậy không tốt với cơ thể em, Tiểu Nhã nghe lời, chờ em lên đại học rồi, anh liền đi vào.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã nói, Triệu Tiểu Nhã nhìn bộ dạng nghiêm túc của Tần Thiên chỉ biết gật đầu, tựa đầu vào ngực hắn.

- Được rồi, Tiểu Nhã, anh phải đi học rồi, đợi anh học xong lại cùng chị Tương Tương tới thăm em.

Tần Thiên nói xong hôn nàng một cái thật lâu rồi dời đi.

Trên quần áo Tần Thiên vẫn còn rất nhiều dấu vết của cuộc hoan lạc vừa rồi, bèn tới nhà tắm hong cho khô rồi mới tới trường.

Rất nhanh, Tần Thiên liền đến trường học, lúc hai giờ Hàn Thi Vũ đã gọi điện tới giục hắn mau đi học, bởi Lâm Hiểu Di đã tới, còn dẫn theo một bạn nữ rất xinh đẹp.

Tần Thiên vừa nghe lập tức phóng nhanh tới trường, vừa vào cửa liền thấy Lâm Hiểu Di đứng trên bục giảng, bên cạnh là một bạn nữ, Tần Thiên vừa nhìn thấy nữ sinh kia lập tức ngây người.

- Mẹ nó, lại là Triệu Chi Nhược, không phải muốn chơi ta đấy chứ.

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhược trên bục giảng trầm nghĩ. Triệu Chi Nhược thấy Tần Thiên lập tức trừng mắt lên nhìn hắn, làm tất cả mọi người trong lớp đều hướng ánh mắt sang phía Tần Thiên, nhất là các nam sinh, cơ hồ như muốn giết Tần Thiên, tại sao tất cả người đẹp đều cười với hắn, cũng quá là bất công đi.

Tần Thiên thấy ánh mắt đàng đàng sát khí của cả lớp tập trung lên người mình không khỏi cảm thấy căng thẳng, nhưng ngay sau đó bình tĩnh lại thong thả đi về phía Hàn Thi Vũ ngồi xuống.

- Thiên ca, có cần thiết phải ngu như thế không, sao người đẹp này lại nhìn cậu tình tứ vậy, nói thật xem có phải cậu đã làm gì người ta rồi hay không.

Phạm Kiến quay đầu lại nhìn Tần Thiên với ánh mắt hâm mộ lẫn ghen tỵ nói.

- Khụ khụ, người đứng đắn như ta làm sao có thể làm gì người ta, có lẽ nàng thấy ta đẹp trai quá nên chú ý một chút thôi..

Tần Thiên về mặt đắc ý nói, Phạm Kiến lập tức khinh bỉ nhìn hắn, Hàn Thi Vũ cũng đồng dạng như vậy.

- Được rồi, các em yên lặng một chút, cô giới thiệu với các em, bạn này đến từ đại học Bắc Kinh, tên là Triệu Chi Nhượng, sau này bạn Triệu Chi Nhượng chính là một thành viên trong lớp chúng ta, các em hãy giúp đỡ bạn nhanh chóng hòa nhập với lớp.

Lâm Hiểu Di nhìn cả lớp nói.

- Ba ba ba!

Lập tức phía dưới vang lên những tiếng vỗ tay nhiệt liệt, nhất là các nam sinh biểu hiện cực kỳ hưng phấn.

- Chào các bạn, tớ tên là Triệu Chi Nhượng, sau này là một thành viên trong lớp chúng ta, mong các bạn chiếu cố nhiều hơn.

Triệu Chi Nhượng nhìn mọi người nói, âm thanh cực kỳ ngọt ngào, các nam sinh nghe được lập tức kích động một trận, kêu to lên, các nữ sinh thì có chút ghen tỵ.

- Được rồi, tất cả các em đều đã biết bạn học Triệu Chi Nhượng, em xuống tìm chỗ ngồi luôn đi, cô còn có chuyện muốn thông báo với lớp mình.

Lâm Hiểu Di nhìn Triệu Chi Nhượng nói, Triệu Chi Nhượng cười cười lập tức đi xuống phía dưới, những nam sinh kia liền trở nên xao động, rồi rít ý bảo Triệu Chi Nhượng ngồi bên cạnh mình, Tần Thiên quay đầu đi tránh cho Triệu Chi Nhượng tìm tới làm phiền mình.

- Bạn học này, tớ ngồi bên cạnh bạn được chứ.

Triệu Chi Nhượng đi thẳng tới trước mặt Tần Thiên nói, trong phút chốc vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tần Thiên, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

- Cũng được.

Tần Thiên bất đắc dĩ gật đầu, cũng chẳng thể làm gì hơn, chẳng lẽ trắng trợn đuổi cô ta đi, như vậy thì quá không có tình người rồi.

- Cảm ơn cậu!

Triệu Chi Nhượng nhìn Tần Thiên nói, khi đi ngang qua còn liếc mắt voi hắn, sau đó ngồi xuống.

Hàn Thi Vũ bên cạnh hắn nhìn thấy tất cả, cảm thấy rất là không vừa lòng, lập tức đưa tay ngang hông Tần Thiên néo mạnh, đồng thời thì nói thầm

- Sắc lang, anh cùng cô ta có quan hệ phải không.

- Không có, tuyệt đối không có, lần trước em cũng nhìn thấy, anh ngay trước mặt cô ấy đã cự tuyệt, là cô ấy quyến rũ anh, anh tuyệt đối không làm bất kỳ gì cả.

Tần Thiên vội vàng nói để Hàn Thi Vũ rút tay lại.

- Hừ!

Hàn Thi Vũ hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang chỗ khác không thèm để ý tới Tần Thiên, bộ dáng vô cùng tức giận, Triệu Chi Nhượng bên cạnh nhìn thấy tất cả, lập tức lộ ra một nụ cười đắc ý.

- Được rồi, các em, cô muốn thông báo một việc, thứ hai này sẽ khai mạc đại hội thể dục thể thao toàn trường, các em có sở trường môn TDTT nào hãy đăng ký tham dự, tất nhiên là sẽ có phần thưởng cho người chiến thắng.

Lâm Hiểu Di nhìn cả lớp nói, sau đó phát phiếu đăng ký.

Mặt khác, lần này hạng mục Lam cầu yêu cầu ba lớp ngành hội họa hợp tác, mỗi lớp cử ra năm người, hai lớp kia đã chọn xong người rồi, về phần lớp chúng ta nhiệm vụ chọn người giao cho bạn Tần Thiên, Tần Thiên, sau giờ học em gặp đại diện hai lớp kia để thảo luận một chút.

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên nói, nàng biết Tần Thiên chơi Lam cầu rất giỏi.

- Vâng, thưa cô! Tần Thiên gật đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Ai làm đội trưởng

- Đang yên lành cô tới đây học làm gì a!

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhượng, buồn bực nói. Nha đầu này không hiểu vì cái gì mà cứ tới trêu chọc mình a.

- Hi hi. Người ta là vị hôn thê của anh, sau này gả cho anh rồi, vậy nhất định phải tìm hiểu về anh một chút mới phải chứ.

Triệu Chi Nhượng nhìn Tần Thiên nói vói về mặt quấy rầy, một tay nhẹ nhàng vuốt lên đầu Tần Thiên một cái, khiến tim hắn đập loạn cả lên.

"Mẹ nó chứ, nữ nhân này tốt nhất là ít chọc vào cho đỡ khổ".

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhượng trầm nghĩ, quay đầu đi hướng khác không để ý tới nàng nữa, nhưng Triệu Chi Nhượng không để hắn vừa ý, khoe miệng khẽ mỉm cười, sau đó thân thể mềm mại nhỏ nhắn chọt ngả vào vai Tần Thiên.

- Lão công, anh hình như rất sợ e a?!

Triệu Chi Nhượng ghé sát vào tai Tần Thiên nhẹ giọng nói, hương thơm nữ nhân như xộc thẳng vào não hắn. Mùi hương trên người Triệu Chi Nhượng không giống với người thường, Tần Thiên vừa nghĩ thấy là máu nóng sôi trào.

"Ta kháo! Nữ nhân này sẽ không đem xuân dược trộn vào nước tắm chứ, làm sao đã hại tiểu Tần Thiên ở phía dưới không nghe lời rồi."

Tần Thiên trầm nghĩ, cố kìm chế bản thân, quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Triệu Chi Nhượng.

- Tốt nhất cô nên giữ khoảng cách với tôi, nếu không tôi không khách khí đâu đấy.

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhượng tức giận nói. Cô gái này vẫn luôn làm mình có cảm giác ham muốn, chẳng lẽ mình thích cô ta thật sao?

- Lão công, người không nên hung dữ như vậy a, người ta sợ mà!

Triệu Chi Nhượng bày ra bộ dáng đáng thương nhìn Tần Thiên. Nghe Triệu Chi Nhượng nói vậy, nhìn bộ dáng của nàng, cả người Tần Thiên cũng thấy nhũn ra, đã thế bàn tay nhỏ bé của nàng còn đặt vào lòng bàn tay của hắn mà vuốt ve, khiến Tần Thiên sắp tinh trùng thượng não tới nơi rồi.

- Được lắm, dám trêu chọc vào lão tử à? Để đấy, lão tử sẽ cho người biết thế nào gọi là lưu manh.

Tần Thiên trầm nghĩ, trực tiếp đặt tay lên bấp đùi trắng muốt của Triệu Chi Nhượng mà sờ soạng, vuốt ve. Lần đầu tiên gặp mặt, Tần Thiên cũng đã sờ đùi Triệu Chi Nhượng, cảm giác êm mịn mềm mại khiến hắn vô cùng thích thú, tới bây giờ còn chưa quên được.

Triệu Chi Nhượng thấy Tần Thiên đưa tay sờ đùi của mình, liền kéo chân ra chỗ khác, đưa tay ngăn tay của Tần Thiên, không cho Tần Thiên thỏa mãn, về mặt đặc ý nhìn Tần Thiên.

- Hừ, Còn dám khiêu chiến với lão tử? Lão tử sẽ cho người biết thế nào là lợi hại.

Tần Thiên tức giận, âm thầm nói, sau đó lại tiếp tục đưa tay hướng tới ngực của Triệu Chi Nhượng.

"A!"

Tay tần thiên còn chưa tấn công được tới mục tiêu thì thấy bên hông cảm thấy một trận đau đớn, quay đầu lại thì thấy Hàn Thi Vũ đang trợn mắt nhìn mình, một tay còn đang hung hăng đặt ngang bên hông mình mà kẹp lại như càng cua.

- A... Thi Vũ, mau buông tay ra, đau quá!

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nhỏ giọng nói, nhưng Hàn Thi Vũ không thèm để ý tới Tần Thiên, hiện tại nàng đang bận cùng Triệu Chi Nhượng đấu mắt. Thật là tức chết mà.

- Hừ! Sắc lang! Không buông.

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên tức giận nói.

- Hi hi, Không có gì đâu Thi Vũ, hiểu lầm, hiểu lầm thôi. Trong tâm trí anh lúc nào cũng chỉ có em mà thôi. Không nên tức giận, giận quá mau già, thả tay ra đi em.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ về mặt cầu khẩn mà năn nỉ.

- Hừ!!!

Hàn Thi Vũ hừ lạnh một tiếng, hung hăng nheo thêm một cái nữa rồi mới buông tay, về mặt hăm hực nhìn Tần Thiên.

- Hề hề, Thi Vũ, đừng tức giận, anh đã nói là hiểu lầm thôi mà.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói, đồng thời đưa tay ôm eo nàng, hôn phớt qua môi nàng. Hàn Thi Vũ thấy thế mới nguôi hết giận, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có chút ửng đỏ.

Triệu Chi Nhượng ở bên cạnh thấy thế về mặt liền khó chịu, vừa rồi nàng cố ý trêu chọc Tần Thiên làm cho hắn ta và Thi Vũ mâu thuẫn, không nghĩ tới chỉ vài ba câu Tần Thi đã làm cho Thi Vũ nguôi giận. Đã thế hắn ta lại còn tiện nghi ở trước mặt nàng hôn Thi Vũ, làm cho lòng nàng trào lên một loại cảm giác ghen ghét không nói nên lời.

- Hí hí, hình như là nó to hơn trước thì phải.

Tần Thiên ánh mắt đắm đuối nhìn Hàn Thi Vũ, đưa tay lên xoa xoa vào bộ ngực đầy đặn của nàng, Thi Vũ vội vàng gạt tay Tần Thiên ra, thẹn mắng hắn là đồ đại sắc lang.

Trên bục giảng, Lâm Hiểu nhìn bộ dạng hai người, mặt không biểu cảm, khẽ thở dài một hơi, quay mặt qua chỗ khác.

Thời gian qua nhanh, một tiết học đã hết, rất nhiều nam sinh hướng phía Tần Thiên đi tới, dĩ nhiên không phải là đến nhìn ngắm Tần Thiên mà là vì Triệu Chi Nhượng mà tới. Một đám đi tới tất cả ánh mắt đều hướng về nàng, về mặt cực kì hèn mọn, bỉ ổi.

Tần Thiên thấy về mặt của đám nam sinh, liền không khách khí, muốn dẫn Hàn Thi Vũ đi ra ngoài, dự tính cùng đám năm hai và năm ba bàn bạc một lúc về chuyện thi đấu Lam cầu. Hắn ta vừa đi tới cửa phòng học, thấy một đám người đi tới, miệng gọi to tên Tần Thiên.

- Ai là Tần Thiên? Xin mời bước ra ngoài!

Một người mặc quần áo thi đấu Lam cầu đứng ở cửa hồ lớn.

- Là ta!

Tần Thiên nhìn người vừa gọi tên mình ung dung nói.

- Người chính là Tần Thiên? Ta là đại diện thứ ba của đội bóng rổ, Tiết Chánh Khải, cùng với hắn là đại biểu năm hai, tên Lưu Khắc. Bọn ta tới đây mục đích là cùng cậu thảo luận về chuyện lần này ai làm đội trưởng đội bóng rổ, ta cảm thấy chính mình đảm đương chức đội trưởng này thực sự không có gì không thỏa đáng. Bạn Lưu Khắc đây đã đồng ý với chuyện này rồi, người cảm thấy thế nào? *(Lam cầu là môn bóng rổ)*

Bộ dạng khi nói chuyện với Tần Thiên, hai tay nhét trong túi quần, mặc một bộ quần áo nhìn rất sang trọng và cao quý, nhìn ra hắn là một vị công tử con nhà giàu có.

- Đúng vậy. Ta cảm thấy chuyện Tiết Chánh Khải làm đội trưởng đội bóng rổ của trường là hoàn toàn hợp lý. Bản thân hắn đã vượt qua được kỳ thi huấn luyện cấp cao của quốc gia. Khả năng quản lý của hắn so với chúng ta hơn rất nhiều, kỹ thuật chơi bóng của hắn cũng không cần phải so sánh với đám chúng ta. Vì vậy chức vị đội trưởng lần này ta cảm thấy hắn đảm đương là không có gì phải nói. Tần Thiên! Người không có ý kiến gì chứ? Như vậy chúng ta xác định chức đội trưởng dành cho Tiết Chánh Khải đi.

Lưu Khắc nhìn Tần Thiên to mồm nói, giọng nói càng ngày càng lớn.

Nghe thấy vậy Tiết Chánh Khải cực kỳ đắc ý, ánh mắt nheo lại, lên nhìn Hàn Thi Vũ đang đứng kế bên Tần Thiên, lộ ra ánh mắt tham lam không hề che giấu. Bản thân hắn ta là học sinh mới chuyển trường tới chưa được nửa tháng, không ngờ là trong trường này cũng có mỹ nữ đẹp tới mức này, quả thật đáng hận, nếu biết trước thì phải chuyển vào học chung lớp mới đúng.

- Thật vậy hả? Nhưng mà ta chưa hề nói qua là sẽ đồng ý chuyện này mà.

Tần Thiên nhìn tên to mồm Lưu Khắc nói. Hai thằng thiếu muối, đã vậy lại còn mang phong cách nói chuyện lớn lối. Nếu quả thật là thương lượng thì cũng không có gì, mọi chuyện xem như bỏ qua. Nhưng hắn lại kiêu ngạo như vậy, hiển nhiên không xem Tần Thiên ra gì, đương nhiên Tần Thiên cũng không dễ dàng đáp ứng.

- Hừ, người thì có tư cách gì mà đồng ý hay không, hỏi người chẳng qua cho người chút mặt mũi thôi.

Tên miệng rộng Lưu Khắc nói với vẻ mặt khinh thường.

- Ngâm cái miệng chó của mày lại! Dùng nó để liếm mông ngựa tốt hơn đấy!

Tần Thiên nhìn tên miệng rộng chửi.

- Tiểu tử! Mày vừa nói gì? Chú ý ăn nói sạch sẽ một chút đi.

Miệng rộng cả giận mà nói, nước bọt phun xung quanh như người ta vẩy nước thánh trừ tà. Tần Thiên thấy thế vội kéo tay Hàn Thi Vũ tránh ra, để khỏi cho nước thánh bắn vào người.

Ở kế một bên, Tiết Chánh Khải thấy Tần Thiên cầm tay Hàn Thi Vũ thì sắc mặt nhất thời trầm xuống.

- Nếu bạn học Tần Thiên không đồng ý, vậy chúng ta hãy làm một cuộc so tài, người thắng được làm đội trưởng. Cậu thấy sao?

Tiết Chánh Khải nhìn Tần Thiên nói chuyện với vẻ mặt đầy khiêu khích.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Phi Xa bang

- Đấu cũng được, bắt quá nói trước, đến lúc đó thua đừng đòi ý!

Tần Thiên nhìn Tiết Chính Khải thần nhiên nói.

- Ha ha ha ha... Tiểu tử, mày cho rằng mày là ai a, mày nếu có thể thắng Tiết Chính Khải đồng học, tao sẽ ăn quả bóng này.

Miệng rộng giễu cợt nhìn Tần Thiên mà cười lớn lên, thực lực Tiết Chính Khải hẳn vô cùng rõ ràng, một người đấu cả đội cũng còn được nữa là.

- Đúng đấy, mày cho rằng mày là ai, có thể thắng Tiết ca của chúng tao sao?

Có một tên nói, ban hai cùng ban ba đều thần sắc khinh thường nhìn Tần Thiên, lớn tiếng chế giễu.

Học sinh bình thường lập tức cũng bị hấp dẫn tới, thấy Tần Thiên cư nhiên bị ban hai và ban ba chế nhạo, mấy bạn học cùng lớp không khỏi bất bình thay hã, Tần Thiên trong suy nghĩ bọn họ là thần a, lần đầu tiên đánh bại đội bóng rổ, để cho người trong lớp tìm lại được tôn nghiêm, lần thứ hai đánh bại lớp bơi lội, làm cho người trong lớp cực kì tự hào, hiện tại lại có người dám ở địa bàn ban nhất chế nhạo nhân vật cấp thần của lớp, quả thực là muốn chết mà.

- ĐKM, mấy tên vương bát đản bọn mày, nói gì a, muốn ăn đập à!

Phạm Kiến dẫn đầu hướng về người ban hai và ba cả giận nói.

- Muốn chết thì cút xa một chút, cùng Thiên ca đấu bóng rổ, các người đúng là không tự lượng sức mà.

- Đúng đấy, bọn mày còn chưa đủ tư cách, trở về luyện thêm mấy năm đi!

Người cùng lớp rồi rít đi đến, hướng ban hai, ban ba chửi ầm lên, hù bọn họ liên tiếp lùi về sau, không nhĩ đến cả lớp đều ủng hộ Tần Thiên như vậy, ngu quá a!

- Hừ! Lợi hại hay không nói mồm không tính, có bản lĩnh tới đấu coi, nói nhiều cũng vô dụng!

Miệng rộng nhìn người cùng lớp hô.

- Đúng đấy, đấu thử mới biết được, nói không chừng bị đội trưởng chúng ta giẫm chết thì sao!

Có người trong ban hai, ba hô lớn.

- DKM, thằng lồn nào hét đó, đi ra ngoài cho lão tử!

Phạm Kiến giận dữ nói, thân thể mập mạp giẫm lên phía trước một phát, chấn động cả sàn nhà, dọa người ban hai ban ba lập tức im bật.

- Tốt lắm tốt lắm, nếu đấu thì đấu thôi, miệng rộng, mày đã nói, nếu tao thắng mày sẽ ăn quả bóng, nếu mày dám không ăn, vậy thì chờ đẹp mặt đi.

Tần Thiên nhìn miệng rộng thần nhiên nói.

- Hừ! Thắng rồi hãy nói!

Miệng rộng khinh thường nói.

- Chúng ta đi!

Sau đó miệng rộng hướng về người ban hai, ba nói, một đám người lập tức đi ra bên ngoài, người cùng lớp (Tần Thiên) cũng đuổi theo sau, cả đám đi tới sân bóng rổ.

- Nói đi, đánh mấy quả!

Tần Thiên nhìn Tiết Chính Khải nói.

- Để khỏi nói tao khi dễ mày, đánh mười trái được rồi.

Tiết Chính Khải nhìn Tần Thiên nói, có điều cái mũi hếch lên tận trời, rõ ràng không coi Tần Thiên ra gì, trong lòng thầm nghĩ lát nữa cho mày nhục nhã muốn chết.

- Thôi, hay là mày cứ khi dễ tao đi, một quả là đủ, cho mày cảm bóng trước, nếu đưa được bóng vào rổ thì mày thắng.

Tần Thiên nhìn Tiết Chính Khải nói.

- Kháo, hần điên rồi a, hần cho hần là Micheal Jordan hay BM.KimDung a, lại dám khẩu xuất cuồng ngôn, muốn chết a.

- Tự chuốc lấy nhục nhã mà, đâm bẹp hần đi Chánh Khải!

Người ban hai, ba lập tức liền hô rồi rít, mọi người hướng về phía Tần Thiên lớn tiếng chế nhạo, Tiết Chính Khải nhìn Tần Thiên âm thầm cười lạnh, đã muốn chết thì ka không nương tay nữa.

- Thiên ca, cố gắng lên, hành hạ chết bọn chúng!

Phạm Kiến hô lớn

- Thiên ca, cố gắng lên, hành hạ chết bọn chúng!

- Thiên ca, cố gắng lên, hành hạ chết bọn chúng!

- Thiên ca, cố gắng lên, hành hạ chết bọn chúng!

Lập tức, người cùng lớp cùng quát to lên, thanh âm vang dội cực kì chinh tề, rất khí phách, dọa người ban hai, ban ba giật mình, kinh động mọi người ở gần sân bóng kéo đến, mọi người rôi rít chạy đến, thấy có tranh tài bóng rổ liền túm lại mà xem

- Một cầu, hay mười đi, nếu không tao thắng người khác sẽ nói tao khi dễ mày!

Tiết Chính Khải nhìn Tần Thiên nói.

- Giả vờ giả vịt vừa thôi (nguyên là giả mù sa mưa), không dám đấu thì rút đi, tao không có thời gian đùa với mày.

Tần Thiên nhìn Tiết Chính Khải lạnh lùng nói.

- Tốt, tao sẽ cho mày thấy.

Tiết Chính Khải nhìn Tần Thiên cả giận nói, cầm bóng đi qua, ra khỏi đường ba điểm.

- Bắt đầu!

Miệng rộng hô lớn, Tiết Chính Khải lập tức liền khởi động bóng.

- Hừ! Vương bát đản, tao sẽ cho mày biết cái gì gọi là thực lực!

Tiết Chính Khải nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói, mạnh mẽ dẫn cầu nhanh chóng hướng Tần Thiên vọt qua, bước chân cực nhanh, mạnh mẽ vọt tới trước mặt Tần Thiên, một động tác giả cùng cước bộ như ảo ảnh trực tiếp lừa gạt Tần Thiên, vọt tới dưới cái giỏ, giơ cao tay lên, mạnh mẽ đưa bóng vào rổ.

Tất cả bất quá chỉ vài giây đồng hồ thôi, tất cả mọi người bị động tác tuyệt đẹp của Tiết Chính Khải làm cả kinh, nhất thời miệng há thật to.

Nhưng mà một khắc sau, miệng họ lại mở to hơn cả quả trứng vịt, bởi vì Tần Thiên không biết lúc nào đã vọt tới trước mặt Tiết Chính Khải, hơn nữa nhảy cao lên, vị trí còn cao hơn Tiết Chính Khải một cái đầu, mắt nhìn xuống Tiết Chính Khải, một tát trực tiếp hướng bóng của Tiết Chính Khải đánh tới.

- Không thể nào!

Tiết Chánh Khải hét lớn, vẻ mặt kinh hoàng, mình rõ ràng vòng qua Tần Thiên rồi làm sao Tần Thiên có thể hiện ra ở trước mặt mình nữa, không thể nào a.

Đáng tiếc, đã chậm, bàn tay to của Tần Thiên hung hăng vỗ xuống quả bóng rổ

Bốp!

Một tiếng vang lớn, quả bóng bị đập vào do lực đạo quá mạnh nên bật thẳng vào mặt Tiết Chính Khải, Tiết Chính Khải lập tức lật ngửa ra sau hôn mê

bất tỉnh.

Mà Tàn Thiên, hạ xuống đất thật đẹp, sau đó nhặt bóng lên, chậm rãi ra khỏi vách ba điể, lại chậm rãi trở về, còn dừng lại trước mặt Tàn Chính Khải một chút, nhìn hần một chút, sau đó đem bóng nện vào khung rổ

Ba ba ba ba...!

- Thiên ca uy vũ!

Phạm Kiến hô lớn.

- Thiên ca uy vũ!

- Thiên ca uy vũ!

Cá đám người cùng lớp quát to lên

Tiếng vỗ tay như sấm vang lên, người ban hai, ba u mê cả, đây là tình huống gì a, làm sao có thể, Tàn Thiên sao có thể thắng được Tiết Chính Khải a, không thể nào a.

- Miệng rộng, đừng đứng ngu người ra đấy nữa, nhanh mà ăn đi, mày ăn cả quả hay cắt ra ăn a!

Tàn Thiên cầm quả bóng đi tới trước mặt miệng rộng, miệng rộng nhất thời sắc mặt đại biến.

- A,.. Tao, tao sẽ ăn, nhưng mà tao không nói ăn lúc nào, mày cũng không nói, cho nên để tao nghĩ xem ăn lúc nào đã.

Miệng rộng nhìn Tàn Thiên nói.

- Nói như vậy, mày định ăn quít đúng không!

Tàn Thiên nhìn hần lạnh lùng nói, ánh mắt thật giống như ánh đao bắn vào trên mặt miệng rộng, miệng rộng sợ quá phải lùi về sau vài bước.

Phanh phanh!

Mạnh mẽ, đột nhiên lúc này, tiếng xe phân phối lớn vang lên, ngay sau đó hai ba chục chiếc xe gắn máy từ công trường đang mở chạy vào, đi đầu là một thẳng lưu manh tóc dài, xe cũng là xe chề qua (hay thường gọi là độ ấy), mấy thẳng này lái xe hướng Tàn Thiên đi tới, vây quanh tất cả mọi người rồi vịn ga gầm rú mãnh liệt, phát ra tạp âm kinh thiên.

- Bang Phi Xa!

Có người hét lớn.

- Tiểu tử, mày chính là Tàn Thiên đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Nổi giận

Tàn Thiên nhìn hai ba chục người xung quanh, nhất thời cảm thấy rất khó chịu, bọn người này buổi sáng mới bị người của mình đánh cho thảm hại, xế chiều lại chạy đến tìm phiền toái, xem ra lát nữa nếu không răn một chút thì không được.

- Tiểu tử, hỏi mày đấy, điếc à?

Tên mặc áo vàng xô đẩy Tàn Thiên lớn lối nói, Phạm Kiến vừa nhìn lập tức liền tiến lên nhưng lại bị Tàn Thiên chặn lại.

- Nói coi, tiểu tử!

Tên mặc áo vàng tiếp tục xô đẩy Tàn Thiên nói, một ít tên trong bang đưa xe, toàn bộ xuống xe, tay cầm ống tuýp, mặt mũi hung ác, bọn này đã sớm biết Tàn Thiên rồi.

- Mày thử đẩy tao một lần nữa thử coi.

Tần Thiên nhìn tên áo vàng thân nhiên nói.

- Mụ nội mày, dám lớn lối cùng lão tử, tao liền đẩy mày xuống lần nữa, mày có thể làm gì nào?

Tên lưu manh áo vàng nhìn Tần Thiên khinh thường nói, mạnh mẽ đưa tay lên hung hăng đẩy Tần Thiên

Hừ!

Tay cơ bắp của thằng áo vàng còn chưa đụng tới Tần Thiên, Tần Thiên đã mạnh mẽ xuất thủ, hai tay vung lên bắt lấy tay hắn, mạnh mẽ bẻ một cái.

- Cờ-rắc

- A!

Một tiếng xương gãy cùng tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên, xương tay tên tóc vàng gãy tới tận vai. Còn chưa kịp phản ứng đã bị Tần Thiên bồi thêm một quyền vào mặt, xương mũi cũng gãy nứt, nằm lăn ra đất mà kêu cha gọi mẹ.

Tần Thiên vẫn chưa buông tha, bước tới dẫm mạnh lên tứ chi của hắn.

Cờ-rắc!

Cờ-rắc!

Cờ-rắc!

Cờ-rắc!

Tiếng xương tứ chi gãy rụng vang lên, tên áo vàng bị Tần Thiên trực tiếp phế đi tứ chi chỉ trong vòng chưa tới mười giây, tứ chi gãy đoạn, mặt bị nện vỡ, nằm trên mặt đất, chỉ còn lại tiếng hừ lạnh.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều u mê tại chỗ, tất cả đều cùng về mặt không thể tin được, nhưng mà sự thật đã bày ra trước mặt họ, trên mặt đất còn vết máu tươi.

Người băng đua xe nhìn thấy hết thấy, sùng sốt mất năm giây mới phục hồi lại tinh thần.

- Kháo, dám đánh Tam ca của chúng ta, chơi chết hắn đi!

Một tên côn đồ cả giận nói, hô to một tiếng, lập tức vung gậy sắt trong tay hướng Tần Thiên vọt tới, có vẻ không chết không thôi.

Đám côn đồ cũng tỉnh lại, lập tức liền hướng Tần Thiên giết tới.

- Lùi lại, đừng tới gần!

Tần Thiên quay đầu hướng mấy người Phạm Kiến hô, ngay sau đó mạnh mẽ hướng lên phía trước nhắm tên đầu tiên ra đòn.

Tốc độ Tần Thiên cực nhanh, cả người như một con gió, thân hình lách sang một bên, trong nháy mắt tránh được một gậy, sau đó vung một quyền sang gọi là có qua có lại.

- Chết!

Tần Thiên quát to, một quyền nhắm thẳng mặt đối phương, tên nọ cả trúng đòn vỡ cả cằm, cả người bắn ra sau mấy mét.

Nhưng mà Tần Thiên cũng không có vì vậy mà bỏ qua cho hắn, mà tiếp tục xông tới, hôm nay Tần Thiên chuẩn bị hung hăng dạy dỗ bọn này một trận, cho nên đánh ngã đối phương rồi hắn còn phải đánh gãy cả tứ chi nữa mới bỏ qua.

- Giết hắn đi!

Một tên côn đồ thấy đồng bọn bị Tần Thiên đánh cho huyết nhục mơ hồ, nhất thời nổi giận, nhưng lời của hắn còn chưa dứt, trong nháy mắt, một cây gậy sắt đã tiếp xúc thân mật với mặt hắn, chưa kịp hiểu rõ đã bị một gậy đánh cho tê liệt rồi, ngay sau đó hắn còn chưa kịp thống khô, hai chân liền bị Tần Thiên phế nứt.

Những tên còn lại đang chuẩn bị tấn công thấy Tần Thiên dã man như vậy, nhất thời cũng bị dọa không dám xông bừa tới nữa, lúc này mới chưa đầy một phút, bên mình đã ba người bị phế rồi, tên kia từ đâu chui ra vậy a!

Những học sinh đang vây xem lại càng thêm sợ hãi, bọn họ đã bao giờ chứng kiến cảnh ác đấu máu tanh như vậy đâu a, không ít nữ sinh bị dọa cho ngất xỉu, chỉ có Hàn Thi Vũ còn tương đối bình tĩnh, bởi vì nàng đã từng nhìn Tần Thiên đánh người như vậy mấy lần, bất quá sắc mặt vẫn có chút trắng bệch.

- Hừ! Ai còn muốn đánh thì tới đây!

Tần Thiên nhìn bọn đang vây bắt mình, ống tuýp trong tay còn nhỏ máu tươi, khiến cho hình ảnh Tần Thiên thoát nhìn cực kì tàn nhẫn.

- Lên, ta không tin hần có thể đồng thời ứng phó công kích của nhiều người chúng ta như vậy.

Một tên lao lên, lập tức cả nhóm người từ bốn phương tám hướng đổ tới.

- Hừ! Một đám rác rưởi!

Tần Thiên khinh thường nói, thân thể mạnh mẽ bật một cái, giơ tay lên, trong nháy mắt, ống tuýp liền đập vào bả vai một tên, trực tiếp nện đứt xương bả vai của hần, ngay sau đó không đợi hần kịp phản ứng, Tần Thiên đã đá một cước vào tiểujj khiến tên đó văng ra ngoài.

Mà lúc này đây, công kích của mười mấy tên khác đã tới trước mặt Tần Thiên, Tần Thiên trực tiếp trầm người xuống, ống tuýp trong tay mạnh mẽ quét ngang, nhất thời bốn năm tên bị một gậy của Tần Thiên quét ngã trên đất, trên người Tần Thiên cũng trúng bốn năm đòn, nhưng may là tất cả đều đánh trúng sau lưng, không có thương tổn đến đầu Tần Thiên.

Kết quả, Tần Thiên đã tức giận.

- Chết cả đi!

Tần Thiên nổi giận nói, mạnh mẽ vọt tới trước mặt một tên, một gậy trực tiếp đập vào lồng ngực hần, lại một gậy hung hăng nện lên cánh tay hần, đem cánh tay cũng nện đứt luôn, ngay sau đó một cước đạp ra ngoài, một tên công kích tới bên cạnh cũng bị Tần Thiên nện một gậy lên đầu, nhất thời đỉnh đầu nở hoa, ngã xuống đất chết ngất.

Hừ!

Những tên kia vốn muốn vây công lại thấy hần giống như nổi điên, nhất thời sợ hãi, lập tức rối rít tản ra, không dám xông lên trước.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Ăn đi

- Còn ai muốn chết thì bước lên!

Tần Thiên nhìn đám lưu manh xung quanh, lạnh lùng nói, hai mắt bắn ra hai đạo hàn quang sắc bén làm đám lưu manh kinh hãi liên tiếp lui về phía sau.

- *'Hừ! Lại đây, xông lên đi!'*

Tần Thiên vung ống tuýp đâm máu lên quát lạnh, máu tươi lập tức bắn ra, đám lưu manh sắc mặt tái đi, bình thường là bọn hần khi dễ người khác, không nghĩ tới hôm nay còn bị người ta hù dọa sợ không dám lao lên, cả lũ trong tâm tức giận vô cùng nhưng không dám nói ra.

- Hoặc là xông lên hoặc là rút đi, cho chúng mày một phút đồng hồ, nếu chưa rút đi ta sẽ khiến cho hần nằm trên đất tàn phế cả đời!

Tần Thiên lạnh lùng nhìn băng đảng đưa xe quát lên.

Băng đảng đưa xe nghe xong ai nấy nhìn nhau một cái, lập tức lấy tốc độ nhanh nhất đem những người bị thương lên xe nhanh chóng nổ máy rồi đi tất cả biến ra trong vòng nửa phút thời gian, bọn chúng giống như là chó nhà có tang cúp đuôi chạy mất còn để lại mấy chiếc xe gắn máy.

Tần Thiên nhìn xung quanh sau đó liền gọi điện thoại cho Phong Từ đến đem xe máy về bang hội.

- Tốt lắm, bên này giải quyết xong rồi, người qua ăn đi.

Tần Thiên một lần nữa đi đến bên Lưu Khắc lạnh lùng nói,tay vẫn cầm ống tuýp rỉ máu dọa cho hần mặt trắng bệch.

- Ăn Quả bóng đi, không ăn người sẽ chết đó.

Tần Thiên làm cho Lưu Khắc khó xử không ăn không được nhưng trong lòng hối hận lúc đầu sao lại nói ra như vậy.

Rất nhiều người đi đến xem Tần Thiên làm sao thu thập Lưu Khắc.

- Tần Thiên đồng học ta xem để cho Lưu Khắc đồng học ngay trước mặt nói lời xin lỗi có được không, ăn Quả bóng hay không không quan trọng hần dù sao cũng là nói giỡn, là đồng học mọi người nhường nhau một chút ngày sau còn gặp nhau.

Tiết Chánh Khải đi ra nói với Tần Thiên, Luru Khắc nhìn Tiết Chánh Khải vì mình cầu tình nhất thời mừng rỡ.

- Bại tướng dưới tay ta như ngươi không có tư cách nói chuyện!

Tần Thiên nhìn hần lạnh lùng nói. Tiết Chính Khải sắc mặt cực kỳ khó coi nhưng cũng không dám làm gì, vừa rồi cũng thấy thủ đoạn của Tần Thiên, hần cũng không muốn cũng bị phế đi hai tay hai chân.

- Là hần ăn hoặc là ngươi ăn nếu không thì đừng ở chỗ này lải nhải, cút ngay!

Tần Thiên nhìn Tiết Chánh Khải lạnh lùng nói, Tiết Chánh Khải nhìn Tần Thiên, hai tay gắt gao nắm chặt, giận giữ hừ lạnh một tiếng không nói gì liền rời đi.

Luru Khắc nhìn Tiết Chánh Khải rời đi nhất thời khản trương

- Đừng hi vọng gì vào hần, ăn đi!

Tần Thiên nhìn Luru Khắc lạnh giọng nói, trực tiếp đem Quả bóng nhét vào mồm hần dọa cho Luru Khắc kêu to một tiếng, mồ hôi lạnh ứa ra không ngừng sắc mặt xám lại

- Tần Thiên, là tôi sai rồi xin cậu bỏ qua cho tôi, ăn cái này tôi chết mất!

Luru Khắc đồng học trực tiếp liền quỳ rạp xuống đất nhìn Tần Thiên khản cầu nói

- Ngươi gọi ta là cha cũng vô dụng. Ăn!

Tần Thiên nhìn Luru Khắc và lạnh lùng nói và vung vẩy cây gậy làm máu tươi bắn lên mặt Luru Khắc làm cho Luru Khắc phát sợ nhìn Tần Thiên cuối cùng bất đắc dĩ đưa tay cầm lấy, xung quanh vô số ánh mắt nhìn Luru Khắc xem hần ăn Quả bóng ra sao.

- Mau ăn!

Tần Thiên quát lên

- Ăn đi!

Phạm Kiến cũng quát, Luru Khắc vừa rồi si nhục Tần Thiên như vậy, không hảo hảo trừng phạt một chút sao được a.

Luru Khắc nhìn Tần Thiên rồi lại nhìn Quả bóng trong tay, sau đó bèn há miệng ra.

- Không cần ăn!

Lúc này thanh âm Hàn Thi Vũ vang lên đi tới trước mặt Luru Khắc một tay cầm lấy Quả bóng giữ lại, Hàn Thi Vũ nghĩ là Tần Thiên hù dọa Luru Khắc một chút không nghĩ là lại làm thật, nhất thời cảm thấy có chút quá tàn nhẫn, dù sao cũng là đồng học với nhau.

Luru Khắc thấy Hàn Thi Vũ đứng ra giúp mình, nhất thời vô cùng cảm kích nhìn Hàn Thi Vũ

- Tần Thiên, coi như xong đi, dù sao cũng là đồng học, sau này vẫn ở chung một chỗ, làm quá không tốt.

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên nói rồi ôm lấy tay Tần Thiên kéo kéo giống như làm nũng.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ rồi lại nhìn Luru Khắc, hần hừ bỏ đi.

Tần Thiên nói xong liền cầm tay Hàn Thi Vũ kéo đi hướng bên trong phòng học đi tới, những người cùng lớp cũng nhanh chóng rời đi còn lại Luru Khắc vẫn quỳ ở đó.

Trở lại phòng học thì chuông vào lớp cũng vang lên, hai tiết học cuối là bài chuyên ngành, giáo viên đã sớm tới rồi, bởi vì sắp đến sẽ cử hành cuộc thi lớn.

- Tần Thiên, anh không sao chứ!

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên hỏi, vừa rồi thấy Tần Thiên bị đám luru mạnh đập cho mấy gậy.

- Không có chuyện gì, mấy gậy thôi mà ta không sao cả.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói

- Lão công, em thấy anh bị người ta, đánh có đau không, hay để em xem giúp!

Triệu Chi Nhược lao đến nhìn Tần Thiên với vẻ mặt quuyến rũ nói, thanh âm cực kỳ làm nũng, nghe vậy mồ hôi lạnh của Tần Thiên xuất ra.

- Cảm ơn, không cần đâu cô làm ơn cách xa ta một chút!

Tần Thiên nhìn Triệu Chí Nhượng thân nhiên nói, Triệu Chí Nhượng nhất thời cong môi làm ra bộ dạng không vui đem cái ghế nhích ra ngồi song song với Tần Thiên.

- Ta cũng là muốn ngồi cạnh người!

Triệu Chí Nhượng nhìn Tần Thiên có chút điều ngoa nói, rồi đưa tay muốn ôm tay hắn, nhưng Tần Thiên tránh được.

- Thi Vũ đổi chỗ cho anh.

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ nói sau đó liền cùng Hàn Thi Vũ đổi vị trí. Triệu Chí Nhượng nhất thời mặt ỉu xiu, Hàn Thi Vũ vênh mặt khiêu khích nhìn Triệu Chí Nhượng một cái sau đó ôm lấy tay Tần Thiên ngọt ngào dựa vào vai hắn làm Triệu Chí Nhượng tức điên lên, nhưng cũng không có biểu lộ ra trên mặt.

Lúc này điện thoại của Tần Thiên vang lên, Tần Thiên lấy ra nhìn là Phong Từ gọi, lập tức nghe máy.

- Này A Thiên ta đến rồi xe ở chỗ nào a?

Kẻ Diên liền hỏi.

Tần Thiên nói qua điện thoại rồi hướng lão sư xin phép sau đó lập tức đi ra ngoài.

Triệu Chí Nhượng nhìn Tần Thiên rời đi, quay đầu lại nói với Hàn Thi Vũ:

- Tôi cùng Tần Thiên có hôn ước, người sau này Tần Thiên cưới là tôi chứ không phải là cô, đừng cố gắng làm gì.

- Tôi tin tưởng Tần Thiên, có cưới hay không không quan trọng, chỉ cần hắn yêu tôi và tôi cũng yêu hắn là được.

Hàn Thi Vũ nói vậy Triệu Chí Nhượng không biết làm gì hơn là im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Triệu Chí Nhượng phiền phức

Tần Thiên ra khỏi trụ sở mỹ thuật tạo hình thì thấy Phong Từ và đám bang chúng đứng cách đó không xa, lập tức đi tới.

- Thiên ca!

Các đàn em thấy Tần Thiên lập tức cung kính chào, Tần Thiên gật đầu đáp lại.

- A Thiên, người nói là mấy cỗ xe kia phải không!

Phong Từ chỉ vào mấy cỗ xe của Phi Xa bang bỏ lại trên sân nói.

- Làm sao, có vấn đề gì à?

Tần Thiên nhìn về mặt giật mình của Phong Từ nói.

- Xe của Phi Xa bang mà người cũng thu sao, quá đà rồi.

Phong Từ nhìn Tần Thiên giờ ngón tay cái lên nói.

- Quân bọn hắn làm cái gì, Ở cái thành phố Quang Châu này chỉ có thể có một bang hội, còn lại tao diệt tất. Phi Xa bang này dám chọc tới ta, ta mà không ra tay bọn nó lại tưởng dễ ăn hiếp. Đợi một thời gian nữa chúng ta ổn định lại liền tiêu diệt Phi Xa bang này.

Tần Thiên nói.

- Tốt! Rất hợp ý ta!

Phong Từ hưng phấn nói.

- Đúng rồi! A Thiên quán rượu phổ triển khai hắc đạo đại hội, trong tháng này sẽ tiến hành ở Kim Sắc Thiên Địa. Chúng ta là bang phái mới mà cũng nhận được thiệp mời, người thấy thế nào.

Phong Tử nhìn Tần Thiên nói.

-Hắc đạo đại hội là gì?

Tần Thiên hỏi.

-Là những thế lực họp tổng kết lại tình huống trong năm sau đó căn cứ theo thực lực mà phân chia địa bàn hoạt động. Thực lực càng mạnh thì được càng nhiều địa bàn. Nói chung là các thế lực lớn thu tóm hội nghị, người có muốn đi xem không, đến lúc đó ta sợ những thế lực này sẽ liên hợp lại đối phó với chúng ta.

Phong Tử nói.

-Đi! Tại sao lại không đi a. Chính ta cũng muốn nhìn xem đám người này đối phó với ta ra sao.

Tần Thiên cười lạnh nói, Phong Tử nhìn Tần Thiên gật đầu tán thưởng.

- Đúng rồi A Thiên quán rượu của chúng ta ba tuần tới sẽ khai trương, người nói xem có nên mượn người của thế lực khác đến cổ vũ hay không?

Phong Tử hỏi.

- Không cần, có nhờ bọn chúng cũng sẽ không tới. Lúc đó người chuẩn bị nhân thủ cho tốt là được, ta đoán lúc khai trương nhất định sẽ có việc phát sinh. Người về cho người chuẩn bị chu đáo đến ngày đó thì điều đi hết chỉ để lại một vài người là được. Nếu bọn chúng dám đến phá ta sẽ giết hết toàn bộ.

Tần Thiên thần nhiên nói.

-Được rồi! Ta trở về sẽ nói cho bọn họ biết.

Phong Tử nói.

-Ừ, người về trước đi.

Tần Thiên nói, Phong Tử đáp lại một tiếng sau đó phân phó thủ hạ lấy xe máy trở về.

Nhìn Phong Tử rời đi, Tần Thiên cũng quay về trụ sở.

Phi Xa bang tổng bộ.

Lão đại Lâm Trạch Khải ngồi ở trên ghế nhìn hai cổ thi thể trên mặt đất sắc mặt có chút khó coi.

-Chuyện gì xảy ra? Tại sao chết người, tại sao Lão Tam lại bị phế?

Lão đại nhìn thủ hạ của mình hỏi. Thủ hạ lập tức đem chuyện xảy ra ở sân bóng rổ buổi sáng cùng với chuyện Lâm Trạch Giai tuần trước chọc Tần Thiên nói ra hết.

- Tần Thiên? Thiên Bang mới lập tại khu phố quán rượu sao? Là bang chủ thì phải.

Lâm Trạch Khải làm bầm nói.

-Ta điều tra qua rồi, là hắn!

Một nam tử sắc mặt trắng bệch trông gầy yếu ghé bên tai Lâm Trạch Khải nói.

- Nếu là hắn, chuyện kia tạm thời gác lại. Nói cho Tiểu Trạch không cần vội vã báo thù ngay, ta còn có đại sự cần làm. Chờ ta làm xong rồi mới giải quyết tận gốc cái chuyện rắc rối nhỏ này. Đi đi!

Lâm Trạch Khải nhìn thủ hạ phân phó, tên kia liền lập tức rời đi.

- Liên lạc với Yamamoto tiên sinh hẹn đêm nay gặp mặt tại Kim Sắc Thiên Địa.

Lâm Trạch Khải quay đầu nhìn sang bên nam tử mặt trắng bệch trông gầy yếu nói. Tên đó gật đầu liền xoay người rời đi.

- Hừ, dám động vào đệ đệ của tao, tao liền diệt cả nhà mày, cho mày chết cũng không được từ té!

Lâm Chính Khải cười lạnh, bộ dáng thoát nhìn cực kỳ hung tợn.

Rất nhanh đã đến 5 giờ chiều, chuông tan học vang lên. Một nhóm người vội vàng thu dọn đồ đạc ra về, Tàn Thiên cùng Hàn Thi Vũ thu thập dụng cụ về tranh xong đi ra phía cổng. Tài xế của Hàn Thi Vũ đã sớm chờ ở đó, thấy Hàn Thi Vũ đi ra lập tức mở cửa xe.

- Tàn Thiên hẹn gặp lại!

Hàn Thi Vũ nhìn Tàn Thiên nói sau đó lên xe rời đi. Tàn Thiên thì đi về phía học viện hộ sĩ bên kia, hẳn còn muốn đón Sở Tương Tương đi bệnh viện thăm Triệu Tiểu Nhã.

- Lão công, anh chờ em đã!

Triệu Chi Nhược chạy theo, không đợi Tàn Thiên phản ứng đã ôm lấy tay hắn, hai tòa nhũ hoa cao vút áp vào tay Tàn Thiên, cảm giác mềm mại mà sát làm cho Tàn Thiên vô cùng thích thú.

- Buông ra!

Tàn Thiên nhìn Triệu Chi Nhược bình tĩnh nói.

-Lão công, không được như vậy nha. Chẳng lẽ ta nhìn không xinh đẹp bằng người kia sao, ngực của ta còn lớn hơn so với Thi Vũ đó.

Triệu Chi Nhược nhìn Tàn Thiên làm nũng nói, hai tay ôm lấy tay Tàn Thiên ép vào bộ ngực của mình mà chà sát làm cho Tàn Thiên rạo rức. Bất quá Tàn Thiên rất nhanh liền tỉnh táo lại. Sắc cũng có đạo, không thể làm bừa.

- Lấy ra!

Tàn Thiên trực tiếp rút tay ra khỏi ngực Triệu Chi Nhược rồi hướng học viện hộ sĩ đi tới. Triệu Chi Nhược nhìn phía sau vô cùng tức giận.

- Đáng ghét, nguoi cho rằng ta cần nguoi sao?!

Triệu Chi Nhược cuối cùng không nhịn được hét ầm ĩ phía sau. Tàn Thiên không thèm để ý thân nhiên đi về phía học viện hộ sĩ.

- Nguoi... làm nguoi ta tức chết mà!

Triệu Chi Nhược cả giận nói sau đó đuổi theo Tàn Thiên.

Tàn Thiên đến học viện hộ sĩ thấy Sở Tương Tương đã đợi ở đó. Thấy Tàn Thiên tới lập tức lao ra đón ôm ngay lấy tay Tàn Thiên, hai ngọn núi khổng lồ mềm mại áp vào tay Tàn Thiên. Không nhịn được Tàn Thiên cố ý chà sát một chút làm Sở Tương Tương đỏ mặt thắm máng sắc lang.

Nhìn xung quanh thấy không có ai Tàn Thiên vươn tay bóp một phát trên ngực Sở Tương Tương. Sở Tương Tương nhất thời kinh hãi vội vàng đẩy Tàn Thiên ra. Bộ dạng e thẹn kia nhìn qua càng thêm mê người làm cho Tàn Thiên một trận kích động. Bất quá đây lại là nơi công cộng, Tàn Thiên cũng không dám làm quá, bèn nghĩ thầm khi trở về nhà phải hảo hảo đùa giỡn một phen.

-Hừ! Sắc Lang!

Triệu Chi Nhược từ xa đuổi tới, thấy Tàn Thiên đứng đung đưa chạm chạm Sở Tương Tương liền mắng to.

- Ta kháo! Phiền phức lại tới rồi.

Tàn Thiên nhìn Triệu Chi Nhược đi tới nghĩ thầm.

- Hừ! Anh sợ em à!

Triệu Chi Nhược hừ lạnh nói túm ngay lấy tay Tàn Thiên ôm thật chặt, sợ hắn lại gỡ tay nàng ra.

Sở Tương Tương nghi ngờ nhìn hai người không rõ là như thế nào, nhưng vẫn lễ phép hướng Triệu Chi Nhược chào hỏi.

- Được rồi! Nguoi thích làm gì thì làm.

Tàn Thiên không thể làm gì được đành tùy ý nói.

Triệu Chi Nhược nhìn Tàn Thiên bộ dạng nhất thời cực kỳ đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Kịch tình trên xe buýt

Ba người ra khỏi trường học, chuẩn bị thuê chiếc xe đi bệnh viện, kết quả là gặp phải một tài xế xe taxi cự tuyệt không đón khách. Tần Thiên thiếu chút nữa ngắt đi, còn có người không muốn kiếm tiền a.

- Vậy chúng ta đi bắt xe buýt!

Tần Thiên nhìn Sở Tương Tương nói, sau đó ba người liền hướng trạm xe bus đi tới, hiện tại là lúc tan sở cộng thêm tan giờ học cho nên ở trạm xe người đứng một đông lớn, liên tục tới hai chiếc xe buýt cũng không chen lên được bởi vì trên xe buýt đã chật ních rồi, cộng thêm chuyến xe buýt đi tới bệnh viện là 20' một lần, kết quả nhờ xe mấy lần thì trời đã tối.

- Ta đi về trước, không đi nữa.

Triệu Chi Nhục rốt cục chịu không được, lâu như vậy còn không có xe buýt, chưa kể còn phải đứng, ghê tởm nhất chính là nàng mặc quần cụt, bị muỗi cắn rất khó chịu.

- Về đi, không tiến!

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhục thản nhiên nói. Triệu Chi Nhục tức giận chết tức tiếp quay đầu hậm hực rồi đi.

Triệu Chi Nhục mới vừa đi không tới một phút đồng hồ xe buýt đã tới rồi, lập tức đám người đại loạn, liều mạng hướng bên trong chen vào, Tần Thiên nhìn cửa sau vừa mở ra liền dẫn Sở Tương Tương từ cửa sau lên.

- Hô! Cuối cùng cũng lên được!

Tần Thiên thở ra một ngụm khí thật dài, Sở Tương Tương sắc mặt đại xấu hổ bởi vì trên xe quá đông, hai người giờ phút này mặt đối mặt dính sát vào nhau, khoảng cách giữa mặt hai người bất quá có mấy phân, khí tức nam nhân của Tần Thiên truyền tới Sở Tương Tương làm nàng hoảng hốt cúi gầm đầu xuống.

Mà Tần Thiên thấy bộ dạng Sở Tương Tương không khỏi âm thầm cười trộm, thân thể hai người dán vào nhau thật chặt. Trước ngực Sở Tương Tương một đôi bông đào theo xe buýt đong đưa không ngừng ma sát với lồng ngực Tần Thiên, bộ ngực căng đầy ép vào làm cho Tần Thiên cảm thấy thoải mái, lại cúi đầu xuống là có thể thấy cái khe trước ngực giữa hai cặp tuyết lê của Sở Tương Tương, nhìn qua cực kỳ mê người, Tần Thiên phía dưới đại bốn ngón lên thẳng đứng ép vào nơi đó của Sở Tương Tương, nhất thời khiến nàng càng thêm thẹn thùng muốn tránh ra nhưng căn bản là không có chỗ trốn.

Tần Thiên bị Sở Tương Tương áp sát kích thích rất mạnh mẽ, hần nhìn bốn phía chung quanh, thấy không ai chú ý liền bị ồ ghé vào tai Sở Tương Tương nói:

- Tương Tương, cho anh sờ một chút có được hay không a.

Sở Tương Tương vừa nghe lời Tần Thiên nói nhất thời liền kinh hãi, lập tức lắc đầu tỏ vẻ không muốn, nơi này chính là nơi công cộng, không thể làm loạn được, nếu có người phát hiện vậy thì thảm rồi.

- Tương Tương, em yên tâm, sẽ không bị người ta nhìn thấy đâu.

Tần Thiên tựa hồ phát hiện Sở Tương Tương lo lắng cho nên lặng lẽ ghé bên tai Sở Tương Tương nói.

- Không nên! Không nên!

Sở Tương Tương liều mạng lắc đầu nói.

- Tương tương, cầu xin em a, anh chịu không được rồi, chỉ một chút có được hay không a.

Tần Thiên vẻ mặt cầu khẩn nhìn Sở Tương Tương nói, Sở Tương Tương thấy thế liền mềm lòng.

- Uh... Vậy chỉ một chút thôi, không được làm loạn đó...

Sở Tương Tương nhìn Tần Thiên khẩn trương nói, gương mặt hồng giống như uống rượu, phía dưới bụng bị đại bông của Tần Thiên ép vào khiến nàng run rẩy.

Tần Thiên nghe được Sở Tương Tương đáp ứng nhất thời mừng rỡ, vươn tay đem Sở Tương Tương ôm vào trong ngực mình, hai tay đặt ngang hông nàng, nhẹ nhàng xoa nắn hưởng thụ cảm giác mềm mại non nớt.

Sở Tương Tương bị Tần Thiên sờ như vậy rất là khẩn trương, hai bàn tay nhỏ bé gấu gao nắm y phục Tần Thiên, mặt chôn vào ngực hắn, lộ ra vẻ cực kỳ xấu hổ.

- Tần Thiên, đã được chưa!

Sở Trương Trương nhỏ giọng nói.

- Còn chưa bắt đầu đâu Trương Trương!

Tần Thiên ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói, hướng về phía lỗ tai của nàng thổi một ngụm nhiệt khí, nhất thời Sở Trương Trương toàn thân nhũn ra, đứng cũng không nổi nữa giống như dựa hẳn vào người hẳn vậy.

Tần Thiên nhìn biểu hiện Sở Trương Trương tà tà cười, bàn tay luồn qua quần lót nàng tiến vào trong, nắm lấy kiêu đồn của nàng mà xoa nắn.

- U...

Sở Trương Trương không khỏi phát ra một tiếng rên nhẹ, thân thể thật giống như giống như bị giật điện, cả người mất thăng bằng nhào về phía trước.

- Tần Thiên, anh đã nói chỉ một chút thôi mà...

Sở Trương Trương nhìn Tần Thiên có chút cấp bách nói.

- Làm gì đã được một chút, nào ngoan để anh sờ thêm lúc nữa.

Tần Thiên vô sỉ cười nói.

- Anh... anh xấu lắm.

Sở Trương Trương âm ức nói.

Tần Thiên thấy vẻ mặt Sở Trương Trương thì càng cảm thấy đáng yêu, mạnh mẽ hôn lên môi nàng. Sở Trương Trương chỉ kịp ư lên một tiếng rồi cả người buông lỏng, để mặc cho hẳn thoải mái chơi đùa đầu lưỡi mình.

Phía dưới bàn tay Tần Thiên rất không an phận, xoa bóp kiêu đồn thấy không đủ hẳn liền nhẹ nhàng đưa một ngón tay vào ngọc động của nàng, từ từ khuấy lên.

- Aa... Dừng mà...

Sở Trương Trương đẩy hẳn ra mà năn nỉ, nhưng Tần Thiên lại ôm nàng vào hôn tiếp, dùng thêm một ngón tay nữa thọc vào sâu bên trong.

Tần Thiên tay còn lại nắm lấy tay Sở Trương Trương, đặt nó vào trước tiểu đệ đệ mình. Sở Trương Trương kinh hãi muốn rút ra nhưng không được, Tần Thiên đã kéo khóa quần xuống rút tiểu đệ đệ ra đặt vào tay nàng, sau đó nắm tay nàng đưa lên đưa xuống.

- U...

Hai ngón tay của Tần Thiên bắt đầu ra vào với tốc độ nhanh hơn, trong chốc lát đã có thể nghe tiếng chít chít của da thịt ma sát với nước. Sở Trương Trương run rẩy nắm lấy cổ tay hẳn, hai chân như muốn khuỵu xuống, hai mắt dần mơ mơ hồ hồ. Tần Thiên càng làm càng mạnh, sau đó hẳn thọc cả ba ngón tay vào, làm với tốc độ như thổi đưa, không quá mười nhịp Sở Trương Trương lập tức tiết thân, ngọc lộ bắn ra đầy mặt đất, từng dòng nước trong suốt chảy dọc trên đùi, ướt sũng cả đôi tất màu trắng tinh.

Sau đó không lâu Tần Thiên cũng phún xuất, nòng ngọc bắn ra rất mạnh, có một chút còn bắn cả lên mặt Sở Trương Trương. Nhưng Sở Trương Trương cũng không để ý tới nữa, nàng lúc này đã nhũn ra như con chi chi, nếu không có Tần Thiên làm chỗ tựa thì chắc chắn nàng đã ngã ra đất.

- Tần Thiên... Anh buông ra được chưa...

Sau vài phút Sở Trương Trương xấu hổ nói, đưa một tay lau đi vết tích trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Ta không cố ý

Xe buýt rất nhanh đã đến, xuống xe, Tần Thiên nắm tay Sở Trương Trương đi tới bệnh viện. Sự kiện vừa mới xảy ra trên xe vẫn còn rõ mồn một trước mắt, mặt Sở Trương Trương vẫn còn ửng hồng, phía dưới ẩm ướt làm cho nàng cảm thấy rất không thoải mái.

Hai người vừa đi vào bệnh viện, một chiếc xe siêu sang có rèm che tiến vào bãi đậu xe. Tài xế xuống mở cửa sau, một người trung niên nam tử từ bên trong xe đi ra, liếc mắt thấy Tần Thiên cùng Sở Trương Trương đang tiến vào trong, nhất thời thần sắc căng thẳng, lập tức liền gọi tài xế theo sau, rồi cũng

hướng bên trong bệnh viện đi tới.

Tần Thiên và Sở Tương Tương lên lầu, đi tới phòng bệnh của Triệu Tiểu Nhã đi đến. Khi hai người vừa đến thì Triệu Tiểu Nhã cũng vừa tỉnh dậy. Thấy hai người đến thì nàng cực kỳ hưng phấn, từ trên giường nhảy xuống hưng hăng ôm lấy hai người, cực kỳ vui vẻ.

- Anh Tần Thiên, Chị Tương Tương, các người tới rồi, em sắp buồn đến chết mất thôi, bác sỹ nói còn hai ngày mới có thể xuất viện, Anh Tần Thiên, anh có thể hay không nói với bác sỹ cho em xuất viện sớm một chút?

Triệu Tiểu Nhã nhìn hai người làm bộ đáng thương nói.

- Không được, thương thể của em chưa bình phục hoàn toàn, nhất định phải nghe lời bác sỹ, có biết không.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã nghiêm túc nói.

- Nhưng bên trong bệnh viện rất nhàm chán a.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên bĩu môi tội nghiệp mà nói.

- Tối nay anh sẽ ở chỗ này bồi tiếp em.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã nói.

- Thật a! Anh Tần Thiên, anh thật tốt.

Triệu Tiểu Nhã hưng phấn nói, lần nữa ôm lấy Tần Thiên, rồi hôn một cái thật sâu lên mặt hắn.

- Tốt lắm, hiện tại cũng đã 7h, không bằng chúng ta cùng ra ngoài ăn cơm đi.

Tần Thiên nhìn hai nàng nói.

- Cũng được, để em gọi điện cho mẹ, dặn người nhà phải đến...

Triệu Tiểu Nhã hưng phấn nói, Sở Tương Tương cũng gật đầu, ngay sau đó Tần Thiên cũng gọi điện thoại về nhà, nói với Tiểu Du mình và Sở Tương Tương không thể về ăn cơm được.

- Anh Tần Thiên, anh chờ một chút, em thay quần áo..

Triệu Tiểu Nhã nói, Tần Thiên gật đầu, liền cùng Sở Tương Tương đi ra ngoài phòng bệnh, để cho Triệu Tiểu Nhã thay quần áo.

Sau đó Tần Thiên nói với y tá một tiếng rồi ba người đi ra ngoài.

Trên một tầng lầu tại một bệnh viện khác.

Giờ phút này, trong một gian phòng bệnh, heo mập cũng là Tiểu Nghê lúc trước bị Tần Thiên phét đi, hiện tại đang nằm bất động..

Lúc này cha của ả đi tới, nhìn thấy con gái mình tứ chi đều phải cắt bỏ, chỉ còn lại cái thân không, chẳng khác gì sống thực vật cả.

- Tiểu Nghê, ba ba thật xin lỗi con, ba ba nhất định sẽ báo thù cho con.!

Phụ thân của hắn nhìn lên giường Heo mập bầu bầu nói, trên mặt tràn đầy vẻ âm tàn, sau khi nói xong những lời này, hắn liền đưa tay bóp tới cổ heo mập.

Vừa lúc đó, Heo mập tỉnh lại, thấy vẻ mặt âm tàn của cha, cùng hai tay trên cổ, không khỏi kinh hãi:

- Cha, người muốn làm gì?!

- Xin lỗi con, Tiểu Nghê, sống khổ như vậy, không bằng ta cho con sớm lên Thiên Đường.

Phụ thân của Heo mập nói.

- A! Cha không nên...

Heo mập lời còn chưa nói hết, phụ thân hắn đã động thủ rồi, hưng hăng dùng lực, nhất thời Heo mập liều mạng giãy dụa, nhưng chân tay đều không còn thì làm sao mà kháng cự được.

Cha heo mập buông tay ra, nhìn đứa con chết đi trên giường, đem chân trùm lên trên đầu, nhưng ngay sau đó lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại đi ra ngoài.

- Theo kế hoạch hành động!

Hắn lạnh lùng nói, sau đó đi ra ngoài..

.....

Ba người sau khi ăn ở một tiệm cơm cách bệnh viện không xa, Tần Thiên cùng Sở Tương Tương liền đưa Triệu Tiểu Nhã trở về phòng bệnh.

- Tốt lắm, tiểu Nhã, em ở nơi này ngoan ngoãn, không nên chạy loạn, anh một lát nữa sẽ trở lại.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã dặn dò, đó liền dẫn Sở Tương Tương đi khỏi bệnh viện, lên xe taxi trở về nhà.

Về đến nhà, một người cũng không có, Tiểu Du ba người cũng không biết đi nơi nào, Sở Tương Tương trở về phòng thay quần áo, Tần Thiên thì cảm y phục đi tắm.

Kết quả vừa mở cửa phòng tắm, Tần Thiên nhất thời tròn tròn mắt, bởi vì giờ phút này trong phòng tắm, Lý Phi Nhi đang cầm khăn lông lau chùi thân thể, xem bộ dáng là mới vừa tắm rửa xong, cả người trần như nhộng, hơn nữa còn là đang đứng đối mặt với Tần Thiên, hai bầu sữa trắng cao vút không ngừng run rẩy, phía trên hai hạt nho đỏ cực kỳ rõ ràng, càng làm cho Tần Thiên không khỏi sửng sốt. Nhìn xuống dưới... A, rậm quá!!! Sách có nói phụ nữ càng rậm thì nhu cầu chuyện đó càng mãnh liệt. (Biên: Sách còn nói không có tí nào càng mãnh liệt hơn)

Trong nháy mắt, hai người cùng ngây ra, Tần Thiên giật mình đến há hốc mồm, đồng thời đại bổng nhanh chóng dựng thẳng lên.

- Thật to!

Tần Thiên phản ứng đầu tiên chính là với bộ ngực khổng lồ của Lý Phi Nhi, chỉ hận không thể lập tức lao lên nắm lấy mà giày vò..

- A! Lưu manh!

Lý Phi Nhi rốt cục đã phản ứng, lập tức tức giận kêu to lên, một quyền liền hướng lấy Tần Thiên đập tới, nhưng là trong phòng tắm tràn đầy nước, gạch men sứ rất trơn, kết quả không cẩn thận, dưới chân vừa trượt, cả người liền nhanh chóng đổ về phía Tần Thiên, Tần Thiên lập tức liền theo bản năng đưa tay đỡ lấy, không ngờ chộp thẳng vào hai MM.

Trong nháy mắt, một cổ cảm giác mềm mại liền từ lòng bàn tay truyền đến, Tần Thiên cảm giác hai tay của mình giống như bắt được một con nòng nọc vậy, vừa trơn vừa mịn vừa lớn, rất bá đạo, cực kỳ thoải mái, còn mang một ít áp lực, Tần Thiên không nhịn được lấy tay bóp mấy cái, nhất thời Lý Phi Nhi sắc mặt đỏ thắm.

- Sao vậy anh Tần Thiên...!

Sở Tương Tương nghe được trong phòng tắm có tiếng kêu, lập tức đi tới, vừa định hỏi Tần Thiên tại sao, kết quả thấy Tần Thiên đang hai tay đặt trên ngực Lý Phi Nhi, trong nháy mắt cũng bị dọa sợ ngây người.

- A! Ta muốn giết người, lưu manh!

Lý Phi Nhi nổi giận nói, mạnh mẽ tách tay Tần Thiên ra, một quyền hung hăng hướng mặt hắn đánh đến, Tần Thiên vội vàng tránh ra, trốn ở phía sau Sở Tương Tương.

- Không liên quan đến ta a, ta không phải cố ý, ta không biết người đang ở đây tắm a!

Tần Thiên vội vàng nói, nhưng là Lý Phi Nhi nào sẽ nghe hắn, lần nữa hướng Tần Thiên đánh tới, Tần Thiên lập tức không chút nghĩ ngợi lập tức co chân mà chạy. Lý Phi Nhi muốn đuổi theo nhưng Sở Tương Tương đã giữ lại.

- Phi Nhi, em còn chưa có mặc quần áo đấy.

Sở Tương Tương nhìn Lý Phi Nhi nói, Lý Phi Nhi mới phát hiện mình cả người trần như nhộng, lập tức xấu hổ chạy về trong phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 147: Bạch Hổ

Cộc cộc!

Di Triệu, là ta, người có ở nhà không, mở cửa nhanh.

Tần Thiên vỗ cửa hồ lớn, trong đầu thì vẫn còn nghĩ đến tình cảnh vừa xảy ra bên trong nhà tắm, vu vật kia của Lý Phi Nhi thật đúng là quá lớn a, thật sự là tốt nhất trong những nữ nhân mà hắn từng sờ qua, tiếc là chỉ sờ được có hai ba giây.

- Đến đây!

Triệu Nhã Chi ở bên trong hồ, tiếng bước chân vang lên. Cửa mở ra, Triệu Nhã Chi trùm khăn tắm đứng ở nơi đó, đầu tóc ẩm ướt, lộ ra tầng da thịt trắng, bắp đùi thon dài non mịn, hai ngọn núi làm cả chiếc áo tắm phải nhô ra.

"Kháo, không phải chứ, làm sao ai cũng tắm a." Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi hồ lớn. Mới vừa rồi dục hóa còn chưa tắt, hiện tại lại gặp thêm mối xằng, Tần Thiên lập tức chui vào phòng khóa cửa lại.

- Tiểu Thiên, làm sao vội vàng hấp tấp vậy, người nói cái gì mà cũng tắm hả?

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên hốt hoảng hỏi.

- A, không có, không có gì, Di Triệu, người thật là biết chăm sóc bản thân a!

Tần Thiên mê đắm ngắm cặp đùi nài tử của Triệu Nhã Chi nói, đưa tay ra muốn sờ, nhưng nàng tránh đi.

- Lưu manh đáng chết, người rút ra cho ta!

Lúc này, một tiếng rống giận đáng sợ từ bên ngoài truyền đến, dọa Tần Thiên kêu to một tiếng.

- Cái người đàn bà chết tiết chanh chua này đã luyện qua công phu sư tử rống a, làm sao có thể lớn tiếng như vậy chứ.

Tần Thiên thầm nghĩ, vội vàng trốn vào phòng, Triệu Nhã Chi cũng lập tức theo sau, bắt lấy tay hắn, nghi ngờ hỏi:

- Tiểu Thiên, chuyện gì xảy ra, người chọc Lý cảnh quan sao?

- A... Cái này, nói rất dài dòng, chúng ta không bằng để sau hãy nói.

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi mê đắm nói, một tay sờ tới bộ ngực cao vút kia, chi

- Nói mau, nếu không Di Triệu sẽ không cho người.

- Được rồi, là thế này...

Sau đó Tần Thiên liền đem đầu đuôi chuyện vừa rồi nói cho Triệu Nhã Chi, Triệu Nhã Chi nghe xong cực kỳ giật mình, sau đó lại nở nụ cười.

- Tiểu sắc lang, đầu hũ của Lý cảnh quan người cũng dám ăn, chết không hết tội mà.

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên nói.

- Thật ra thì, ta thật không phải cố ý, ta cũng không biết nàng có ở bên trong phòng tắm.

Tần Thiên buồn bực nói, mấy ngày nữa xem ra không thể về nhà, nếu không Lý Phi Nhi nhất định sẽ giết mình.

- Được rồi, đừng để ý nữa, tiểu Phôi đản, ôm Di Triệu đi tắm chứ!

Triệu Nhã Chi vẻ mặt quyến rũ nhìn lấy Tần Thiên nói.

- Hắc hắc, dám câu dẫn ta, xem ta thu thập di như thế nào.

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi cười nói, sau đó ôm lấy nàng đi vào nhà tắm. Vào trong, hắn đặt Triệu Nhã Chi xuống rồi lập tức kéo chiếc khăn tắm của nàng ra, cả thân thể trắng bóc liền lộ rõ.

"Di Triệu quả là biết tự chăm sóc, hơn ba mươi mà làn da vẫn như thiếu nữ vậy.

Tần Thiên nhìn thân thể Triệu Nhã Chi mê đắm nói, đưa tay bóp tới hai ngọn núi phong, nhưng lại bị Triệu Nhã Chi chặn lại.

- Đợi một chút, Di Triệu giúp người cởi quần áo ra trước.

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên nói, sau đó đưa tay đem chiếc áo của hắn cuốn lên, giúp hắn cởi ra, sau đó cũng đem quần lót của hắn cởi nốt. Cái đại sát khí kia của hắn lập tức liền hùng hổ vọt ra, hướng về phía Triệu Nhã Chi trợn mắt nhìn, cực kỳ hung hãn.

- Tiểu sắc lang, người làm sao lớn như vậy a!

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên nói, đưa tay vuốt nhẹ hai cái, nhất thời Tần Thiên một trận thoải mái, nhưng ngay sau đó Triệu Nhã Chi buông tay.

- Tiểu Thiên, Di Triệu tắm cho người!

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên nói, nàng mở vòi sen, để cho hai người ướt nước trước, sau đó từ bên cạnh đem các loại sữa tắm bày ra một đồng lớn.

- Di Triệu bôi một chút sữa tắm cho người, đừng vội.

Triệu Nhã Chi kiều mị nói. Tần Thiên được nàng xoa sữa tắm, rất có cảm giác hưởng thụ, đại bồn đã rất cứng rồi.

- Tiểu tử, không nên gấp gáp, chờ một chút là được.

Triệu Nhã Chi nắm lấy tiểu đệ của Tần Thiên, ghé mồm xuống mút nhẹ một cái rồi thoa sữa tắm vào.

- Tiểu Thiên, tới phiên người, mau giúp đi bôi một chút sữa tắm đi. Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên nói, Tần Thiên lập tức gật đầu lia lịa đáp ứng, lấy bột đồng lớn sữa tắm, nhắm thẳng hai ngọn núi mà xoa nắm.

Lực đạo của hắn hơi mạnh khiến Triệu Nhã Chi 'a' lên một tiếng.

- Di Triệu a, di làm sao bảo dưỡng được như thế này, vừa không bị xệ lại không bị thâm.

- Tiểu sắc lang, không nói cho người biết, nhanh lên một chút giúp nhân gia bôi sữa tắm.

Triệu Nhã Chi đỏ mặt nhìn Tần Thiên nói, Tần Thiên gật đầu, ngay sau đó hai tay bắt đầu ở trên nửa người dần bôi lên, dần chuyển đến phía sau Triệu Nhã Chi, bôi lên cặp mông nõ của nàng. Triệu Nhã Chi lập tức phôi hạp, hai tay tựa lên bồn rửa tay, đem kiều đồn và hai chân tách ra, lộ ra vùng “bạch hồ chi địa” khả ái.

- Di Triệu, Bạch Hồ của người thật xinh đẹp a, ta rất thích.

Tần Thiên hưng phấn nói, nhìn qua khe nhỏ màu đen kia, không nhìn được bèn vuốt một cái, không ngờ chỗ đó đã hơi uon ướt.

- Hắc hắc, Di Triệu, cái miệng nhỏ phía dưới này có thật dễ ra nước a.

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi dâm đãng cười nói.

- Hừ, tiểu sắc lang, không cho cười.

Triệu Nhã Chi lập tức nói, khuôn mặt đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Bắt cóc

- Hắc hắc, di Triệu, để ta giúp Di làm sạch Bạch Hồ a!

Tần Thiên sắc sắc nói, hai tay kỳ cọ, xoa khắp hai đầu ngực Triệu Nhã Chi, rồi bắt đầu ở trên vùng bạch hồ cả cà loạn lên, ngón tay không ngừng cọ xát xát lên chỗ đó Triệu Nhã Chi, khiến nàng không khỏi run hết cả người, càng lúc càng thở gấp.

- Có phải rất thoải mái không Di?!

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi nói.

- Tên nhóc háo sắc này, xem một chút nữa làm sao Di thu thập cậu.

Triệu Nhã Chi đỏ mặt lấy ngón tay dí vào đầu hắn.

- Tên nhóc háo sắc, kiên nhẫn chút nha.

Triệu Nhã Chi thấy Tần Thiên càng lúc càng tăng lực thì bèn nhắc nhở, nàng sợ hắn thực sự không nhịn được sẽ đè nàng ra tại đây...

- Di Triệu, di ăn nó đi.

Tần Thiên chỉ vào đại bồn của mình rồi nói. Triệu Nhã Chi cũng không hai lời lập tức cúi xuống ngậm lấy, chiếc lưỡi nhỏ bắt đầu hoạt động ra vào lên

xuống. Động tác của nàng đã tới cảnh giới rất cao, so với con gái nàng còn hơn rất nhiều, Tần Thiên suýt chút nữa không nhận được mà xuất sớm.

- Tiểu tử, di làm có được không?

Triệu Nhã Chi nhả đại hồng ra, mị mị nhìn Tần Thiên nói.

- Thoải mái a, quá sung sướng, di Triệu, di luyện chiêu này ở nơi nào a?

- Không nói cho cậu, mà ta còn có trò hay hơn cơ.

Triệu Nhã Chi nhìn một chút, chợt vươn đầu lưỡi liếm nhẹ một đường tự bụng dưới Tần Thiên lên tới tận ngực hân.

A!

Tần Thiên không nhận được nữa kêu lên, thân thể vừa hưng phấn lại chút run run.

- Thoải mái không?

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên nói.

- Sao lạ như thế, không phải chỉ có nữ mới vậy sao, nam cũng có thể ư?

Tần Thiên giật mình nói.

- Ngươi thì biết gì a, bất kể là nam hay nữ, nơi này cũng là nơi mẫn cảm, tiểu bại hoại!

Triệu Nhã Chi đưa ngón tay gõ nhẹ lên trán Tần Thiên một cái, sau đó đem ngậm đầu ngực của Tần Thiên vào.

“A, aaaa!”

Tần Thiên nhận không được lại kêu to một tiếng, phía dưới tiểu đệ đã vô cùng hưng hân.

Đồng thời hai tay Tần Thiên dùng lực bóp mạnh lên gò bồng đảo của Triệu Nhã Nhi, hai ngón tay kẹp lấy hạt đào, làm cho Triệu Nhã Chi thở gấp liên tục.

- Di Triệu, chịu không nổi rồi, chúng ta tới thôi.

Dứt lời, Tần Thiên tách hai chân Triệu Nhã Chi ra, bị di Triệu liếm đầu ngực một chút thật sự là chịu không nổi rồi, Triệu Nhã Chi cũng vậy, bị Tần Thiên xoa bóp ngực đến không chịu được nữa, liền lập tức gật đầu đáp ứng, xoay người, hai tay chống ở bồn rửa tay, nâng chân lên, giang rộng hông ra, đem Bạch Hồ hoàn toàn hiển lộ ra ngoài, đôi cánh hoa cũng nở rộng.

- Đến đây đi tiểu Thiên, vào ngay đi.

Triệu Nhã Chi hướng về phía Tần Thiên nói, Tần Thiên lập tức cầm cương kiếm chỉ thẳng vào Bạch Hồ nơi đó, dùng đầu kiếm cứa nhẹ, lên xuống nơi khe hở, sau đó liền mạnh mẽ dùng sức một cái, "ọt" một tiếng cả thanh kiếm đã cắm ngập chuôi vào trong nụ hoa.

“Aaaaa!”

Tức khắc, Triệu Nhã Chi kêu lên thật to, hai tay bám chặt lấy bồn rửa mặt, thân thể uốn cong lên.

Tần Thiên không cần dạo đầu nữa, lập tức tăng tốc lên cao nhất, đập liên tục không ngừng, tiếng ma sát "phạch phạch" vang lên không ngừng.

- Mau, mạnh hơn nữa, Tiểu Thiên, bảo bối của Di, nhanh dùng sức a, dùng sức!!

Triệu Nhã Chi hô lớn trong vô thức, một tay tự vân vê bộ ngực của mình, Tần Thiên thấy Triệu Nhã Chi điên cuồng như thế, liền đưa tay ra bắt lấy ngực của nàng, dùng sức xoa bóp, phía dưới cũng tăng tốc tiến công, dịch thủy đã bắn ra đầy những chấm nhỏ li ti trên mặt đất.

Trong phòng tắm nhất thời xuân quang dày đặc.

- A!

Cùng tiếng la của Triệu Nhã Chi, hai người đồng thời lên tới đỉnh, cả hai ôm lấy nhau chặt chẽ, Triệu Nhã Chi còn không ngừng run rẩy.

Hai người nghỉ một lúc rồi lại tiếp tục làm thêm một giờ, đổi qua bảy tư thế, di Triệu tới tới lui lui cũng lên đỉnh đến hai ba lần, Tần Thiên cũng phóng hai lần, cuối cùng, hai người ngừng lại, một nhào ngồi xuống, ôm lấy nhau thở hổn hển từng ngụm lớn.

- Tiểu Thiên... cậu càng ngày càng lợi hại a, di thật sắp bị cậu hại chết rồi.

Triệu Nhã Nhi thở hắt nói.

- Vậy di còn muốn tới thêm lần nữa không?

Tần Thiên nhìn cơ thể trần trụi của nàng thì lại muốn tới lần nữa.

- Không được, làm nhiều không tốt đâu.

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên nói, cả người nàng hiện tại cũng nhũn cả ra rồi.

Hai người nghỉ ngơi một hồi mới khôi phục lại như cũ, Triệu Nhã Chi bắt đầu mở vòi sen rửa sạch thân thể, sau đó mặc quần áo vào, nhưng có điều là Tần Thiên lại không có ý phục.

- Chờ chút, đi đi lấy đồ cho cậu.

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên nói, rồi mở cửa đi ra ngoài.

Một lát sau, Triệu Nhã Chi quay trở lại, trong tay cầm một bộ quần áo cho Tần Thiên, Tần Thiên vội vàng thay, lấy điện thoại di động qua nhìn thì đã tám giờ rưỡi rồi, cần phải đi bệnh viện gấp mới được.

- Di Triệu, con đi trước.

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi nói, ôm đi Triệu hôn một hồi rồi rời đi. Vừa ra ngoại thì chuông điện thoại reo.

- Alo, ai thế?

Tần Thiên hỏi.

- Là ai mà không cần biết, trước hết nghe tiếng kêu này đã!

Giọng nói lạnh lùng truyền tới từ đầu dây bên kia.

- Anh Tần Thiên,, mau tới cứu em, mau tới cứu em, a... ô ô...

Tiếng kêu cứu của Triệu Tiểu Nhã mạnh mẽ phát ra từ đầu dây bên kia, Tần Thiên lập tức biến sắc.

- Khốn kiếp, mày là ai, lập tức thả tiểu Nhã ra, nếu không tao sẽ cho mày chết không tử tế!!

Tần Thiên giận dữ gào thét qua điện thoại.

- Hừ!, dám uy hiếp tao tao giết nó, không tin mày có thể thử một chút!

Đầu dây bên kia lạnh lùng nói.

- Mày... Hừ, nói đi, mày muốn gì!

Tần Thiên cũng không dám cứng quá.

- Tao nghĩ là tao muốn mạng của mày, lập tức đến khu nhà xưởng bỏ hoang bên ngoài thành bắc, không được báo cảnh sát, cho mày 20p, nếu không tới kịp, tao sẽ giết nó!

Bên kia giọng nói lạnh lùng cất lên rồi lập tức cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Ra là ông

- Con bà mày, lại dám bắt cóc nữ nhân của tao, tao nhất định cho tụi bay chết không được tử tế!

Tần Thiên tức giận nói, điên cuồng chạy ra ngoài, đồng thời đánh điện thoại cho Phong Từ, kêu hắn lập tức đem năm mươi người tới.

Đánh điện thoại xong, Tần Thiên liền bắt một chiếc taxi đi tới khu bắc thành.

- Anh tài, làm phiền anh nhanh lên một chút.

Tần Thiên vội vã nói, rồi trực tiếp lấy ra mấy trăm đồng đại dương đưa qua, tài xế liền đạp mạnh chân ga, chiếc taxi lập tức như uống doping xé gió mà phi.

Tần Thiên cầm lấy điện thoại di động vừa nhìn thời gian vừa quan sát trước mặt, trong đầu thì nghĩ rất cuộc là thằng nào dám bắt cóc Triệu Tiểu Nhã, chẳng lẽ là bọn sát thủ mới nhận nhiệm vụ?

Rất nhanh tới bên ngoài thành Bắc, vừa xuống xe Tần Thiên liền lấy điện thoại ra gọi cho Phong Tử, hỏi bọn hắn đã đến hay chưa, Phong Tử nói hắn cũng đã ra khỏi thành rồi, Tần Thiên nghe xong liền cúp điện thoại, sau đó lại gọi cho bọn bắt cóc.

- Này, tụi mày ở xưởng bỏ hoang nào?

Thành bắc nhà xưởng bỏ hoang nhiều lắm, tất cả đều là những nhà xưởng ô nhiễm nặng ở thời kỳ trước, sớm đã bị vứt đi, đang chuẩn bị bị giải tỏa.

- Có thấy chỗ có ống khói không, đi thẳng tới, có người sẽ ở đó chờ mày.

Đầu dây bên kia nói xong liền cúp máy.

Tần Thiên hướng khu nhà xưởng bỏ hoang kia nhìn lại, rất nhanh liền thấy được ống khói mà đối phương nói, bèn nhắn tin cho Phong Tử rồi đi vào.

Tới gần thì hai tên cầm đèn pin bước lại.

- Tần Thiên đúng không!

Hai người mặc đồ tây nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói.

- Đúng vậy, người ở đâu, mang tao đi.

- Soát, lục soát lấy toàn bộ đồ trên người nó!

Một tên lấy hết tiền và điện thoại của Tần Thiên ra, sau đó khóa tay hắn ra sau.

- Đi!

Hai tên đẩy Tần Thiên tới trước một cánh cửa gỗ rồi mở cánh cửa.

- Đi vào!

Một tên quát lên, đẩy một cái, Tần Thiên lao đảo bước vào trong.

- Anh Tần Thiên!

Tiểu Nhã bị treo lên ở gần đó thấy vậy liền hét lên. Phía dưới nàng là một tấm ván cửa cấm đầy đinh, một khi rơi xuống... chắc không chết đâu.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã không nói gì, lại nhìn sang thì thấy một người đàn ông trung niên ngồi đó, vẻ mặt âm trầm, đứng sau hắn là hơn mười tên đồ con, trông rất hung hãn.

- Là ông?!

Tần Thiên hơi kinh ngạc, song lập tức hiểu ra, lão chính là cha của heo mập bị Tần Thiên phét tứ chi, muốn báo thù cho con gái mà.

- Hừ! Không ngờ phải không? Hừ, ngoài sáng không làm gì được mày thì tao không biết chơi lên sau lưng chặc, ha ha ha...

Cha của heo mập cười ha hả như điên, vớ một cây gậy sắt đi tới.

- Mày không sợ tao báo thù sao?

Tần Thiên âm trầm nhìn lại.

- Hừ!! Tao ở chỗ này giết mày, ai biết được, tao giết mày, giết con đàn bà kia, rồi sau đó đem tụi mày đốt thành tro, thả vào trong nước, mày cho là có người biết sao, ha ha ha...

Cha heo mập nhìn Tần Thiên đắc kỳ cười to.

(DG: Thằng này thông minh thật.)

- Hừ! Mày không nghĩ những vệ sĩ có mặt ở đây tiết lộ sao?

Tần Thiên thân nhiên nhìn hần nói, nhất thời sắc mặt cha Heo mập biến đổi, nhưng sau đó liền khôi phục lại bình thường.

- Khỏi phải ly gián, hôm nay ông cho mày ném thử cảm giác bị phế tứ chi nó như thế nào.

Cha Heo mập nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói.

- Thật sao, tao khuyên mày tốt nhất để chúng tao đi ra, nếu không mày sẽ phải hối hận.

Tần Thiên nhìn mấy tên này, nếu đánh nhau thì hần giải quyết được, chỉ là nếu có súng thì hơi khó.

"Ha ha ha... thằng nhóc, mày sợ đến choáng váng rồi sao? Còn dám uy hiếp tao? Tao đây muốn xem một chút, rốt cuộc mày làm sao để cho tao hối hận.

Cha Phi Trư Lư khinh thường hét lớn, gậy sắt trong tay mạnh mẽ hướng Tần Thiên mà đập tới.

- Chết đi!! Nguồn tại <http://Truyện FULL>

Tần Thiên hét lớn một tiếng, tập trung tám phần khí lực vào tay, hai tay gồng lên, trong nháy mắt liền đem khóa tay bẻ đứt, rồi sau đó bắt lấy một tên vệ sĩ để đỡ đòn, chiếc gậy sắt của cha heo mập liền đập vào.

Còn Tần Thiên, một chiêu đắc thủ, liền nhanh chóng xoay người, thấy hai tên đang móc súng liền xông tới đánh ngất.

Nhưng đã có tên rút được súng ra. Tần Thiên thấy vậy lập tức nắm lấy tên vừa đánh ngã ra che trước người.

"Pằng pằng pằng!!"

Trong nháy mắt mấy tiếng súng liên tục vang lên, toàn bộ đạn ghim lên người tên vệ sĩ đã chết, còn Tần Thiên một cọng lông cũng không rụng, ném tên vệ sĩ đã chết ra rồi lao tới, nhân lúc tên kia hết đạn mà dùng hai ngón tay chọc vào mắt hần.

(DG: 2 ngón này toàn năng thật, nữ thì công phá đảo nguyên động, nam thì chọc cho mù)

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Giết hết

Tần Thiên mạnh mẽ xoay người lại, súng trong tay trực tiếp chỉ về hướng cha của Heo mập, còn có tên vệ sĩ cũng đã rút súng ra, chuẩn bị tác chiến, phía sau một tên cầm mã tấu cũng xông lại.

- Chặt đứt dây đi!

Loại thời khắc mấu chốt này, Tần Thiên không do dự bắn ra bốn viên đạn, mặc dù không có dùng qua súng, nhưng là có xem qua trong phim, Tần Thiên không còn lựa bèn bóp cò bừa.

Pằng pằng

Tần Thiên chính là một tay mơ, căn bản là không biết dùng súng, một lần bắn cả một băng, bắn cho một tên vệ sĩ chết không thể chết hơn nữa, một tên khác cũng là bởi vì Tần Thiên không biết chỉnh sức giật của súng, cho nên bắn lệch quỹ đạo viên đạn vào trúng bả vai của tên này, kết quả tên này lập tức kêu thảm một tiếng ngã trên mặt đất.

- A,anh Tần Thiên!

Đúng lúc đó sợi dây bị chặt đứt, trong nháy mắt Triệu Tiểu Nhã liền từ trên cao rơi xuống tám ván gỗ được khám đầy đỉnh bên dưới.

"Không!"

Tần Thiên tức giận hét lớn, trong nháy mắt dùng khí lực cao nhất của bản thân, một cước đá bay cha của Heo mập về phía tám ván, vừa lúc Triệu Tiểu Nhã ngã lên người hần.

Phập ppppp

Aaaaaaaaaaaaa

Âm thanh những chiếc đinh đâm vào da thịt vang lên, cha của Heo mập liền trở thành ván nệm thịt người, Triệu Tiểu Nhã đập vào trên người hán, vốn hán còn chưa chết, bị Triệu Tiểu Nhã đè lên đầu, gáy liền đập vào chiếc đinh bên dưới, tức khắc qua đời.. xem tại TruyenFull.vn

Mà Triệu Tiểu Nhã thì may mắn thoát khỏi nguy hiểm.

Thấy Triệu Tiểu Nhã không có chuyện gì, Tàn Thiên thở phào một cái.

"Thình thịch!"

Bụng Tàn Thiên trực tiếp bị một cước mạnh mẽ đập trúng, một đại hán vạm vỡ một cước đập bay, một tên đại hán vạm vỡ khác mạnh mẽ vọt lên, hướng về phía bụng Tàn Thiên bồi thêm một cước nữa, trong nháy mắt đem Tàn Thiên đá bay lên, nặng nề đập vào trên tường, nhưng ngay sau đó cái tên đại hán vạm vỡ kia lại lần nữa lao đến, cầm trong tay một con dao găm, chuẩn bị hạ sát thủ đối với Tàn Thiên.

Song, ngay thời điểm này, bỗng nhiên Tàn Thiên mạnh mẽ biến mất không thấy đâu, sau một khắc, đã xuất hiện bên cạnh Triệu Tiểu Nhã, cái tên đại hán đang cầm khảm đao chuẩn bị đối với Triệu Tiểu Nhã chém xuống đột nhiên kêu thảm một tiếng bay lên, nặng nề đập ở trên mặt đất, ngay sau đấy Tàn Thiên xuất hiện ở nơi đó, mạnh mẽ nhấc lên dao găm trên mặt đất, một dao găm trực tiếp hung hăng chém xuống tên đại hán đang nằm trên mặt đất.

"PHỐC!"

Lúc này Tàn Thiên cũng đã cực kỳ mệt mỏi, đã chống đỡ không nổi rồi, cả người cũng lão đảo muốn ngã, mới vừa rồi dùng quá nhiều khí lực, giờ đứng còn không vững.

Chợt một tên đại hán chỉ bị thương nhẹ, thấy thế liền cảm lấy thiết côn hung hăng xông tới. Tàn Thiên đang khụy một chân, dường như không biết phía sau có kẻ đánh tới.

- Không! Anh Tàn Thiên, mau tránh ra a!

Triệu Tiểu Nhã hoảng sợ hét lớn, nước mắt đều chảy ra.

- Bạch Bạch!

Chính ở thời khắc mấu chốt này, cửa sắt dây cột nặng nề bị phá vỡ ra, ngay sau đó, một nam tử đẹp trai mang theo một nhóm người tiến vào, thấy Tàn Thiên đang bị người khác giết tới, nam tử tóc trắng trực tiếp vọt tới, trong tay khai sơn đao mạnh mẽ hướng tên đại hán này ném tới, giữa hai người này khoảng cách phải đến mười mét.

Phong Từ nổi danh trong giới hắc đạo chính là nhờ thanh đao này.

Phập

Khai Sơn đao đâm trúng eo tên đại hán kia, ghim cả người hán xuống đất.

"Giết bọn chúng!"

Phong Từ thấy một đao của mình trúng mục tiêu, lập tức quát to, lập tức đám vệ sĩ đang bị thương liền được tiễn một đoạn cho khỏi đau đớn.

- A Thiên, ngươi không sao chứ!

Phong Từ vọt tới trước mặt Tàn Thiên, ôm cổ hán nói.

- Ta không sao, ngươi nhanh đi coi bỏ sợi dây cho tiểu Nhã!

Tàn Thiên chỉ vào cách đó không xa, cha Heo mập đang bị tiểu Nhã nằm trên người.

- Hai người các ngươi, nhanh đi đỡ cô ấy!

Phong Từ lập tức hướng về phía mấy tên tiểu đệ nói, lập tức có hai tên tiểu đệ nhanh chóng vọt tới, đem Triệu Tiểu Nhã ôm ra ngoài, cầm dao găm cắt đứt sợi dây buộc nàng vào cột.

- Anh Tàn Thiên, anh Tàn Thiên!

Triệu Tiểu Nhã kinh hãi lập tức chạy về phía Tàn Thiên, ôm lấy Tàn Thiên, nhìn khuôn mặt mệt mỏi của Tàn Thiên cực kỳ lo lắng.

- Anh Tàn Thiên, anh làm sao vậy, anh làm sao vậy!

Triệu Tiểu Nhã gấp gấp nói.

- Ta không sao, có chăng hơi mệt chút, Phong Tử, ngươi nếu là đến muộn một giây, Lão Tử liền nghèo rồi, lần này coi như ngươi lập một cái công lớn, ngươi muốn cái gì, tùy tiện nói, chỉ là ta cũng chẳng có mấy thứ có thể cho ngươi đâu.

Tần Thiên nhìn Phong Tử cười.

- Ha ha, cái ta cần ngươi tất nhiên không có.

- Anh Phong, anh Tần Thiên ngất rồi.

Triệu Tiểu Nhã nhìn Phong Tử gấp gấp nói.

- Ừ á, ta còn chưa nói xong, người đâu đưa hấn tới bệnh viện.

- Các ngươi, lập tức đem nơi này quét dọn sạch sẽ, đốt toàn bộ thi thể, không nên lưu lại bất kỳ dấu vết nào, hiểu không.

Phong Tử phân phó, sau đó xoay người dời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Hóa trang

Tính từ lúc Tần Thiên hôn mê tới giờ đã là qua một đêm. Tần Thiên tỉnh lại, cái loại cảm giác cả người vô lực như lần trước lại đến, thật giống như cả đêm làm một trăm lần vậy, không còn tí khí lực nào.

- Bà mẹ nó, ta như thế nào lại hôn mê a.

Tần Thiên lâu bầu nói, nhìn chung quanh, không có người, hấn lại nhắm mắt lần nữa, bắt đầu tu luyện.

Hai giờ sau đó, cửa phòng bệnh mở ra, Tiêu Du đi đến, cầm trong tay hộp đựng com ngồi xuống giường bệnh, nhìn Tần Thiên một chút rồi đem hộp com đặt lên bàn.

- Tiểu Thiên, mở mắt ra đi.

Tiêu Du nhìn Tần Thiên nói, lập tức Tần Thiên liền từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại. Đọc Truyện Online mới nhất ở TruyenFull.vn

- Hắc hắc, chị, sao chị biết em tỉnh rồi?

- Ta là chị ngươi, còn có cái gì không biết a, ngươi tiểu tử này, luôn khiến người nhà lo lắng, may là không có chuyện gì, đại sự như vậy cũng không nói một tiếng, tự mình chạy đi cứu tiểu Nhã, nếu xảy ra chuyện thì phải làm sao hả...

Tiêu Du nói với giọng trách cứ, nhưng trong mắt tràn ngập tình yêu thương.

- Hi hi, đừng lo lắng mà, đúng rồi, chị à, em không cần phải ở trong này đến một tuần đâu.

- Không cần, bác sĩ nói em không có việc gì, chỉ cần về nhà nghỉ ngơi hai ngày là khỏe rồi, chị đem bữa sáng tới, em dậy ăn đi, chị còn phải đi làm trước, Phi nhi sẽ tới đón em về nhà.

- Ok.

Tần Thiên mỉm cười nói. Đột nhiên, sắc mặt chợt biến đổi, gọi Lý Phi Nhi tới đón mình, ặc ặc, vậy chuyện tới hôm qua...

- Chị à, thật ra thì không cần người khác tới đón, mọi người ai chả bận việc, không nên quấy rầy Lý cảnh quan, em xem không bằng chính mình tự đi về là được rồi.

Vừa dứt lời, cửa phòng bệnh liền mở ra, Lý Phi Nhi một thân cánh phục đi đến.

- Móa, có cần thiết nhanh như vậy không, cô cũng rảnh quá nhỉ, không phải đi làm à?

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi buồn bực nói.

- Phi nhi, em tới rồi, chị đi trước, để hấn ăn sáng xong em đưa hấn về nhà nhé.

Tiêu Du nhìn Lý Phi Nhi nói, sau đó xoay người đi ra ngoài.

- Khụ khụ, cái kia... Lý cảnh quan, Lý đại mỹ nhân, chào buổi sáng nha.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi có chút khần trương cười nói, thần sắc cực kỳ không tự nhiên.

Lý Phi Nhi cũng không nói chuyện, mà xoay người đóng cửa lại, sau đó một lần nữa trở lại ngồi xuống bên cạnh Tần Thiên, vẻ mặt lạnh lùng nhìn hắn.

- Kia... Cái kia... Cái kia...Lý cảnh quan, thật ra thì... Thật ra thì chuyện ngày hôm qua ta không phải cố ý, ta thề, nếu cố ý thì ta không phải là người..

Tần Thiên gấp gấp nói.

Thấy Lý Phi Nhi không trả lời, Tần Thiên lại nói tiếp:

- Chuyện ngày hôm qua ta thật sự xin lỗi, hi vọng cô có thể tha thứ cho ta, cô muốn ta bù đắp thế nào cũng được.

- Thật sao? Ngươi nói thật chứ?

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên, đột nhiên lộ ra một nụ cười kì dị. Trong nháy mắt, Tần Thiên thấy sờn hết gai ốc, hần dự cảm thấy sắp có chuyện không tốt.

- Dĩ nhiên... Nhưng mà ta bán nghệ không bán thân, bất quá, nếu cô muốn, ta cũng có thể cho cô sờ một chút, dù sao cũng là công bằng với chuyện hôm qua!

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi ngượng ngùng mà nói.

- Lăn đi, ai muốn cái thân thể lưu manh này!

Lý Phi Nhi nhất thời cả giận nói.

- Vậy cô muốn làm gì a?!

- Ngươi trước ăn xong bữa sáng rồi hãy nói, đợi lát nữa đi theo ta sẽ biết.

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên thần bí nói.

Lập tức Tần Thiên liền cầm lấy bữa sáng bên cạnh bắt đầu ăn, lúc này Triệu Tiểu Nhã đi đến, thấy Tần Thiên tỉnh lại thì nhất thời mừng rỡ, trực tiếp nhào tới trên người Tần Thiên ôm thật chặt.

- Anh Tần Thiên, anh làm người ta sợ muốn chết.

Triệu Tiểu Nhã ôm Tần Thiên nói.

- Khụ khụ, tiểu Nhã, không nên như vậy, mau buông ra, như vậy không tốt đâu.

Tần Thiên cười khan hai tiếng hướng về phía Triệu Tiểu Nhã nói, bên cạnh Lý Phi Nhi bày ra một bộ mặt khinh bỉ.

- Hi hi, anh Tần Thiên, anh cũng nhập viện rồi, sau này chúng ta có thể làm bạn a.

Triệu Tiểu Nhã hưng phấn nhìn Tần Thiên nói, Tần Thiên vừa nghe thiếu chút nữa đã hôn mê, cô bé này thấy mình nhập viện rồi lại còn cao hứng như thế.

- Khụ khụ, tiểu Nhã, bọn anh chuẩn bị xuất viện, không thể chơi với em đâu.

Triệu Tiểu Nhã vừa nghe vậy khuôn mặt đang tươi tỉnh liền sụp xuống.

- Yên tâm, anh buổi tối sẽ đến thăm em, mau trở về đi thôi.

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã nói. Triệu Tiểu Nhã rất không tình nguyện bĩu môi, ở trên mặt Tần Thiên hôn một cái, sau đó liền đi trở về.

- Cảm thú!

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên khinh bỉ nói. Tần Thiên mặc kệ nàng, ăn hết bữa sáng một cách ngon lành.

Ăn xong Tần Thiên thoải mái ợ một cái, sau đó nghi ngời tầm ba bốn tiếng, khôi phục được sáu bảy phần sức mạnh.

- Tốt lắm, chúng ta có thể đi được rồi.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói, Lý Phi Nhi gạt đầu, ném một bộ đồ lên giường.

- Thay đồ đi.

Lý Phi Nhi nói xong thì đi ra ngoài.

Tần Thiên cầm bộ quần áo lên nhìn một chút, nhất thời trùng to mắt, đây là thể loại y phục gì vậy, từ thế kỷ trước sao, làm sao cũ như vậy, lại còn không có giặt qua nữa.

- Hừ, cô nàng này muốn làm gì đây.

Tần Thiên lâu bầu nói, sau đó cầm quần áo cởi ra thay, lập tức một làn khí xộc tới khiến hần suýt ói ra.

Chỉ chớp lát, Lý Phi Nhi cũng tiến vào, nhìn nàng, Tần Thiên giống như bị sét đánh, cô nàng này lại tạo hình thành một cô gái nông thôn, hơn nữa còn là cô gái nông thôn ngực lớn, nhìn qua cả người dính đầy bùn đất.

- Kháo... bát phụ (người đàn bà đánh đá), cô làm cái gì vậy a, làm sao mặc thành như vậy, đóng phim à, hơn nữa y phục này là ở đâu trộm tới, làm sao lại có một cỗ mùi hôi nách không xua đi được thể này.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi ai oán nói.

- Có người mới đi trộm, đây là ta mua ở công trường, một trăm đồng tiền một bộ đấy.

- Móa, loại y phục này một trăm đồng tiền cô có thể mua cả một xe cũng được, có thể đổi hay không a, mùi hôi nách nặng nề quá, ta chịu không được rồi.

Tần Thiên bịt mũi gấp gấp nói.

- Ít nói nhảm, đi theo ta!

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói, sau đó xoay người ra cửa, Tần Thiên nhìn nhìn, không thể làm gì khác hơn là đem vẻ mặt buồn bực đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Điều tra

- Này, bát phụ, chúng ta rốt cuộc là đang làm trò gì vậy, dù sao cô cũng phải cho tôi biết một chút chứ.

Tần Thiên bước nhanh đuổi theo Lý Phi Nhi hỏi.

- Người còn gọi ta như vậy lần nữa ta liền đập chết người!

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói, khiến hần lập tức im mồm.

Hai người ra khỏi bệnh viện liền đi đến trạm xe bus. Dọc theo đường đi, hai người giả dạng đã thu hút một nhóm lớn người thì nhau chỉ chỉ trò trò, khiến Tần Thiên rất là xấu hổ, hần cúi đầu không dám nhìn mọi người. Lý Phi Nhi về mặt cũng không khá hơn là mấy. Đọc Truyện Online mới nhất ở TruyenFull.vn

- Con ngoan, thấy không, không chăm chỉ học tập sẽ thành như vậy, lớn lên liền ra đường xin cơm, hơn nữa, ngay cả cái chén cũng mua không nổi, chúng ta cho họ một ít tiền đi.

Một thiếu phụ dẫn theo một đứa bé bốn năm tuổi đứng trước mặt Tần Thiên, lấy hần làm tấm gương để giáo dục tiểu hài tử, từ trong ví tiền móc ra một tờ tiền giấy ném vào trước mặt hần.

- Ta khing, có bà mới là ăn mày!

Tần Thiên nhất thời giận dữ, bản thân lớn lên anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, lại dám nói lão tử là tên khát cái, người mới là tên khát cái, cả nhà người cũng đều là khát cái.

- Loạn hết cả rồi, bỏ thí cho mà còn mắng người, chê ít sao, vậy thì nhịn đi, ta không có mà cho đâu!

Thiếu phụ nhặt tiền lên, mang theo đứa trẻ rồi đi.

- Ha ha ha ha....

Lý Phi Nhi đứng bên cạnh thấy vậy thì ôm bụng cười.

- Hừ! Có cái gì buồn cười, nhưng nhìn thế này thật mất tư cách quá.

Tần Thiên cả giận nói.

Xe buýt tới, hai người chen chúc leo lên.

Xe buýt thành phố Quang Châu bất kể lúc nào cũng đều đông người như vậy, hai người vừa lên đến cả xoay người cũng không có chỗ mà xoay, Tần Thiên dán người thật chặt phía sau Lý Phi Nhi, mùi hôi nách trên y phục làm Tần Thiên thật muốn ói, những người bên cạnh cũng ngửi thấy được, ghé tòm nhìn Tần Thiên, nhưng không có biện pháp, trên xe quá đông, không cách nào dịch chuyển khỏi, mọi người không thể làm gì khác hơn là xoay người sang chỗ khác, bị chặt lỗ mũi.

"Hình tượng sáng ngời của ta coi như là tan nát hết rồi!"

Tần Thiên thầm nghĩ, đột nhiên, hần cảm giác có chút không đúng, sao phía dưới cứ có cái gì đó mềm mềm cạ vào...

"Oa, không ổn, là cái mông nhỏ của Lý Phi Nhi a."

Theo nhịp xe dừng đưa tiểu đệ của Tần Thiên cũng dần cứng rắng lên chia thẳng vào cặp mông căng của Lý Phi Nhi.

- Tần Thiên, ngươi lấy cái thứ gì ấy ra khỏi người ta mau!

Lý Phi Nhi quay đầu lại nhìn Tần Thiên nói, Tần Thiên chỉ biết cười khỏ.

- A... Cái kia... là điện thoại di động của ta, ta lập tức lấy ra đây.

Tần Thiên vội vàng lấp liếm, cố gắng lùi người lại, nhưng xe buýt quá đông không còn chỗ mà lùi. Chợt xe phanh gấp một cái, Tần Thiên đổ người về phía trước, tiểu đệ đâm mạnh vào lớp quần của Lý Phi Nhi.

- Còn không lấy ra, khó chịu quá!

Lý Phi Nhi bất mãn nói, tay mò xuống dưới, Tần Thiên muốn ngăn cản đã không còn kịp rồi, tiểu đệ liền bị Lý Phi Nhi một tay tóm lấy.

- Điện thoại gì mà vừa cứng vừa nóng như vậy, Tần Thiên, làm sao nóng như vậy?

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên nói, đưa tay muốn cầm "chiếc điện thoại" lấy ra, kết quả phát hiện vật kia lại có thể động đậy, hơn nữa hình như còn to lên.

Đầu óc Lý Phi Nhi liền ngây dại, nơi đó của hần là điện thoại di động gì chứ, rõ ràng là... là...

Trong nháy mắt khuôn mặt Lý Phi Nhi trở nên đỏ rực, bàn tay đang nắm cái đó cũng lỏng ra.

- Hắc hắc... Cái kia, cô cũng biết đó, nơi này quá chật, hơn nữa... ta là nam nhân bình thường, đây chỉ là phản ứng rất bình thường thôi.

Tần Thiên lúng túng nói.

- Ngươi... Lừa mạnh!

Lý Phi Nhi tức giận nói, hung hăng trợn mắt, muốn đẩy ra một chút nhưng không còn đủ không gian nữa, cái đó vẫn đang đâm tới từng chút một.

Suy nghĩ một chút, Lý Phi Nhi liền đem thân thể của mình chuyển qua đứng đối mặt với Tần Thiên, như vậy có thể sẽ không bị hần đâm chọc nữa.

Đột nhiên, tai xé bất ngờ thắng xe, Lý Phi Nhi mới vừa xoay thân thể lại, còn không có đứng vững, trong nháy mắt cả người liền hướng Tần Thiên nhào tới, miệng nàng ập vào miệng hần, mà hạ thân hai người cũng ép sát vào nhau.

Qua một hồi lâu Lý Phi Nhi mới kịp phản ứng, lập tức tách ra, khuôn mặt đỏ ửng nhìn Tần Thiên như kẻ thù giết cha vậy.

- Khụ khụ... Cái kia, thật không phải cố ý, không liên quan đến ta.

Tần Thiên lúng túng nói, Lý Phi Nhi hừ lạnh một tiếng, không hề để ý tới hần nữa.

Xe buýt đã đến trạm, một đồng người đi xuống, xe vắng hần ra, Lý Phi Nhi liền dịch ra chỗ khác tránh lại bị chiếm tiện nghi tiếp.

Qua liền mười mấy trạm, ra khỏi thành phố, dừng lại ở vùng phụ cận, nơi này đã là trạm cuối cùng rồi, hai người xuống xe thời gian đã là giữa trưa.

- Nay, cô còn chưa nói cho tôi biết chúng ta tới nơi này làm gì a.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói, nơi này cực kỳ ngổn ngang, khắp nơi đều là đồ phế liệu, mấy tên tiểu lưu manh đứng ở đầu đường, nhìn qua rất nguy hiểm.

- Tôi điều tra một vụ trọng án, gần đây trên thị trường xuất hiện rất nhiều sữa bột giả, rất nhiều trẻ em ăn phải đã gặp chuyện không may rồi. Có tình báo loại sữa giả đó chế tạo ở chỗ này, ta liền tới nơi này điều tra một chút.

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên nói.

- Móa, không được đâu, đây là chuyện cảnh sát các người, tại sao kéo ta vào a, sao người không tìm người ở cục cảnh sát đi cùng chứ?

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi buồn bực nói.

- Ta còn ở giai đoạn thực tập, không thể đi ra ngoài phá án, chỉ có cảnh sát kỳ cựu mới được tham gia vụ này.

- Kháo!

Tần Thiên vừa nghe thiếu chút nữa ngất mất, thì ra là phá án chui.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Ngực to não nhỏ

- Cô định điều tra như thế nào, nơi này lớn như vậy làm sao tìm được nhà máy làm sữa bột giả...

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi

hỏi.

- Không biết.

Lý Phi Nhi trả lời rất dứt khoát..

- Ta khảo!

Tần Thiên thực muốn chửi cho cô ta một trận.

- Tôi thấy hay là chúng ta lẩn về nhà ngủ thôi.

Tần Thiên buồn bực nhìn Lý Phi Nhi, nói.

- Không được, nhất định phải tra tới cùng, đi!

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên nói, sau đó đi bừa về một phía. Quanh nơi này kiến trúc nhà cửa hoàn toàn không có tí trật tự quy hoạch nào, cực kì hỗn loạn, nhà ngói, nước bùn, phòng trọ hỗn loạn chung một chỗ, đến khẩu âm cũng khác nhau, Lan Châu quán, món cay Tứ Xuyên, các quán ăn vặt...khắp nơi đều như vậy.

Hai người Tần Thiên đi vào trong, đồng phục của hai người thật sự quá khác biệt, vượt quá khả năng nhận biết của người dân nơi đây, rất nhiều người đi ngang qua không nhận được dừng lại xem một chút.

- Bác gái, ngài khỏe, xin hỏi một chút, bác có biết nơi này có nhà máy chế biến sữa bột giả không.

Lý Phi Nhi trực tiếp kéo một bác gái đi ngang qua hỏi, bác gái lập tức lắc đầu tỏ vẻ không biết, sau đó nhanh chóng rời đi.

- Ách... Tôi lạy cô, cô có thể sử dụng cái đầu của một cảnh sát được không?

Tần Thiên bắt lực nhìn Lý Phi Nhi, thảo nào đến giờ cô tôi vẫn chỉ là thực tập.

- Không làm như thế thì làm thế nào a?

Lý Phi Nhi chu miệng nói. Tần Thiên bèn buồn không thèm đáp nữa.

- Này chú, chú có biết chỗ làm sữa bột giả ở đâu không?

Lý Phi Nhi lại vừa ngăn một đại thúc trung niên lại hỏi.

- Không biết, không biết.

Người kia nói đại một tiếng rồi trực tiếp quay đầu rồi đi, Lý Phi Nhi không nhụt chí, lại hỏi thêm một người, còn chưa mở miệng, đã phát hiện ra người này nhìn chăm chăm vào bộ ngực cao vút của mình, nhất thời giận dữ, liền muốn lao vào động thủ, Tần Thiên vội vàng tóm lấy nách ngăn lại, để cho tên người nọ lùi đi.

- Ta kháo, cô điên à, chúng ta tới tra án chứ không phải đánh nhau.

- Hừ! Ai bảo tên kia háo sắc, lần sau gặp lại tôi nhất định đánh hấn một trận, vút vào trại tạm giam vài ngày.

Lý Phi Nhi cả giận nói.

- Được rồi, điều tra như vậy không thu được gì đâu, hay là trước hết đi ăn cơm đã, tôi đói quá rồi.

Tần Thiên nói.

- Hừ! Ai bảo không được gì, đề đến chiều tôi cho anh xem.

Lý Phi Nhi không phục mà nói.

- Được rồi, tùy cô, chúng ta đi ăn cơm trước.

Tần Thiên mặc kệ cô ta đi vào quán ăn trước.

Hai người vào quán cay Tứ Xuyên, nơi này không có nổi một vị khách, ông chủ ngồi trước quầy đang nghịch điện thoại di động, thấy hai người đến lập tức mời ngồi.

- Hai vị trang phục thật đẹp a, muốn ăn chút gì không. Truyện được copy tại Truyện FULL

Ông chủ nhìn hai người cười hỏi.

- Để xem đã.

Lý Phi Nhi nói xong cầm thực đơn, nhìn mấy lượt sau đó hướng về ông chủ nói.

Cho tôi một suất canh cá và thịt heo cay Tứ Xuyên.

- Được, còn vị tiên sinh này.

Ông chủ nói.

- Cho tôi canh thịt bò đi, với cả một con gà quay cùng hai chai bia.

Tần Thiên nhìn ông chủ nói.

- Không cho uống bia, ông chủ, cho chúng tôi lon cô ca là được rồi.

Lý Phi Nhi nói, ông chủ lập tức gật đầu.

- Đúng rồi, ông chủ, hỏi ông chuyện này, ông có biết chỗ chế tạo sữa bột giả ở đâu không, ông xem tôi mặc y phục cảnh sát, đến đây điều tra đặc biệt, hi vọng ông có thể phối hợp, đem những phần tử ngoài vòng pháp luật này bắt được, đến lúc đó cục cảnh sát nhất định sẽ có phần thưởng cho ông, ông nhìn này, đây là thẻ ngành của tôi.

Lý Phi Nhi lấy ra thẻ cảnh sát, hướng về phía ông chủ nói, Tần Thiên ngồi đối diện, có cảm giác muốn đập đầu xuống bàn.

Ông chủ vừa nhìn thấy thẻ ngành của Lý Phi Nhi, lập tức biến sắc, nhưng trong nháy mắt khôi phục lại nguyên dạng.

- Cái này tôi cũng không biết, tôi ở chỗ này nhanh cũng đã ba năm, không có nghe nói đến làm giả sữa bột, không giúp được cô rồi, cảnh quan, tôi xuống bếp đây.

Ông chủ nhìn Lý Phi Nhi mỉm cười nói, sau đó xoay người rồi đi, nhưng lại bị Lý Phi Nhi bắt lại.

- Ông chủ, sợ bị trả thù sao, ông yên tâm, cảnh sát chúng tôi có thể bảo vệ được ông, tuyệt đối sẽ không có thương tổn gì đâu.

Lý Phi Nhi tiếp tục nói.

- Cảnh quan à, tôi thật sự không biết, tôi còn phải đi nấu ăn đã.

Ông chủ nói xong liền rời đi, Lý Phi Nhi về mặt liền hiện vẻ thất vọng.

- Cô dựa vào cái gì mà cho là hần biết?

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói.

- Không biết, chỉ hỏi thử một chút, nếu hần biết thì tốt mà không biết thì thôi.

Lý Phi Nhi bừ hần nói, lúc này thì Tần Thiên hoàn toàn phục Lý Phi Nhi, câu ngược to nhỏ quả thực chính là để miêu tả những người như nàng.

- Thôi cô ngồi yên đó, chiều nay tôi điều tra hộ cho.

Tần Thiên trầm nghĩ thà động thân cho nhanh còn hơn chờ cô ta dây dưa tốn thời gian.

- Hừ! Anh thì có biện pháp gì a.

- Biện pháp gì kệ tôi.

- Hừ! Để xem anh phá án như thế nào.

Lý Phi Nhi hiển nhiên là không tin Tần Thiên.

- Được, cứ thế đi. Tôi đi vệ sinh cái đã.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói, sau đó đi về phía nhà vệ sinh. Thừa dịp Lý Phi Nhi không chú ý, Tần Thiên liền ẩn hình vào phòng bếp, hiện tại hần đã có thể ẩn hình được khoảng 50s.

Mới vừa rồi Lý Phi Nhi chưa lấy ra thẻ ngành chủ quán sắc mặt vẫn bình thường, vừa lấy ra thẻ ngành sắc mặt y liền đại biến, Tần Thiên suy đoán trong này nhất định có cái gì đó, cho nên liền ẩn hình theo ông chủ vào phòng bếp.

- Đi mau, nói cho Tôn ca biết, có người đến điều tra, mau cho người đến dọa cho chúng biết điều một chút.

Trong phòng bếp, chủ quán nói với một người phụ nữ, người phụ nữ nghe xong liền nhảy qua cửa sổ ra ngoài.

"Quả nhiên là thế".

Tần thiên trầm nghĩ, nhìn nữ nhân đi ra ngoài, cũng lập tức xoay người rời đi, trở lại đại sảnh.

- Các cô lúc trước có phải đã từng phái người điều tra nơi này?

Tần Thiên trở lại chỗ ngồi, trực tiếp hỏi.

- Ủ, lúc trước có hai đồng nghiệp tới đây điều tra, kết quả bị người ta đánh, anh làm sao mà biết được?

Lý Phi Nhi nói.

- Tốt, cô cứ đợi tôi phá vụ này cho.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi thán bí cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Cướp

- Hừ! Có quỷ mới tin anh!

Lý Phi Nhi khinh bỉ nhìn Tần Thiên nói, Tần Thiên này xem ra đánh nhau có chút lợi hại, nhưng phá án vốn là điểm mạnh của nàng, nàng còn không phá được thì hần tuổi gì.

Tần Thiên không thèm để ý đến, nhắm hai mắt lại dưỡng thần, bắt đầu tu luyện công pháp, mới vừa rồi dùng thuật ẩn thân đã tiêu tốn không ít sức lực.

- Âm!

Lúc này, đột nhiên cửa quán com văng ra, ngay sau đó bốn năm người bịt mặt bằng tất chân tiến vào, trong tay cầm khảm đao sắc bén.

- Cướp đây, không được kêu, đứa nào kêu ta chém đứa đó.

Tên cầm đầu quát to, ngay sau đó vọt đến phía Tần Thiên, Lý Phi Nhi vừa nhìn lập tức muốn rút súng, nhưng lại nhớ ra mình vốn không đem súng theo. Nhưng nàng đã đứng lên, tên cướp cho là Lý Phi Nhi muốn phản kháng, liền cầm đao găm hướng Lý Phi Nhi lao đến.

- Không được nhúc nhích, nếu không ta chém chết ngươi!

Tên cướp nhìn Lý Phi Nhi quát lên.

- Ta là cảnh sát, lập tức để đao găm xuống đất, hai tay ôm đầu, nếu không ta sẽ bắt ngươi!

Lý Phi Nhi không chút sợ hãi, quát to.

- Ha ha ha ha...

Phía đối diện, Tần Thiên nghe được lời Lý Phi Nhi nói liền vỗ bàn cười lớn.

- Bà cô của tôi, cô cho rằng đây là đóng phim à, định dùng lý lẽ để nói chuyện với cướp sao?!

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi cười to, cười đến nỗi quặn cả bụng, Lý Phi Nhi cũng ý thức được điểm này, nhất thời vẻ mặt lung túng, lời vừa rồi hoàn toàn là thuận miệng nói ra.

- Đúng đấy, vị huynh đệ kia nói rất đúng, chúng ta năm người, chỉ là một cô nương cảnh sát thì lớn lối cái gì?

Một tên khác cũng nói.

- Ba

Người này vừa nói, đã bị tên cầm đầu cấp cho một cái tát rõ kêu.

- Móa nó, thiếu não à, chúng ta tới cướp, không phải tới nói chuyện phiếm, thắng đàn.

Tên cầm đầu cả giận, tên kia nhất thời một câu cũng không dám kêu.

- Hừ! Bớt sàm ngôn đi, lập tức đưa hết tiền đây, nếu không kể cả các ngươi là cảnh sát ta cũng đánh.

Tên đội tất chân cầm đầu nhìn hai người tàn bạo nói, lơ đãng liếc qua ngực Lý Phi Nhi, nhất thời đôi mắt trợn thật lớn.

- Ta nói này huynh đệ, kỹ năng diễn kịch của ngươi quá kém, không đi cướp chủ quán mà lại hướng chúng ta mà cướp, đầu óc ngươi có bệnh sao, hơn nữa, ngươi không sợ lão bản báo cảnh sát à.

Tần Thiên nhìn tên cầm đầu chậm chậm nói, Lý Phi Nhi vừa nghe, nhất thời nhướn mày, vẻ mặt khó hiểu nhìn Tần Thiên.

Tên đội tất chân cầm đầu vừa nghe, nhất thời sắc mặt đại biến.

- Người của bọn sản xuất sữa giả đúng không, ngươi gọi là Tam ca đúng không, lão bản để cho một nữ nhân đi gọi các ngươi đến đây đánh chúng ta có đúng không.

Tần Thiên khinh miệt nhìn tên cầm đầu nói, trong tay lặng lẽ cầm lên hai chiếc đuăa mộc.

- Tiểu tử, ngươi rút cuộc là ai, sao lại biết rõ như thế!

Nam tử nghe Tần Thiên nói rõ ràng như thế, sắc mặt càng khó coi, nhìn Tần Thiên quát lạnh.

- Chúng ta là cảnh sát, biết điều thì dẫn chúng ta tới chỗ làm sữa bột giả mau!

Tần Thiên nhìn tên cầm đầu, lạnh lùng nói.

- Muốn chết!

Tên cướp lập tức giận dữ, vung đao găm hướng Tần Thiên bổ tới, nhưng hán vừa mới động đuăa thì chiếc đuăa trong tay Tần Thiên đã cắm vào bắp đùi

hắn, tên cướp đau quá làm rơi cả dao, Tần Thiên thấy vậy liền lao lên bắt lấy tay tên cướp, bẻ quặt ra sau một cái.

- Rắc

- Aaa

Trong nháy mắt, xương tay phải của tên nam tử bị gãy ra mấy đoạn.

Tất cả mọi người sợ hết hồn, lão bán núp ở phòng bếp nhìn thấy tất cả, vội vàng từ cửa sau chạy mất.

- Hừ! Nói, chỗ làm sữa giả ở đâu, nếu không ta phế nốt tay còn lại.

Tần Thiên phẫn nộ quát.

- A... Mau, còn đứng ngây ra đó làm gì, chém chết bọn nó cho tao.

Tên cầm đầu hướng bốn tên đồng bọn hô, bốn tên kia vừa nghe, lập tức tách ra hai người hướng Tần Thiên chém đến.

- Hừ! Muốn chết!

Tần Thiên quát to, mạnh mẽ đá một cước vào hông hắn, trong nháy mắt tên cầm đầu liền văng ra ngoài, đụng trúng một tên khác.

Ngay sau đó Tần Thiên liền hành động, nhích người cầm lấy khảm đao vọt tới tên trước mặt, một đao này chém xuống, tay tên kia liền đứt rời, máu tươi bắn ra xung quanh, người này liền lăn lộn trên mặt đất kêu la thảm thiết.

Lý Phi Nhi bên này cũng xông tới bắt lấy một tên cướp, trong nháy mắt đã khống chế được, nhưng một tên khác liền hướng nàng chém đến, Lý Phi Nhi căn bản không cách nào ứng phó với hai người, phía sau là cái bàn, trốn cũng không trốn được. Bạn đang đọc chuyện tại [Truyện FULL](#)

Thời khắc mấu chốt, Tần Thiên vọt lên, lại một chiêu gọn gàng linh hoạt chém xuống, cổ tay người này rời ra, cái tay rơi trên mặt đất, máu tươi bắn lên mặt tên đang bị Lý Phi Nhi khống chế, tên này chân liền mềm nhũn quỳ xuống, tiểu tiện cả ra quần.

- Nói, chỗ làm sữa giả ở đâu.

Tần Thiên một đao để ngang cổ tên cầm đầu nói.

- Hừ! Các ngươi là cảnh sát, giết ta là phạm pháp, ta không nói thì ngươi làm gì được ta.

Tên cầm đầu lớn lối nói.

- Thật sao, đành xin lỗi vậy, nói cho ngươi biết, cô ta mới là cảnh sát, ta không phải, hơn nữa, vừa rồi ngươi đã đánh cảnh sát rồi, chúng ta hoàn toàn có thể giết ngươi, ai biết được!

Tần Thiên nhìn Tên cướp lạnh lùng nói, ngay tức khắc vung lên một dao hướng phía đầu hắn chém xuống.

- Đừng... ta nói, ta nói, ta nói, ở sau bếp có một lối đi đến một gian phòng, có thông đạo ngầm dưới gian phòng đó!

Tên cầm đầu la lớn, biểu hiện cực kì hoảng sợ, một hơi nói ra địa chỉ, dao găm trên tay Tần Thiên cũng dừng lại bên lỗ tai hắn, dao khí phả vào mặt, mồ hôi lạnh ứa ra, sắc mặt trắng bệch.

- Thiệt là, sớm nói ra, hại ta phí sức như vậy, dẫn chúng ta đi, nương tử đánh đá, cô báo cảnh sát đến đây vây bắt bọn làm sữa giả!

Tần Thiên hướng Lý Phi Nhi nói, ngay sau đó một tay bắt lấy tên cầm đầu, để hắn dẫn đi tìm xưởng chế biến sữa giả.

Lý Phi Nhi lập tức lấy điện thoại ra gọi về đồn công an, để cho bọn họ chạy tới bắt người, ngay sau đó đuổi theo Tần Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 155: Cảnh sát tới

Tần Thiên nắm lấy tên cầm đầu, đem theo hắn vào phòng bếp, mở cửa sau đi tới một con đường nhỏ đằng sau quán cơm.

- Ở chỗ nào?

Tần thiên nhìn tên cầm đầu quát lên

- Là nơi đó, ngay tại phía dưới căn nhà ba tầng đó.

Tên cầm đầu chỉ vào một căn nhà có mái lát đá đỏ ở giữa đường cái.

- Đi!

Tần Thiên kéo hẳn hướng căn nhà nóc đỏ đi tới, còn chưa đến nơi, trong phòng liền chạy ra hơn mười tên côn đồ trên tay cầm gậy sắt, khảm đao, tên lão bản của quán cơm hướng Tần Thiên bên này chỉ chỉ, lập tức một đám côn đồ nhanh chóng vung khảm đao hướng Tần Thiên lao đến.

- Đứng lại nếu không tao giết nó!

Tần Thiên đem dao găm kè lên ngang cổ tên cầm đầu, hướng về đám côn đồ quát to, nhưng bọn chúng không để ý đến hắn, lao đến.

- Không ngờ chúng không để ý sống chết của ngươi a, thật không phải là nguoi a!

Tần Thiên ném tên cầm đầu về phía trước.

- Bát phụ này, còn không mau chạy đi, nơi này giao cho ta...!

Tần Thiên quay đầu hướng về Lý Phi Nhi hô, vừa hô xong, hắn lập tức tròn mắt bởi vì lúc này đằng sau cũng lao tới mười mấy tên cầm lấy dao găm.

"Chuyện gì thế này a, sao lại nhiều người như vậy?"

Tần Thiên trầm nghĩ, lập tức liền vọt tới trước mặt Lý Phi Nhi, bắt lấy tay nàng, hướng phía sau phóng đi, Lý Phi Nhi lực chiến đấu quá kém, ở chỗ này chẳng nhưng không giúp được gì còn liên lụy cho hắn, nên nhất định phải mang nàng rời đi mới được.

- Đi theo phía sau ta, đợi ta mở ra một con đường ngươi liền chạy khỏi có hiểu không.

Tần Thiên hô lớn, sau đó liền mạnh mẽ xông vào bên trong đám người, khảm đao trong tay liên tục mạnh mẽ chém ra, tiếng khảm đao chạm nhau phát ra giòn vang, Tần Thiên lục tục xuất mười đao liền đem hai tên chém ngã.

Nhưng mà lúc này phía sau mấy tên đã vọt lên rồi, Tần Thiên vừa nhìn không chút nghĩ ngợi liền ôm lấy eo Lý Phi Nhi, mạnh mẽ gia tốc nhanh chóng hướng phía trước phóng đi, trong tay khảm đao liên tục chém ra, trong nháy mắt lại thêm bốn năm tên ngã xuống, để Tần Thiên giết ra được một đường máu xông ra ngoài, sau đó thả Lý Phi Nhi xuống.

- Mau, chạy nhanh đi, ta ngăn bọn chúng!

Tần Thiên nói với Lý Phi Nhi sau đó xoay người hướng đám kia lưu manh mạnh mẽ vọt tới, Lý Phi Nhi ở phía sau nhìn Tần Thiên, trong lòng chợt thấy cảm động.

- Lưu manh đáng chết, anh nhất định phải kiên trì, tôi lập tức gọi cảnh sát tới.

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên trầm nghĩ sau đó nhanh chóng rời đi, nàng biết ở lại chỗ này chỉ mang đến cho Tần Thiên thêm phiền toái, mau rời khỏi nơi này mới tốt.

Song, làm cho nàng không nghĩ tới là, lại còn có một nhóm người từ phòng bếp bên kia chui ra, Lý Phi Nhi nhất thời tròn mắt, liền xoay người chạy trở lại hướng Tần Thiên.

- Tần Thiên bên này cũng có người!

Lý Phi Nhi hướng Tần Thiên hô lớn. Tần Thiên một đao mạnh mẽ bức ra một tên côn đồ quay đầu lại nhìn, liền đem ngọc hoàng đại đế, như lai phạt tổ, còn có thượng đế thánh Ala hết thảy nhưng thần mà hắn có thể nghĩ đến đều mắng một lần, mẹ nó, lão tử làm chuyện chính nghĩa mà còn bị cản trở như vậy, nhiều địch nhân thế kia thì sống sao nổi.

- Tới đây, bên này!

Tần Thiên hướng về phía Lý Phi Nhi quát to, Lý Phi Nhi lập tức nhanh chóng chạy tới.

- Cầm lấy, ai tới liền chém chết hắn, cô là cảnh sát, chém chết cũng không cần chịu trách nhiệm.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi hô, ném cho nàng một thanh khảm đao, ngay sau đó hướng phía trước giết tới.

- Lũ khốn kiếp các ngươi, lão tử giết cả nhà các ngươi.

Tần Thiên cả giận nói, đem sở hữu toàn bộ lực lượng bộc phát ra, không thể giữ lại, cả người giống như phát cuồng, vọt tới trước mặt đám lưu manh,

thân hình như ảo ảnh, lưỡi đao vung lên vung xuống, không tới mười giây liền đã thương sáu người.

Bên phía Lý Phi Nhi, một đoàn lưu manh hướng nòng chém tới khiến nàng căn bản không kịp ứng phó, liên tục lùi về phía sau.

Tần Thiên vội vàng giúp nàng giải vây, một đao đi hạ xuống đem mấy tên xông đến trước chém chết, dọa mấy kẻ phía sau không dám tiến tới, mà Tần Thiên không chút nào do dự giơ tay chém xuống, máu tươi vẩy ra, thoáng cái trên mặt đất ngã xuống hơn mấy tên lưu manh, trong vòng mười phút bị Tần Thiên chém cả chết và bị thương mười bốn mười lăm người.

"Mụ nội nói, hao sức quá."

Tần Thiên thăm nghĩ, nhìn vòng vây của đám người chừng hơn ba chục tên, cảm giác có chút vô lực.

"Móa nó cảnh sát làm sao vẫn chưa tới a, ăn shit à mà lâu thế(nguyên văn)."

Tần Thiên thăm chửi.

- Lên, chém chết hần!

Một tên lưu manh nói, lần nữa hướng Tần Thiên chém tới.

- Hừ, cứ giết tới đâu hay tới đó!

Tần Thiên phần nộ quát, lần nữa mạnh mẽ kéo tay Lý Phi Nhi hướng phía trước phóng đi, mãnh liệt huy động khảm đao trong tay, đồng thời dùng tới tốc độ dị năng, hiệu quả hết sức rõ rệt, Tần Thiên giống như cô máy sát nhân, trong nháy mắt liền chém hơn mười người, thành công lần nữa giết ra một con đường máu, kéo Lý Phi Nhi hướng ra bên ngoài bỏ chạy.

- Đứng lại, không được nhú nhích, cảnh sát đây.

Đúng lúc này, từ phòng bếp bên kia chạy ra mười mấy người cảnh sát trong tay đều cầm súng chỉ vào hai người Tần Thiên, rất nhanh một đoàn cảnh sát đem hai người vây lại.

- Tội phạm ở phía sau, tôi là cảnh sát mặc thường phục.

Lý Phi Nhi lập tức hô lớn, đem khảm đao cầm trong tay ném xuống, Tần Thiên cũng thế.

- Ít nói nhảm, chúng ta nhận được báo cáo, nơi này có hai kẻ bị thần kinh ở chỗ này giết người, bây giờ nhìn lại hần là các người, bắt lại, giải về. Bạn đang đọc chuyện tại Truyện FULL

Tên da đen cầm đầu nói xong ba bốn cảnh sát liền tiến lại.

- Này, các người lầm rồi, là ta báo cảnh, ta là Lý Phi Nhi của cục cảnh sát thành phố, đám người phía sau là bọn làm giả sửa bột, các người phải bắt bọn chúng, không phải chúng ta a.

Lý Phi Nhi hô lớn.

- Hừ! quả nhiên là bệnh thần kinh, còn dám giả mạo cảnh sát, nơi này làm gì có hàng sửa bột giả, mau gọi bác sĩ tới đây.

Tên cầm đầu hướng về phía một cảnh sát hô.

- Ta nói thật mà, các người...

- Bất phụ, đừng hô nữa, chúng cấu kết với nhau đó

Tần Thiên cắt đứt lời của Lý Phi Nhi.

- Tiểu tử, nói những cái gì đó, bác sĩ mau tới đây, người bệnh này rất nghiêm trọng, mau tìm cho hần thuốc an thần.

Tên cầm đầu hướng về chiếc xe cứu thương đứng cách không xa hô, lập tức bác sĩ liền nhanh chóng đi tới.

- Hừ người tốt nhất đừng để ta thoát ra, nếu không người nhất định sẽ chết!

Tần Thiên lạnh lùng nói, vừa dứt lời trên cổ bị một châm. Sau đó ý thức liền mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Bệnh viện tâm thần

- Các người làm cái gì vậy, chúng ta không có bệnh, chúng ta là cảnh sát!

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên bị chích hôn mê, lập tức liều mạng giãy dụa hô lớn, lộ ra vẻ cực kỳ lo lắng.

- Hừ! Rất nhiều người bị bệnh tâm thần cũng nói mình không bị bệnh, áp giải chúng đi!

Tên mặt đen quát lên. Ngay sau đó, Lý Phi Nhi cùng Tần Thiên liền bị đưa lên xe bệnh viện. Tên mặt đen ở phía sau nhìn theo, nở một nụ cười lạnh.

- Trương Sở trưởng, thật đã làm phiền ông. Không nghĩ đến lần này cảnh sát lại có thể tới làm loạn như vậy. Nếu không phải ông tới đây kịp, chúng ta ở nơi này sợ rằng đã bị chết không ít người.

Lúc này, một nam tử mặc tây trang đi vào trong quán, nhìn tên mặt đen nói.

- Chuyện đó... Triệu huynh, lời này của anh đã khách khí rồi, chúng ta là huynh đệ mà. Hai tên cảnh cực nhỏ đó, ta chưa cạo đầu bọn nó, lại dám ở địa bàn của ta làm loạn, quả thực là không biết sống chết.

Tên mặt đen nhìn trung niên nam tử cười nói, lộ rõ sự tàn nhẫn.

- Tốt, vậy thì đa tạ Trương Sở trưởng nhiều. Chỗ này anh lấy bồi dưỡng cho các huynh đệ, ta về trước đây.

Tây trang nam tử nói. Tên mặt đen liền cười mà không trả lời, nhận lấy cái túi từ tây trang nam tử, ánh mắt nhìn qua một chút. Bên trong túi chất hàng đồng tiền, như thế này cũng phải gần mười vạn. Hắn nhất thời cười càng thêm lớn.

- Tốt, tôi sẽ không quấy rầy Triệu huynh nữa, sau này có chuyện gì cứ nói một tiếng, tôi lập tức đến ngay.

Tên mặt đen nhìn tây trang nam tử cười nói. Ngay sau đó hai người liền tách ra, mặt đen trực tiếp lên xe cảnh sát, cho người lái xe hướng đi đến bệnh viện tâm thần.

Bệnh viện tâm thần Thành phố.

Chiếc xe chở Tần Thiên cùng Lý Phi Nhi chạy vào bên trong. Đi theo phía sau là một xe cảnh sát, hai chiếc xe dừng lại trước một tòa nhà. Cửa xe mở ra, Tần Thiên cùng Lý Phi Nhi bị cảnh sát áp giải xuống.

- Buông ra, khốn kiếp, ta là cảnh sát, buông!

Lý Phi Nhi la lớn, lo lắng nhìn Tần Thiên đang hôn mê bên cạnh.

- Đem vào phòng bệnh đặc biệt đi!

Tên mặt đen phân phó. Lập tức, hai người liền bị ép giải vào bên trong. Vào trong, khác biệt là đi thẳng xuống tầng hầm dưới đất. Xuống đến tầng ba, một cái hành lang ra hiện ra ở trước mặt mọi người. Trên hành lang có khá nhiều người mặc đồ trắng đang đi lại. Khuôn mặt những người này đều lộ ra thần trí mơ hồ, sắc mặt cơ hồ không có bất kỳ cảm xúc gì. Nơi này chính là khu phòng bệnh đặc biệt của bệnh viện. Ở chỗ này đều là những tên có bệnh tâm thần phạm tội giết người, cưỡng gian các kiểu... chính quyền không thể nào đưa vào trong trại giam như tội nhân bình thường được. Mỗi một tên ở đây trên tay đều đã dính máu người. Bởi vì biết Tần Thiên cũng là có máu mặt, cho nên tên mặt đen cố ý đem Tần Thiên đưa vào nơi này. Chỉ có đám vô nhân tính ở đây mới có thể chế phục được Tần Thiên.

- Đưa vào!

Tên mặt đen ra lệnh. Bác sỹ và y tá liền kéo cánh cửa sắt lên, sau đó đem hai người đẩy vào trong, rồi lập tức đóng nó lại.

- Được rồi, Trương Sở trưởng, chúng ta đi lên uống trà thôi. Tôi gần đây từ An Khê có đem về một ít loại trà Thiết Quan Âm hạng nhất. Chúng ta vừa uống, vừa theo dõi qua camera là được rồi.

Gã bác sỹ nhìn tên mặt đen nói.

- Tốt, vậy chúng ta đi.

Tên mặt đen vui vẻ đáp ứng. Sau đó liền hướng phía trên đi lên. Rất nhanh, cả đám đã rời đi.

Trong hành lang, Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên đang hôn mê, đem hắn đưa gần vào mặt mình, lớn tiếng gọi, sắc mặt cực kỳ lo lắng. Mà giờ phút này, rất nhiều tên bệnh nhân bắt đầu hướng hai người từ từ đi tới. (DG: bệnh nhân tâm thần mà làm cứ như Zombie) Lý Phi Nhi nhìn những tên người không ra người mà quý không ra quý này liền bị hù dọa, sắc mặt vô cùng khó coi.

- Tần Thiên, anh mau tỉnh lại... Tần Thiên, mau tỉnh lại, mau a!

Lý Phi Nhi lay Tần Thiên hô to, cũng không quản đầu Tần Thiên đè ép cặp ngực vĩ đại của nàng, liều mạng ôm đầu hắn lay động hô lớn.

- Được rồi, đừng lay nữa, ta sớm đã bị cô lay cho chết rồi a.

Tần Thiên đột nhiên mở mắt ra, nhìn Lý Phi Nhi nói, dọa nàng kêu to một tiếng. Sau một khắc, Lý Phi Nhi liền đem đầu Tần Thiên gất gao ôm lấy, ghì vào bộ ngực của mình, mạnh mẽ đè ép, trên mặt lộ rõ vẻ mừng rỡ.

- Này này, mau buông ra, cô muốn giết ta hả, ta thờ không được này.

Tần Thiên vội vàng vỗ sán nhà hô lớn, hắn cũng không muốn thành người đầu tiên trong lịch sử bị giết vì úp mặt vào ngực, mặc dù thật sự là nó rất mềm a.

Lý Phi Nhi nghe được lời Tần Thiên nói, vội vàng buông ra. Về mặt xin lỗi nhìn Tần Thiên, cái cái bộ dạng hung hăng trước kia hoàn toàn không thấy đâu, mà lại lộ ra bộ dáng một nữ nhân bình thường, dọa Tần Thiên kêu to một tiếng. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: TruyenFull.vn chăm c.o.m

- Cô không sao chứ, cứ nhiên tốt như vậy để cho ta chiếm tiện nghi, chẳng lẽ cô thích ta sao, ta đây có thể hay không dùng tay bóp một phát a.

Tần Thiên mê đắm dán chặt vào bộ ngực vừa mềm vừa thơm kia của Lý Phi Nhi. Thêm nữa, mùi hương trên người nữ nhân toát ra không ngừng kích thích lỗ mũi hắn, làm cho phía dưới đã có chút cảm giác rồi.

- Lưu manh đáng chết, lúc này còn muốn làm bậy sao, có tin lão nương đánh ngươi không.

Lý Phi Nhi cả giận nhìn Tần Thiên nói, nhưng là trong giọng nói quả thật không có một chút thịnh nộ nào.

- Hi hi, đẳng cấp của ta còn trên cả lưu manh, tự nhiên là lúc nào cũng có thể làm bậy được.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói, rồi ngay lập tức đứng lên, xoay người nhìn về phía đám bệnh nhân đang đi đến kia. Nhất thời hắn cũng bị dọa hết hồn. Có đến những bốn, năm chục tên a. Hơn nữa cả đám đều không giống người, cứ như hành thi tẩu nhục vậy. (có xác không hồn, nô nê là giống cương thi)

- Cô núp phía sau ta, không nên xuất hiện, để ta đối phó bọn chúng.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói. Một tay che nàng phía sau, rồi chuẩn bị sẵn tư thế tấn công. Mới vừa rồi trên đường tới đây, Tần Thiên đã tỉnh lại. Bác sĩ kia tiêm cho hắn không phải là thuốc an thần mà là thuốc tê, muốn hắn hôn mê. không nghĩ tới chính là thân thể Tần Thiên mạnh mẽ hơn người bình thường gấp mấy lần, thuốc tê bình thường đối với hắn không có hiệu quả gì. Tần Thiên chẳng qua là hôn mê một lúc đã tỉnh lại. Sau đó trực tiếp ở trên xe, hắn bắt đầu tu luyện, đem thể năng cùng chiến lực dần hồi phục.

- Đúng rồi, gọi điện thoại cho Lương Văn Đạo, nói cho ông ta biết chúng ta bị giam ở chỗ này. Ông ấy sẽ phái người đến cứu chúng ta. Số của lão ta có lưu bên trong.

Tần Thiên lấy điện thoại di động của mình ra, đưa cho Lý Phi Nhi nói.

- Là Cục trưởng của chúng ta?

Lý Phi Nhi nghi ngờ hỏi.

- Đúng, không còn thời gian đâu. Cô hãy nói, Tần Thiên bị vây ở chỗ này, nói lão lập tức tới đây.

Giờ phút này, đám bệnh nhân kia đã đi tới toàn bộ, cách hai người bắt quả chỉ có hai thước mà thôi.

Bên trong phòng giám sát, tên mặt đen cùng bác sĩ kia nhìn Tần Thiên tỉnh lại, hơn nữa Lý Phi Nhi còn đang chuẩn bị gọi điện thoại, nhất thời kinh hãi.

- Nhanh, bảo những tên kia tấn công chúng, lấy cái di động ra, không thể để chúng gọi người được.

Tên mặt đen gấp gấp la lên. Gã bác sĩ lập tức gạt đầu rồi liền cầm micro hô to lên:

- Tất cả bên dưới, lập tức tấn công hai người kia, lấy bằng được điện thoại di động ra, ta sẽ thưởng cho các ngươi lên mặt đất một ngày! (DG: sao bị bệnh tâm thần rồi mà nói còn hiểu được!)

Trong hành lang liền vang vọng lên lời nói đó. Lập tức, ánh mắt của gần năm mươi tên bệnh nhân sáng rực lên, lộ rõ quang mang. Chúng liền nhanh chóng hướng Tần Thiên hai người đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Trúng đạn

- Xẹt! (BT:tiếng lút xé gió)

Tần Thiên sớm đã chuẩn bị xong, nhìn một đám tâm thần xông qua, cũng lập tức lao đến tiếp đón.

- Chết này!

Tần Thiên gầm lên kiêu ngạo. Đối với đám người này, hấn căn bản không thương hại chút nào, trực tiếp tung quyền hướng vào mặt một tên đánh tới.

- Rầm!

Trong nháy mắt, xương mặt tên này đã bị Tần Thiên đập nát. Một quyền này đã làm thịt hấn bị nát ra, trực tiếp xé rách da mặt. Máu tươi văng tung tóe, nắm tay Tần Thiên cũng một màu đỏ tươi. Mặt tên này chính là bị Tần Thiên trực tiếp đâm sâu một đâm, liền chết bất đắc kì tử, cả người bay lên, nện vào đám đang xông lên phía sau.

Bọn mặt đen ngồi xem video thấy tình huống như thế liền cả kinh, thiếu chút đã cắn lưỡi. Làm sao có thể a, tên đó sao lại có sức mạnh lớn thế, Thị Cục (cục cảnh sát thành phố) làm gì có người mạnh mẽ như vậy.

- Mày cũng chết đi!

Tần Thiên đánh chết một tên xong, cũng không dừng lại. Hấn liền mạnh mẽ thêm một quyền hướng tên thứ hai đánh tiếp, một cước hướng thẳng nhỏ của tên đó hung hăng đập tới.

- Bộp!

Trong nháy mắt thẳng nhỏ tên này trực tiếp bị phé, mặt mũi tái mét, kêu thảm một tiếng rồi đổ nhào xuống đất.

- Chết!

Tần Thiên quát to, mạnh mẽ xông tới, xuất động bốn ngón ở hai tay mạnh mẽ cắm vào trong hai cặp mắt đối phương. Hiên nhiên đã chọc mù mắt hai tên này, rồi hấn nhanh chóng móc mạnh ra ngoài. Hỗn hợp bốn con mắt cùng máu tươi liền rớt xuống, cực kì tàn nhẫn, cả bốn ngón tay Tần Thiên đều nhuốm máu xuống.

Hai người bị Tần Thiên móc mắt trực tiếp té xuống mặt đất, hai tay che mặt hét thảm rồi ngất đi.

Đám bệnh nhân phía sau nhìn thấy hết một màn này, cũng bị dọa phát sợ. Mặc dù bọn chúng bị bệnh tâm thần, nhưng mà không có nghĩa là người ngu, lúc nguy hiểm đến tính mạng, dĩ nhiên là có bản năng lùi bước. (BT: bây giờ ta đã biết người ngu khác với người tâm thần chỗ nào T__T)

- Hừ! Không muốn chết thì ngoan ngoãn đứng yên đó cho ta, nếu không ta cho các ngươi đi gặp Diêm Vương!

Tần Thiên nhìn đám bệnh nhân kia quát lên, hai tay lúc này đều nhỏ máu tươi, nhìn cực kì kinh người. Lúc này, Tần Thiên quả thật giống như ác ma xuất thế.

Bên trong phòng quan sát, tên mặt đen cùng bác sĩ nhìn đám bệnh nhân bất động thì nhất thời giật dử, đồng thời cũng vì thủ đoạn huyết tính của Tần Thiên mà sợ hãi.

- Mau giết chết chúng, giết chết chúng đi. Ta cho các ngươi thêm đồ ăn, lại thêm nhiều ngày ở trên mặt đất.

Tên bác sĩ hướng về phía cái micro hét.

Đám bệnh nhân trong hành lang kia nghe được lời gã bác sĩ nói, đã có một số phản chấn tinh thần, liền hung hăng hướng Tần Thiên lao tới.

- Xem ra thủ đoạn còn chưa đủ đâm máu a, vậy thì phải thêm một chút tàn nhẫn nữa rồi. Để ta xem các ngươi còn dám tiếp tục không!

Tần Thiên thăm nghĩ rồi mạnh mẽ phóng tới, cả người trực tiếp nhảy lên, hai chân đạp vào một tên đi đầu, trong nháy mắt đá hấn bay đi, đè ngã một đống ở phía sau. Tần Thiên cũng té trên mặt đất, nhưng hấn nhanh chóng đứng lên.

- Chết nè!

Tần Thiên quát to một tiếng, cả người bạo khởi nhảy lên cao rồi nhanh chóng dậm xuống, hai chân trực tiếp đạp lên đầu một gã bệnh nhân tâm thần.

- Bạo!

Tên này đến kêu cũng không kịp, trong nháy mắt đầu đã nổ tung như quả dưa hấu. Hỗn hợp máu tươi cùng óc trắng hếu bay tứ tung, tràn ra đầy đất,

cực kì dã man, khủng bố cực điểm.

Nhưng mà, Tần Thiên cũng không hề dừng tay, tiếp tục hành động. Trực tiếp đâm một cước lên người một tên bên cạnh, rồi một phát bắt được cánh tay hắn.

- Nhìn kĩ này!

Tần Thiên quát to.

Hai tay hắn mạnh mẽ dùng lực, trong nháy mắt, cánh tay người còn sống sờ sờ này bị Tần Thiên trực tiếp xé ra. Xương trắng, máu tươi chảy như suối, nhuộm đỏ hết y phục tên này.

- Tiếp nào!

Tần Thiên ném cánh tay lên phía trước trúng người một tên, dọa hắn trực tiếp tè ra quần, run rẩy té thẳng trên mặt đất, đại tiểu tiện đều mất hẳn không chế. Những kẻ khác lập tức rối rít lùi lại sau, hoảng sợ nhìn mọi chuyện, rất nhiều tên liền nôn mửa. Lý Phi Nhi đứng sau Tần Thiên cũng nhìn thấy hết thảy, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, trực tiếp xoay người sang chỗ khác, không dám nhìn nữa, trong dạ dày sôi lên một trận, nếu không phải đã từng chứng kiến thủ đoạn huyết tinh của Tần Thiên, nàng có thể bị dọa ngất rồi.

Tên mặt đen cùng bác sĩ nhìn thủ đoạn biến thái của Tần Thiên, trong nháy mắt cũng đều phun ra, sắc mặt trắng bệch.

- Cút hết về phòng cho ta, người nào dám ra đây, kết quả liền giống như bọn họ!

Tần Thiên nhìn đám bệnh tâm thần quát lên, đám người sùng sốt vài giây, ngay sau đó rối rít chạy về phòng. Tần Thiên nhìn bọn người kia chạy vào phòng, trực tiếp đi tới khóa cửa lại, sau đó thở dài một hơi, sắc mặt cũng một màu trắng bệch.

Thật ra thì, thời điểm mới giết những người vừa rồi, hắn cũng rất muốn ới nhưng đã mạnh mẽ nín lại để lấy hết sức mạnh mà hạ thủ.

- Thế nào rồi, cô không sao chứ, đã gọi được điện thoại chưa?

Tần Thiên đi tới trước mặt Lý Phi Nhi nhìn nàng hỏi.

- Không sao, điện thoại đã gọi, Cục trưởng nói sẽ lập tức phái người tới đây.

Lý Phi Nhi sắc mặt trắng bệch nói.

- Vậy thì tốt, ta nhất định phải giết chết tên vương bát đần đó. Hắn lại dám đem chúng ta vào trong viện tâm thần. Muốn mượn tay những bệnh nhân này giết chết chúng ta sao, thật ghê tởm.

Tần Thiên oán hận nói, nhìn cửa sắt một chút, hắn phát hiện căn bản không thể mở ra, chỉ có chìa khóa từ bên ngoài mới có thể mở. Tạm thời bọn họ không thể ra được rồi, chỉ có thể chờ Lương Văn Đạo phái người tới cứu mình.

Bên phía màn hình giám sát, tên mặt đen cùng bác sĩ ới đến sắc mặt khó coi. Thấy bệnh nhân toàn bộ bị Tần Thiên dọa chạy vào phòng, nhất thời giận dữ.

- Mau, mấy người các ngươi đi theo ta, giết chết bọn nó.

Mặt đen ra lệnh cho mấy tên canh sát phía sau, rồi cả đám liền nhanh chóng chạy xuống phòng dưới đất.

Hai người Tần Thiên đang ở trong hành lang chờ Lương Văn Đạo phái người đến cứu viện, không nghĩ đến tên mặt đen cùng người vác súng đến, nhất thời thảm hồ không xong.

- Chạy!

Tần Thiên lập tức hướng về Lý Phi Nhi hô, nhanh chóng kéo nàng chạy về một dãy hành lang khác.

- Mau, bắn chết chúng!

Tên mặt đen hô lớn, dẫn đầu tất cả hướng hai người nổ súng.

- Đùng đùng đùng!

Mấy tiếng súng vang lên, Tần Thiên lập tức kéo Lý Phi Nhi chạy sát vào tường.

- Đùng đùng!

Lại thêm mấy tiếng súng nữa.

- A..a...!

Lý Phi Nhi kêu to một tiếng thảm thiết, rồi ngã nhào xuống đất. Tần Thiên nhìn lại đã thấy bắp đùi Lý Phi Nhi trúng một phát đạn, máu tươi chảy ròng ròng.

- ĐCM!

Tần Thiên liền ôm lấy nàng, nhanh chóng chạy đến trước cửa một phòng bệnh đang mở, một cước đạp tung rồi hướng bên trong phóng vào. Phía sau lại truyền đến một loạt tiếng súng vang lên.

Tần Thiên liền mau chóng đóng cửa lại. Nhưng mà hắn cũng không có cái then, quay đầu lại nhìn ba bốn tên bệnh nhân đang cực kỳ sợ hãi ở trong phòng.

- Mau đem giường cùng tủ dời qua đây, chặn cửa lại, nếu không ta giết các ngươi.

Tần Thiên nhìn bọn hắn quát lên. Bạn đang xem tại Truyện FULL - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Lập tức cả bọn liền nhanh chóng đứng lên mà làm theo lời của Tần Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Giết hết!

- Mau, đẩy cửa ra, vào giết hết bọn chúng đi!

Tên mặt đen quát to, gã bác sĩ liền lấy chìa khóa ra nhanh chóng mở cửa. Ngay tức khắc hắn liền mang theo bốn năm người vọt vào.

Trong phòng, Tần Thiên ôm lấy Lý Phi Nhi, nhìn máu tươi đang ứa ra ở đùi nàng, liền cởi áo của mình tạm thời bịt miệng vết thương lại.

- Sao rồi, có thể chịu được không.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói.

- Được.

Lý Phi Nhi cắn răng gật đầu nói. Sắc mặt một mảng trắng bệch, mồ hôi lạnh đều ứa ra.

- Ta nhất định sẽ giết sạch bọn nó, dám động đến nữ nhân của ta, đúng là không muốn sống.

Tần Thiên giận dữ nói, thuận miệng đem Lý Phi Nhi thành nữ nhân của mình mà cũng không biết. Nhưng Lý Phi Nhi nghe vậy trong nội tâm lại nhảy loạn lên.

- Em trước hết hãy giữ chặt lấy, anh đi chặn cửa.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói, rồi đi tới giúp mấy người kia đem giường đẩy ngang ra, chặn vào cánh cửa, lại mang cả chiếc tủ đặt lên trên.

- Mấy người các ngươi đi ra đó, chặn cửa lại cho ta!

Tần Thiên ra lệnh, mấy tên kia lập tức ngoan ngoãn đi tới dùng thân người chặn lấy chiếc tủ, triệt để phong kín cánh cửa lại hoàn toàn.

"Rầm!"

"Rầm!"

Đúng lúc này phía bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa kịch liệt, cửa sắt chấn động dữ dội...

- Mụ nội nó, sao Lương Văn Đạo còn chưa tới chứ?.

Tần Thiên lâu bầu, một lần nữa lấy điện thoại di động ra, nhưng lại không bắt được sóng khiến hắn nhất thời buồn bực.

- Thế nào rồi, em không sao chứ?.

Tần Thiên bỗng nhiên phát hiện Lý Phi Nhi dường như có bộ dạng mơ màng, giống như buồn ngủ, nhìn lại đuôi nàng thì thấy máu chảy rất nhiều.

- Bỏ mịa, sao lại thế này, vết thương tại động mạch chủ sao? Bà mẹ nó, bát phụ kia, cô đừng ngủ nha, nhanh tỉnh lại! (BT: Bát phụ - người đàn bà chanh chua, đánh đá. Minh để nguyên từ Hán cho nó hay)

Tần Thiên lấy cổ Lý Phi Nhi nói, đem tay nàng lấy ra, trên đuôi máu không ngừng chảy.

Tần Thiên vừa thấy liền cầm chiếc áo cấp tốc xé ra, sau đó buộc lại trên vết thương rồi dùng sức thắt chặt thì máu mới ngừng chảy. Nhưng đây không phải là cách lâu dài, một khi buộc quá lâu, bắp chân nơi đó máu sẽ không thể lưu thông được, như vậy thì thảm rồi, cả chân có thể bị tàn phế.

- Từ bát phụ, mau tỉnh lại, nhanh, không được ngủ!.

Tần Thiên vỗ khuôn mặt Lý Phi Nhi hô, nhưng nàng vẫn mơ màng, không hề có phản ứng.

- Ta kháo, người mau tỉnh lại, người mà không tỉnh lão tử sẽ phi lễ với người.

Tần Thiên hô lớn, khuôn mặt lo lắng. Cùng lúc đó, tiếng đập cửa càng ngày càng lớn, cửa sắt đã bắt đầu hở ra một lỗ, mấy bệnh nhân tâm thần kia sắp không trụ được nữa rồi.

- Mở cửa nhanh, các người cùng đường rồi. Lập tức mở cửa ra, chúng ta sẽ không làm tổn thương các người.

Tên mặt đen ở ngoài hô to kêu gọi đầu hàng.

- Shit! Có phải các người ăn phân quá nhiều hay không, người cho rằng ta sẽ tin sao, đồ não phẳng.

Tần Thiên hướng về phía ngoài cửa chửi to. Bên ngoài, tên mặt đen vừa nghe, càng thêm tức giận, liền giục người phá cửa nhanh hơn nữa, khiến nó rung động ầm ầm. Rất nhanh cánh cửa đã bị đẩy ra một khe hở nhỏ.

Tần Thiên thấy thế, liền lập tức đập tới một cước, đem khe hở khép lại. Bên ngoài lại tiếp tục xô cửa, hận chỉ muốn đẩy bay cánh cửa đi.

- Mụ nội nó, bắn vỡ cửa cho ta.

Tên mặt đen giận dữ, tay cầm súng ngắn hướng cánh cửa nã đạn.

"Đừng... Đừng... Đừng...!"

Trong nháy mắt, cánh cửa sắt liền có bảy tám lỗ đạn. Đạn xuyên vào lập tức bắn chết một bệnh nhân. Tần Thiên liền ôm lấy Lý Phi Nhi trốn sau bức tường bên cạnh. Mấy tên còn lại bị dọa gần chết, ôm đầu co lại trên mặt đất, kết quả là cánh cửa đã không còn ai chặn lại.

Tần Thiên vừa thấy, tức thời liền kêu không tốt, nhưng đã không kịp nữa rồi. Oành một tiếng, cửa bị đẩy vào. Một cái tay cầm súng vừa thò vào trong, Tần Thiên thấy thế liền buông Lý Phi Nhi xuống, không hề do dự vọt tới bắt lấy cánh tay kia, thân thể lóe lên, lập tức vang lên tiếng súng, đạn bị bắn ngược vào trong góc. Hắn nắm lấy cánh tay kia mạnh mẽ dùng sức bẻ gãy, khẩu súng liền rơi xuống đất. Tần Thiên muốn nhặt lên nhưng vừa lúc đó, một khẩu súng khác đã chỉ ngay vào trán hắn. Tần Thiên lập tức ngậy ra, muốn trốn cũng không được.

"Đừng... Đừng... Đừng...!"

Trong khoảnh khắc, tiếng người kêu la thảm thiết, tiếng thân thể thay nhau đổ gục xuống mặt đất vang lên. Tần Thiên vốn đã nhắm hai mắt lại, nhưng sau khi không còn tiếng súng, hắn vẫn chưa chết, còn cánh tay cầm súng chỉ vào hắn lại rơi xuống, bên ngoài truyền đến tiếng chân dồn dập.

- Tần Thiên, ta là Lương Cục trưởng, người ở bên trong phải không?.

Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Lương Văn Đạo, Tần Thiên bừng tỉnh mở mắt, thấy lão đang từ khe cửa nhìn mình.

- Vâng! Tôi trong này!

Tần Thiên thở phào nhẹ nhõm, phía sau lưng đã ướt mồ hôi lạnh. Trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn đã cho rằng mình chết chắc. Phục hồi lại tinh thần, Tần Thiên liền đem giường ở cửa chuyển đi. Rồi ôm Lý Phi Nhi ra ngoài, Lương Văn Đạo nhìn vết thương trầm trọng của Lý Phi Nhi, sắc mặt liền trở nên cực kỳ khó coi.

- Mau, bác sĩ, mau tới cứu người!

Lương Văn Đạo hướng về phía nhân viên bệnh viện bên cạnh hô lớn, thần sắc vô cùng lo lắng. Lập tức mấy nhân viên y tá chạy tới, bảo Tần Thiên đem người đặt lên xe cang. Hắn lập tức làm theo để họ mang nàng đi, còn bản thân thì vẫn ở lại, bởi vì hắn muốn báo thù.

Tần Thiên xoay người nhìn tên mặt đen bị hai Đặc cảnh (Lực lượng cảnh sát đặc biệt, kiểu như SWAT, 113...) chế trụ. Trực tiếp đi tới dùng tay túm chặt lấy hắn, Đặc cảnh bên cạnh định ngăn lại nhưng bị Lương Văn Đạo gạt đi.

- Khốn kiếp, động tới nữ nhân của ta, ta sẽ giết người!. (BT: sao ta dị ứng với câu này ghê -_-)"

Tần Thiên nhìn hấn giận dữ nói, sau đó mạnh mẽ đập một cái, khiến hấn ngã nhào trên mặt đất.

- Huỳnh đệ, cho ta mượn khẩu súng của ngươi.

Tần Thiên nhìn một Đạc cảnh nói. Người kia liền nhìn Lương Văn Đạo hỏi ý, rồi sau đó đem khẩu tiểu liên đưa cho Tần Thiên.

- Đừng có giết ta, đừng có giết ta. Ta biết sai rồi, ta biết sai rồi... Đừng có giết ta...!

Tên mặt đen thấy Tần Thiên cầm súng thì hoảng sợ kêu to.

- Hừ! Mượn rồi.

Tần Thiên lạnh lùng nói, biến khẩu súng thành gậy rồi hung hăng đập xuống mặt của "hạ nhân".

"Rầm rầm rầm..."

Tần Thiên đập trên dưới trăm phát, trực tiếp đem đầu của tên mặt đen đánh cho tan nát mới chịu dừng tay. Đạc cảnh bốn phía chứng kiến hành động điên cuồng của Tần Thiên không khỏi nhủ này, nhất là máu thịt văng vãi trên mặt đất làm họ đều muốn nôn mửa.

- Lương Cục trưởng, hôm nay tạ ơn ông, tôi không hy vọng những người này còn sống.

Tần Thiên nhìn Lương Văn Đạo nói rồi đem súng trả lại cho viên Đạc cảnh, sau đó liền rời đi.

- Giết hết đi! Bạn đang xem tại Truyện FULL - [www.TruyệnFULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Lương Văn Đạo phân phó, sau đó cũng hướng phía ngoài đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Ăn no liền muốn làm tình

Rời khỏi bệnh viện tâm thần, Lương Văn Đạo cùng Tần Thiên đến bệnh viện trung tâm. Lý Phi Nhi đã được đưa vào phòng cấp cứu phẫu thuật nên hai người ở bên ngoài chờ.

- Lương Cục trưởng, cảm ơn về chuyện ngày hôm nay, tôi đã thiếu ông một cái nhân tình. Sau này ông gặp chuyện gì phiền phức, có thể tìm tôi. Tôi là người có chút đặc quyền nên có thể giúp ông.

Tần Thiên nói rồi lấy ra chiếc nhẫn của Long Tổ. Lương Văn Đạo vừa nhìn lập tức ánh mắt sáng lên. Hấn không ngờ tới, Tần Thiên lại là người của Long Tổ. Hấn vốn nghĩ Tần Thiên chỉ là con cháu đại thế gia, không ngờ Tần Thiên so với đám đó còn lợi hại hơn rất nhiều. Là người có dị năng, khó trách thủ đoạn giết người khủng bố như vậy, hơn nữa làm việc cũng không hề kiêng sợ gì. Bản thân có giấy phép giết người đó, so với tưởng tượng của hấn còn bá đạo hơn. Nhưng mà Lương Văn Đạo cũng không biết rằng một đại thế gia thật sự còn kinh khủng hơn vậy nhiều.

- Tiểu Thiên, cậu nói đùa rồi, có chuyện gì cậu cứ nói, nhân tình cái gì chứ, quá khách khí rồi a. Sau này có gì cần cứ nói với tôi một tiếng, chỉ cần tôi có thể làm được sẽ tuyệt không chối từ!

Lương Văn Đạo nhìn Tần Thiên nhiệt tình cười nói, lời của hấn rõ ràng ám chỉ với Tần Thiên rằng: "Sau này, chúng ta cùng giúp đỡ lẫn nhau a!".

Tần Thiên tự nhiên nghe ra. Hấn không nghĩ tới Lương Văn Đạo khi nhìn thấy cái nhẫn Long Tổ lại có phản ứng lớn như vậy. Tần Thiên vốn không biết rằng ở trong mắt Lương Văn Đạo dị năng giả là vô cùng ngưu bức. Cấp trên đã từng chỉ thị, chỉ cần là người của Long Tổ, Lương Văn Đạo không được làm khó, hơn nữa còn phải phối hợp hành động. Thậm chí lúc cần thiết người của Long Tổ không những có thể hoàn toàn thay thế vị trí của hấn mà kể cả Thị trưởng cũng vậy. Long Tổ là những người trực tiếp nghe lệnh của giai tầng tối cao trong quốc gia, những người khác không thể nào điều động, như thế chẳng phải rất ngưu sao?

- Vậy Tiểu Thiên phải cảm ơn nhiều!

Tần Thiên nói. Lương Văn Đạo vừa nghe, tức thì mỉm cười, hiển nhiên, Tần Thiên không có cự tuyệt mình. Tiếp đó, Tần Thiên lại đem chuyện xưởng sản xuất sữa giả nói cho Lương Văn Đạo để lão xử lý. Lão liền lập tức phân phó người đi làm. Sau khi hai người trao đổi một vài vấn đề nhỏ, Lương Văn Đạo có việc nên rời đi, hẹn Tần Thiên thứ bảy tuần sau đến nhà ăn cơm. Hấn liền vui vẻ nhận lời.

Sau khi Lương Văn Đạo đi, Lý Phi Nhi vẫn còn đang trong phòng phẫu thuật. Tần Thiên liền ở ghé bên ngoài tu luyện. Đại khái chừng hai giờ sau, cửa phòng phẫu thuật mở ra, Lý Phi Nhi được đưa ra ngoài, Tần Thiên trông thấy, lập tức đi tới.

- Bác sĩ, nàng sao rồi?

Tần Thiên gấp gấp hỏi.

- Giải phẫu thành công, chừng một tháng bệnh nhân có thể xuất viện.

Bác sĩ trả lời.

- Tốt quá, cảm tạ ngài nhiều, bác sĩ. Khi nào nàng có thể tỉnh lại?

Tần Thiên lại nhìn bác sĩ hỏi.

- Bây giờ vẫn đang trong thời gian gây mê, khoảng hai ba giờ sau nàng có thể tỉnh.

Bác sĩ trả lời. Tần Thiên liền gật đầu rồi đi theo bác sĩ vào trong phòng bệnh. Sau khi đã an bài ổn thỏa, Tần Thiên để một y tá ở lại chăm non, mình thì về nhà. Vì trên người hấn dính đầy máu tươi cùng thịt vụn, như vậy thật quá dọa người rồi.

...

Về đến nhà, Tần Thiên liền vào phòng tắm, miệng còn ngâm nga một bài hát. Sau khi tắm rửa thoải mái và thay đổi y phục, hấn thở ra một hơi dài rồi mở một chai bia thư thái ngồi trên ghế sofa từ từ hưởng thụ.

- Đúng rồi, ta còn chưa có ăn cơm!

Tần Thiên lâu bầu nói, cảm giác được con đói bụng liền mở tủ lạnh tìm kiếm. Trong tủ lại chẳng còn gì ngoài chút đồ ăn vặt, căn bản là không đủ để no bụng.

- Phải ra ngoài ăn rồi!

Tần Thiên tự nhủ, liền muốn ra ngoài. Không nghĩ tới vừa ra khỏi thì gặp Triệu Nhã Chi đang bước tới, trong tay nàng là một giỏ đầy đồ uống, đáng vẻ vô cùng khó nhọc.

- Triệu di, để ta giúp người!

Tần Thiên tức khắc chạy tới nói, rồi giúp Triệu Nhã Chi cầm giỏ đồ uống.

- Tiểu Thiên, hôm nay người không cần đi học sao?

Triệu Nhã Chi nhìn thấy Tần Thiên hỏi.

- Vâng, hôm nay được nghỉ.

Tần Thiên trả lời, cùng Triệu Nhã Chi vào phòng, đem đồ uống đặt xuống bàn.

- Tốt rồi, Triệu di, ta đi ăn cơm đã, ta đói muốn chết rồi!

Tần Thiên nói với Triệu Nhã Chi, rồi liền muốn rời đi, không ngờ Triệu Nhã Chi lại cản hấn lại.

- Không phải đi đâu, Triệu di sẽ nấu cho người bát mì thịt nướng. Trưa hôm nay ta mua thịt nướng vẫn còn dư một ít, ăn rất ngon.

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên cười nói.

- Tốt, vậy cảm ơn Triệu di nhiều!

Tần Thiên cũng cười, sau đó ngồi chờ ở ghế sa-lon, Triệu Nhã Chi thì vào bếp chuẩn bị. Chỉ chốc lát, mùi thơm đã từ phòng bếp bay tới, rất nhanh đã thấy Triệu Nhã Chi bung bát mì vừa mới nấu ra.

- Nào, cẩn thận một chút, bỏng đó!

Triệu Nhã Chi hướng về phía Tần Thiên nói, cúi người đem bát mì để lên mặt bàn. Tần Thiên vừa ngẩng đầu, thấy được trước ngực nàng là hai trái bưởi lớn thì lập tức kích động. Bất quá vì đói bụng, không thể quản được nhiều như vậy, nên đành bung bát mì lên ăn ngấu nghiến. Triệu Nhã Chi vội vàng nhắc hấn ăn chậm kéo nóng.

- Ân, thật thoải mái. Triệu di, Di nấu ăn rất ngon, ăn no thật!

Tần Thiên bộ dạng thỏa mãn nhìn Triệu Nhã Chi bên cạnh nói. Nguồn tại <http://Truyện FULL>

- Nhìn người kia, dính trên mặt rồi, đừng động, để ta giúp người lau.

Triệu Nhã Chi nói, rồi cẩn thận dùng giấy giúp Tần Thiên lau mặt. Tần Thiên lập tức ngửi được hương thơm nữ nhân trên người nàng truyền tới, làm hắn vô cùng kích động. Nhìn hai trái cầu nặng trĩu trước ngực Triệu Nhã Chi, hắn không nhịn được một tay đưa tới hung hăng bóp lấy nó.

- A! Tiểu sắc lang, không nên làm loạn, ta còn phải tới siêu thị đó!

Triệu Nhã Chi kinh hô, vội vàng đẩy tay của Tần Thiên ra.

- Hê hê, không sao. Triệu di, người chỉ cần đổi lại một bộ y phục mới thôi mà!

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi mê đắm nói rồi mạnh mẽ đưa tay lên, trực tiếp đem Triệu Nhã Chi ôm vào trong ngực. Nhìn cái miệng nhỏ của nàng, hắn không nhịn được liền hôn xuống, một tay bắt lấy ngực của nàng mà xoa nắn.

"Umm.."

Triệu Nhã Chi bị Tần Thiên kích thích như vậy, liền mất hết ý chí. Hai tay ôm lấy cổ hắn, cái lưỡi thom tho lập tức quấn lấy Tần Thiên. Tần Thiên vừa hôn Triệu Nhã Chi, vừa đưa tay phủ lấy khối cầu trước ngực nàng, nhiệt tình nhào nặn khiến nàng phải rên lên không ngừng. Bạch hổ chỉ địa bên dưới đã thấm nước lây lội, vô cùng ngứa ngáy. Triệu Nhã Chi không nhịn được cọ cọ hai chân, làm hai mép thịt nhỏ ở địa phương kia truyền đến từng đợt cảm giác thoải mái, vũ thủy tiết ra càng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Lý Phỉ Nhi khóc!

Tần Thiên cảm nhận được sự kích động của Triệu Nhã Chi, liền trực tiếp luồn tay vào trong, nhẹ nhàng vút ve Bạch Hổ chỉ địa bên dưới lớp quần nhỏ. Triệu Nhã Chi nhất thời run rẩy, nước chảy như mưa, miệng nhỏ phát ra tiếng rên tiêu hồn.

- Hắc hắc, Triệu di, Di vừa rồi nói không nên, nhưng sao giờ ra nhiều nước vậy a.

Tần Thiên rút tay ra, đem ngón giữa giờ lên trước mặt Triệu Nhã Chi nếm, ngón tay sáng lấp lánh, chính là nước từ khu Bạch Hổ của nàng chảy ra. Nhất thời sắc mặt nàng liền đỏ hồng lên.

Tần Thiên thấy bộ dạng của nàng, định trực tiếp nhét ngón tay vào tận cùng bên trong nhưng không nghĩ tới, nàng lại ngậm lấy ngón tay hắn mà mút. Chiếc lưỡi nhỏ thom tho đùa nghịch ngón tay hắn, hai mắt đầy quyến rũ khiến Tần Thiên cực kì kích động. (Biên: ta yêu Triệu di)

- Tốt, dám câu dẫn ca, xem ca hào hảo giáo huấn nàng.

Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi say mê nói. Một tay vận "Trảo Nãi Long Trảo Thủ" (nghĩa đen là bóp vú long trảo thủ thì phải) ra sức nhào nặn, tay khác trực tiếp giải khai áo giáp kiều sơ mi của nàng, lộ ra khối cầu lớn thật lớn. Tần Thiên liền đưa một tay bắt lấy, thưởng thức vài cái, sau đó nắm lấy lớp áo cuối cùng đẩy lên, lập tức hai khối cầu lớn lộ ra ngoài. Phía trên hai hột nho đỏ ngạo nghễ vươn cao. Hắn không chút nghĩ ngợi, mà trảo một bên không ngừng hoạt động, một bên thì tham lam cắn lấy tiểu khóa cầu, bắt đầu thưởng thức.

- A... Tiểu Thiên, mạnh lên, mạnh lênnn...

Triệu Nhã Chi nhất thời kêu to, thân thể run lên như bị điện giật, cảm địa phun nước liên tục. Nàng không chịu yếu thế, vươn tay đem đại sát khí của Tần Thiên lấy ra, vuốt ve trên tay.

- A... Mau, dùng lực mạnh chút nữa, Tiểu Thiên... a...

Triệu Nhã Chi không ngừng rên. Bàn tay nắm lấy đại sát khí của Tần Thiên ra sức sục sạo, khiến tiểu đệ của hắn mỗi lúc một lớn. Phía dưới của nàng cũng đã ngứa ngáy lắm rồi.

- Tiểu Thiên, buông ra đi, ta muốn thưởng thức nó.

Triệu Nhã Chi nhìn hắn nói. Tần Thiên vừa nghe lập tức liền buông ra, không nghĩ tới nàng lại chủ động muốn thịt đại sát khí của mình, nhất thời cực kì hưng phấn. xem tại TruyenFull.vn

Triệu Nhã Chi ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai tay nắm lấy đại sát khí của Tần Thiên, cái miệng nhỏ nhẩn mở ra, chiếc lưỡi thom tho liếm lên phía trên đầu súng của hắn, sau đó mạnh mẽ một ngụm nuốt vào đến tận gốc, sâu trong cổ họng. Liền đó nhanh chóng trượt ra, liên tục vài chục lần mới ngừng lại.

- Mau, Tàn Thiên, cho vào chỗ này của Di đi, Di không nhịn được rồi.

Triệu Nhã Chi nói, trực tiếp vênh mặt, vén váy lên rồi quay ngược về phía Tàn Thiên, lộ ra chiếc quần lót viền ren mê người. Nàng dùng ngón tay vén ra một bên, nhất thời để lộ ra ngoài cảm địa bạch hổ khiến người ta phải điên cuồng.

Hai tiểu phiến hồng hào sớm đã sung mọng lên lập tức mở ra, thật giống cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn. Tàn Thiên nhìn không nhịn được lấy tay vuốt lên phía trên một cái, nhất thời làm cho Triệu Nhã Chi run rẩy, mưa xuân lập tức phun ra bốn phía.

- Tiểu Thiên, đừng nghịch nữa mà, mau vào đi.

Triệu Nhã Chi gấp gấp nói.

- Hi hi, Triệu di, ta nhất định sẽ làm Di thỏa mãn.

Tàn Thiên nhìn Triệu Nhã Chi nói, cầm lấy đại sát khí của mình, đi tới trước "đôi môi" xinh đẹp của nàng, cọ cọ ở phía trên vài cái, sau đó mạnh mẽ tiến vào.

- A!

Triệu Nhã Chi lập tức rên lên một tiếng, cơ hồ không biết được là thống khổ hay thỏa mãn nữa. (Biên: là thống khổ sao)

Tàn Thiên vừa xông vào, đã tiến công dồn dập, mỗi lần đều là đâm đến nơi sâu nhất, làm cho Triệu Nhã Chi rên la thảm thiết, mưa xuân vung vãi tứ tung, khắp ghế salon là một mảng lấp lánh kỳ diệu.

Tàn Thiên tiếp tục tiến công thêm vài phút, sau đó gục trên người Triệu Nhã Chi, hai tay chiếm lấy bộ ngực căng tròn. Hắn vừa dùng sức nắm bóp, vân vân, rồi hung hăng đánh thẳng vào huyết động của nàng, khiến nàng không ngừng rên lên ư ư.

- A... Ừ... A, a... mạnh nữa, mạnh nữa a...

Triệu Nhã Chi không ngừng kêu to...

Một canh giờ sau.

- Aaa...!

Hai người đồng thời rên to một tiếng, rồi gục xuống ghế sa lon thở hổn hển.

- Thế nào hả di, có phải rất sướng không?

Tàn Thiên nhìn Triệu Nhã Chi hỏi.

- Ui... Tiểu sắc lang, Di bị nguoi... bị nguoi lộng chết mất.

Triệu Nhã Chi gắt gao ôm lấy Tàn Thiên thở gấp, sắc mặt đỏ rực. Hai người nghỉ ngơi một hồi lâu mới khôi phục như cũ.

- Tiểu Thiên, không được thường xuyên nhịn đói, như vậy không tốt cho thân thể nguoi.

Triệu Nhã Chi nhìn Tàn Thiên lo lắng nói.

- Yên tâm đi, Triệu di, thân thể ta rất tốt, coi như một ngày ăn muộn tí cũng không sao.

Tàn Thiên nhìn Triệu Nhã Chi nói, không nhịn được lại giờ chiêu "trảo nãi long thảo thủ" nhưng nàng vội vàng đẩy hắn ra.

- Tiểu sắc lang này, hại chết Di rồi. Di muốn đi mua sắm, đã bị nguoi trì hoãn, giờ phải đi nhanh mới được.

Triệu Nhã Chi gấp gấp nói.

- Vậy đi thôi, ta cũng muốn đi ra ngoài.

Tàn Thiên vừa nói liền cầm tay Triệu Nhã Chi đi ra ngoài. Triệu Nhã Chi vội vàng tách tay hắn ra, nếu như bị người khác nhìn thấy thì thật không hay.

Đi xuống lầu, hai người liền chia ra, Triệu Nhã Chi đến siêu thị, Tàn Thiên thì bắt xe đến bệnh viện.

...

Bệnh viện - Trong phòng bệnh

Lý Phi Nhi đã tỉnh lại, Tần Thiên mở cửa ra thấy thế, liền cho hộ lí ra ngoài.

- Thế nào rồi, cảm giác trong người ra sao.

Tần Thiên ngồi xuống trước mặt nàng liền hỏi.

- Ủm... bắp đùi có chút tê tê.

Lý Phi Nhi nói, sau đó liền hỏi:

- Anh không sao chứ?

- Tôi không sao. Đứng rồi, cô có đói bụng không, tôi đi mua một chút đồ ăn. Cô còn chưa ăn cơm trưa, nói đi, muốn ăn gì nào?

Tần Thiên hỏi.

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên, ánh mắt rung rung, đột nhiên nước mắt chảy ra, dọa hấn kêu to một tiếng.

- Cô không sao chứ, ta không trêu chọc cô a, cô khóc cái gì chứ?

Tần Thiên buồn bực nói, không nghĩ tới Lý Phi Nhi ngược lại khóc rống lên, khiến hấn nhất thời không biết làm sao cho phải, chẳng lẽ vết thương trên chân quá đau đớn, đau đến phát khóc sao.

- Hu hu... Lưu manh, anh không an ủi tôi một chút sao.

Lý Phi Nhi vừa khóc vừa nhìn Tần Thiên nói.

- A... An ủi cô à. Cái này... cô đừng khóc nữa, tuy đau một chút nhưng rất nhanh sẽ khỏe lại thôi mà.

Tần Thiên ngây ra nói, kết quả Lý Phi Nhi lại càng khóc dữ dội hơn.

- Ta kháo, cô nàng này làm sao vậy, sao lại có nước mắt skill lợi hại như thế chứ.

Tần Thiên trầm nghĩ. Nữ nhân bur hấn này lại có thể khóc lợi hại vậy, thật không có thiên lý a, chẳng lẽ ngày tận thế đã đến sao.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Mẹ của Lý Phi Nhi đến

- Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa. Nếu để người khác nhìn thấy lại tưởng rằng ta khi dễ cô, như vậy thanh danh cả đời của ta chẳng phải sẽ bị hủy đi sao!

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói.

- Lưu manh, nguoi ôm ta một cái.

Lý Phi Nhi vừa khóc vừa nói.

- Cái gì, ôm cô! Cô không phải là đang nói đùa đấy chứ!

Tần Thiên giật mình nhìn Lý Phi Nhi nói, trầm nghĩ bát phụ này bị sao vậy, chẳng lẽ sau khi trúng đạn lại đột nhiên muốn thành nữ nhân của ta sao?

- Mau ôm ta, ta nói thật mà!

Lý Phi Nhi thúc giục.

- Cái này... Được rồi. Nhưng phải nó rõ trước, lát nữa cô không được đánh ta, đây là do cô tự nguyện. Còn nữa, cô không thể thấy ta đẹp trai liền cố ý chiếm tiện nghi của ta, tuyệt đối không thể được!

Tần Thiên nói đến câu cuối thì bày ra bộ dạng ngượng ngùng. Lý Phi Nhi vừa nhìn, thiếu chút nữa muốn đánh hấn một trận.

Tần Thiên nói xong liền ngồi xuống bên giường bệnh, hai tay vòng ra đem Lý Phi Nhi bế lên, ôm nàng vào ngực. Lý Phi Nhi nhất thời sắc mặt đỏ lựng,

bởi vì tay Tần Thiên vừa rồi đã chạm vào ngực của nàng. Hơn nữa, đây là lần đầu tiên nàng bị một người đàn ông ôm thân mật như vậy, hơi thở nam nhân càng khiến cho nàng một trận hoảng hốt, trái tim nhảy lên liên hồi.

- Người... người ôm... ta chặt thêm một chút! xem tại TruyenFull.vn

Lý Phi Nhi có chút ngượng ngùng nói, giọng nói vô cùng khản trương, giống như một tiểu nữ hài thẹn thùng, đầu tựa vào lồng ngực Tần Thiên, một tay đặt trên vai hắn. Nhìn hai người hiện giờ chẳng khác gì một đôi tình nhân thật sự cả.

Tần Thiên nghe Lý Phi Nhi nói vậy, hai tay liền vòng qua eo đem nàng ôm chặt hơn, khiến cho hai khối thịt mềm phía trên ép chặt vào người mình, cảm giác vô cùng thoải mái, máu huyết sôi trào. Bất quá hắn cũng không dám làm loạn, bởi vì Lý Phi Nhi là một bạo nữ "hung đại vô não" điển hình (DG: ngực to não nhỏ). Không thể biết trước nàng sẽ làm gì, cho nên hắn cũng không lộn xộn, tránh chọc tới nàng.

- Tần Thiên, hôm nay cảm ơn anh đã cứu tôi!

Lý Phi Nhi ngẩn đầu nhìn Tần Thiên nhẹ nhàng nói.

- Cái gì! Cô cảm ơn tôi?!

Tần Thiên bộ dạng không thể tin được nhìn Lý Phi Nhi. Chẳng nhẽ hôm nay mặt trời lại mọc ở hướng tây... ngày tận thế đã đến rồi sao. Lý Phi Nhi lại biết cảm ơn hắn, không phải hắn nghe lầm đó chứ!

- Hừ! Anh có thái độ gì vậy?

Lý Phi Nhi nhất thời tức giận, một tay liền nắm lại đấm vào ngực Tần Thiên. Hắn tức thì thở phào nhẹ nhõm.

- Đây mới đúng là cô nha, làm tôi sợ muốn chết. Tôi còn tưởng rằng đạn bắn trúng đầu chứ không phải chân cô.

Tần Thiên nói với Lý Phi Nhi.

- Anh... Hừ!

Lý Phi Nhi nghe Tần Thiên nói như vậy, nhất thời tức giận, liền muốn động thủ, nhưng lại nhịn được.

- Hừ! Lưu manh đáng chết, anh không thể nói để nghe một chút sao, người ta là bệnh nhân mà!

Lý Phi Nhi nhìn hắn bất mãn, nhưng trong giọng nói lại có mùi vị làm nũng của nữ nhân.

- Được rồi, Lý Cảnh quan, cô là đại mỹ nhân, ngực lớn mông lớn, như vậy được rồi chứ! (Biên: ae học tập nhé, khen gái là phải khen như vậy)

Tần Thiên ánh mắt mê đắm hướng về phía cổ áo nàng, vừa lúc Lý Phi Nhi thấy được làm nàng càng thêm tức giận.

- Tần Thiên, anh có đừng có mà lưu manh như vậy được không?

Lý Phi Nhi tức giận trừng mắt.

- Tôi vốn chính là lưu manh, làm sao có thể không lưu manh được!

Tần Thiên hèn mọn trả lời.

- Hừ, tôi không nghe anh nói nữa, tôi đi ngủ!

Hai mắt Lý Phi Nhi lập tức nhắm nghiền, không hề để ý tới Tần Thiên nữa.

- Nay, cô sao có thể ngủ ngay trên người tôi hả? (Biên: có phúc mà không chịu hưởng à)

Tần Thiên buồn bực nói. Nhưng Lý Phi Nhi lại không thèm để ý tới hắn, gắt gao nắm lấy áo Tần Thiên, tựa như sợ hắn bất ngờ rời khỏi. Tần Thiên nhìn nàng, không thể làm gì khác ngoài việc buồn bực ôm nàng, thuận tiện rình coi mỹ ngực. (DG: Đệt, mình cũng muốn buồn bực như thế...)

Lý Phi Nhi thấy Tần Thiên không có đem mình đặt xuống, nhất thời trong lòng mừng thầm. Lần trước Tần Thiên đã liều lĩnh cứu mình, hôm nay hắn lại vì mình mà cùng những người kia liều mạng, làm Lý Phi Nhi rất cảm động. Nàng đột nhiên cảm thấy, tên lưu manh này cũng không xấu, trong nội tâm không tự chủ sinh ra tư tưởng ý lại vào hắn. Lý Phi Nhi cũng không biết tại sao, nhưng hôm nay, khi Tần Thiên ôm nàng liều chết mở một con đường máu, nàng liền phát hiện ra rằng, khi nằm trong ngực Tần Thiên thì bản thân có một cảm giác vô cùng an toàn, dù bên ngoài hung hiểm như đến đâu cũng không có cảm giác sợ hãi. Nghĩ tới đây, Lý Phi Nhi liền đi vào giấc ngủ.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi trong ngực, không thể làm gì, bất đắc dĩ vẫn ôm nàng đồng thời nhắm hai mắt, bắt đầu tu luyện.

...

"Két!"

Không biết qua bao lâu, cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy mạnh ra. Tàn Thiên lập tức từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại. Hắn thấy một nữ nhân hơn tứ tuần, thần sắc lo lắng, toàn thân trang phục tỏa ra hào khí phú gia tiến vào.

- Phi Nhi...

Nữ nhân kia gọi tên Lý Phi Nhi, nhưng lập tức sững lại. Ánh mắt chăm chú nhìn Tàn Thiên, lại nhìn Lý Phi Nhi nằm trong lòng hắn, tận sâu trong tâm liên hiện ra nét tiêu ý kỳ dị. Tàn Thiên vừa thấy thì cảm giác run lên.

"Ừm..."

Lúc này, Lý Phi Nhi phát ra tiếng kêu khẽ rồi tỉnh lại. Sau khi nhìn thấy người phụ nữ kia, ánh mắt phát sáng, muốn từ trên giường bước xuống. Nhưng nàng đã quên, chân nàng vốn bị thương, vừa dùng sức lập tức chạm đến vết thương, tức thì đau đớn, kêu thảm một tiếng, một lần nữa ngã vào ngực Tàn Thiên khiến hắn phải vội vàng ôm lấy nàng.

- A! Phi Nhi, không nên lộn xộn. Mẹ biết con thấy mẹ đến nên rất xúc động, nhưng ngàn vạn lần phải chú ý vết thương của mình.

Nữ nhân tức khắc khản trương, thần sắc đau lòng muốn nắm lấy tay Lý Phi Nhi, nhưng thấy Tàn Thiên đang ôm nàng, nữ nhân kia đành thôi.

Ôm Lý Phi Nhi trong lòng, Tàn Thiên vừa nghe xong tức thì tròn mắt, đây chính là mẹ của cô ta.

- Mẹ sao người lại tới đây a?

Lý Phi Nhi đỏ mặt nhìn nữ nhân kia nói, dần dần từ trong ngực Tàn Thiên ngồi dậy. Tàn Thiên thấy vậy, sợ nàng lần nữa vấp ngã, vội vươn tay ra đỡ, lấy hai chiếc gối kê sau lưng để nàng dựa vào đó.

Bên cạnh, mẹ của Lý Phi Nhi nhìn hai người, vẻ mặt rất vừa ý, không ngừng gật đầu, như đang khen ngợi tán thưởng.

- A... A di chào người, mời Di ngồi.

Tàn Thiên vừa lên tiếng chào mẹ của Lý Phi Nhi vừa vội vàng đứng lên đem ghế đặt bên cạnh giường, mời mẹ nàng ngồi.

- Cảm ơn, chàng trai trẻ, cháu tên là gì?

Mẹ Lý Phi Nhi hỏi, thần sắc vui vẻ. Tàn Thiên thấy thế hoảng hốt, trong lòng có một loại dự cảm xấu chột đến.

- A... Tên cháu là Tàn Thiên. Di à, cháu không quấy rầy hai người nữa!

Tàn Thiên khản trương nói với mẹ của Lý Phi Nhi.

- Không cần khách khí, đều là người một nhà. Cháu cứ ngồi ở đây là được rồi, để Di nhìn cho kỹ một chút.

Mẹ của Lý Phi Nhi nhìn Tàn Thiên cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Chọc tức Lý Phi Nhi

- "Người một nhà?Ặc ặc, đây là ý gì chứ?"

Tàn Thiên thăm nghĩ.

- Mẹ, người nói gì vậy hả? Con với hắn chỉ là bạn bè bình thường thôi mà!

Lý Phi Nhi lập tức nói. Ý của mẹ nàng là gì, nàng tự nhiên hiểu được. Lúc trước ở nhà, mẹ nàng luôn thúc giục nàng mau chóng tìm bạn trai, vốn bởi vì tính tình Lý Phi Nhi nóng nảy, mẹ nàng sợ sau này sẽ không có ai chịu lấy, cho nên vẫn một mực lo liệu tìm bạn trai cho con gái. Lúc này thấy hành động của Tàn Thiên, bà lập tức cho rằng hắn là bạn trai con mình, bởi vì đơn giản là chưa từng có nam nhân nào dám ôm Lý Phi Nhi cả! Có lần một gã vừa sờ tay nàng, kết quả là bị nàng đánh cho gãy xương, mà Tàn Thiên có thể ôm Lý Phi Nhi thân mật như thế mà không hề gặp nạn, hơn nữa nàng còn tựa vào ngực hắn ngủ ngon lành, khẳng định là quan hệ rất không tầm thường a!

Tàn Thiên nghe Lý Phi Nhi nói vậy, tức thì hiểu ngay, không ngờ bác gái này lại cho rằng mình là bạn trai của Lý Phi Nhi a!

- Được rồi, Phi Nhi, người không cần dấu điểm nữa. Mẹ vừa rồi thấy con tựa vào ngực Tàn Thiên ngủ ngon như thế, ở đâu ra bạn tốt như vậy a!

Mẹ của Lý Phi Nhi nhìn nàng cười đầy thâm ý.

- Ai nha, mẹ, con nói đều là sự thật mà, Tàn Thiên chỉ là bạn bè bình thường thôi, hẳn chính là một tiểu lưu manh, làm sao con có thể yêu người như hắn được chứ!

Lý Phi Nhi gấp gấp nói, Tàn Thiên nghe nàng nói thế, lập tức buồn bực. Cái gì mà người như hắn, nói như thế nào thì bản thân cũng được coi là người thành công a, nhà lầu xe hơi đều có, còn có mấy vạn đồng gửi ngân hàng. Lý Phi Nhi, cô dám coi thường ta, xem ta sẽ hảo hảo dạy dỗ cô thế nào.

- Được rồi, được rồi, Phi Nhi, con không cần phải giải thích thêm nữa, giải thích chính là che dấu, che giấu chính là sự thật. Mẹ biết, con sợ mẹ coi thường Tàn Thiên, không có việc chuyện đó đâu, ta không phải là loại người như thế. Bất kể hắn là người có tiền, có nhà, có xe hay không cũng đều không sao cả. Chúng ta có là được rồi, đến lúc các người kết hôn, ta sẽ bảo cha người mua cho hai đứa một cái biệt thự, cho các người tiền đi Châu Âu hưởng tuần trăng mật. Ai da, con xem, Tàn Thiên đẹp trai như vậy, trắng như vậy, nhìn chẳng khác nào tiểu bạch kiểm, mẹ rất ưa thích hắn, để mẹ gọi điện cho cha con báo tin vui!

Mẹ Lý Phi Nhi hưng phấn nheo mắt Tàn Thiên nói, sau đó lấy ra điện thoại, nhanh chóng bấm số gọi đi.

- Này, lão Lý, con gái ông tìm được bạn trai rồi... Ừ, rất tuần tú, tuy nghèo một chút, nhưng không sao, dù sao chúng ta cũng không thiếu tiền, ông chùng nào thì đến xem mặt con rể a?

Mẹ Lý Phi Nhi nói vào điện thoại với giọng đầy vui vẻ. Bên cạnh Lý Phi Nhi cùng Tàn Thiên tức thì buồn bực. Nhất là Tàn Thiên, đây là loại miêu tả gì vậy, trắng sao? Giống tiểu bạch kiểm sao? Rốt cuộc là khen hay làm tổn thương người ta đây, hơn nữa lại còn có cái gì nghèo một chút a, ta như thế nào cũng có tiền gửi ngân hàng, cũng xem như là tầng lớp trung lưu rồi chứ!

- Lưu manh, người mau giải thích với mẹ ta, mau, rằng quan hệ của chúng ta không phải như vậy!

Lý Phi Nhi gấp gấp mà nói.

- Uhm, được!

Tàn Thiên gật đầu, sau đó nhìn mẹ của Lý Phi Nhi với vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Nhạc mẫu, ta cùng Phi Nhi chính xác là một đôi, chỉ có điều muốn người kinh hỷ (vui mừng bất ngờ) cho nên vừa rồi mới cố ý nói không phải. Con cảm thấy kỳ nghỉ ở Châu Âu hoàn toàn không tệ nhưng nếu có thể du lịch vòng quanh thế giới... vậy thì càng tốt a.

Lý Phi Nhi vừa nghe, tức thì choáng váng, lưu manh này đang muốn làm cái quái gì hả?

Mẹ của Lý Phi Nhi nghe thấy Tàn Thiên gọi mình là nhạc mẫu thì vô cùng vui vẻ, một tay trực tiếp ôm lấy Tàn Thiên cực kỳ kích động.

- Ha ha... Mẹ liếc mắt đã nhìn ra các người là một đôi mà, đây là chuyện vui, rất vui. Không thành vấn đề, chỉ cần các con nguyện ý, du lịch vòng quanh thế giới cũng không có vấn đề gì!

Mẹ của Lý Phi Nhi hưng phấn nói, phía trước hai quả bóng lớn ép ở ngực Tàn Thiên phi thường mềm mại, Tàn Thiên vội vàng tách ra. Tiện nghi của mẹ vợ không thể chiếm được, bất quá bộ ngực của mẹ nàng quả thật là lớn, xem ra Lý Phi Nhi lớn như vậy là do di truyền a.

- Lưu manh đáng chết, người nói lăng nhăng gì đó! Ai với người là một đôi, người mau giải thích lại rõ ràng với mẹ ta!

Lý Phi Nhi nổi giận đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nếu không phải trên đùi có thương tích, nàng đã trực tiếp xuống giường đánh Tàn Thiên rồi. Text được lấy tại Truyện FULL

- Khụ khụ... Phi Nhi, cái này là em không đúng rồi, sao có thể nói dối với mẹ được, hơn nữa chúng ta cũng làm cái kia rồi, chẳng lẽ còn sai được sao.

Tàn Thiên rất nghiêm túc nhìn Lý Phi Nhi nói, nói xong liền lộ ra nụ cười đắc ý.

Mẹ Lý Phi Nhi nghe Tàn Thiên nói lời này, lại càng kích động, nhất là câu "Chúng ta cũng làm cái kia rồi..." làm cho bà xúc động đến mức gần như muốn hôn Tàn Thiên một cái. (Biên: mẹ vợ này bá đạo thật)

- Nào có, người nói bậy, người...

Lý Phi Nhi tức đến nỗi thiếu chút nữa hộc máu, chi chi Tàn Thiên không biết nói gì cho phải.

- Phi Nhi, không nên kích động, mẹ biết con cao hứng, nhưng con cũng phải khống chế bản thân, cẩn thận vết thương...

Mẹ của Lý Phi Nhi ngồi bên giường nắm tay nàng nghiêm túc nói. Lý Phi Nhi tức giận nói không ra lời còn Tàn Thiên ở một bên thì âm thầm đắc ý.

- Đúng rồi, thiếu chút nữa quên mất, Mẹ là tới để xem vết thương của con. Như thế nào, Phi Nhi, làm sao con đến viên tâm thần, còn bị trúng đạn, dọa

chết mẹ rồi. Vừa nghe đồng nghiệp con nói con bị thương mẹ liền lập tức bảo người lái phi cơ đến. Sao rồi, Phi Nhi, hiện tại con cảm thấy thế nào?

Mẹ của Lý Phi Nhi vô cùng khẩn trương nhìn nàng hỏi.

Bên cạnh, Tần Thiên thiếu chút nữa học máu. Mẹ nó, bảo người lái phi cơ đến đây, đây gọi là khoe của sao? Đây chính là trắng trợn khoe của a, ngồi xe bus công cộng như ta làm sao có thể chịu nổi.

- Không có chuyện gì, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi. Mẹ, người mau về đi, nếu không để cha ở nhà cô đơn lắm đó.

Lý Phi Nhi trả lời, muốn mẹ nàng nhanh chóng rời đi, không thể cả ngày ở chỗ này, đến lúc đó mọi chuyện sẽ càng thêm phức tạp.

- Không sao, để lão đầu từ kia ở nhà cũng tốt mà, dù sao đi nữa lão cũng ở công ty cả ngày, có một đám người phụng bồi rồi. Mẹ ở chỗ này cùng con, chờ con khỏi ta trở về cũng được.

Nghe mẹ nói như thế Lý Phi Nhi thiếu chút nữa té xỉu. Chờ vết thương lành... đến lúc nào a.

- Vâng, con cũng cảm thấy như vậy rất tốt. Phi Nhi còn muốn sớm xuất viện, con ngăn cản không được, nhạc mẫu, người đến thật tốt, người ngàn vạn lần đừng để cho nàng xuất viện sớm, vết thương của nàng con nghĩ phải nghỉ ngơi ba tháng mới được, nếu không con sẽ rất đau lòng.

Tần Thiên rất nghiêm túc nhìn nhạc mẫu tương lai nói, nói xong hướng về phía Lý Phi Nhi cười đắc ý.

- Con xem, Phi Nhi, Tần Thiên đối với con thật tốt, con ngàn vạn lần không nên tùy hứng, phải cố gắng thu lại tính tình nóng nảy của mình.

Mẹ Lý Phi Nhi lập tức nói.

- Vâng, hán đối với con rất tốt, con từ nay về sau cũng sẽ đối với hán thật là tốt!

Lý Phi Nhi cắn răng, nói từng chữ một, trong mắt ngập tràn sự tức giận, nhìn bộ dạng như muốn lập tức nuốt sống Tần Thiên. Ngược lại Tần Thiên không hề sợ hãi chút nào, vẻ mặt vô cùng đắc ý, ai bảo cô xem thường ta, xem ta giáo huấn cô đây!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Cầu nhãn khán nhân đề

Tần Thiên nhìn điện thoại thì thấy đã 5 giờ, liền cáo từ hai mẹ con Lý Phi Nhi. Sau khi đi ra ngoài liền gọi cho Tiêu Du báo nàng ấy biết Lý Phi Nhi bị thương, rồi đi tới phòng bệnh của Triệu Tiểu Nhã, dự định nói với nàng chuyện của Lý Phi Nhi.

Mới vừa tới cửa, bất ngờ thấy Triệu Tiểu Nhã đã thay đổi một bộ trang phục bình thường từ phòng bệnh đi ra, bộ dạng lén lút, nhìn ngang ngó dọc xung quanh, kết quả là vừa thấy Tần Thiên, tức thì sợ hết hồn.

- Tiểu Nhã, em đây là đang định làm gì vậy?

Tần Thiên nghiêm túc nhìn Triệu Tiểu Nhã, không cần phải đoán, khẳng định là Triệu Tiểu Nhã muốn trốn viện.

- Hi hi, Tần Thiên ca ca, ta chỉ muốn đi vệ sinh thôi mà...

Triệu Tiểu Nhã liền lập tức ôm cánh tay Tần Thiên, cười híp mắt nói.

- Thật thế sao, đi WC mà cũng cần phải thay quần áo hả?

Tần Thiên tức giận nhìn Triệu Tiểu Nhã hỏi.

- Được rồi mà, Tần Thiên ca ca, em ở trong bệnh viện rất buồn chán mà di động của người ta thì bị nữ nhân chết tiết kia ném vào nhà cầu rồi. Em muốn đi ra ngoài mua cái mới.

Triệu Tiểu Nhã nói với bộ dạng vô cùng đáng thương.

- Điện thoại mất vậy trong tay em đang cầm cái gì vậy?

Tần Thiên nhìn cái điện thoại trong tay nàng kỳ quái hỏi.

- Cái này là mẹ đưa cho em, không có trò chơi, em muốn đi mua điện thoại mới. Tần Thiên ca ca hay anh dẫn em đi được không?

Triệu Tiểu Nhã ôm lấy cánh tay Tần Thiên nói với giọng cầu khẩn. Tần Thiên nhìn nàng, phát hiện vết thương trên mặt đã tốt hơn nhiều. Minh vừa lúc phải đón Sở Tương Tương tan học, coi như cũng có thời gian.

- Vậy được rồi

Tần Thiên đồng ý. Triệu Tiểu Nhã nghe vậy nhất thời mừng rỡ, lập tức ôm lấy hán hung hăng hôn một cái rồi kéo đi gặp bác sĩ để báo một tiếng. Sau đó, cả hai rời khỏi bệnh viện, lên xe nhắm hướng đại học Quang Châu đi tới.

Rất nhanh, hai người đã tới cổng trường đại học Quang Châu. Xuống xe, cả hai trực tiếp đi về phía Hộ sĩ Học viện. Vừa tan học không lâu nên có rất nhiều người đi từ trong ra, Sở Tương Tương đang chờ ở cửa, thấy Tần Thiên đến thì lập tức chạy lại.

- Tần Thiên, điện thoại di động của em hỏng mất rồi, em muốn đi mua cái mới.

Sở Tương Tương nói với Tần Thiên, lấy điện thoại của mình ra, màn hình điện thoại đã bị nứt vụn.

- Wow, Tương Tương tỷ tỷ, điện thoại của em cũng hỏng rồi, em cũng muốn mua một cái, vậy chúng ta cùng đi nhé! Truyện được copy tại Truyện FULL

Triệu Tiểu Nhã hưng phấn rồi.

- Ah, thật là trùng hợp, cùng đi nào!

Sở Tương Tương cười nói, tiếp đó liền ôm tay trái Tần Thiên. Kết quả là hán hai bên ôm hai đại mỹ nữ nghênh ngang bước ra ngoài. Gần đại học Quang Châu có rất nhiều cửa hàng điện thoại di động, ba người liền lập tức nhắm hướng đó đi tới.

- Tương Tương tỷ tỷ, chúng ta vào Apple store nhé! (google nhé)

Triệu Tiểu Nhã chỉ tay vào Apple store nói, rồi lập tức lôi kéo Sở Tương Tương hướng về phía đó đi tới.

Trong cửa hàng, thấy có khách đến, nhất là hai đại mỹ nữ, một nhân viên lập tức tiến lên đón tiếp, mỉm cười với hai người, không hề chú ý đến Tần Thiên ở đằng sau, nhiệt tình giới thiệu sản phẩm với hai nàng.

Tần Thiên thì đứng một bên im lặng nhìn, hán chưa từng dùng điện thoại Iphone, cho nên hán muốn xem thử một chút, liền đưa tay hướng một chiếc Iphone 5 trưng bày định cầm lên xem

- Đừng động vào!

Bất ngờ, bên cạnh vang lên một tiếng quát, cánh tay Tần Thiên chưa kịp chạm vào chiếc điện thoại liền bị đẩy ra. Một gã nhân viên cửa hàng nhìn hán với vẻ mặt khinh thường, hiển nhiên, kẻ đó thấy bộ dạng Tần Thiên bình thường, lập tức cho rằng chỉ là người lao động bình thường. Người như thế sao có khả năng mua được Iphone. Vì thế tên nhân viên kia tự nhiên không cho Tần Thiên chạm vào điện thoại. (Biên: tác giả lại chém, nhân viên Apple store mà có thái độ đó à)

- Ngươi có ý gì? Tại sao lại đẩy ta ra?

Tần Thiên khó chịu nhìn nhân viên kia nói.

- Hừ! Ngươi muốn gì, quý đối như ngươi mua nổi điện thoại sao, mua không nổi cũng đừng có chạm vào, vạ nhất mà làm hỏng, ngươi làm sao bồi thường được đây, đây là điện thoại Iphone, công nghệ của Mỹ (DG: ý e nó là Make in China), không phải là hàng chợ mấy trăm đồng đâu, hiểu không?

Tên nhân viên vẻ mặt xem thường nhìn Tần Thiên nói.

Hai nàng Sở - Triệu bên cạnh thấy thế, lập tức khó chịu, vừa muốn nói lại bị Tần Thiên dùng ánh mắt ngăn lại, cái loại mắt chó coi thường người khác, Tần Thiên vốn rất ghét, nhất định phải dạy cho hán một bài học.

- Ngươi dựa vào cái gì nói ta không mua được?

Tần Thiên không phục nhìn nhân viên kia nói!

- Dựa vào cái gì à? Nhìn ngươi xem, quần áo vừa nhìn liền biết đó là hàng via hè, không có tiền mua quần áo, còn muốn mua Iphone. Ngươi bán thận đi máy ra mới đủ đó!

Tên đó khinh thường nhìn Tần Thiên.

- Hừ! Mày đúng là không coi ai ra gì (biên: Nguyên văn là "cẩu nhân khán nhân đề": Theo truyền thuyết Trung Quốc cổ đại, khi chó nhìn người, thấy người rất nhỏ, rất thấp. Thế nên chó không sợ người, không coi người ra gì, thấy người là cắn. Sau này người ta gọi những kẻ không coi ai ra gì là "cẩu nhân khán nhân đề"), cho mày một cơ hội, lập tức xin lỗi tao, nếu không mày sẽ phải hối hận về lời vừa nói!

Tần Thiên nhìn gã nhân viên lạnh lùng nói. Tên nhân viên sừng sốt, ngay sau đó hắn liền chỉ vào Tần Thiên phả lên cười ha ha.

- Tiểu tử, mày cho rằng mày là ai, lấy gì mà uy hiếp tao. Quý đỏi mà cũng biết uy hiếp sao, ta chết cười mất, mau về đi, nếu không tao gọi bảo an đá đít người ra!

Gã nhân viên khinh thường nhìn Tần Thiên.

- Tốt lắm, mày đã hết cơ hội.

Tần Thiên nhìn hắn lạnh lùng nói, tiếp đó lấy ra điện thoại, bấm số gọi Phong Tử. Nhân viên cửa hàng thấy Tần Thiên gọi điện chẳng thèm để ý, lại tiếp tục hướng Sở Trương Trương và Triệu Tiểu Nhã giới thiệu, nhưng hai nàng là không đếm xỉa tới hắn, mà lại đi về phía Tần Thiên làm gã nhân viên kia giật mình.

Nhưng sự việc kể tiếp lại càng làm cho hắn giật mình hơn, thậm chí là hoảng sợ. Mười lăm phút sau, Phong Tử mang theo mười người Thiên bang tới, mỗi người cầm một cái bao to, trực tiếp đi vào cửa hàng.

- Ta muốn mua một trăm cái Iphone.

Tần Thiên nói với nhân viên vừa rồi, vung tay một cái nói:

- Phong Tử, đem tiền đồ ra, để cho bọn hắn đếm.

Lập tức mười thành viên Thiên bang mở bao đem đồ ra, trong bao toàn tiền từ trong bao ập ra ngoài, những nhân viên trong cửa hàng liền tròn mắt miệng há hốc. Nháy mắt trong cửa hàng đã ngập hàng đống tiền. Tất cả đều là tờ một tệ bị nhăn nhúm, nhìn qua đã biết mới bị người ta cố ý tạo thành.

Mọi người trong cửa hàng lập tức choáng váng, rất nhiều người đi qua cũng bị hấp dẫn, ào tới cầm di động bắt đầu chụp ảnh, bàn tán liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Hậu quả của việc coi thường người khác

- Đứng ngắn người ra thế, nhanh đếm đi, tiền một trăm chiếc Iphone. Đếm cho chính xác, lấy nhiều một đồng tao sẽ chặt một ngón tay của mày.

Giọng nói ôn hòa của Tần Thiên làm gã nhân viên bán hàng tỉnh mộng. Tần Thiên không những không phải là người nghèo, mà lại là người có tiền, rất nhiều tiền. Minh đặc tội với hắn, bây giờ bị hắn cố ý phá, nếu để ông chủ biết mình đặc tội với khách hàng như vậy thì phen này chắc chắn thảm rồi.

- Hi hi, vị đại ca này, thật xin lỗi, vừa rồi đặc tội, xin đại ca giờ cao đánh khẽ, bỏ qua cho ta đi!

Gã nhân viên kia khẩn trương nhìn Tần Thiên cười nói, mồ hôi lạnh ứa ra, vẻ kiêu ngạo trước kia biến mất hoàn toàn không thấy đâu nữa.

- Ít nói nhảm đi, mày cho rằng chúng tao đang nói chơi sao, đếm nhanh lên cho tao, không tao giết mày.

Phong tử hung hãn bắt lấy cổ áo tên nhân viên kia, nói xong liền trực tiếp ném hắn ngã xuống đất, đập vào giá bày hàng làm hơn mười chiếc Iphone rơi xuống. Mặt tên nhân viên cửa hàng trắng bệch, rơi rớt kiêu này, hắn thảm rồi.

- Các người lập tức xéo ngay, nếu không ta sẽ gọi bảo an.

Một tên nhân viên khác giật dử nhìn đám người Tần Thiên nói.

Vừa dứt lời, một thành viên Thiên Bang liền vọt tới bắt lấy hắn, hung hăng cho hắn một trận, tức thì tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục. Mấy nhân viên khác không khỏi hoảng sợ, vội vàng gọi điện cho ông chủ.

- Mọi người xem, nhân viên phục vụ thật là lỗ mãng a, nói khách hàng là thượng đế, nhưng bọn họ không những không phục vụ, mà còn chế nhạo, uy hiếp khách hàng. Mọi người nói có nên dạy dỗ bọn hắn một bài học không?

Tần Thiên nói lớn với mấy người vây ở xung quanh xem.

- Nên thế, phải cho bọn xem thường người khác này một bài học.

- Đúng, nhất định phải cho bọn hắn một bài học!

Rất nhiều người tán thành hô lên, cũng có không ít người không mua được Iphone là ở trong số đó.

- Nghe rõ chưa hả, mọi người đều bảo phải dạy dỗ bọn mày. Ý dân chính là ý trời, vậy thì nhất thiết phải cho bọn mày một bài học. Hiện tại tao cho bọn mày hai lựa chọn, một là ngoan ngoãn đếm tiền, hai là như hần.

Tần Thiên chỉ vào tên nhân viên bị đánh thê thảm nằm trên mặt đất hướng về phía những nhân viên còn lại nói. Những tên kia nghe vậy, liền lập tức nhao nhao ngồi xổm xuống đếm tiền, còn Tần Thiên thì thong thả ngồi ở một bên nhìn.

- Phong Tử, cho bọn hần thêm chút khó khăn.

Tần Thiên nhìn Phong Tử ở bên cạnh nói. Phong Tử gật đầu, đi tới trước mặt mấy tên nhân viên kia, trực tiếp đá tán loạn chỗ tiền vừa đếm được, đem chỗ tiền đó trở về đồng tiền lớn lúc đầu.

- Toa không cần các nguoi đếm chỗ tiền này, ra đếm ở bên kia!

Phong Tử nhìn mấy nhân viên kia nói. Mấy tên kia đều tức giận, vất vả lắm mới đếm được mấy trăm đồng, nhưng nhìn ánh mắt lạnh lùng của Phong tử, bọn hần chỉ đành ngồi sang góc khác bắt đầu đếm lại.

Phong Tử thấy mấy gã nhân viên kia nhanh chóng đếm được hơn ngàn đồng, lại lần nữa đi tới, giống như lần trước đem chỗ tiền kia đá tán loạn.

- Tao bỗng nhiên lại không muốn dùng chỗ tiền này, tụi mày trở về bên kia đếm đi!

Phong Tử nhàn nhạt nói.

- Mụ nội mày, mày muốn chơi bọn tao à!

Một nhân viên cả giận đứng lên chỉ Phong Tử hô, ba kẻ khác cũng đứng lên tức giận nhìn Phong Tử.

- Đúng thế, tao đang chơi tụi mày đó, tụi mày làm gì được hả? Đếm tiền nhanh cho tao, nếu không chó trách!

Tần Thiên nhìn mấy tên nhân viên của hàng chậm rãi nói.

- Mày...

Một tên nhân viên cửa hàng giận dữ chỉ mặt Tần Thiên, liền thấy một thành viên Thiên Bang đi tới, đánh phải nhin, cúi xuống đếm tiền. Trên đời này chuyện thông khổ nhất là chuyện biết rõ người ta muốn đánh vào mặt nguoi, nguoi lại phải mỉm cười đưa mặt đến cho người ta đánh, thiếu điều còn muốn người ta đánh mạnh hơn, không thể phản kháng.

- Chuyện gì xảy ra? Chuyện gì vậy? Nhường đường, làm ơn nhường đường!

Lúc này vang lên một giọng nói từ ngoài cửa, ngay sau đó một gã béo đi giày tây từ bên ngoài chen vào, thấy cảnh tượng bên trong thì lập tức tròn mắt kinh ngạc.

- Ông chủ!

Một nhân viên cửa hàng thấy gã béo đến, lập tức mừng rỡ đứng lên, nhưng liền bị Phong Tử đá một cái làm hần ngã ngửa ra.

- Tiếp tục đếm!

Phong Tử lạnh lùng quát.

- Mấy vị, không biết nhân viên cửa hàng tôi đắc tội gì với các vị, tại sao lại đánh bọn họ?

Gã béo không một chút sợ sệt nhìn Tần Thiên nói, ngược lại còn lộ ra vẻ không vừa ý. Hần nhìn ra, mấy người Tần Thiên có ý quấy rối, hần là nhân viên của mình đắc tội với Tần Thiên. Nhưng trong cửa hàng của mình lại còn ra tay đánh người, việc này làm hần rất không thoải mái, hần tuy làm kinh doanh nhưng cùng xã hội đen cũng có một ít quan hệ.

- Không có gì to tát, nhân viên của ông coi thường tôi, bảo tôi là quý nghèo không đủ tiền mua điện thoại. Tôi chỉ cho bọn họ xem một chút, rốt cuộc là có phải tôi nghèo hay không? Nhưng khi tôi đem tiền đến bọn hần lại không chịu bán hàng, ông nói xem như vậy là kiểu làm ăn gì, đây chính là phạm pháp. Tôi có thể đến Cục Công Thương khiếu nại đó, nhưng tôi không muốn đến Cục Công Thương mà muốn tự mình giải quyết, ông chủ, ông có ý kiến gì không?

Tần Thiên nhìn gã béo chậm rãi nói. Bạn đang đọc chuyện tại Truyện FULL

Gã béo nhìn kỹ Tần Thiên, bất chợt cảm thấy như đã từng gặp Tần Thiên ở nơi nào đó. Nhớ lại kỹ một chút, lại nhìn mấy thành viên Thiên Bang, hần chợt chấn động, mồ hôi lạnh lập tức chảy ướt hết sau lưng.

- Vương bát đản, đã bảo các nguoi bao nhiêu lần rằng khách hàng chính là Thượng Đế, các nguoi để lời của ta ở đâu, muốn chết hả?

Gã béo đột nhiên giận dữ quát, trực tiếp đập một cước vào một tên nhân viên. Sự thay đổi bất ngờ của hắn khiến Tần Thiên cùng tất cả mọi người chung quanh rất bất ngờ.

- Ngài là có phải lão đại của Thiên Bang không?

Gã béo cười híp mắt nói với Tần Thiên, bộ dáng vô cùng khản trương. Tần Thiên vừa nghe tức thì hai mắt ánh lên một tia lãnh mang hướng thẳng tới gã béo.

- Ông biết tôi sao?

- Chúng ta... tôi ở quán Bar... có gặp qua ngài một lần.

Gã béo khản trương nhìn Tần Thiên, vừa rồi ánh mắt của Tần Thiên làm cho gã có phần hoảng sợ.

- Lúc nào?

Tần Thiên thản nhiên hỏi.

- Tối lần trước, tôi nhìn thấy ngài mang người từ đường cái...

Gã béo nói một nửa, đoạn sau đó không thể nói ra được. Lúc Tần Thiên đem người tranh giành địa bàn, hắn đã tận mắt chứng kiến. Thủ đoạn khủng bố của Tần Thiên làm hắn ám ảnh không thôi.

- Ah, thì ra là như vậy, vậy chuyện này ông tính giải quyết thế nào?

Tần Thiên chậm chậm nói, gã béo đã nhìn thấy mình giết người, vậy càng tốt, có thể hù dọa hắn một trận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Đồng Văn Văn muốn gặp mặt

- Chuyện này... Thiên ca, ngài muốn làm sao bây giờ a, ngài nói đi, tôi sẽ làm theo.

Gã giám đốc nhìn Tần Thiên khản trương nói, chỉ cần Tần Thiên không giết hắn, đập phá cửa hàng của hắn là tốt rồi.

- Tôi à, rất đơn giản... Tương Tương, Tiểu Nhã, các em không phải thích Iphone sao, mỗi người lấy một cái đi. Phong Tử, việc còn lại giao cho cậu, bọn mình đi trước.

Tần Thiên để cho Sở Tương Tương cùng Triệu Tiểu Nhã mỗi người lấy một hộp Iphone 5, sau đó ôm hai nàng rồi đi.

- Đúng rồi, nói cho ông biết, tôi rất yêu mến nhân viên cửa hàng này.

Tần Thiên nhìn gã giám đốc nói.

- Tôi hiểu, tôi lập tức xử bọn hắn.

Lão giám đốc vội vàng nói. Trên mặt đất hai tên nhân viên kia liền choáng váng, không những bị đánh mà còn phải mất việc. Đầu năm nay tìm được việc làm rất khó khăn, cả bọn đều hồi hận muốn chết. Không nghĩ tới phải gặp phiền toái như vậy, cả ông chủ của mình cũng phải sợ. Sớm biết vậy đã không cười nhạo Tần Thiên. Mà nhất là tên xem thường Tần Thiên kia, thân thể mấy chỗ đã bị đánh đến gãy xương, còn chuẩn bị mất việc, hắn trong tâm đã thật muốn chết đi cho rồi.

...

- Tần Thiên ca ca, anh vừa rồi thật là ngẫu nha, em ngưỡng mộ chết mất. Hy vọng sẽ có ngày em được uy phong như vậy, đến lúc đó có thể mang đồ miễn phí rồi đi rồi.

Triệu Tiểu Nhã hưng phấn nói. Tần Thiên vừa nghe, nhất thời hết chỗ nói, tiểu nha đầu này nghĩ cái gì vậy a, lại muốn làm cái loại chuyện trái pháp luật này. Ta cũng là bất đắc dĩ mới phải vậy a.

- Đúng rồi, đã nói cho các em biết là Phi Nhi bị thương. Trên đùi trúng một phát đạn, hiện giờ đang ở bệnh viện, các em có muốn hay không đi qua thăm nàng một chút?

Tần Thiên nhìn hai nàng nói.

- Đúng rồi, Tần Thiên, đã xảy ra chuyện gì, tình trạng vết thương ra sao.

Sở Tương Tương cũng hỏi.

- Vừa đi anh vừa kể cho hai em nghe.

Tần Thiên nhìn hai người nói. Sau đó bắt xe đi đến bệnh viện. Dọc đường đem chuyện hôm nay cùng Lý Phi Nhi đi điều tra vụ sửa bột giả kể cho hai nàng nghe. Rất nhanh, xe liền dừng ở cửa bệnh viện. Sau khi trả tiền, ba người liền đi vào trong.

- Bên này!

Tần Thiên dẫn hai nàng đến phòng bệnh Lý Phi Nhi. Còn chưa đến nơi, đã nghe được bên trong truyền đến thanh âm huyền ảo. Vừa đi vào thì đã thấy bên trong một đoàn nam nữ đều mặc cảnh phục, có đến mười mấy người, đều là đồng nghiệp Lý Phi Nhi. Họ là nghe nói nàng bị thương, lập tức ghé lại thăm.

Triệu Tiểu Nhã cùng Sở Tương Tương thấy vậy thì nhanh bước vào. Tần Thiên thì ngược lại, bởi vì có mẹ của Lý Phi Nhi ở đây, hiện tại lại đông người như thế, hẳn cũng không muốn xảy ra hiểu lầm, cho nên liền tránh ra ngoài. Vừa đi ra, điện thoại của Tần Thiên đã vang lên. Hắn lấy ra nhìn thì thấy y tá bệnh viện Đồng Văn Văn gọi đến. Tần Thiên liền nhấn nút trả lời. Bạn đang đọc chuyện tại Truyện FULL

- Alo, Văn Văn, tìm tôi có việc gì vậy?

Tần Thiên hỏi.

- Việc này... Tần Thiên, anh có rảnh không, tôi có chuyện muốn nhờ anh giúp đỡ.

Đồng Văn Văn ở bên kia khản trương nói.

- Nhờ tôi giúp đỡ? Chuyện gì vậy, cô cứ nói thẳng đi.

- Cứ đến đây đã, có được hay không a.

Đồng Văn Văn ở phía bên kia có chút cầu khẩn nói. Tần Thiên suy nghĩ một chút liền đáp ứng. Sau đó bắt xe đến địa điểm nàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Cường hôn Lý Phỉ Nhi

Trước một quán cà phê ở trung tâm thành phố, một chiếc taxi dừng lại trước cửa. Tần Thiên xuống xe, liếc nhìn bảng hiệu liền xác định đây là địa điểm đã hẹn với Đồng Văn Văn. Đi vào bên trong, hắn thấy nàng đang ngồi trong một góc. Đã hết giờ làm, Đồng Văn Văn mặc một chiếc đầm mới, cả người thoạt nhìn cực kỳ nhẹ nhàng, trong sáng.

- Tần Thiên!

Đồng Văn Văn thấy Tần Thiên đi đến, lập tức vẫy gọi. Tần Thiên cười cười đi tới ngồi xuống.

- Anh muốn uống chút gì không?

Đồng Văn Văn nhìn Tần Thiên hỏi.

- Không sao, tôi không uống. Cô có chuyện gì cứ nói thẳng đi.

Đồng Văn Văn thấy hắn như vậy, nhất thời lộ ra vẻ khản trương.

- Chuyện này... Lần trước không phải anh nói với Lưu Tinh anh là bạn trai tôi sao. Lưu Tinh đã đem chuyện này nói cho ba mẹ tôi biết, ba mẹ tôi liền muốn gặp mặt, xem tôi có gạt bọn họ không. Anh có thể hay không tới nhà tôi một chuyến a.

Đồng Văn Văn nhìn Tần Thiên có chút khản trương nói. nguồn TruyệnFull.vn

- Oh, là chuyện này sao, không thành vấn đề, cô cứ nói qua điện thoại là được rồi mà.

Tần Thiên cười nói. Hắn còn tưởng là chuyện gì, nguyên lai chỉ là gặp mặt phụ huynh mà thôi. Nếu đã giúp một lần rồi thì thêm một lần thứ nữa cũng không có vấn đề gì.

- Là thật? Anh đáp ứng sao?

Đồng Văn Văn vừa nghe, nhất thời mừng rỡ. Lúc đầu nàng còn sợ Tần Thiên không đáp ứng, dù sao nàng cùng Tần Thiên cũng không thân nhau lắm. Hơn nữa, lần trước hắn đã giúp nàng một lần rồi, không nghĩ tới lần này còn sẵn khoải đáp ứng.

- Dĩ nhiên là thật, tôi lừa cô làm gì.

Tần Thiên cười nói. Đồng Văn Văn nghe hắn lần nữa khẳng định, tâm tình liền được thả lỏng.

- Tốt quá, ba mẹ tôi muốn ngày mai gặp mặt anh. Tối ngày mai có được hay không?

- Được, không thành vấn đề.

Tần Thiên sẵn khoải đáp ứng.

- Thật tốt quá, Tần Thiên, anh ăn cơm chưa, tôi mời.

Đồng Văn Văn cao hứng nói, nàng vừa dứt lời, điện thoại Tần Thiên liền vang lên, là Tiêu Du gọi đến.

- Tỳ, chuyện gì vậy.

Tần Thiên trả lời điện thoại.

- Tiểu Thiên, em ở đâu vậy, mau trở về ăn cơm. Hôm nay mẹ Phi Nhi tới nhà, em mau quay về đi.

Tiêu Du ở bên kia nói. Tần Thiên đáp ứng một tiếng rồi cúp máy.

- Thật không phải, Văn Văn, có khách tới nhà, tôi phải về trước. Lần sau tôi mời cô ăn cơm nha.

- Không sao mà, vậy anh đi đi.

Đồng Văn Văn cười. Tần Thiên gạt đầu rồi đứng dậy, bắt xe trở về nhà.

...

Ăn cơm tối xong, mẹ của Lý Phi Nhi tiện thể nghỉ lại nhà Tần Thiên. Còn hắn thì phải vào bệnh viện vì Lý Phi Nhi muốn hắn đến.

- Cô nói đi, gọi tôi đến vào giờ này rốt cuộc để làm gì, thiệt là...

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi buồn bực nói. Hắn đang muốn tu luyện một chút. Hiện tại sát thủ đã đến, hắn muốn đem thực lực gia tăng, nếu không đến lúc đó bị giết lúc nào cũng không biết.

- Hừ! Ai bảo anh hôm nay ở trước mặt mẹ tôi hồ ngôn loạn ngữ, đây chỉ là trùng phạ nho nhỏ đối với anh mà thôi.

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên đắc ý nói.

-... Được rồi, cô thắng. Nhanh ngủ đi, tôi đi tắt đèn.

Tần Thiên buồn bực nói, sau đó tắt đèn rồi ngồi xuống. Lý Phi Nhi nằm trên giường nhất thời mất hứng.

- Lưu manh đáng ghét, anh không quan tâm đến tôi sao?

Lý Phi Nhi tức giận nói.

- Vậy cô còn muốn tôi làm thế nào a, phải ru cô ngủ hả.

Tần Thiên bực mình mà nói.

- Anh... Hừ!

Lý Phi Nhi tức gần chết, liền đó nhắm mắt ngủ lưn, trong lòng âm thầm mắng Tần Thiên xấu xa. Tần Thiên cũng nhắm mắt lại rồi bắt đầu tu luyện.

Không biết qua bao lâu, Tần Thiên bị Lý Phi Nhi đánh thức.

- Tôi muốn đi vệ sinh, lưu manh đáng chết.

Trong bóng tối, Lý Phi Nhi nói.

- Cô chờ một chút!

Tần Thiên nói rồi mở đèn lên, đi ra ngoài tìm y tá phụ trách. Kết quả là vừa đi đến phòng trực ban thì hần liền u mê. Y tá kia lại đang cùng một người đàn ông ở trên bàn "ư ừ ư ừ". Tư thế cực kỳ kích thích, toàn bộ phong cảnh cứ thế lộ hết trước mặt Tần Thiên.

- Trời ạ, như vậy cũng được sao! (DG: sao lại không được)

Tần Thiên một trận buồn bực, không tiện đi quấy rầy hảo sự của người ta, đành phải trở về phòng bệnh.

- Y tá không có ở đây, tôi ôm cô đi.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói. Rồi cúi người vén chăn đem nạng bê lên. Lý Phi Nhi nhất thời vẻ mặt đỏ bừng, nhưng cũng không nói gì, hai tay thuận tiện ôm lấy vai Tần Thiên.

Tần Thiên cúi đầu nhìn, vừa lúc nút áo trên y phục Lý Phi Nhi không biết bị mở ra từ khi nào, nhất thời để lộ ra ngoài một mảng lớn da thịt tuyết trắng, hai bán cầu tròn kia nhảy ra hơn phân nửa, vừa lớn vừa trắng, nhìn cực kỳ mê người. Tần Thiên không khỏi có chút kích động, nuốt một chút nước miếng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm không tha.

- Không cho nhìn, lưu manh đáng chết.

Lý Phi Nhi phát hiện Tần Thiên đang lén nhìn bộ ngực của mình, nhất thời đỏ mặt, vội lấy tay che kín.

- Khụ khụ, ngoài ý muốn, ngoài ý muốn.

Tần Thiên lúng túng nói rồi nhanh chóng ôm Lý Phi Nhi vào nhà vệ sinh nữ. Mở ra một cửa phòng, đặt nạng lên bồn cầu sau đó đi ra. Rất nhanh, bên trong truyền đến tiếng nước chảy róc rách, thanh âm cực vi-mỹ diệu. Trong đầu hần không khỏi hiện lên trọn vẹn hình dáng Lý Phi Nhi. Phía dưới nơi đó cỏ cây tươi tốt. Nhất thời, thẳng em liền có cảm giác, trong lòng tính toán có nên hay không đi nhìn trộm một chút đây.

- Aa! Cứu mạng a!

Vào lúc Tần Thiên còn đang đấu tranh tư tưởng thì trong phòng vệ sinh vang lên tiếng la của Lý Phi Nhi. Hần không chút nghĩ ngợi, lập tức quay người đẩy cửa vọt vào trong. Lý Phi Nhi bộ dáng hoảng sợ, thấy Tần Thiên đến, liền nhào vào trong ngực hần, gắt gao ôm chặt.

- Chuyện gì vậy?

Tần Thiên vội vàng hỏi.

- Có... Có con gián, con gián to quá. (Vâng, lại là con gián huyền thoại)

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên khẩn trương nói, sắc mặt trắng bệch, hơi thở gấp gáp. Hai người vốn chính là mặt đối mặt, khoảng cách bất quá chỉ là vài cm, hơn nữa thân thể lại dính chặt nhau, dĩ nhiên là hần có thể nghe được tiếng tim đập của nạng.

Tần Thiên cảm thấy một luồng hương khí tập kích mũi mình. Nhìn lên cái miệng nhỏ nhắn mê người kia, hần không nhận được mà hôn tới. Trong nháy mắt, Lý Phi Nhi nhất thời u mê, trong đầu trống rỗng, còn chưa kịp phản ứng, đầu lưỡi Tần Thiên đã chui vào bên trong vực sâu cái miệng nhỏ của nạng. Trong phút chốc, Lý Phi Nhi thân thể không khỏi ngấn ra mềm yếu vô lực.

Đây cũng là nụ hôn đầu của nạng a, lại cứ như vậy bị Tần Thiên chiếm lấy. Giờ phút này, đầu óc Lý Phi Nhi vô cùng thanh tĩnh. Nạng biết Tần Thiên đang hôn nạng, nhưng lại không hề có một tia kháng cự (kháng cự là bụng bự). Ngược lại còn có một ý nghĩ không khỏi chờ mong. Đầu lưỡi hai người chạm vào nhau, đem đến cho nạng cảm giác mới lạ, không nhận được liên phối hợp nhiệt tình với Tần Thiên.

Tần Thiên phát giác Lý Phi Nhi phối hợp như vậy, nhất thời cao hứng, mạnh mẽ ngậm lấy đầu lưỡi của nạng đúng sức mút lấy. Lý Phi Nhi cả người liền chấn động, hai tay gắt gao ôm lấy hần. Một cảm giác chưa từng có dâng lên, cực kỳ thoải mái, làm nạng vô cùng khao khát. (Khao khát cái gì thì ta cũng không rõ)

Tần Thiên vừa hôn vừa đem nạng đặt ở trên bồn cầu, ma trảo nhanh chóng phát động thế công, nhẹ nhàng kích thích hai đại nãi tử no tròn của nạng. Lòng bàn tay truyền đến cảm giác cực kỳ nhu mềm, thoải mái.

- Umm..

Lý Phi Nhi bị dính trảo, trong miệng lập tức phát ra một tiếng rên nhỏ, thân thể cũng khẽ rung động. Không biết tại sao, nạng giờ phút này không hề có một chút tâm tư cự tuyệt Tần Thiên.

Mà Tần Thiên thấy được Lý Phi Nhi không có cự tuyệt mình, lập tức hai tay trên ngực nạng đồng thời nhiệt tình hoạt động, nhẹ nhàng xoa bóp, vân vê, nhào nặn.. trong lòng âm thầm kêu thật thoải mái a.

- U... u...

Lý Phi Nhi bị Tần Thiên kích thích, liên tục phát ra tiếng rên. Hai chân không tự chủ được bắt đầu kẹp chặt, cảm giác phía dưới giống như có chút nước chảy ra, ngứa ngáy, khó chịu, thật giống như bị kiến bò bên trong, không nhịn được muốn dùng tay mà gãi vào chỗ đó. (Khổ thân em gái thuần khiết, ai lại gãi bao giờ)

Hai tay Tần Thiên bắt đầu gia tăng sức mạnh, rồi dần lột bỏ y phục của Lý Phi Nhi. Hai tòa xuân phong không còn gì che đậy, trực tiếp bị hấn ôm trọn vào.

- Aa!

Lý Phi Nhi không khỏi hô to lên, hai người đôi môi cũng chợt tách ra. Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên, khuôn mặt đỏ bừng. Tay của hắn vẫn còn đang tác quái nơi bộ ngực nàng, nơi đó truyền đến một loại cảm giác mê mẩn, cực kỳ thoải mái.

- Tần Thiên, không... Không nên như vậy.

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên khẩn trương nói, đưa tay đẩy hắn ra rồi che ở trước ngực. nhìn Tần Thiên cực kỳ xấu hổ.

Tần Thiên mạnh mẽ một tay ôm Lý Phi Nhi vào ngực, nhìn nàng nói: "Cô không nhớ gì sao, lúc trước đã nói chỉ cần tôi phá được vụ án sữa bột giả thì điều kiện gì cũng đáp ứng. Hiện tại, tôi chính là muốn cô thành nữ nhân của tôi."

- A... Tôi... Tôi không muốn làm người yêu của tên lưu manh như anh, tôi... Không..

Lý Phi Nhi bộ dáng khẩn trương, cúi đầu không dám nhìn Tần Thiên. Tim đập một cách cực kỳ lợi hại, cơ hồ muốn rút ra đến nơi rồi.

- Cô muốn nuốt lời sao.

- Tôi... Tôi còn chưa có nghĩ đến việc này, anh... Anh đưa tôi về ngủ đi, tôi mệt rồi.

Tiểu đệ của Tần Thiên mặc dù đang cực kỳ phấn khích, bắt quả nhìn bộ dạng Lý Phi Nhi thế này thì không được rồi. Hắn liền gật đầu, ôm nàng trở về giường bệnh sau đó đi ra ngoài. Bên dưới hiện khó chịu cực kì, đang tính dùng nước lạnh để hạ hỏa nhưng không nghĩ tới, vừa đi ra ngoài Tần Thiên thấy được một thân ảnh quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Bị cắn

- Hiểu Di..

Tần Thiên nhìn phía trước hưng phấn gọi. Còn Lâm Hiểu Di cũng đang vui vẻ cầm một chậu nước rửa mặt cùng cái khăn lông từ nhà vệ sinh đi tới.

- Tần Thiên! Sao anh còn ở bệnh viện, Tiểu Nhã bị thương chưa khỏe lại sao.

Lâm Hiểu Di nhanh chóng bước đến nơi Tần Thiên đang đứng. Hắn ngay lập tức dùng một tay bế Lâm Hiểu Di lên, trong lúc đó tổ vật gia truyền của Tần Thiên trực tiếp hướng vào cảm địa hoang nguyên của nàng, mặc dù mặc 1 bộ quần áo ngủ mỏng nhưng vẫn làm cho nàng chấn động.

- Tiểu sắc lang, làm sao mà cứng như thế, có phải hay không lại làm chuyện xấu với Tiểu Nhã.

Lâm Hiểu Di đỏ mặt làm ra vẻ nghiêm túc nhìn Tần Thiên.

-Ặc... làm sao có thể, anh là người đứng đắn, sao lại làm ra những việc như thế, muốn cũng phải làm lão sư như em kia. Lão sư, chúng ta hãy đi làm một chút chuyện có ý nghĩa đi, bằng không sẽ lãng phí thời gian đấy.

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nói.

- Cái gì mà chuyện có ý nghĩa, em không biết, mau buông em xuống, em còn muốn trở về đi ngủ.

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên tỏ vẻ không biết. Tần Thiên không nói nhảm, trực tiếp dùng tiểu huynh đệ tiến công cảm địa hoang nguyên của Lâm Hiểu Di, trong nháy mắt người nàng run lên, phía dưới cũng đã bắt đầu rỉ nước.

- Tên gia hỏa chết tiệt, lại dám khi dễ ta, thật xấu xa. Xem lão sư trừng phạt người như thế nào.

Lâm Hiểu Di tức giận nhìn Tần Thiên nói.

- Dạ, không biết lão sư chuẩn bị trừng phạt ta như thế nào.

- Lão sư phạt ngươi phải dùng lực mạnh hơn một chút.

Tần Thiên vừa nghe liền ôm nàng vào toilet, thuận tay khóa lại, một tay bế Lâm Hiểu Di lên bồn rửa tay rồi trực tiếp dùng hai tay chà xát bộ ngực lớn của nàng

- Ừm... Tiểu sắc lang, không nên mạnh tay như thế, làm ta đau.

Lâm Hiểu Di nhú mày nhìn Tần Thiên nói.

- Hắc hắc, lão sư ta sẽ nhẹ nhàng.

Tần Thiên cười híp mắt nói, vừa nói vừa lột y phục của nàng ra. Bộ ngực khủng bùng ra, ngạo nghễ vươn thẳng, nhìn cực kỳ mê người.

Tần Thiên hai tay xoa bóp bộ ngực của Lâm Hiểu Di, một bên ngậm lấy hạt đậu đỏ mút vào, nhất thời làm Lâm Hiểu Di lớn tiếng rên lên, thở gấp, không tự chủ mà đưa tay sờ vào cấm địa của mình.

- Lão sư, em dùng tay không được nhá, để anh đến.

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nói. Nhả hạt đậu đỏ ra, đem nàng xoay lại để cái mông hướng về phía mình, sau đó cỡi bỏ quần ngủ lộ ra quần nhỏ và một ít cỏ tươi tốt, tới gần liền ngửi thấy được mùi vị làm người ta cực kỳ kích động.

Tần Thiên cho tay vào sâu bên trong cấm địa, nhất thời làm Lâm Hiểu Di run lên, nước cũng trào ra hưởng ứng không ngừng.

- Tần Thiên, đi vào mau, em sắp không chịu được nữa rồi.

Lâm Hiểu Di thúc giục nói.

- Không thành vấn đề.

Lúc này cùng Lý Phi Nhi tiểu huynh đệ hân đã sẵn sàng rồi cho nên lúc này cũng không nói nhảm, kéo quần lót của nàng xuống rồi cầm vật tổ gia truyền (DG: =)) chỉ truyền nam, không truyền nữ) tiến quân lọt vào.

- A!

Lâm Hiểu Di sung sướng rên lớn lên.

Tần Thiên bàn tay cũng không nhàn rồi đặt ở ngực nàng, phía sau mạng mẽ tiến vào, nhất thời tiếng rên rĩ vang lên khắp toilet.

- A

Lâm Hiểu Di kêu to, không đến vài phút đã lên đỉnh, cơ thể kịch liệt run lên, cấm địa phun ra một lượng lớn nước nhờn, cả người thoát lực.

- Lão sư, làm sao em nhanh như vậy đã xong rồi, anh còn chưa có ra đâu.

Tần Thiên ôm nàng nói.

- Cũng tại tên tiểu sắc lang này đây, quá mạnh mẽ rồi... nào đến nữa

Lâm Hiểu Di nói xong xoay người lại nâng chân lên để lộ ra vùng cấm địa mê người.

Tần Thiên vừa nhìn không nói hai lời, mang hung khí của mình chỉ huy tiếp tục tiến quân đánh sâu vào bên trong huyết động của Lâm Hiểu Di.

- A...A... Tần Thiên mau dùng sức... sướng quá... em...em yêu anh... nhanh...nhanh, mạnh lên.

Lâm Hiểu Di sung sướng la lớn.

Tần Thiên dừng mãnh tiến vào trong huyết động của Lâm Hiểu Di, hai tay bắt lấy cặp vú mê người của nàng hung hăng chà đạp, rồi mở miệng ngậm lấy hạt đậu đỏ mọng của nàng.

- A! Sướng quá...a...a.

Lâm Hiểu Di lớn tiếng kêu lên. Tần Thiên phía dưới điên cuồng công kích làm nàng căn bản không chịu được, chẳng bao lâu lại lên đỉnh lần thứ hai.

Thế nhưng Tần Thiên không có đình chỉ động tác, ôm nàng đặt trên bồn rửa tay tách hai chân nàng ra tiếp tục sát phạt.

....

Hon một tiếng đồng hồ sau.

A!

A!

Hai người đồng thời kêu lớn, đều đạt tới cực điểm khoái cảm, ôm nhau thật chặt ở một chỗ.

- Tần Thiên, cái kia của anh thật sự quá lợi hại a, em suýt nữa bị nó làm sướng chết mất.

Lâm Hiểu Di thờ không ra hơi, cả người không có chút khí lực nào nhìn Tần Thiên nói.

- Hê hê, em quá khen rồi, có muốn một lần nữa không.

Tần Thiên cười gian nói, tiểu huynh đệ ở trong huyết động của Lâm Hiểu Di nhẹ nhàng giật giật nhất thời làm cho nàng chấn động không thôi.

- Không được, tiểu sắc lang, không phải đã ra rồi sao, thế nào vẫn hung hãn cứng rắn như vậy.

Lâm Hiểu Di oán trách nói.

- Hắc hắc, của anh là thần khí, dĩ nhiên phải bá đạo như thế chứ.

Tần Thiên đắc ý nói.

- À tỷ quên, Tần Thiên, em muốn chuyển nhà, chỗ ở cũ sắp phá bỏ đi dời đi chỗ khác, anh biết nơi nào có phòng ốc cho thuê không, giá cả không nên quá đắt.

- Muốn phòng làm gì chứ, lúc nào trực tiếp đi mua là được, em là nữ nhân của anh mà còn đi thuê phòng thì mất mặt anh quá rồi.

Tần Thiên nghiêm túc nói.

- Ách... Không được, nơi em đang ở phòng ốc cũng không phải của em, em không có tiền mua phòng ốc nên trước hết tìm một chỗ nghỉ ngơi là được rồi.

Lâm Hiểu Di vội vàng nói.

- Sao không được, em là nữ nhân của anh, anh làm sao có thể để em bỏ tiền ra chứ, anh mua cho em là được rồi, ngốc ạ.

Tần Thiên lấy tay véo nhẹ trên má nàng mỉm cười nói. Lâm Hiểu Di nghe được Tần Thiên nói nhất thời cảm động rơi nước mắt, không tự chủ ôm chặt lấy Tần Thiên.

- Tần Thiên, anh tốt với em quá...

Lâm Hiểu Di vừa khóc vừa nói.

- Chuyện này cũng đâu có gì, em là nữ nhân của anh, anh làm sao có thể không tốt với em

Tần Thiên hôn nàng, dùng tay vỗ vỗ sau lưng an ủi nàng, hành động này càng làm Lâm Hiểu Di thêm cảm động. Thật ra chuyện phòng ốc nàng đã sớm tìm được địa điểm rồi, chẳng qua cố ý nói ra để xem Tần Thiên phản ứng như thế nào, không nghĩ tới Tần Thiên muốn mua phòng cho nàng, nhất thời làm các tính toán của nàng triệt để sụp đổ.

- Được rồi, đừng khóc nữa, thấy em khóc trong lòng anh lại khó chịu, em là nữ nhân của anh, anh nhất định sẽ làm cho em cười tuyệt đối không để em rơi lệ.

Tần Thiên đưa tay lên cảm nàng chân thành nói, Lâm Hiểu Di nghe xong nhất thời bật cười. Hai người nghỉ ngơi một chút liền thu thập chiến trường rồi đi ra ngoài, Tần Thiên đưa Lâm Hiểu Di về phòng bệnh của mẹ nàng rồi xoay người rời đi. Đi sang phòng Triệu Tiểu Nhã nhìn một chút, thấy nàng đang ngủ ngon lành, đành lặng lẽ rời đi. Trở lại bên này Lý Phi Nhi cũng đã ngủ. Tần Thiên ở một bên ngồi xuống bắt đầu tu luyện.

Sáng sớm ngày thứ hai. Tần Thiên từ trong tu luyện tỉnh lại, cảm thấy tinh thần tốt vô cùng, hơn nữa lại cảm giác bụng dưới như đang phồng ra, dĩ nhiên đây không phải muốn mắc đại, cũng không phải đại tiện, một loại cảm giác va chạm bên trong. Tần Thiên tập chung vận hành không chế cổ lực lưng kia, thời gian dần qua cảm giác được một thân tràn đầy năng lượng cảm giác cơ hồ muốn nổ tung ra.

- Ba Baca, xảy ra chuyện gì, ta làm sao cảm giác như toàn thân thể giống như muốn nổ tung lên.

- Báo cáo chủ nhân, thủy nguyên lực của ngài đã kích thích đến cực hạn, cần phải đột phá, đạt đến cấp bậc mới.

Ba Baca nói.

- Nói như vậy thực lực lại tăng lên.

Tần Thiên có chút kích động hỏi.

- Đúng thế, thừa chủ nhân.

- Thật tốt quá, phải nhanh chóng đột phá mới được, như vậy mới đủ sức giữ mạng trước bọn sát thủ.

- Umm..

Lúc này, trên giường Lý Phi Nhi phát ra một âm thanh rên rỉ, tỉnh dậy lại thấy Tần Thiên đang nhìn mình nhất thời khuôn mặt đỏ ửng, đại khái nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua.

Tần Thiên ngược lại không thấy xấu hổ tí nào, nhìn nàng cười xấu xa nói:

- Đồ chanh chua, sáng sớm em đỏ mặt cái gì.

- A...em...em làm sao mắc mớ gì tới anh, đồ lưu manh đáng ghét.

Lý Phi Nhi sắc mặt còn đỏ hơn. Tần Thiên nhìn nàng không nhịn được nhảy xuống giường đem nàng bế lên làm Lý Phi Nhi nhất thời kinh hãi.

- Anh...Anh muốn làm gì. Em... Em đánh anh.

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên khẩn trương nói, sắc mặt cũng đỏ ửng, nhịp tim tăng nhanh, lại thấy Tần Thiên nhìn mình chằm chằm một lúc rồi hướng bờ môi của mình hôn xuống, nhất thời không kháng cự, ngược lại còn nhắm hai mắt nhắm môi lên chờ đợi.

Nhưng không nghĩ đến đợi một lúc không có phản ứng, Lý Phi Nhi không nhịn được mở mắt ra, lại thấy Tần Thiên vẽ mặt xấu xa nhìn mình cười, Lý Phi Nhi liền tức giận, mình tự nhiên lại bị tên tiểu lưu manh này đùa bỡn.

"Ha ha ha...Bát phụ, em vênh môi lên làm gì thế, lại còn nhắm mắt nữa.

Tần Thiên cười to nhìn Lý Phi Nhi đang tức giận.

- A... Em muốn giết anh.

Lý Phi Nhi tức giận hét lên, há miệng cắn lấy bộ ngực của Tần Thiên. (Biên: có vẻ là cắn vếu)

- A! Bạn đang xem tại Truyện FULL - [www.TruyệnFULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Tần Thiên hét thảm một tiếng.

- A... Mau buông ra, em là người hay thú mà cắn người ghê thế.

Tần Thiên hét lớn. Nhưng Lý Phi Nhi nào có buông tha, tiếp tục cắn lấy.

- A! Thôi thôi, anh sai rồi, anh sai rồi, cho anh xin lỗi, em mau buông ra.

Tần Thiên vội vàng cầu xin Lý Phi Nhi, lúc này nàng mới buông ra đặc ý nhìn Tần Thiên.

- Hừ, đồ lưu manh đang chết, dám đùa bỡn em.

Lý Phi Nhi đặc ý nhìn Tần Thiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Đi mua nhà

- Ai da, đều bị em cắn cho chảy máu rồi, em phải chịu trách nhiệm đó.

Tần Thiên nhìn về phía Lý Phi Nhi, mắt hứng chỉ vào vết cắn rì máu.

- Tại ai... Ai kêu anh bắt nạt em, em đây chỉ là phòng vệ chính đáng.

Lý Phi Nhi hơi khần trương nhìn vết cắn, tuy không nghiêm trọng nhưng vẫn có chút lo lắng.

- Hừ! Phòng vệ chính đáng đúng không, anh đây cũng phải phòng vệ chính đáng mới được.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi hừ lạnh, hai mắt mê đắm nhìn chằm chằm vào bộ ngực của Lý nàng, chuẩn bị vươn tay ra một lần nữa thử nghiệm cảm giác mềm mại mà tối qua được thưởng thức.

"Cạch...! Phi Nhi!"

Đột nhiên cửa phòng bệnh bị đẩy ra, mẹ Lý Phi Nhi tiến vào trong làm Tần Thiên nhất thời giật mình. Hắn phản ứng rất nhanh, trong nháy mắt đã thu tay lại, bày ra bộ dáng không thể nghiêm túc hơn.

- Ôi chào mẹ, làm sao mẹ tới sớm vậy, thật là, có con ở chỗ này là được rồi mẹ cần gì phải tự mình tới. Mẹ mau ngồi xuống, con đang định xoa bóp bả vai cho Phi Nhi, nàng nói tối hôm qua ngủ không ngon, bả vai có nhức một chút, không nghĩ tới mẹ lại đến đây.

Tần Thiên ngượng ngùng nhìn mẹ Lý Phi Nhi nói, trong lòng thầm mắng, mẹ kiếp sao đi vào mà không gõ cửa, làm ta sợ muốn chết.(Biên: sao vào mà không khóa cửa)

Mẹ của Lý Phi Nhi vừa nghe Tần Thiên gọi mình bằng mẹ lập tức vui đến nỗi cười không ngậm miệng lại được, kích động bắt lấy cánh tay Tần Thiên.

- Tần Thiên, mẹ nói cho con biết, mẹ đã chuẩn bị một phần lễ vật, mới vừa đưa tới. Mẹ bảo tài xế lái đến đây, không biết con có thích hay không.

- Lễ vật? Chờ tới đây? Cái gì lễ vật muốn đưa tới đây ạ?

Tần Thiên khó hiểu nói.

- À, là một chiếc xe Ferrari.

Mẹ Lý Phi Nhi thân nhiên nói, Tần Thiên vừa nghe được thiếu chút cắn lưỡi. Trời ạ, đây là cái tình huống gì, không thể ngờ được bà mẹ vợ này ra tay lại hào phóng đến thế, trực tiếp tặng lun một chiếc Ferrari, như vậy có trâu bò quá không. (Biên: ngựa mới đúng)

- Sao vậy, con không thích à?

Mẹ của Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên đang khiếp sợ hỏi.

- A... không phải... không phải, con thích, chỉ là... con không biết lái xe.

- Ha ha ha... Tiểu lưu manh, anh không biết lái xe, buồn cười chết mất, ha ha ha...

Lý Phi Nhi chỉ vào Tần Thiên, không nghĩ đến Tần Thiên thậm chí xe cũng không biết lái.

- Có gì buồn cười, không biết lái xe cũng rất bình thường mà.

Tần Thiên lúng túng nói.

- Đúng thế Phi Nhi, không biết lái xe cũng rất bình thường, con làm sao có thể giấu cột Tần Thiên như thế.

Mẹ Lý Phi Nhi nhìn con gái tức giận nói. Lý Phi Nhi nụ cười liền tắt, khó chịu trốn mắt nhìn Tần Thiên.

- Con không biết lái xe vậy ta cứ để xe trong nhà con, các con cứ tiếp tục... cái kia... xoa bóp đi nhé.

Mẹ của Lý Phi Nhi thâm ý nhìn hai người rồi rời đi ngay.

- Anh phải đi học rồi, không thể giúp em nữa.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói rồi đi ra ngoài làm nàng nhất thời mất hứng.

...

Rất nhanh, buổi sáng trôi qua, Hàn Thi Vũ nói trong nhà có việc, không thể đi học. Triệu Chi Nhược cũng không biết chạy đi đâu, Tần Thiên một mình trong phòng học nhàm chán, liền cùng Phạm Kiến bỏ học đi hồ bơi nhìn mỹ nữ tắm, việc này làm cả hai ngày ngốc hết cả buổi sáng.

Buổi chiều không có tiết, Tần Thiên liền hướng phòng làm việc Lâm Hiểu Di đi tới.

- Hiểu Di, chiều nay anh không có tiết, hay là chiều nay mình đi tìm mua nhà được không.

- Ủ, đợi em gọi điện thoại cho chủ nhiệm xin phép trước.

Lâm Hiểu Di nói rồi cầm điện thoại lên. Tần Thiên bên cạnh thì không hề an phận mà hai tay lập tức loạn động trước người nàng. Lâm Hiểu Di nhất thời thò gắp, vội vàng ngăn trở hai tay hắn lại.

- Hiểu Di, anh vừa phát hiện ra, hình như bộ ngực của em ngày càng lớn, có chuyện gì xảy ra, chẳng nhẽ đây lần dậy thì thứ hai sao.

Tần Thiên có điều suy tư ngắm nhìn bộ ngực của Lâm Hiểu Di nói.

- Đừng có quấy, đều là tiểu sắc lang anh làm, cả ngày xoa nắn, hiển nhiên sẽ lớn hơn.

- Ô, thì ra là thế, như vậy em có muốn lớn chút nữa không.

- Đừng, em đang gọi điện thoại, anh không nên lộn xộn!

Lâm Hiểu Di một tay bảo vệ bộ ngực mình không để cho Tần Thiên xâm lược.

- Alo, Chủ chủ nhiệm, em Hiểu Di đây... Trong nhà em có chuyện nên muốn xin nghỉ... vắng... đúng ạ, là mẹ em... vắng, vậy thì cảm ơn anh...

Lâm Hiểu Di nói xong liền cúp điện thoại.

- Ok, xin phép được rồi.

Lâm Hiểu Di cao hứng nói.

- Hiểu Di, em nói dối cũng không tốt đâu nhá, hài tử nói dối cần phải bị trừng phạt...

Tần Thiên cười dâm nói rồi ôm nàng bế lên bàn làm việc.

Nhất thời khắp phòng phát ra âm thanh rên rỉ liên tục dài đến hơn một giờ mới dần lắng xuống.

- Tiểu sắc lang, đây là phòng làm việc nếu như bị phát hiện thì chết mất.

Lâm Hiểu Di oán hận nhìn Tần Thiên nói.

- Hà hà, yên tâm đi, giờ mình đi ăn cơm thôi.

Tần Thiên cười nói rồi tách ra thu thập chiến trường, sau đó ra ngoài tìm địa phương ăn cơm trưa để chuẩn bị đi mua nhà. Tần Thiên trước gọi điện thoại cho Phong Tử để hán chuyển 500 vạn vào thẻ ngân hàng của mình, rất nhanh việc chuyển khoản đã hoàn thành.

- Chúng ta đi mua ở đâu bây giờ.

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di hỏi.

- Cũng ở gần trường thôi, ở đó có building mới khai trương, nơi đó có bán và cho thuê, lại tiện đường đi làm, chúng ta qua đó xem sao.

Lâm Hiểu Di chỉ phía trước nói.

- Ủ, chúng ta đi.

Hai người đi khoảng bảy tám trăm thước thì tới builing mà Lâm Hiểu Di nói, tòa nhà này tên là Tân Uyển, khai trương chưa lâu. Tần Thiên nhìn quảng cáo phía trên một chút, một mét vuông là một vạn năm, mua xong là có thể dọn vào ở.

- Chúng ta vào xem một chút.

Tần Thiên nói rồi kéo Lâm Hiểu Di vào bên trong. Trung tâm buổi trưa trừ Tần Thiên hai người ra không còn khách nhân nào khác. Một nhân viên tiêu thụ đang cầm hạt dưa trên ghế vừa nhìn thấy Tần Thiên liền đứng lên, nhưng khi nhìn thấy hai người ăn mặc hết sức bình thường, không phải hàng hiệu liền mất đi hứng thú. Loại nhân viên building này nhận biết hàng hiệu so với nhận biết bố mẹ còn rõ ràng hơn. Không để ý tới hai người mà tiếp tục chơi điện thoại.

Tần Thiên cùng Lâm Hiểu Di cũng không để ý, đều đi vào xem một chút.

- Tiểu thư, có thể giới thiệu cho chúng ta một chút được không?

Lâm Hiểu Di nhìn nhân viên tiêu thụ này nói.

- Không tự mình nhìn được à, phía trên không phải có chú thích sao.

Nhân viên này không nhìn được nhìn Lâm Hiểu Di nói, lại tiếp tục chơi điện thoại của mình, tin nhắn qua QQ không ngừng truyền đến làm nhân viên building không ngừng phát ra tiếng cười. (Biên: QQ là mạng chat phổ biến ở TQ)

Tần Thiên nhất thời không vui, ông đây tới mua nhà, là khách, khách hàng là thượng đế, mà người lại không giới thiệu cho lão tử, lại còn dám lớn tiếng với nữ nhân của ta, đúng là muốn chết. Tần Thiên lập tức muốn giáo huấn tiểu lâu la này, bất quá bị Lâm Hiểu Di ngăn lại.

- Tần Thiên, anh xem, có một số phòng tương đối đẹp, hay chúng ta đi nhìn một chút.

Lâm Hiểu Di hướng về phía Tần Thiên nói, rồi chỉ vào một căn hộ nhỏ tương đối tiện nghi, cũng là muốn giúp Tần Thiên tiết kiệm một chút.

- Không thể, quá nhỏ, chỉ 70m². Anh muốn mua căn hộ lớn một chút, chọn cái này đi, 150m².

- Nhưng mà... Đất quá, vài trăm vạn đấy.

- Hừ! Mua không nổi thì không nên nhìn, xem xét mất thời gian.

Nhân viên tiêu thụ ở một bên giữu cột nói.

- Cô...

- Thôi đi Tần Thiên.

Lâm Hiểu Di một lần nữa ngăn cản nói.

- Hừ!

Tần Thiên hừ lạnh một tiếng cố kìm chế lửa giận.

- Tiểu thư, phiền cô dẫn chúng ta đi xem căn phòng này được không.

Lâm Hiểu Di chỉ vào một căn 150m² nói.

- Các người rốt cuộc có tiền mua hay không? Không có tiền thì xem hay không xem cũng như nhau, đều mất thời gian, thật là phiền.

Nhân viên kia không nhìn được nói, theo nàng thấy hai người Tần Thiên căn bản quỹ nghèo, không thể có tiền mua được nhà. Nhìn không được vung tay đem quyển catalogue giới thiệu trên tay Lâm Hiểu Di giật ra, nện vào đầu nàng.

- A!

Lâm Hiểu Di nhất thời kêu lớn, ôm kín trán. Nữ nhân kia nghe Lâm Hiểu Di kêu đau cũng không để ý tới mà tiếp tục chơi điện thoại di động của nàng.

- Hiểu Di, em không sao chứ.

Tần Thiên vội vàng hỏi, nhìn thấy trán Lâm Hiểu Di đỏ một cục nhất thời giận dữ.

- Con mẹ mày chứ, phụ nữ của ông mày mà mày cũng dám ăn hiếp, đáng chết.

Tần Thiên tức giận nói, lúc này không ai ngăn cản được hắn nữa, đi tới nhân viên tiêu thụ trước mặt trực tiếp cho nàng một cái bạt tai.

- Bốp!

À kia bị Tần Thiên cho một tát ngã trên mặt đất, một bên má trực tiếp sưng lên.

- A... Người dám đánh ta, bảo vệ, cứu... có kẻ đánh người.

Nữ nhân viên tiêu thụ hô lớn gọi hai an ninh phía ngoài chạy vào.

- Mau, bắt hắn, hắn đánh ta. Bạn đang xem tại Truyện FULL - [www.TruyệnFULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Nhân viên tiêu thụ chỉ vào Tần Thiên nói, hai bảo vệ kia nghe được liền chuẩn bị động thủ.

- Các người thử một chút xem thế nào.

Tần Thiên quay đầu lạnh lùng nhìn, lãnh ý trên người hắn phát ra làm cho cả hai ngẩn ra, không dám động thủ.

- Chuyện gì đang xảy ra.

Một nam tử đeo kính mắt từ trên lầu đi xuống, chừng ba mươi tuổi, cực kỳ nhã nhặn, hẳn nghe được bên dưới âm ỹ liền đi xuống, thấy cảnh tượng dưới lầu thì nhất thời sắc mặt đột biến.

- Giám đốc, bọn họ đánh tôi, hai tên quý nghèo này không mua nổi nhà còn nói này nói kia. Tôi tốt bụng tiếp đãi họ, bọn họ nói tôi thái độ phục vụ không tốt, cuối cùng động thủ đánh người, ngài phải ra mặt làm chủ cho tôi, giám đốc!

Nữ nhân viên kia thấy cấp trên đi xuống lập tức dành "báo án" trước, đôi trắng thay đen.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Biểu hiện kinh người của Triệu Chỉ Nhược

- Ô! Người cũng mồm mép lắm đấy.

Tần Thiên nhìn nữ nhân viên địa ốc, ánh mắt lạnh như băng, cực kỳ sắc bén. Nữ nhân này bị dọa đến nỗi phải vội vàng trốn ra sau lưng nam tử mới đến.

- Vị tiên sinh này, tôi là quản lý ở đây, Vạn Phong, ngài có thể kể một chút chuyện gì đã xảy ra được không?

Quản lý nhìn Tần Thiên khẽ mỉm cười nói, thể hiện không có nghiêng về lời nói của nữ nhân viên kia. Về mặt cũng không hề tỏ ra xem thường Tần Thiên.

- Rất đơn giản, nhân viên này của các người xem thường tôi, cảm thấy tôi không có tiền mua nhà, liền không nguyện ý phục vụ, còn làm bị thương bạn gái tôi.

Tần Thiên nhìn Vạn Phong khẽ mỉm cười nói.

- Người nói nhầm, tôi không có, quản lý ngài đừng nghe lời nói của hắn... Hắn rõ ràng là nói nhầm, đã đánh tôi còn không thừa nhận, ngài mau báo cảnh sát đem hắn bắt về đồn công an đi.

Nữ nhân viên chỉ vào Tần Thiên mà nói với Vạn Phong.

- Không cần cãi, Tiểu Đình, cậu lấy băng ghi hình giám sát ra, chúng ta cùng nhau xem một chút, để coi rốt cuộc ai đúng ai sai.

Vạn Phong nhìn một nhân viên bảo vệ đứng bên cạnh nói. Nữ nhân viên bán hàng kia trong nháy mắt mặt mũi trắng bệch. Gã bảo vệ kia vừa nghe, lập tức liền đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã trở lại, cầm trong tay một cái USB, đem đến chiếc laptop tại đại sảnh rồi mở nội dung bên trong. Sau khi hình ảnh bên trong hiện lên, liền đem nó chuyển qua cho quản lý.

Trên màn hình liền xuất hiện một màn khi nãy, nữ nhân viên kia suy sụp đến nỗi khụy luôn xuống nền nhà. Vạn Phong xem xong băng hình, quay đầu lại nhìn nữ nhân viên mặt đang vàng như đất kia, lạnh lùng nói:

- Cô có thể nghỉ việc, tiền lương tháng này toàn bộ bị khấu trừ cho tổn thất của vị tiên sinh kia.

- A! Đừng mà, quản lý, cầu xin ngài. Đừng làm vậy, tôi biết sai rồi, tôi biết sai rồi, tôi sau này sẽ không như vậy nữa, van ngài cho tôi thêm một cơ hội mà.

Nữ nhân viên bán hàng như nỗi điên, chặt chẽ nắm lấy chân của Vạn Phong mà khóc lớn.

- Cho cô thêm một cơ hội để đắc tội với khách nhân của chúng ta sao, Tiểu Đình, hai người các người mang nàng ra đi!

Vạn Phong nói, lập tức, hai bảo vệ đi tới, một tả một hữu đem nữ nhân kia kéo ra ngoài.

- Thật sự rất xin lỗi hai vị. Để tỏ lòng áy náy, hai vị dù thuê hay mua nhà. Chúng tôi đều giảm giá 80%.

Vạn Phong nhìn hai người nói.

- Vậy phải cảm ơn rồi, chúng tôi muốn xem qua căn hộ này, phiền ngài quản lý dẫn đi nhìn một chút.

- Ok, không thành vấn đề, hai vị mời đi theo ta.

...

- Hai vị, mời vào. truyện được lấy tại TruyenFull.vn

Vạn Phong mở cửa, quay về phía hai người nói. Tần Thiên gật đầu, cùng Lâm Hiểu Di vui vẻ đi vào. Hai người xem qua một lượt, rồi rất nhanh chóng liền mua ngay căn ưng ý, hơn nữa lại là thanh toán liền một lần, điều này làm cho Vạn Phong cũng phải giật mình, trong lòng thầm nghĩ, may mà mình không có trông mặt mà bắt hình dong, nếu không đã bỏ sót một gã nhà giàu rồi.

- Hiểu Di, em chuẩn bị lúc nào chuyển đến đây.

Trên đường trở về, Tần Thiên hỏi.

- Chủ nhật đi, chủ nhật này là ngày tốt.

Lâm Hiểu vui vẻ cao hứng nói, Tần Thiên mỉm cười gật đầu.

...

Sau đó, hai người chia ra, Lâm Hiểu Di trở về trường học, Tần Thiên thì trở về nhà. Về đến nhà, Tần Thiên liền vào phòng tắm rửa sạch sẽ, chuẩn bị buổi chiều tu luyện, buổi tối còn đi đến nhà Đồng Văn Văn. Không nghĩ tới sau khi tắm xong đi ra ngoài, Tần Thiên liền thấy Triệu Chi Nhượng mặc một thân đồng phục nữ tiếp viên hàng không đang đứng ngay trước cửa, cổ áo trước ngực mở rộng vô cùng, hai tòa nhũ phong cao lớn, vừa trắng vừa tròn trực tiếp lộ ra. Điểm chết người chính là, Triệu Chi Nhượng bên trong lại không có mặc áo ngực, hai điểm nhỏ phía trên trực tiếp lộ lên, cực kỳ mê người, cộng thêm khuôn mặt dịu hoặc ma mị của nàng, ngay lập tức đã khiến Tần Thiên kích động.

- Có đẹp không?!

Triệu Chi Nhượng nhìn Tần Thiên, giọng nói cực kỳ câu hồn, đưa tay kéo cổ áo, để bộ ngực lộ ra càng nhiều, cơ hồ có thể nhìn đến điểm nhỏ màu hồng rồi. Nhưng chỉ đến đó thì dừng lại, lặng lẽ nhích tới gần Tần Thiên, thổi ra một ngụm hương khí, cộng với mùi thơm mê người trên người nàng bay thẳng đến Tần Thiên, khiến hắn một trận mê mẩn.

- Cô muốn làm gì.

Tần Thiên cố nén ham muốn. Nhìn Triệu Chi Nhượng lạnh lùng nói.

- Chồng à, anh làm gì hung dữ thế kia, người ta đã là người của anh rồi, bộ dạng đã như vậy, muốn làm gì, anh chẳng lẽ còn không biết sao... ghét!

Triệu Chi Nhượng ra vẻ tức giận nói, nắm tay Tần Thiên lôi kéo, đáng vẻ vô cùng nũng nịu.

- Đừng có đùa nữa, nếu không tôi sẽ làm thật đấy.

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhượng nói. Hắn quả thực cũng không phải nói chơi... Triệu Chi Nhượng ba lần bốn lượt khiêu khích hắn, hắn đã sớm muốn thịt nàng rồi.

- Thật ư, lão công, vậy anh đã tới rồi à, người ta muốn anh...

Triệu Chi Nhượng ôm lấy cổ Tần Thiên, nhẹ giọng nói. Từng đợt mùi hương mê người không ngừng lọt vào trong mũi, Tần Thiên thật không thể nhịn được nữa.

- Tốt, cô nếu không sợ thì tôi cũng chiều.

Tần Thiên vừa nói vừa ôm lấy Triệu Chi Nhượng, mạnh mẽ bế nàng lên hướng đi vào trong phòng. Sau khi ném nàng lên giường, cả người nhào tới, hai tay tung mà trào tấn công cặp nhũ phong của nàng, ra sức mà bóp.

- A..a.. Ah...!

Triệu Chi Nhượng nhất thời toàn thân rên rỉ. Tiếng rên cực kỳ mê người. Tần Thiên thấy Triệu Chi Nhượng lại không phản kháng, nhất thời nghỉ ngơi, không khỏi ngừng lại.

- Làm sao vậy lão công, anh không thích ngực của em sao. Có muốn em cởi ra cho anh xem không.

Triệu Chi Nhượng xấu hổ đỏ mặt nhìn Tần Thiên nói, đưa tay muốn cởi bỏ y phục, nhưng lại bị Tần Thiên ngăn lại.

- Cô đi đi!

Tần Thiên đứng lên, nhìn Triệu Chi Nhượng nói. Hắn thật sự không hiểu nổi nàng rốt cuộc đang muốn gì. Triệu Chi Nhượng nghe Tần Thiên nói như vậy, ngược lại không có rời đi, mà còn đứng lên mạnh mẽ ôm lấy cổ hắn, cái miệng nhỏ nhắn nhanh chóng hôn lên, cái lưỡi nhỏ thơm tho vụng về hướng tận cùng bên trong với tới. Một tay khoắc lên vai hắn, đồng thời tay còn lại tiến vào trong kích thích tiểu đệ đệ của hắn. Tần Thiên toàn thân chấn động.

Tần Thiên bị Triệu Chi Nhượng tấn công như vậy, nhất thời mộng mị, không biết Triệu Chi Nhượng muốn làm gì. nhưng phía dưới bị Triệu Chi Nhượng kích thích, dục hỏa nhất thời dâng lên, không nhịn được liền trở mình, trực tiếp đem Triệu Chi Nhượng đè xuống, không ngừng dùng sức nắn bóp cái lưỡi nhỏ thơm tho của nàng.

- Aa...

Tiếng rên từ trong cổ họng Triệu Chi Nhược không ngừng phát ra. Bàn tay to của Tần Thiên ở trên ngực nàng không ngừng loạn động, khiến thân thể nàng không ngừng run rẩy. Hai tay chỉ có thể ôm lấy cổ Tần Thiên, miệng nhỏ không ngừng phối hợp nhịp nhàng với hắn.

Một lát sau, Tần Thiên đã đem tay chui vào trong quần áo của Triệu Chi Nhược, dùng sức mà nhào nặn cặp tuyết lê của nàng. Hai ngón tay kẹp lấy hạt đậu nhỏ, nhẹ nhàng chà xát, khiến cho thân thể Triệu Chi Nhược liên tục phát run, trong miệng rên lên không ngừng.

- Cô đến cùng muốn gì đây.

Tần Thiên đột ngột tách đôi môi Triệu Chi Nhược ra mà nói.

- Em chính là muốn làm tình với anh a.

Triệu Chi Nhược về mặt mặt hoặc, chết cũng không chịu nói mục đích gì khác.

- Tốt, tôi đây sẽ chiều ý cô.

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhược nói, hai tay thô bạo vạch y phục của nàng ra mà khám phá. Lập tức, cặp núi đôi nặng trĩu lộ hẳn ra ngoài, Tần Thiên cũng không ngại, trực tiếp há miệng ngậm hạt đậu thần kỳ đỏ mọng vào, dùng lực mút lấy.

- Ahh..

Triệu Chi Nhược lập tức rên to một tiếng, hai chân kẹp chặt lấy eo của Tần Thiên, hai tay gắt gao đè chặt đầu hắn, trên mặt lộ ra vẻ mặt vừa hưởng thụ vừa thống khổ.

Tần Thiên cứ thế vừa nút vừa bóp, thời gian dần qua, một cái tay hắn mò xuống đùi nàng. Vuốt lấy bắp đùi vô cùng hoàn mỹ kia, cảm giác thật vô cùng thích thú, khiến hắn không thể rời ra.

- A... A...

Triệu Chi Nhược bị Tần Thiên sờ bắp đùi, nhất thời thân thể không ngừng phát run, trong miệng tiếng rên mỗi lúc một lớn. Kéo dài chừng nửa phút, hai chân đang gắt gao kẹp lấy Tần Thiên, cả người đột nhiên buông lỏng ra, bộ dạng run rẩy kiệt sức nằm hõn hển trên giường, dọa Tần Thiên kêu to một tiếng. Nhìn bộ dạng Triệu Chi Nhược, hiển nhiên là đã lên đến đỉnh rồi.

-Ặc, không phải chứ, mới như vậy liền đã ra ư, bất quá là sờ đùi một chút thôi mà.

Tần Thiên trầm nghĩ. Đưa tay vào vùng cò thom đó sờ thử, quả nhiên nơi đó đã đầy nước, thật sự nàng đã ra rồi.

- Ừm, lão công, người giỏi lắm, trêu ghẹo người ta.

Triệu Chi Nhược làm nũng nói, nói xong đột nhiên xoay người, đem Tần Thiên đặt ở dưới. Liên đó cả người cúi xuống hạ bộ Tần Thiên, đưa tay sờ nút quần hắn, đem đại sát khí lấy ra nắm trong tay. Nhìn tiểu đệ đệ của hắn, thân thể nàng không khỏi run lên, bộ dáng vô cùng khẩn trương, nhưng sau đó nhắm mắt lại, hé miệng, đem nó trực tiếp ngậm vào.

- A! Thiết không vậy, nàng ta dám sao!

Tần Thiên giật mình trầm nghĩ, nơi tiểu đệ đệ truyền đến từng trận cảm giác mềm mại, ấm nóng, cực kỳ thoải mái. Nhưng là Tần Thiên chỉ hưởng thụ được vài giây, tiểu đệ đệ đã bị hàm răng Triệu Chi Nhược mạnh mẽ quết tới, nhất thời bị một trận đau buốt. Triệu Chi Nhược thì lại không biết, vẫn nhắm mắt lại. Thần sắc vẫn khó khăn mút lấy thăng hoa của Tần Thiên, bàn tay cũng bắt đầu di chuyển, thủ pháp cực kỳ mới lạ, điều này lại làm Tần Thiên cảm thấy vô cùng thoải mái, không đến mười phút, Tần Thiên không nhịn được nữa tình hoa lập tức xuất ra, toàn bộ đều bắn vào hết trong miệng nàng. Triệu Chi Nhược ho khan kịch liệt một trận, nhưng vẫn đem toàn bộ thứ đó nút đi, làm cho Tần Thiên cũng phải giật mình.

- Cô thành thật mà nói, cô rốt cuộc là muốn gì, nói!

Tần Thiên bắt lấy Triệu Chi Nhược, đem nàng đè xuống hỏi. (Tra tấn kiểu này đã man quá)

Triệu Chi Nhược rốt cuộc muốn làm gì a, cái vấn đề này khiến cho Tần Thiên phát điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Ra mắt phụ huynh

- Em muốn gả cho anh.

Triệu Chi Nhượng nhìn Tần Thiên nói, đôi mắt phượng câu hồn không ngừng nhấp nháy.

- Gả cho tôi? Hừ, kiểu nói dối này, cô cho rằng tôi sẽ tin sao, lúc trước, khi ông nội tôi còn trên đời, lúc nhà tôi không có gặp chuyện không may, tôi có thể sẽ tin cô, nhưng bây giờ, tôi chẳng qua chỉ là một tiểu tử nghèo, mà cô là thiên kim ngân vàng của một đại gia tộc, thế mà lại từ đề đồ chạy ngàn dặm xa xôi tới đây, muốn gả cho tôi – một người đàn ông cô chưa từng gặp, kiểu nói dối này ngay cả một đứa con nít ba tuổi cũng sẽ không tin, tốt nhất là cô hãy thành thật nói đi.

Tần Thiên cười lạnh. Nhưng Triệu Chi Nhượng cũng không nói gì, trực tiếp ôm chặt lấy cổ Tần Thiên, muốn hôn lên môi hắn, thế nhưng lại bị Tần Thiên tránh được, lấy tay đẩy nàng ra.

- Cô chơi một mình đi, tôi không rảnh!

Tần Thiên mạnh mẽ đứng lên, mặc quần xong liền muốn rời đi, nhưng Triệu Chi Nhượng lại lao lên ôm lấy hắn từ phía sau thật chặt, đầu tựa vào lưng hắn, cũng không nói gì.

- Buông ra!

Tần Thiên lạnh lùng nói, một tay mạnh mẽ gỡ tay Triệu Chi Nhượng ra, đem nàng đẩy lại về trên giường rồi sau đó rời đi.

Triệu Chi Nhượng nằm ở trên giường nhìn bóng lưng Tần Thiên rời đi, nét quyến rũ trên mặt chợt biến mất, chỉ còn lại vẻ mất mát, đột nhiên hai hàng nước mắt từ khóe mắt cứ chảy ra mà không biết tại sao, bộ dáng vô cùng thương tâm.

... xem tại TruyenFull.vn

Buổi tối.

Ăn cơm tối xong, Tần Thiên báo Tiêu Du một tiếng rồi đi ra ngoài, sau đó gọi điện cho Đồng Văn Văn.

- Đây, Văn Văn, tôi xuống nhà rồi, cô đang ở đâu a?

Tần Thiên nói qua điện thoại.

- Tôi thấy anh rồi, anh cứ đi tôi là được.

Giọng của Đồng Văn Văn từ bên kia vang lên, sau đó thì cúp máy. Tần Thiên ngẩng đầu lên nhìn, thấy một chiếc lamborghini màu hồng đang đậu cách đó không xa, cửa xe mở ra, Đồng Văn Văn bước ra trong bộ váy dài ba thước, hướng Tần Thiên vẫy vẫy tay.

- Đáng chết, bà mẹ nó, làm sao mà ai cũng có tiền thế này, nguyên một đám đều là cô cậu ấm a.

Tần Thiên nhìn chiếc Lamborghini lâu bầu nói, sau đó liền đi tới.

- Lên xe đi, Tần Thiên.

Đồng Văn Văn cao hứng nói. Tần Thiên gật đầu, sau đó liền mở cửa xe ngồi xuống rồi cả hai hướng nhà nàng mà đi.

Rất nhanh, xe liền tới khu biệt thự cách bệnh viện không xa. Tần Thiên nhìn thấy liền tự hỏi, đây không phải là khu biệt thự Hàn Thi Vũ ở sao, sao lại trùng hợp như thế, vậy thì tiện thể sẽ đi gặp nàng ta một chút.

Nghĩ tới đây, xe đã đến một biệt thự lớn nằm sâu bên trong, cổng an ninh vừa mở ra, Đồng Văn Văn liền cho xe đi vào.

- Tần Thiên, anh ngàn vạn lần đừng bối rối, không nên để bị lộ tẩy a.

Đồng Văn Văn nhìn Tần Thiên dặn dò, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

- Yên tâm, không đâu.

Tần Thiên cười nói, sau đó liền mở cửa xe đi xuống. Đồng Văn Văn cũng xuống theo, nắm lấy tay Tần Thiên, hai người mười đầu ngón tay đan chặt vào nhau làm trên mặt nàng có chút ửng hồng, lộ ra vẻ khẩn trương.

Vào trong, Tần Thiên liền nhìn thấy một nam trung niên đang ngồi đọc báo trên salon ở đại sảnh, mặc một bộ đồ thường, mang theo thần sắc nghiêm túc, bên cạnh là một nữ trung niên tầm bốn mươi tuổi, cũng đang xem tạp chí dành cho phụ nữ.

- Ba, mẹ, con đã về, con muốn giới thiệu với cả nhà, đây là bạn trai con, Tần Thiên.

Đồng Văn Văn kéo tay Tần Thiên đi tới trước mặt hai người và giới thiệu.

- Cô, chú, cháu mới đến.

Tần Thiên nhìn hai người khẽ mỉm cười, lễ phép nói.

- Ủ, ngồi xuống đi, cứ tự nhiên.

Nam trung niên ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tần Thiên, thân nhiên nói, nhưng sau đó lại tiếp tục cúi đầu xuống xem báo, Đồng Văn Văn sắc mặt liền có chút khó coi.

- Ha ha, đến đây, cháu là Tần Thiên đúng không, mau mau, ngồi xuống đi, không cần khách khí.

Mẹ của Đồng Văn Văn thì rất khách khí, đứng lên chào hỏi Tần Thiên.

- Cảm ơn cô.

Sau đó hai người bọn họ ngồi xuống đối diện. Đồng Văn Văn thì theo sát Tần Thiên, hai tay cầm lấy tay hắn, làm ra bộ dạng thân mật, thế nhưng lại lộ ra vẻ căng thẳng.

- Tần Thiên, uống miếng nước đi cháu.

Mẹ Đồng Văn Văn rót nước mời hắn, Tần Thiên vội vàng đứng dậy nhận lấy, luôn miệng nói cảm ơn.

- Tần Thiên, cháu và Văn Văn nhà chúng ta gặp gỡ đã bao lâu rồi.

Mẹ Đồng Văn Văn nhìn Tần Thiên nói.

- Đã hơn một năm.

Tần Thiên mỉm cười đáp, bên cạnh Đồng Văn Văn vừa nghe xong sắc mặt liền biến sắc.

- Một năm? Văn Văn, con không phải nói tụi con gặp gỡ nhau đã hai năm rồi sao.

Mẹ Đồng Văn Văn nghi ngờ quay qua nhìn và hỏi.

- A.. ý cháu là... a, cô ơi, Văn Văn nói đúng đấy, đó là tính từ lúc chúng cháu gặp nhau lần đầu, tụi cháu chính thức quen nhau không sai biệt lắm là một năm sau.

Tần Thiên thay Đồng Văn Văn giải vây.

- Ủ, được rồi, Tần Thiên, năm nay con bao nhiêu tuổi rồi, đang công tác ở đâu?

Mẹ Đồng Văn Văn tiếp tục hỏi.

- Con năm nay 21 rồi, hiện tại còn đang theo đại học, chưa có đi làm.

Tần Thiên nói, lập tức làm Đồng Văn Văn đang ngồi bên cạnh một lần nữa sắc mặt đại biến.

- Hà, chưa tốt nghiệp? Chưa đi làm? Thế nhưng Văn Văn nói con năm ngoái đã tốt nghiệp, đang làm nhiếp ảnh gia cho một studio mà.

Mẹ Đồng Văn Văn nói.

- A... mẹ, con...

Đồng Văn Văn trong lúc nhất thời không biết nói thế nào cho phải, trước đó lại quên mất trao đổi với Tần Thiên, lần này thâm rồi, sơ hờ tùm lùm.

- À, cái này ư, ha ha, Văn Văn nói rất đúng, cháu đã tốt nghiệp, bây giờ cháu đang là nghiên cứu sinh, còn về studio ảnh kia, đó là việc cháu nhận làm thêm thôi.

Tần Thiên cười nói, một cách tự nhiên đem chỗ hồng kia lấp đầy rồi, nhưng trong lòng thì lại buồn bức muốn chết, nha đầu này, đào sẵn hố cho mình nhảy đây, muốn có ý để bị lộ tẩy sao.

Ba Đồng Văn Văn đang ngồi một bên đọc báo, không quay đầu, nhìn thoáng qua Tần Thiên, trên mặt lộ ra nét cười lạnh, nhưng ngay sau đó cúi đầu tiếp tục xem báo.

Sau đó mẹ Đồng Văn Văn lại hỏi Tần Thiên những vấn đề khác, như gia đình có bao nhiêu người, sau này có dự tính gì không, vân vân... Tần Thiên đối

đáp tự nhiên, mẹ Đồng Văn Văn vẻ mặt mỉm cười, còn Đồng Văn Văn trong lòng lo lắng cũng tạm lắng xuống.

- Phu nhân, cơm tối đã làm xong.

Lúc này, một nữ osin đi tới, nói với mẹ Cấp đồng Văn Văn.

- Tốt, mẹ Tổng, mẹ xuống trước đi.

Mẹ Đồng Văn Văn quay qua mọi người và nói:

- Mọi người đi ăn cơm thôi, chúng ta vừa ăn cơm vừa nói chuyện.

Liền sau đó, bốn người cùng đi về phía phòng ăn. Ba Đồng Văn Văn vẫn không lên tiếng, làm trong lòng nàng khản trương hẳn lên, không biết ba của nàng có ý gì. Tần Thiên cũng đoán được, vợ chồng này sợ rằng đã biết mình nói dối từ sớm, chẳng qua không có vạch trần ra mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Đến ngày Giáo Vận Hội

Bữa cơm diễn ra trong lặng lẽ, chỉ trừ lúc đầu mẹ Đồng Văn Văn có hỏi Tần Thiên một ít vấn đề bên ngoài. Tần Thiên muốn mời rượu ba Đồng Văn Văn lại bị hấn lấy lý do cơ thể không khỏe mà từ chối, đây cũng là lần duy nhất ba Đồng Văn Văn nói chuyện trong cả bữa cơm tối.

Tần Thiên nhận ra, ba Đồng Văn Văn không thích hẳn, mẹ nàng bắt quả cũng là khách sáo mà tiếp hấn mà thôi, cha mẹ nàng hẳn đã xác định rằng nàng chỉ tạm thời tìm người đóng giả là bạn trai mà thôi. Vì thế mà suốt bữa tối Đồng Văn Văn luôn trong tâm trạng khản trương.

- Văn Văn, mẹ có một vài chuyện muốn nói với con.

Cơm nước xong, mẹ Đồng Văn Văn nhìn nàng mà nói, sau đó cả hai đều rời đi. Cả phòng ăn chỉ còn lại Tần Thiên và ba nàng, hai người cũng không nói gì, ba Đồng Văn Văn cứ chăm chăm nhìn Tần Thiên, hẳn cũng y như thế, ánh mắt không một chút sợ hãi dường như xuyên thấu lòng người kia. Hai người giằng co được một hồi, cuối cùng ba Đồng Văn Văn cũng chịu thua, bởi vì Tần Thiên biểu hiện không có chút sợ hãi nào, khiến cho lòng hắn cảm thấy rất buồn bực.

- Anh nói cùng Văn Văn biết nhau đã một năm sao, tôi thấy ước chừng một tháng cũng không đến. Anh cũng không phải là bạn trai của Văn Văn, là nó dùng tiền thuê anh, tôi nói đúng chứ?

Ba Đồng Văn Văn nhìn Tần Thiên nói.

- Sao chú lại nói vậy?

- Lấy kinh nghiệm nhìn người bao năm của ta mà nói, anh biểu hiện quá mức bình tĩnh rồi. Một người đi gặp cha vợ tương lai thế nào cũng sẽ có chút khản trương. Nhưng anh đây thì không có chút nào, mà bộ dáng thì giống như đã chuẩn bị đầy đủ, vợ ta hỏi anh cái gì, anh cũng có thể ứng đối tự nhiên. Thế nhưng cái anh nói và cái mà Văn Văn nói với ta hoàn toàn không giống, mặc dù anh đưa đẩy vô cùng khéo. Những gì anh nói không khớp với những gì Văn Văn đã nói với ta và mẹ nó, một lần là tình cờ, hai lần có thể là trùng hợp, nhưng đến lần thứ ba thì không thể nói như vậy được nữa rồi. Hơn nữa, sơ hở lớn nhất của anh đó chính là khi gặp cha vợ tương lai, anh lại thể hiện quá tùy ý, đến cả lễ vật cũng không mang theo để lấy lòng cha vợ tương lai của anh, đây không phải là biểu hiện tốt cho con rể, anh thấy ta nói có đúng không? (Biên: AE chú ý đề lần sau đi ra mắt nhà vợ nhé)

- Vâng, chú nói đúng, không sai. Cháu quả thật không phải là bạn trai của Văn Văn, hơn nữa chúng con biết nhau cũng chưa đến mười ngày, chỉ mới gặp mặt khoảng ba lần, nhưng mà cháu cũng không phải là nàng dùng tiền mời tới, chẳng qua là nàng đã giúp cháu một lần, cháu cũng vì vậy mà báo đáp ân tình thôi.

Tần Thiên nói.

- Hừ! Đền ơn? Anh có biết mà làm thế là làm hỏng Văn Văn hay không.

Ba Đồng Văn Văn đột nhiên nhìn Tần Thiên, lớn tiếng nói.

- Làm hỏng? Cháu không biết, cháu chỉ biết là mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình, không ai có thể bắt buộc Văn Văn đi làm chuyện nàng không muốn, cho dù có là ba mẹ ruột. Trong mắt của cháu, chính cô chú mới là đang làm hỏng nàng!

Tần Thiên giống như trước lạnh lùng nói.

- Hừ! Không đến lượt anh dạy dỗ tôi, tôi và mẹ nó làm thế hết thấy đều là vì tốt cho nó, rồi nó cũng sẽ hiểu.

- Thật sao, cháu đưa một ý khác, ví như, có người bắt buộc chú đi ăn c*t", nói là ăn đi rồi tương lai sẽ hạnh phúc, chú sẽ ăn sao, chú nguyện ý sao.
(Biên: bá đạo vãi)

- "Àm!"

- Hồn láo, mày cút ra ngoài cho tao!

Ba Đồng Văn Văn mạnh mẽ vỗ bàn, chỉ vào Tần Thiên giận dữ nói. Ngay lập tức, Đồng Văn Văn và mẹ đang ở phòng bên cạnh cũng vội vàng chạy sang.

- Hạnh phúc của bản thân, không phải là cái người khác định đoạt sẵn, mà phải dựa vào chính mình chọn lấy. Cô, Văn Văn, tạm biệt.

Tần Thiên nhìn ba Đồng Văn Văn nói xong, liền quay qua chào mẹ con nàng rồi xoay người rời đi.

- Tần Thiên!

Đồng Văn Văn thấy vậy, vội vàng đuổi theo, nhưng lại bị ba nàng chặn lại.

- Không được đi, bắt đầu từ ngày mai, cùng Lưu Tinh tiến hành đính hôn, mày ở nhà không được đi ra ngoài!

Ba Đồng Văn Văn nhìn nàng cả giận nói, sau đó xoay người rời đi.

- Ba, con không muốn gả cho cái tên ngu quân tử kia!

Đồng Văn Văn hét lớn, nhưng không ai để ý đến nàng. Text được lấy tại Truyện FULL

- Mẹ, mẹ nói giúp con, con không muốn gả cho Lưu Tinh.

Đồng Văn Văn quay đầu nhìn mẹ, nước mắt giàn giụa nói, đáng vẻ cực kỳ thương tâm.

- Haizz, Văn Văn, đàn ông ai cũng thế, nói một đằng, thể hiện một nẻo, chỉ cần nó đối xử với con tốt là được.

Nghe như thế, nỗi thất vọng đã tràn đầy trên khuôn mặt Đồng Văn Văn.

...

Từ lúc bước ra khỏi nhà Đồng Văn Văn, Tần Thiên liền gọi điện cho Hàn Thi Vũ, nhưng lại không có ai bắt máy. Gọi lại nhiều lần cũng không ai bắt, Tần Thiên thắc mắc không biết Hàn Thi Vũ rốt cuộc là ở đâu, không thể làm gì hơn đành phải rời đi.

Về đến nhà, Tần Thiên tắm rửa sạch sẽ, rồi liền trở về phòng bắt đầu tu luyện.

...

Thứ hai.

Sáng sớm, Tần Thiên liền tỉnh dậy, hôm nay là ngày hội thể thao tại trường, phải có mặt trước ở trường trước một tiếng để chuẩn bị. Lâm Hiểu Di vui vẻ giúp Tần Thiên ôm hai hạng mục, một là thi chạy 400m tiếp sức nam, một là chạy 100m nước rút nam, Sở Tương Tương cũng đăng ký một hạng mục là thi 400m tiếp sức nữ, cho nên hai người liền sáu giờ sáng liền đã tắm rửa, ăn sáng xong, và hướng trường học đi tới.

- Đúng rồi, Tần Thiên, Chi Nhược đâu rồi, làm sao không thấy nàng a?

- Quan tâm nàng ở đâu làm gì, phiền chết được, chúng ta đi là tốt rồi.

Tần Thiên đưa tay ôm lấy eo thon của Sở Tương Tương, hướng trường học mà đi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ngực nàng.

- Tần Thiên, anh đừng như vậy có được hay không, sẽ bị người khác nhìn thấy đó.

Sở Tương Tương đỏ mặt nhìn Tần Thiên nói, đưa tay che lấy bộ ngực của mình không cho Tần Thiên nhìn.

- Không sao đâu, mọi người sẽ không để ý đâu, Tương Tương, cho anh sờ sờ một chút có được hay không a.

Tần Thiên liền ghé tới bên tai Sở Tương Tương mê đắm nói, về mặt hèn mọn.

- Không được!

Sở Tương Tương liền quyết đoán cự tuyệt.

- Không việc gì đâu, anh sờ một cái thôi mà.
- Không được, anh gạt em, một chút cũng không được, sẽ bị người ta nhìn thấy.
- Yên tâm, họ không nhìn thấy đâu.

Tần Thiên nói xong, bàn tay đang ôm eo Sở Tương Tương kia đã lần lên dưới nách, thừa dịp không ai chú ý, bàn tay to nhanh chóng úp lên ngực nàng, dùng sức bóp một cái.

- "A!"

Sở Tương Tương liền hét lên, mắc cỡ đến ngay cả cổ cũng đều đỏ, vội vàng đẩy tay Tần Thiên thoát ra xa, cùng Tần Thiên duy trì một thước khoảng cách, không để cho hắn nhích đến gần, vẻ mặt rất tức giận nhìn Tần Thiên.

- Được rồi, Tương Tương, đừng giận, anh cam đoan không đụng vào em nữa.

Tần Thiên nhìn Sở Tương Tương cười hắc hắc nói, một lần nữa đi tới ôm nàng vào ngực, nhưng Sở Tương Tương vẫn rất cảnh giác, hai tay che chắn trước ngực, tránh cho Tần Thiên lần nữa tập kích.

Rất nhanh, hai người đã tới trường học, đi thẳng đến sân thể dục, còn chưa đến nơi, Tần Thiên liền thấy Phạm Kiến cùng mấy nam sinh trong lớp đang cãi nhau với một đám nhóc. Nghe tiếng vọng lại, hình như là Nhật ngữ, Tần Thiên liền cảm thấy hứng thú, kéo Sở Tương Tương bước nhanh tới.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Đùa giỡn chết Nhật Bản

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Tần Thiên cùng Sở Tương Tương đi tới hỏi Phạm Kiến, làm tất cả mọi người đồng thời đều chú ý. Nhất là mấy tên Nhật Bản ánh mắt lại dính trên người Sở Tương Tương, dâm quang bạo phát, làm nàng vội vàng nấp sau lưng Tần Thiên.

- Thiên ca, anh cũng quá đào hoa đi, lại thêm một người nữa, em khinh.

Phạm Kiến ghen ghét nói, tại sao Tần Thiên liên tiếp có thêm người mới, mà hắn dù một cũng không.

- Mẹ kiếp, anh hỏi chú, sao còn không nói xem có chuyện gì.

Tần Thiên vỗ đầu Phạm Kiến nói.

- À, đám Nhật Bản này vừa đánh người của chúng ta, không xin lỗi lại còn cười nhạo chúng ta là heo, bọn em muốn ngăn không cho bọn chúng đi, nếu bọn chúng còn không xin lỗi đành phải bắt người.

- Mẹ kiếp, kiêu ngạo như thế, bọn ngoài đảo này ở nước chúng ta còn kiêu ngạo như vậy đúng là tự tìm chết mà.

Tần Thiên quay đầu lại phẫn nộ nhìn mấy người Nhật Bản quát. Tiếng quát của hắn nhất thời làm cho nhóm người Nhật Bản cực kỳ tức giận.

- Đồ...đồ con lợn, muốn chết sao mà dám uy...uy hiếp chúng ta.

Một người Nhật Bản chỉ tay vào Tần Thiên tức giận nói.

- ĐMM, nói chuyện cũng nói lấp, bọn mày nếu không muốn chết thì lập tức xin lỗi, nếu không tao cho mày bò đi.

Tần Thiên đưa tay lên dùng sức捏 mặt một người Nhật Bản, làm cho hắn ta hét lên, nhất thời mọi người phá lên cười.

- Đồ con lợn, chúng ta sẽ báo cho đại sứ quán biết.

Người Nhật Bản ôm mặt giận giữ nói.

- "Bốp!"

Tần Thiên hướng người này tát cho một phát làm hắn phải lùi về sau mấy bước, trên mặt cũng hiện lên năm đầu ngón tay.

- Báo con mẹ mày à, còn không xin lỗi nếu không thì tại mày đừng mong nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Tần Thiên lạnh lùng túm cổ người Nhật Bản nói, những người Nhật Bản khác liền muốn chạy qua thì bị Phạm Kiến dẫn mấy nam sinh viên vây lấy.

- Nếu không xin lỗi thì đợi chết đi.

Mấy người Nhật Bản nhìn xung quanh, biết bây giờ không phải là đối thủ Tần Thiên, muốn đánh cũng không duy trì được vài phút.

- Chúng tôi xin lỗi.

Mấy người Nhật Bản không cảm lòng nhìn Tần Thiên nói.

- Ừ, kỳ lạ, phải cho ăn xương mới nghe lời.

Tần Thiên sờ sờ đầu người Nhật Bản nói, giống như sờ đầu chó, mặt mấy người Nhật Bản cũng xanh rồi.

- Hừ! Nhất định các ngươi sẽ phải hối hận.

- Ta đợi các ngươi, xem các ngươi làm sao cho chúng ta hối hận.

Phạm Kiến khinh thường nhìn bọn họ nói. Đưa tay móc móc c*t mũi thành một cục rồi búng tay đến thẳng mấy người Nhật Bản, trực tiếp dính trên mặt một người làm hắn kinh hãi, bên này nhóm Tần Thiên nhất thời cười rộ lên.

- Các người chờ đó! Text được lấy tại Truyện FULL

Mấy người Nhật Bản giận dữ nói rồi nhanh chóng xoay người đi. Tần Thiên nhìn bọn chúng rồi đi rồi hướng sân thể dục đi tới. Lâm Hiểu Di đã ở nơi đó chờ, thấy nhóm Tần Thiên đi tới liền ngoác tay để nhóm Tần Thiên đi nhanh một chút, vận động viên chuẩn bị vào trận rồi, còn phải xếp thành hàng nữa.

- Nhanh lên một chút, Tần Thiên, Phạm Kiến, mấy người nhanh đứng vào hàng nhanh.

Lâm Hiểu Di thúc giục mấy người vào trong đội ngũ, Sở Tương Tương thì hướng bên kia tự mình đi qua.

Rất nhanh quốc ca vang lên, vận động viên đã xếp thành hàng, các em sinh viên năm thứ nhất mang theo cờ hiệu của khoa đi vào sân thể dục đi một vòng sau đó trở lại giữa sân rồi đứng lại, rất nhanh tất cả mọi người đều tập chung ở giữa sân thể dục.

- Hiện tại tôi xin tuyên bố: Nghiễm Châu đại hội thể thao lần thứ 18 chính thức bắt đầu.

Hiệu trưởng Quang Châu đại học trên đài cầm micro tuyên bố, phía dưới lập tức vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Sau đó một lãnh đạo trường lên đọc diễn văn chừng 3 giờ vẫn chưa xong, nội dung rất đơn giản: Hữu nghị là thứ nhất, tranh tài là thứ hai nhưng lại có khả năng nói tới mấy vạn chữ.

- Con mẹ nó nữa chứ, một đám cùng Đường Tăng giống nhau.

Phạm Kiến không nhịn được nói.

- Đùng vũ nhục Đường Tăng.

Tần Thiên nói.

Lại sau một tiếng cuối cùng diễn văn cũng xong, tuyên bố tranh tài bắt đầu, toàn trường hưng phấn hoan hô rồi rí rí rồi đi.

- Tần Thiên, nhanh đi chuẩn bị đi, trận đầu là 100m nam, anh mau đi chuẩn bị.

Lâm Hiểu Di hướng về phía Tần Thiên nói, chỉ nơi chuẩn bị. Tần Thiên gật đầu đồng ý rồi mang theo nhóm người Phạm Kiến trợ uy.

- 001 đến 010 thí sinh chuẩn bị.

Trọng tài vừa hô, Tần Thiên nhìn lại thấy mình số 005 lập tức đi đến chỗ chuẩn bị, không nghĩ tới gặp được tên Nhật Bản lúc trước bị Phạm Kiến bắn *** mũi dính lên mặt.

Tên này nhìn thấy Tần Thiên đến ánh mắt đều lộ ra vẻ xem thường.

- Hừ! Các ngươi Hoa Hạ một lũ heo, cũng chỉ đếm ngược thôi.

Người Nhật Bản khinh thường nhìn Tần Thiên nói, đưa đầu ngón tay ra dẫu khiêu khích

- Hừ! Đếm ngược, vậy xem một chút xem kết quả là ai, ta sẽ để cho ngươi từ nơi này bò ra.

- Người, không được, các người Hoa Hạ vĩnh viễn bị chúng ta đế quốc Nhật Bản dẫm dưới chân, các người đã là người hầu chúng ta thì hậu thế vĩnh viễn cũng là người hầu của bọn ta.

Người Nhật Bản khinh thường nhìn Tần Thiên nói, dùng sức lấy đầu ngón tay hướng Tần Thiên ra dấu, Tần Thiên cũng mặc kệ hắn, đợi tý nữa dậy dỗ một thể.

- Tốt lắm, mọi người chuẩn bị xong, chuẩn bị, bắt đầu!

- Bành!

Một tiếng súng vang lên, tất cả mọi người như hóa tiễn bay ra, người Nhật Bản tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã vượt lên đầu, quay lại nhìn Tần Thiên rất đặc ý. Tần Thiên nhìn hắn khốc miệng hiện lên nụ cười quý dị, sau đó cả người như không thấy nhất thời làm toàn trường ngẩn ngơ, đây là cái gì tính huống? Cùng lúc đấy, người Nhật Bản đang chạy nhanh đột nhiên quần hắn bị tụt xuống, toàn cảnh đều hiện ra ngoài.

- Trời ạ, thằng nhỏ giống y như con giun.

- Mẹ kiếp, làm sao bằng con giun đc, như cây tằm thôi.

- Một lũ mất lác, còn bé hơn cây tằm mà.

Người xem lập tức bình luận thằng nhỏ của tên người Nhật khiến hắn sắc mặt cũng tái rồi, muốn đem quần kéo lên thì đã muộn, quần đã rơi tới chân, hai chân vướng quần cộng thêm tốc độ cao lập tức cả người té nhào, hăm răng cũng cầm thẳng xuống đất. Mà chủ nhân âm mưu Tần Thiên cũng thu hồi năng lực ẩn hình lần nữa xuất hiện, bằng tốc độ nhanh nhất trở thành người dẫn đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Ly Hôn

Giờ phút này trên đường đua, tên lùn Nhật Bản nhìn đầu đứng lên chuẩn bị kéo quần lên thì có mấy nữ nhân khá xinh đẹp chạy qua tò mò cầm trong tay cái cây khều khều thằng nhỏ của hắn. (Biên: bựa vãi)

- Oa, nhỏ như cây tằm vậy.

- Lại còn ngắn như vậy nữa, cứng lên 2-3cm là cùng. (DG: Chỗ này hình như tác giả nhầm, 2-3 cm đi vào có cảm giác gì nữa)

- Hay là chúng ta sờ một chút, biết đâu sẽ to hơn.

Bị mấy nữ sinh đứng nghị luận thằng nhỏ của mình, tên lùn tức thiếu chút nữa thì hôn mê, xấu hổ chỉ muốn tìm cái lỗ nào chui xuống, thằng nhỏ bé, cũng không phải tại hắn, mà là bệnh chung của người Nhật Bản. Càng muốn lộn ruột là mấy nữ nhân lấy thằng nhỏ của hắn cười nhạo, hắn muốn kéo quần lên lại bị mấy nữ nhân giữ lại.

- Từ từ đã, chúng ta còn muốn nhìn tiếp, kéo thử thằng nhỏ một chút.

Một nữ sinh hưng phấn nói, vừa nói vừa lấy tay bắt được thằng nhỏ của tên lùn dùng sức kéo mạnh giống như nghịch dây thun, tên lùn lập tức hét thảm, muốn đưa tay bảo vệ lại bị mấy nữ nhân chặn lại, có người còn cầm cái cây gõ gõ lên, có vài người hưng phấn lấy điện thoại ra quay, chụp.

- Tránh ra, tránh ra!

Tên lùn tức giận kéo quần chạy như điên ra phía ngoài nhưng ai ngờ bị Tần Thiên giữ lại.

- Như thế nào, tiểu tử, ngã có sướng không? A, thằng nhỏ của người sao bé vậy, như thế này vợ người chịu làm sao được, có lẽ vợ người phải dùng dưa chuột qua ngày mất.

- Ta đây nhất định sẽ trả thù.

Phía sau bọn Phạm Kiến cười rộ lên.

- Phạm Kiến, thấy Thi Vũ ở đâu không.

Lúc này Tần Thiên phát hiện không thấy Hàn Thi Vũ đâu.

- Không biết.

Phạm Kiến lắc đầu nói. Tàn Thiên nhú mày lại, sau đó hướng Lâm Hiểu Di hỏi thăm tin tức Hàn Thi Vũ.

- Không biết, nàng xin phép nói trong nhà có chuyện, cũng không biết nghỉ tới lúc nà.

Lâm Hiểu Di nói.

- Móa, tại sao lại không nói gì cho ta biết.

Tàn Thiên thăm nghĩ, rồi lập tức lấy điện thoại ra gọi cho nàng thì tắt máy.

- ĐKM, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Tàn Thiên nghĩ, mơ hồ có cảm giác không đúng.

- Hiểu Di, em biết Thi Vũ nhà ở đâu không.

- Trong hồ sơ học sinh có, em để ở phòng làm việc, em đưa anh đi lấy.

Lâm Hiểu Di nhìn ra Tàn Thiên lo lắng nói, lập tức xoay người trở về phòng làm việc lấy hồ sơ, Tàn Thiên vội vàng chạy theo. Hai người vào phòng làm việc mở máy tính ra, rất nhanh tìm được địa chỉ nhà Hàn Thi Vũ, Tàn Thiên nhìn qua địa chỉ rồi lưu vào điện thoại.

- Anh đi trước, Hiểu Di.

Tàn Thiên ôm nàng rồi chạy ra ngoài. Ra khỏi phòng làm việc, Tàn Thiên trực tiếp hướng cổng đi ra, nhưng không nghĩ tới lại có người chặn ngang đường, dĩ nhiên lại là mấy tên lùn Nhật Bản.

- Con lợn, người đứng lại cho ta, hôm nay ngươi nhất định phải chết.

Tên tiểu tử bị Tàn Thiên tụt quần lớn lối chỉ vào Tàn Thiên nói, đằng sau còn có mấy người mang võ sĩ đao, hai tay chấp trước ngực kiêu ngạo nhìn Tàn Thiên.

- Tao không rảnh chơi với mấy thằng ngu dốt chúng mày, cút ra không bị đánh đòn bảo tại số.

Tàn Thiên lạnh lùng nói, hần đang vội xem Hàn Thi Vũ có chuyện gì xảy ra, nếu không cũng rất sẵn lòng ở lại làm nhục mấy tên này.

- Hừ! Con Nọn, võ sĩ Nhật Bản muốn hướng ngươi khiêu chiến, có dám hay không, đồ bỏ đi.

- Cái ĐM chúng mày, cút ngay cho ông.

Tàn Thiên phẫn nộ quát, trực tiếp giơ tay lên tát vào mặt tên lùn Nhật Bản.

- "Bốp"

- Aa!

Một tiếng vang mạnh cùng một tiếng kêu thảm đồng thời phát ra, trong nháy mắt tên lùn bị Tàn Thiên cho một tát ngã lăn ra đất, răng đi đằng răng môi đi đằng môi, mấy tên cầm võ sĩ đao đằng sau thấy thế liền tiến lên vây Tàn Thiên lại.

- Thế nào, lũ các ngươi cũng muốn ăn đòn, nếu muốn ăn đòn thì ông đây cho chúng mày bò ra khỏi đây.

Tàn Thiên lạnh lùng nói. Thấy người Nhật đông người vây đánh người Hoa, một số người Hoa xem náo nhiệt bắt đầu lớn tiếng ủng hộ Tàn Thiên.

- Đồ con lợn, ta muốn đánh bại ngươi và dẫm nát ngươi dưới lòng bàn chân.

Một người mặc trang phục võ sĩ dùng tiếng Trung Quốc không thành thực hướng Tàn Thiên nói, rồi lao thẳng tới, mấy người ở bên cạnh cũng lao đến.

- Muốn chết!

- "Bốp!"

Nháy mắt người Nhật Bản trực tiếp bay ra ngoài kêu thảm thiết, xương mũi cũng bị nện gãy.

Một kích trúng đích, Tàn Thiên cũng không dừng lại tiếp tục hướng một người khác, hung hăng cho hắn một quyền bay ra ngoài, rất nhanh mấy tên Nhật Bản cùng chung hậu quả, nằm đất kêu thảm thiết.

- Con mẹ chúng mày, nếu không phải bố mày không có thời gian thì chúng mày không phải chỉ đơn giản như thế này.

Tần Thiên lạnh lùng nói với mấy tên lùn Nhật Bản đang nằm trên mặt đất rồi xoay người rời đi, phía sau truyền đến tiếng vỗ tay, trầm trầm khen ngợi. Sau khi ra ngoài trường học, hắn liền bắt xe hướng nhà Hàn Thi Vũ đi tới. Rất nhanh, Tần Thiên đến trước cửa biệt thự số 88 của Thi Vũ, cửa đóng chặt, thấy Tần Thiên đi tới hai vệ sĩ ở cửa liền lập tức chặn lại.

- Xin chào, xin lỗi đây có phải là nhà Hàn Thi Vũ không, tôi là bạn của Hàn Thi Vũ, mấy đại ca có thể vào bảo cho nàng biết Tần Thiên đến tìm nàng.

Tần Thiên nhìn hai vệ sĩ nói, hai vệ sĩ cũng đánh giá Tần Thiên một chút rồi không nói gì đi vào. Chốc lát một nữ bảo mẫu liền theo vị vệ sĩ kia đi ra.

- Cậu là bạn của Thi Vũ?

Bảo mẫu nhìn Tần Thiên nói. Đọc Truyện Online mới nhất ở TruyenFull.vn

- Đúng vậy.

- Ừm, mau vào, tiểu thư nhốt mình trong phòng mấy hôm, một bước cũng không ra, cậu có thể vào xem có khuyên được tiểu thư không, tiếp tục như thế này sợ sẽ có chuyện.

Bảo mẫu gấp gấp nhìn Tần Thiên nói, kéo Tần Thiên hướng bên trong nhanh chóng đi vào.

- Đã xảy ra chuyện gì...

- Ông chủ và bà chủ ly hôn rồi.

Bảo mẫu nói, rồi mang Tần Thiên tới một cánh cửa rồi ngừng lại.

- Tiểu thư ở bên trong, cậu thử một chút xem có thể hay không làm nàng mở cửa.

- Ly hôn! Khó trách.

Tần Thiên tự nói rồi sau đó gõ cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 174: Phòng tắm

- Thi Vũ, là anh, em mở cửa cho anh.

Tần Thiên vừa gõ cửa vừa nói, lập tức bên trong liền có tiếng bước chân, nhanh chóng hướng bên này đi tới.

- Tần... Tần Thiên, em không muốn gặp anh, anh trở về đi.

Hàn Thi Vũ ở bên trong thấp giọng nói, nghe có vẻ rất ro dự.

- Thi Vũ, có chuyện gì mở cửa rồi nói.

- Tần Thiên, anh đi đi, em không muốn gặp anh.

Hàn Thi Vũ lần nữa cự tuyệt. Tần Thiên mơ hồ cảm nhận được nàng đang khóc, trong lòng liền cảm giác khó chịu.

- Thi Vũ, em mở cửa ra đi, không anh tức giận đấy.

Tần Thiên giả bộ tức giận nói. Nhưng bên trong cũng không có phản ứng, hắn gọi mấy lần đều không được.

- Nha đầu này thật bướng bỉnh.

Tần Thiên không khỏi nhức đầu, suy nghĩ một chút liền xoay người xuống lầu, đi ra ngoài. Nhất thời vẻ mặt của hai vệ sĩ cùng bảo mẫu hiện lên sự thất vọng.

Tần Thiên ra ngoài nhưng không có rời đi, mà ra phía sau tới cửa sổ phòng nàng nhìn lên, thấy cửa sổ không có đóng kín, lại nhìn một chút bên cạnh có một ống nước màu trắng, dùng để làm sạch nước đọng, cách cửa sổ khoảng một thước, khoảng cách này có thể đưa tay đến cửa sổ rồi.

Tần Thiên nhìn một chút rồi theo ống nước hướng phía trên trèo lên, chỉ chốc lát Tần Thiên đã tới bên cạnh cửa sổ, đưa tay ước lượng khoảng cách, thiếu gần một gang tay là có thể chạm vào cửa sổ.

- Mẹ kiếp, thiếu một chút nữa, liều thôi, kiểu gì cũng phải vào.

Tần Thiên lầu bầu chuẩn bị một chút rồi mạnh mẽ hướng cửa sổ lao tới.

"Kịch"

Một tay Tần Thiên liền bám được vào thanh sắt phòng hộ cửa sổ, cả người tung lên đung đưa trên không trung, bàn tay nắm ở thanh sắt siết chặt lại truyền đến cảm giác đau nhức. Hắn hít một hơi thật sâu rồi lấy tay còn lại bám vào thanh sắt ở cửa sổ bò lên, nửa người thò lên trên cửa sổ, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy, bởi vì cửa sổ đã khóa, rèm cửa cũng che lại.

Tần Thiên nhìn một chút rồi bò lên hàng rào cửa sổ thấy mấy thanh sắt phòng hộ cửa sổ cũng làm bằng sắt, Tần Thiên lấy tay dùng hết khí lực lôi kéo.

- "Phanh"

Cây sắt liền bị Tần Thiên kéo ra ngoài, Tần Thiên thì một thân mồ hôi, nếu không phải mấy thanh sắt này là hàn nối, thì hắn cũng không có khả năng kéo gãy.

Kéo gãy một cây, rồi lần lượt tới các cây khác, rất nhanh liền tạo ra một lỗ thủng đủ người ta chui vào. Một lúc sau, Tần Thiên đã chui vào bên trong, hiện ra trước cửa sổ thủy tinh, thở dài nhẹ nhõm.

- Thi Vũ, mau mở cửa sổ, là anh!

Tần Thiên dùng sức gõ cửa sổ hô lớn, trong nháy mắt rèm cửa sổ liền kéo ra, Hàn Thi Vũ cũng hiện lên trước mặt, vẻ mặt tiều tụy vô cùng. Mặt không còn chút huyết sắc, mái tóc tung bay, mặc một thân đồ ngủ, nhìn qua ánh mắt hiện lên vô hạn ưu sầu. Tần Thiên hiện ra phía trước cửa sổ dọa nàng kêu to một tiếng, vội vàng vươn tay ra mở cửa sổ, hắn liền chui vào bên trong.

- Sao lại thế này, Thi Vũ sắc mặt của em tại sao lại biến thành thế này.

Tần Thiên một tay ôm Hàn Thi Vũ một tay vuốt ve khuôn mặt tiều tụy của nàng, trong lòng đau đớn.

- Tần Thiên!

Hàn Thi Vũ ôm chặt Tần Thiên khóc lớn.

- Tốt, nếu muốn khóc hay khóc lớn lên một chút, khóc xong liền kể cho anh biết chuyện gì đang xảy ra.

Một tay Tần Thiên nhẹ nhàng vỗ bờ vai của nàng an ủi, một tay bế nàng lên giường ngồi xuống.

- Tần Thiên... Mẹ em muốn mang em đi sang Mỹ, nhưng em không nỡ xa anh.

Hàn Thi Vũ ôm Tần Thiên vừa khóc vừa nói, dáng vẻ thương tâm, nước mắt không tự chủ được chảy xuống.

- Bố mẹ em ly hôn, tòa phán mẹ nuôi em, mà mẹ muốn em sang Mỹ... Em không muốn đi, Tần Thiên em không muốn đi.

Hàn Thi Vũ khóc ôm Tần Thiên nói.

- Tốt, nếu không muốn đi thì ở lại...

Tần Thiên vội vàng nói.

- Nhưng mẹ em muốn em đi, em không biết làm sao nữa.

- Rất đơn giản, ở lại là được, em là nữ nhân của anh, anh sao có thể để em rời đi được, hơn nữa em cũng đã lớn rồi, có quyền lựa chọn cho bản thân của mình, em muốn ở đâu, làm gì không ai quản được em.

- Nhưng còn mẹ em...

- Yên tâm đi, có anh ở đây không có ai có thể mang em đi, kể cả mẹ em, anh sẽ nói chuyện với mẹ em, đảm bảo cho dù mẹ em muốn đưa em đi, anh cũng đem em trở lại.

Tần Thiên tự tin nhìn Hàn Thi Vũ nói. Bạn đang đọc chuyện tại [Truyện FULL](#)

- Thật sự.

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên hỏi.

- Thật sự, anh đảm bảo!

Tần Thiên cười nói, lo lắng trong lòng Hàn Thi Vũ giảm đi không ít, nhưng vẫn còn một chút.

- Thi Vũ, hình như mấy ngày em không có tắm.

Tần Thiên hít vào vài hơi làm ra vẻ ngửi thấy mùi trên người nàng, sắc mặt Hàn Thi Vũ nhất thời đỏ lên, nàng đúng là ba ngày chưa có tắm, kể từ khi nghe tin bố mẹ ly hôn nàng liền ngây ngốc ở trong phòng, không có đi ra ngoài, cả ngày chỉ có ăn vặt một chút và ngủ, cho nên cả người trở nên tiêu tụy.

- Ba...Ba ngày rồi.

Hàn Thi Vũ lúng túng nói.

- Cái gì, ba ngày rồi... Em sắp thành heo rồi đấy, mau đi tắm đi.

Tần Thiên nhìn nàng nói rồi trực tiếp bế nàng hướng phòng tắm đi vào.

- Anh giúp em tắm rửa.

- A... Không cần!

Hàn Thi Vũ vội vàng nói, sắc mặt đỏ bừng.

- Hắc hắc, đây cũng không phải tại em sao.

Tần Thiên một tay đỡ nàng xuống, một tay cởi y phục của nàng ra. Hàn Thi Vũ nhất thời xấu hổ, muốn đưa tay cản lại, nhưng cũng không được. rất nhanh Tần Thiên liền cởi chiếc quần dài của nàng xuống, dọa Hàn Thi Vũ trực tiếp ngẩn ngơ, nhưng lần này lại thất bại rồi, cả người chỉ còn lại nội y bao bọc.

- Oa...Thi Vũ, vóc người của em thật đẹp.

Tần Thiên si ngốc nhìn Hàn Thi Vũ khiến nàng bối rối lấy tay che kín ngực và cảm địa, nhưng là không biết làm thế lại càng toát ra vẻ hấp dẫn chí mạng.

- Hắc hắc... Thi Vũ, để anh cởi ra cho em xem một chút thể mới công bằng.

Tần Thiên vô sỉ nói, hai tay cũng không nhân rồi trực tiếp đem quần áo và cả quần lót cởi ra, hung hãn đại sát khí cũng ngẩng cao đầu ngó ra ngoài khiến cho Hàn Thi Vũ cực kỳ thẹn thùng, trực tiếp nhắm nghiền mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 175: Mây mưa cuồng nhiệt

Tần Thiên nhìn bộ dạng xấu hổ của Hàn Thi Vũ thì cười gian không dứt. Tuy nhiên trong lúc đấy hắn cũng không nhân rồi, mở vòi nước chỉnh nhiệt độ thích hợp. Xong xuôi, Tần Thiên đưa tay lên định cởi nốt áo lót của nàng.

- Không cần!

Hàn Thi Vũ lập tức cự tuyệt, hai tay ôm ngực, nhưng cũng chỉ vừa đưa lên, bàn tay hắn đã nhanh chóng hướng cảm địa vuốt ve một cái, nhất thời cơ thể Hàn Thi Vũ run lên, tay nàng lập tức buông phía trên mà chuyển xuống phòng hộ phía dưới. Chóp lấy thời cơ, một tay đã đưa lên cởi áo ngực của nàng xuống, nhất thời hai khối tròn xoe, trắng nõn cực kỳ mê người lộ ra ngoài. Tần Thiên trực tiếp đưa tay lên nhẹ nhàng xoa bóp. nguồn TruyenFull.vn

- A... Tần Thiên, không được.

Hàn Thi Vũ vội vàng nói, nhưng Tần Thiên nào có để ý đến nàng, ngược lại còn dụng lực, nhất thời làm cho cơ thể Hàn Thi Vũ kịch liệt lay động, thân thể như chạm vào điện tê tê, run run, khí lực bị rút hết.

Tần Thiên thừa cơ hội, một tay đưa xuống cởi nốt quần lót nàng ra, rồi nhanh chóng ôm cơ thể trắng nõn không mảnh vải che thân của Hàn Thi Vũ vào bồn tắm ngồi xuống, chỉnh tư thế để cả hai người đều ngâm trong nước.

- Thi Vũ, để anh giúp em tắm.

Tần Thiên vuốt ve khuôn mặt Hàn Thi Vũ nhẹ nhàng nói.

- Không... không được, để em tự tắm.

Cả hai người đều không một mảnh vải che thân, điều này làm nàng cực kỳ khấn trương.

- Anh giúp em tắm rửa sạch sẽ.

Tần Thiên si ngốc nói, hai tay đặt ở bộ ngực lớn của nàng ra sức vuốt ve làm cho Hàn Thi Vũ rên rỉ không ngớt.

- Thi Vũ, thoải mái không?

Tần Thiên nhìn khuôn mặt đỏ ửng Hàn Thi Vũ nói.

- Thoải... thoải mái.

- Vậy em có muốn hay không?

- Em... em..

Hàn Thi Vũ xấu hổ không biết trả lời, Tần Thiên thấy nàng bộ dáng cực kỳ mê người, độ mạnh yếu trên tay cũng gia tăng một chút, nhất thời làm Hàn Thi Vũ lớn tiếng rên lên.

Tần Thiên nhìn bộ dạng nàng như thế liền bế lên, đặt nàng ngồi ở bồn cầu bên cạnh dựa vách tường, hai tay ôm lấy hai khối cầu lớn của nàng, hé miệng ngậm hạt nho đỏ bắt đầu ăn.

- A... A...

Hàn Thi Vũ rên rỉ không thôi, thân thể kịch liệt run rẩy, khu vực cảm liên tục phun nước, trước ngực cũng ửng hồng, vừa thoải mái vừa khó chịu.

- Thi Vũ, rất thoải mái đúng không, có thích hay không?

Tần Thiên dừng lại nhìn Hàn Thi Vũ hỏi, dùng đầu ngón tay đẩy đẩy hạt nho nhất thời làm cho Hàn Thi Vũ thờ ơ gấp.

- Tho.. Thoải mái.

Hàn Thi Vũ thẹn thùng nói.

- Có muốn anh dùng sức một chút không.

- Muốn...

Hàn Thi Vũ nhắm mắt lại nói. Tần Thiên nghe vậy liền hé miệng một lần nữa ngậm vào hạt nho nhắm nháp. Hàm răng thỉnh thoảng cắn mấy cái, tay kia ra sức xoa bóp bên còn lại của nàng, làm cho Hàn Thi Vũ lớn tiếng rên rỉ, hai tay ôm chặt đầu Tần Thiên.

Tần Thiên ngậm hết trái nho trái lại đổi trái nho phải làm cho địa phương cảm của Hàn Thi Vũ nước chảy như suối, lại ngứa ngứa khó chịu, giống như có con kiến nhỏ đang chạy loạn vậy.

- Tần... Tần Thiên, anh có thể tiến vào hay không!

Hàn Thi Vũ không nhịn được mở mắt ra nhìn Tần Thiên nói, khu cảm địa thật sự ngứa, nhưng nàng không dám cho tay xuống sợ Tần Thiên bảo mình dâm dăng.

- Được, chờ anh.

Tần Thiên cúi đầu xuống nhẹ nhàng tách hai bắp đùi của nàng ra, liền nhìn thấy địa phương thần bí phong quang vô hạn.

- Không được nhìn, không được nhìn. (biên: giờ nào rồi còn kô nhìn)

Hàn Thi Vũ vội vàng nói, hai tay ngăn cản nhưng lại bị Tần Thiên bắt được.

- Xinh đẹp như vậy tại sao lại không nhìn chứ.

Tần Thiên cười dâm dăng nói, đem Hàn Thi Vũ hai chân tách hẳn ra. Lập tức từng chi tiết ở địa phương thần bí kia đều lộ ra, lông mu đen nhánh, rậm rạp, hai mảnh tiểu thịt che lấy huyết động phần hồng, nhìn cực kỳ giống một cái miệng nhỏ.

Tần Thiên vươn ngón tay ra vuốt ve dọc theo khe hở phía trước, nhất thời làm cho Hàn Thi Vũ rên lên nước trong huyết động liền phun ra ngoài. Tần Thiên cực kỳ kích động không nhịn được dùng ngón tay chà xát vài lần, làm cho huyết động trào ra càng nhiều nước, cả người Hàn Thi Vũ cũng không

ngừng run rẩy. Tần Thiên vừa thấy liền đem miệng hướng tới tiểu đầu ngâm chặt.

- A!

Hàn Thi Vũ nhất thời rên lớn, thân thể kịch liệt run rẩy, nước trong huyết động cũng mãnh liệt trào ra.

- Tần Thiên, anh mau đi vào, em... em không chịu được nữa.

Hàn Thi Vũ giờ phút này cũng không quan tâm nhiều nữa, chỉ hy vọng Tần Thiên sớm đi vào, bên dưới thật quá ngứa rồi.

Tần Thiên cũng sớm không nhịn được, đặt sát khí cũng cứng như thép rồi, lập tức đứng lên, một tay bế Hàn Thi Vũ đi tới bồn rửa tay, để nàng chống hai tay ở trên đó, hướng móng về phía mình, lấy tay tách đùi nàng lộ ra cái khe hở không ngừng chảy nước kia.

Tần Thiên cầm đại sát khí của mình ở cửa huyết động cọ xát mấy cái rồi mới dần tiến vào bên trong.

- A!

Hàn Thi Vũ rên lên một tiếng vẻ mặt ửng hồng, mê say. Tần Thiên đặt hai tay ở eo nàng, phía dưới cũng bắt đầu hoạt động càng lúc càng nhanh, phát ra âm thanh "bành bành". Hàn Thi Vũ cũng rên rỉ như có tiết tấu vang lên, nàng cũng tận lực không chế địa phương của mình nỗ lực nghênh đón Tần Thiên đang đánh sâu vào.

Tần Thiên vừa đánh sâu vào bên trong huyết động, hai tay từ eo cũng bắt lấy bộ ngực lớn dùng sức xoa bóp. Dưới tình huống trên dưới đồng thời bị công kích khiến cho Hàn Thi Vũ càng lớn tiếng rên rỉ, cũng may ở đây cách tâm tốt, không tất cả mọi người đều nghe được âm thanh của nàng rồi.

Không biết bao lâu, hai người đồng thời phát ra âm thanh cao ngất, kịch liệt run rẩy, song song cùng đạt tới đỉnh. Hàn Thi Vũ trực tiếp gục trên bồn rửa tay, cái cảm giác lên đỉnh làm nàng thoải mái muốn ngất đi thôi, thật sự kỳ diệu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176: Mẹ của Hàn Thi Vũ

Hai người xxx xong liền tắm rửa từ phòng tắm đi ra ngoài. Hàn Thi Vũ sắc mặt cũng tốt lên rất nhiều, lộ ra vẻ hồng nhuận, thoát nhìn không có tiêu tụy như trước. (biên: công dụng ghê thật)

- Tần Thiên, em đói bụng, chúng ta đi ăn cơm nhé.

Hàn Thi Vũ nói, mấy ngày không ăn cái gì ra hồn, cộng thêm lúc này mây mưa lâu như vậy, hiện tại cũng đã là buổi trưa liền muốn đi ăn cơm.

- Được, em thay quần áo đi. nguồn TruyenFull.vn

Tần Thiên đưa tay sờ cái mũi nhỏ của nàng. Hàn Thi Vũ gạt đầu liền tìm mấy bộ y phục chuẩn bị đi thay, lúc này tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

- Tiểu thư, phu nhân gọi điện thoại nói muốn tiểu thư cùng đi ăn cơm, tiểu thư có đi hay không đi.

Lúc này âm thanh của bảo mẫu bên ngoài vang lên, Hàn Thi Vũ trong tay quần áo cũng rơi xuống, lộ ra vẻ mặt kinh hoàng.

- Không sao đâu, có anh ở đây, cũng đúng lúc chúng ta nên ngồi nói chuyện với mẹ em một chút.

Tần Thiên cười nói, đưa tay ôm lấy Hàn Thi Vũ làm cho nàng bớt khẩn trương.

- Tốt, bảo với mẹ, con sẽ đi..

Hàn Thi Vũ hồi đáp.

- Vậy thì tốt quá, tôi lập tức đi báo cho phu nhân.

Phía ngoài bảo mẫu vui mừng nói, không nghĩ tới Hàn Thi Vũ đáp ứng, làm cho nàng cực kỳ ngạc nhiên.

- Ủ, Tần Thiên, em đi thay quần áo, nói trước anh phải quay đầu chỗ khác, cấm được nhìn lên đấy.

- Được rồi chúng ta đi thôi.

Hàn Thi Vũ hướng về phía gương chỉnh sửa đầu tóc lại một chút sau đó liền ôm tay Tần Thiên đi ra ngoài.

Vị bảo mẫu đang chuẩn bị hướng lên lầu thì phát hiện Hàn Thi Vũ đang ôm cánh tay Tần Thiên từ bên trong đi ra nhất thời trợn mắt, Tần Thiên đi vào bằng cách nào? Hơn nữa nhìn bộ dạng hai người hình như là tình lữ.

- Mẹ Liễu (Tên họ bảo mẫu), mẹ cho người đem cửa sổ phòng con sửa lại, còn nữa, mẹ con hẹn ăn cơm ở chỗ nào?

Hàn Thi Vũ thấy bảo mẫu nhìn chằm chằm vào cánh tay đang ôm Tần Thiên nhất thời đỏ mặt, định buông ra nhưng lại bị Tần Thiên giữ chặt.

- A... ta sẽ cho người lên sửa, còn địa điểm, phu nhân nói ở khách sạn Lệ Đô phòng 302 chờ con.

Mẹ Liễu cũng hồi phục tinh thần nhìn Hàn Thi Vũ nói.

- Vậy chúng con ra ngoài trước.

Hàn Thi Vũ nói rồi kéo Tần Thiên ra ngoài, đi tới nhà xe lái chiếc Ferrari của nàng chở Tần Thiên rời đi.

Vị giữ cửa an ninh kia vừa nhìn nhất thời trợn tròn mắt, con người cũng lòi ra, tiểu tử nghèo kia thế nào lại cùng lên xe với tiểu thư đi ra ngoài?

...

Rất nhanh, hai người đã đến khách sạn Lệ Đô. Sau khi hướng khách sạn đi vào, liền tới phòng 302. Hàn Thi Vũ lập tức gõ cửa, một vệ sỹ hiện ra trước mặt hai người, thấy Hàn Thi Vũ thì lập tức tránh ra nhường đường cho hai người đi vào phòng.

Vào trong, Tần Thiên liền thấy ngồi đối diện bàn ăn có một người phụ nữ trung niên, quần áo hàng hiệu, phong vận mười phần, chính là Mẹ của Hàn Thi Vũ, phía sau nàng còn có bốn vệ sỹ, mỗi người thể chất đều cường tráng vô cùng, hơn nữa đều là người ngoại quốc.

- Tiểu Vũ, con...

Mẹ của Hàn Thi Vũ thấy nàng lập tức liền cao hứng kêu lên, nhưng thấy Tần Thiên bên cạnh thì âm thanh liền đình chỉ. Nhất là lại nhìn thấy Hàn Thi Vũ ôm cánh tay của Tần Thiên, sắc mặt liền lạnh xuống, đôi mắt gắt gao nhìn Tần Thiên, nháy mắt đã quét qua trên dưới mười mấy lần.

- Tiểu Vũ, tiểu tử này là ai?

Mẹ của Hàn Thi Vũ chỉ vào Tần Thiên hỏi, giọng có chút lạnh lùng.

- Anh ấy là... là...

Hàn Thi Vũ thấy mẹ mình lạnh lùng như vậy, nhất thời khẩn trương ôm chặt lấy tay Tần Thiên không nói ra lời.

- Chào cô, cháu là bạn trai của Thi Vũ, cháu tên Tần Thiên.

Tần Thiên lễ phép cười nói.

- Bạn trai, Tiểu Vũ con bao giờ có bạn trai vậy, làm sao ta không biết.

Mẹ của Hàn Thi Vũ lạnh lùng nhìn con gái, lập tức vòng qua cái bàn đi tới, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm nàng.

- Mẹ... Con không muốn đi cùng mẹ sang nước ngoài.

Hàn Thi Vũ khẩn trương nói, cũng không trả lời nàng mà trực tiếp mang suy nghĩ của mình nói ra.

- Hừ! Con nói không muốn đi cùng ta, tại sao?

Mẹ của Hàn Thi Vũ giận dữ nói.

- Con... Con nghĩ... Con sẽ cùng với Tần Thiên ở chung một chỗ, con sẽ không đi Mỹ, con không muốn rời xa Tần Thiên.

Hàn Thi Vũ đứng khì nổi dậy, lớn tiếng nói.

- Cái gì! Con lại vì tiểu tử này, một tiểu tử nghèo mà vứt bỏ ta... người là đồ bất hiếu.

Mẹ của Hàn Thi Vũ giận giữ nói, một cái tát trực tiếp hướng Hàn Thi Vũ đi qua. Tần Thiên nhanh mắt liền đưa tay đỡ được làm cho nàng không cách nào tiến thêm nữa.

- Cô à, cô chớ nên nhìn mặt mà bắt hình dong, mặc dù cháu chưa tính là cái gì nhưng không có nghĩa cháu là người nghèo.

Tần Thiên nhìn mẹ của Hàn Thi Vũ cười nói. đem tay nàng buông ra, kéo Hàn Thi Vũ về phía sau mình che chở.

- Hừ! Cậu thì có được bao nhiêu tiền, cho dù cậu có tiền thì như bất quá cũng là nhà giàu mới nổi, con gái ta sao có thể ở chung với loại người hạ lưu như vậy, cút ngay đừng ép ta động thủ.

Mẹ của Hàn Thi Vũ lạnh lùng nhìn Tần Thiên nói trong mắt tràn đầy thần sắc khinh bỉ.

- Mẹ sao mẹ lại nói thế, Tần Thiên là người con yêu, con không cần biết anh ấy thân thế, địa vị như thế nào.

Tần Thi Vũ bắt mồm nói.

- Hừ! Con không cần, nhưng ta quan tâm, con cùng hấn sinh hoạt một chỗ thì sẽ không có kết quả gì tốt, Thi Vũ sang đây với mẹ, cùng mẹ đi Mỹ.

Mẹ của Hàn Thi Vũ nhìn nàng tức giận nói, muốn đưa tay tới bắt Hàn Thi Vũ, nhưng là nàng núp sau lưng Tần Thiên nên nàng không bắt được.

- Mẹ, con sẽ không theo mẹ sang Mỹ, con đã trưởng thành, con có quyền quyết định cuộc sống của mình.

- Cô à, mặc dù địa vị xã hội, bản thân chưa được thành tựu gì, nhưng xin cô tin tưởng, Thi Vũ đi theo cháu nhất định sẽ được hạnh phúc.

Tần Thiên chân thật nhìn mẹ của Hàn Thi vũ nói.

- Hừ! Hạnh phúc, hạnh phúc của Thi Vũ người không cho nàng được, lập tức cút khỏi mắt ta, con gái của ta không thể cùng loại người như người ở chung một chỗ.

Mẹ của Hàn Thi Vũ chỉ vào mặt Tần Thiên quát lên.

- Cô à, mong cô tôn trọng người khác.

Tần Thiên lạnh lùng nhìn nàng nói, mới vừa rồi làm nhục hấn, hấn cũng không so đo, không nghĩ tới cư nhiên còn chửi tiếp, làm cho hấn cực kỳ không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 177: Tần Thiên cường thế

- Hừ! Tôn trọng cái loại người như cậu sao? Tổng thằng này đi chỗ khác!

Mẹ của Hàn Thi Vũ chỉ vào Tần Thiên rồi ra lệnh cho vệ sĩ của mình.

- Không nên!

Hàn Thi Vũ vội vàng nói, nhưng mấy tên vệ sĩ đã xông xộc lao đến. Nàng lúc này rất áy náy, vừa mới nói không nên là lo cho tính mạng mấy tay vệ sĩ chứ không phải là Tần Thiên.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Hàn Thi Vũ, một tiếng hét thảm thiết vang lên.

Tần Thiên nhìn một tên vệ sĩ lao đến liền tung ra một cước hung mãnh đập thẳng vào người hấn. Tên này còn chưa nhìn rõ Tần Thiên ra chiều như thế nào thì đã bị đá bay ra sau như trái banh. Hấn bay rất đẹp mắt, cho đến khi đập người vào bức tường phía sau cái rầm mới dừng lại được.

- Fuck your mother!

Tên kia bị đá bay nhất thời tức điên người chửi ầm lên. Hấn chính là quân nhân đã giải ngũ của Thủy quân lục chiến Hoa Kỳ, một đội quân danh xưng mạnh nhất toàn cầu, không nghĩ đến lại bị một thằng cháu Á nhỏ con một phát đá bay, nhục hơn nữa là còn chẳng thấy được đối thủ ra chiều như thế nào, hoàn toàn không kịp phản ứng. Hấn lồm cồm bò dậy, một lần nữa lao đến Tần Thiên.

Tần Thiên đang tràn đầy tức giận, bị bà già của Hàn Thi Vũ hạ nhục đang không có chỗ xả giận, bây giờ thì tốt rồi, có kẻ không biết sống chết xông lên lần nữa, còn chửi cả mẹ của hấn nữa thì làm sao hấn nhẹ tay được. Lần này, Tần Thiên dùng tốc độ khủng khiếp vọt đến trước mặt tên vệ sĩ kia, một tay nắm lấy cổ áo của hấn, một quả đấm trời giáng từ tay còn lại tống thẳng vào mặt tên kia.

- Rầm! Rầm! Rầm!

Ba quyền xuất ra liên tục. Ba quyền khủng khiếp đem xương mũi của tên kia đập nát báy, làm mặt mũi hấn be bét máu thê thảm, nhưng vẫn còn chưa kết thúc. Tần Thiên kéo gập người tên kia xuống rồi tung đầu gối hấn hung hăng nện thẳng vào ngực, làm liên tục vài chục cái cho đến khi tên kia nhũn cả

người không còn sức phản kháng hẳn mới thả tay ra. Nếu không nể mặt Hàn Thi Vũ thì chỉ bằng cái câu tên kia thăm hỏi mẹ hẳn thì Tần Thiên đã đánh nát tử chí, cho hẳn cả đời tàn tật.

- Hừ! phé vật, dám đi tìm chết!

Tần Thiên nhìn tên Mỹ quốc nằm dài trên đất kinh thường buông xuống một câu lạnh lùng.

Ngoại trừ Hàn Thi Vũ ra thì mấy người khác đều tròn mắt kinh ngạc, nhất là mẹ của nàng, ít nhiều thì tên kia cũng là quân nhân đặc chủng sống sót trong chiến trường IRAQ đi ra, cư nhiên lại bị Tần Thiên giải quyết trong vòng ba nốt nhạc, thật là quá sức chịu đựng của mọi người rồi.

Mấy tên vệ sĩ kia nhìn thấy đồng nghiệp của mình bị Tần Thiên đánh cho như người, nằm một đống dưới đất không biết sống chết thì nhất thời nổi điên, bốn tên không hề do dự cùng lao đến đòi xử lý Tần Thiên.

- Muốn chết!

Tần Thiên nhìn mấy tên đang lao đến kinh thường. Hẳn hết lên rồi vọt đến trước mặt một tên, một cái tát hung hăng quạt thẳng vào mặt tên này.

- Bốp!

Một tiếng giòn tan vang lên, người vệ sĩ này bị Tần Thiên tát cho một cái liên tiếp lui về phía sau. Nhưng cũng may hẳn không có ngã xuống, dù sao cũng là lính đặc nhiệm rất nhanh hẳn lấy lại tinh táo, hét lên một cái rồi lại lao lên phía trước. Phối hợp với hẳn, một tên cũng ở phía sau đánh tới. Bọn đang xem truyện được sao chép tại: TruyenFull.vn chấm c.o.m

Tần Thiên thấy hai tên chỉ muốn nuốt sống chính mình cũng chỉ cười lạnh, đột ngột hẳn lách người qua một bên nhưng hai tay lại chính xác bắt được nắm đấm của cả hai tên vệ sĩ đang vung tới, hung hăng kéo cả hai về phía trước.

- Àm àm!

- Á!

- Á!

Hai tiếng kêu thảm thiết cơ hồ vang lên cùng lúc. Hai vị vệ sĩ kia cùng đập mặt vào nhau, hai cái trán tiếp xúc một cái trời giáng, sau đó sung vù lên. Cả hai người một trận choáng váng ngã ra đất.

- Fuck your mother!

Một tên vệ sĩ không lồ cao cỡ một mét chín, lấy ra thanh đao găm quân dụng lao đến bên Tần Thiên, ý đồ hiển nhiên là muốn băm nát thẳng châu Á nhỏ con kia.

- Tần Thiên cẩn thận!

Hàn Thi Vũ kinh sợ hét lên.

- Dám chửi mẹ của tao thì tao chửi tám đời tổ tông nhà mày. À, nhân tiện tao cũng phé luôn mày đi.

Tần Thiên cả giận nhìn cái tên đang vung đao lao đến, cả người hẳn bắn về phía trước như một viên đạn, một cước đẹp mắt và nhanh đến cực điểm nhằm thẳng vào ngực tên kia, đem tên vệ sĩ bay người đập thẳng vào cạnh bàn ăn phía sau, trong nháy mắt thức ăn trên bàn văng tung tóe khắp nơi.

Tần Thiên cũng ngã xuống đất nhưng ngay lập tức bật người dậy, phóng thẳng đến bên cạnh cái tên mới bị đánh bay. Thanh đao găm quân dụng lúc này đã bị Tần Thiên nắm trong tay, không hề do dự hẳn cầm thẳng đao găm vào bắp đùi tên kia rồi thuận tay xoáy ngang con dao.

Nháy mắt hơn hai mươi vết thương sâu cỡ mười phân xuất hiện trên đùi tên vệ sĩ. Một luồng máu tươi mãnh liệt phun trào từ bắp đùi bị đâm đến nát bét của tên kia, cảnh tượng cực kỳ ghê người.

Nhưng tất cả mọi người cũng trăm lần không ngờ Tần Thiên cũng chưa dừng lại, con dao găm trong tay hẳn nhoáng một cái đã cắt toạc miệng của tên vệ sĩ kia, làm cho miệng tên kia ngoác ra như một con cá sấu (DG: giống Joker trong Batman ấy). Máu tươi chảy ra đầy miệng tên kia, hẳn đau đớn gào thét thảm thiết nhưng càng gào thì càng đau, vết rách càng mở rộng. (DG: thẳng Tần Thiên này làm như vậy ta thật ghét. Mối chửi nhau đmm một tiếng mà đã đòi xử người ta thành bộ dạng như vậy thì thật khôn nạn-mother fucker China tự kỉ) (Biên: thẳng tác giả tự kỷ vk)

Tên vệ sĩ cuối cùng thấy thủ đoạn Tần Thiên như vậy liền giận dữ, trực tiếp rút súng trong người ra nhằm thẳng hẳn bóp cò.

- Bang! Bang!

Hai tiếng súng liên tục vang lên. Hàn Thi Vũ cùng mẹ của nàng cũng sợ xanh mặt, không nghĩ đến cái tên kia lại dám nổ súng. Tần Thiên kia xác định là chết không thể nghi ngờ rồi. Mọi người cùng nhìn về phía Tần Thiên, nhưng thật bất ngờ lại không thấy hẳn ở đâu, khác xa dự đoán là hẳn sẽ chết gục bên bàn. Nháy mắt biến mất, tên vệ sĩ kia cũng bị dọa cho ngây người.

Nhưng ngay lập tức, Tàn Thiên đã xuất hiện trước mặt tên vệ sĩ. Cầm trong tay con dao găm còn đang nhỏ máu tí tách, Tàn Thiên cười lạnh nhìn về mặt ngực trệ của tên vệ sĩ. Trong nháy mắt lúc này, Tàn Thiên đã sử dụng cả thuật ẩn hình cùng thuật di, biến mất tại chỗ. Cũng nhờ BaBaCa nhắc nhở có nguy hiểm phía sau nên Tàn Thiên mới kịp phản ứng, nếu không lúc này hắn cũng bán mạng rồi.

- What the fuck are you?

Tên vệ sĩ giật mình nhìn Tàn Thiên thốt lên. Tên này có thể tránh được đạn lại còn chớp mắt xuất hiện trước mặt hắn, thật đáng sợ.

- What cái con mẹ mày!

Tàn Thiên lạnh lùng nói, con dao găm quân dụng trong tay hắn khẽ vung lên một cái, nhẹ nhàng như thái rau, cánh tay cầm súng của tên vệ sĩ đã bị hắn chặt rơi xuống đất. Tên vệ sĩ còn chưa kịp phản ứng, Tàn Thiên đã một lần nữa huy động dao găm đâm thẳng vào đầu gối hắn, mũi dao tinh tế đi vào trong khớp xương đầu gối rồi mạnh mẽ xoáy tung, đem toàn bộ các dây chằng mạch máu cắt nát, lại một vòi máu khủng khiếp phun ra thành dòng.

- A!

Con hàng này giờ đây mới tỉnh lại, hét thảm một tiếng rồi nằm vật xuống mặt đất giãy giụa lẫn lộn trong vũng máu. Bộ dạng hắn lúc này vô cùng kinh dị và thê thảm, hù cho mẹ con Hàn Thi Vũ bên cạnh sợ đến trắng bệch mặt mũi. Nhìn mấy tên vệ sĩ lẫn lộn máu me trên mặt đất rồi nhìn Tàn Thiên cầm dao còn đang nhỏ máu tí tách, trông Tàn Thiên lúc này chẳng khác nào ác quỷ.

- A di. Cháu xin lỗi, Thi Vũ là của cháu, không ai được mang cô ấy đi đâu hết. Cháu hứa sẽ mang lại hạnh phúc cho cô ấy.

Tàn Thiên đi đến trước mặt mẹ của Hàn Thi Vũ nhìn bà ta lạnh lùng nói. Một tay hắn ném con dao găm xuống đất sau đó nắm lấy tay Hàn Thi Vũ mang cô nàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Trúng kế

- Tàn Thiên, để em chạy vào xem mẹ một chút.

Đi ra ngoài nhà hàng rồi, Hàn Thi Vũ đột nhiên dừng lại, nàng lúc này rất lo lắng cho mẹ mình. Mới vừa rồi Tàn Thiên đem toàn bộ đám vệ sĩ đánh gục, dọa cho mẹ nàng sợ đến trắng bệch mặt mũi, ngã phệt ra nền nhà. Hàn Thi Vũ rất lo lắng có thể xảy ra chuyện gì đó.

- Ủ. Em cứ đi đi. Anh chờ ngoài này.

Tàn Thiên nhìn nàng nói. Hàn Thi Vũ gật đầu rồi xoay người quay vào bên trong nhà hàng. Tàn Thiên thì kiếm một chỗ trong hành lang ngồi chờ. Hắn chọn một cái ghế salon gần đó ngồi xuống, chờ Hàn Thi Vũ đi ra ngoài.

Đúng lúc này, một cô gái chừng hai mươi tuổi ở trong nhà hàng đi ra, trên tay cầm túi xách LV, hướng về phía ngoài cửa.

- Xoạt!

Đột nhiên có một bóng người phía sau lưng cô gái lao ra, một phát mạnh mẽ giật bay cái túi trên tay cô nàng rồi phóng thẳng ra phía ngoài chạy mất.

Cô gái sững người một cái rồi hét lên chói tai.

- Á! Cướp! Cướp!

Bảo vệ gác cửa nghe vậy lập tức đứng ra chặn lấy tên giật đồ nhưng trong nháy mắt không biết từ nơi nào tên này lấy ra một con dao bén ngọt, hướng về phía nhân viên an ninh đâm một phát. Một dao liền đem nhân viên an ninh kia đo ván trên mặt đất. Còn một người khác thì bị tên giật đồ xoay người đá cho một cái rồi cũng đâm bồi một nhát vào bụng. Nháy mắt hạ đo ván hai người rồi tiếp tục đào tẩu. Mọi người xung quanh thấy hắn khủng khiếp như vậy còn ai dám ngăn cản nữa nên mặc kệ hắn chạy đi.

- Tiền sinh, xin anh hãy giúp tôi. Trong túi kia là tiền chữa bệnh của mẹ tôi!

Cô gái nhìn hai nhân viên nằm đo ván trên mặt đất rồi đột nhiên quay đầu về phía Tàn Thiên van xin sự giúp đỡ.

Tàn Thiên đã chuẩn bị xuất thủ rồi, nghe cô gái vừa nói hắn không hề do dự lập tức hướng đến tên cướp vọt tới.

- Đứng lại! (DG: câu nói thừa nhất trong lịch sử)

Tần Thiên hét lên, cả người mạnh mẽ bắn đi như một mũi tên hướng về phía tên cướp. Chỉ mấy nhịp hô hấp Tần Thiên đã đuổi đến sát sau lưng tên kia.

Tên kia thấy Tần Thiên lao đến nhanh như vậy sắc mặt nhất thời đại biến, ngay lập tức chui tọt vào một ngõ nhỏ ven đường. Trong ngõ nhỏ nhiều người và chướng ngại vật, rất dễ dàng cắt đuôi và ản núp.

Tần Thiên nhìn thấy vậy lại gia tốc vọt đến, bất quá trong ngõ này nhiều người quá, làm tốc độ của hắn giảm rất nhiều nhưng cũng may tên cướp giật cũng bị chậm lại không ít cho nên Tần Thiên và tên kia vẫn duy trì được khoảng cách.

Tên cướp giật đang chạy cũng quay lưng lại nhìn Tần Thiên, đưa tay ngoắc ngoắc ra bộ khiêu khích. Trong nháy mắt hắn lại chạy vào một con hẻm nhỏ khác, lần này hắn đã thoát khỏi tầm mắt gắt gao của Tần Thiên.

Tần Thiên không suy nghĩ nhiều, lại đề thăng tốc độ.

- Vèo!

- Vèo! Bạn đang xem truyện được sao chép tại: TruyenFull.vn chấm c.o.m

Canh sao đúng lúc Tần Thiên chạy vào trong con hẻm nhỏ, hai thanh katana (kiếm Nhật) sáng lóa chém thẳng về phía Tần Thiên. Một thanh nhắm thẳng vào đầu, còn thanh kia nhắm phía bắp chân Tần Thiên mà chém đến. Tốc độ hai thanh cực kỳ nhanh, chớp mắt đã muốn cắt vào người hắn.

- Chủ nhân cẩn thận! Người có dị năng, mau phát động thuần di!

BaBaCa hét lớn. Tần Thiên không hề phát hiện ra người dị năng đang tập kích hắn.

Tần Thiên vừa nhìn thấy hai người áp sát hắn, trước tiên hắn phát động thuần di, cả người biến mất cái một giữa không khí trước khi hai lưỡi dao bén ngót chạm mục tiêu. Thuần di vọt lên phía trước giúp Tần Thiên tránh được một kiếp nhưng nó lại làm cho hắn hao phí rất nhiều năng lượng.

- Mau giết hắn!

Đúng lúc này, tên giết tui lại xuất hiện. Hắn chỉ vào Tần Thiên rồi ra lệnh cho hai người kia tấn công, ngôn ngữ hắn sử dụng chính là tiếng Nhật. Hai người kia nhận lệnh nhanh chóng nhào về phía Tần Thiên chém giết. Cả hai đều có tốc độ khủng khiếp, nháy mắt đã lại áp sát Tần Thiên. (DG: ta ghét, cái quái gì xấu cũng Mỹ vs Nhật) (Biên: vì bị đề đầu quá mà)

Tần Thiên chột giết mình, thậm than bất hảo, biết là đã rơi vào ổ mai phục rồi. Bất quá hắn cũng không đứng im chịu chết. Tình huống vừa rồi đã cảnh tỉnh hắn, cho nên lần này hắn vô cùng cẩn thận. Tần Thiên nhìn hai tên cầm katana kia lao đến như điện, nhanh như chớp hắn đảo người nhắm tên giết tui phóng tới.

Tên kia thấy Tần Thiên hành động như vậy liền nở ra nụ cười tà dị khinh thường. Hắn ném cái túi LV trên tay xuống đất sau đó hướng về phía Tần Thiên đánh tới.

- Thịch! Thịch!

Nháy mắt hai người đã hung hăng giao thủ với nhau mười mấy hiệp, sau đó cùng tách ra. Nhất thời không ai chiếm được chỗ tốt trên người đối phương.

- Chủ nhân cẩn thận! Ba kẻ kia đều là những người có dị năng rất mạnh mẽ.

BaBaCa nhắc nhở trong đầu Tần Thiên.

- Ta biết rồi, BaBaCa. Ngươi giúp ta giám thị hai kẻ kia, nếu có uy hiếp lập tức thông báo ngay cho ta.

Tần Thiên nói rồi lập tức lao thẳng đến tên đang đứng đối diện. Một thân tốc độ siêu khủng nháy mắt đã đến trước mặt tên móc túi. Một quyền hung hăng từ Tần Thiên đập thẳng đến mặt tên kia.

- Xoẹt!

Trong chớp mắt, nam tử kia như một ảo ảnh biến mất ngay trước mắt Tần Thiên. Một quyền khủng khiếp của Tần Thiên lại đem đánh vào không khí. Tên kia đột ngột xuất hiện bên phải hắn, tung ra một quyền nhắm thẳng vào huyệt Thái Dương của đối phương.

Một quyền này nếu như trúng mục tiêu thì chắc chắn Tần Thiên sẽ đo ván ngay, bởi vì Tần Thiên cảm giác được một cỗ lực lượng cường đại ẩn chứa trong quả đấm kia.

Lại chớp mắt một cái, Tần Thiên đã biến mất trong tầm mắt tên kia. Ngàn cân treo sợi tóc, chỉ chút xíu nữa là bị đại quyền kia đập trúng mặt. Gió từ quyền đầu thổi xẹt qua mặt Tần Thiên làm cho hắn cảm giác đau như dao cứa.

Tần Thiên thoát khỏi công kích của tên giết tui liền lập tức phản công. Hắn vòn tay lên dùng thế cầm nã thủ chụp được cổ tay tên kia, dòn sức chuẩn bị hành hạ đến chết đối thủ.

- Chủ nhân cẩn thận! Hai người phía sau động thủ rồi!

Âm thanh BaBaCa gấp gáp vang lên.

Tần Thiên vừa nghe, không hề do dự, liền mạnh mẽ đem cánh tay tên kia bẻ mạnh một cái, sau đó hấn xoay người một vòng, đồng thời lúc xoay người thì hấn kéo luôn tên kia đến trước mặt mình rồi dùng thế vật ném thẳng hấn về phía hai tên đang lao đến để ngăn trở. Tần Thiên sau khi ra tay không hề do dự, lập tức bỏ chạy. Những tên này rất có thể là người của tổ chức sát thủ kia đến để tiêu diệt hấn. Ba người kia thực lực so với Tần Thiên không chênh lệch lắm nhưng mà hấn vừa mới giao thủ với đám về sĩ nhà Hàn Thi Vũ một hồi đã tiêu hao khá khá năng lượng, bây giờ mà còn dây dưa với đám này hiển nhiên sẽ chịu thiệt thòi, mà không cẩn thận cũng có thể táng mạng đương trường. Tần Thiên cũng nghĩ luôn đến khả năng không chỉ có ba kẻ kia đến giết hấn.

- Giết!

Tên kia dùng tiếng Nhật hét lên, chỉ vào Tần Thiên nhanh chóng đuổi theo. Tốc độ cả hai cũng không còn nhanh như lúc nãy rượt đuổi nữa, hấn cũng bám sát sau lưng Tần Thiên. Tần Thiên không xúc động mà dùng đến dị năng để chạy trốn nữa vì như vậy sẽ tiêu hao năng lượng bảo mệnh, hết là chết. Tần Thiên hiển nhiên chỉ dùng tốc độ bình thường của cơ thể mà đào thoát.

- Xoẹt!

Vừa lúc Tần Thiên đang chạy đến, lại xuất hiện một bóng người đứng cản đường hấn. một cánh tay quét ngang, chính là muồn tập kích vào mặt hấn.

Tần Thiên nhìn kĩ, thì ra chính là cô gái lúc nãy bị giết đồ. Giờ này khuôn mặt trang nhả kia chỉ tràn ngập sát cơ lạnh lẽo. năm ngón tay kia trang bị bộ móng bén ngọt như dao cạo, hướng thẳng mặt Tần Thiên ác liệt giết tới.

- Đâu mó! Lại cùng một hội.

Tần Thiên tức tối chửi thề một tiếng. Thân thể hấn gấp rút bẻ ngoặt một góc chín mươi độ, lẩn qua một bên. Tránh đòn xong, hấn không hề giảm tốc độ mà cúp đuôi chạy thật nhanh...

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Mê thuật

- Xoẹt!

Cô nàng kia thấy Tần Thiên tránh được đòn tấn công cũng có chút bất ngờ nhưng sau đó trên tay ả xuất hiện một quân bài poker. Ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy quân bài, cổ tay cong lại dụng lực phóng quân bài bay về phía Tần Thiên. Quân bài lao đi với tốc độ kinh khủng, chớp mắt đã bay vượt qua người Tần Thiên mấy mét.

- Phành!

Quân bài đang xoáy tít trong không khí bỗng nhiên nổ tung. Một chùm ánh sáng chói lòa đâm thẳng vào mắt, làm cho Tần Thiên nổ đom đóm. Theo phản xạ tự nhiên Tần Thiên nhắm tịt mắt rồi đưa hai tay che trước mặt.

- Chủ nhân cẩn thận! Có người đánh lên!

BaBaCa lên tiếng nhắc nhở. Tần Thiên vừa nghe thấy vậy lập tức mở mắt ra, điên cuồng lao người về phía trước. Nhưng lúc này hấn đã bị bất ngờ khi mà cô ả kia đã đứng chắn ngay trước mặt, trong tay là một thanh chiến đao đang xé gió chém vào đầu hấn.

- Đệt! Sao lại nhanh như vậy chứ?!

Tần Thiên mắng to rồi nhanh chóng lẩn người né tránh trường đao kia. Nhưng sự việc còn chưa kết thúc khi mà BaBaCa lại tiếp tục nhắc nhở hấn về các mối đe dọa tới từ hướng khác.

Tần Thiên không còn nghĩ ngợi gì nhiều, liền tiếp tục lộn người né tránh. Sau khi lẩn được mấy vòng, hấn nhanh chóng vùng đứng dậy.

- Xoẹt!

Tần Thiên vừa mới đứng lên còn chưa được thẳng người thì cô gái kia lại xuất hiện trước mặt cầm đao chém tới. truyện được lấy tại TruyenFull.vn

- Đệt! Tốc độ gì thế này?!

Tần Thiên hét lớn rồi ngay lập tức ngã về phía sau. Tuy lần này hấn tránh được một đao nhưng lại bị ngã ngửa ra trên mặt đất, đau đớn vô cùng.

- Chủ nhân, người làm gì vậy? Mau đứng lên, nguy hiểm đang đến!

Tần Thiên bị dọa cho kêu to một tiếng, hần hoàn toàn không nhìn thấy ai tiến đến nhưng cảm giác nguy hiểm phía trước mặt truyền đến hoàn toàn không nhầm đi đâu được.

Tần Thiên lại lẩn qua một bên nhằm tránh đạo nguy hiểm kia. Bất người dậy quan sát, chỗ hần mới ngã ngửa lúc này đã truyền đến tiếng kim loại chém vào nền đường. Trên mặt đường nhựa lập tức xuất hiện một vết đao cắt ngọt lịm. Nhưng mà Tần Thiên bị dọa cho lòi mắt vì hần không nhìn thấy người ra chiêu vừa rồi.

Nguy hiểm lại một lần nữa tìm đến Tần Thiên, trước mắt hần mười mấy người cầm đao xuất hiện, điên cuồng chém về phía hần.

- Ôi VCL! Đâu ra lắm người vậy?!

Tần Thiên chửi thề một tiếng rồi lập tức quay lưng bỏ chạy. Nhưng không may cho hần là a đàn bà kia vẫn không buông tha dễ dàng như vậy. Cô nàng lại bất thành linh hiện ra trước mặt hần rồi vung bộ vuốt bén ngọt nhắm thẳng ngực hần mà cào.

- Chết tiệt!

Tần Thiên hét lớn tung ra một cú đấm về phía cô nàng. Hần chắc chắn quả đấm của mình sẽ trực tiếp hạ đo ván nữ nhân này nhưng kết quả thật bất ngờ khi mà đòn kia của Tần Thiên như đánh vào không khí vậy. Tần Thiên nhất thời kinh hãi, cảm giác hoang mang dâng lên trong lòng.

Đang lúc ngẩn người thì một tiếng xé gió vang lên, Tần Thiên chỉ kịp lách người, thanh đao lướt sát người Tần Thiên đem một mảnh áo của hần cắt xuống. Đối mặt cái chết trong gang tấc này làm cho Tần Thiên toát mồ hôi lạnh. Hần vội vàng nhìn lại nhưng vẫn không hề phát hiện ra bất kỳ người nào sau lưng. Lúc này người đi đường vẫn qua lại rất bình thản, giống như là đám người hần không hề tồn tại vậy. Tần Thiên bị hù cho trắng mặt mũi, cảm giác ớn lạnh truyền theo tủy sống làm cho toàn bộ lông tóc trên người hần dựng đứng cả lên.

- BaBaCa đang xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao ta không thấy được bọn chúng? Người có thể thấy không?

Tần Thiên cực kỳ gấp gáp hỏi.

- Chủ nhân, người bị trúng mê thuật của nữ nhân kia rồi! Mê thuật này làm cho người bị ảo giác, che giấu hành tung của bọn chúng để dễ dàng làm thịt người hơn. Ta có thể xác định được vị trí của bọn chúng lúc này, hai tên cầm đao đứng chắn phía trước chuẩn bị xuất thủ, phía sau có một tên bọc hậu. Còn nữ nhân thì triển mê thuật đang đứng góc chín giờ, muốn phá mê thuật thì trước tiên phải giết a kia, lúc đó thì cả bọn sẽ hiện nguyên hình.

BaBaCa vừa dứt lời thì cả ba tên từ trước và sau đã ập lên chém giết Tần Thiên. Hần cảm giác được nguy hiểm, nhanh chóng tránh qua một bên. Nhưng thật bất ngờ, hoàn toàn ngoài dự liệu của Tần Thiên, tên sát thủ phía sau đường như đã bắt bài được hần. Trong lúc Tần Thiên lách người né tránh thì hần ta bỗng xoay người tung một cước quét ngang.

- Bịch bịch!

BaBaCa còn chưa kịp nhắc nhở thì Tần Thiên đã bị trúng một cước vào bụng. Hần chưa kịp phản ứng đã cảm thấy vùng ngực đau buốt rồi cả người bay ra ngoài, nặng nề đập xuống mặt đất.

Nam tử kia thấy Tần Thiên bị ăn một cước trời giáng của mình thì nở một nụ cười tàn nhẫn. Hần cầm thanh chủy thủ nhảy vọt lên, mượn thế thiên long áp đỉnh để đâm thanh chủy thủ xuyên sọ Tần Thiên.

- Chủ nhân cẩn thận! Có người tấn công thẳng vào vùng đầu. Mau lẩn qua một bên!

BaBaCa hét lên. Tần Thiên vừa nghe vậy thì hần bất chấp đau đớn khủng khiếp ở vùng bụng, lẩn luôn mấy vòng qua một bên. Nam tử kia đâm hụt con dao xuống mặt đường, ngay lập tức mặt đường xuất hiện một cái hố sâu hoắm.

- Con mẹ nó chứ! Tao không giết con chó cái kia thì tao làm con nó! BaBaCa, con điểm kia ở chỗ nào?

Tần Thiên phát điên hỏi BaBaCa.

- Chủ nhân, ở phía sau người bảy bước hướng sáu giờ. Xoay người lại giết qua là chính xác!

BaBaCa ngay lập tức trả lời. Tần Thiên nghe xong thì nháy mắt tung một quyền bạo nộ về phía BaBaCa chỉ điểm. Cô gái kia cơ bản không đoán được Tần Thiên sẽ tấn công về hướng này, hơn nữa lại có thể chính xác đến như vậy nên không hề phòng bị. Nháy mắt bộ ngực to tròn đã bị Tần Thiên đập một phát bẹp dúm. (Bạo lực quá)

- Á!

Cô gái kia gào lên một tiếng thảm thiết. Cả người bị đập bắn về phía sau lăn lông lốc trên mặt đất, ngay lập tức mê thuật đang thi triển biến mất. Tần Thiên lúc này đã hoàn toàn thoát khỏi mê thuật, hần đã lại thấy được cảnh vật chân thực xung quanh. Ba kẻ cầm hung khí lăm lăm, một cô gái ôm ngực lăn lộn trên mặt đất nhìn hần với vẻ mặt kinh ngạc nhưng ngay sau đó là một nụ cười tà dị thay thế.

- Khó trách sao ta cảm giác cứ như đánh vào bị bông, thì ra là được ăn đậu hủ miễn phí rồi.

Tần Thiên thăm nghĩ rồi lao về phía cô gái, chuẩn bị bẻ cổ nàng ta.

- Xoẹt!

Cô gái kia lại một lần nữa phóng ra một quân bài hướng về phía Tần Thiên. Tần Thiên rất nhanh tránh qua một bên, ngay sau đó cả người hắn gia tăng tốc độ để trốn chạy. Quân bài kia lúc này vô tình lại giúp cho Tần Thiên một cơ hội vì nó đã phát nổ trước mặt ba tên đang đuổi giết phía sau hắn. Quân bài vừa phát nổ thì cả ba tên cũng bị tóe đom đóm, mắt không thấy được gì nữa làm cô gái kia hồi hận vô cùng.

- Chủ nhân, cơ hội tới rồi! Nhanh tung đòn kết liễu!

BaBaCa hét lớn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: Tiêu diệt sạch!

- Tốt, mẹ bọn mày, dám giết tao, tao cho các ngươi chết không từ tế!

Tần Thiên thăm nghĩ, mạnh mẽ hướng đến mấy tên này đánh tới. Nữ nhân kia thấy thế, vội vàng đứng lên, lần nữa trên tay xuất hiện một lá bài, chuẩn bị phóng đi, nhưng thấy Tần Thiên xông đến gần ba người bên mình, lập tức thu hồi, rồi vọt tới muốn ngăn hắn lại.

Nhưng tốc độ của nàng căn bản là không theo kịp Tần Thiên khi hắn sử dụng dị năng, chưa tới một giây đồng hồ, Tần Thiên đã hiện ra trước mặt ba tên kia, một cước mạnh mẽ đá thẳng vào thẳng nhỏ của kẻ gần nhất.

- "Bốp!"

- Aaa..!

Một thanh âm cực kỳ bi thảm vang lên, trong nháy mắt, Tần Thiên đã phé đi thẳng nhỏ của tên kia, khiến hai mắt hắn trợn trắng nằm bất tỉnh trên mặt đất, kì này chắc toi rồi.

Mà lúc này đây, hai tên còn lại cũng đã khôi phục lại bình thường, bởi vì nữ nhân kia không có kéo dài thi triển mê huyền thuật, cho nên bọn hắn chỉ bị chùng hai mươi giây mà thôi.

Bất quá, bọn hắn cho dù đã nhìn thấy được, cũng quá muộn, bởi vì Tần Thiên đã hiện ra trước mặt. Tên đầu tiên mở mắt ra, đã thấy hai ngón tay sát ngay mắt mình, còn không có kịp phản ứng, hai mắt nhất thời một trận đau nhức, bị Tần Thiên trực tiếp dùng hai ngón cầm vào bên trong, sau đó mạnh mẽ kéo ra ngoài, trực tiếp đem con ngươi tên này móc ra. Tên này trong nháy mắt liền ngã ra mặt đất, máu tươi từ trong hai hốc mắt phun ra hai vòi đầy đất, nhìn thật kinh tâm.

Một chiêu đắc thủ, Tần Thiên hướng tên bên cạnh đang cầm đao chém tới tung một cước ngay giữa bụng, đem cả người hắn đá bay đi.

- "Xíuuu...!"

Lúc này, nữ nhân phía sau cũng đã đánh đến, nhưng Tần Thiên cũng không thèm chú ý, trực tiếp vọt tới tên bị mình đá kia, chiếm lấy thanh đao của hắn, mạnh mẽ xoay người, đem vũ khí trong tay chém ngược về phía nữ nhân.

- A!

Nữ nhân này không nghĩ tới Tần Thiên đột nhiên ra chiêu như vậy, lập tức ngửa người ra sau, tránh được một đao của hắn, nhưng đầu tóc đã bị gọt đứt rất nhiều, rơi xuống đầy đất.

Ngay sau đó, Tần Thiên tiếp tục thế công xoay về hướng tên vừa bị đá đang chuẩn bị muốn đứng lên kia, một đao chuẩn xác ngay giữa trán hắn đâm sâu vào, xuyên qua não đi thẳng ra sau. Nhất thời máu tươi chảy đầy đất, không kịp gầy dựa, chết thật nhẹ nhàng.

- Còn người nữa, cùng chết đi!

Tần Thiên xoay người, hướng về phía cô gái lạnh lùng nói, không nghĩ tới nghênh đón hắn là một loạt quân bài. Hắn không kịp suy nghĩ, lập tức tránh ra, nhưng mấy lá bài trước mặt vẫn nổ tung, ánh sáng đâm vào khiến Tần Thiên không thể mở mắt, bèn vội vàng hỏi BaBaCa nữ nhân kia ở địa phương nào công kích tới.

- Chủ nhân, nữ nhân kia chạy.

- Đm, lại chạy a!

Tần Thiên buồn bực, vốn đang tính thuận tay tiêu diệt ả.

Qua hơn mười giây, Tần Thiên ánh mắt mới khôi phục như cũ, mở mắt ra thì thấy hai cảnh sát cầm súng chỉ vào mình, bên cạnh rất nhiều người đang vây quanh xem, di động, camera các kiểu đang nhiệt tình ghi lại cảnh nóng.

- Bỏ dao trong tay người xuống!

Một người cảnh sát hướng về phía Tần Thiên lớn tiếng quát. Tần Thiên nhìn dao trong tay mình một chút, sau đó ném xuống, rồi đưa tay giờ lên. Hai người cảnh sát kia đi tới chuẩn bị lấy ra còng tay bắt hắn thì nghe được hắn nói:

- Tôi là người của Quân khu Quang Châu, ở chỗ này thi hành nhiệm vụ. Mấy người này đều là tội phạm, bị tôi tiêu diệt, các anh không tin có thể kiểm tra giấy chứng nhận sĩ quan trong túi áo của tôi.

Hai cảnh sát vừa nghe, liền ngưng động tác, nhưng vẫn không có buông lỏng cảnh giác, cho nên một người vẫn cầm súng hướng về phía Tần Thiên, một người khác thì lục loại trong túi quần của hắn, rất nhanh liền lấy được giấy chứng nhận sĩ quan ra. Vừa nhìn cả hai nhất thời ngẩn ra, Đại tá Quân khu Quang Châu, làm sao có thể, hắn mới mấy tuổi đã là Đại tá.

- Như thế nào, tôi có thể đi chưa.

Hai cảnh sát nhìn giấy chứng nhận trong tay, khuôn mặt lộ vẻ không tin, nhưng là giấy tờ này đúng là hàng thật, trong lúc nhất thời, cả hai lộ vẻ do dự, không biết nên làm thế nào cho phải. Theo đạo lý mà nói, hắn là phải bắt, nhưng mà vạn nhất sau này Tần Thiên sinh ra tức giận, tìm bọn hắn tính sổ thì thật là phiền toái.

- Các anh không tin đúng không, tôi có số điện thoại của Cục trưởng các người, để các anh nói chuyện với hắn, hai anh thấy thế nào a. Nguồn tại <http://Truyện FULL>

Tần Thiên nhìn hai người nói, hai người vừa nghe, nhất thời sắc mặt đại biến.

- Không cần, không cần, thượng cấp, thật xin lỗi, ngài có thể rời đi.

Một người cảnh sát vội vàng nói, đối phương đã mang cục trưởng ra, nhất định là nổi giận, nếu hắn cùng cục trưởng có quan hệ tốt, hai người mình sẽ thấm mắt.

- Ủ, phiền toái hai vị giúp tôi trông coi hiện trường một chút, tôi sẽ gọi người tới xử lý chuyện nơi đây.

Hai cảnh sát vội vàng gật đầu khiến Tần Thiên không khỏi vui mừng trong lòng, lần đầu tiên phát hiện công dụng của tờ giấy này. Sau đó hắn liền gọi điện thoại cho Dịch lão, nói cho lão biết chuyện phát sinh nơi đây, Dịch lão nghe xong liền phái người tới xử lý.

Nói chuyện điện thoại với Dịch lão xong thì điện thoại của hắn lại vang lên, vừa nhìn, là Hàn Thi Vũ gọi tới. Nghe máy thì thấy nàng ở bên kia rất lo lắng hỏi hắn ở nơi đâu, Tần Thiên nói nàng ở trong nhà hàng chờ mình, rồi chào hai viên cảnh sát rồi đi.

Trở lại trong nhà hàng, Hàn Thi Vũ đang ngồi trên ghế salon trong hành lang, tâm tình không tốt, thấy Tần Thiên, lập tức liền đứng lên, nhanh chóng đi tới.

- Tần Thiên, anh đã đi đâu a, y phục của anh tại sao rách tả tơi vậy?

Hàn Thi Vũ lo lắng chỉ vào những vết rách lớn trên áo của hắn hỏi.

- Ah, mới vừa rồi không cẩn thận thôi, không có gì, đứng rồi, em làm sao vậy, thật giống như rất không vui a, chuyện gì xảy ra, nói anh nghe một chút!

- Mẹ em nói, nếu em đi theo anh, thì quan hệ mẹ con đều cắt đứt.

Hàn Thi Vũ nói, Tần Thiên vừa nghe, nhất thời cả kinh.

- Làm sao được chứ!

- Em... em cùng mẹ cãi nhau mà trở mặt rồi!

Hàn Thi Vũ nói, sau đó nhào vào lòng hắn khóc lớn lên. Tần Thiên nghe được những lời này, không khỏi có chút đau lòng, mình lại làm cho mẹ con Hàn Thi Vũ trở thành như vậy.

- Thi Vũ, anh nhất định sẽ đối xử tốt với em.

Tần Thiên ôm thật chặt Hàn Thi Vũ nói. Lúc này, điện thoại hắn vang lên, Tần Thiên lấy ra nhìn, là Phạm Kiến gọi tới, lập tức nghe máy. Âm thanh bên kia truyền đến khiến hắn vừa nghe, trong nháy mắt sắc mặt đại biến.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Tự tìm cái chết!

Chuyện gì vậy anh?

Hàn Thi Vũ nhìn Tần Thiên hỏi.

- Phạm Kiến bọn họ bị đánh, chúng ta quá đó xem thể nào đi.

Hàn Thi Vũ nghe vậy liền gật đầu, sau đó cùng Tần Thiên ra xe hướng trường học đi đến.

...

Hai người tới trường học, liền đến võ đạo xã. Vào trong thì thấy mấy người Phạm Kiến bị vurt trên mặt đất, mặt mũi sưng vù, máu tươi đầy đầu, bộ dáng cực kỳ thảm. Đang giẫm đạp lên người Phạm Kiến chính là mấy người Nhật Bản mà Tần Thiên lần trước mới ra tay dạy dỗ, bất quá lần này nhiều người hơn. Trong đó một tên so ra còn muốn mập gấp 2 lần Phạm Kiến, bộ dáng là một tay đô vật, còn có một nam tử tóc ngắn, mặt chữ quốc (国 – ý mặt vuông) vóc dáng không cao, mặc một thân đồ của võ đạo xã, những tên vây bên cạnh cũng đều y như vậy.

- Thiên... Thiên ca, anh... anh đã đến rồi!

Phạm Kiến thấy Tần Thiên tới, cực kỳ khó khăn nói.

- Thăng heo... Ai cho mày lên tiếng.

Một người Nhật Bản cả giận nói, hung hăng hướng bụng Phạm Kiến đạp mấy cái khiến hắn hét thảm một tiếng, bên trong miệng lại tiếp tục phun ra một ít gì đó. Tần Thiên nhìn những người kia, trong mắt lóe lên một tia hàn quang, bọn này lại dám ở lãnh thổ Hoa Hạ khi dễ người Hoa, quả thực là muốn tìm cái chết.

- Mày chính là Tần Thiên!

Một tên đánh giá Tần Thiên một chút rồi hỏi, phát âm Trung văn của hắn nghe rất lệt tạt.

- Đúng vậy, chính là gia gia mày đây!

Tần Thiên nhìn hắn cười lạnh nói.

- ĐM! Mày muốn chết sao.

"Mặt chữ quốc" nhất thời chỉ Tần Thiên cả giận nói.

- Hừ! Chết? Chết chính là bọn mày, lập tức thả hết bọn họ ra, sau đó chính tề quỳ trước bọn hắn, đập đầu cầu xin tha thứ, tao sẽ tha cho tụi mày một mạng, nếu không tao sẽ giết không chừa đứa nào.

- Ha ha ha... Con heo, mày nói đùa à, thứ bỏ đi như mày mà cũng dám uy hiếp bọn tao sao.

Một người Nhật Bản lập tức chỉ vào Tần Thiên khinh thường nói.

- Đúng đây, thăng heo, đưa nữ nhân mày ra đây, cho chúng ta hảo hảo chơi đùa một chút, bọn tao sẽ bỏ qua cho mày, ha ha ha...

Một tên khác cười dâm phụ họa.

- Đúng đây, đem nữ nhân của mày dâng ra, cho tao vui đùa một chút.

- Dâng ra, cho chúng ta vui đùa một chút!

Cả đám Nhật Bản ồn ào nói, mê đắm nhìn Hàn Thi Vũ, khiến nàng nhất thời kinh hoảng núp ở phía sau Tần Thiên.

- Hắc, tên người Hoa ngu xuẩn, muốn tao thả người, vậy đưa nữ nhân ra, lột sạch đồ nàng, để chúng ta mỗi người chơi một lần, sẽ liền suy nghĩ thả người ra. Tên mặt chữ quốc nhìn Tần Thiên âm hiểm cười nói.

- Hừ! Nữ nhân của tao, bọn mày cũng dám đùa giỡn, hôm nay, tao không đem toàn bộ tội mày phết đi, tao không phải Tần Thiên!

- Ha ha ha... con heo Hoa Hạ, đừng tưởng rằng buổi sáng đánh bại được mấy người võ công yếu của bọn tao thì có thể ở chỗ này lớn lối, hôm nay, tao sẽ cho mày biết võ đạo của Đại Nhật Bản lợi hại thế nào.

"Mặt chữ quốc" nhìn Tần Thiên khinh thường cười nói.

- Hừ! Đại Nhật Bản, chó má, hôm nay tao sẽ cho tội mày biết lợi hại của người Hoa!

Tần Thiên nhìn bọn hắn cười lạnh, rồi cả người nhanh chóng hướng tên mặt chữ quốc vọt tới.

- Hừ! Muốn chết!

"Mặt chữ quốc" khinh thường nhìn Tần Thiên, sau đó cũng lao vào hắn.

- Chết đi!

Tần Thiên đột nhiên tốc độ bạo tăng, trong nháy mắt cả người liền vọt tới trước mặt "người chữ quốc" kia, thiết quyền mạnh mẽ hướng về phía miệng hắn hung hăng đập tới.

- Bụp!

- A!

Một tiếng va chạm cùng hét thảm cực lớn vang lên, "mặt chữ quốc" ngay cả phòng ngự cũng không kịp, trực tiếp bị Tần Thiên một quyền hung hăng đánh bay, nặng nề rơi ở trên mặt đất, răng cửa toàn bộ rụng hết, miệng đầy máu tươi, muốn khóc cũng khóc không được, bộ dáng cực kỳ thảm.

Trong nháy mắt, đám còn lại liền nhất thời ngẩn ngơ, "mặt chữ quốc" chính là xã trưởng võ đạo xã a, Taekwondo đai đen a, cư nhiên bị Tần Thiên "đám phát chết luôn", làm sao có thể!

Tần Thiên ra xong một chiêu, cũng không dừng lại, trong miệng cười lạnh một tiếng, nhanh chóng vọt tới trước "mặt chữ quốc", một tay cầm đuôi phải hắn lên.

- Hừ! Nhìn đây, lũ súc sinh!

Tần Thiên nhìn những người còn lại lạnh lùng nói, hướng về phía xương bánh chè của nạn nhân giẫm xuống. Nguồn tại <http://Truyện FULL>

- Rắc...!

Tiếng xương gãy lìa vang lên, "mặt chữ quốc" trong miệng hét thảm một tiếng, cả người đau đớn kịch liệt. Nhưng mà Tần Thiên vẫn chưa dừng lại, lần nữa nắm một chân khác lên, đồng dạng phương pháp đem chân lành lặn của hắn bẻ gãy, "mặt chữ quốc" lập tức hôn mê bất tỉnh.

- Dừng tay!

Tên siêu mập Nhật Bản nhìn Tần Thiên cả giận nói.

- Ta còn chơi chưa có đủ!

Tần Thiên lạnh lùng nói, mạnh mẽ giơ chân lên, hung hăng đập xuống thẳng nhỏ của "mặt chữ quốc".

- A!

Mặt chữ quốc đau đến tỉnh lại, tiếng rên cực kì khủng bố. Tần Thiên không một chút thương hại, đập đến mấy chục cái, khiến chỗ đó nát bét, máu tươi trào ra, nhuộm hồng cả cả đáy quần, thấy một màn đó, có một số người bị hù đến vội vàng che thẳng nhỏ của mình lại.

- A... Dám đụng đến bọn ta, cho bọn mày chết!

Tên siêu mập lập tức giơ chân lên muốn hướng về phía Phạm Kiến hạ thủ.

Tần Thiên trong nháy mắt cả người đã vọt tới tung một cước trời giáng vào bụng tên mập, hắn căn bản cũng không có giữ lại chút sức nào, chính là toàn lực xuất ra ngoài.

- A!

Một tiếng có thể so với giết heo vang lên, cả người tên mập bị Tần Thiên đá bay, hơn nữa, trong miệng còn ói ra một đồng lớn, bắn hết vào những người Nhật Bản bên cạnh, làm cho bọn họ khắp người đều là một mảng ô ứ.

- Hừ! Đều chết hết đi!

Tần Thiên phần nộ quá, lao đến những người đang đập lên sinh viên khoa mỹ thuật kia, mỗi người một đấm vào mặt, đánh cho bọn họ kêu la thảm thiết liên tục. Hắn nhìn một chút, thấy bên cạnh có gậy bóng chày đặt ở góc tường, lập tức liền đi tới cầm một cây.

- Mau, đánh chết hắn, đánh chết hắn, chúng ta cùng lên!

Một người thấy Tần Thiên khùng bố như vậy, thoáng cái hạ gục bốn năm người, lập tức liền hô to hướng Tần Thiên lao đến, vài người khác cũng ào ào xông lên.

- Đưa mặt cho tao đánh, lũ các nguoi thật quá chu đáo, vậy ta cũng không khách khí!

Tần Thiên mạnh mẽ xoay tròn gậy bóng chày, hướng về đám người đang hung hăng đánh tới.

- A!

Một tên kêu thảm một tiếng, bị Tần Thiên một gậy đập vào trên bả vai, trong nháy mắt xương bả vai lập tức nát vụn, té trên mặt đất kêu cha gọi mẹ.

- Rầm rầm! A!...

Liên tục mấy tiếng kêu thảm vang lên, cây gậy trong tay Tần Thiên liên tục hoạt động, trên mặt đất ngã xuống một đồng người tay chân gãy lìa, chỉ còn lại hai người duy nhất, bọn họ nhìn Tần Thiên thủ đoạn khùng bố như vậy thì bị dọa đến té ngửa.

- Hừ! Còn các nguoi nữa!

Tần Thiên cầm lấy cây gậy, đi tới trước mặt hai người này lạnh lùng nói.

- A... Đừng, đừng đánh chúng ta, đừng đánh chúng ta

Hai người này lập tức hoảng sợ.

(Đoạn sau tự kỷ năng, bỏ qua)

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182: Trước cơn bão tố

- Thiên ca, như vậy có gặp chuyện gì không!

Phạm Kiến nhìn Tần Thiên hỏi.

- Đúng vậy, chúng ta có bị bắt đi ngồi tù không a.

Một tên lo lắng hỏi, những người khác cũng ríu rít khản trương nhìn Tần Thiên, bọn hắn đều là người mà trong nhà không có bối cảnh, một khi bị bắt, vậy thì thảm rồi, nhất định là bị đuổi học cộng với ngồi tù.

- Không có chuyện gì, chỉ là mấy tên Nhật Bản mà thôi, ở trên địa bàn Hoa Hạ chúng ta khiêu chiến, chính là nhận lấy kết cục này, sẽ không sao, yên tâm đi, nói không chừng quốc gia còn có phần thưởng cho chúng ta dũng cảm giết quỷ đấy.

Tần Thiên nửa đùa nói, nhưng là mấy người nghe vẫn còn có chút lo lắng.

- Yên tâm đi, Thiên ca đã nói không có chuyện gì thì sẽ vô sự. Lần trước Thiên ca nhà ta đánh cả đồng tên, bị cảnh sát bắt, mà cuối cùng có bị làm sao đâu.

Phạm Kiến thấy mấy người không tin, lập tức liền bổ sung, những người này nghe xong liền thoải mái được một chút.

- Tốt lắm, đi thôi, Phạm Kiến, các cậu bị đánh thành dạng như vậy, đến phòng y tế khám một chút đi, nơi này có chuyện gì tôi lo được rồi, các cậu không cần sợ, cảnh sát tới hãy nói là do tôi làm, các cậu không hề dính dáng đến, có biết không!

Tần Thiên dặn dò, mọi người liền gật đầu, sau đó Tần Thiên dẫn Hàn Thi Vũ đi ra ngoài.

- Tần Thiên, bọn họ dù sao cũng là người Nhật Bản a, anh đem đánh cho thành như vậy, thật sẽ không có chuyện gì sao?

Hàn Thi Vũ nói, đã thương người ngoại quốc cùng người trong nước là hai chuyện khác nhau, đây sẽ khiến quốc tế tranh cãi, quốc gia khác có thể nhân cơ hội lấy chuyện này buộc tội đất nước.

- Không sao đâu, em yên tâm, lão công em phúc lớn mạng lớn, làm sao có thể xảy ra chuyện gì, đi thôi, chúng ta đi tìm Trương Trương, sau đó cùng đi ăn cơm

Tần Thiên nhìn Hàn Thi Vũ cười cười nói, đưa tay vuốt ve mặt của nàng một chút, rồi cúi đầu hôn, làm cho Hàn Thi Vũ đỏ mặt. Sau đó, hắn lấy điện thoại di động ra gọi cho Sở Trương Trương, hỏi nàng ở nơi đâu, biết được nàng ở căng tin, lập tức liền dẫn Hàn Thi Vũ đi tới.

Đến phòng ăn, hai người rất nhanh liền tìm được Sở Trương Trương, nàng đang cùng mấy mỹ nữ ở phòng ăn lầu hai, vốn là chuẩn bị gọi thức ăn, nhận được điện thoại của Tần Thiên, liền dừng lại.

- Ấc, mẹ nó, làm sao nhiều mỹ nữ như vậy a.

Tần Thiên nhìn Sở Trương Trương, bên cạnh là ba bốn bộ ngực lớn thăm thẳm, mặc dù không bằng Sở Trương Trương cùng Hàn Thi Vũ, nhưng cũng chỉ là thua một chút xíu mà thôi.

- Tần Thiên, Thi Vũ!

Sở Trương Trương thấy Tần Thiên cùng Hàn Thi Vũ tới, lập tức liền đứng lên gọi, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, sau đó nàng giới thiệu hắn cho những người bạn học của mình.

- A, tôi biết cậu, anh chàng dễ thương, tôi ở tiểu blog đã thấy qua, đến đây để tỷ tỷ nhìn một chút.

Một nữ sinh trang phục cực kỳ khiêu gợi hưng phấn nói, một tay lấy Tần Thiên kéo đến bên người nàng ngồi xuống, một cổ mùi thơm liền chui vào trong lỗ mũi Tần Thiên, hắn hơi cúi đầu là có thể nhìn thấy bộ ngực to lớn, đúng là hai cặp núi tuyết trắng tươi, cực kỳ mê người. Text được lấy tại Truyện FULL

Những nữ sinh khác cũng rối rít vây quanh nhìn Tần Thiên, hắn cũng rất là vui lòng, đưa tay cố ý ở trước ngực mấy nữ sinh chui tới chui lui, khắp nơi đều là một mảnh mềm mại. Hàn Thi Vũ bên cạnh tức điên lên, trực tiếp hưng hăng trợn mắt nhìn Tần Thiên một cái khiến hắn vội vàng đứng lên.

- Cái kia... Chúng ta trước gọi thức ăn, muốn ăn cái gì mọi người cứ tự nhiên, ta mời khách.

Tần Thiên nói, sau đó vội vàng rời khỏi chúng mỹ nữ, ở giữa Hàn Thi Vũ cùng Sở Trương Trương ngồi xuống. Vừa ngồi xuống, nhất thời bên hông liền được Sở Trương Trương cùng Hàn Thi Vũ hai người đồng thời tập kích. Cả hai rất ấn ý ở ngang hông Tần Thiên hưng hăng cấu véo khiến hắn thiếu chút nữa đã mở miệng la lên rồi, hắn vội lấy tay gạt hai tay của các nàng buông ra, nếu không thì thịt cũng sẽ rớt chắc.

Rất nhanh, mọi người liền chọn món. Lúc này là mười hai giờ rưỡi, cả đám đều đói bụng nên khi đồ ăn được đưa lên, mọi người đều không khách khí, lập tức chiến đấu.

...

Cơm nước xong, Hàn Thi Vũ liền đi về trước, bởi vì ba nàng gọi điện thoại gọi nàng trở về, Tần Thiên cùng Sở Trương Trương xé chiều không có thi đấu, cho nên cũng về nhà.

Về đến nhà, Sở Trương Trương tắm rửa xong liền đi ngủ, Tần Thiên thì ở bên trong phòng tu luyện, buổi sáng dĩ năng tiêu hao nhiều, phải tu luyện trở lại, hơn nữa hiện tại sát thủ đã đột kích, phải mau có đột phá mới có thể bảo đảm không bị tiêu diệt.

Tần Thiên một mạch tu luyện đến xế chiều, lúc tỉnh lại, đã hơn sáu giờ, điện thoại di động vừa lúc vang lên, Tần Thiên cầm lên nhìn, là Phong Tử, lập tức liền nhấn nút trả lời.

- Này, Phong Tử, có chuyện gì?

- A Thiên, may đoán không sai, sau khi chúng ta khai trương, quả nhiên có người tới quấy rối, tao được mấy tiểu đệ báo tin, có bảy thế lực, tập kết hơn một trăm người, chuẩn bị trời tối ngày mai diệt chúng ta.

Phong Tử ở điện thoại bên kia nói.

- Thật sao, rất tốt, dám đến tìm chết, ta liền chiều ý bọn hắn, mày nói Sáu Tử cùng A Bưu để chuẩn bị xong người của mình, ngày mốt chúng ta trực tiếp đến chém giết. Bất quá tạm thời không nên để lộ ra, mày chỉ cần để cho A Bưu cùng Sáu Tử biết kế hoạch, còn lại chờ tao báo tin!

Tần Thiên hướng về phía điện thoại nói, Phong Tử ở bên kia đáp ứng một tiếng, ngay sau đó liền cúp máy.

- Hừ! Bà mẹ nó, muốn phá sao, ta đây liền đem các người tru diệt!

Tần Thiên lạnh lùng nói, sau đó lấy điện thoại di động ra gọi...

...

Tổng bộ Phi Xa Đàng

- Điều chuẩn bị xong rồi chứ!

Lão Đại Lâm Trạch Khải nhìn một gã gầy yếu bên cạnh có sắc mặt trắng bệch hỏi.

- Đã xong!

Nam tử hồi đáp, trong thanh âm không một chút tình cảm.

- Yamamoto bên kia như thế nào!

Lâm Trạch Khải tiếp tục hỏi.

- Yamamoto tiên sinh cũng chuẩn bị xong, ngày mai chỉ cần chuyện thành công, bọn họ sẽ không nuốt lời!

Tốt, sau ngày mai, ta sẽ là bá chủ đất Quang Châu này!

Lâm Trạch Khải đứng lên, trong miệng cười lạnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Dư Kiều uống say

Tần Thiên đang ở bên trong phòng tu luyện, đột nhiên tiếng di động vang lên đánh thức hắn, cầm lấy điện thoại, ra là mỹ nữ lão sư môn bơi lội lần trước gọi đến, trong đầu liền hiện lên bộ dáng Dư Kiều đang mặc đồ tắm, lòng không khỏi ngứa ngáy. Hơn nửa đêm, Dư Kiều gọi điện thoại cho mình làm gì a, Tần Thiên lập tức quyết đoán nhún vai lắc đầu.

- Này, Tần Thiên, có thể hay không ra ngoài bồi tiếp Lão sư a!

Vừa kết nối, bên kia liền truyền đến thanh âm lớn hơn bình thường của Dư Kiều, nghe tâm tình tựa hồ cực kỳ không ổn định, còn có tiếng nhạc huyền ảo xung quanh, vừa nghe cũng biết là ở bên trong quán rượu.

- Này, Lão sư, cô ở chỗ nào!

- Ha ha... Ta ở... Ta ở bên trong quán rượu Địa Chấn... cậu mau tới đây!

Dư Kiều ở bên kia dứt quãng nói, nói xong liền cúp máy. Tần Thiên lập tức thu thập mọi thứ, mở cửa hướng phía ngoài đi ra.

- Tỷ, Tương Tương, em đi ra ngoài một chút!

Tần Thiên hướng về phía Tiêu Du cùng Sở Tương Tương đang xem TV nói, sau đó chạy đi. Đi xuống lầu, Tần Thiên liền cho xe hướng quán bar đi tới.

Chỉ chốc lát, xe đã dừng trước cửa quán bar Địa Chấn. Còn chưa đi vào, Tần Thiên đã nghe được bên trong truyền đến tiếng nhạc đinh tai nhức óc, phòng ốc giống như rung lên, vào trong, nhất thời lỗ tai hắn cơ hồ bị tiếng nhạc làm cho muốn điếc. Bên trong đèn mờ mờ, rất nhiều cặp nam nữ ở trong sàn nhảy la to, lắc lư quần quai.

Tần Thiên nhìn quanh một lượt, liền thấy nàng ngồi ở trong góc, hai tên côn đồ cặc ké ở đầu không biết đang động tay chân với nàng. Bộ dáng Dư Kiều uống rượu say, đưa tay ngăn cản hai tên côn đồ kia, Tần Thiên vừa thấy lập tức đi tới.

- Cút ngay!

Tần Thiên đi tới, nhìn hai tên côn đồ lạnh lùng nói, hai tên kia vừa thấy Tần Thiên tới quấy rầy chuyện tốt của bọn hắn, nhất thời rất khó chịu, bất quá thấy ánh mắt lạnh như băng của Tần Thiên thì dừng lại, một tên nói nhỏ cho tên kia nghe gì đấy, ngay sau đó cả hai liền rời đi.

- Dư Lão sư, là tôi, Tần Thiên, làm sao cô uống nhiều như vậy a!

Tần Thiên nhìn Dư Kiều nói lớn. Dư Kiều nhìn Tần Thiên mê say, trong miệng ha hả cười một tiếng, đột nhiên mạnh mẽ đưa tay ôm cổ hắn, miệng đỏ hồng hướng lấy Tần Thiên hôn lên, cái lưỡi nhỏ thom tho trực tiếp tiến vào bên trong chơi đùa với đầu lưỡi của hắn, hai tay ở phía sau lưng hắn cũng

không ngừng hoạt động.

Tần Thiên một tay vội vàng lấy nạng tách ra, hai tay bắt lấy hai vai nạng, lung lay mấy cái, hô lớn:

- Lão sư, cô tỉnh chưa, tôi là Tần Thiên đây!

- Ha ha, Tần Thiên... Tần Thiên là ai a, Tần Thiên... Ha ha a...

Dư Kiều nhìn Tần Thiên ha hả cười nói, lần nữa hôn đến, Tần Thiên vội vàng ngăn trở nạng.

- Lão sư, cô uống rượu say rồi, nhà cô ở ở nơi đâu a, tôi đưa cô trở về!

Tần Thiên nói lớn, nhưng là Dư Kiều cũng không có để ý tới, ý vị muốn hôn Tần Thiên, hôn nữa tay còn đang sờ loạn trên người hắn.

- Bà mẹ nó, say rượu loạn tính a.

Tần Thiên thầm nghĩ, nhìn bộ dạng Dư Kiều say bí tỉ, một tay bế nạng lên, hướng phía ngoài đi ra, chuẩn bị tìm một chỗ cho nạng ở, nếu không, lưu nạng ở chỗ này quá nguy hiểm. Vừa ra đến cổng quầy rượu, Tần Thiên thấy hai thằng trẻ trâu khi nãy đã tụ tập ở đâu ra bảy tám con trâu khác, thấy Tần Thiên ôm Dư Kiều đi ra, lập tức liền vây lại.

- Hừ! Tiểu tử, đem nữ nhân trên người của người để xuống, nếu không Lão Tử giết chết người!

Một tên hướng về phía Tần Thiên la lối.

- Giết ta sao!

Tần Thiên lạnh lùng nói, không muốn cùng đám các ké này làm trễ nải thời gian, trực tiếp đưa tay lên, mạnh mẽ cầm lấy mái tóc dài của hắn, đem tóc cùng với da đầu trực tiếp một phát kéo ra, nhất thời một mảng màu trắng của cái đầu lộ ra, nhưng lập tức lại bị máu đỏ tươi che phủ, chảy cuộn cuộn trên khuôn mặt.

- Aaa!

Tên này lăn lộn trên mặt đất kêu thảm, những tên còn đồ các ké khác thấy Tần Thiên khủng bố như vậy, vừa ra tay đã lột sạch da đầu người ta, không khỏi giật mình.

- Chọc đến ta thì chỉ có chết mà thôi.

Tần Thiên nhìn đám còn lại lạnh lùng nói, sau đó ôm Dư Kiều rời xa quán bar, những tên còn lại đứng nhìn Tần Thiên rời đi, không ai dám ngăn cản, chúng đều đã bị thủ đoạn của Tần Thiên làm cho vãi linh hồn rồi.

Tần Thiên ôm Dư Kiều đi tìm khách sạn, nhưng nạng một chút cũng không chịu yên, đưa tay dùng sức mò mẫm trên người, cái miệng nhỏ thì hôn khắp cổ của hắn, hôn nữa, một cái tay còn chộp vào thắt nhỏ bên dưới. Tần Thiên vốn là ôm mỹ nữ đầy mùi thơm như vậy cũng đã không thể bình tĩnh rồi, mà Dư Kiều còn làm như vậy khiến hắn cơ hồ gần như muốn bộc phát ra.

- Lão sư, cô mau buông tay, nơi đó không thể làm vậy, sẽ xảy ra chuyện đấy!

Tần Thiên vội vàng nói, một tay lấy tay nạng gỡ ra rồi ôm nạng bước nhanh vào trong khách sạn gần đó.

- Mau, cô lấy cho ta một phòng! Đọc Truyện Online mới nhất ở TruyenFull.vn

Tần Thiên gấp gáp nói với lễ tân, người kia nhìn hắn ôm Dư Kiều, hôn nữa nạng còn đang loạn động trên người Tần Thiên, nhất thời liền biết chuyện gì xảy ra rồi, khách sạn gần quán bar, chính là tiếp đãi loại người này nhiều nhất.

- Năm trăm đồng, tiền sinh!

Lễ tân lấy ra chìa khóa phòng cho Tần Thiên, còn giấy tờ tùy thân không thèm quan tâm đến. Tần Thiên lập tức lấy ra năm trăm đồng cho nạng rồi cầm chìa khóa hướng gian phòng đó đi tới, dọc theo đường đi Dư Kiều quả thực giống như phát điên, đưa tay đem Tần Thiên y phục lục tung lên, trong miệng phát ra thanh âm kiều mỹ, bộ dáng cực kỳ mê người.

- Bà mẹ nó, nạng có bị bỏ thuốc không đây!

Tần Thiên thầm nghĩ, biểu hiện Dư Kiều quả thật cùng động dục không có gì khác biệt, hắn là bị người ta hạ thuốc.

- Ài, cái này quá phiền toái! (ta khinh...miếng ngon dâng tận miệng còn dám than phiền toái... thiên lý ở đâu)

Tần Thiên nghĩ, vội vàng mở cửa phòng, một tay đặt Dư Kiều trên giường, không nghĩ tới Dư Kiều hai tay kéo cổ hắn xuống, hai chân trực tiếp kẹp lấy eo Tần Thiên, cả người gắt gao dán chặt lấy, miệng nhỏ mạnh mẽ hướng mặt hắn hôn tới tấp.

- Mau buông ra a, Dư Lão sư!

Tần Thiên nói lớn, mặc dù hắn rất muốn thịt nàng, nhưng là Dư Kiều hiện tại trúng thuốc, Tần Thiên cũng không muốn giấu đồ bím leo, có làm thì cũng phải để người ta nguyện ý mới được. Mà Dư Kiều căn bản không biết Tần Thiên đang nói cái gì, liều mạng ôm chặt, cuồng nhiệt ma sát bên dưới với hắn, cơ hồ trên mặt và cổ của hắn đều bị nàng hôn lấy, tiếng thở gấp kiều mị không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Chủ động

- Móa, tiếp tục như vậy không xong!

Tần Thiên trầm nghĩ, giờ phút này Dư Kiều cực kì "mạnh động", hiển nhiên được hiệu đã hoàn toàn phát huy, tiếp tục như vậy, nhất định sẽ gặp chuyện không may.

- Phiền thật, phải hỏi Phong Tử xem có biện pháp gì không.

Hắn đẩy đầu Dư Kiều ra rồi lấy điện thoại gọi cho Phong Tử.

- Này, Phong Tử, làm sao để giải xuân được a?

Điện thoại vừa kết nối, Tần Thiên lập tức hỏi lớn.

- Có biện pháp gì a, chỉ có thể làm tình thôi, nếu không được thỏa mãn, vậy chỉ có chết.

Phong Tử ở bên kia nói.

- Móa, không còn biện pháp sao?

- Không có.

Phong Tử nói, Tần Thiên vừa nghe liền cúp máy.

- Chẳng lẽ thật không còn phương pháp khác sao.

Tần Thiên lâu bầu nói. Đột nhiên, hắn chợt nhớ lần trước mình có dùng nước lạnh để áp chế dục hỏa, xem ra có thể dùng phương pháp này với Dư Kiều, giúp nàng tỉnh táo lại. Nghĩ vậy, hắn liền đứng lên, ôm Dư Kiều đi tới phòng tắm. Vào trong, hắn mở vòi nước lạnh cho chảy thẳng vào mặt nàng, muốn nàng tỉnh lại.

Song, không nghĩ tới chính là, nước lạnh đối với Dư Kiều căn bản không có hiệu quả, ngược lại để cho y phục của nàng toàn bộ bị thấm, nhất thời phong cảnh bên trong như ẩn như hiện lộ ra ngoài, trước ngực hai khóa đai cầu kia vô cùng rõ ràng, khiến tiểu huynh đệ Tần Thiên một trận kích động, không nhịn được ngóc đầu lên một chút, đâm phải vùng cỏ thơm của Dư Kiều.

- A!

Thân hình Dư Kiều nhất thời run lên, phát ra tiếng rên tiều hồn, trên mặt lộ ra bộ dạng thoải mái, đem hạ thân ra sức cọ xát lấy tiểu đệ của Tần Thiên, khiến hắn một trận khó chịu.

- Phải bỏ nàng ra nhanh mới được, nếu không chết mất!

Tần Thiên trầm nghĩ, muốn bỏ tay Dư Kiều ra, nhưng là nàng gắt gao giữ chặt lấy y phục hắn không buông, cái miệng nhỏ nhắn hướng về phía Tần Thiên hung hăng hôn lên, một cỗ hương khí không ngừng toát ra khiêu khích, tiểu đệ phía dưới không ngừng bị cọ xát làm Tần Thiên khó chịu muốn chết.

- Mặc kệ vậy, ta là bị ép buộc, chuyện khác để mai tính.

Tần Thiên trầm nghĩ, trực tiếp ôm lấy Dư Kiều, hai tay hạ xuống, ra sức xoa bóp làm nàng thở gấp liên tục, bên dưới liên tục bị ma sát, khiến vũ thủy không ngừng chảy ra.

- A... A...!

Dư Kiều càng rên lớn, hạ thân ra sức cùng Tần Thiên đại sát khí ma sát. Tần Thiên biết nàng không nhịn được nữa, nếu không giải quyết sớm, có thể sẽ gặp chuyện không may, cho nên dứt khoát đưa tay tiến vào trong quần Dư Kiều kéo quần nhỏ của nàng xuống, sau đó lấy đại sát khí của mình ra, chuẩn

bị tiến vào.

Không nghĩ tới, mới vừa lấy ra, cũng là lúc Dư Kiều hạ xuống, nhất thời tiểu đệ hân liên xông ào vào. Trong nháy mắt, Tần Thiên cảm giác thoải mái dữ dội, vừa chặt chẽ vừa ấm áp. Còn Dư Kiều thì phát ra tiếng kêu thảm thiết, thần sắc thanh tỉnh lại, nhưng là cũng chỉ là một chút mà thôi, sau đó tiếp tục hoạt động mãnh liệt. Hắc động không ngừng phun ra nuốt vào sát khí Tần Thiên, miệng nhỏ liên tục phát ra tiếng rên thoải mái.

Tần Thiên cũng rất phối hợp, dùng sức đánh thẳng vào, không đến mười phút, Dư Kiều đã lên đỉnh, nhưng được hiệu vẫn chưa có tản đi.

Kết quả hai người liên tục trong hơn hai giờ, được hiệu mới thôi lui, Dư Kiều liên ngất đi. Tần Thiên cũng mệt mỏi gần chết, bởi vì hân cũng lên đỉnh ba lần, sau đó ôm Dư Kiều trở về trên giường, rồi chìm vào giấc ngủ.

...

Không biết qua bao lâu, Tần Thiên cảm giác mơ hồ có rung động bên cạnh, lập tức tỉnh lại thì vừa lúc thấy Dư Kiều đã tỉnh, hai người bốn mắt nhìn nhau. Nàng cũng không có la hoảng lên như trong tưởng tượng của hân mà chỉ hơi sùng sốt một chút, sau đó khẽ mỉm cười.

- Cậu không cần giải thích, ta biết.

- Cô cũng biết!

Tần Thiên giật mình nói. Dư Kiều gật đầu, từ lúc Tần Thiên đem nàng ở trong quán rượu đi đến nơi này, nàng cũng biết, chỉ bất quá có chút mơ mơ hồ hồ mà thôi.

- Cậu không cần lo lắng, ta không cần cậu chịu trách nhiệm đâu.

Dư Kiều nhìn Tần Thiên cười nói.

- Đây là lần đầu tiên của cô a.

Tần Thiên nhìn Dư Kiều nói.

- Lần đầu tiên thì thế nào, bất quá chỉ là một tấm màng mà thôi, có muốn hay không tiếp một lần nữa a!

Dư Kiều hấp dẫn nói rồi mạnh mẽ đưa tay bắt lấy đại sát khí của hân. Nhất thời một trận thoải mái lan tỏa khắp người Tần Thiên, mới vừa rồi hân căn bản không có hảo hảo hưởng thụ, lúc này nếu Dư Kiều đề nghị một lần nữa, hân đương nhiên sẽ không cự tuyệt, lập tức tung mình lên đem nàng đề xuống dưới, đưa tay cỡi hết ý phục làm cho hai quả cầu tuyết trắng lớn của nàng lộ ra.

Tần Thiên liền không khách khí, hai tay ra sức hưởng thụ. Dư Kiều một bên đưa tay lên ôm lấy cổ hân, miệng đỏ hướng về phía đôi môi Tần Thiên hôn lấy, ở đầu lưỡi hân dùng sức bắt đầu quần lấy, biểu hiện cực kỳ chủ động, hai chân cũng là kẹp chặt lấy eo hân, không ngừng ma sát. Đọc Truyện Online mới nhất ở TruyenFull.vn

Tần Thiên không nghĩ tới Dư Kiều lại chủ động như vậy, thật giống như xuân dược còn chưa có hết, nhất thời hai tay càng ra sức, khiến Dư Kiều thở gấp liên tục.

Tần Thiên tách miệng nhỏ Dư Kiều ra, tiến đến thương thức một viên tiểu bồ đào, nhất thời khiến cả người Dư Kiều run rẩy không ngừng.

- A... Thật thoải mái, dùng lực mạnh một chút.

Dư Kiều nói, trong miệng không ngừng rên rỉ thở gấp. Rồi nàng đột nhiên mạnh mẽ tung mình, đem Tần Thiên đặt ở dưới, đưa bộ ngực lớn dùng sức hướng vào miệng Tần Thiên lấp đầy. Bên dưới hai người cũng đã không có gì ngăn cản, Dư Kiều một tay chụp lấy đại sát khí của Tần Thiên, đưa đến cửa động rồi dùng sức ngồi xuống.

- A!

Dư Kiều bỗng hét thảm một tiếng, nàng mới vừa thất thân, nơi này vẫn còn rất đau.

- Lão sư, cô vội vã như vậy làm gì a, sẽ đau đó.

Tần Thiên buông miệng ra nhìn Dư Kiều cười nói.

- Bớt nói nhảm a, mau ăn tiếp đi.

Dư Kiều nhìn Tần Thiên nói, lấy cặp tuyết lê của mình một lần nữa nhét trở về trong miệng hân, sau đó kiều đồn dao động, tiểu huyết bắt đầu phun ra nuốt vào đại sát khí Tần Thiên, trong miệng phát ra một trận tiếng kêu thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Tranh tài môn bóng rổ

- Mau, "ăn" mạnh, mạnh chút nữa... A..a...

Dư Kiều vừa tăng tốc vừa kêu lớn, bên dưới nước đã tuôn lai láng khắp giường.

Tần Thiên cũng không khách khí, một bên xoa bóp, một bên thì ngấu nghiến hạt bồ đào đỏ mọng, cơ hồ muốn đem hai khóa đại cầu phá hỏng.

- A... Ừm...!

Dư Kiều liên tục rên lớn, cũng không ngừng thúc dục Tần Thiên dùng lực mạnh một chút.

- Được lắm, xem lão tử đây.

Tần Thiên thăm nghĩ, mạnh mẽ tung người, một lần nữa đè nàng xuống dưới, vòng tay ôm lấy hai bắp đùi nàng, hung hăng tiến công, mỗi một lần đều đập vào chỗ sâu nhất làm cho Dư Kiều thỏa sức rên to, hai tay cô ngừng tự xoa bóp lấy bộ ngực của mình.

Không biết qua bao lâu, hai người kêu lên một tiếng, cùng phóng xuất ra ngoài. Dư Kiều ôm lấy Tần Thiên, móng tay phía sau bấu chặt vào da thịt hắn, thân thể không ngừng run rẩy. Một hồi sau mới dần thanh tỉnh lại, không ngừng thở dốc, tiếp đó, đột nhiên ôm chặt Tần Thiên khóc lớn lên, dọa唬 kêu to một tiếng. Tần Thiên vội vàng xoay người, để cho Dư Kiều nằm ở trên người của hắn.

- Sao vậy, Dư lão sư, tại sao khóc a! xem tại TruyenFull.vn

- Ô ô ô...

Tần Thiên vừa mở miệng, Dư Kiều nhất thời khóc còn dữ hơn, nước mắt ào ào rơi xuống. Khóc một hồi lâu, Dư Kiều mới dần ngừng lại, sau đó đem ngọn nguồn sự việc kể cho Tần Thiên.

Thì ra là khuya hôm nay Dư Kiều đến chỗ ở bạn trai nàng, kết quả phát hiện hắn lại đang cùng một người đàn ông làm chuyện ấy với nhau, lúc ấy Dư Kiều thiếu chút nữa đã ngất đi rồi, khó trách tại sao bạn trai của mình hẹn hò hơn một năm, vẫn không hề hôn qua mình một lần, nguyên lai là thích nam nhân, không thích nữ nhân a. Dư Kiều trong cơn tức giận, cho tên đó một cái tát rồi rời đi, tâm tình không tốt liền đến quán bar, kết quả liền bị người khác hạ thuốc, chuyện kể tiếp thì Tần Thiên đã biết rồi.

- Haizz, Lão sư, cô cũng quá xui xẻo, chuyện như vậy cũng có thể gặp phải.

Tần Thiên nhìn Dư Kiều rất là đồng tình nói.

- Không cần nghĩ nữa, chúng ta tiếp một lần nữa được không, cái kia của người thật quá cường đại, so với dùng ngón tay thật thoải mái hơn nhiều a!

Dư Kiều nhìn Tần Thiên hưng phấn nói, sau đó lần nữa hướng về phía hắn hôn xuống, nhưng lại bị Tần Thiên chặn lại.

- Đừng, lão sư, cô mới là lần đầu, đã làm nhiều lần như vậy, nếu còn tiếp nữa thì ta bảo đảm cô ngày mai đứng lên không nổi đâu, hay là ngủ đi.

- Sao, không phải là cậu sẽ đi không nổi đó chứ!

Dư Kiều nhìn Tần Thiên nói.

- Móa, lại dám nói ta không đi được, xem ta hảo hảo giáo huấn nàng!

Tần Thiên cả giận nói, mạnh mẽ lật người đem Dư Kiều đè xuống...

...

Sáng ngày thứ hai.

Sáng sớm, khi Tần Thiên tỉnh giấc thì đã không còn thấy Dư Kiều, bắt quả y phục thì vẫn còn nơi đây, còn đang nghi hoặc, lại nghe đến trong nhà vệ sinh truyền đến một trận kinh hô, Tần Thiên lập tức đi tới, thấy Dư Kiều cả người trần trụi ngồi dưới đất, hai chân đang kẹp thật chặt, bộ dạng tỏ ra vô cùng khó chịu. Mới sáng sớm mà đã thấy toàn cảnh xuân phong thế này khiến thẳng nhòe mắt lập tức chào cờ.

- Sao vậy, lão sư, có phải rất đau không, ta ôm cô trở về.

Tần Thiên nhìn Dư Kiều nói, biết nàng nhất định là vì nơi đó quá đau đớn, buổi tối hôm qua hai người còn giao chiến tiếp hai canh giờ mới đi ngủ. Dư Kiều gật đầu, hiện ở nơi ấy đau muốn chết, vừa động đã rất đau và rát, đưa tay để cho Tần Thiên ôm nàng trở về.

- Được rồi, lão sư, cô ở đây hảo hảo nghỉ ngơi một chút, tôi buổi trưa sẽ đến thăm!

Tần Thiên đem Dur Kiêu đặt ở trên giường nói, sau đó liền mặc quần áo tử tế rồi đi. Dur Kiêu nhìn Tần Thiên rồi đi, đem điện thoại di động của mình lấy ra, nhấn số gọi ra ngoài.

- Chương môn, nhiệm vụ hoàn thành!

...

Khi Tần Thiên về đến nhà, Sở Tương Tương cùng Tiêu Du đã thức dậy, Tiêu Du đang trong phòng bếp làm bữa sáng.

- Tiểu Thiên, em có thấy Chi Nhượng hay không a!

- Không có, chuyện gì vậy?

- Không có gì, không thấy Chi Nhượng đâu, điện thoại cũng không liên lạc được.

Tiêu Du nói xong lại tiếp tục làm bữa sáng, Tần Thiên cũng không để ý, Triệu Chi Nhượng không có ở đây hẳn ngược lại cao hứng, không ai làm phiền hẳn rồi. Tần Thiên trở về phòng khóa cửa lại, sau đó đem cây súng Sở Văn Long cho mình lấy ra, để ở trong y phục, sát thủ ngày hôm qua bỏ chạy, nhất định còn quay lại, giữ khẩu súng trên người phòng thân cũng là tương đối an toàn.

Rất nhanh, Tần Thiên cùng Sở Tương Tương ăn điểm tâm xong, liền đi đến trường học. Hôm nay có trận đấu bóng rổ, khoa Mỹ thuật rút thăm nằm trong tổ 1, thi đấu với khoa Lâm nghiệp. Sáng sớm, người của hai bên đã có mặt ở sân bóng rổ, bắt đầu khởi động, đồng thời mỹ nữ cổ động viên của hai khoa cũng kéo tới, đều là quần cụt bó sát cùng t-shirt ôm trọn trước ngực, khung cảnh thật là sinh động, khiến không ít sắc lang thì nhau lấy điện thoại ra trở tài nhiếp ảnh.

Khi Tần Thiên đến thì được Lâm Hiểu Di vui vẻ đưa đồng phục thi đấu, hẳn nhận lấy y phục, liền vào phòng vệ sinh thay đồ. Sở Tương Tương thì ở lại, muốn cùng reo hò trợ uy. Tần Thiên đổi y phục xong, đưa quần áo cho Lâm Hiểu Di bảo quản, bởi vì bên trong có súng, hẳn đương nhiên không muốn bị mất. Xong xuôi liền đi vào trong sân, muốn khởi động làm nóng người. Sinh viên cùng khoa thấy hắn vào sân, thì hưng phấn reo to.

- Thiên ca, cố lên!

Phạm Kiến dẫn đầu hô lớn.

- Thiên ca, cố lên!

- Thiên ca, cố lên!

- Thiên ca, cố lên!

Nhất thời, khoa Mỹ thuật toàn bộ chinh tề hô to lên, át hết các âm thanh khác. Tần Thiên hướng đến đó phát tay chào một cái, bộ dáng cực kỳ đặc chí rồi đi đến đội ngũ. Bởi vì Phạm Kiến mấy người bọn họ bị thương, cho nên không thể ra sân chơi bóng, cùng lớp cũng chỉ có một người Tần Thiên, còn lại là người lớp khác. Bọn kia cũng là không thích hắn, vì thế, để tránh cho đến lúc thi đấu xảy ra phiền toái, Tần Thiên chuẩn bị trước hết cảnh cáo bọn họ một chút.

- Khụ khụ, Tiết Chính Khải đồng học, còn có Lưu Khắc Văn đồng học, cuộc tranh tài hôm nay, tôi hy vọng các cậu tốt nhất không nên giở trò, nếu không, hậu quả các khối cần nói, sẽ không chỉ là hù dọa suông, tôi sẽ giúp mấy người tìm hiểu một chút về máu tươi, rất nhiều máu tươi, giống như lần trước làm với người của băng đảng đưa xe vậy. Dĩ nhiên, các cậu nếu là thật lòng chơi bóng, tôi nghĩ chúng ta sẽ trở thành bạn thân đấy!

Tần Thiên đưa tay quàng cổ hai người, mỉm cười nói, bộ dáng vô hại, nhưng là hai người nghe xong cảm thấy có chút hít thở không thông, nghĩ tới chuyện lần trước, chân cả hai đã nhũn ra rồi.

- Dĩ nhiên là không rồi, chúng ta sẽ cố gắng chơi hết sức.

Lưu Khắc Văn vội vàng nói.

- Đương nhiên, ta biết cái gì là nặng nhẹ!

Tiết Chính Khải phụ họa.

- Vậy thì tốt, hi vọng người trong lớp các cậu cũng nghĩ như vậy.

Tần Thiên vỗ vỗ bả vai của hai người nói, sau đó đi làm nóng người, Lưu Khắc Văn cùng Tiết Chính Khải liền đến phân phó người của mình, để cho bọn họ không được làm loạn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 186: Trận đấu đầu tiên

- Bây giờ xin mời khoa Mỹ thuật và khoa Lâm nghiệp cùng tiến vào sân!

Vị trọng tài hô lớn, Tần Thiên liền cùng đồng đội đi ra, đồng thời phía trên Phạm Kiến cũng dẫn đầu mọi người hò hét trợ uy.

Người của hệ Lâm viên toàn bộ đều cao 1m9 trở lên, hơn nữa còn có hai người là thành viên của đội tuyển trường, đều thuộc loại trâu bò vô cùng, bọn họ nhìn đám người Tần Thiên không chút nào để vào mắt.

- Khoa Mỹ thuật gặp phải khoa Lâm nghiệp lần này tiêu chắc rồi, bọn họ chính là lọt vào top 3 năm ngoái.

- Đúng vậy a, trong bọn họ còn có hai người thuộc đội tuyển trường, lần này khoa Mỹ thuật thảm rồi.

- Các người đoán xem bọn họ thua bao nhiêu điểm a.

- Có lẽ ít nhất cũng là 50 điểm, khoa Mỹ thuật là đội bóng xếp gần cuối, người nhìn đội viên của bọn hắn cao nhất cũng mới 1m8 mà thôi, khẳng định là ăn hành no luôn!

Trận đấu còn chưa bắt đầu, nhiều người đã nghị luận rối rít, đều cho rằng khoa Mỹ thuật chắc chắn thua.

- Xin chào, tôi tên là Chu Văn.

Đội trưởng khoa Lâm nghiệp hướng về phía Tần Thiên nói, khoe miệng lộ ra tia cười khinh, nếu hắn biết trận đấu lần trước của Tần Thiên, tuyệt đối sẽ không có vẻ mặt như thế này.

- Tôi tên Tần Thiên!

Cả hai cùng bắt tay tượng trưng một cái, sau đó tách ra, trở về vị trí, trọng tài cầm lấy bóng đi tới giữa hai người.

- Bắt đầu!

Trọng tài thổi còi, sau đó liền đem bóng ném lên cao, trong nháy mắt Chu Văn liền nhảy lên, hướng bóng chớp tới, tốc độ phản ứng rất nhanh. Nhưng Tần Thiên cũng không hề chậm hơn, hơn nữa còn nhảy cao hơn, một tay trực tiếp lấy bóng đưa đến Lưu Khắc Văn. Chu Văn chụp vào khoảng không, nhất thời sắc mặt thật khó coi.

- Thiên ca uy vũ!

Nhất thời Phạm Kiến lớn tiếng hoan hô.

- Thiên ca uy vũ!

- Thiên ca uy vũ!

Người của khoa Mỹ thuật được thể hò hét, bên kia người của khoa Lâm nghiệp cũng không chịu yếu thế, cũng nhiệt tình trợ uy.

- Chuyển cho tôi, các cậu lên!

Lưu Khắc Văn lập tức chuyển bóng cho Tần Thiên, sau đó chạy lên phía trước. Tần Thiên cầm bóng liền hướng về phía hệ lâm viên xông đến, Chu Văn tự mình phòng thủ, giang tay ra ngăn chặn đường đi của hắn.

- Mau chạy vị trí!

Tần Thiên vừa cầm bóng vừa chỉ huy bọn Tiết Chính Khải, cả đám liền lập tức hành động. Tần Thiên đang chạy bất chợt đổi hướng khiến Chu Văn nhất thời không kịp phản ứng, đến khi phục hồi lại tinh thần thì Tần Thiên đã chạy về phía trước mấy bước rồi.

- Tiếp lấy!

Tần Thiên nhìn Tiết Chính Khải quát lên, mạnh mẽ ném bóng trong tay ra ngoài, sau đó nhanh chóng di chuyển ngược lại trực tiếp đem Chu Văn bỏ rơi, chạy về hướng giữa sân.

Tiết Chính Khải đang ở phía trên, thấy Tần Thiên chạy lui về, liền đem bóng chuyển lại ra ngoài, lập tức có người hướng Tần Thiên lao đến, nhưng hắn một chút cũng không dừng lại, trực tiếp đưa bóng trong tay chuyển đến vị trí Lưu Khắc Văn đang ở dưới rổ.

Lưu Khắc Văn nhận bóng lập tức nhảy lên ném vào rổ, ba người phối hợp có thể nói là hết sức hoàn mỹ, chỉ tiếc Lưu Khắc Văn vừa mới nhảy lên thì bị một người đột nhiên mạnh mẽ bay lên ngăn cản, một tay giơ lên vỗ xuống.

- Bình

Một tiếng vang thật lớn, bóng trong tay Lưu Khắc Văn bị chặn lại, đập mạnh xuống mặt đất dội ngược lên bị Chu Văn trực tiếp bắt được.

- Hay!

Người khoa Lâm nghiệp lập tức hưng phấn hô lên, Chu Văn cũng rất đắc ý nhìn Tần Thiên một cái, âm thầm đưa tay, ra vẻ người quá kém. Lưu Khắc Văn rất khâm trọng nhìn Tần Thiên một cái, sợ bị khiển trách.

- Không có việc gì, sai sót mà thôi, mau trở về phòng thủ!

Tần Thiên hướng về phía hấn nói, ngay sau đó nhanh chóng chạy trở về. Chu Văn cảm bóng nhanh hướng về phía Tần Thiên tấn công, hấn tuyển thủ của trường, kỹ thuật khá tốt, vòng vài cái liền qua ba người, trực tiếp đối mặt Tần Thiên. Tần Thiên thấy vậy liền lao ra phòng thủ. Chu Văn khinh thường nhìn Tần Thiên cười, đột nhiên một tay lấy bóng ném lên cao, bay đến khung rổ. Ngoài dự liệu của Tần Thiên, Chu Văn không đột phá mà lại ném bóng đi.

- Bộp

Bóng đập vào bảng rổ, người khoa Lâm nghiệp phối hợp Chu Văn lao lên không trung chụp bỏ bóng vào lưới, hoàn thành cực kỳ hoàn mỹ.

- Hay

- Hay

Trong nháy mắt, khán giả khoa Lâm nghiệp một trận hoan hô, hò hét cổ vũ.

- Hừ! các người không phải là đối thủ của chúng ta, sớm nhận thua đi.

Chu Văn nhìn Tần Thiên cười nhạo nói.

- Nhận thua đi, các người không có cửa thắng đâu!

Người vừa ném rổ cũng đi tới trước mặt Tần Thiên cười nhạo, xong liền hướng về phần sân bên mình chạy đi.

- Con mẹ nó, mới một trái mà thôi, chờ mà xem!

Tiết Chính Khải nhìn Chu Văn nói.

- Thật sao, vậy thì xem các người làm được gì, coi chừng bị thua đến một điểm cũng không có!

Chu Văn đắc ý nói.

- Người... quên đi, không cần so đo, từ từ cho bọn họ biết, đi lấy bóng thôi!

Tần Thiên can Tiết Chính Khải đang tức giận. Tiết Chính Khải nhìn Chu Văn hừ lạnh một cái quay đầu đi nhặt bóng chuyển cho Tần Thiên, sau đó hướng phía trước lao lên.

Tần Thiên cảm bóng, chạy ở phía sau nhìn trận hình trên sân phân tích, người khoa Lâm nghiệp đều cao và khỏe mạnh, tiến công vào trong ném rổ không lại được bọn họ, nhưng khoa Mỹ thuật hình thể tuy kém ưu thế nhưng thắng ở tốc độ và linh hoạt nên Tần Thiên quyết định chọn phương pháp chạy vị trí để tấn công.

- Di chuyển mau, không nên đứng một chỗ!

Tần Thiên hướng về phía đồng đội hô lớn, tự mình cảm bóng tiến lên, bọn Tiết Chính Khải bắt đầu nhanh chóng di chuyển chạy chỗ liên tục, cứ như vậy đội hình khoa Lâm nghiệp liền bị kéo dãn ra, lớp phòng ngự nháy mắt tan rã, Tần Thiên vừa thấy lập tức dẫn bóng hướng tới xuyên thẳng vào nội tuyến.

- Muốn đột nhập, đừng mơ!

Chu Văn quát lên liền hướng tới trước mặt Tần Thiên ngăn cản, đồng thời một người khác lao ra, muốn hai mặt giáp công Tần Thiên.

- Ta vào làm gì! Ngu vcl!

Tần Thiên nhìn bọn hấn thành linh ném bóng đến Tiết Chính Khải, Tiết Chính Khải nhận bóng lập tức chạy vài bước vào vòng ba điểm liền nhảy lên ném bóng.

- Xoạt!

Bóng bay trên không trung về một đường cung hoàn mỹ, chính xác rơi vào trong khung rổ.

- Vào, ba điểm!

Phạm Kiến hô lớn, nháy mắt người của khoa Mỹ thuật lập tức hoan hô, Tiết Chính Khải cũng hưng phấn xông đến Tần Thiên cùng Lưu Khắc Văn đập tay cùng bọn họ, hung hăng khinh bỉ nhìn Chu Văn. Chu Văn nhất thời mặt trở nên khó coi, lại bị Tần Thiên đùa bỡn lần nữa.

- Ôm bóng chạy trước, dẫn bóng phạm quy! (không rõ lắm) Đọc Truyện Online mới nhất ở TruyenFull.vn

Bất chợt, một tiếng còi của trọng tài vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Tấn công trọng tài

Sau khi trọng tài thổi còi, nhất thời tiếng reo hò của người khoa Mỹ thuật liền dừng lại, dẫn bóng phạm lỗi, sao lại như vậy a, người khoa mỹ thuật nhất thời không hiểu được.

- Ha ha ha... rất chính xác, vị trọng tài anh minh.

Chung quanh nhất thời cười to, người khoa Lâm nghiệp cũng hướng về phía khoa Mỹ thuật một trận đắc ý.

- Ông có nhầm không vậy.

Tiết Chính Khải lập tức bất mãn hướng về phía trọng tài nói.

- Tôi nói lỗi là lỗi, lập tức tiếp tục trận đấu!

Trọng tài nhìn Tiết Chính Khải lạnh lùng nói.

- Đkm, ông...

Tiết Chính Khải chỉ vào mặt trọng tài chuẩn bị chửi thì Tần Thiên vội vươn tay che cái miệng của hắn lại, kéo đi, nhục mạ trọng tài là phạm quy a.

- Được rồi, không nên so đo, ta sẽ cho bọn họ đẹp mắt!

Tần Thiên nói nhưng là Tiết Chính Khải vẫn còn rất khó chịu.

- Tuyệt...

Gã trọng tài thổi còi ra hiệu tiếp tục trận đấu. Ngay sau đó khoa Lâm nghiệp giao bóng, Chu Văn giữ bóng cùng đồng đội tiến công.

- Hà! Ta đã nói là các ngươi không thể, ngay cả dẫn bóng loại tiểu sai lầm này cũng mắc phải, còn thi với đấu cái gì nữa a!

Chu Văn dẫn bóng, đi tới trước mặt Tần Thiên, cười nhạo nói.

- Bớt nói nhầm đi, coi chừng bóng trong tay này, thắng ngu.

Tần Thiên nhìn Chu Văn cười lạnh, thân hình nhanh chóng vọt tới trước mặt, nhanh như tia chớp đem bóng trong tay hắn trực tiếp cướp đi, rồi lập tức tấn công. Nhất thời, toàn trường đều u mê, tốc độ Tần Thiên làm sao nhanh như vậy a, Chu Văn đồng dạng cũng thế, chuyện gì xảy ra, còn chưa thấy rõ thì bóng trong tay đã biến mất, tình ra đành hướng Tần Thiên đuổi theo. Nhưng là tốc độ của hắn sao có thể sánh được, thời điểm hắn kịp phản ứng, Tần Thiên đã vọt tới dưới rổ rồi.

- Nhìn cho kỹ!

Tần Thiên quát to rồi nhảy vọt lên cao, trực tiếp tung một cú slam dunk mạnh mẽ.

- Bộp!

Trong nháy mắt, giả rở một trận đùng đưa, trái bóng bị Tần Thiên hung hăng đập xuống, sau đó hấn văng văng tiếp đất.

- Yeaah...!

Lập tức, trừ người khoa Lâm nghiệp, còn lại đồng loạt ào ào vỗ tay.

- Thiên ca uy vũ!

Người khoa Mỹ thuật rất ấn ý hét to.

- Đồng học, thời điểm chơi bóng không nên làm thơ a, phiền người chuyên nghiệp một chút có được hay không, làm cho ta thắng cũng không có ý tứ, quá đơn giản, thiết là... lần sau không cho phép như thế. Chơi không lại thì cũng có thể nhận thua là được, dù sao ta cũng sẽ không đi rêu rao ra ngoài mà.

Tần Thiên đi tới trước mặt Chu Văn, bộ dạng nghiêm túc nói, rất là đắc chí, khiến hấn tức tối cắn răng.

- Hừ! Bất quá chỉ được một lần mà thôi, đừng vội mừng, chờ chút nữa rồi mày sẽ biết!

Chu Văn nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói.

- Biết cái gì? Hiệu đội (tuyển thủ của trường) đồng học, cậu không phải thuộc loại rất trâu bò sao, làm sao mới vừa rồi biểu hiện ngớ ngẩn vậy a.

Tiết Chính Khải cũng đi tới trước mặt Chu Văn tỏ khó.

- Hừ! Giao bóng!

Chu Văn nhìn đồng đội hô lớn, sau đó tức giận bỏ đi, Tiết Chính Khải ở phía sau cười to, người khoa Mỹ thuật cũng nhìn Chu Văn khinh khinh khiến hấn không ngừng phát run vì giận.

Chu Văn nhận lấy bóng, cùng một người hiệu đội khác đưa mắt ra dấu, sau đó liền tiến công.

- Hừ, lần này nhất định khiến các người đẹp mặt!

Chu Văn nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói, nhưng là vừa đến nơi, lại một thân ảnh nhanh chóng từ bên cạnh hấn lướt qua, bóng trong tay lập tức biến mất, một lần nữa bị Tần Thiên đoạt lấy.

- Đã nói người đừng ngăn người rồi mà, thiết là, trong đầu chứa gì không biết, làm hại ta dễ dàng như vậy đã cướp được, đừng có nhường nữa, có được hay không a, bằng không người khác cho là chúng ta không có thực lực đấy.

Tần Thiên đoạt cầu, không nhận được dừng lại, quay đầu hướng Chu Văn đắc chí nói.

- A!

Chu Văn phát run kêu to, cư nhiên liên tục hai lần bị Tần Thiên đoạt bóng, tức giận hướng lấy Tần Thiên nhanh chóng vọt tới. Tần Thiên nhìn hấn lao đến, lập tức liền cầm bóng, hướng rỏ chạy đến rồi một chân nhún lên, một tay giơ lên đầu, làm ra bộ dạng chuẩn bị tung người nhảy lên. Chu Văn vừa thấy, nhất thời mừng rỡ, lập tức mạnh mẽ nhảy lên, một cái tay hung hăng hướng trái bóng trên tay Tần Thiên đập xuống.

Không nghĩ tới chính là, Tần Thiên lại đưa bóng thu trở lại, thuận tay ném bóng cho Lưu Khắc Đồng phía sau, thân thể trong nháy mắt tránh được Chu Văn, mà Chu Văn căn bản không nghĩ Tần Thiên có thể làm như vậy, cả người quá trớn lao đi, đầu đụng vào cây cột.

- Oành!

Một tiếng vang lớn, Chu Văn đầu óc quay cuồng, mà Lưu Khắc Đồng nhảy lên, nhẹ nhàng đưa bóng vào rỏ, lập tức, điểm số đã vượt qua đối phương.

- Hay!

- Hay!

- Ba ba ba ba...

Lại là tràng vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

- Khoa Mỹ thuật uy vũ, khoa Lâm nghiệp bất lực!

Phạm Kiến hô lớn.

- Khoa Mỹ thuật uy vũ, khoa Lâm nghiệp bất lực!

- Khoa Mỹ thuật uy vũ, khoa Lâm nghiệp bất lực!

Lập tức toàn bộ người Khoa Mỹ thuật hô lớn lên, người khoa Lâm nghiệp nhất thời chỉ còn biết chửi rủa, bất quá có Phạm Kiến tiện nhân này ở đây, họ căn bản không phải là đối thủ.

- Lỗi dẫn bóng, không tính điểm!

Trọng tài hô lớn, lại một lần đi bóng không tính điểm.

- Đkm, mắt mày bị đuôi à.

Lưu Khắc Đồng lập tức giận dữ, hần tuyệt đối không có phạm lỗi này.

- Tôi nói lỗi dẫn bóng, không tính điểm.

Tên trọng tài lạnh lùng nói, lần này, Tần Thiên cũng nhịn không được, một lần không có gì, nhưng là hai lần đều như vậy, cái này tuyệt đối là cố ý rồi.

- Mụ nội mày, rõ ràng không phạm lỗi, mọi người nói, có hay không a.

Tần Thiên nhìn mọi người quát to.

- Không có!

- Không có!

Toàn trường đồng thanh hô lớn.

- Ta nói có là có, ta là trọng tài, tiếp tục trận đấu.

Tên trọng tài lớn tiếng nói.

- Tranh tài với em gái mày đi, chết nè!

Phạm Kiến giận dữ nói, mạnh mẽ cầm chai nước suối ném về phía gã trọng tài.

- Bốp!

Trong nháy mắt, chai nước đã đập trúng ngay đầu hần, nhưng mà còn chưa kịp phản ứng, lại bị một đồng lớn vật thể lạ từ trên trời rơi xuống, trực tiếp ngã nhào xuống đất. Có người còn hướng Chu Văn công kích, tên này vừa phục hồi tinh thần lại, đã bị dính chưởng, trực tiếp té xỉu.

Trong nháy mắt, toàn trường một mảng hỗn loạn.

- Đổi lại trọng tài, đổi lại trọng tài!

- Đổi lại trọng tài, đổi lại trọng tài! Đọc Truyện Online mới nhất ở TruyenFull.vn

Đám đông hét lên, trận đấu bị gián đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Sở Tương Tương bị bắt cóc

Sân bóng rõ trở nên hỗn loạn, tên trọng tài lập tức trở thành bao cát, không biết bị bao nhiêu người đánh.

- Con mẹ mày, thì ra mày là người khoa Lâm nghiệp

- Cái đệt, khó trách trọng tài chơi bẩn.

- Đánh chết hần đi.

Đám đông hô lớn, tên trọng tài bị hành cho biến dạng rồi, các giáo viên một bên vội vàng giải cứu vị trọng tài đen này, tránh cho hần bị quần áo rồi chết. Một bên chia ra tìm hiểu nguyên nhân, biết được trọng tài thiên vị lập tức cho đổi trọng tài tiếp tục trận đấu.

Bất quá Chu Văn cũng không bị gì nghiêm trọng. Bởi vì máu nóng bốc lên cũng hỏ báo một chút, nhưng rồi cũng bị đánh ngất xỉu, đưa đi phòng y tế. Khoa Lâm nghiệp phải đổi người mới, còn tên đội trưởng cũ, vì thầy cô sợ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên liền giữ lại.

Trận đấu lần nữa bắt đầu, 5:2 khoa Mỹ thuật thắng 3 điểm.

Tiếp theo khoa Mỹ thuật chơi vô cùng suôn sẻ, khoa Lâm nghiệp bởi vì thấy tình hình Chu Văn, cũng chịu ảnh hưởng nhất định, cộng thêm Tần Thiên lần nữa phô bày đẳng cấp, nháy mắt khoa Mỹ thuật liền kéo dài khoảng cách hơn 10 điểm và tiếp tục tăng lên, đã kích nghiêm trọng lòng tin khoa Lâm nghiệp. Kế tiếp là thế trận 1 chiều, một bên ra sức chà đạp một bên mà thôi.

Trận đấu kết thúc, kết quả 120:16. Ngồi bên cạnh Lâm Hiểu Di cực kỳ vui vẻ không còn hình tượng giáo viên uy nghiêm, thắng một trận với tỉ số cao như thế làm cho khoa Mỹ thuật ai nấy đều cực kỳ hưng phấn. Khoa Lâm nghiệp bên kia thì ủ rũ rồi đi, vốn hy vọng đoạt chức quán quân, nhưng ai ngờ gặp Tần Thiên người này đúng là nghịch thiên, không chờ trận đấu kết thúc khoa Lâm nghiệp đều lạng lẽ kéo nhau về, miễn khi kết thúc khỏi phải chịu thêm nhục.

- Anh Thiên, anh cũng lợi hại quá đi, em yêu anh chết mất.

Phạm Kiến nhìn Tần Thiên nói, cũng đưa tay ý đồ muốn ôm Tần Thiên.

- Biến ngay, ông không phải gay.

Tần Thiên một cước đá bay Phạm Kiến, nhưng không hề phụ lòng cự tuyệt ôm các mỹ nữ đang hướng hân đi tới. Trong thời điểm nhóm Tần Thiên ăn mừng có hai chiếc xe MiniBus từ sân bóng rổ bên cạnh lái qua đi vào sân trường. Náo nhiệt khoảng 20 phút rồi cuộc cũng ngừng lại, mọi người dần tản đi, Tần Thiên đi tới chỗ của Lâm Hiểu Di chuẩn bị đổi lại y phục.

Lúc này, hai chiếc MiniBus phóng qua trước mặt hân, cửa sổ xe bị đập mạnh một tiếng sau đó một tiếng hét chói tai kêu lên vọng ra bên ngoài, Tần Thiên theo phản xạ quay đầu lại trong nháy mắt liền ngẩn ngơ, con người phóng to ra.

- Trương Trương!

Tần Thiên hô lớn, lập tức đuổi theo, người vừa đập cửa sổ xe không phải ai khác chính là Sở Trương Trương, chẳng qua là đập cửa xe một cái liền bị hai người kia mạnh mẽ kéo về. Truyện được copy tại Truyện FULL

- Đứng lại.

Tần Thiên hô lớn, cả người như mũi tên mạnh mẽ phóng lên mui xe gục ở phía trên, nhưng vì trên mui xe không có địa phương nào để nắm nên rất nhanh Tần Thiên liền trượt về phía sau. Hân vội vàng đưa hai tay lên nắm viền xe gắt gao ôm chặt cố gắng giữ cho mình không rơi xuống. Mà bên trong mấy người thấy Tần Thiên nhảy lên xe lập tức phản phó lái xe bỏ rơi hân. Lái xe lập tức gia tốc rồi đột ngột dừng lại làm cho Tần Thiên theo quán tính bay ra phía trước. Cũng may Tần Thiên đã sớm dự đoán được tình huống nên luôn bảo trì cảnh giác, khi bị văng ra hai tay liền đưa lên bảo vệ đầu, thân thể nện xuống đất nhưng không xuất hiện tổn thương, sau đó liền đứng lên.

Nhưng chiếc xe cũng không muốn bỏ qua cho hân, mạnh mẽ muốn cán qua. Tần Thiên chỉ có thể hướng phía trước chạy đi.

- Hưu!

Tần Thiên vừa nhìn sang hướng bên cạnh rồi nhanh chóng né qua.

- Rầm!

Trong nháy mắt chiếc xe MiniBus liền va chạm chiếc xe phía trước. Tần Thiên lập tức chạy tới chiếc xe MiniBus, mở cửa xe liền thấy Sở Trương Trương bây giờ đã bị ngất, cùng lúc tên bắt cóc cầm trong tay khảm đao cũng chém về hướng Tần Thiên.

- Chết đi.

Tần Thiên tức giận nói, ra tay cực nhanh bắt được tay tên bắt cóc, tay còn lại thì kéo hân xuống xe. Tên kia vừa xuống xe liền ăn một trọng quyền của Tần Thiên vào đầu, nhưng ác mộng còn chưa dứt khảm đao bị Tần Thiên cướp mất không lưu tình huống đầu hân chém xuống.

- Xệt!

Tên bắt cóc này kêu cũng không được, đầu bị Tần Thiên chém thành hai nửa. Hồn hợp óc và máu tươi bắn tung tóe ra xung quanh nhìn cực kỳ khủng bố. Đêm hân vất ra ngoài, Tần Thiên đang định vào xe bế Sở Trương Trương thì phát hiện cửa bên kia bị mở ra, còn Sở Trương Trương lại bị bọn bắt cóc đưa lên một chiếc xe khác.

- Đứng lại!

Tần Thiên tức giận gầm lên, tay cầm khảm đao mạnh mẽ phóng về phía chiếc xe thứ nhất, trong xe cũng tuôn ra bảy, tám đại hân thân hình vạm vỡ tay cầm khảm đao lao hướng về Tần Thiên.

- Đều chết hết đi.

Tần Thiên tức giận nói, cả người như tia chớp lao vào mấy đại hán trong tay cầm khảm đao xuống tay tàn nhẫn chém về phía người đi đầu.

- Xệt!

Trong nháy mắt tên đi đầu liền bị hạ, đầu hán bị khảm đao trong tay Tần Thiên chém rơi trên mặt đất, xung quanh người xem náo nhiệt nhất thời bị cảnh tượng máu tanh này dọa hét toáng lên, phía sau Lâm Hiểu Di cũng nhanh chóng gọi điện thoại cho cảnh sát.

- Các người cùng chết đi.

(Đoạn này máu me, không phù hợp với 18+)

Lúc này, chiếc xe mang theo Sở Tương Tương đã khởi động nhanh chóng hướng cổng trường chạy trốn. Tần Thiên một đao giết chết một tên chuẩn bị đuổi theo, nhưng còn lại mấy người lao ra cản khiến hán không cách nào xông qua.

- ĐM, đúng là không muốn sống.

Tần Thiên tức giận rống lên, tay cầm khảm đao không chút lưu tình chém một tên thành mảnh nhỏ rồi lại hướng sang tên khác chém tới, liên tục giết bốn người làm cho mặt đất toàn máu tươi, thịt vụn, còn lòi cả ruột... tràng diện cực kỳ khủng bố.

Còn dư lại một tên thấy Tần Thiên thủ đoạn tàn nhẫn, xuống tay độc ác vậy, đem một người sống sờ sờ phanh thây như thế, nhất thời bị dọa ngây người.

- Nói, chúng mày bắt cô ấy đi đâu, không đừng trách tao độc ác.

Tần Thiên cầm thanh khảm đao ướt sũng máu chỉ vào người này rống lên như điên. Máu theo khảm đao chảy vào đại hán này trên người, dọa hán sợ tới mức tè ra quần.

- Ổ... Ổ tổng bộ Phi Xa đảng, xin đừng giết tôi.

Tên gia hỏa này run rẩy cầu xin Tần Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Sát!

- ĐM, lại là Phi Xa đảng, lần này ông sẽ giết sạch lũ chúng mày, nói, Phi Xa đảng ở chỗ nào!

Tần Thiên nhìn hán rống giận nói.

- Ổ... Ổ bên trong quán bar Hoan Nhạc, phố Trường Hưng.

Tên này vừa nói xong đã bị Tần Thiên cho một đao kết liễu.

- Con mẹ nó, Phi Xa đảng, lần này lão tử xóa sổ chúng mày.

- Tần Thiên... Tần Thiên!

Lúc này, Lâm Hiểu Di trốn ở một bên chạy ra. Tần Thiên thấy nàng liền vọt qua, người xem chung quanh cho là Tần Thiên muốn giết nàng nhất thời nhắm hết mắt lại. Nhưng không có như mọi người dự liệu, Tần Thiên vắt khảm đao, đưa tay vào túi của Lâm Hiểu Di lấy súng và điện thoại ra.

- Hiểu Di, em biết lái xe không.

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di hỏi.

- Có!

- Tốt, đưa anh đến phố Trường Hưng, nhanh.

Tần thiên vội vàng nói, kéo Lâm Hiểu Di lên xe ô tô để cho nàng lái xe, đồng thời gọi điện thoại cho Phong Tử, kêu hán đem anh em đến phố Trường Hưng xóa sổ Phi Xa đảng. Tiếp đó gọi cho Sở Văn Long báo hán biết Sở Tương Tương bị bắt cóc, lão nghe xong cho biết sẽ điều quân tới ngay.

- Hiểu Di, nhanh lên!

Phố Trường Hưng cách trường học không xa, khoảng 1km, cũng cách quán rượu cũng mấy trăm mét, nên khi nhận được điện thoại của Tần Thiên, Phong Từ liền tập hợp hơn một trăm người hướng phố Trường Nhai xông đến, tràng diện có chút hoành tráng. Mà Tần Thiên bên này cũng nhanh chóng hướng tổng bộ Phi Xa Đảng lao đến tốc độ cực nhanh, vừa vận gấp mặt.

- Hiểu Di, em về trước đi, anh cứu Trương Trương, em không nên ở đây.

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nói, sau đó xuống xe hướng phía Phong Từ đi tới.

- Đi, đánh!

Tần Thiên hướng đám tiểu đệ hô lớn, rồi dẫn mọi người vào quán bar Hoan Nhạc. Trên đường đi một số người nhìn thấy tình huống này nhất thời rút báo cảnh sát, đồng thời cũng chạy ra xa, xã hội đen sống mái giữa ban ngày ban mặt là chuyện cực kỳ nghiêm trọng.

....

Cũng lúc đó, trong quán bar Hoan Nhạc.

Lão đại Phi Xa đảng Lâm Thạc Khải cùng một nam nhân che mặt ngồi trên ghế im lặng không nói gì, chỉ trong chốc lát cửa mở ra, hai người mang một cô gái tiến vào, chính là Sở Trương Trương.

- Yamamoto tiên sinh, người ngài muốn chúng ta đã mang tới, đồ chúng ta cần ở đâu.

Lâm Thạc Khải nhìn người che mặt nói. Nam nhân che mặt vỗ tay một tiếng, phía sau một nữ nhân cũng che mặt đi tới, trong tay mang theo một rương mặt mã đặt lên bàn trước mặt Lâm Thạc Khải, đưa tay mở ra bên trong xuất hiện một đại lượng được thủy khoảng hơn 100 bình.

- A Quý, mày kiểm tra đi.

Một nam tử dáng người gầy yếu, sắc mặt trắng bệch đi tới trước bàn lấy ra một lọ được thủy để mắt vào nhìn một chút rồi trả lại.

- Hàng ngon!

- Tốt, Yamamoto tiên sinh, hợp tác vui vẻ!

Lâm Thạc Khải đứng lên cười, nhìn nam tử che mặt đưa tay ra, nam tử kia cũng đứng lên nắm chặt tay Lâm Thạc Khải.

- Hợp tác vui vẻ!

Nam tử che mặt nói, âm thanh khô khan nghe cực kỳ chói tai.

- Tốt, chúng tôi đi trước, chờ mang nữ nhân này về nước, rồi sẽ trở lại giết tiểu tử kia. Đem nàng đi!

Nam tử nhìn cô gái che mặt nói, cô gái gật đầu hướng bên ngoài vẫy tay, lập tức có hai người áo đen bịt mặt đi vào đưa tay nâng Sở Trương Trương chuẩn bị rời đi.

- Không ổn, lão đại, Tần Thiên mang người đánh đến rồi.

Một tên tiểu đệ chạy tới hô lớn.

- Hừ! Đợi hán tôi, tất cả theo kế hoạch mà làm, mày ra ngoài trước đi.

Lâm Thạc Khải phân phó, tên tiểu đệ lập tức rời đi.

- A Quý, đi giết hán.

Lâm Thạc Khải nhìn tên nam tử gầy yếu nói, tên kia lập tức rời đi.

- Ngại quá, Yamamoto tiên sinh, xin lỗi không tiếp ngài được.

Lâm Thạc Khải nhìn nam tử che mặt nói sau đó liền đi ra ngoài.

- Nếu bọn hán động thủ giết Tần Thiên, vậy chúng ta không cần phải động thủ, lại đỡ một khoản tiền rồi.

Cô gái dùng tiếng Nhật nói, nam tử gật đầu rồi đi ra ngoài, cô gái cũng theo sát phía sau.

... Bạn đang đọc chuyện tại Truyện FULL

Lúc này bên ngoài quán bar Hoan Nhạc.

Tần Thiên cùng đám tiểu đệ tận tình chém giết, Phi Xa đang bên trong không ngừng lao ra nhưng hấn vắn ra tay cực kỳ tàn nhẫn. Những người bị Tần Thiên giết không ai còn nguyên vẹn, máu tươi, thịt vụn, gãy chân, đứt tay, còn bị chém nửa đầu, óc cũng phọt ra... cả tràng diện giống như chiến trường cổ đại, cực kỳ tàn nhẫn.

- BaBaCa, tìm được vị trí của Tương Tương chưa!

- Đã thấy, chủ nhân, đang ở gara tầng ngầm, có 6 người mang theo nạng từ trong ngôi nhà này từ cửa sau rồi đi.

- Tốt!

- Phong Từ, nơi này giao cho mày!

Tần Thiên nhìn Phong Từ đang hưng phấn giết chóc hô lớn, lập tức chạy khỏi quán bar Hoan Nhạc, hướng tầng ngầm chạy đến. Xong vào gara tầng ngầm, liền chạy thẳng tới cửa sau.

- Chủ nhân, ở phía trước!

BaBaCa vừa dứt lời, Tần Thiên liền thấy 6 người cách hấn không xa, hai hắc y nhân mang Sở Tương Tương tới một chiếc xe.

- Đứng lại!

Tần Thiên quát to, vừa hô vừa cầm khảm đao lao tới.

Sáu người thấy Tần Thiên lao tới nhất thời dừng lại.

- Giết hấn.

Nam tử che mặt hướng về phía cô gái phân phó, cô gái lập tức lao đến tấn công Tần Thiên, trong tay xuất hiện một lá bài, nữ nhân này hiển nhiên là người đàn bà lần trước ám sát hấn.

- Chết!

Mê thuật của nàng tuy lợi hại nhưng lần này không còn hiệu quả nữa rồi. Tần Thiên trực tiếp tiêu hao một điểm năng lượng, thuận di đến bên cạnh á ta giờ đao lên chém xuống.

- Xệt!

Cô nàng kêu cũng không kịp kêu, lá bài chưa kịp xuất ra đã bị Tần Thiên chém đứt nửa người, lập tức thi thể tách ra, máu tươi phun lên nhìn cực kỳ chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 190: Liên thủ

- Thuận di?

Nam tử che mặt thấy Tần Thiên ra tay thì giật mình, nhưng lại không hề quan tâm đến sinh tử của cô gái.

- Có thể máu của hấn lại tốt hơn!

Nam tử che mặt lâu bầu rồi vung tay ra sau, 4 hắc y nhân liền lao lên tấn công Tần Thiên, nam tử che mặt thì giữ lấy Sở Tương Tương.

- Các người cũng đi chết đi!

Giết xong cô gái, Tần Thiên quay đầu lại lạnh lùng nhìn mấy hắc y nhân nói, rồi trực tiếp móc súng ra nổ mấy phát.

- Pằng pằng pằng...!

Hai hắc y nhân không kịp phản ứng liền bị Tần Thiên bắn chết, còn lại hai người né được thì tiếp tục lao tới. Thu hồi súng trong tay, hấn rút khảm đao ra tấn công một hắc y nhân ở bên cạnh đang lao đến mình. Tên này thấy Tần Thiên hướng mình tấn công liền rút trường đao ra mạnh mẽ chém xuống.

- Keng..

Hai người cùng ra tay một lúc. Khảm đao và trường đao va chạm bắn ra tia lửa, đều không làm ai bị thương. Nhưng Tần Thiên lại phản ứng nhanh hơn, trong đầu cũng tính toán phương án tác chiến nhờ BaBaCa nói cho hắn biết ở hai thước phía sau có người đánh tới. Tần Thiên xoay người lần nữa rút súng lục, trực tiếp nhả mấy phát.

- Pằng pằng pằng...!

Hắc y nhân phía sau này thật sự đen đủi, bị Tần Thiên bất ngờ nổ súng chết. Cách đó không xa, nam tử bị mất nhìn thủ hạ bị giết sắc mặt cũng không hề biến hóa, một tay để Sở Tương Tương xuống đất rồi hướng Tần Thiên từ từ đi tới. Tên này gây ra áp lực rất lớn khiến Tần Thiên không dám sơ hở, chứa thẳng súng vào người hắn.

- Chủ nhân, ngài không phải là đối thủ của hắn, sức chiến đấu của hắn gấp đôi ngài.

- Vậy nên làm như thế nào bây giờ, không thể không cứu Tương Tương được.

- Chủ nhân chỉ có thể cuồng hóa, hoàn toàn cuồng hóa mới đấu lại được hắn.

- Cuồng hóa! Cuồng hóa như thế nào, nói mau đi!

Tần Thiên gấp gáp nói.

- Chủ nhân, BaBaCa không có biện pháp giúp ngài, chỉ có thể dựa vào ngài giống như lần trước.

- Lần trước, lần đó bị đánh cho gần chết, ta cũng không biết cuồng hóa như thế nào.

- Vậy thì chịu, Ba Ba Ca không giúp gì được rồi.

- Mẹ kiếp, không cuồng hóa được thì dùng súng.

Tần Thiên trầm nghĩ, súng trong tay vẫn gát gao chỉ vào nam tử che mặt.

- Ha Ha... người thừa kế Tần gia đời này, giá tiền đúng là rất cao, người có hứng gia nhập Đế quốc Nhật Bản chúng ta không? Ta đảm bảo người sẽ được hưởng đãi ngộ tốt hơn rất nhiều lần ở Hoa Hạ.

Nam tử che mặt nhìn Tần Thiên từ từ nói.

- Mày chủ động tự sát đi, đỡ làm tao bẩn tay.

Tần Thiên lạnh lùng nhìn nam tử che mặt nói, nhưng tên này vẫn như thường, không có nửa điểm nổi giận.

- Nếu người không muốn, vậy để ta dẫn đi!

Nam tử che mặt vừa nói vừa tăng tốc, tốc độ nhanh chóng đạt tới cực hạn, lóe lên lao đến Tần Thiên.

- Pằng pằng pằng...!

Súng trong tay Tần Thiên liên tiếp bắn ra, nhưng không trúng phát nào mà nam tử che mặt cũng đã lao đến trước mặt tặng cho hắn một quyền. Tần Thiên lập tức lui về phía sau đồng thời cầm khảm đao hướng nam tử che mặt chém tới.

- Âm..

Nam tử che mặt trực tiếp dùng quyền nện vào khảm đao, trong khoảnh khắc đấy, Tần Thiên liền bị một cỗ lực lượng cực kỳ cường đại nện vào khiến cả người bắn vào một chiếc xe. Thân thể truyền đến cảm giác cực kỳ đau nhức, khó chịu.

- Người quá yếu, không phải đối thủ của ta, ngoan ngoãn đi cùng ta nào.

Nam tử che mặt đứng trước Tần Thiên thân nhiên nói.

- Huru!

Vừa lúc đó, có vài ám khí từ bên cạnh bắn đến nam tử che mặt.

- Huru!

Nam tử che mặt phản ứng cực nhanh tránh được, còn ám khí kia thì dính sâu vào cái cột bên cạnh, có thể thấy được phi tiêu có uy lực cùng tốc độ rất lớn.

- Hừ, Hộ quốc xã, các ngươi muốn làm phản sao, dám động thủ với ta.

Nam tử che mặt tức giận quay đầu về hướng phi tiêu bắn tới. Tàn Thiên cũng quay mặt lại nhìn, lập tức biến sắc. Bởi vì hắn nhận ra, người đến chính là người lần trước gặp tại Đồ Thư Quán. Bất quá, bây giờ hình tượng của nàng hoàn toàn khác, tóc buộc chỉnh tề, một thân áo da màu đen bó sát, trên người treo rất nhiều loại ám khí, mặt không đổi sắc nhìn nam tử che mặt.

- Thần Xã các ngươi muốn khơi mào Hoa Hạ và Nhật Bản chiến tranh, các ngươi muốn làm hại Nhật Bản sao! Bạn đang đọc chuyện tại Truyện FULL

Nhật Hệ mỹ nữ nhìn nam tử lạnh lùng nói.

- Hừ! Hành động của ta là vì quốc gia, Thủ tướng cũng đã phê chuẩn, ngươi tốt nhất nên tránh ra, nếu không ngươi ta cũng giết!

Nam tử che mặt lạnh lùng nói.

- Hừ! Hoa Hạ cùng Nhật Bản vất vả lắm mới có được hòa bình, các ngươi lại muốn khơi mào chiến tranh, ta nhất định phải ngăn chuyện này.

Nhật hệ mỹ nữ cũng nhìn nam tử che mặt lạnh lùng nói rồi mạnh mẽ lao đến, trong tay xuất hiện hai thanh chủy thủ sắc bén.

- Chủ nhân, hai người liên thủ có thể giết được hắn.

Đột nhiên âm thanh BaBaCa vang lên.

- Liên thủ giết hắn.

Nhật hệ mỹ nữ vừa tấn công nam tử che mặt vừa quay đầu hướng Tàn Thiên hô lớn.

- Được!

Tàn Thiên lập tức đáp ứng.

- Lên!

Quát to một tiếng, Tàn Thiên nắm chặt khảm đao nhanh chóng bổ tới đầu nam tử che mặt.

- Tới đây!

Nam tử che mặt gầm lên một tiếng, trong nháy mắt hai tay liền mở ra, một cổ lực lượng vô cùng cường đại hướng hai người phóng đến, trực tiếp ép hai người liên tiếp lùi về phía sau rồi nhanh chóng đánh tới hai người. Nhật hệ mỹ nữ liền dùng phi tiêu ném tới.

- Con mẹ nó, xem lão tử đây.

Tàn Thiên liền vận dụng dị năng tàng hình, cả người liền biến mất, khiến cho Nhật hệ mỹ nữ cũng nam tử che mặt kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Cường hóa 100%

"Đi chết đi!"

Vừa lúc đó, âm thanh của Tàn Thiên vang lên phía sau nam tử che mặt, cầm khảm đao chém xuống phía gáy của nam tử che mặt.

"Oanh!"

Đột nhiên khí thế của từ nam tử che mặt bất ngờ bùng nổ, cổ năng lượng cường đại từ nam tử che mặt phát ra, nháy mắt đánh bay mỹ nữ Nhật bản cùng Tàn Thiên ra xa 10m, người trực tiếp đập trên mặt đất.

"PHỐC!"

Tàn Thiên trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, cảm giác khó chịu ở ngực giống như bị thứ gì đó tràn vào, muốn nổ tung ra.

Mỹ nữ người Nhật cùng giống thế, nhổ ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, cực kỳ khó coi.

Mà nam tử che mặt bộc phát năng lượng song cả người như thoát lực đứng cũng không vững, tức giận nhìn hai người dưới mặt đất, từ trong túi lấy ra một bình dược thủy, cắn mở, đem tất cả dược thủy uống vào, khí lực lập tức hồi phục. Sau đó trong tay chợt xuất hiện 1 con dao găm, hướng Tàn Thiên đâm tới

Tàn Thiên liên tục sử dụng thuật di và tàng hình tiêu hao mất 3 thành năng lượng cộng thêm vừa rồi bị sức mạnh của nam tử che mặt đánh sâu vào cơ thể, khiến Tàn Thiên bị thương cũng tương đối nặng. Thấy nam tử che mặt lao tới, Tàn Thiên liều mạng đứng lên chạy trốn.

"Chạy sang đây!" Mỹ nữ người Nhật hướng Tàn Thiên hô lớn. Tàn Thiên cũng không có suy nghĩ nhiều liền chạy qua phía nàng.

"Uống cái này nhanh, nó có thể giúp cậu hồi phục thể lực trong 10 phút!" Mỹ nữ người Nhật nhìn Tàn Thiên nói, cũng lấy ra một lọ dược thủy giống hệt của nam tử che mặt, rồi đưa cho Tàn Thiên, nhưng Tàn Thiên còn chưa có nhận được thì nam tử che mặt đột nhiên đưa tay ra, chộp thủ hướng cánh tay Mỹ nữ người Nhật đâm đến, Mỹ nữ người Nhật tuy phản ứng nhanh nhưng vẫn muộn một chút, chộp thủ với cánh tay liền tiếp xúc thân mật tạo ra một vết thương dài trên cánh tay cầm lọ dược thủy, máu tươi phun ra.

"A!"

Mỹ nữ người Nhật hét thảm một tiếng, bình dược thủy liền rơi trên mặt đất vỡ vụn.

"Ồi vãi *** " Tàn Thiên hô lớn.

"Chủ nhân cẩn thận!" Ba Ba Ca nhắc nhở.

Tàn Thiên ngẩng đầu lên nhìn thấy đòn thế của nam tử che mặt công kích tới, liền tránh sang một bên, mỹ nữ người Nhật cũng tránh được, cùng Tàn Thiên một trái một phải.

"Ba Ba Ca, thực lực của hắn hình như giảm xuống, tốc độ công kích của hắn chậm đi rõ ràng." Tàn Thiên nói.

"Ngài đoán đúng rồi, thực lực của hắn bây giờ chỉ còn một phần tư, nhưng vẫn mạnh hơn so với ngài, nhưng ta cảm giác được thực lực của hắn không ngừng giảm xuống theo từng phút từng giây, thực lực bây giờ cũng bởi vừa rồi uống lọ dược thủy, năng lượng bản thân của hắn đã tiêu hao hết, hơn nữa cũng tạo thành nội thương, bây giờ chính thức là dựa vào năng lượng của bình dược thủy, căn bản không duy trì được bao lâu." Ba Ba Ca nói.

"Chống đỡ không được bao lâu? Tốt quá, chúng ta có thể câu giờ rồi chậm rãi giết hắn." Tàn Thiên nói, rồi hướng về Mỹ nữ người Nhật hô lớn: "Hắn đã không chống đỡ được bao lâu, chúng ta chỉ cần câu giờ, rồi từ từ giết hắn."

Mỹ nữ người Nhật gật đầu, nàng cũng biết thời gian cùng hiệu quả của dược thủy.

"Cho dù không duy trì được bao nhiêu thời gian ta cũng có thể giết chết các ngươi!" Nam tử che mặt lạnh lùng nói, vừa nói liền trực tiếp lao về hướng Tàn Thiên, hắn muốn giết Tàn Thiên trước.

Tàn Thiên bây giờ so với người bình thường không khác gì nhau, thậm chí còn hơi yếu so với người bình thường, nên vừa nhìn thấy nam tử che mặt giết đến liền hướng sang bên cạnh một chiếc xe tránh được.

"Ngươi trốn nữa đi."

Nam tử che mặt quát to, đột nhiên tăng tốc, nháy mắt liền đến trước mặt Tàn Thiên, đá ra một cước vào ngực Tàn Thiên.

"Thình thịch!"

Tàn Thiên không thể tránh được, trực tiếp lĩnh một cước bay ra đụng vào một chiếc xe phía sau, cả người đau đớn liên tục ói ra mấy ngụm máu tươi, căn bản không đứng lên được. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: TruyenFull.vn chấm c.o.m

"Chết đi." Nam tử che mặt quát lạnh, nhắc chân định dẫm nát đầu Tàn Thiên.

"Hừ!"

Thời khắc máu chốt, Mỹ nữ người Nhật lao đến một quyền tấn công thẳng huyệt thái dương của nam tử che mặt.

"Không biết sống chết."

Nam tử che mặt tức giận nói, đưa tay lên bắt được tay của mỹ nữ Nhật bản, một cước đá vào bụng nàng, khiến nàng bay ra ngoài, nhưng hắn cũng không định buông tha, liền tục đá bốn, năm cước vào bụng Mỹ nữ người Nhật làm nàng phun ra mấy ngụm máu tươi, hấp hối.

"Chết đi." Nam tử che mặt nhìn Mỹ nữ người Nhật nói, một cước thẳng đầu nàng đá tới.

"Đừng!"

Tàn Thiên hét lớn, liều mạng đứng lên chạy qua ôm chặt chân nam tử che mặt để cho hắn không thể đá ra một cước này, cứu mỹ nữ người Nhật được

một mạng.

"Người cũng đi tìm chết đi!" Nam tử che mặt nâng Tàn Thiên lên, hung hăng lên gối hấn mấy phát.

"A!"

Tàn Thiên hét thảm, miệng không ngừng tuôn ra máu tươi, phun lên người nam tử che mặt, làm cho hắn càng tức giận, liền lên gối thêm mấy phát vào bụng Tàn Thiên. Tàn Thiên cũng mất đi tri giác, thân thể lập tức rơi vào trạng thái nửa hôn mê.

Nam tử che mặt nhìn Tàn Thiên vài lần rồi ném Tàn Thiên xuống đất, sắc mặt lần nữa trở nên trắng bệch, thở hổn hển.

"Hừ! Theo ta đối nghịch. đúng là không biết sống chết!" Nam tử che mặt nhìn hai người trên mặt đất nói, nhặt thủy chùy trên đất chuẩn bị giết cả hai người.

Cùng lúc đấy, Tàn Thiên đột nhiên cảm thấy từng tế bào của mình không ngừng tuôn ra năng lượng khổng lồ, nhanh chóng tu bổ thân thể, càng lúc càng nhanh, mạnh bạo. Tàn Thiên có thể cảm giác như cơ thể của mình muốn nổ tung lên vậy.

"A!"

Tàn Thiên gầm lên giống như mãnh thú vậy, tung người từ dưới đất nhảy lên, tung quyền hướng đầu nam tử che mặt đánh tới, tất cả động tác nhanh tới cực hạn.

"Thình thịch!"

Nam tử che mặt cũng không kịp phản ứng, kêu cũng không kịp kêu, đầu như quả dưa hấu bị đập mạnh vào vậy, trong nháy mắt xương sọ, máu tươi, óc và thịt đều nát thành mảnh nhỏ.

"A! Ba Ba Ca, ta không chịu được nữa, cơ thể cứ như muốn nổ tung vậy!" Tàn Thiên hô lớn, tùy tiện một quyền hướng một chiếc xe đánh tới, trực tiếp đem chiếc xe đập lõm vào một mảng lớn, nhìn cực kỳ khoa trương..

"Chủ nhân, ngài bây giờ đang tiến hành cường hóa 100%, nhất định phải bảo trì ý thức, ngàn vạn lần đừng để mất khống chế, nếu không rất nguy hiểm, có thể chết." Ba Ba Ca vội vàng nói.

"Ta bây giờ nên làm như thế nào, cơ thể như muốn nổ tung lên vậy!" Tàn Thiên hô lớn, hai tay liên tục ra quyền mạnh mẽ nện vào chiếc xe hơi, đem chiếc xe hơi còn nguyên vẹn đập nát.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 192: Sói hóa!

Bên trong bãi đỗ xe ngầm, Tàn Thiên như lên cơn điên vậy, hai tay liều mạng nện vào xe chiếc xe hơi, hai nắm đấm tựa như kim cương, dù liên tiếp đâm vào chiếc xe hơi nhưng không hề bị tổn thương, hơn nữa mỗi lần Tàn Thiên đánh ra một quyền một cỗ khí lưu màu xanh nhạt lại từ quả đấm của hắn tràn ra.

- "Ba Ba Ca, ta nên làm gì bây giờ, ta sắp không khống chế được nó nữa rồi, thân thể tựa như muốn nổ tung lên vậy." Tàn Thiên hô lớn, cảm giác như muốn hủy diệt tất cả, đem nơi đây biến thành bình địa vậy.

- "Chủ nhân, ngài phải đem năng lượng toàn bộ phóng ra ngoài thì mới hết nguy hiểm, hiện tại phía trên xuất hiện một di năng giả, bằng hữu của người đang gặp nguy hiểm, người mau đi tiếp ứng, cũng có thể đánh với tên kia một trận, năng lượng được giải phóng, thế là xong mọi chuyện." Ba Ba Ca nói.

- "Tốt!" Tàn Thiên liền đáp một tiếng, cả người như tên lửa đạn đạo vậy, phi lên trên tầng, với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt hắn thoát khỏi gian tầng ngầm đi vào bên trong quán bar Hoan Nhạc.

Giờ phút này trong quán bar Hoan Nhạc đang diễn ra hỗn chiến, Phong tử cùng tên mập đang đối chiến người của băng Phi Xa, Phong tử bên này tình huống không lạc quan cho lắm, vì A Quý tham gia chiến đấu, hắn giống như cỗ máy giết người vậy, những người đối mặt với hắn bị đánh không chết cũng trọng thương mất khả năng chiến đấu. Lão đại Phi Xa đang nhàn nhã ngồi một bên biểu hiện vô cùng bình tĩnh.

- "Phong tử, nơi này giao cho ta, người xuống tầng ngầm cứu người, nhớ, hai nữ." Tàn Thiên đi đến kẻ điên trước mặt, không có đợi Phong tử trả lời Tàn Thiên lao đến A Quý.

- "Chết đi!"

Tần Thiên phần nộ gầm lên, thuận di đến trước mặt A Quý, một quyền hướng hấn nã tới.

A Quý bất ngờ, hấn không nghĩ tới Tần Thiên lại đột ngột xuất hiện xuất chiêu, trở tay không kịp liền bị đánh bay ra ngoài, trực tiếp ngã ở trước lão đại băng Phi Xa Lâm Trạch Khải, dọa Lâm Trạch Khải kêu to một tiếng.

"Huru!"

Một chiêu đắc thủ Tần Thiên cũng không dừng lại, một lần nữa hướng A Quý đánh tới, giống như tia chớp vậy, một cước hung hăng đá vào A Quý, khiến hấn bay ra ngoài.

"Thình thịch!"

Lần này A Quý kịp vươn tay ra chặn một cước của Tần Thiên, nhưng vẫn bị đá bay ra ngoài, lần nữa tiếp xúc thân mật với tường, liền phát ra tiếng hét thảm.

- "Người cũng chết đi!"

Tần Thiên nhìn Lâm Trạch Khải lạnh lùng nói, một quyền hướng Lâm Trạch Khải nện tới.

"Hừ!"

Lâm Trạch Khải cười lạnh một tiếng, đưa tay chặn quyền của Tần Thiên, sau đó tung ra một cước nện vào bụng của Tần Thiên.

"Thình thịch!"

Tần Thiên không nghĩ tới Lâm Trạch Khải có thể ngăn bảy thành công lực của mình, cho nên không có phòng bị trực tiếp bị đá bay ra ngoài.

- "Cổ võ giả! " Ba Ba Ca hét lớn.

- "Cổ võ giả, cái gì cổ võ giả? Ba Ba Ca!" Tần Thiên nhanh chóng đứng lên hỏi."

- "Chủ nhân, võ võ cùng dị năng giống nhau, đều có năng lực đặc thù, khác nhau là dị năng do trời sinh, còn cổ võ là do tu luyện." Ba Ba Ca giải thích.

- "Giống cao thủ võ lâm?" Tần Thiên nói.

- "Chuẩn Gay, chủ nhân." Ba Ba Ca nói.

- "Hừ! Tần Thiên, người đánh đệ đệ ta trọng thương, hôm nay ta sẽ giết người!" Lâm Trạch Khải lạnh lùng nhìn Tần Thiên nói, rồi lập tức hướng Tần Thiên đánh tới, A Quý cũng đứng dậy lao tới, có điều tứ chi chạm đất giống như chó săn vậy.

- "Hừ! Giết ta? người còn chưa đủ khả năng!" Tần Thiên gầm lên, bây giờ năng lượng của Tần Thiên đang thừa thãi, hấn không thể nhanh chóng xả hết đi, sao có thể keo kiệt sử dụng dị năng, thuận di cùng với ấn hình đồng thời sử dụng cả người liền biến mất vô ảnh vô tung làm Lâm Trạch Khải và A Quý đánh trượt, Tần Thiên biến mất làm bọn họ đều kinh hãi.

- "Gia gia người ở chỗ này!"

Tần Thiên đột nhiên xuất hiện ở bên trái Lâm Trạch Khải hung hăng vung lên một cái tát hướng Lâm Trạch Khải nã tới.

"Ba!"

Một tiếng kêu, cái tát cực kỳ vang dội vang lên, nhất thời Lâm Trạch Khải bị Tần Thiên tát một cái bay ra ngoài, mặt cũng sưng lên, nặng nề đập xuống đất, ói ra một ngụm máu tươi cộng thêm vài cái răng.

Bên cạnh A Quý thấy thế lập tức tấn công Tần Thiên.

- "Người cũng chết đi."

Tần Thiên quát lên, thân thể lần nữa biến mất. A Quý lập tức kinh hãi, nhìn xung quanh cánh giác, nhưng còn không có kịp phản ứng bộ ngực liền bị Tần Thiên cho một cước bắn ra ngoài nện vào vài người đang chiến đấu.

"A!"

Lâm Trạch Khải giận dữ hét lên, hấn cư nhiên bị Tần Thiên đánh cho răng rơi đầy đất, quá mất mặt, hấn cũng biết công phu của Tần Thiên, nhưng không nghĩ tới lại lợi hại đến thế, kết quả cũng như Tần Thiên khinh thường mà bị ăn quả đắng.

- "Chết đi!"

Lâm Trạch Khải nhấc lên một thanh khảm đao hướng Tần Thiên chém tới.

- "Ta giải quyết ngươi trước vậy."

Tần Thiên vừa nói liền biến mất, một giây sau đã đến trước mặt Lâm Trạch Khải, tung một quyền sử dụng 10 thành công lực đánh thẳng vào mặt Lâm Trạch Khải.

"Thình thịch!"

Lâm Trạch Khải trong nháy mắt bị nắm đấm của Tần Thiên đánh cho nát đầu, óc với máu tươi vung vẩy đầy trên đất. Bạn đang xem tại Truyện FULL - [www.Truyện FULL](#)

- "Hừ! Lão đại các ngươi đã chết, muốn sống thì ngoan ngoãn đầu hàng đi!" Tần Thiên nắm thi thể của Lâm Trạch Khải giờ lên hô lớn. Tất cả mọi người đều ngừng chiến, quay đầu lại nhìn thi thể trong tay Tần Thiên. Người của băng Phi Xa không thể tin được lão đại của bọn họ lại chết nhanh như vậy.

- "Mọi người không nên nghe hắn, tất cả xông lên giết hắn. A Quý từ trên mặt đất đứng lên, chỉ vào Tần Thiên quát lớn. Đột nhiên móng tay dài ra thành hình móc câu, trong miệng hàm răng cũng lộ ra ngoài như răng chó, đầu tóc dựng lên, tai vênh, y phục cũng bị rách ra, lộ cơ thể rắn chắc, cả người gục trên mặt đất giống loài chó sói thường gặp, trong miệng nước nhai cũng chạy ròn ròn, nhìn cực kỳ hung tàn.

- "Động vật dị năng, Lang tộc!" Âm thanh của Ba Ba Ca cũng vang lên. Tần Thiên còn chưa hỏi động vật dị năng là thế nào thì A Quý đã lao tới đây rồi.

"Hừ!"

A Quý tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã tới trước mặt Tần Thiên quơ đôi vuốt sắc bén nhắm trực tiếp vào vị trí yếu hại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Phi Xa bang bị diệt

- "Hừ!"

Tần Thiên hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt cũng biến mất, A Quý một chiêu đánh hụt còn chưa thu tay lại thì Tần Thiên đột nhiên xuất hiện bên trái hung hăng tung ra một cước vào bụng A Quý.

"Thình thịch!"

A Quý bị Tần Thiên đá như đá bóng vậy, trong nháy mắt bị đá ra ngoài, lại 1 lần nữa tiếp xúc thân mật với tường, rồi rơi xuống mặt đất.

A Quý nháy mắt lại đứng lên nhay mất phát động lần tấn công thứ hai.

Lần này, Tần Thiên chủ động tấn công, thuận di tới trước A Quý, tung một cú sút thẳng vào đầu A Quý.

"Thình thịch!"

A Quý lại 1 lần nữa bị Tần Thiên đá bay, tiếp tục đập vào tường nhưng vẫn không có tổn thương gì.

"*** mẹ nó, như thế này đánh bao giờ chết, đúng là nghịch thiên mà." Tần Thiên thầm nghĩ, nhưng càng như thế Tần Thiên ra tay càng tàn nhẫn, sử dụng đồng thời thuận di cùng âm hình, tích năng lượng đến cực hạn hướng A Quý công kích, trực tiếp nắm lấy A Quý hung hăng quăng hẳn xuống đất, nắm tay liên tục nện xuống người A Quý, máu tươi bắn ra nhìn cực kỳ khủng bố.

Hỗn chiến nhất thời dừng lại, nhìn trận chiến của Tần Thiên và A Quý nghiêng về một hướng. Tần Thiên như nổi điên vậy, liên tục tung ra trọng quyền nện xuống người A Quý.

Lúc bắt đầu A Quý còn có thể kiên trì, nhưng về sau trực tiếp bị Tần Thiên đánh chết. Tần Thiên cũng không biết mình ra bao nhiêu quyền, dù sao đến khi người A Quý biến thành cục thịt, hoàn toàn không thể phân biệt ra hình dáng rồi mới từ từ dừng lại, đồng thời năng lượng bộc phát tiềm năng trong người Tần Thiên cũng từ từ biến mất. Nhưng Tần Thiên lại cảm nhận được một cỗ nhiệt lưu nóng bỏng truyền từ bụng lên.

- "Còn ai muốn đánh!".

Tần Thiên cầm xác A Quý và Lâm Trạch Khải vút trước mặt mọi người lạnh lùng nói. bang chúng trong Phi Xa bang nhìn thấy lão đại cùng quân sư cũng bị Tần Thiên đánh chết, rồi rít xin hàng.

Giờ phút này bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh xe gió của trực thăng quân dụng, bốn, năm sợi dây ném xuống, mấy quân nhân vũ khí tận răng

nhanh chóng tiến vào quán bar Hoan Nhạc.

- "Không được nhúc nhích, toàn bộ hạ khí giới, hai tay ôm đầu gối xỏm xuống đất." Đầu lĩnh cầm súng chỉ vào đám người. Người bên Phi Xa băng rớt ôm đầu gối xỏm xuống, chỉ có người bên Tàn Thiên là không động đậy, Tàn Thiên không lên tiếng cả đám đều đứng im nhìn Tàn Thiên.

Tàn Thiên nhìn bọn họ phát tay để cho bọn họ làm theo, tránh cho bị thương không cần thiết, lúc này mọi người mới ôm đầu gối xỏm xuống, khiến tên quân nhân đầu lĩnh rất kinh ngạc.

"Huru!"

Trên trời rơi xuống một người, vững trãi đứng trên mặt đất, rồi sau đó đi thẳng vào bên trong.

- "Tàn Thiên!" Người đi vào nhìn Tàn Thiên nói, rồi nhanh chóng hướng tới. Thấy hiện trường toàn máu tươi, tàn tạ, cụt tay nhiều vô số không khỏi nhàu mày, hiển nhiên hẳn đã tới chậm, chiến đấu cũng kết thúc rồi.

- "Dịch lão! " Tàn Thiên lập tức chạy tới, người này là thiếp thân cảnh vệ bên cạnh Sở Văn Long. Dịch lão.

- "Người không sao chứ, xem ra ta đến chậm một bước, tiểu thư thế nào rồi." Dịch lão đi tới Tàn Thiên trước mặt liền hỏi.

- "Không sao rồi, lúc này cháu đã cho người đem nàng cứu đi rồi." Tàn Thiên nói, Dịch lão cũng thờ dài nhẹ nhõm.

- "Dịch lão, những người này cùng mặc một màu hắc y đều là người của cháu." Tàn Thiên nhìn dịch lão nói.

- "Ừ, ta biết rồi. " Dịch lão gật đầu nói.

- "Tốt rồi, Dịch lão, chúng cháu rời đi trước." Tàn Thiên nhìn Dịch lão nói, Dịch lão gật đầu Tàn Thiên liền rời đi.

Tàn Thiên vừa mới đi nửa phút, cánh sát liền đi tới, toàn bộ là đặc công, đầu lĩnh là Lương Văn Đào, bọn Dịch lão đi tới cùng Lương Văn Đào chào hỏi.

Dịch lão cùng Lương Văn Đào nói chuyện một lúc, rồi lập tức rời đi, Lương Văn Đào cũng cho đặc công đem toàn bộ Phi Xa bang rời đi. Thiên bang thì liền tản ra.

Mười phút sau, quân đội cùng công an cùng tuyên bố tin tức: Sự kiện phát sinh tại quảng trường Trường Hưng không phải là xã hội đen sống mãi, mà là quân đội cùng cảnh phương liên hiệp diễn tập chống khủng bố.

Tàn Thiên rời khỏi quảng trường Trường Hưng, hắn liền đánh xe chạy về. Trên đường gọi điện thoại cho Lâm Hiểu Di báo bình an, cũng gọi cho Phong tử biết được Sở Tương Tương không có việc gì nhất thời thở ra, sau đó cho hắn an bài người bảo vệ tốt Sở Tương Tương, đồng thời tiếp nhận sản nghiệp của Phi Xa bang, còn phải tìm giết Lâm Trạch Giai, nhỏ cô nhỏ tận gốc miễn lưu lại hậu hoạn.

An bài tốt mọi chuyện, Tàn Thiên liền trở về nhà, lập tức vào phóng khóa trái lại ngồi xếp bằng, điều bộ rất lo lắng.

- "Ba Ba Ca, làm sao ta cảm giác bụng mình ngày càng nóng" Tàn Thiên nói.

- "Chủ nhân, ngài hiện giờ chỉ cần vận công, đem toàn bộ năng lượng dồn vào đan điền, tiến hành cường hóa là được." Ba Ba Ca nói.

- "Tốt!" Tàn Thiên đáp một tiếng, sau đó liền vận hành tâm pháp đem năng lượng hướng đan điền tụ lại, làm cho bụng dưới ngày càng nóng, Tàn Thiên nơi đó thật giống như cái động lớn, năng lượng tất cả đều bị hút vào bên trong.

- "Chủ nhân, đan điền của ngài đã mở ra, ngài cố gắng giữ vững trạng thái, toàn lực mở rộng đan điền." Ba Ba Ca nói, Tàn Thiên đáp một tiếng rồi tiếp tục vận hành tâm pháp, hồ sâu ở đan điền càng lúc càng lớn, cần nuốt toàn bộ năng lượng bên ngoài, hơn nữa nó cũng không ngừng rộng ra. Cùng lúc đó, chu vi xung quanh Tàn Thiên xuất hiện các dòng khí lưu màu xanh rất nhỏ không ngừng bị đan điền hấp thụ. Hắn lập tức cảm giác cực kỳ dễ chịu, giống như ngồi trong nước vậy.

Mà giờ phút này, đan điền được mở ra giống như một tiểu vũ trụ, khí lưu màu xanh không ngừng tiến vào, đồng thời bên trong cũng từ từ xuất hiện từng lớp vòng xoáy, chậm rãi xoay tròn.

Ba giờ sau. Bạn đang xem tại Truyện FULL - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

- "A!"

Tàn Thiên mạnh mẽ hét to một tiếng, cả người bộc phát một cỗ khí thế cường đại, trong nháy mắt cỗ năng lượng cường đại này từ người Tàn Thiên phát ra làm cho xung quanh chấn động.

Tàn Thiên chậm rãi mở mắt ra, đồng thời cũng thở ra một hơi.

- "Chủ nhân, chúc mừng ngài mở đan điền thành công. Có thể chính thức bước vào Thần Tàng Chi Địa tu luyện." Âm thanh Ba Ba Ca vang lên trong đầu Tàn Thiên.

Chương 194: Thần Tàng tinh cầu

- "Thần Tàng Chi Địa là gì, Ba Ba Ca"

Tần Thiên hỏi. Sau khi mở xong đàn điện, năng lượng trên người cũng tiến vào trạng thái ôn hòa, Tần Thiên có thể cảm giác việc vận hành, sử dụng năng lượng càng thêm dễ dàng.

- "Chủ nhân, ngài đi vào sẽ biết, rồi Ba Ba Ca sẽ giải thích cho ngài rõ ràng!"

Ba Ba Ca nói, nói xong chiếc nhẫn trên tay Tần Thiên đột nhiên phát sáng, nó nhanh chóng bao trùm lấy Tần Thiên, một giây sau Tần Thiên cảm giác như bị hút khỏi mặt đất bay lên trời, đang miên man suy nghĩ chuyện gì đang xảy ra thì cơ thể một lần nữa tiếp xúc với mặt đất, đồng thời bị một cỗ năng lượng vô cùng tinh thuần bao vây, Tần Thiên cảm giác vô cùng thoải mái đồng thời cũng kinh ngạc phát hiện năng lượng trong đàn điện lại tăng lên.

- "Đây là đâu!"

Tần Thiên nhìn bốn phía hết lớn, hắn phát hiện mình đang ở một địa phương xa lạ, đang ngồi trên đang ngồi trên trên một tảng đá phía trên đỉnh núi, trước mặt là rừng núi rộng mênh mông vô cùng rậm rạp, đồng thời nghe được vô số âm thanh quái dị, ngược mắt lên bầu trời thì thấy vô số loài chim lạ, đáng sợ là chúng vô cùng to lớn. Ví dụ như một con chim Ưng có sải cánh tới mười mét, hình dạng của nó lại giống như Dực Long đang bay. Còn có một con chim khổng lồ trên người có hoa văn, nhưng quan trọng hơn là nó có chín đầu... Rất nhiều sinh vật lạ xuất hiện trước mặt Tần Thiên làm cho hắn cảm giác hoa mắt chóng mặt đến muốn ngất rồi.

- "Chủ nhân, đây chính là Thần Tàng Chi Địa, là một tinh cầu có tên Thần Tàng."

Ba Ba Ca xuất hiện trước mặt Tần Thiên nhìn hắn nói.

- "Cái gì! Tinh cầu, Ba Ba Ca người không đùa chứ, chúng ta đang ở Địa cầu, làm sao lại có thể chạy đến một tinh cầu khác, đây không phải ảo ảnh chứ."

Tần Thiên không tin nhìn Ba Ba Ca nói. Cái này cũng quá giống với trên tivi rồi, huyền huyền.

- "Chủ nhân, đây đúng là thế giới thật, ngài vẫn ở địa cầu, bất quá ngài đã tiến vào không gian bên trong chiếc nhẫn. Nhà của ta cũng chính là viên tinh cầu này, cũng chính là người nọ đưa cho người viên tinh cầu này giúp người gia tăng thực lực bản thân."

Ba Ba Ca nhìn Tần Thiên nói.

- "Trong giới chỉ còn có một viên tinh cầu, đây là cái trình độ gì, mà người nọ là ai, lại để cho ta một viên tinh cầu để tu luyện, cái này cũng quá nghịch thiên sao? Ba Ba Ca."

Tần Thiên giật mình nhìn về phía chiếc nhẫn trên tay mình, chiếc nhẫn cũng biết mất.

- "Chủ nhân, trong tương lai tinh cầu bên trong giới chỉ cũng rất phổ biến, theo thực lực của ngài tăng lên, sẽ biết càng nhiều thứ, còn người nọ là ai Ba Ba Ca cũng không biết. Ba Ba Ca biết được cũng là kho dữ liệu có sẵn trong đại não, nó được mở ra khi thực lực của chủ nhân tăng lên, hiện tại Ba Ba Ca thật không biết người nọ là ai, Ba Ba Ca chỉ dựa theo trình tự làm việc. Ba Ba Ca nói.

- "Đkm, thế giới tương lai rốt cuộc trình độ khoa học ở đẳng cấp nào, lại có thể đặt một tinh cầu trong chiếc nhẫn, con mẹ nó, nếu ngứa mắt ai chỉ cần cầm chiếc nhẫn hút hắn vào bên trong như vậy còn phải sợ người nọ."

Tần Thiên sợ hãi than thở. Sau này cần gì phải đánh nhau, trực tiếp nhốt vào bên trong không gian giới chỉ là được rồi.

- "Chuẩn gay, chủ nhân, Trong tương lai cũng có thủ đoạn này, và cũng có cách đối kháng lại thủ đoạn này." Ba Ba Ca nói.

- "Tương lai có hay không, ta cũng không cần biết, Ba Ba Ca, hiện tại ta có thể tùy ý đem người nhốt vào hay không?"

Tần Thiên hỏi. Nếu có thể thu vào thì sau này cứ nhìn thấy nữ nữ là thu vào, vậy thì tốt quá, toàn bộ mỹ nữ đều bị mình bắt đi.

- "Không thể, chủ nhân, trước mắt tinh cầu này chỉ có thể cho ta và ngài tiến vào, muốn thu người khác phải đợi thực lực của ngài tăng lên đến một mức cố định nào đó mới được. Thực lực của ngài bây giờ là một sao, khi nào tăng lên năm sao mới được." Ba Ba Ca nói.

- "Năm sao, thực lực còn có phân chia sao?." Tần Thiên nghi ngờ nói.

- "Vâng, thưa chủ nhân, kế tiếp Ba Ba Ca sẽ truyền cho ngài một loạt tin tức ngài tự nhiên sẽ hiểu." Ba Ba Ca nói.

Ngay sau đó trên đầu Ba Ba Ca phát ra một đạo ánh sáng màu lam nhạt chui vào bên trong đại não của Tàn Thiên, lập tức đại não của Tàn Thiên liền hiện ra một loạt tin tức.

Ví dụ như tu luyện, thể giới tương lai, tu luyện tổng cộng phân chia chín cấp bậc: Một sao, Hai sao... Chín sao. mỗi một tinh cầu chia làm chín tiểu cấp, trước mặt thực lực của Tàn Thiên ở Một sao – cấp 3, có thể nói gần thấp nhất.

Còn giới thiệu về tinh cầu, các loại chân thú kỳ dị. Ba Ba Ca cung cấp cho Tàn Thiên bao gồm hơn hai vạn loài mà Tàn Thiên chưa từng thấy, mà nghe cũng chưa từng nghe, nhưng loài này được gọi chung là mê thú hoặc thú, bọn chúng trời sinh hiểu được tu luyện, có thể giống người tu luyện, hơn nữa sức chiến đấu vô cùng cường hãn.

Tàn Thiên dùng ba giờ để tiêu thụ thông tin mà Ba Ba Ca truyền cho hắn, nhất thời ấn tượng ban đầu về thể giới hoàn toàn sụp đổ rồi, qua thật lâu mới khôi phục lại.

- "Không nghĩ đến thể giới này lại thần kỳ như vậy." Tàn Thiên lâu bầu nói, trong lòng cũng trở nên hưng phấn, rất muốn đi thí luyện xem tinh cầu này có chỗ nào thần bí. Nguồn tại <http://TruyenFULL>

- "Ba Ba Ca, ta đây khi nào thì có thể thí luyện!" Tàn Thiên nhìn Ba Ba Ca nói.

- "Chủ nhân, ngài vừa mới lên lever, tu vi còn chưa ổn định, chờ vài ngày tu vi của ngài củng cố chắc chắn chúng ta mới có thể bắt đầu. Ba Ba Ca còn có chuyện khác muốn nói." Ba Ba Ca nói.

- "Ồ, như vậy cũng tốt, ta trước xem tu vi của mình đã." Tàn Thiên nói.

- "Tốt, chủ nhân, ngài ngàn vạn lần đừng đi loạn, ra khỏi khu này. Nếu không sẽ bị yêu thú tấn công." Ba Ba Ca nói.

Tàn Thiên gật đầu nhìn đỉnh núi đang tỏa ra hào quang mờ ảo. Sau đó đứng lên đi vòng quanh dãy núi mình ở.

Núi này phạm vi coi như lớn, chừng hơn 100km vuông nhìn giống như đã được qua bàn tay con người cải tạo, nhìn cực kỳ gọn gàng, nhẵn nhụi.

Tàn Thiên đứng trên đỉnh núi nhìn về phía trước chỉ thấy rừng núi mênh mông vô bờ.

"Oanh!"

Cách đó không xa, một con Cự Xà dài trăm thước lao lên cắn vào một con chim khổng lồ, kéo xuống dưới, nháy mắt cả rừng rậm cũng kịch liệt rung chuyển. Cự Xà cùng chim khổng lồ giao chiến, phạm vi vài cây số cũng phải bị phá hủy, cuối cùng con chim trực tiếp bị Cự Xà nuốt chửng.

- "Con mẹ nó, sao lại khủng bố như vậy, đi ra ngoài không phải trực tiếp bị nuốt sao." Tàn Thiên thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Đại chiến

Tàn Thiên ở trong giới chỉ một thời gian liền đi ra, vừa ra ngoài liền nhận được điện thoại của Sở Văn Long, nói cho Tàn Thiên biết bọn họ đã đón Sở Tương Tương về nhà, mấy hôm tạm thời không đi học được, cũng nói cho hắn biết thời gian tới an phận một chút, chuyện hôm nay rất lớn, còn có Tàn Thiên đánh chết mấy người Nhật Bản, bây giờ lãnh sự quán Nhật bản đang náo sự, yêu cầu tìm ra hung thủ.

Bất quá, Hoa Hạ chắc chắn sẽ không giao Tàn Thiên ra, trên miệng thì không ngừng đáp ứng, nhưng thời gian giải quyết gần như vô hạn rồi.

Tàn Thiên nghe điện thoại xong liền đi tắm. Cảm giác hơi đói, vừa vặn trong nhà không có đồ ăn, Tàn Thiên liền đi ra ngoài sang nhà Triệu Nhã Chi xem có gì ăn ngon không.

Đến cửa nhà Triệu Nhã Chi, Tàn Thiên trực tiếp mở khóa đẩy cửa vào, bởi vì trước kia Triệu Nhã Chi đã làm cho hắn một chiếc chìa khóa cho tiện ra vào.

Vào trong nhà, Tàn Thiên đóng chặt cửa rồi đi xuống nhà bếp xem có chút gì ăn không, lại phát hiện Triệu Nhã Chi đang nằm ngủ trên salon, trên người vẫn mặc bộ đồ công sở, trước ngực cổ áo sơ mi mở rộng ra, có thể thấy bên trong hai vú trắng tuyết, cao vút lộ ra gần một nửa, làm cho người ta thú tính bộc phát. Cộng thêm Triệu Nhã Chi cuộn người nằm ngủ lộ ra cặp đùi trắng mịn làm cho tiểu Tàn Thiên cũng phải ngẩng đầu lên nhìn rồi. Không suy nghĩ Tàn Thiên liền hướng Triệu Nhã Chi đi tới.

- "Triệu di, Triệu di!" xem tại TruyenFull.vn

Tần Thiên ngồi ở trước mặt Triệu Nhã Chi nhẹ nhàng gọi hai tiếng. Triệu Nhã Chi cũng không có phản ứng, Tần Thiên lại nhìn vào hai vú trắng mịn của nàng, cộng thêm trên người Triệu Nhã Chi không ngừng tỏa ra mùi hương đặc thù của nữ nhân làm cho nhịp tim của Tần Thiên dần tăng lên. Một hồi cũng không nhận được mà vương tay ra đặt ở bên trên cặp nhũ hoa, cảm giác thập phần thoải mái vô cùng dễ chịu, Tần Thiên theo bản năng tăng lực đạo lên vài cái.

"Ân!"

Cặp vú lớn của Triệu Nhã Chi bị Tần Thiên công kích, nhất thời làm nàng rên lên vài tiếng, thân thể cũng hơi run lên. Lại làm cho Tần Thiên cảm thấy cực kỳ kích thích, một cảm giác chưa từng trải quá kiến hân trở nên hưng phấn dị thường. Đưa tay mở vài cái cúc áo sơ mi của nàng ra, bên trong chỉ còn bọc một lớp áo lót màu đỏ ẩn hiện vóc người đầy đặn của nàng, cũng nhìn rõ cặp vú trắng tuyết cao vút kia, kiến cho Tần Thiên nhiệt huyết cũng sôi lên.

"Không nghĩ ra, Triệu di ba năm tuổi rồi mà vóc người vẫn tốt như thế." Tần Thiên nhìn hai vú lớn của Triệu Nhã Chi thầm nghĩ. Tần Thiên vươn tay ra cời nốt chiếc áo lót đang ôm lấy bộ ngực cỡ 34D, hai tay không kiêng nể đặt lên cặp vú lớn của nàng nhẹ nhàng xoa bóp.

"Ư...ư..." Theo lực đạo của Tần Thiên từ từ gia tăng, Triệu Nhã Chi cũng nhẹ giọng rên rỉ rất có tiết tấu, trên mặt phớt hồng, cái miệng nhỏ nhắn cũng hé ra, cái lưỡi không tự chủ liếm môi vài cái.

Tần Thiên nhìn thấy cái miệng của Triệu Nhã Chi, liền bị hấp dẫn, không tự chủ được mà cúi đầu xuống hôn nàng. Hôn xuống môi nàng liền mút lấy chiếc lưỡi thơm tho của nàng. Mới bắt đầu, liên tục bị công kích thân thể của Triệu Nhã Chi cũng run lên, hai chân không tự chủ được mà kẹp chặt,

Trong lúc Tần Thiên ăn cháo lưỡi của Triệu Nhã Chi, một mùi hương liền chui vào miệng hắn, làm cho Tần Thiên cảm thấy cực kỳ thoải mái, hai tay không tự chủ gia tăng lực đạo lên hai vú lớn của nàng.

"Ư... ư..." Triệu Nhã Chi trong miệng cũng hàm hồ rên lên, thân thể kịch liệt run rẩy. Phía dưới cũng dần lộ ra một chút màu đen nội y.

Tần Thiên liên tục cuốn lấy cái lưỡi nhỏ nhắn của Triệu Nhã Chi một hồi lâu làm nàng thở gấp liên tục, sau đó mới buông lỏng. Một lúc sau Tần Thiên liền bế nàng lên, một tay đặt ở một bên vú của nàng, cái miệng thì cắn nhẹ hạt đào trên đỉnh núi của Triệu Nhã Chi.

Đang ngủ mê man Triệu Nhã Chi, cũng không tự chủ được hành động theo bản năng sờ xoạc trên người Tần Thiên, đưa tay hướng đại sát khí đánh tới, bàn tay bên ngoài quần phía trước đại sát khí nhẹ nhàng vuốt ve.

- "Con mẹ nó, thế này ai mà chịu được."

Tần Thiên hô, cũng buông tha cho hạt đào đang ngậm trong miệng, đem tay Triệu Nhã Chi lấy ra, sau đó ôm lấy Triệu Nhã Chi để cho thân thể nàng quay ngược hướng với mình. Sau đó lấy tay cời nốt cái quần của nàng ra, Cái mông vênh to, căng tròn trắng nõn hiện ra trước mặt Tần Thiên. Tần Thiên liền lấy tay miết vài cái, nơi đó cũng đã ẩm ướt hết rồi. Không dừng lại, Tần Thiên dùng tay cời nốt quần lót của nàng ra, lộ ra vùng cấm địa tròn nhắn đáng yêu tiểu bạch hổ. Nguồn nước từ từ theo huyết động chảy ra, mang theo hương thơm tỏa ra bốn phía. Tần Thiên cũng không nhìn được nữa cúi đầu xuống nhẹ nhàng kích thích một chút hột le của Triệu Nhã Chi.

"A!"

Triệu Nhã Chi nhất thời rên lớn lên, thân thể cũng kịch liệt run rẩy, đại lượng nước từ huyết động không ngừng phun ra ngoài, làm cho mặt Tần Thiên tràn ngập mùi hương này. Kích thích Tần Thiên há miệng ngậm lấy tiểu huyết, dùng lưỡi không ngừng kích kích huyết động của Triệu Nhã Chi.

"A...ư...a" Triệu Nhã Chi lập tức lớn tiếng rên rỉ, bất ngờ tỉnh lại mà bên dưới cảm giác được thoải mái không nên lời. Giật mình kinh hãi quay đầu lại, thấy Tần Thiên đang ăn tiểu huyết bên dưới của mình nhất thời mới yên tâm, còn tưởng bị xâm phạm, nguyên lai là tiểu sắc lang này.

Tiểu huyết phía dưới bị Tần Thiên ăn, Triệu Nhã Chi cảm giác cực kỳ thoải mái, không tự chủ phối hợp đưa tiểu huyết phía dưới hướng đến miệng Tần Thiên, trong miệng phát ra âm thanh rên rỉ, thờ gấp theo từng đợt.

Tần Thiên đang liếm láp tiểu huyết phía dưới này liền phát hiện nó đang công kích miệng mình, với lại âm thanh cũng không giống với lúc trước nhất thời cả kinh. Ngừng lại nhìn lên thấy Triệu Nhã Chi nhìn mình nhất thời sợ hết hồn.

- "Hắc hắc, Cô Triệu đã tỉnh rồi!" Tần Thiên có ý không tốt nhìn Triệu Nhã Chi nói.

- "Hừ! Tiểu sắc lang, cháu cũng quá lớn mật đi, thừa cơ hội cô đi ngủ chiếm tiện nghi, đúng là kỳ cục. Cô Triệu muốn phạt ngươi." Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên tức giận nói.

- "Hắc Hắc, Cô Triệu, vậy cô tính toán trừng phạt cháu như thế nào." Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi si mê nói. Vừa nói vừa lấy ngón tay móc vào bên trong huyết động, làm cho Triệu Nhã Chi thờ gấp không thôi.

- "Hừ! Cô Triệu muốn trừng phạt cháu phải làm cho cô thỏa mãn mới được dừng lại." Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên nói, lời nói quả nhiên dụ dỗ người ta phạm tội. vừa nói vừa chủ động đem cái mông trắng nõn đưa tới miệng của Tần Thiên.

- "Oke, cháu tiếp nhận hình phạt này!" Tần Thiên si mê nói. Một tay kéo cái mông của Triệu Nhã Chi tới trước mặt, dùng đầu lưỡi đi vào tới tít bên trong huyết động, liên tục ngo ngoáy.

"A...A... Dừng sức một chút, Tiểu Thiên!" Triệu Nhã Chi lớn tiếng rên rỉ. Cảm giác cực kỳ thoải mái, lấy tay dùng sức xoa bóp đại nhũ của mình, khuôn mặt hưởng thụ.

Tần Thiên nghe được lời nói của Triệu Nhã Chi lại càng dùng sức lấy lưỡi càn quấy bên trong huyết động của Triệu Nhã Chi.

"A...!" Triệu Nhã Chi kêu dài.

Một lát sau, Triệu Nhã Chi cả người run rẩy kịch liệt, tới đỉnh, nháy mắt huyết động phun ra tràn trề xuân thủy, Tần Thiên vội vàng né tránh, để cho nước từ huyết động bắn ra bốn phía.

"A...."

Triệu Nhã Chi ở trên salon hưởng thụ dư vị còn sót lại, một hồi lâu mới dừng lại, vô lực ngã xuống salon thờ hồn hèn, khuôn mặt phớt hồng.

"Hắc Hắc, Cô Triệu, tới phiên cháu." Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi si mê nói, một tay lấy đại sát khí của mình đưa tới cái miệng nhỏ của Triệu Nhã Chi, làm nàng kêu to một tiếng.

- "Tiểu sắc lang, cái đó của cháu thế nào càng ngày càng lớn vậy" Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên mắc cỡ hỏi, vừa vặn đưa tay cầm đại sát khí nhẹ nhàng đưa vào trong miệng, cái lưỡi thom tho thuận thực cuốn lấy đại sát khí của Tần Thiên, làm cho Tần Thiên cảm thấy thoải mái không nên lời.

"Cô Triệu, kỹ thuật dùng miệng của cô đúng là càng ngày càng lão luyện." Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi nói, Triệu Nhã Chi lại càng cảm thấy cao hứng, càng dùng sức, sau một lúc nàng lại bắt đầu cảm giác của mình ẩm ướt.

Mà Tần Thiên, đại sát khí bị Triệu Nhã Chi mút vào, càng làm cho Tần Thiên cảm giác thêm mãnh liệt. Trực tiếp lấy đại sát khí từ trong miệng Triệu Nhã Chi ra, lật nàng ở trên salon, tách hai chân của nàng ra, lấy đại sát khí từ từ tiến vào huyết động, hai tay cũng bắt lấy hai vú của nàng ra sức bóp,

"A... A...."

Triệu Nhã Chi thoải mái lớn tiếng rên rỉ, Tần Thiên cũng cực kỳ sung sướng, nghe được âm thanh Triệu Nhã Chi càng ngày càng lớn, hắn càng mãnh liệt dùng sức tấn công, làm cho Triệu Nhã Chi sướng cơ hồ muốn ngất đi, bây giờ phòng khách tràn ngập âm thanh động tình đầy mị hoặc do Triệu Nhã Chi phát ra...

Không biết bao lâu hai người mới đồng thời rú to một tiếng, cùng đạt tới đỉnh. Hai người như bị rút hết khí lực ngã xuống salon.

"Hô...Tiểu sắc lang, cháu càng lúc càng lợi hại, cô. cũng sắp bị cháu hành chết rồi." Triệu Nhã Chi thở gấp nhìn Tần Thiên nói. Tần Thiên càng lúc càng bá đạo làm nàng sướng đến chết đi sống lại.

"Hắc hắc, Cô Triệu, đương nhiên ta càng lúc càng cường hãn bá đạo rồi," Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi si mê nói, vừa nói vừa lấy tay bóp lấy đầu vú của nàng, làm cho Triệu Nhã Chi lại cảm giác muốn nữa, lập tức lấy tay chặn tay Tần Thiên lại, buổi chiều nàng còn phải đi siêu thị. Nếu bị Tần Thiên ăn lần nữa thì khẳng định không đi được nữa.

"Được rồi, tiểu sắc lang, không lộn xộn, buổi chiều ta còn phải đi làm." Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên nói, Tần Thiên cũng thu tay về, không có trêu chọc nàng nữa.

"Cô Triệu, cháu thấy hơi đói, có đồ ăn trong nhà không, lấy cho cháu." Tần Thiên nhìn Triệu Nhã Chi nói.

"Tốt, chờ cô một chút, trước mặc quần áo tử tế đã." Triệu Nhã Chi vừa nói liền từ lồng ngực của Tần Thiên đứng lên, kết quả liền ngã xuống, bởi vì hai chân vẫn đang tê dại.

"Tiểu sắc lang, cháu tự đi mà lấy, ta không đứng lên được." Triệu Nhã Chi trách cứ nhìn Tần Thiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 196: Tình thế

Com nước xong, Tần Thiên liền rời nhà Triệu Nhã Chi đi tới bệnh viện, xem xem Mỹ nữ người Nhật thế nào, nếu không có nàng xuất hiện, Tần Thiên bây giờ phải đi trò chuyện với tổ tiên rồi.

Rất nhanh xe liền chạy tới bệnh viện, xuống xe Tần Thiên liền thấy hai tên tiểu đệ đang đứng ở cửa. Thấy Tần Thiên đi xuống xe lập tức chạy ra đón, rồi dẫn đường mang theo Tần Thiên vào bệnh viện.

Đến phòng bệnh, tên tiểu đệ giúp Tần Thiên mở cửa. Tần Thiên đi vào thấy Mỹ nữ người Nhật đang dựa vào đầu giường xem tập tranh vẽ, nhìn tinh thần

khá tốt, điều này làm cho Tần Thiên khá kinh ngạc. Sáng hôm nay hắn nhìn thấy Mỹ nữ người Nhật bị đánh gần chết, làm sao có thể bình phục nhanh như vậy, tinh thần tựa hồ cũng rất tốt.

- "Xin chào, ta tên là Tần Thiên, sáng hôm nay phải cảm ơn cô rồi, thương thế của cô như thế nào rồi, không làm sao chứ." xem tại TruyenFull.vn

Tần Thiên đi tới trước mặt Mỹ nữ người Nhật mỉm cười nói rồi lấy ghế ngồi xuống.

- "Xin chào, tôi tên là Tây Đào Hợp, chuyện đó là chuyện tôi phải làm, bị đá thương cũng không đáng ngại, cảm ơn anh đã quan tâm."

Mỹ nữ người Nhật nhìn Tần Thiên khẽ cười nói, trả lời một cách máy móc, hai người nói chuyện với nhau tựa như được lập trình sẵn, cũng bởi vì hai người quá mức xa lạ.

- "Lần đầu tiên tôi gặp cô cảm thấy cô với người thường chẳng khác gì nhau, thật sự không nghĩ đến cô tự nhiên lại là đệ tử của Nhật Bản, đúng là bất ngờ, bất quá tại sao cô và người áo đen kia lại đánh nhau, hai người không phải đều đến từ Nhật sao." Tần Thiên nhìn qua Tây Đào Hợp mỉm cười nói, liếc qua tập tranh vẽ trong tay nàng.

- "Ha ha, đúng là cùng từ Nhật đến, nhưng lại ở hai thế lực khác nhau. Hắn là người của Thần Điện, còn tôi là người của Hộ Quốc xã, chúng tôi ở phía đối nghịch." Tây Đào Hợp nhìn Tần Thiên cười nói.

- "Thì ra là vậy." Tần Thiên gật đầu nói.

- "Ừ, Thần Điện là phần tử hiếu chiến, Hộ Quốc xã chúng tôi tôn trọng hòa bình, tự do. Lần này tới Hoa Hạ chính là ngăn chặn người của Thần Điện, tránh hai nước giao tranh, làm vô số người vô tội thiệt mạng."

Tây Đào Hợp nói, Tần Thiên nghe xong gật đầu, hắn đối với Nhật Bản cũng không có cảm tình, hận không thể thả vài quả bom nguyên tử vào nước Nhật cho sướng, mặc dù Tây Đào Hợp giúp mình, nhưng thực tế hành động cũng chính là xuất phát từ lợi ích đôi bên, cho nên Tần Thiên khẳng định Tây Đào Hợp không phải người tốt, cũng là do lợi ích sai khiến mà thôi, nhưng dù sao Tây Đào Hợp cũng cứu hắn một mạng, bất kể như thế nào Tần Thiên vẫn phải báo đáp nàng. (NB: Vớ vẩn...)

- "Ồ, nói như vậy hoàn thành xong nhiệm vụ này cô liền về nước sao." Tần Thiên hỏi.

- "Không, tôi còn phải tập vẽ, tôi thích hoàn cảnh nơi đây nên tôi muốn ở lại Hoa Hạ học đại học. Đúng rồi, anh có thể dẫn tôi đi dạo quanh đây không?, tôi mới đến thành phố Quảng Châu không lâu chưa đi được đâu cả." Tây Đào Hợp nhìn Tần Thiên nói.

- "Ừm, không thành vấn đề, chờ khi nào thương thế của cô tốt lên, chúng ta đi." Tần Thiên nhìn Tây Đào Hợp nói.

- "Ừ, vậy cảm ơn anh rồi." Tây Đào Hợp cao hứng nhìn Tần Thiên nói.

- "Ha ha, không có gì, mà tựa hồ cô rất thích vẽ tranh của truyenfull.vn." Tần Thiên chỉ chỉ tập tranh trên tay nàng, tất cả đều là tác phẩm của truyenfull.vn.

- "Ừ, tôi thích xem tranh, nhất là những tác phẩm của truyenfull.vn. cho nên ta mới ở Hoa Hạ, ở Nhật Bản căn bản là không có thời gian." Tây Đào Hợp nói.

- "Tôi cũng rất thích tác phẩm của truyenfull.vn." Tần Thiên nói, Tây Đào Hợp vừa nghe nhất thời vui mừng, rồi sau đó hai người đều lấy tác phẩm của truyenfull.vn làm đề tài thảo luận.

Tần Thiên cùng Tây Đào Hợp chém gió hơn một giờ thì cả 2 cũng quen thuộc, không còn xa lạ nữa rồi.

- "Tốt rồi, tôi còn có việc đi trước, khi nào cô xuất viện, ta sẽ mời cô đi ăn." Tần Thiên nhìn Tây Đào Hợp nói, Tây Đào Hợp cũng gật đầu. Sau đó Tần Thiên liền đứng dậy rời đi, ra cửa phân phó tiểu đệ phải cẩn thận bảo vệ tốt Tây Đào Hợp rồi gọi điện thoại cho Phong tử, hỏi xem hắn ở đâu rồi chạy sang đó.

Quán rượu.

Xe taxi dừng ở cửa quán rượu. Mở cửa xe ra, xuống xe liền có hai tiểu đệ đi đến dẫn đường cho Tần Thiên vào bên trong. Bên trong quán rượu, Phong tử, Sáu tử, Phi bưu nhìn thấy Tần Thiên đi đến liền đứng dậy đón tiếp.

- "Ngồi xuống hết đi." Tần Thiên nhìn ba người nói, sau đó cũng ngồi.

- "Phong tử, tình huống bây giờ như thế nào." Tần Thiên nhìn Phong tử nói.

- "Ừ, lần này xuất động 130/180 người, bị thương nhẹ 40 người, 9 người chết, mười mấy người bị thương nặng, căn bản tàn phế, bất quá so với bên Phi Xa bang tốt hơn cả trăm lần, Phi Xa bang nhân số có hơn 500, bị đánh chết cùng trọng thương cũng hơn một trăm, cảnh sát mạng đi cũng hơn một trăm còn dư lại cũng bị em trai của Lâm Trạch Khải mang đi, chúng ta nhận hơn một trăm. Sản nghiệp của Phi Xa bang trước mắt đều bị chúng ta khống chế, tổng giá trị cũng tầm 300 triệu, cho nên trước mắt mà nói, thực lực của chúng ta ở thành phố này là mạnh nhất." Phong tử nói.

- "Ừ, nhớ giải quyết tốt hậu quả, chú ý Phi Xa bang những người phản bội theo chúng ta. Mặt khác, phải toàn lực truy sát Lâm Trạch Giai. Hiện tại

truyền ra ngoài chúng ta và Phi Xa bang sống mái cũng bị thương nặng, vô cùng suy yếu. Ngày mai, khai trương quán rượu, chúng ta làm một mẻ giết hết những ai muốn chống đối chúng ta!" Tần Thiên nắm chặt quả đấm nói.

- "Không thành vấn đề, ta lập tức cho người đi an bài, Phi Xa bang nơi đó không cần lo lắng, ta khắc có biện pháp." Phong tử nhìn Tần Thiên nói.

- "Tốt, Sầu tử, Phi bu, Phong tử các người hãy nghe kỹ, ngày mai Phong tử mang theo tiểu đệ mới thu nhận Phi Xa bang trấn giữ quán rượu khai trương, Sầu tử cùng Phi bu mang theo một nửa người ở quầy rượu bên cạnh hai con đường mai phục. Khi nào nhận được lệnh của ta cứ theo kế hoạch mà làm, rõ chưa!" Tần Thiên nhìn ba người nói.

Ba người bàn bạc thêm một số vấn đề một lúc rồi Tần Thiên cũng rời đi. Lập tức Phong tử cho người tung tin đồn Thiên bang bị trọng thương ra, rất nhanh thông tin đều đến tai các thế lực lớn nhỏ, bọn họ cũng rối rít cho người đi xác nhận thông tin, mượn cơ tìm hiểu xác nhận được tính chân thật, những người vốn đã muốn diệt Thiên bang từ lâu đều cực kỳ hưng phấn, đồng thời mời một số thế lực tham gia diệt Thiên bang. Một số thế lực lại không cho là đúng, vô cùng cẩn thận, cũng không dám tùy tiện tham gia trận chiến này.

- "Hừ! Ngày mai khai trương đúng không, ta liền đánh giết tới cửa, báo thù cho ca ca!" Trong một gian phòng, Lâm Trạch Giai nhìn Khảm đao sắc bén trong tay dữ tợn nói.

- "Người đi liên lạc với người của chúng ta trước đây gia nhập Thiên bang để cho bọn họ lúc đó phối hợp với chúng ta trong ứng ngoại hợp toàn bộ tiêu diệt Thiên Bang." Lâm Trạch Giai nhìn một tên tiểu đệ trước mắt phân phó, tên kia đáp một tiếng rồi xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Ba vạn đồng một bữa cơm

Ra khỏi quán rượu, Tần Thiên liền gọi điện thoại cho Dư Kiều, biết được nàng đang ở khách sạn, Tần Thiên lập tức đi sang chỗ nàng.

Đến khách sạn, vào trong phòng thì nhìn thấy Dư Kiều đang nằm trên giường, da thịt trắng tuyết, đường cong cơ thể cũng lộ hết ra ngoài làm cho Tần Thiên thú huyết lại sôi lên. Dư Kiều nhìn thấy Tần Thiên đại sát khí phía dưới có phản ứng, liền trò đùa giai với Tần Thiên, hai tay nâng hai vú của mình, bắn ra ánh mắt câu hồn về phía Tần Thiên, hơn nữa phía dưới cầm địa lại ân ân hiện hiện. Tần Thiên đứng là không nhìn được nữa, nhưng cũng may nhớ ra Dư Kiều bên dưới vẫn còn đau nên cố nhịn không động thủ.

- "Cô giáo à, mau mặc quần áo cho tốt đi." Tần Thiên nhìn Dư Kiều nói.

- "Làm sao thế, không nhìn được thì tới đây." Dư Kiều nhìn Tần Thiên hấp dẫn nói, đưa tay lên cổ Tần Thiên, khoe miệng tỏa ra mùi hương nồng, một tay cầm tay Tần Thiên đặt lên vú của mình.

- "Mẹ nó, nghĩ rằng mình không dám sao." Tần Thiên thầm nghĩ. Tần Thiên liền dùng lực bóp vú nàng làm cho nó biến dạng. Dư Kiều nhất thời kêu lên một tiếng, vội vàng lôi tay Tần Thiên ra.

- "Cô giáo à, anh không nhìn được, khẳng định em cũng không nhìn được, chúng ta tiếp tục sao." Tần Thiên xoay người ôm lấy Dư Kiều rồi cúi xuống hạ thể si mê nói.

- "Đừng...Đừng... nơi đó vẫn còn rất đau!" Dư Kiều vội vàng nói. nàng bắt quả chỉ tùy ý treu chọc Tần Thiên một chút mà thôi, nếu làm thật thì nàng không chịu nổi, mặc dù lúc đấy rất thoải mái, rất sướng, nhưng sáng nay thức dậy thì đau đến mức không đi được, mãi đến bây giờ mới đỡ một chút, nàng không muốn lại tái phát một lần nữa.

- "Không có chuyện gì đâu, làm rồi sung sướng là đằng khác, khẳng định không cảm thấy đau." Tần Thiên nhìn Dư Kiều nói, vừa nói đặt tay trên ngực Dư Kiều xoa bóp, làm cho Dư Kiều thở gấp liên tục.

- "Đừng, không được, Tần Thiên mau buông tay!" Dư Kiều thở gấp nói, lấy tay gỡ tay Tần Thiên ra.

- "Không phải vừa rồi em rất động tình sao, làm sao bây giờ lại không muốn nữa, anh ghen này giờ vô cùng khó chịu.

- "Hiện tại em không muốn, Tần Thiên đổi lại lần sau có được hay không." Dư Kiều nhìn Tần Thiên nói, bộ dạng thật đáng thương. Tần Thiên tay đặt trên bộ ngực của nàng nhẹ nhàng di động một chút, nàng liền cảm thấy phía dưới bắt đầu có vài giọt nước chảy ra.

- "Nhưng mà bây giờ anh rất khó chịu, làm sao bây giờ." Tần Thiên nhìn Dư Kiều liên tục hỏi.

- "Em...em không biết, người mau buông." Dư Kiều nhìn Tần Thiên nói, nàng cũng sắp khóc rồi.

- "Vậy sau này còn giám hấp dẫn anh như thế không." Tần Thiên nhìn Dư Kiều đắc ý nói.

- "Không dám, tuyệt đối không dám" Dư Kiều vội vàng nói.

- "Được rồi, lần này bỏ qua cho em, lần sau khẳng định sẽ hung hăng hành hạ em một trận." Tần Thiên nhìn Dư Kiều nói, dùng sức véo ngực nàng một cái, để nàng kêu lên một tiếng rồi mới buông nàng ra.

Dư Kiều lập tức đứng lên, bối rối đem y phục của mình mặc tử tế, nàng sợ Tần Thiên không chịu được mà đè nàng là xxx. Tần Thiên ngồi ở một bên thưởng thức Dư Kiều mặc quần áo.

- "Em đói bụng rồi, em muốn ăn hải sản, chúng ta đi ăn hải sản đi, lâu rồi em chưa được ăn hải sản." Dư Kiều nhìn Tần Thiên nói, trực tiếp lôi kéo Tần Thiên đi ra ngoài.

- "Sao đi nhanh như thế, nơi đó không đâu à!" Tần Thiên nhìn nàng treu trọc nói. Text được lấy tại Truyện FULL

- "Hừ! Chờ em khỏe lại, xem em làm sao hành hạ anh!" Dư Kiều khinh thường nhìn Tần Thiên nói.

- "Được, hoan nghênh em hành hạ anh, nhưng đến lúc đó không xuống được giường thì đừng trách anh nhé." Tần Thiên nhìn Dư Kiều cười nói, Dư Kiều hừ lạnh một tiếng không để ý tới Tần Thiên, bắt lấy tay Tần Thiên lôi đi.

Hai người nhanh chóng đi ra ngoài, liền bắt một chiếc taxi hướng Thành Tây đi đến, đó là địa điểm ăn hải sản khá nổi tiếng.

...

Rất nhanh, xe liền đến Thành Tây, hai người xuống xe, Dư Kiều liền lôi Tần Thiên đi vào một nhà hàng hải sản nhìn cũng không tệ lắm.

Hiện mới hơn ba giờ chiều, trong nhà hàng cũng không có người nào, chủ cửa hàng ngồi trên quầy nhìn tivi, thấy hai người đi đến lập tức tắt tivi chạy tới chào hỏi hai người.

- "Hai vị, muốn ăn chút gì không, nơi đây là địa điểm ăn hải sản tốt nhất quanh đây." Lão bản đầu trọc nhìn hai người nói.

- "Ông chủ, đem món ăn sở trường nơi này mang lên một lượt, thêm vài chai bia nữa." Dư Kiều thần nhiên nhìn ông chủ nói. Ông chủ lập tức gật đầu, tỏ vẻ không thành vấn đề sau đó nhìn Tần Thiên, thấy Tần Thiên tỏ vẻ không có ý kiến liền đi vào nhà bếp chuẩn bị.

- "Hắc hắc, em không có tiền, cho nên bữa cơm này anh chịu trách nhiệm!" Dư Kiều nhìn Tần Thiên cười giảo hoạt nói, Tần Thiên tỏ vẻ không sao cả, dù sao Dư Kiều cũng bị mình xxx rồi, cũng là nữ nhân của mình rồi.

Rất nhanh, món ăn được bung lên, mùi hương tỏa ra bốn phía. Dư Kiều khăn cấp lấy đũa bắt đầu gấp thức ăn. Tần Thiên lại mở bia rót cho mỗi người một chén.

- "Ừ, món này ngon này, Tần Thiên anh thử một chút!" Dư Kiều vừa nói vừa gấp cho Tần Thiên một miếng, Tần Thiên cũng há miệng nuốt vào, quả nhiên là không tệ, so với trước kia.....

- "Ừm. ừm. ăn ngon sau này em còn muốn ăn nữa. ! Dư Kiều vừa ăn vừa nói, vừa gấp cho Tần Thiên ăn, hai người giống như đôi vợ chồng son vậy.

Bữa cơm ước chừng một tiếng, Dư Kiều cũng no căng bụng rồi.

- "Em ăn no rồi, thật ngon." Dư Kiều thỏa mãn nói. uống thêm một cốc bia nữa.

- "Ông chủ, tính tiền!" Tần Thiên nhìn ông chủ nói, ông chủ lập tức mang giấy tờ đi tới.

- "Cảm ơn, tổng cộng 3 vạn!" Ông chủ nhìn Tần Thiên nói, Tần Thiên vừa nghe liền dừng tay móc tiền lại, con mẹ mày, 3 vạn, ăn vàng à.

"Ông chủ, ông lừa người sao, vài món ăn này đòi 3 vạn." Dư Kiều tức giận nhìn lão bản nói.

- "Bốn món ăn hàng đầu, chưa bao giờ lừa người, mặc dù món ăn không nhiều, nhưng tất cả đều là tinh phẩm, tất cả được chở từ máy bay tới đây, nên món ăn hải sản, cũng đắt một chút." ông chủ nhìn Dư Kiều thần nhiên nói.

- "Coi như là chở bằng máy bay cũng không đắt như thế." Tần Thiên nhìn ông chủ nói.

- "Phí vận chuyển, phí nguyên liệu cộng thêm giá đất nơi đây, còn có phí đầu bếp, hiển nhiên là sẽ tăng giá lên." Ông chủ thần nhiên nhìn Tần Thiên nói.

- "Hừ! Người rõ ràng là lừa đảo, những thức ăn tăng giá cùng lắm là một nghìn đồng." Dư Kiều tức giận nhìn ông chủ nói,

- "Ta nói 3 vạn tức là 3 vạn, ăn không nổi thì đừng có ăn, không có tiền thì đừng mong ra khỏi cửa, muốn ăn cơm chùa, không có cửa đâu." Ông chủ nhìn Dư Kiều cùng Tần Thiên lạnh lùng nói, vỗ tay một cái, phía sau liền vọt ra mười mấy đại hán, mỗi người đều cầm thái đao, nhanh chóng vây hai người lại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 198: Đánh chết (4)

- "Các người muốn làm gì?!"

Dur Kiêu nhất thời trở nên khẩn trương nhìn những người xung quanh nói.

- "Không muốn làm gì hết, chỉ muốn các người đưa tiền." Lão bản nói.

- "Không có tiền, mà ngay cả có tiền cũng sẽ không cho ông, đây rõ ràng là lừa gạt, cướp bóc trắng trợn!"

Dur Kiêu cả giận chỉ vào mặt lão bản mà nói.

- "Hừ! Gài đám các người thì thế nào a, các người không có tiền trả, vậy thì ở lại, đừng hòng nghĩ đũa nào được rời đi!"

Lão bản nhìn Dur Kiêu lạnh lùng nói, giọng điệu vô cùng lớn lối, hiển nhiên đây chẳng phải lần đầu tiên lão làm như vậy.

- "Ông..."

Dur Kiêu bị lão bản nói như vậy, tức không biết nói cái gì cho phải, Tần Thiên đứng lên, đem tay Dur Kiêu hạ xuống, để cho nàng đừng kích động.

- "Hừ! Ba chục ngàn, ba mao tiền tao cũng không cho mày, chúng ta đi!"

Tần Thiên nhìn lão bản cười lạnh nói, nói xong cũng kéo tay Dur Kiêu muốn rời đi, hần liếc mắt một cái liền nhìn ra, lão bản thuần túy chính là muốn lừa đảo, người như thế phải được một giáo huấn thật tốt.

- "Hừ! Muốn chạy, bắt tụi nó lại cho tao!"

Lão bản lập tức hô, ngay sau đó hai người Tần Thiên đều bị đuổi theo. Truyện được copy tại Truyện FULL

- "Hừ! Chết đi!"

Tần Thiên quát lạnh, mạnh mẽ nhấc chân đạp về hướng một tên đang lao tới, một đạp ngay giữa bụng, trong nháy mắt liền đem người này văng ra ngoài, trực tiếp đập vào một cái ghế nằm cách đó không xa, đem cái ghế đập nát, té trên mặt đất mà hét thảm.

Những người khác đều bị một cước này của Tần Thiên làm cho giật mình, không nghĩ tới Tần Thiên trông vậy mà quá mạnh mẽ, nhưng cả đám người rất nhanh phục hồi lại tinh thần, trực tiếp cầm lấy vũ khí trong tay mà lao vào chào hỏi Tần Thiên.

- "Em qua bên kia đi, đừng để bị ngộ thương!" Tần Thiên nhìn Dur Kiêu nói, một tay đẩy nàng đi qua chỗ an toàn, rồi ngay sau đó lại mạnh mẽ lao vào đám người đang xông đến, Tần Thiên hôm nay đột phá, đang lo không biết lấy ai ra luyện tay được để mà kiểm nghiệm một chút thực lực, không có nghĩ tới đám tay chân này lại chủ động tìm tới cửa cho mình luyện tay, Tần Thiên dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt.

- "Hừ! Đi chết đi!"

Tần Thiên nhìn gã tay cầm dao phay quát, mạnh mẽ xuất thủ, chụp chính xác vào cổ tay, tay phải nắm mạnh vào mặt hần, trong nháy mắt liền đem cả người hắn đập bay ra ngoài, khuôn mặt cũng bị Tần Thiên đập đến nổi máu tươi văng khắp nơi, té trên mặt đất kêu thảm.

Liền sau đó, Tần Thiên lại hướng một tên khác mà xông đến, mạnh mẽ tung ra một cước vào hạ bộ của hắn mà chào hỏi.

"AAAA!"

Trong khoảnh khắc, gã này phát ra tiếng kêu kinh thiên thảm thiết, cả khuôn mặt cũng trắng bệch, Tần Thiên một mặt đưa chân từ giữa hai chân của hắn rút ra, một mặt khác tung ra một cước vào lồng ngực, đập hắn bay luôn ra ngoài, trực tiếp làm cho vài cái xương xương cũng gãy lìa, cả người phun máu ngất đi, dao găm cũng rớt lại trên mặt đất.

- "Được, đánh chết tụi nó!" Dur Kiêu đứng bên ngoài cao hứng gào thét.

- "Nhanh lên, tụi bay cùng lên đi, đánh chết nó!" Lão bản đầu trọc thấy Tần Thiên có thể đánh nhau tốt như vậy, nhìn ba người của mình nhất thời bị phế đi, trong lòng cũng có chút luống cuống, người của hắn cũng là đám chuyên đánh nhau a, thế nhưng lại bị Tần Thiên dễ dàng cho đi tầu bay, thân thủ Tần Thiên không bình thường a.

Những người còn lại nghe được lời lão bản nói..., lập tức cầm lấy vũ khí, từ từ phía lao về phía Tần Thiên, toàn bộ đều vung tay hướng đầu của Tần Thiên mà chào hỏi.

"Àm!"

Bất chợt, Tàn Thiên đột nhiên tăng tốc, giống như ảo ảnh, hiện ra ngay trước mặt một tên, tung ra một cước đá vào bụng, tên này nhất thời giống như quả đạn pháo, bay ra ngoài, cái bàn cũng bị đập mà gãy đổ, ngã xuống đất không biết sống chết ra sao.

- "Tuyệt, Tàn Thiên cố lên, đánh chết tụi nó đi, cái bọn dám lừa đảo bỏ mày!" Dư Kiều lại hưng phấn hô lớn, vỗ tay kịch liệt, thật giống như đang xem biểu diễn, Tàn Thiên cũng cảm thấy hết chỗ nói, cô nàng này thuộc loại thấy đánh nhau không biết sợ, ngược lại còn cao hứng như thế, đây còn là con gái sao chứ.

Tàn Thiên một cước giải quyết một tên, ngay tức khắc không chút chần chừ đưa tay chụp lấy mặt một tên đang lao đến, nhất thời tên này liền bị Tàn Thiên đưa ra phía sau, ngay khi hắn còn chưa kịp phản ứng, những tên khác vốn tính đánh lên người Tàn Thiên thì toàn bộ đều đánh lên người hắn, nhất là một cái chảo, trực tiếp đập cho đầu óc chim sao bay đầy, phân biệt chẳng nổi đồng tay nam bắc nữa, Tàn Thiên buông tay, hắn liền ngã ngay ra đất.

Lão bản đầu trọc đứng bên cạnh thấy tình huống người của mình dường như đánh không lại Tàn Thiên, lập tức liền lấy điện thoại ra gọi người đến trợ giúp.

- "Tụi mày đến đây!"

Tàn Thiên nhìn bốn tên còn lại lạnh lùng nói, rồi mạnh mẽ vọt đến gần tên đang cầm chảo, một tay đoạt lấy cái chảo, và ngay sau đó dùng luôn cái chảo hung hăng đập vào đầu hắn.

"Boooong!"

Một tiếng nổ tung, tên này bị Tàn Thiên cho một chảo, trực tiếp bị nện nằm lăn ra đất, bên cạnh đó, một tên đang tính xông đến, nhìn Tàn Thiên đập một phát khiến đồng bọn mình hôn mê bất tỉnh, không khỏi ngừng lại một chút, kết quả cũng bị tương tự, Tàn Thiên cho cái chảo tiếp xúc thân mật lên khuôn mặt hắn, trực tiếp đập trúng làm cho cổ hắn cũng lệch, hai người còn lại thấy nhiều đồng bọn bị Tàn Thiên đánh cho bỏ mình, mà sợ hãi lui về sau, không dám tiến lên nữa.

- "Khách khách, vật này dùng để đánh người thật đúng là thoải mái, nếu để cho Thiên Bang mỗi người đều cầm cái chảo mà đi đánh nhau, không biết là thành cái dạng gì đây."

Tàn Thiên thâm nghĩ, hơn một trăm người cầm chảo trên tay đi đánh nhau, có thể còn chưa kịp đánh nhau, đối phương đã cười chết rồi a.

- "Lên đi. . ., mau xông lên đi, ta nuôi các ngươi làm gì không biết a, thật là lũ vô dụng mà!" Lão bản cá giận nói.

- "Đúng đấy, mau lên đi, sợ cái gì chứ, Tàn Thiên anh cũng xông lên đi. . ., đánh chết tụi nó, dùng nòi mà đập đầu tụi nó đi!"

Dư Kiều đứng bên cạnh hưng phấn nói, Tàn Thiên chỉ còn biết nhìn nàng một hồi mà im lặng.

- "Qua đây, sợ cái gì a, tao còn chưa có chơi đủ mà, tới đi!"

Tàn Thiên nhìn ba người bọn hắn mà nói, quơ quơ cái chảo trong tay, bộ dáng thoạt nhìn cực kỳ buồn cười.

- "Nhanh đi, đánh chết nó, cố gắng chịu đựng, đợi chút bọn Tiểu Tứ sắp đến rồi." Lão bản trốn phía sau hai người này mà hô.

- "Một mình ông đi đi!"

Có hai người cùng kêu lên, đẩy mạnh làm lão bản trực tiếp hướng Tàn Thiên mà lao tới, Tàn Thiên vừa nhìn thấy liền mừng rỡ, lập tức nắm chặt cái chảo, hướng đầu lão bản mà mạnh mẽ đập tới.

"Bành"

"Aaaa!"

Một thanh âm vang lên cùng với tiếng hét thảm, đầu lão bản bị Tàn Thiên cho một chảo lập tức bị sưng phồng lên, trong nháy mắt một cục máu đỏ đội lên, nhưng ngay sau đó liền biến thành màu đen, cả người lão bản cũng ngã trên mặt đất, ôm đầu kêu thảm thiết, mà bên cạnh đó hai tên còn lại cũng bị hú run rẩy.

- "Thế nào, tụi mày còn muốn tới sao!"

Tàn Thiên nhìn hai tên còn lại nói, hai tên này trực tiếp ôm nhau, nhìn Tàn Thiên khản trương mà nói: "Không. . . không cần, không cần đâu."

- "Hừ! Lần này tao tạm thời bỏ qua cho tụi mày, lần sau còn để tao gặp nữa, tao phét!!!"

Tàn Thiên lạnh lùng nhìn hai tên còn lại nói, hai tên này liền gật đầu tỏ vẻ không dám.

- "Tàn Thiên, em cũng muốn chơi!"

Dur Kiều vừa đi qua... , trực tiếp cầm cái chảo trong tay Tần Thiên, mà lão bản đang nằm trên mặt đất vì thế mà ăn một bữa chảo gỗ thịnh soạn, cứ mỗi lần là đem hết toàn lực, trong miệng còn mắng, chơi bà à, hãm hại bà à, bà đánh chết mày. Truyện được copy tại Truyện FULL

- "Con mẹ nó, tàn bạo vậy sao!" Tần Thiên nhìn Dur Kiều hô.

- "Đứa nào dám quấy rối ở đây!"

Đúng lúc này giọng nam cực kỳ bén nhọn mạnh mẽ từ cửa truyền vào, Tần Thiên liền nhìn ra, ở cửa đang đi vào là hai mươi tên lưu manh đang cầm khảm đao, cầm đầu là một tên tóc dài nhìn giống như nữ nhân, rất gầy, thật giống như dân nghiện, tay phải cầm một thanh khảm đao, tay trái ngắt Lan Hoa Chỉ, với tạo hình này, cực kỳ phong cách.

- "Tứ gia, ngài tới rồi, mau, mau đánh chết bọn chúng, chính hai người chúng nó đánh lão bản đấy!"

Hai tên còn lại lập tức hướng tên Lan Hoa Chỉ chạy tới, chỉ vào hai người Tần Thiên nói.

- "Khốn nạn, lại dám đánh anh tao, muốn chết!"

Lập tức Lan Hoa Chỉ dậm chân giận dữ nói, thanh âm ái nam ái nữ, động tác lại cực kỳ bánh bèo, làm cho Tần Thiên và Dur Kiều da gà cứ nổi cuộn cuộn lên một trận.

- "Đem, người anh em, mày là nam hay là nữ vậy, nói chuyện có thể bình thường một chút không đó, hù chết tao rồi!" Tần Thiên nhìn tên Lan Hoa Chỉ kia nói.

- "Hừ! Lại còn dám mắng tao, chơi chết nó!"

Lan Hoa Chỉ hừ lạnh một tiếng nói, vừa nghiêng đầu một cái thật giống như bánh bèo, rồi Lan Hoa Chỉ liếc nhìn về phía Tần Thiên một chút, động tác này, giọng điệu này, làm Tần Thiên cùng Dur Kiều thiếu chút nữa cũng phun ra,;

- "Tần Thiên, nhanh đánh chết hắn đi, vì nhân dân trừ hại, thật là kinh khủng mà." Dur Kiều hướng về Tần Thiên mà nói, cả người da gà cũng rụng đầy đất rồi.

- "Không thành vấn đề, ta liền trừ cái tên yêu nghiệt này!"

Tần Thiên lập tức nói, ôm Dur Kiều hung hăng hôn một cái, rồi ngay sau đó nhanh chóng lao tới hướng đối diện mà đánh giết.

Những tên lưu manh đang đứng đối diện cũng lao vào, khảm đao sắc bén cầm trong tay, trực tiếp hướng tới đầu Tần Thiên mà chào hỏi.

"Chết!"

Tần Thiên quát lạnh một tiếng, liền đem một quyền cấp cho một tên đang lao tới, giành lấy khảm đao của hắn, rồi ngay sau đó lao vào trong đám người đâm đá lung tung, khảm đao lướt qua người lũ lưu manh, trong nháy mắt, máu tươi văng khắp nơi, trên mặt đất nháy mắt đã ngã xuống mười mấy người, tất cả đều bị khảm đao trên tay Tần Thiên chém, nằm mặt đất mà kêu la thảm thiết.

Cái tên Tiểu Tứ kia còn chưa kịp phản ứng, khảm đao của Tần Thiên đã gác trên cổ hắn rồi.

- "Mày đó, lại còn trang điểm!!"

Tần Thiên nhìn Tiểu Tứ giật này mình hô, thằng khốn này còn vẽ mắt nữa.

- "Hừ! Không được sao!"

Tiểu Tứ nhìn Tần Thiên hừ lạnh nói, đang nói nói, nhất thời có một mùi thum thum từ sâu bên trong bốc lên, có thể thấy loáng thoáng trên hàm răng hắn còn vài cọng rau hẹ còn đang phiêu động.

- "Bà mẹ nó, thật kinh dị mà, đi chết đi!!"

Tần Thiên cả giận nói, một cước hung hăng đạp lên người Tiểu Tứ, trong nháy mắt đem "hàng" đạp bay ra ngoài, trực tiếp văng xa hơn mười thước, đem cái bàn cũng đập bể đôi.

- "Thối chết được, thối chết được!" Tần Thiên cau mày hô lớn, vội vàng trở lại bên người Dur Kiều.

- "Hay là chúng ta đi thôi!"

Tần Thiên nhìn Dur Kiều nói, nói tới đây liền lôi kéo Dur Kiều rời đi, những tên còn đồ các kẻ còn lại không có một người nào dám tiến lên ngăn trở, nhìn Tần Thiên rời đi thật xa mới vội vàng đi qua xem lão bản của mình như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 199: Dị năng so tài

Hai người ra khỏi quán hải sản, Tàn Thiên liền đưa Dư Kiều về nhà, đưa xong Dư Kiều về nhà, Tàn Thiên liền nhận được điện thoại của Sở Văn Long, bảo cứ hẳn đến quán khu trước, rồi sẽ có người ra đón hẳn

Tàn Thiên cúp điện thoại, liền thuê xe đi ra ngoại thành, đến nơi Sở Văn Long nói: hẳn liền thấy có một chiếc xe của quân đội đang đậu ở đây, Tàn Thiên liền đi tới, vừa nhìn mới biết hóa ra người tới đón mình lại là tên quân nhân Sở Văn Long phái tới cứu mình lần trước, thiếu tá đẹp trai Trương thiếu gia.

- "Xin chào, lâu rồi không gặp, Tàn Thiên!" Trương thiếu suất thấy Tàn Thiên tới, khẽ mỉm cười, đến bắt tay Tàn Thiên, Tàn Thiên gật đầu, cũng lên tiếng chào hỏi hẳn, bắt tay một cái, sau đó liền lên xe, Trương thiếu suất sau đó liền khởi động xe đi đến quán khu.

Cửa mở, xe chạy thẳng vào quán khu, xuống xe, Trương thiếu suất liền dẫn Tàn Thiên đến chỗ Sở Văn Long, vừa vào, Tàn Thiên đã thấy Dịch lão đang chờ sẵn, lão thấy Tàn Thiên tới khẽ mỉm cười, trực tiếp đem Tàn Thiên vào bên trong, Trương thiếu suất thấy thế thì liền rời đi.

Hai người đi lên tầng chín.

- "Dịch lão, lần này tìm ta là có chuyện gì vậy?", trên đường đi Tàn Thiên nhìn Dịch lão hỏi.

- "Đợi chút nữa, khi người vào sẽ biết." Dịch lão nhìn Tàn Thiên cười nói, không tiết lộ bất cứ tin tức gì, Tàn Thiên thấy lão không muốn nói, liền không có hỏi nữa, hai người rất nhanh đã đến tầng chín, Tàn Thiên phát hiện tòa nhà này có ẩn dấu rất nhiều dị năng giả, lúc trước thực lực quá kém, không cảm giác được sự hiện hữu của bọn hẳn, thực lực bây giờ cường đại hơn một chút, Tàn Thiên mới phát hiện, chỗ này không ngờ lại chính là đầm rồng hang hổ, hẳn có thể nhận thấy được người có dị năng, không đến 20 tuổi, nhưng thực lực lại kém hơn hẳn, đại khái tầm 1 sao 1 cấp, thực lực trước mắt của Tàn Thiên, chỉ có thể phát hiện những người có thực lực thấp hơn hẳn, còn lại thì bó tay.

Tàn Thiên thử điều tra thực lực của Dịch lão, kết quả phát hiện lão sâu không lường được, căn bản là bó tay, hơn nữa, còn bị Dịch lão phát hiện, khiến cho hẳn rất là lúng túng, bắt quả Dịch lão không nói gì, chỉ cười cười.

Nhưng ngay sau đó, hai người đi tới chỗ Sở Văn Long, Sở Văn Long vẫn giống như hồi trước, ngồi 1 chỗ đọc báo, chẳng qua lần này có thêm một người, Tàn Thiên nhìn kỹ, hóa ra là biểu ca của Sở Tương Tương, Tống Vũ, lúc trước bởi vì Sở Tương Tương, Tống Vũ còn từng có địch ý với mình.

- "Là người!" Tống Vũ thấy Tàn Thiên đi đến,, có chút ngoài ý muốn nói, nhìn Tàn Thiên, lộ ra vẻ ngoài ý muốn, Tàn Thiên nhìn hẳn một chút, phát hiện ra không ngờ hẳn cũng là người có dị năng, thực lực cũng ngang tầm mình, khiến cho Tàn Thiên có chút ngoài ý muốn.

- "Tiểu Thiên tới rồi, ngồi đi!" Sở Văn Long thấy Tàn Thiên tới, lập tức để báo xuống, nhìn Tàn Thiên mỉm cười nói, ngoắc ngoắc ý bảo Tàn Thiên đến ngồi cạnh mình, Tống Vũ phía đối diện nhất thời biến sắc, người có thể ngồi bên cạnh Sở Văn Long trong quán khu chỉ có một người là Sở Tương Tương, chỉ có người hẳn thương yêu nhất mới có thể, Tống Vũ không có tư cách này, nhưng Tàn Thiên lại được Sở Văn Long mời, điều này nói rõ Sở Văn Long rất coi trọng Tàn Thiên a.

Tống Vũ nhất thời nhìn thấy Tàn Thiên rất là khó chịu, khoảng thời gian Sở Tương Tương bị đưa đi cho Tàn Thiên bảo vệ, hẳn đã rất khó chịu rồi, tràn đầy địch ý đối với Tàn Thiên, không nghĩ tới lần này Sở Văn Long lại để cho Tàn Thiên ngồi bên cạnh hẳn, lập tức, Tống Vũ lại càng cảm thấy không thoải mái, hẳn là ngoại tôn của Sở Văn Long a, vậy mà cũng không được, Tàn Thiên là một tên ngoại nhân lại được, nhất thời Tống Vũ nắm chặt tay, chẳng qua rất nhanh lại buông lỏng.

- "Cảm ơn Sở gia gia!"

Tàn Thiên nhìn Sở Văn Long cười nói, nhưng ngay sau đó quay ra nhìn Tống Vũ, khẽ mỉm cười, Ba ba ca vừa nói cho hẳn, Tống Vũ lại lần nữa này ra địch ý.

- "Sở gia gia lần này tìm Tiểu Thiên tới có việc gì sao." Tàn Thiên nhìn Sở Văn Long nói.

- "Ta trước giới thiệu cho người, đây là Tống Vũ ngoại tôn của ta, đây là Tàn Thiên, biết chưa." Sở Văn Long nhìn hai người nói, hai người gật đầu, coi như đã biết. Bạn đang đọc chuyện tại Truyện FULL

- "Tiểu Thiên, lần này có người, Tương Tương mới không bị người Nhật bắt đi, người coi như lập được công lớn rồi, ta đã báo lên Long Tổ, có phần thưởng cho người." Sở Văn Long nhìn Tàn Thiên nói.

- "Ha ha, đây đều là việc ta phải làm, sao lại muốn thưởng chứ." Tàn Thiên lập tức nói

- "Không, đây là phải thưởng, người mang đồ ra đây." Sở Văn Long nói, sau đó một tên vệ binh lập tức bưng một cái hộp đi đến, tới trước mặt Sở Văn Long, Sở Văn Long cầm cái hộp đó xuống, mở ra, bên trong có một bình chất lỏng màu lam bé bằng ngón tay.

Tổng Vũ bên cạnh vừa nhìn, nhất thời mắt trừng lớn, lộ ra vẻ khát vọng sâu sắc, người khác không biết là cái gì, nhưng hẳn lại cực kỳ rõ ràng, đây là thuốc chưa thương đặc biệt, chỉ cần không bị thương nghiêm trọng thì gãy tay gãy chân bình thường chỉ cần uống là có thể hồi phục trong một phút, cực kỳ nghịch thiên, còn nữa, sau khi dùng xong thực lực cũng sẽ được tăng thêm.

- "Cầm đi, đây là dược thủy số sáu, chỉ cần không chết ngay, hay bị tàn phế, uống xong chai này, có thể hồi phục tất cả trong một phút, tương đương với có thêm một cái mạng." Nghe Sở Văn Long nói, Tần Thiên nhất thời cực kỳ giật mình, vội vàng đưa tay nhận lấy, cái này cũng quá nghịch thiên rồi, Thánh Thủy a, không ngờ lại trâu như vậy.

- "Đây là dược thủy gì, lại lợi hại như vậy." Tần Thiên nhìn dược thủy trong tay một chút liền hỏi.

- "Đây là bí mật của quốc gia, đặc biệt sử dụng cho những người có dị năng, chỉ cần lập được công, là có thể nhận một lọ." Sở Văn Long nhìn Tần Thiên nói, Tần Thiên liền gật đầu, vội vàng cất đi.

- "Tốt rồi, hiện tại chúng ta nói việc chính." Sở Văn Long nhìn Tần Thiên cùng Tổng Vũ nghiêm túc nói, hai người liền cẩn thận lắng nghe.

- "Lần này tìm hai người, là về cuộc so tài dị năng, hai người cùng là người mới tới ta trước giảng giải một chút cho các người chuyện cuộc so tài, cho các người hiểu rõ trước một cuộc so tài dị năng giả là cái gì." Sở Văn Long nhìn hai người nói, hai người gật đầu, nhìn Sở Văn Long, chờ hắn nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Khiêu chiến

- "Cuộc so tài của dị năng giả chính là tỷ đấu, căn cứ vào so đấu mà phán định thực lực của các người, xếp hạng theo thứ tự, đến nay đã tổ chức được 8 lần, lần này của các người là lần thứ 9, sẽ tiến hành sau khi tổ chức quốc khánh, vào mừng 9 tháng 10. Lần này có 2 cuộc thi phân chia là Thiên Bảng và Địa Bảng, Địa Bảng, sẽ có 50 thứ tự, lọt top 10 sẽ có phần thưởng, top 3 sẽ có giải thưởng lớn, Thiên bảng là dành cho những người có dị năng đã thành danh. Có 100 suất, những người nào ở Địa bảng sẽ có tư cách khiêu chiến Thiên bảng, nếu thành công sẽ được thay thế người thua. Và sẽ nhận được phần quà của Thiên bảng với Địa bảng".

Hai người nghe xong mới được biết qua về cuộc so tài. nguồn TruyenFull.vn

- "Lần này sẽ cử hành so tài giữa người có dị năng ở trong quân khu, cực kỳ quan trọng, chúng ta đã 3 mùa giải không có lọt vào top 3 rồi, lần này nếu vẫn không có được thứ hạng tốt, thì sau này cuộc gia sẽ càng ít coi trọng chúng ta, số dược thủy có thể nhận cũng càng ít, hoặc sẽ bị phân đi nơi khác công tác." Sở Văn Long nói.

- "Yên tâm đi, ông ngoại, ta nhất định sẽ lọt vào top 3." Tổng Vũ thì rất tự tin nói, còn Tần Thiên vẫn im lặng, người có dị năng của cả nước đều tụ tập lại, người có thực lực cao chắc chắn có 1 đồng, hẳn cũng chẳng thể nói trước điều gì, nhưng vừa nghĩ sẽ có nhiều người có dị năng, hẳn liền cảm thấy nhiệt huyết sôi trào lên.

- "Ừ, ta đi chuẩn bị cho các người hai chai dược thủy số 5, các người cứ uống nó, tăng thực lực của mình lên." Sở Văn Long nhìn hai người nói, sau đó báo cho vệ binh biết, vệ binh liền mang một cái hộp đến, lớn hơn so với cái trước.

Sở Văn Long mở cái hộp ra, lấy hai chai thuốc màu, nhìn qua giống y si nước chanh.

- "Đây là hai chai dược thủy số 5, có tác dụng tăng cường thực lực, các người dùng đi, nó có thể kích thích tối đa năng lực bên trong, khiến thực lực tăng vọt." Sở Văn Long nhìn hai người nói, họ vừa nghe ra liền mừng rỡ, nhất là Tổng Vũ, hẳn đã sớm nghe nói, cứ nghĩ sẽ chẳng bao giờ kiếm được, không nghĩ giờ lại đạt được.

- "Các người đem cất đi, sau khi về tìm một nơi yên tĩnh mà sử dụng." Sở Văn Long nói, hai người gật đầu, sau đó cất đi.

- "Tiểu Vũ, người ra ngoài đi, ta có chuyện muốn nói với Tần Thiên." Sở Văn Long nhìn Tổng Vũ nói, Tổng Vũ gật đầu, nhìn thoáng qua Tần Thiên, lộ ra vẻ khiêu khích, tất cả đều bị Sở Văn Long nhìn thấy, nhưng cũng không nói gì.

- "Tiểu Thiên, ta nghe nói người có một thể lực đang phát triển rất nhanh ở hắc đạo." Sở Văn Long nhìn Tần Thiên nói, Tần Thiên gật đầu, thừa nhận, chuyện này căn bản không giấu được, nên trực tiếp thừa nhận.

- "Ừ, ta muốn cho người một nhiệm vụ, hiện tại thể lực ngầm tại thành Quang Châu rất phức tạp, hỗn loạn, ta muốn thống nhất thể lực ngầm ở Quang Châu, không biết người có muốn làm không." Sở Văn Long nhìn Tần Thiên nói.

- "Việc này ... sợ là rất khó, ta cũng chỉ lập ra cho vui thôi." Tần Thiên do dự nhìn Sở Văn Long nói, mặc dù hắn muốn thống nhất thể lực ngầm ở Quang Châu thành nhưng không có đáp ứng trực tiếp Sở Văn Long, mà muốn xem Sở Văn Long có tính toán gì.

- "Ha ha, tiểu tử này, còn phải tính toán với ta, người cứ yên tâm, chỉ cần người nhận nhiệm vụ này, ta sẽ ủng hộ người hết mình." Sở Văn Long nhìn Tần

Thiên nói, trực tiếp ném ra một quả boom tấn, ủng hộ lớn nhất, có cả 1 quân khu phía sau, kinh khủng a.

- "Như vậy a, vậy không thành vấn đề." Tần Thiên lập tức nói.

- "Tốt, ta sẽ cho ngươi một phần tư liệu của thế lực ngầm Quang Châu, để ngươi có thể hiểu rõ kết cấu và bối cảnh của các thế lực." Sở Văn Long nhìn Tần Thiên nói.

- "Vậy, cảm ơn Sở gia gia." Tần Thiên nói.

- "Được, cứ thế đi, Tương Tương nghe nói ngươi đến, muốn gặp ngươi, A Dịch, dẫn hắn đi nhé." Sở Văn Long nhìn Dịch lão nói, ngay sau đó liền dẫn Tần Thiên ra ngoài.

Ra khỏi đại lâu, Dịch lão liền dẫn Tần Thiên vào trong quân khu, chỉ chốc lát liền tới một căn biệt thự độc lập, hai người liền dừng lại.

- "Ta không vào đâu, ngươi vào đi, tiểu thư đợi ngươi trong đó." Dịch lão nhìn Tần Thiên nói, Tần Thiên gật đầu, cảm ơn Dịch lão, sau đó liền vào bên trong.

- "Bảo vệ trong này không ít a!" Tần Thiên thầm nghĩ, mặc dù không có người có dị năng, nhưng hắn có thể cảm giác có 5 người đang chú ý vào mình.

- "Tương Tương!" Tần Thiên đi tới trước biệt thự, gõ cửa, rất nhanh cửa liền mở ra, một bác gái mở cửa, phía sau chính là Sở Tương Tương.

- "Tần Thiên, mau vào đi!" Sở Tương Tương cao hứng nói, chạy thẳng đến trước mặt Tần Thiên, kéo tay Tần Thiên vào trong.

- "Tương Tương!"

- "Lúc này thanh âm của Tống Vũ từ đằng sau vang lên, hai người liền dừng lại, nhìn về phía sau, Tống Vũ đi đến thấy Sở Tương Tương đang nắm tay, sắc mặt cực kỳ khó coi, nhưng vẫn giả vờ tươi cười, trong mắt lóe ra địch ý dày đặc, cơ hồ muốn giết Tần Thiên.

- "Biểu ca, ngươi đến rồi à, tới ngồi đi!" Sở Tương Tương cười nói.

- "Không cần, ta tới tìm hắn." Tống Vũ chỉ Tần Thiên nói, Sở Tương Tương nhất thời kinh ngạc, sắc mặt Tần Thiên không biến hóa chút nào.

- "Chúng ta cùng muốn tham gia cuộc so tài dị năng, ta muốn đánh với ngươi 1 trận, ngươi có dám không." Tống Vũ nhìn Tần Thiên nói, giọng nói cực kỳ khiêu khích.

- "Biểu ca, ngươi muốn gì, Tần Thiên là khách, nhờ ngộ thương thì sao." Sở Tương Tương nói, có chút mất hứng, nàng nhìn ra ngoài, lúc trước Tống Vũ theo đuổi mình, nhưng họ là thân thích a, có quan hệ huyết mạch a, hơn nữa Sở Tương Tương cũng không thích Tống Vũ, chỉ thích Tần Thiên, nhìn thấy mình nắm tay Tần Thiên, Tống Vũ tự nhiên khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Tỷ đấu

- "Không có chuyện gì, ta cũng đang muốn tỷ thí với Tống huynh một trận đây."

Tần Thiên cười nói, bộ dạng Tống Vũ hiển nhiên không chiến là không được rồi, vậy thì dứt khoát chiến luôn đi, xem năng lực thực chiến của Tống Vũ thế nào nào. nguồn TruyenFull.vn

- "Tốt, vậy chúng ta đến sân đấu."

Tống Vũ nhìn Tần Thiên nói, sau đó xoay người rời đi.

- "Em chờ ở đây, anh sẽ quay lại nhanh thôi."

Tần Thiên nhìn Sở Tương Tương nói, ôm nàng một chút sau đó rời đi. Sở Tương Tương sắc mặt đỏ bừng nhìn Tần Thiên rời đi, một lát sau lặng lẽ đi theo hắn.

Tần Thiên đi theo Tống Vũ đến một chỗ trống trải trong sân đấu, chỗ này không một bóng người, diện tích lại khá rộng, rất thích hợp để chiến đấu.

- "Hừ! Đến đây đi, lấy hết thực lực của ngươi ra, ta muốn xem nam nhân mà Tương Tương chọn như thế nào."

Tống Vũ nhìn Tần Thiên nói, thủ thế chuẩn bị chiến đấu

- "Đến đây đi!"

Tần Thiên nhìn Tống Vũ tùy ý nói.

- "Hừ! Tiếp chiêu!"

Tống Vũ nhìn Tần Thiên tức giận quát, toàn thân như cơn gió mạnh mẽ lao đến chỗ Tần Thiên, một quyền đánh chính diện mặt Tần Thiên, người chưa tới, quyền phong đã tới rồi.

- "Quả nhiên là có thực tài."

Tần Thiên nghĩ thầm, lập tức bước vào trạng thái chiến đấu, nhìn Tống Vũ lao tới, thân hình nhanh chóng lách sang một bên tránh cú đâm của Tống Vũ, lách sang bên trái đâm một quyền về huyệt Thái Dương Tống Vũ.

"Hừ!"

Tốc độ phản ứng của Tống Vũ cũng cực nhanh, thấy đòn tấn công của Tần Thiên lập tức ngửa đầu, thân thể lùi về sau, tránh khỏi một kích này của Tần Thiên, ngay sau đó tay không thu hồi lại, đánh thẳng vào ngực Tần Thiên.

"Bành!"

Tần Thiên chưa kịp né, ngực bị nện một quyền, liền liên tiếp lùi về sau, một quyền này của Tống Vũ lực đạo rất mạnh, làm hấn khí huyết sôi trào, nhưng bị Tần Thiên nhanh chóng đè xuống, hơi điều chỉnh một chút liền khôi phục như thường.

Hừ!

Tống Vũ một chiêu đắc thủ, nhất thời lộ vẻ khinh miệt Tần Thiên, ngay sau đó lại mạnh mẽ đánh về Tần Thiên, tốc độ lần này còn nhanh hơn, hai tay đánh ra một tổ hợp quyền quân sự, đặc điểm của loại quyền này là tốc độ công kích nhanh, không ướt át ủy mị, lực sát thương lớn.

Tống Vũ dùng tổ hợp quyền này cực kì thuần thục, hiển nhiên là luyện thường xuyên, đánh ra quyền phong ào ạt, lực sát thương vô cùng mạnh.

Tần Thiên đánh nhau đến giờ đều không để ý đến bố cục, thuộc loại gặp chiêu đối chiêu, không biết cách phá giải thế tiến công có bài bản của đối phương, cho nên bó tay với công kích của Tống Vũ, Tần Thiên chỉ có thể ngăn cản, chịu nhiều thiệt thòi, bị công kích của Tống Vũ vây lại. Như thế công kích của Tống Vũ ngày càng thuận buồm xuôi gió, đánh cho Tần Thiên liên tiếp lùi về sau, cực kì chật vật.

- "Chết đi!"

Tống Vũ quát to một tiếng, mạnh mẽ đánh một quyền vào ngực Tần Thiên, đánh Tần Thiên bay ra ngoài, ngay sau đó đánh tới, một cước đá vào ngực Tần Thiên.

- "Hừ! Cọp không động tình, người tưởng ta bất lực sao?"

Tần Thiên âm thầm cười lạnh, trực tiếp dùng tới sáu thành thực lực, nhìn lòng bàn chân Tống Vũ đá tới, nhanh chóng đánh ra một quyền cứng đối cứng.

Bành!

Nhất thời cả hai cùng bay ra ngoài, ngã trên mặt đất, Tống Vũ không ngờ rằng công kích của Tần Thiên trực tiếp như thế, hơn nữa sức mạnh lại lớn như thế, trực tiếp đánh tan công kích của hắn, bất quá không sao chỉ bị ngã lên sàn, Tần Thiên cũng như thế, hai người nhanh chóng đứng lên. Trong bụi hoa cách đó không xa, Sở Tương Tương thấy hai người đánh nhau mà đau lòng, nàng không muốn ai trong hai người này bị thương.

- "Được đấy, thực lực của anh cũng tạm, tiếp theo đến ta tấn công."

Tần Thiên nhìn Tống Vũ thản nhiên nói.

- "Hừ! Có phải là cũng tạm hay không thì đến đây ta sẽ cho anh giết mình, tới đi!"

Tống Vũ nhìn Tần Thiên quát lạnh.

- "Được, nhìn cho kĩ!"

Tần Thiên nhìn Tống Vũ nói, mạnh mẽ quát to một tiếng, nháy mắt xông tới, giống như quỷ mị xuất hiện trước mặt Tống Vũ, tốc độ nhanh như chớp. Tống Vũ nhất thời kinh hãi, không nghĩ tốc độ của Tần Thiên lại nhanh như thế, vội vươn tay ngăn công kích của Tần Thiên lại.

- Muộn rồi!

Tần Thiên cười lạnh nói, một quyền mạnh mẽ đập vào tay Tống Vũ, đánh gãy quyền của Tống Vũ đập vào mặt hắn, máu mũi bắn ra, cả người cũng bay ra ngoài hơn mười mét mới ngã xuống đất. Tống Vũ kêu lên một tiếng đau đớn rồi nhanh chóng đứng lên.

Nhưng công kích của Tần Thiên lại nhanh chóng tới trước mặt hắn rồi, thấy một quyền lại sắp tiếp xúc thân mật với mặt hắn, Tống Vũ vội giơ cả hai tay lên ngăn cản Tần Thiên đánh vào chỗ đang bị thương.

- Ta không đánh vào mặt anh!

Trong nháy mắt, Tần Thiên đột nhiên ngưng công kích bằng tay, ngay sau đó lại nhấc chân, đập một cước thật mạnh lên bụng Tống Vũ.

A!

Tống Vũ lại hét thảm một tiếng, bị Tần Thiên đá bay, ruột gan trong bụng rồi tung, cực kì khó chịu, hắn đau đớn ôm bụng té trên sàn, sắc mặt trắng bệch.

- "Thế nào, có thể đánh nữa không?"

Tần Thiên nhìn Tống Vũ nói.

- "Hừ! Mới bắt đầu thôi, thực lực ta còn chưa xuất ra đâu, ngươi đừng vội đắc ý!"

Tống Vũ nhìn Tần Thiên cả giận nói, mạnh mẽ đứng lên quát một tiếng, sau đó nhanh chóng đánh về phía Tần Thiên.

- "Chưa đủ!"

Tần Thiên nhìn Tống Vũ khinh thường nói, thân thể vừa động, trong chớp mắt đã tránh khỏi công kích của Tống Vũ, lách sang một bên, nhanh chóng đá ra một cước, quét ngang hông Tống Vũ, đá bay hắn ra ngoài.

Nhưng mà Tống Vũ cũng không bị té ngã, lăn một vòng trên sàn hắn lại mạnh mẽ lao tới chỗ Tần Thiên, trong mắt lộ ra một tia hung tàn, hai tay đánh vào chỗ yếu hại của Tần Thiên, tốc độ càng thêm nhanh chóng.

Nhưng mà, so tốc độ với Tần Thiên chính là muốn chết mà, dù gì Tần Thiên cũng biết thuận di.

- "Chưa đủ sao!"

Tần Thiên thản nhiên nói, trong nháy mắt lại tránh khỏi công kích của Tống Vũ, lại như cũ lách sang bên người Tống Vũ, một cước đá bay Tống Vũ ra ngoài, một cước này Tần Thiên tăng thêm một thành khí lực, cho nên nhận một cước này Tống Vũ liền kêu thảm một tiếng, bay ra ngoài đập xuống sàn, lần này không đứng lên liền được.

A!

Tống Vũ nhìn Tần Thiên tức giận hết lớn, lại bị Tần Thiên dùng cùng một chiêu thức đánh bay, quá thực là nhục nhã lớn a.

- "Thế nào, còn muốn đánh sao, ngươi căn bản không phải là đối thủ của ta!"

Tần Thiên nhìn Tống Vũ dần nói.

- Hừ! Chờ đó, ta sẽ cho ngươi thấy một chút thực lực chân chính!

Tống Vũ cả giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 202: Hết lên khó quá

"Hát!"

Tống Vũ quát một tiếng mạnh mẽ, toàn thân đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí thế cường đại, ngay sau đó cơ thể trở nên to lớn, da thịt bành trướng, y phún rách toác, lỗ tai dài ra, trên mặt lộ ra mấy đường vân, móng tay dài ra, tạo thành hình móc câu sắc bén.

- Dị năng hóa thú, mèo?

Tần Thiên nhìn Tống Vũ kỳ quái nói.

- Hừ! Là hổ!

Tổng Vũ giận dữ nói, toàn thân mạnh mẽ lao tới Tần Thiên, móc câu sắc bén chém qua thân thể Tần Thiên, giống như những thanh chùy thủ sắc bén, hàn quang bắn ra tứ phía.

Tần Thiên cảm thấy thực lực Tổng Vũ so với vừa rồi đã tăng hơn phân nửa, lập tức không dám lơ là, bắt đầu nghiêm túc.

Công kích của Tổng Vũ thuộc loại bùng nổ, sức bật cực lớn, nếu Tần Thiên trực tiếp đối đầu chính diện với hắn sẽ thiệt thòi, cho nên Tần Thiên chọn lối đánh du đấu, nhanh chóng tránh khỏi công kích của Tổng Vũ.

Bất quá lần này tốc độ Tổng Vũ tăng mạnh, Tần Thiên dưới tình huống không dùng thuận di, căn bản không tránh khỏi, bị công kích sắc bén, chặt chẽ của Tổng Vũ ép Tần Thiên liên tục lùi về sau.

- Tôi đi, trốn cái gì, chính diện chiến đấu với ta a!

Tổng Vũ vừa tấn công, vừa phẫn nộ quát, Tần Thiên vẫn né tránh làm hắn vô cùng không thoải mái.

- Nằm mơ đi, ngu vãi cả bộ phận sinh dục nữ, nếu bị miêu trào của ngươi cào trúng lây bệnh thì sao, ta không muốn đi tiêm vắc-xin phòng dại!

Tần Thiên vừa né tránh công kích của Tổng Vũ vừa nói.

- A! Muốn chết

Tổng Vũ giận dữ hét., mạnh mẽ tăng tốc độ, nháy mắt đã đánh tới trước mặt Tần Thiên, móng vuốt chém qua.

- Không tốt!

Tần Thiên nhất thời kinh hãi, không nghĩ tới tốc độ Tổng Vũ lại tăng nhanh đột ngột như thế, lập tức sử dụng thuận di, toàn thân biến mất trước mặt Tổng Vũ, tránh khỏi công kích của hắn rồi né sang bên cạnh.

Công kích của Tổng Vũ rơi vào khoảng không làm hắn cực kì giật mình, đây là tốc độ hắn toàn lực bộc phát a, Tần Thiên có thể tránh được vậy thì xem ra thực lực Tần Thiên tuyệt đối không tầm thường.

Tần Thiên thuận di một lần tránh khỏi công kích của Tổng Vũ, ngay sau đó nhanh chóng xông tới tấn công Tổng Vũ, năng lượng của hắn đã tiêu hao rất lớn, phải nhanh chóng kết thúc cuộc đấu này mới được.

- Chết đi!

Tổng Vũ thấy Tần Thiên đánh tới, lập tức xoay người, móng vuốt quét qua người Tần Thiên.

"Huru!"

Trong nháy mắt, Tần Thiên lại biến mất trước mặt hắn, một giây sau Tần Thiên đã xuất hiện bên cạnh hắn, nắm đấm bổ thẳng vào đầu hắn.

- Chết đi!

Tần Thiên quát lên, một quyền nặng nề đập vào mặt Tổng Vũ, đánh hắn bay ra ngoài, đập mặt xuống sàn, máu tươi trào ra miệng. Tần Thiên một kích đắc thủ lại thuận di đến trước mặt Tổng Vũ, không chờ Tổng Vũ phản ứng đã đập một cước lên bụng hắn đá bay ra ngoài.

"Bành!"

"A!"

Trong nháy mắt Tổng Vũ lại hét lên một tiếng thảm thiết tê tâm phế liệt, lại bay ra ngoài lần nữa, còn Tần Thiên vẫn theo sát, túm lấy y phục của Tổng Vũ, hung hăng đâm vào mặt, vào ngực hắn, mỗi quyền đều cực nặng nhưng không phải hạ tử thủ, chỉ đánh Tổng Vũ đau đớn mất sức chiến đấu mà thôi.

Tần Thiên nắm Tổng Vũ liên tục đâm hơn trăm quyền, đánh cho Tổng Vũ hét thảm liên tục, cuối cùng chỉ còn lại tiếng hừ hừ, người bị đánh cho thành đầu heo, toàn thân đau nhức, dị năng cũng biến mất theo.

Tần Thiên nhìn Tổng Vũ trong tay dị năng biến mất, thâm tâm không nở nhìn, cuối cùng cũng ngừng tay, quăng xuống đất, sau đó ngồi bên cạnh thở gấp.

- Hô! Mụ nội mày, dám đánh nhau với ta, làm ta mệt chết.

Tần Thiên nhìn Tổng Vũ nằm trên sàn nói. Tổng Vũ lúc này rất giận, lại ủy khuất nữa, dị năng hắn vẫn chưa dùng đến hoàn toàn, lại bị Tần Thiên phá hỏng rồi, tức đến hôn mê luôn, từ khi ra đời đến nay, đây là lần đầu tiên bị đánh thảm như vậy, chưa bao giờ lòng kiêu ngạo của hắn bị dả kích nghiêm trọng như vậy.

- Thế nào, chưa chết chứ!

Tần Thiên nhìn Tống Vũ nói.

- Lần sau, lần sau nhất định ta sẽ đánh bại người!

Tống Vũ không cam lòng nói.

- Tốt lắm, ta sẽ chờ, giờ ta đi trước!

Tần Thiên nhìn Tống Vũ nói, sau đó đứng lên, sửa sang quần áo, đi ra chỗ Sở Tương Tương. Sở Tương Tương vừa thấy vội vàng đứng lên chạy nhanh về phía biệt thự, trên sân tập chỉ còn Tống Vũ nằm đó.

- Thực lực không tệ, xem cuộc đấu dị năng lần này chúng ta có hy vọng!

Sau khi Tần Thiên đi, Dịch lão đi ra, nhìn theo hướng Tần Thiên rồi đi lầu bầu nói, sau đó một tay bế Tống Vũ lên đi về phòng cứu thương.

...

Tần Thiên trở về biệt thự, Sở Tương Tương đang chờ hẩn ở cửa, thấy Tần Thiên tới, lập tức chạy lên ôm tay hẩn.

- Thế nào, Tần Thiên, anh không sao chứ, ai thắng vậy, có bị thương không?

Sở Tương Tương nhìn Tần Thiên hỏi.

- Em thấy sao, thấy bộ dáng chồng em thế này thì biết là thắng chắc rồi.

Tần Thiên nhìn Sở Tương Tương nói làm nàng nhất thời cực kì xấu hổ.

- Ai, ai là lão bà của anh chứ, em mới không thèm làm lão bà của anh.

Sở Tương Tương xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu không dám nhìn Tần Thiên.

- Hắc hắc, không phải em thì là ai nào, dù gì cũng đã là nữ nhân của anh rồi, mơ mà thoát khỏi tay anh à!

Tần Thiên nhìn Sở Tương Tương nói, đưa tay cả vào ngực nàng, nhất thời là Sở Tương Tương khản trương lên, nhịp tim tăng nhanh, thầm mắng Tần Thiên lưu manh, thả tay hẩn ra chạy nhanh vào phòng.

Tần Thiên vừa nhìn, lập tức đi theo, vào phòng khóa cửa lại, sau đó vọt tới trước mặt Sở Tương Tương, ôm nàng ngã xuống giường.

(Chờ mãi đã tới cảnh nóng)

- Anh... Anh làm gì, Tần Thiên, mau buông!

Sở Tương Tương vội vàng nói nhưng Tần Thiên mặc kệ, hai mắt say đắm nhìn vào hai tòa nhũ phong cao ngất của nàng.

- Tương Tương, anh phát hiện chỗ này của em lại lớn ra đấy, có bệnh không vậy, anh thấy rất có thể là bệnh ngực lớn trong truyền thuyết, nghe nói loại bệnh này rất đáng sợ người bị bệnh là chết, bất quá may mắn gặp được anh đã học được phương pháp trị bệnh từ một lão Trung y trong thâm sơn, em có muốn thử một chút không?

Tần Thiên nhìn Sở Tương Tương vô sỉ nói.

- Đừng Tần Thiên, anh, lưu manh!

Sở Tương Tương lập tức nói, vội vươn tay đẩy hẩn ra nhưng mà căn bản là không được.

- Tương Tương, để anh giúp em trị liệu một lần sẽ tốt thôi.

Tần Thiên nhìn Sở Tương Tương say mê nói, vừa nói vừa vươn tay trườn lên ngực nàng, nhẹ nhàng xoa bóp.

(ND:Khoa học đã chứng minh phụ nữ hay được nhẹ nhàng xoa bóp sẽ giảm nguy cơ ung thư vú cực cao) NB:Ngắm vú sống lâu thêm nữa.

- A!

Sở Tương Tương nhất thời kêu to một tiếng.

- Tần Thiên... Không nên, sẽ có người phát hiện mất.

Sở Tương Tương đỏ mặt xấu hổ nói với Tần Thiên.

- Không sao đâu, anh đã khóa cửa rồi, ai vào được chứ.

Tần Thiên đắm đuối nhìn Sở Tương Tương nói, vừa nói vừa tăng lực mát-xa bộ ngực lớn của nàng, ra dáng rất là hưởng thụ.

- Ủ!

Sở Tương Tương dính một chảo của Tần Thiên, liền đình chỉ phản kháng.

"Bang bang!"

- Tiểu thư, súp cô nấu xong rồi!

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, dọa hai người một chập, Sở Tương Tương vội vàng tránh xa Tần Thiên, bối rối sửa lại y phục.

- Được, ta đi ra đây.

Sở Tương Tương đáp, sau đó nói với Tần Thiên.

- Chúng ta đi ăn đi, em tự mình nấu súp.

- Được thôi!

Tần Thiên bất đắc dĩ nói, còn chưa kịp bắt đầu đã bị người ta cắt đứt làm hắn cực kì khó chịu, nhưng không còn cách nào khác, không thể làm gì khác ngoài đứng lên, đi ra ngoài.

Bên ngoài trên bàn ăn, bác gái kia đã đặt một nồi súp lớn trên bàn ăn, lấy hai chén, múc súp đặt lên hai chỗ đối diện trên bàn, Tần Thiên và Sở Tương Tương đi tới ngồi xuống.

- Tần Thiên, anh nhanh nếm thử, nồi súp em tự tay nấu xem thế nào.

Sở Tương Tương nhìn Tần Thiên nói, Tần Thiên nhìn nồi súp đen kịt chẳng khác nào mực tàu, hơn nữa mùi vị là lạ, cái này có thể uống sao.

Tần Thiên nhìn chén súp, cực kì do dự, vừa rồi mới ăn no với Dư Kiều, căn bản không ăn được nữa, hơn nữa nhìn cái này có thể ăn sao, uống vào lỡ chết thì toi, bất quá nhìn thần sắc cao hứng của Sở Tương Tương đối diện, Tần Thiên không đành lòng cô phụ một mảnh tâm ý của nàng, liền cầm lấy thìa, múc một muỗng từ trong chén.

- Á đủ!

Nháy mắt, Tần Thiên thiếu chút đã phun ra, đây mà là súp sao, đây là thật sự là thuốc độc mà, chẳng những mùi vị khó nuốt vô cùng, còn thêm cay đắng cháy họng, Tần Thiên thiếu chút phải phun ra rồi. Bạn đang xem tại Truyện FULL - [www.TruyệnFULL](http://www.TruyệnFULL.com)

- Ngon lắm sao, Tần Thiên!

Sở Tương Tương nhìn Tần Thiên đầy chờ mong hỏi.

- Ủ!

Tần Thiên cố nhin, nuốt ực xuống.

- Ủ không tệ, hòa hậu vừa đủ, nguyên liệu hàng đầu, mùi vị hơi chua, rất thích hợp uống vào mùa này, rất ngon, lần đầu nấu đã dễ ăn như vậy, em đúng là thiên tài a.

Tần Thiên khen Sở Tương Tương.

- Thật sao, quá tốt rồi, em còn sợ anh không thích chứ, được rồi, anh uống nhiều hơn chút đi, em bỏ nhiều nguyên liệu vào lắm.

Nghe Sở Tương Tương nhìn mình nói vậy, Tần Thiên thiếu chút té xỉu, nhìn bộ dạng cao hứng của nàng, cắn răng một cái, bụng chén lên, một hơi uống sạch.

- Tương Tương, nhà vệ sinh ở đâu vậy, anh có chút buồn.

Tần Thiên nhìn Sở Tương Tương hỏi, bụng hắn đau đớn. Món súp Sở Tương Tương nấu, uống vào bụng quả thật muốn phát nổ.

- A, ở bên kia, anh đi đi.

Sở Tương Tương chỉ vào bên cạnh nói, Tần Thiên vừa nghe liền chạy vọt vào, lập tức khóa cửa lại, móc họng phun hết mọi thứ ra.

- Thật ngon như vậy sao, em cũng phải nếm thử!

Sở Tương Tương nhìn chén súp nói, rồi bùng lên uống một ngụm

"PHỐC!"

Nháy mắt Sở Tương Tương liền phun ra, quá khó uống mà.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Phong vân ở phố quán bar

Tần Thiên ở chỗ Sở Tương Tương một chút, khi thấy trời sắp tối mới rời đi.

Về đến nhà, Tiêu Du đã làm xong cơm tối, Tần Thiên ăn cơm xong tắm rửa, sau đó về phòng, tiến vào bên trong tinh cầu giấu trong nhẫn không gian.

Sau khi tiến vào, Tần Thiên liền gấp rút lấy cái lọ được thủy Sở Văn Long đưa cho hắn.

- Ba Ba Ca, người biết đây là gì không?

Tần Thiên cầm lọ được thủy nhìn Ba Ba Ca hỏi.

- Chủ nhân, đây là loại thần dược ngài nói với ta a, nhưng mà công hiệu không bằng được thần dược đâu, chỉ bằng một lọ thuốc dinh dưỡng mà thôi. Thế nhưng cũng có thể gia tăng thực lực của ngài, ... uống vào đại khái có thể tăng thực lực ngài lên chừng ngất tinh thất giai.

Ba Ba Ca nói.

- Cao như vậy à, vậy thần dược kia chẳng phải càng nghịch thiên hơn sao?

Tần Thiên nói, một chút đã tăng 4 giai thực lực, điều này quá kinh khủng.

- Vâng, chủ nhân, một khóa thần dược, ít nhất cũng có thể tăng thực lực của ngài lên nhất tinh.

Ba Ba Ca nói.

- Móa, nếu ta tìm được chín khóa thần dược, chẳng phải trực tiếp có thực lực cửu tinh a.

Tần Thiên hét lớn, truyện được lấy tại TruyenFull.vn

- Không phải thế đâu chủ nhân, cảnh giới càng cao, tu luyện ngày càng khó, thần dược chỉ có công hiệu tăng mạnh thực lực cho ngài dưới ngũ tinh thôi, sau đó thì công hiệu cũng không lớn nữa a.

Ba Ba Ca nói, Tần Thiên gật đầu, đúng thế, nếu không thì mọi người chỉ cần uống thuốc, tu luyện làm cái rắm gì a.

- Ta thử trước một chút xem hiệu quả thế nào nào.

Tần Thiên nói, sau đó mở bình nhỏ ra, nhìn một chút, sau đó rót vào miệng, nhất thời một loại mùi vị kích thích từ tận cùng bên trong tỏa ra, sau đó bị Tần Thiên nuốt sạch vào bụng.

Vài giây sau, Tần Thiên thấy bụng mình như bị lửa thiêu, ngay sau đó toàn thân nóng bừng, tiềm năng trong cơ thể không ngừng bị kích phát ra, lượng lớn năng lượng trong huyết mạch Tần Thiên được phóng ra ngoài.

Tần Thiên lập tức ngồi xuống, luân chuyển năng lượng bộc phát trong cơ thể, lưu động ra toàn cơ thể. Tần Thiên cảm thấy cơ thể mình tựa hồ bắt đầu mạnh lên, dần dần tăng vọt, toàn thân đỏ hồng hơi màu vàng, rất nhanh đã làm ướt hết quần áo hắn.

Tần Thiên dẫn toàn bộ lực lượng còn lại vào đan điền, kinh mạch (DG:đoạn này tự dịch đi, đau đầu quá.

BD: Thằng bựa này) đầu tiên ở 2 lần mở dị năng trước, Ba Ba Ca đã giúp hắn đã thông, còn cường hóa rồi, cho nên năng lượng lần này không có hiệu quả quá lớn với kinh mạch của Tần Thiên, nhưng lại hỗ trợ rất lớn đối với năng lực của huyết mạch, kích thích năng lực huyết mạch không ngừng rèn luyện da thịt toàn thân của hắn càng thêm bền chắc.

Tần Thiên không ngừng dẫn đạo tiềm năng trong huyết mạch đi rèn luyện thân thể, đồng thời đan điền không ngừng hấp thu năng lượng huyết mạch, thực lực tăng cường mạnh mẽ.

Sau gần ba giờ, hiệu quả của được thủy mang lại mới dần hết.

Lại qua một giờ nữa, hiệu quả của được thủy hoàn toàn biến mất, hết thấy trở lại bình thường. Tàn Thiên ngừng tu luyện, mở hai mắt ra, hai đạo ánh mắt bén nhọn từ hai mắt hần bắn ra, so với trước kia thì cô động hơn nhiều.

- Ba Ba Ca, nhất tinh bát giai!

Tàn Thiên hưng phấn nói, hai tay nắm chặt thành quả đấm, cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng, có cảm giác vô địch thiên hạ.

- Chúc mừng chủ nhân!

Ba Ba Ca nói.

- Ta khát, sao da lại trắng ra vậy.

Tàn Thiên nhìn hai tay mình rồi nói, làn da vốn đen sẫm trở nên trắng trẻo như con gái vậy, nhưng mà vô cùng rắn chắc.

- Chủ nhân, đây là do năng lực của huyết mạch rèn luyện ngài, để đạt tới giai đoạn mới, dựa theo phân chia tầng thứ thì ngài đã đạt đến Tiên Thiên tầng một.

Ba Ba Ca nói.

- Tiên Thiên tầng một? Cường độ còn có phân chia sao?

Tàn Thiên khó hiểu hỏi.

- Chủ nhân, phân chia này giống như phân chia thực lực vậy, cũng là chín cấp độ, đạt tới tầng Kiền Khả Bất Tồi, coi như đạn đạo bắn trúng cũng không chết được.

Ba Ba Ca nói.

- Kháo, quá là nghịch thiên mà, cường đại vậy sao!

Tàn Thiên giật mình nói, nếu tu luyện đến tầng tối cao, chẳng phải là vô địch thiên hạ, tung hoành địa cầu rồi sao.

- Chủ nhân, thực lực ngài bây giờ vừa mới đạt đến nhất tinh bát giai, trước hết nên củng cố lại một chút, sau đó có thể tiến vào thí luyện khu số một để thí luyện a.

Ba Ba Ca nói, Tàn Thiên gật đầu, ngay sau đó bắt đầu tu luyện.

....

Tàn Thiên một mực tu luyện đến tận sáng ngày hôm sau, hoàn toàn củng cố tu vi ở nhất tinh bát giai, bất quá Tàn Thiên không tiến vào thí luyện khu ngay, khuya hôm nay hần còn có hành động, cho nên chỉ ăn qua bữa sáng, sau đó tu luyện cho đến tận khi chuông đồng hồ điểm sáu giờ tối mới tỉnh lại từ hần không gian đi ra.

Tiêu Du còn chưa quay lại, Tàn Thiên tắm rửa sạch sẽ trước, sau đó gọi điện cho Tiêu Du, bảo nàng hần không ăn cơm tối, sau đó liền rời nhà đi tới phố quán bar.

Đến phố quán bar, bọn Phong Từ đang bận rộn, Sáu Từ cùng Bưu Mập đã sớm theo phân phó của Tàn Thiên, mang theo tiểu đệ mai phục, còn lại làm việc trong quán rượu là mấy tiểu đệ trong băng đưa xe Phong Từ mới thu nhận, chỉ có mười mấy người là thành viên Thiên bang mà thôi.

- Sao rồi Phong Từ, chuẩn bị ổn rồi chứ?

Tàn Thiên nhìn Phong Từ hỏi.

- Không vấn đề gì, đúng tám giờ khai trương!

Phong Từ nhìn Tàn Thiên nói, Tàn Thiên gật đầu, sau đó ngồi xuống một bên, vừa hàn huyên cùng với nữ hầu bàn xinh đẹp vừa uống rượu.

...

Tám giờ tối.

Cùng với tiếng nhạc vang lên trong quán rượu, Phong Từ cùng Tàn Thiên cùng nhau tháo dây che biển quán rượu.

- Thiên Minh!

Đây là tên Phong Tử đặt, đây sẽ là tổng bộ của Thiên bang rồi, Tàn Thiên cùng Phong Tử lột tấm màn che biển hiệu xong, liền trở về trong quán chờ hành động tiếp theo của họ.

- Hôm nay khai trương, giảm giá toàn bộ 60%!

Tiểu đệ Thiên bang đứng ở cửa cầm loa thùng hô lớn, lập tức đông đảo nam thanh nữ tú nhào vào quán Thiên Minh, nhìn trang trí không tệ lắm, lập tức ríu rít tiến vào, quán rượu vừa khai trương chưa đến mười phút đã hết chỗ, lộ vẻ hết sức náo nhiệt.

Cùng lúc đó, trong khu vực của Thiên Minh, chín thế lực mang người ẩn nấp xung quanh, chờ Thiên Minh khai trương được nửa giờ, người chín thế lực đồng loạt xông ra, đi tới trước cửa quán, sơ sơ hơn bốn trăm người, trang diện cực kì hoành tráng, khắp nơi là côn đồ tay cầm gậy sắt hoặc khảm đao, sát khí mười phần.

Đây bao gồm chín thế lực, cầm đầu là Lâm Trạch Khải, mang theo hơn hai trăm tiểu đệ băng đua xe nhằm giết sạch đệ tử Thiên bang.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204-205: Khai chiến

- Các huynh đệ, hôm nay chúng ta sẽ báo thù cho đại ca, giết hắn!

Lâm Trạch Giai xoay người nhìn vào một đám tiểu đệ của Phi Xa Đảng lớn tiếng nói.

- Giết hắn!

- Giết hắn!

...

Lập tức, một đám tiểu đệ Phi Xa Đảng như được uống xuân dược, kích động giờ cao tuýt sát với mã tấu hò hét.

Người trên đường bị dọa chạy hết, chỉ còn lại đám của cừu đại thế lực cùng Phi Xa Đảng.

- Tốt lắm! Các huynh đệ, Thiên bang không để các thứ lực ở phố Bar này vào mắt, vậy phải tiêu diệt chúng!

Cừu đại thế lực kích động đám tiểu đệ.

- Giết hắn!

- Giết hắn!

Lại một trận hét lớn.

- Được, giết! truyện được lấy tại TruyenFull.vn

Lâm Trạch Giai hô lớn, kéo người tới Thiên Minh.

Tiểu đệ của Thiên Minh chứng kiến tình hình như vậy, vội chạy vào nói cho Tàn Thiên.

Giờ phút này, bên trong quán bar, một đám cả trai lẫn gái ngồi nhậu nhẹt, Tàn Thiên cùng Phong tử đang ngồi trên quầy bar trêu đùa mỹ nữ, Phong tử một tay xoa nắn bộ ngực lớn của nàng, khiến cô ta phải yêu kiều thờ gáp.

- Thiên ca, bọn hắc tới!

Một tiểu đệ đi đến trước mặt Tàn Thiên nói.

- Đến bao nhiêu người?

Tàn Thiên hỏi.

- Hơn bốn trăm!

- Địch, nhiều như vậy sao? Chui từ đâu ra vậy?

Phong tử giật mình nói.

- Không việc gì, Phong tử, triệu tập huynh đệ đi theo tao, thuận tiện tìm cho tao một cây đao, tao muốn đại khai sát giới!

Tần Thiên nhìn Phong tử nói, rồi đi ra ngoài quán bar. Phong tử thì ở lại phân phó tiểu đệ.

Ra khỏi cửa, Tần Thiên liền chứng kiến Lâm Trạch Giai mang vài trăm người từ bốn phía đi tới, thực giống chiến tranh thời cổ đại.

Thấy Tần Thiên đi ra, Lâm Trạch Giai liền ngừng lại, mắt lạnh nhìn Tần Thiên, mà đám cừu đại thế lực cũng vậy.

Bên này Phong tử đem cửa quán bar khóa lại, mang theo hơn một trăm tiểu đệ đứng đằng sau Tần Thiên, toàn bộ đều mặc T-Shirt màu đen đặc chế, còn một đám được mua chuộc từ Phi Xa Đảng, hiện nay lấy ra để đối phó với Phi Xa Đảng.

- Thiên ca, cho anh!

Phong tử đưa một cây khảm đao cho Tần Thiên, Tần Thiên cầm thử, cảm giác ko tệ.

- Như thế nào, các vị lão Đại hôm nay mang nhiều người tới đây để ủng hộ tiểu đệ ăo

Tần Thiên vác đao lên vai, chậm rãi nói với đám cừu đại thế lực, chả lộ vẻ sợ hãi gì.

- Hừ! Tần Thiên, mày giết đại ca của tao, hôm nay tao phải lấy máu mày để tế đại ca.

Lâm Trạch Giai nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói.

- Thật sao, tao lại thấy mày không có bản lĩnh đó đâu, thôi thì về đội của ăa, mỗi tháng ăa trả 2000 đồng, còn cấp xe nữa, dù sao mấy địa bàn của Phi Xa Đảng mày cũng quen làm hơn.

Tần Thiên nhìn Lâm Trạch Giai nói, rõ ràng là trắng trợn nhục mạ mà.

- Hừ! Họ Tần ăa, đừng có mà lăo, hôm nay cừu đại thế lực ở đây, tự sát đi rồi bọn tao bỏ qua cho đám tiểu đệ, không thì... Hừ hừ!

Lâm Trạch Giai phẫn nộ quát.

- Zoi! Cừu đại thế lực, 9 đồng rác mà thôi, dám đụng tới Thiên bang, giết!

Tần Thiên khinh thường nói, cừu đại thế lực vừa nghe xong, nhất thời giận dữ.

- Cmn, dám coi thường bọn tao, muốn chết!

Một đầu lĩnh của cừu đại thế lực cả giận nói.

- Lên!

Hai bên hò hét vác đao lao vào nhau chém giết.

- Thiên bang huynh đệ, các người đều là Phi Xa Đảng tới, muốn chân chính là người của Thiên bang thì phải xem biểu hiện hôm nay, giết cho tao!

Tần Thiên nhìn một đám tiểu đệ Thiên bang, lập tức xông lên, đám tiểu đệ đằng sau cũng mạnh mẽ lao lên.

- Giết Tần Thiên, giết đám phản bội, báo thù cho đại ca.

Đám tiểu đệ Phi Xa Đảng hô lớn.

Tần Thiên cầm đao trong tay, giống như chiến thần đại khai sát giới.

- Chết!

Tần Thiên quát lớn, khảm đao trong tay vung lên, đầu tên này bị bổ đôi, máu tươi cùng óc bắn ra.

- Giết chết bọn chúng!

Phong tử cũng vọt tới, tên này sức chiến đấu không phải chê, trực tiếp cắt đứt tay tên trước mặt, máu tươi đầy mình, không chút sợ hãi, mà còn rất hưng phấn.

Tần Thiên bên này, nhìn thấy Lâm Trạch Giai đang lẩn như trạch, một đường giết tới hă, không ngừng thu mạng người, rẻ nhất chính là mạng người.

Thực lực Tàn Thiên tăng vọt, khảm đao trong tay vung lên, nháy mắt giết vài người.

- Ngăn hấn lại!

Lâm Trạch Giai chứng kiến Tàn Thiên giết tới mình, lập tức hô lớn, cố gắng lui về sau, đồng thời lấy điện thoại cuống quýt gọi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Cổ võ giả

- Sư phụ, người tới đây mau, tên giết anh con xuất hiện rồi!

Lâm Trạch Giai nói vào di động, vừa nói vừa lui lại, nhìn Tàn Thiên đang lao tới.

- Hừ! Chạy đâu cho thoát!

Tàn Thiên quát lớn, vung khảm đao trong tay là lấy mạng người. Đám côn đồ quanh Tàn Thiên đều bị chém đứt cổ, máu me tung tóe. xem tại TruyenFull.vn

- A!

Một tên côn đồ kêu thảm một tiếng cánh tay bị Tàn Thiên chém đứt.

- Á!

Lại thêm tiếng kêu thảm thiết... Tên này chỉ còn lại chút xương vai chia ra ngoài.

- Há! Toàn lũ chán sống

Tàn Thiên quát to, cả người xoay tròn, nháy mắt hơn chục tên côn đồ bị mổ bụng, ruột gan rớt xuống đất.

Một người một đao, tử thần lấy mạng...

Tàn Thiên lao tới phía Lâm Trạch Giai một đường chém giết.

Phong tử bên này cả người đầy máu, không ít tiểu đệ của Thiên bang ngã xuống, nhưng bên đối nghịch lại ngã xuống càng nhiều.

Tàn Thiên giống như ma quỷ, đường hấn đi qua, không chết cũng trọng thương, khiến xung quanh không tên nào dám tới gần.

Lâm Trạch Giai nhìn Tàn Thiên như ác ma, vội chạy trốn, nhưng hấn trốn đc sao?

Tàn Thiên thuận di tới trước mặt hấn, gơ tay nắm lấy cổ áo hấn, máu tươi vẩy lên trên khuôn mặt khiến Lâm Trạch Giai mềm nhũn.

- Mày... Mày muốn làm gì?

Lâm Trạch Giai khấn trương.

- Hừ! Làm gì sao? Không phải mày muốn giết tao sao? Giờ tao cho mày chết thảm!

Tàn Thiên nhìn Lâm Trạch Giai lạnh lùng nói, vung khảm đao chém ngang hông Lâm Trạch Giai.

- A!

Lâm Trạch Giai thét như heo chọc tiết, nhìn nửa mình dưới rơi xuống đất, máu tươi phun như suối.

- A... Tàn Thiên, tao làm quỷ cũng không buông tha cho mày!

Lâm Trạch Giai hét lớn.

- Hừ! Chờ mày làm quỷ rồi hãy nói!

Tần Thiên lạnh lùng nói, chém một đao xuống đứt lia cánh tay của Lâm Trạch Giai, làm hắn cơ hồ ngất đi,

- Mày chết đi rồi đấy.

Tần Thiên nhìn vào Lâm Trạch Giai nói, một đao đâm xuống đầu hắn.

- Chủ nhân cẩn thận, có cao thủ đột kích!

Thanh âm của Ba Ba Ca vang lên trong đầu Tần Thiên.

- Tiểu tử, ngươi dám!

Một lão già hét lớn từ bên cạnh, Tần Thiên thấy một lão già mặc đồ Thái Cực vọt tới mình, một trảo chop vào mặt mình.

Tần Thiên không thèm để ý, vung đao bổ xuống đầu Lâm Trạch Giai, rồi lập tức ném phía lão già.

"Huru!"

Lão già chường về phía khảm đao, khiến nó bay ra ngoài, cắm lên trần 1 tên lưu manh, xuyên thẳng qua đầu, chết tươi.

- Nhất tinh bát giai!

Tần Thiên nhìn lão già trầm nghĩ, thực lực tương đương với mình.

- Chủ nhân cẩn thận, thực lực của người này tương đương với người, hơn nữa còn là cổ võ giả!

Ba Ba Ca nói.

- Ta biết rồi!

Tần Thiên lập tức cảnh giác nhìn lão già.

Lão già đứng trước thi thể của Lâm Trạch Giai, vô cùng phẫn nộ, đồ đệ của hắn Lâm Trạch Khải hôm qua bị giết, nay em của đồ đệ lại chết trước mặt, là người của cổ võ thế gia, con người kiêu ngạo trong hắn như bị đánh bầm dập.

- Tiểu tử, ngươi phải chết!

Lão già nhìn Tần Thiên giận dữ nói, vọt tới Tần Thiên, hai tay đánh ra một bộ huyền diệu chưởng pháp, tốc độ nhanh vô cùng.

Tần Thiên lập tức nghênh đón, một quyền vung tới lão già.

"Bùm bùm bùm...!"

Nháy mắt, hai người giao thủ với nhau, chưởng pháp của lão già cực kỳ mạnh mẽ, một cỗ khí từ trong chưởng của hắn bắn ra, áp bách Tần Thiên.

Quả đấm của Tần Thiên tốc độ không thể bằng lão già, bị đánh cho liên tục lui vài bước.

"Oành!"

Tần Thiên bị một chưởng của lão già đánh trúng, té bay ra ngoài, trong ngực khó chịu, bất quá Tần Thiên rất nhanh đứng lên, bởi vì lão già đã lao tới rồi, một chưởng hướng tới Tần Thiên.

Lúc này đây Tần Thiên đã có kinh nghiệm, không hề cứng đối cứng, mà nhanh chóng sử dụng thuật di, cả người biến mất trước mặt lão già, trốn sang một bên, sau đó tấn công mạnh mẽ, từ bên cạnh đánh một quyền.

- A! Thuật di!

Lão già kinh hãi, muốn tránh né, nhưng không kịp rồi, quyền của Tần Thiên hung hăng đập trên mặt của hắn, khiến hắn bay ra ngoài, lập tức thừa thắng xông lên, vọt tới trước mặt lão đập xuống bụng.

- A!

Lão già hét thảm một tiếng, lại một lần bay, đập cánh lên người mấy tên côn đồ, phun ra một ngụm máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 207: Cảnh sát đến

- A! Tiểu tử, mày muốn chết, dám đánh tao à, tao phải băm thây mày ra.

Lão già giận dữ nhảy dựng lên, toàn thân tỏa ra khí thế cường đại mạnh mẽ tấn công Tần Thiên, tốc độ gần bằng Tần Thiên thuận di, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Tần Thiên.

Tần Thiên vừa thấy liền định tránh nhưng giọng nói của Ba Ba Ca vang lên trong đầu hắn.

- Chủ nhân, đừng tránh, dùng dị năng của ngài đỡ đòn, như vậy mới càng đánh càng hăng!

Tần Thiên nghe vậy liền hủy thuận di, vung quyền tiếp đòn, nhưng quá vội vàng cả người bị đánh bay.

- Chết đi!

Lão già phần nộ quát, mạnh mẽ nhảy lên đạp một cước xuống đầu Tần Thiên.

- Đề Ka Mò!

Tần Thiên nhìn thấy vội tung mình, tránh đòn trong tích tắc.

Oành!

Một cước của lão già nện xuống nền xi măng in hằn một dấu chân.

- Mợ, nếu bị giẫm lên đầu thì có cháo óc ăn rồi.

Tần Thiên đứng lên nhìn chỗ in dấu chân của lão già sợ hãi mà nói.

- Tiểu tử, chết đi!

Lão già một kích không trúng tức giận quát lên, lại tiếp tục đánh tới.

- Hừ, lão gia hỏa, ta sợ sao, đánh chết ngươi!

Tần Thiên hừ lạnh, phát huy toàn bộ năng lực trả đòn.

Ầm ầm ầm

Nháy mắt hai người đều đã đánh nhau cả trăm hiệp, Tần Thiên phát huy tới đa thực lực, sức mạnh mỗi quyền cực kì đáng sợ, lão già thì có ưu thế về tốc độ nên hai người không ai chiếm tiện nghi cả.

Bên phía Phong tử.

Chiến đấu quá lâu, hai bên đều đã mệt mỏi, mặt đất đầy màu đỏ khiến ai cũng điên cuồng.

Thành viên Thiên bang đã hao tổn hai phần ba, số còn lại dưới sự dẫn dắt của Phong Tử ngoan cường đối kháng, lần lượt giết chết người của Cửu đại thế lực.

A! Text được lấy tại Truyện FULL

Phong tử chém một đao xuống đầu một tên, kẻ này hét thảm một tiếng rồi tiêu đời.

- Mau lên, các huynh đệ, chém sạch bọn chúng, chúng chịu không nổi nữa đâu.

Một đầu mục của Cửu đại thế lực hô lớn, cả đám người hùng hực khí thế giết tới.

Bên phía Phong tử đã giết đến mệt rồi, không có hậu viện nên bọn hắn không có tâm chiến tiếp, nếu không phải Phong Tử còn kiên trì thì bọn họ đã bỏ chạy hết.

- Mụ nội nó, khôn kiếp, phát cả nhà bọn mày!

Phong tử phần nộ quát, giống như cần thuốc kích thích, bất chấp người toàn vết thương mạnh mẽ ngoan độc chém tới, cái này có thể tính là dũng cảm, cũng có thể nói là tự sát.

Bất quá không hiểu tại sao, kiểu tấn công tự sát này khiến cho bọn chúng sợ hãi, kết quả Phong tử một đường tấn công chém bay mười mấy người, vọt tới trước tên đầu mục kia, song đao chém hấn thành thịt vụn.

- A! Ngon mà tới giết bỏ!

Phong tử quát to, thành viên Thiên bang thấy đại ca mạnh mẽ, khí thế tăng vọt, hung hãn giết tới.

Tần Thiên cùng lão già đánh nhau mười mấy phút, cả hai không ai chiếm được tiên nghi nhưng lại tiêu hao cực lớn, hai người đều biết nếu không nhanh chóng tiêu diệt đối phương chắc chắn là phiền toái.

- A!

Lão già lại quát to, một loại năng lượng đáng sợ từ người hấn bạo phát ra.

Tần Thiên thì nhặt khảm đao lên, hấn không định đối kháng lão già nữa mà tốc chiến tốc thắng thôi.

- Tiểu tử, chết đi!

Lão già quát.

- Lão chết thì có!

Tần Thiên quát, trực tiếp biến mất rồi xuất hiện trước mặt lão, đao bổ về hấn nhưng tựa hồ lão đã có chuẩn bị, dễ dàng tránh thoát.

- Tiểu tử, chết đi!

Lão già quát to, vận dụng năng lượng đáng sợ đánh tới, đây là năng lực cuối cùng của lão.

Tần Thiên không ngờ đến, nắm đấm của lão già đã tới trước mặt rồi, giống như đánh vỡ đầu Tần Thiên rồi, lão già nở nụ cười đắc ý.

- Lão chết!

Tần Thiên lạnh lùng nói, khóe miệng nở nụ cười tà dị, đại sát chiêu của hấn còn chưa sử dụng mà, Tần Thiên trực tiếp xài thuận di kết hợp âm thân, biết mất tại chỗ.

- A! Sao thế được!

Lão già cả kinh kêu, đòn tấn công của hấn chỉ cách Tần Thiên có mấy milimet thôi mà Tần Thiên đột nhiên biến mất tránh khỏi.

- Chết đi!

Tần Thiên quát lạnh, trăm một đao xuống đầu lão.

Tích tắc sau.

Lão già không kịp kêu ca gì, đầu bị bừa đôi ngã ầm xuống đất, Tần Thiên cũng rơi xuống, sắc mặt tái nhợt, cực kì suy yếu.

- Mụ nội mày, mệ chết bỏ!

Tần Thiên chửi thề, sau đó giờ thanh đao rỉ máu đi về phía Phong Tử, mấy tên côn đồ thấy Tần Thiên cực kì sợ hãi, không dám tấn công, phải nhường một con đường.

Cùng lúc đó, tiếng còi xe cảnh sát vang lên, hai mấy xe dừng lại, đặc công vũ trang đầy đủ nhảy xuống, cầm súng chỉ vào mọi người.

- Bỏ vũ khí xuống, ôm đầu đầu gối xuống, kẻ chống cự đánh gục!

Đặc công cầm đầu hô lớn, mấy tên côn đồ vội làm theo, Tần Thiên cũng bảo thành viên Thiên bang làm theo, hấn cũng ngồi xôm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208: Tấm màn hạ xuống

Phố quán Bar, tình huống ở đây phải nói là cực kì thảm thiết, hơn bốn trăm người hỗn chiến, chết gần trăm, trọng thương hơn trăm, số khác ít nhiều cũng bị thương, đất chuyển sang màu đỏ, khắp nơi là tay chân nội tạng, không khí nồng đậm mùi máu tươi.

Những tên côn đồ thì không có bất kì biến hóa gì, nhất là người Thiên bang và Tàn Thiên, nhìn quen rồi nhìn thấy lại thêm có tinh thần.

Cửa xe cảnh sát mở ra, một người trung niên bước xuống, đó là Lương Văn Đạo, nhìn tràng cảnh ở đây không khỏi nhúu mày. Lúc trận chiến bắt đầu Tàn Thiên đã gọi bảo hấn nửa giờ sau tới, không nghĩ khi tới lại thấy tràng cảnh máu tanh như thế.

- Phong tỏa tin tức, thả những người áo đen, còn lại bắt toàn bộ!

Lương Văn Đạo ra lệnh.

Nói xong hấn trở lại xe, sai người điều thêm quân và xe cứu thương rồi bảo tài xế lái xe đi.

Đặc công hành động rất nhanh, những tên bị nhẹ hoặc không bị thương, kẻ bị trọng thương thì tổng lên xe cứu thương, còn lại thì kệ đó đã.

Tàn Thiên và Phong Từ ngồi chờ người của thế lực khác bị đưa đi, đặc công rời khỏi mới đứng lên.

Lúc này điện thoại của Tàn Thiên vang lên, Lương Đạo Văn gọi tới bảo hấn xử lí sạch sẽ.

Tàn Thiên gọi điện cho Bưu mập, hai người bọn họ đem người đi nắm giữ toàn bộ bãi của cửu đại thế lực, bởi vì bọn chỉ có mấy người canh bãi nên Thiên bang không chút tổn thương nào.

- Bưu mập, người mau đưa người về đây, mấy bãi kia để cho Sáu Tử canh là được rồi.

Tàn Thiên nói xong liền cúp điện thoại.

- Phong Từ, không sao chứ?

Tàn Thiên nhìn Phong Từ toàn thân đầy máu, trên người hơn chục vết đao, may mắn là không có chỗ nào nghiêm trọng.

- Không sao đâu, chút vết thương nhỏ thôi mà.

Phong Từ nói.

- Người mang huynh đệ bị thương tới bệnh viện băng bó một chút, chỗ này để ta trông được rồi.

Tàn Thiên nói, Phong Từ gật đầu dẫn đám tiểu đệ rời đi.

Phong Từ vừa rời đi, Bưu mập đã tới, hai chiếc xe tải đầy tiểu đệ mở ra. Text được lấy tại Truyện FULL

- Thiên ca!

Bưu mập xuống xe chào, đám tiểu đệ phía sau cũng rối rít chào.

- Ủ, Bưu mập, bảo các anh em dọn rửa chỗ này, thống kê thương vong cho ra, đi đi!

Tàn Thiên nhìn Bưu mập nói, sau đó phân phó tiểu đệ làm việc.

Tàn Thiên bắt đầu ngồi xuống tu luyện tranh thủ khôi phục thực lực.

Trận chiến ở phố quây Bar làm cả giang hồ khiếp sợ, mọi người âm thầm may mắn mình không vọng động đến tiêu diệt Thiên bang nếu không thì tàn đời rồi. Ai mà ngờ rằng phía sau Tàn Thiên có chính phủ trợ giúp chứ? Chả trách hấn hoành hành không kiêng nể gì như vậy, có hậu đài cứng thế kia mà.

Hoạt động dọn dẹp kéo dài đến mười một giờ, con đường lại sạch sẽ, bất quá trước cửa Thiên Minh còn một mảng lớn bùn đất có nhiễm chút màu đỏ như máu.

- Thiên ca, đã xong!

Bưu mập tới trước mặt Tàn Thiên nói, Tàn Thiên tỉnh lại, tinh thần khôi phục như cũ, cảm giác mệt mỏi đã biến mất.

- Tình hình thế nào?

Tàn Thiên hỏi.

- Đã chết năm mươi người, chủ yếu của băng đua xe, còn người của chúng ta chỉ có chút vết thương nhẹ.

Bưu mập nói.

- Tốt, người chết cấp tiền ma chay, hơn nữa báo cho toàn Thiên bang biết, huynh đệ bị thương cũng được trọng thưởng. Đồng thời người và Sáu Tử cần thận trọng coi địa bàn mới đoạt không được coi thường, mấy ngày tới yên tĩnh một chút, tranh thủ tìm thêm nhiều tiểu đệ chút, cuối tháng chúng ta sẽ có hành động lớn, ta muốn nắm toàn bộ phố quán Bar.

Tần Thiên ra lệnh cho Bưu mập.

- Ổn rồi, ta về trước, kiểm tra bộ đồ đi.

Tần Thiên nói, Bưu mập vội bảo người cầm đèn, Tần Thiên thay rồi đi luôn.

Bưu mập nhìn Tần Thiên rời đi, thầm cao hứng vì quyết định sáng suốt của mình. Mới theo hắn có nửa tháng mà mình đã thành một đại ca có máu mặt, chờ khi Tần Thiên nắm cả con phố này thì hắn sẽ thành một trong bốn đại cự đầu rồi.

Nghĩ đến đây, Bưu mập bảo người mở cửa Thiên Minh, bên trong vẫn vô cùng náo nhiệt, chuyện bên ngoài không ảnh hưởng gì đến bên trong này...

Tần Thiên rời khỏi khu phố, nhìn đồng hồ, bỏ qua suy nghĩ về nhà, gọi điện hỏi Lâm Hiểu Di ở đâu rồi đánh xe qua.

Rất nhanh, chiếc xe đỗ trước khu chung cư Lâm Hiểu Di ở, từ xa hắn đã thấy Lâm Hiểu Di đứng chờ trước cửa. Thấy hắn đến nàng chạy vội đến ôm lấy Tần Thiên.

- Tần Thiên, trên người anh có vị lạ a!

Lâm Hiểu Di cau mày nói.

- Mùi của đàn ông đó, nào, để anh đi tắm phát, mệt quá mà, có món gì ngon không em?

Tần Thiên nắm tay Lâm Hiểu Di vừa đi vừa nói.

- Có, anh đi tắm trước đi, em nấu cho anh ít món ăn khuya.

Lâm Hiểu Di nắm tay Tần Thiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Sáng sớm làm loạn

Hai người vào phòng, Tần Thiên liền vào phòng tắm đi tắm, vịn vòi nước, để cho nước lạnh cọ rửa thân thể mình, cái cảm giác lạnh như băng làm hắn dần thanh tỉnh.

Hiện tại phố quán rượu phân nửa đã rơi vào tay mình rồi, một phần ba địa bàn phụ cận đại học Nghiễm Châu cũng rơi vào tay mình. Bước kế hoạch tiếp theo của Tần Thiên chính là Hội nghị đỉnh cao của hắc đạo đem toàn bộ thế lực ở phố quán rượu thu vào trong tay, một lần thu gom cả phố quán rượu, sau đó nghỉ ngơi một quãng thời gian ngắn, đem hai thế lực khác ở đại học Quang Châu tiêu diệt hết, như vậy thực lực của mình ở thành phố Quang Châu mới có chỗ đặt chân, mới có thực lực khiêu chiến cùng đại hắc bang ở thành phố Quang Châu.

Tắm rửa xong, bởi vì không có y phục thay, cho nên Tần Thiên quần lấy một chiếc khăn tắm đi ra. Lâm Hiểu Di đã gần nấu xong bữa khuya rồi, một bát lớn bánh cháo nhân thịt. Tần Thiên đã sớm đói bụng muốn chết rồi, cơm tối cũng không ăn, trực tiếp bụng lên ăn một ngậm lớn.

- Cẩn thận một chút, coi chừng nóng!

Lâm Hiểu Di vội vàng nói, nhưng mà Tần Thiên nào quan nhiều vậy, trực tiếp nuốt từng ngậm lớn. Hắn chơi ba bốn bát đã xong tô bánh cháo rồi, sau đó về mặt chưa no nhìn Lâm Hiểu Di hỏi, còn nữa không.

Lâm Hiểu Di lập tức nhận lấy cái chén, múc cho Tần Thiên một bát lớn nữa, may mắn nàng nấu nhiều hơn chút.

Tần Thiên nhận lấy, lại hai ba ngậm đã ăn xong, bụng lúc này mới hết đói.

- Hô... Ăn no cảm giác thật tốt, thoải mái chết người.

Tần Thiên vỗ vỗ bụng thỏa mãn nói, miệng đầy dầu mỡ, Lâm Hiểu Di vội vàng cầm lấy khăn giấy giúp Tần Thiên lau.

- Anh nhìn anh coi, dính đầy miệng, chẳng khác gì quý đống đầu thai, ngày hôm nay đã làm gì, sao dơ như vậy?

Lâm Hiểu Di hỏi.

- Không có gì, mới đánh mấy tên không có mất.

Tần Thiên nói, một tay ôm lấy Lâm Hiểu Di vào ngực.

- Anh vừa đi đánh nhau, em thật sợ hãi. Ngày đó anh ở trường học giết chết nhiều người như vậy, em cũng bị hù chết, thật sự nếu anh xảy ra chuyện gì, em phải làm sao giờ?

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên lo lắng nói.

- Sao có thể, người phúc lớn mạng lớn như anh, làm sao có thể xảy ra chuyện gì đây?

Tần Thiên tự tin nói, nhưng mà về mặt Lâm Hiểu Di vẫn lo lắng, gục trong lòng ngực Tần Thiên, không nói gì.

- Anh có chút mệt mỏi, chúng ta đi ngủ đi.

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nói, ngay sau đó bế nàng hướng vào phòng ngủ đi tới. Lâm Hiểu Di nhất thời ngượng ngùng, cho là Tần Thiên sẽ làm chuyện gì với nàng, kết quả Tần Thiên chẳng qua là ôm nàng vào phòng. Sau đó hân liên ngủ, lại còn ôm nàng ngủ, rất nhanh đã ngủ say, bộ dáng như tiểu hài tử. Lâm Hiểu Di nhìn bộ dạng Tần Thiên, tự nhiên ôm sát hân.

- Ai, thật không biết đi theo anh là đúng hay sai.

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên lâu bầu nói, ngay sau đó ôm Tần Thiên đã ngủ, hai người ôm thật chặt.

...

Sáng ngày hôm sau.

Ngủ một đêm, sáng ngày hôm sau, Tần Thiên tỉnh lại, cảm giác đại sát khí của mình như bị nắm lấy, từng đợt cảm giác thoải mái từ phía dưới truyền đến. Tần Thiên vừa nhìn, thiếu chút đã dọa hân kêu to một tiếng, sáng sớm, Lâm Hiểu Di đã gục giữa hai chân hân vuốt ve đại sát khí rồi, thấy mình tỉnh lại, cũng không chút sợ hãi, ngược lại vươn cái lưỡi thom tho ra, ở phía trên đầu đại sát khí liếm vài cái, làm cho Tần Thiên một trận kích động.

- Lão sư, tại sao có thể như vậy, mới sáng sớm tỉnh lại đã vậy, cái này không thể được nha.

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di say mê, dần ngồi dậy, dựa lưng trên giường, ôm Lâm Hiểu Di ôm lên.

- Tiểu sắc lang, lão sư giúp anh chuẩn bị, anh mất hứng sao?

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên vươn ra cái lưỡi thom tho hấp dẫn, ở trước ngực Tần Thiên liếm nhẹ hạt nho hai cái, làm cho đại sát khí của Tần Thiên bên dưới lại một trận kích động.

- Lão sư, em quá không thuần khiết rồi, anh muốn hảo hảo dạy dỗ em một chút.

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di say mê nói.

- Tôi đây, lão sư còn chờ anh, hảo hảo dạy dỗ em đi.

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên nói, trực tiếp một tay cõng đồ ngủ ra, lộ ra hai ngọn núi rung động, lòng ngực non mềm, trắng, lớn, lắc lư trước mặt Tần Thiên, làm hân một trận hoa mắt. Ngay sau đó nàng duỗi hai tay, trèo lên bả vai Tần Thiên, hai chân tách ra, đem hai tiểu bạch thỏ trắng lớn hướng Tần Thiên đưa tới.

- Lão sư, anh phát hiện em ngày càng phóng đảng rồi, bắt quá anh thích.

Tần Thiên say mê nói, hé miệng, một tay nắm lấy khối cầu lớn của Lâm Hiểu Di, phía trên dùng sức ngậm hạt nho, tham lam mút chùn chụt.

- Ân!

Lâm Hiểu Di lập tức kêu lên, thân thể giống như bị điện giật, trên mặt lộ ra vẻ cực kì thoải mái, tự hồ cực kì mê say.

- Cũng là do anh là học sinh xấu, dạy bậy lão sư, làm hại lão sư biến thành như vậy, anh phải chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Lâm Hiểu Di nâng mặt Tần Thiên lên, mê hoặc nói.

- Hảo hảo, anh chịu toàn bộ trách nhiệm, anh khiến cho em thoải mái tới cùng.

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nói, hai tay nhanh chóng trèo vượt dốc, bắt đầu nhào nặn.

- A!

Lâm Hiểu Di lại kêu to một trận tiêu hồn, hai tay nắm chặt bả vai Tần Thiên, trước ngực truyền đến từng đợt khoái cảm, làm cho nàng thật say mê, dùng sức vươn cao ngọn núi tới sát Tần Thiên hơn.

Tần Thiên nắm ngọn núi lớn của Lâm Hiểu Di, nỗ lực dùng đầu lưỡi phục vụ quả bồ đào, dùng hàm răng cắn nhẹ tiểu bồ đào, làm cho Lâm Hiểu Di một trận run rẩy, giống như rét căm căm, miệng run run, vùng đất hoa thơm cô lạ phía dưới mưa tuôn như suối, rất nhanh ướt đầm một mảng lớn quần đùi.

- Thật thoải mái, tiểu sắc lang, anh nhanh qua giúp lão sư lộn phía dưới.

Lâm Hiểu Di thoải mái nói, không biết tại sao, nàng phát hiện mình trong lúc vô tình càng ngày càng phóng đảng rồi. Thấy đại sát khí của Tần Thiên liền không khống chế được, cái cảm giác thư sướng tốt đỉnh này, làm cho nàng cách lên đỉnh lần đầu một chút thôi. Đọc Truyện Online mới nhất ở TruyenFull.vn

- Tốt, lão sư thật phóng đảng, xem anh hảo hảo giáo huấn em.

Tần Thiên buông miệng ra nhìn Lâm Hiểu Di nói, đưa tay lên khối cầu lớn của Lâm Hiểu Di, từ phía trên hung hăng vỗ một cái, nhất thời đỏ hồng một mảng. Lâm Hiểu Di thở hổn hển, nhìn khối cầu lớn rung động, cảm thấy một loại cảm giác sướng khoái trước giờ chưa xuất hiện.

- Thật thoải mái, Tần Thiên, anh đánh thêm mấy cái đi!

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên nói.

- A, thì ra lão sư thích hành hạ, không thành vấn đề.

Tần Thiên vừa nói liền lập tức hướng ngực lớn của nàng hung hăng vỗ xuống.

-A!

Lâm Hiểu Di nhất thời lại hô to một trận, thân thể không ngừng run rẩy, vùng cỏ thơm phía dưới, mưa xuân như suối phun trào, Lâm Hiểu Di cảm giác vô cùng sáng khoái.

- Mau, lại tới, em còn muốn, muốn thật nhiều...

Lâm Hiểu Di nắm thật chặt bả vai Tần Thiên nói.

Tần Thiên vừa nghe, lập tức hai tay xuất thủ, không ngừng vuốt ve ngực lớn của Lâm Hiểu Di, làm cho nàng lớn tiếng là lên. Rất nhanh Lâm Hiểu Di mạnh mẽ kêu một tiếng sợ hãi, cả người run rẩy kịch liệt, hai tay gắt gao nắm lấy bả vai Tần Thiên, sau đó trực tiếp lên đỉnh, ngã xuống ngực Tần Thiên.

- Không phải chứ, lão sư, em như vậy thì không được.

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nói, mới phách mấy lần đã lên đỉnh, đây cũng quá nhanh đi.

- Điều là do anh, anh đậm như ngựa phi, em không nhịn được.

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên ngượng ngùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Triệu Tiểu Nhã tới trường mới

- Sách sách, không nghĩ tới a, Lão sư người lại thích thể loại SM như thế này, hay để anh lấy sợi dây trói em lại, như vậy sẽ càng thoải mái, Lão sư, em có muốn thử một lần không. (Dịch: E ko thích loại SM này lắm. Biên: ka cũng ếu thích.)

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di cười nói.

- Không nên, cái loại này là của Nhật Bản, em không cần đến đâu.

Lâm Hiểu Di vội vàng nói. Nàng đã từng xem mấy bộ JAV, những cách trói kiểu Nhật Bản kia thật sự quá biến thái, hoàn toàn không giống người.

- Nhưng làm như vậy mới kích thích, anh chắc chắn em chưa từng thử qua, chúng ta thử một chút thôi có được không?

Tần Thiên tiếp tục cọt nhả nói.

- Không muốn, không muốn.

Lâm Hiểu Di vội vàng lắc đầu nói, một trăm lần không muốn.

- Vậy cũng tốt, người đã không muốn, vậy coi như xong, em đã thoải mái xong, hiện tại là có lẽ nên đến lượt anh nhỉ?

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nói.

- Đợi một chút, Tần Thiên, em mới nghĩ đến một loại phương thức mới, chúng ta thử một chút có được không anh?

Lâm Hiểu Di nói với Tần Thiên.

- Chiêu thức nào?

- Chúng ta vào bếp nhá, ok?

- Phòng bếp?

- Ừ, em còn chưa thử qua, chúng ta thử một chút đi anh.

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên, có chút hưng phấn mà nói.

- Ô kê con dê.

Tần Thiên nói, hần cũng thích làm ở trong phòng bếp, lần trước đã từng làm với Triệu Nhã Chi ở trong phòng bếp, từ phía sau đâm vào, nhớ lại thôi cũng đã thấy rất kích thích rồi, lập tức liền đáp ứng, ngay sau đó hần liền ôm lấy Lâm Hiểu Di, hướng phòng bếp đi tới, vào phòng bếp, liền đặt Lâm Hiểu Di xuống.

- Tần Thiên, giúp Lão sư ăn chỗ này đi.

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên nói, sau đó đem quần ngủ tuột xuống, ném sang một bên, bên trong đã hoàn toàn không mặc gì, lộ ra vùng cỏ thơm, một tay giơ lên, đặt ở tù bất phía trên, lộ ra vùng thâm cỏ mềm mại, bên trong sân cỏ lộ ra cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn, khe hở ra, phía trên còn dính một ít dịch, long lánh như giọt sương, thoát nhìn cực kì mê người, hương thơm tỏa bốn phía.

Tần Thiên thấy cử động Lâm Hiểu Di như vậy, lập tức dùng thân phối hợp, dùng ngón tay mở ra cái miệng hồng hào đó rồi đâm vào bên trong.

- AAAAhhh! (Phê)

Lập tức, Lâm Hiểu Di phát ra một âm thanh như tiếng mèo kêu, cái miệng nhỏ nhắn liền động đậy, một dòng lệ thủy chảy ra, vài giọt bắn lên trên mặt của Tần Thiên.

- Lão sư, em nhảy cảm quá đi!

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di cười nói.

- Còn không phải do tên vô lại nhà anh làm sao, mau giúp Lão sư ăn nơi đó, nhanh lên!

Lâm Hiểu Di nói.

- Nâu pờ rốp bờ lằm (No problem)

Tần Thiên nói xong, lập tức liền tiến tới, hé miệng, một tay vạch cái miệng nhỏ nhắn kia ra rồi liền ăn tận cùng vào bên trong, dùng sức bắt đầu ăn.

- Ừ.....

Lập tức, Lâm Hiểu Di kêu to một tiếng, thân thể kịch liệt rung động, hai chân lập tức đè đầu Tần Thiên vào trong vùng cỏ thơm kia, nàng cũng không ché vùng cỏ thơm đấy, dốc sức hướng Tần Thiên đóng đưa, cử động lên xuống, cực kì có tiết tấu, bên trong phát ra âm thanh rất dụ người, vẻ mặt mê say thoải mái.

Tần Thiên cảm nhận được Lâm Hiểu Di mạnh mẽ hơn. Lập tức dùng sức "ăn" sâu vào huyết động của Lâm Hiểu Di, làm cho Lâm Hiểu Di sợ hãi muốn chết đi, lệ thủy của Lâm Hiểu Di từ trong mắt cỏ bay ra, Lâm Hiểu Di nhìn không được một bàn tay cầm lấy một khóa cầu lớn của chính mình, một tay dùng sức đem đầu của Tần Thiên hướng huyết động mà ấn xuống.

- A... Tần Thiên, em không chịu được nữa rồi, anh cho vào đi.

Lâm Hiểu Di kêu to nói.

Tần Thiên giờ phút này cũng không chịu nổi nữa rồi, liền lập tức ngưng ăn cỏ thơm, đứng lên, cầm lấy đại sát khí của mình, hướng vùng cỏ của Lâm Hiểu Di quệt quệt mấy cái, rồi sau đó mạnh mẽ vọt thẳng vào trong.

- A...!!

Lâm Hiểu Di lập tức kêu lớn, hai tay gắt gao ôm lấy bả vai của Tần Thiên, dùng sức khổng lồ địa phương của mình ra sức phối hợp với đại sát khí của Tần Thiên.

Tần Thiên lại càng mãnh liệt tấn công, tốc độ không nhanh lắm, tiến công có mấy phút đồng hồ, Lâm Hiểu Di đã lên tới đỉnh vu sơn.

Tần thiên liền rút ra, sau đó đem Lâm Hiểu Di chuyển qua, khiến hai chân nàng tách ra, kiều đồn vểnh lên, ngay sau đó Tần Thiên lại cầm lấy đại sát khí của mình, mạnh mẽ từ phía sau đâm tới, mạnh liệt mạnh mẽ tới lui, hai tay từ phía sau tóm lấy hai khóa bán cầu lớn của Lâm Hiểu Di dùng sức mà nhào nặn.

- A...A...Ừ...

Trong phòng bếp, một khúc nhạc tuyệt đẹp lại vang lên, tấu lên khúc nhân sinh đại sự...

Không biết là sau bao lâu.

- A....!

Hai người đồng thời hô to lên, cùng lúc cả hai cùng đạt tới đỉnh, Lâm Hiểu Di cả người kịch liệt run lên. Cảm giác khoan khoái bùng mạnh lên rất lâu sau mới dừng lại được, cả người đều là mồ hôi. Thân thể mềm nhũn vô lực, trực tiếp gục lên trên trận bát, miệng thở hổn hển, khuôn mặt cũng nhuộm một màu mây hồng, bộ dạng rất mệt mỏi.

Tần Thiên cũng thế, hân cũng thở hổn hển. Hai người nghỉ ngơi một hồi lâu sau, mới hồi phục lại.

- Tần Thiên, anh càng ngày càng lợi hại.

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên nói, hai chân phát ra một hồi mềm nhũn, cơ hồ đứng không xong.

- Nhất định là phải như vậy rồi, nếu không thì làm sao có thể cho con tiểu miêu tham ăn này ăn no được đây.

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di mê đắm nói, Lâm Hiểu Di liền thẹn thùng.

- Đúng rồi Tần Thiên, sau quốc khánh anh hãy về trường, hiện nay khắp nơi trong trường vẫn còn đang bàn về chuyện của anh, anh mà trở về lần này nhất định sẽ khiến cho sóng to gió lớn, ảnh hưởng đối với trường học thật sự không tốt. Cho nên hiệu trưởng muốn để qua một thời gian nữa hãy trở về.

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên nói.

- Vậy trận tranh tài về tranh của anh làm sao bây giờ, vận mệnh của trường sẽ làm sao, không có anh, trận bóng rổ chắc sẽ thất bại vô cùng thảm.

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nói.

- Những thứ đó anh không cần quan, dù sao đó cũng là quyết định của trường, anh cứ ở nhà là được. Đọc Truyện Online mới nhất ở TruyenFull.vn

Lâm Hiểu Di nói.

- Vậy cũng tốt!

Tần Thiên bắt đầu dĩ nói.

- Đúng rồi, Quốc Khánh này mẹ sẽ xuất viện, em chuẩn bị chuyển mẹ vào phòng mới, anh có thể đến giúp em hay không?

Lâm Hiểu Di nói.

- Cái này, buổi trưa có thể được, còn buổi tối thì chắc là không được.

Tần Thiên nói, buổi tối mình nhất định phải nói với lão tỷ và Triệu Tiểu Nhã.

- Không có chuyện gì, vậy thì buổi trưa là được, chủ yếu là em muốn mẹ gặp anh.

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên nói, Tần Thiên gật gù đầu, sau đó hai người thu dọn, Lâm Hiểu Di còn muốn đi trường học, sau khi ăn sáng xong, Lâm Hiểu

Đi đi đến trường học, Tần Thiên cũng thuê xe trở về nhà.

Về đến cửa, thì liền gặp Triệu Tiểu Nhã cùng Triệu Nhã Chi đi ra ngoài.

- Di triệu, tiểu Nhã, các người đi đâu vậy?

Tần Thiên nhìn hai người hỏi.

- Tần Thiên ca ca, em muốn đi tới trường học, mẹ đi theo em đi báo cáo, anh có muốn đi cùng luôn không?

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên nói, sau đó liền ôm lấy cánh tay của Tần Thiên, làm ra bộ dáng không muốn buông ra.

- Cũng được, dù sao thì anh cũng không phải đi học, vậy thì cùng đi.

Tần Thiên nói.

- Tốt quá

Triệu Tiểu Nhã bỗng hưng phấn kêu lên, sau đó ba người liền hướng đi xuống lầu dưới.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 211: Học lái xe

- Di Triệu, tại sao lại phải chuyển trường?

Tần Thiên khó hiểu hỏi Triệu Nhã Chi.

- Còn không phải là vì chuyện lần trước sao, ầm ỉ như vậy, Tiểu Nhã sao học tiếp được.

Triệu Nhã Chi trả lời.

- Vậy a!

Tần Thiên gật đầu, ba người liền đi tới gara, Triệu Nhã Chi lái chiếc BMW của nàng chở hai người tới trường mới của Triệu Nhã Chi.

- Tần Thiên ca ca, em sợ...

Triệu Tiểu Nhã nhìn Tần Thiên nói.

- Không có gì phải sợ, việc gì đã có anh mà!

Tần Thiên thân thiết vuốt nhẹ má nàng, Triệu Tiểu Nhã lo lắng nắm chặt bàn tay hắn.

Rất nhanh, xe đã đến cổng trường trung học Quang Châu số hai

Triệu Nhã Chi lái thẳng xe vào trong trường, chuông giờ học vừa kêu reng reng, Tần Thiên không khỏi nhớ lại lúc mình học trung học, sớm mỗi ngày đều chơi bóng rổ với các bạn, vậy mà thoáng một cái giờ mình đã học năm hai đại học rồi.

Đỗ xe xong, trước đó Triệu Nhã Chi đã hoàn thành hết thủ tục nhập học cho Tiểu Nhã nên ba người liền trực tiếp đến phòng học của Tiểu Nhã. Giáo viên chủ nhiệm là một phụ nữ trung niên tầm bốn mươi tuổi đã sớm đợi họ ở trước cửa phòng học, thấy ba người Triệu Nhã Chi tới liền mỉm cười nhã nhặn bước lên đón tiếp.

- Chào cô giáo Trịnh, đây là con gái của ta, sau này mong cô giúp đỡ cháu nhiều!

Triệu Nhã Chi cũng mỉm cười chào nữ giáo viên.

- Được, không có vấn đề gì, lại đây nào Tiểu Nhã, đi theo cô.

Nữ giáo viên thân thiện nhìn Triệu Tiểu Nhã còn đang ôm chặt lấy cánh tay của Tần Thiên nói.

- Đi đi, Tiểu Nhã.

Tần Thiên nhẹ giọng nói với Triệu Tiểu Nhã, Triệu Tiểu Nhã gật đầu nhẹ buông ta hẳn ra, đi theo chủ nhiệm Trịnh vào phòng học, Tần Thiên cùng Triệu Nhã Chi đi theo đến trước cửa phòng học. Chủ nhiệm Trịnh dẫn Tiểu Nhã lên trước bục giảng tức thời làm mọi tiếng động trong phòng đều ngưng hẳn, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người Tiểu Nhã trên bục giảng.

- Mỹ nữ a!

- Xinh thật!

- Quá xinh!

Một đám nam sinh hô hoán.

- Tốt lắm, các em, cô xin giới thiệu, đây là bạn Triệu Nhã Chi, sau này bạn ấy học cùng chúng ta, hi vọng mọi người quan tâm, giúp đỡ bạn ấy.

Chủ nhiệm Trịnh nói lớn, phía dưới vang lên tiếng vỗ tay hoan hô.

- Vậy được rồi, bạn Tiểu Nhã, em ngồi chỗ trống ở giữa bàn thứ ba kia đi!

Chủ nhiệm Trịnh nhìn Triệu Tiểu Nhã nói, Tiểu Nhã nhìn ra bên ngoài thấy Tần Thiên và Triệu Nhã Chi đều mỉm cười với nàng, nàng liền đi về chỗ của mình.

- Tốt rồi, mọi người tiếp tục học bài đi.

Chủ nhiệm Trịnh nói, sau đó rời đi.

- Tiểu Lục, đợi chút nữa tan học, ngươi đi hỏi số điện thoại cùng QQ của tiểu mỹ nữ kia cho ta, ta sẽ thưởng cho ngươi.

Ở góc phòng học một nam sinh có kiểu tóc style giống lông chó bị đốt quăn nói với một nam sinh lỗ mũi củ tỏi bên cạnh.

- Không được đâu, Vương Thiếu, nàng ngồi cùng với hắc quả phụ, ta sợ ra đây sẽ bị đánh a!

Tiểu Lục mũi củ tỏi chỉ chỉ nữ sinh nằm gục xuống bàn ngủ bên cạnh Triệu Tiểu Nhã nói.

- Sợ cái nồi gì, có ta đây, làm không được ta đánh ngươi chết.

Nam sinh gọi là Vương thiếu hung hăng nói, Tiểu Lục bên cạnh hoảng sợ chỉ đành gật đầu đồng ý.

- Khả khả, lại một mỹ nữ đến tay lão tử rồi!

Wương thiếu hắc hắc cười nói.

...

Tần Thiên cùng với Triệu Nhã Chi theo sau chủ nhiệm Trịnh vào phòng giáo viên uống trà, Triệu Nhã Chi lấy điểm tâm ra biếu nàng, chủ nhiệm Trịnh vui vẻ tiếp nhận, ba người cười nói trò chuyện một hồi, thấy sắp tới giờ tan học, Triệu Nhã Chi cùng Tần Thiên mới cáo từ rời đi.

- Thật không ngờ, Di Triệu cũng biết hồi lộ a!

Trên đường, Tần Thiên cười nói với Triệu Nhã Chi.

- Như vậy Di mới yên tâm được!

Triệu Nhã Chi vừa nói vừa lấy chìa khóa mở cửa xe, sau khi lái xe rời đi. Bạn đang đọc chuyện tại Truyện FULL

- À! Đúng rồi, Di Triệu, dạy ta lái xe đi.

Tần Thiên nói với Triệu Nhã Chi, hán vẫn chưa biết lái xe, không thể lại bị Lý Phi Nhi cười, khi nàng xuất viện nhất định phải lái chiếc xe mà mẹ nàng tặng cho nàng hết đắc ý mới được.

- Cậu chưa biết lái xe?

Triệu Nhã Chi nhìn Tần Thiên kinh ngạc.

- Cái này..., rất kỳ quái hay sao?

Tần Thiên nói, trán đầy mồ hôi lạnh, cảm giác Triệu Nhã Chi nhìn mình như người ngoài hành tinh, làm hán lúng túng.

- Không kỳ quái, không kỳ quái!

Triệu Nhã Chi vội vàng thanh minh, nhưng mặt vẫn cười tươi.

- Hừ! Dám cười ta, xem ta giáo huấn ngươi thế nào đây!

Tần Thiên tức giận nói rồi mạnh mẽ nắm lấy ngực nàng giằng vò một trận, Triệu Nhã Chi lập tức kêu lên sợ hãi, vội vàng vươn tay bắt lấy cánh tay đang làm loạn của Tần Thiên.

- Tiểu sắc lang, mau buông tay ra, ta đang lái xe, cậu mà làm loạn sẽ gây tai nạn đó!

Triệu Nhã Chi vội vàng nói.

- Hừ! Xem Di còn dám cười ta nữa hai không?

Tần Thiên xoa nắn ngực Triệu Nhã Chi uy hiếp nói.

- Không dám, không dám, tiểu sắc lang mau buông ra!

Triệu Nhã Chi gấp gấp.

- Tốt lắm, lần này ta bỏ qua cho đi!

Tần Thiên đắc ý nói, buông tay ra, Triệu Nhã Chi vội vàng sửa lại quần áo..

- Nếu cậu muốn học lái xe, vậy chúng ta phải ra ngoại thành, ở đó sẽ ít xe hơn!

Triệu Nhã Chi nói, sau đó liền quay đầu xe đi ra ngoại thành.

Lát sau, hai người đã ra khỏi thành phố, Triệu Nhã Chi phóng xe trên quốc lộ một hồi, khi đến đoạn đường thẳng thì dừng xe.

- Được rồi, chỗ này ổn, trước khi học lái cậu phải biết các chức năng của xe!

Triệu Nhã Chi nói.

- Đây là chân ga, cái này là chân phanh, đây là cần số,...

Triệu Nhã Chi giới thiệu cận kề cho Tần Thiên từng chức năng bộ phận của xe, thật ra cũng khá đơn giản, Tần Thiên chỉ một thoáng đã nhớ hết.

Giới thiệu xong, Triệu Nhã Chi làm mẫu để Tần Thiên ở bên cạnh quan sát.

Làm mẫu một lần, tiếp đó nàng liền để Tần Thiên lái thử.

Tần Thiên lần đầu lái xe, rất kích động, đạp nhầm chân thắng thành chân ga, kết quả là làm xe phi thẳng ra giữa đường, thiếu chút nữa hù chết Triệu Nhã Chi, Tần Thiên vội vàng lái xe sang lề đường.

Hai người ở đoạn quốc lộ vắng vẻ luyện tập hơn ba giờ, tay lái của Tần Thiên đã tạm ổn, bất quá vẫn còn kém, muốn thuần thục còn phải luyện tập nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: Làm phụ nữ của anh nhé!

Tần Thiên tập lái đến gần trưa, nhìn thời gian đã không còn sớm, hai người liền trở về thành phố, bên cửa hàng có chuyện tìm Triệu Nhã Chi, nên Triệu Nhã Chi rời đi trước còn Tần Thiên thì đi thẳng tới bệnh viện, hắn muốn thăm Lý Phi Nhi một chút, cũng đã mấy ngày nay hắn không đến thăm nàng.

Tần Thiên bắt xe tới bệnh viện. Lý Phi Nhi ở trong bệnh viện một mình, nhàm chán chơi game trên điện thoại di động, thấy Tần Thiên đến tức thì mặt hiện lên vẻ tức giận, quay đầu đi không thèm để ý đến hắn.

- Hắc hắc, xin lỗi, mấy ngày nay bận quá, không có lúc nào rảnh để đi thăm em, mẹ em đâu rồi, sao không thấy bà đâu.

Tần Thiên đi tới bên giường ngồi xuống, nhìn Lý Phi Nhi cười cười nói.

- Hừ! Mắc mớ gì đến anh, em không muốn nhìn thấy anh, đi đi!

Lý Phi Nhi tức giận nói, Tần Thiên mấy ngày không đến thăm nàng, ba hôm trước vì trong nhà có chuyện nên mẹ nàng phải quay về, để nàng một mình trong bệnh viện nhằm chán muốn điên mất, Tần Thiên lại không thấy mặt đâu, thật giống như nàng bị cắt đứt mọi mối liên hệ với thế giới bên ngoài. Nàng muốn gọi điện cho hắn, nhưng lại không tìm được lý do nào, dù sao hai người chẳng phải bạn trai bạn gái, hắn tại sao phải đến thăm mình, bất quá nội tâm Lý Phi Nhi rất mâu thuẫn, hắn chẳng phải bạn trai mình, không đến thăm mình, vậy vì có gì mình phải tức giận chứ!

- Tại sao lại không phải chuyện của anh, em là phụ nữ của anh, mẹ em chính là mẹ vợ anh, anh dĩ nhiên phải quan tâm đến chứ!

Tần Thiên nói, đưa tay ôm lấy nàng.

- Ai là phụ nữ của anh, đừng đụng vào em, bỏ tay anh ra, sắc lang!

Lý Phi Nhi tức giận trừng mắt nhìn Tần Thiên nhưng mặt nàng lại đỏ bừng. Tần Thiên cũng không buông ra, ngược lại còn bế nàng vào lòng, hai mắt nhìn chăm chăm nàng, làm Lý Phi Nhi bối rối.

- Anh... muốn làm gì, sắc lang!

Lý Phi Nhi có chút khản trương nói.

- Cô nam quả nữ ở chung, em nói xem anh muốn làm gì?

Tần Thiên cười gian tà nói, làm tim Lý Phi Nhi đập thành thịch.

- Anh... Anh không nên làm loạn, lưu manh đáng chết, em là cảnh sát, nếu anh dám làm càn em sẽ bắt anh lại.

Lý Phi Nhi vô cùng khản trương.

- Vậy em đem bắt anh đi, lần trước anh đã làm loạn rồi, em có nhớ chứ?

Tần Thiên cười nói, Lý Phi Nhi chợt nhớ đến chuyện buổi tối lần đó Tần Thiên môi hôn nàng, tay xoa nắn ngực nàng, vừa nhớ lại mặt Lý Phi Nhi đỏ bừng, khẽ cúi đầu, không dám nhìn Tần Thiên, cảm nhận được hơi thở Tần Thiên nóng rực, thân thể nàng khẽ run rẩy.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi đỏ mặt, trực tiếp nâng cằm nàng lên từ từ hôn xuống.

Lý Phi Nhi tức thì hoảng sợ, không tự chủ được nhắm nghiền hai mắt, tay bất giác nắm chặt lấy ga giường, cực kì khản trương.

Nhưng đợi một hồi, đôi môi Tần Thiên không hôn xuống như tưởng tượng của nàng, Lý Phi Nhi kinh hãi, chẳng nhẽ Tần Thiên lại đùa bỡn mình như lần trước, Lý Phi Nhi tức thì giận dữ, mạnh mẽ mở mắt, quả nhiên thấy đôi mắt xấu xa của Tần Thiên đang nhìn nàng, nàng càng thêm tức giận, tuy nhiên chỉ một khắc sau Lý Phi Nhi trở nên ngắc ngứ vì ngay sau đó Tần Thiên đã mạnh mẽ hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của nàng, đầu lưỡi thô bạo của hắn đã hung hăng xông vào trong.

Khi định thần lại, lưỡi thơm nhỏ đã bị Tần Thiên quấn lấy, làm nàng sinh ra một cảm giác ngứa ngáy, cái lưỡi nhỏ của nàng không tự chủ được nhiệt tình đáp lại. Lửa nóng của Tần Thiên làm nàng run rẩy một trận.

Hai tay Tần Thiên đã không biết từ lúc nào lặng lẽ leo lên núi đôi lớn cỡ 34F của Lý Phi Nhi, nhẹ nhàng xoa nắn, nhào nặn. Lý Phi Nhi chỉ cảm thấy nơi ngực hắn chạm vào tê dại, cảm giác vừa ngứa ngáy vừa vô cùng thoải mái, miệng nhỏ của nàng không khỏi càng thêm quấn chặt lưỡi của hắn.

Tần Thiên một tay vẫn nắm lấy trái đại cầu của nàng trà xát, bàn tay truyền đến cảm giác vô cùng thoải mái, làm cho hắn một trận phấn khích, đại sát khí bên dưới đã trở nên cứng rắn.

"Nếu đại sát khí được song nhũ của nàng kẹp lấy, giúp mình giải quyết, thì không biết sẽ sáng khoái như thế nào!" Tần Thiên nghĩ thầm, tay dùng lực hơn một chút, nhất thời làm Lý Phi Nhi thoải mái rên lên hai tiếng nhỏ đồng thời hai chân không tự chủ kẹp chặt lại...

Tần Thiên đột nhiên tăng sức bóp bộ ngực co dãn mười phần.

- U... U...

Lý Phi Nhi cảm thấy trước ngực tê dại, làm nàng tuy miệng vẫn bị bịt kín nhưng không thể kìm nén phát ra tiếng rên nhẹ. Lý Phi Nhi chưa bao giờ từng có loại cảm giác tê dại này, trong vô thức chủ động uốn thẳng ngực mình cọ vào bàn tay Tần Thiên.

Một lúc sau hai người mới tách rời nhau ra, bốn mắt nhìn nhau, mặt Lý Phi Nhi đã đỏ bừng, vô cùng ngượng ngùng.

- Cởi ra được không?

Tần Thiên nhìn chăm chăm vào ngực Lý Phi Nhi hỏi. Thiếu nữ vừa nghe được câu này vô cùng căng thẳng, phản ứng đầu tiên muốn mở miệng cự tuyệt, nhưng không biết tại sao mà xui quýt khiến nàng lại gật đầu đồng ý.

Tần Thiên thấy Lý Phi Nhi gật đầu, bàn tay vội vàng cởi đem cúc áo nàng ra, đôi thỏ ngọc bị áo ngực bó chặt bại lộ ra không khí, hần nhanh chóng thả chúng ra, lập tức Lý Phi Nhi kinh hoàng, vội ôm chặt lại không cho cởi tiếp.

- Em còn ngại gì chứ, cũng đã cởi ra rồi, để anh nhìn kĩ tí đi?

Tần Thiên mê đắm nói, tay nắm lấy tay Lý Phi Nhi, nàng hơi chống cự rồi nói lỏng, để Tần Thiên cởi áo ngực của mình. Không biết từ khi nào, nàng phát hiện ra mình giống như đã thích Tần Thiên rồi, không hề muốn từ chối yêu cầu của hắn.

- Oa! Thật đẹp!

Tần Thiên tay lấy ra áo ngực, say mê nhìn vào hai trái cầu tròn trịa trước ngực Lý Phi Nhi, phía trước hai trái nho nhỏ ngạo nghễ vươn thẳng, cực kỳ mê người.

Tần Thiên nhẹ nhàng đùa giỡn một trái.

- U!

Lý Phi Nhi không tự chủ được rên lên, thân thể mềm mại run rẩy, từ ngực nàng truyền đến cảm giác ngứa ngáy, rùng rậm phía dưới đã bắt đầu ướt át, ngứa ngáy.

- Phi Nhi, làm phụ nữ của anh nhé!

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi trịnh trọng nói. nguồn TruyệnFull.vn

- Em... Em không biết!

Lý Phi Nhi không biết làm sao cho tốt, nàng thích Tần Thiên, nhưng hắn vốn là một đại sắc lang, đã sớm có bạn gái rồi, hơn nữa dường như không chỉ có một người, Lý Phi Nhi mong muốn bạn trai nàng chỉ có mình nàng, chứ không phải một chồng nhiều vợ, nhưng nàng vẫn luôn chìm trong mê muội, yêu thích Tần Thiên, luôn mong muốn ở bên cạnh hắn. Nàng rất mâu thuẫn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 213: Chưa từng thoải mái như vậy

- Sao em lại không biết, em nghĩ gì thì nói ra đi chứ.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói.

- Em... Em... Thật không biết.

Lý Phi Nhi bối rối nói.

- Vậy cũng tốt, chúng ta không nói chuyện này nữa mà chơi một trò vui hơn nhé..

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi mê đắm nói.

- Cái... Trò chơi gì a.

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên khẩn trương đ, trong lòng đã đoán được Tần Thiên có thể muốn cái kia của mình, nhất thời nghĩ có nên trao cho hắn không, mình không phải là tiếc, sau này sẽ là người của Tần Thiên, nhưng là Tần Thiên lại có nhiều phụ nữ như vậy, nhưng mà không cho..., Tần Thiên có thể sẽ tức giận, trong lúc nhất thời Lý Phi Nhi không biết làm sao bây giờ.

- Hắc hắc, chơi một trò em chưa từng chơi, rất thoải mái.

Tần Thiên cười xấu xa.

- A... Tần Thiên, anh không thể làm cái kia, em còn chưa chuẩn bị xong.

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên lo lắng nói, kẹo thật chặt hai chân, che kĩ bộ ngực.

- Yên tâm, anh sẽ không làm cái kia, nhưng anh cũng sẽ cho em hưởng thụ vui vẻ giống như vậy.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói, nhẹ nhàng đẩy tay Lý Phi Nhi ra rồi bắt đầu công cuộc leo núi vĩ đại.

- Ừ... Ừ....

Lý Phi Nhi lập tức phát ra một tiếng thở khẽ, hai tay nắm thật chặt tay Tần Thiên, rất khấn trương nhìn Tần Thiên, Tần Thiên nhìn nàng tăng độ co bóp làm Lý Phi Nhi rên to hơn.

Tần Thiên xoa một bên, há miệng ngậm lấy một hạt nho phía trên đang dựng thẳng nút một cái.

- A!

Lý Phi Nhi kêu lớn, thân thể run rẩy, hai tay gát gao nắm chặt lấy tay Tần Thiên, nàng chưa bao giờ bị đàn ông ăn chỗ đó, cảm giác vừa tê dại vừa thoải mái cực kì, cảm giác này kích thích khe suối giữa rừng rậm trào lũ.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi kích thích như thế, lại dùng sức nút, xoa nắn, làm nàng rên thêm to.

Tần Thiên sau một hồi trào dào, tay bắt đầu đi xuống phía dưới chuẩn bị lợi suối, khi tay hấn cách quần mân mê, Lý Phi Nhi lập tức như giật điện, run rẩy.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi say mê, tay dần cởi quần để lộ nội y mây hồng, ở giữa đã ướt đầm rồi, Tần Thiên duỗi ngón tay nhẹ nhàng cọ qua cọ lại làm Lý Phi Nhi kêu to hơn.

- Tần Thiên, không nên, em chưa chuẩn bị xong.

Lý Phi Nhi nắm lấy tay Tần Thiên ngăn lại.

- Yên tâm, anh chỉ giúp em vui vẻ mà thôi.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói, sau đó cởi nốt ra, để lộ rừng rậm âm u, tươi tốt, ẩm ướt, tuy lần trước đã thấy rồi nhưng lần này Tần Thiên vẫn rung động không thôi.

- Thật nhiều a!

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi rừng rậm nói, Lý Phi Nhi xấu hổ nhắm nghiền mắt lại, hận không có chỗ nào chui xuống.

- Để anh làm cho em vui vẻ.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói, dần tách hai chân Lý Phi Nhi ra, sau đó nhìn cái miệng nhỏ nhắn hồng hào đã ứ nước, bắt đầu môi kề môi.

- A!

Lý Phi Nhi lập tức thoải mái kêu to lên, hai chân kẹp chặt lại, hai tay nắm chặt ga giường, miệng rên lớn vừa thoải mái vừa thống khổ.

Tần Thiên ăn mẩu hoa thơm cò lẹ, đầu lưỡi tiến vào huyết động khuấy đảo không ngừng làm bên trong không ngừng tuôn nước, toàn bộ vào Tần Thiên, Tần Thiên phun ra, lại tiếp tục ăn, tầm hai phút sau, Lý Phi Nhi đã không nhịn được.

- A! Em muốn bay!

Lý Phi Nhi bắt đầu nói nhảm, thân thể run rẩy mạnh mẽ, hai chân kẹp chặt đầu Tần Thiên, miệng mở rộng, hai mắt mở lớn, hồng thủy tuôn trào mãnh liệt, một lúc sau mới dừng lại, thở hổn hển như thoát lực vậy.

Tần Thiên bò dậy từ hai chân nàng, tiến tới trước mặt Lý Phi Nhi hỏi:

- Thoải mái không?

- Thoải mái.

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên nói, chưa bao giờ nàng thấy thoải mái như vậy, giống như thành tiên.

- Em thoải mái vậy, giờ giúp anh thoải mái với chứ.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói.

- Làm sao để anh thoải mái được?

Lý Phi Nhi hỏi.

- Hắc hắc, anh giúp em ăn chỗ đó, giờ em ăn lại là được mà.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói, tay lôi đại sát khí đang hùng hổ khí thế ra nhất thời dọa Lý Phi Nhi kêu to một tiếng.

- Thật to, thật là đáng sợ!

Lý Phi Nhi nói.

- Nào, Phi Nhi, em mau giúp anh ăn một lần

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói.

- Nó thật bần a, em không muốn.

Lý Phi Nhi lập tức nói.

- Sẽ không đâu, anh rửa sạch rồi, em cứ ăn đi, rồi em sẽ thích.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói.

- Vâng... Phải không?

Lý Phi Nhi không tin hỏi.

- Đương nhiên rồi, em mau tới.

Tần Thiên thúc giục, Lý Phi Nhi nghe rồi cúi xuống giữa hai chân Tần Thiên, làm quen với cái cần tăng dân số một chút.

Lý Phi Nhi cảm thấy nhỏ, phát hiện nó còn có thể to ra, bị hù gần chết; là một thanh niên tốt, Lý Phi Nhi chưa từng tiếp xúc văn hóa phẩm người lớn nào cho nên vừa sợ vừa tò mò thấy nhỏ, theo sự chỉ đạo của Tần Thiên dần hé miệng ngậm lấy nó, thấy cũng không khó ăn ngược lại còn có chút kích thích.

- Đúng, chính là như vậy, Phi Nhi, em dùng lưỡi quấn lấy nó thật tuyệt. TruyenFull.vn

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói, vẻ mặt hưởng thụ, Lý Phi Nhi có cái miệng nhỏ nhắn ẩm ướt, vô cùng thoải mái

Lý Phi Nhi được Tần Thiên chỉ đạo, dần học được cách ăn đại sát khí, dần thuần thục, hơn nữa còn đẩy nhanh tốc độ làm Tần Thiên giật mình, thật là thoải mái mà.

Lý Phi Nhi ăn trái ăn phải hơn nửa giờ, Tần Thiên đại sát khí liền miệng sùi bọt mép ra chết, làm cho Lý Phi Nhi đầy miệng, vội vàng phun ra...

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Bé gái mất tích

- Thế nào, bây giờ sờ cũng đã sờ, nhìn cũng đã nhìn hết, làm phụ nữ của anh đi.

Tần Thiên ôm Lý Phi Nhi nói, Lý Phi Nhi gật đầu, rúc vào trong ngực Tần Thiên, giống như cô bé, không thấy chút nóng này lúc trước nào.

- Đúng rồi, Tần Thiên, chân của em ổn rồi, em muốn xuất viện.

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên nói.

- Ổn rồi, sao nhanh như vậy, để anh xem

Tần Thiên nói, nhìn sang chân Lý Phi Nhi, băng đã được gỡ, đùi sáng bóng loáng, không có dấu vết gì.

- Chuyện gì xảy ra vậy, sao chút sẹo cũng không có?

Tần Thiên giật mình.

- Em cũng không biết, ngày thứ hai sau khi phẫu thuật chân đã đỡ tốt hơn rất nhiều, bác sĩ cũng rất giật mình, ngày hôm qua lúc bác sĩ thay thuốc phát hiện chân đã ổn rồi, cho nên bảo em đi kiểm tra, kiểm tra xong cũng không thấy vấn đề gì, bác sĩ muốn em ở lại bệnh viện theo dõi một thời gian ngắn,

nhưng mà ở đây chán lắm, anh dẫn em ra viện nhé.

Lý Phi Nhi làm nũng, bộ dạng thay đổi hoàn toàn, làm Tần Thiên kinh hãi cho rằng nàng bị thương không phải ở chân, mà ở đầu.

- Anh thấy vẫn nên nghe bác sĩ dặn dò, ở lại thêm một thời gian ngắn xem sao đi.

Tần Thiên nói.

- Không mà, nếu anh không cho em ra viện em sẽ bóp chết anh!

Lý Phi Nhi nói, tay hung hăng nhéo hông Tần Thiên, làm hắn hết oai oái.

- Mau buông tay, Phi Nhi, đau quá.

Tần Thiên vội vàng nói.

- Hừ! Không được, anh phải cho em ra viện, em phải về đi làm, không thể sống nhàm chán ở đây được.

Lý Phi Nhi hừ lạnh.

- Không được, ở đây quan sát thêm đi, anh sẽ hàng ngày đến đây cho đến khi em khỏe.

Tần Thiên nói.

- Đây chính là anh nói, em không có ép anh nha.

Lý Phi Nhi nghe được Tần Thiên nói hàng ngày đến với mình thì mừng rỡ.

- Được rồi, em mau thả tay ra nào.

Tần Thiên nói. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: TruyenFull.vn chấm c.o.m

- Vậy cũng tốt, em ở lại vài hôm nữa.

Lý Phi Nhi nói, rồi buông tay ra, lại như chim nhỏ rúc vào lồng ngực Tần Thiên.

- Móa, trở mặt nhanh vậy

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi thâm nghĩ.

- Đúng rồi, anh chưa ăn cơm, em đã ăn chưa?

Tần Thiên hỏi.

- Chưa ạ, bệnh viện chắc cũng sắp đưa đến đây, chúng ta mặc đồ lại đi.

Lý Phi Nhi nói, lúc này còn đang trần truồng, nói xong liền mặc quần áo vào.

Quả nhiên, hai người mới vừa mặc quần áo từ tế, tiếng gõ cửa vang lên, ngay sau đó hộ sĩ liền đẩy cửa đi vào đưa bữa trưa cho Lý Phi Nhi; sau khi tiến vào phòng, hộ sĩ liền nhứu mũi, hít vào liên tục, miệng lầm bầm:

- Sao lại có mùi tanh tanh nhỉ?

Tần Thiên thâm nghĩ không ổn, vội đứng lên nhận thức ăn để hộ sĩ đi ra ngoài.

- Chúng ta đi ra ngoài ăn đi, thức ăn ở đây quá kém, em ăn không tốt.

Tần Thiên nói, Lý Phi Nhi gật đầu rồi hai người đi báo bác sĩ rồi đi ra ngoài.

...

Hai người ăn cơm trưa xong quay lại, Lý Phi Nhi liền ôm Tần Thiên ngủ thiếp đi, Tần Thiên vốn là muốn đi vào bên trong thần tàng tinh tu luyện, nhìn thấy Lý Phi Nhi ngủ ngon như vậy thì không thể làm gì khác hơn là cùng ôm nhau ngủ

Như vậy, ngủ một giấc tới tận tối, Tần Thiên đứng lên nhìn đã năm giờ rồi, nói một tiếng với Lý Phi Nhi rồi hắn vội rời bệnh viện đến đón Triệu Tiểu Nhã.

Lúc Tần Thiên đến trường đã tan học hai mươi phút rồi, hắn đang đi vào trường thì Triệu Tiểu Nhã gọi.

- Tiểu Nhã à, anh đã đến, mẹ em đi ra đi.

Tần Thiên nói.

- Tần Thiên ca ca, anh mau đến đi, có hai người muốn dẫn em đi.

Triệu Tiểu Nhã gấp gấp nói.

- Cái gì! Ở đâu?

Tần Thiên vội hỏi.

- Trong phòng học!

Triệu Tiểu Nhã nói, Tần Thiên nghe được vội cúp điện thoại chạy vào phòng học.

Tần Thiên chạy nhanh đến phòng học, từ xa đã thấy một cô gái tóc dài và hai người đàn ông đeo kính đen đang vây Triệu Tiểu Nhã lại, cô bé sợ hãi nhìn hai người.

- Dị năng giả!

Tần Thiên vừa nhìn liền nhận ra, ba người này cũng là dị năng giả, bất quá thực lực không cao, hai người đàn ông nhất tinh nhất giai, nữ nhất tinh nhị giai, Tần Thiên lập tức nhanh chóng đuổi tới.

- Tần Thiên ca ca.

Triệu Tiểu Nhã thấy Tần Thiên tới, lập tức hô lớn, Tần Thiên nhanh chóng đuổi tới ôm Triệu Tiểu Nhã vào lòng.

- Các người là ai, muốn làm gì?

Tần Thiên nhìn ba người này lạnh lùng mà nói.

- Ha ha, đừng hiểu lầm, chúng ta không có ác ý, ta chỉ là muốn mời tiểu thư này đi theo chúng ta một chuyến, chúng ta muốn hỏi nàng chiếc dây chuyền trên cổ nàng từ đâu mà có.

Cô gái cầm đầu nhìn Tần Thiên khẽ mỉm cười nói, Ba Ba Ca nói cho Tần Thiên bọn họ không có ác ý, Tần Thiên liền yên lòng.

- Tiểu Nhã, chiếc dây chuyền này sao em có?

Tần Thiên nhìn Triệu Tiểu Nhã hỏi.

- Dây chuyền này em đeo từ nhỏ đến lớn, mẹ cho em a.

Triệu Tiểu Nhã nói, cô gái vừa nghe, nhất thời ánh mắt sáng lên.

- Có thể mang tôi đi tìm mẹ em không?

Nữ nhân nhìn Triệu Tiểu Nhã hỏi.

- Các người hãy nói rõ ràng rốt là cuộc chuyện gì đã.

Tần Thiên nhìn cô gái nói.

- Nga, là như vậy, mười sáu năm trước, gia tộc chúng ta có một bé gái bị mất tích, mà trên người bé gái đó mang dây chuyền này, cho nên chúng ta muốn điều tra một chút, vị tiểu cô nương này có phải là bé gái năm đó gia tộc chúng ta mất tích hay không.

Cô gái nói.

Trong nháy mắt, hai người cũng là ngẩn ra, mười sáu năm trước, dây chuyền, bé gái mất tích. Tất cả chẳng lẽ là trùng hợp sao, Triệu Tiểu Nhã đúng là mẹ nàng nhất về, hơn nữa, vừa tròn mười sáu tuổi, hơn nữa, dây chuyền là nàng đeo từ bé đến lớn.

- Người chờ một chút đã!

Tần Thiên nói, sau đó lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Triệu Nhã Chi, kể lại chuyện ở đây; Triệu Nhã Chi trầm mặc hồi lâu rồi bảo Tần Thiên dẫn bọn họ về nhà.

- Đi thôi.

Tần Thiên cất điện thoại rồi nói, cô gái liền mừng rỡ bảo người lái xe đến đi về nhà Triệu Tiểu Nhã.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 215: Thân thể của Triệu Tiểu Nhã

Rất nhanh, xe liền đi vào tiểu khu Tần Thiên ở, đoàn người xuống xe, đi lên lầu, cô gái kia lộ vẻ kích động, không biết là tại sao.

Trên lầu, Triệu Nhã Chi đã đợi sẵn, Triệu Tiểu Nhã thấy Triệu Nhã Chi, lập tức chạy tới ôm cánh tay Triệu Nhã Chi, trên mặt lộ vẻ ưu buồn.

- Các vị là người Tề gia sao?

Triệu Nhã Chi trực tiếp hỏi, lộ vẻ rất bình tĩnh.

- Làm sao cô biết?

Cô gái cầm đầu giật mình nhìn Triệu Nhã Chi nói.

- Vào đi!

Triệu Nhã Chi nhìn cô gái thân nhiên nói, sau đó cùng Triệu Tiểu Nhã xoay người đi vào, Tần Thiên cùng nữ nhân kia cũng đi vào.

- Đây là những thứ năm đó ở cùng khi tôi nhặt được Tiểu Nhã, mười sáu năm, cô ta nói không sai, quả nhiên các vị đã tới

Triệu Nhã Chi chỉ vào đồ trên bàn trà nói.

Trên bàn trà, đặt một phong thư cũ kỹ còn vương vết máu, còn có một khăn tay thêu hoa màu tím.

- Khăn tay của thiếu phu nhân!

Cô gái vừa thấy khăn tay, lập tức kinh động hét lên rồi chạy vội đến cầm lấy khăn tay, nước mắt rơi xuống.

(nguyên tác là thiếu nữ nãi, nhưng mà ta thích thiếu phu nhân hơn, để nữ nãi lẩm cẩm nhĩ vậy)

- Lúc đó cô gặp thiếu phu nhân và thiếu gia?

Cô gái nắm lấy tay Triệu Nhã Chi, khẩn trương hỏi.

- Không có, khi đó ta chỉ gặp một cô gái trẻ giao Tiểu Nhã cho tôi, nói mười sáu năm sau sẽ có người đến tìm Tiểu Nhã, bảo tôi giao phong thư này cho các vị.

Triệu Nhã Chi nói.

- Đó chính là thiếu phu nhân, sau đó rồi sao?

Nữ nhân vội vã hỏi.

- Sau đó cô ta rời đi, tôi không gặp lại nữa.

Triệu Nhã Chi nói, cô gái lộ rõ vẻ thất vọng, sau đó ánh mắt nhìn về Triệu Tiểu Nhã, trong mắt lộ ra một tia tinh quang.

- May mà ông trời có mắt, lưu huyết mạch của thiếu gia lại.

Nữ nhân nhìn Triệu Tiểu Nhã vui mừng nói, Triệu Tiểu Nhã vội vàng trốn ra phía sau, lộ rõ vẻ sợ hãi.

- Các vị muốn dẫn nó đi sao?

Triệu Nhã Chi hỏi.

- Ủ, cô bé nhất định phải quay về gia tộc.

Cô gái nói, Triệu Nhã Chi nghe thấy toàn thân chấn động, ánh mắt ảm đạm, thần sắc cực kỳ mất mát, nước mắt liền trào ra.

- Mẹ, con không muốn xa mẹ, con không đi!

Triệu Tiểu Nhã vội vàng nói, hiển nhiên chuyện này rất rõ ràng rồi, gia tộc cha mẹ ruột của Triệu Tiểu Nhã tìm được nàng rồi, muốn dẫn nàng trở về, Triệu Tiểu Nhã dĩ nhiên không muốn, Triệu Nhã Chi cũng là không nỡ, Tần Thiên càng không nỡ.

- Cô yên tâm, bây giờ chúng ta còn phải quay về gia tộc rồi mới quyết định sau.

Cô gái nói.

Triệu Nhã Chi gật đầu, không nói gì.

- Vậy chúng tôi trở về trước, tiểu thư, người có thể cho chúng tôi mượn sợi dây chuyền trên cổ được không?

Cô gái hỏi, Triệu Tiểu Nhã nhìn Triệu Nhã Chi một chút, thấy Triệu Nhã Chi gật đầu, liền tháo dây chuyền xuống đưa cho cô gái.

- Tốt rồi, chúng ta quay về gia tộc, khi có quyết định chúng ta sẽ quay lại.

Cô gái nói rồi cầm phong thư trên bàn rồi đi.

Nhìn cô gái rời đi, Triệu Nhã Chi thất hồn lạc phách ngã lên ghế.

- Mẹ, mẹ làm sao vậy, mẹ!

Triệu Tiểu Nhã vội vàng nói.

- Tiểu Nhã, con sẽ rời bỏ mẹ sao?

Triệu Nhã Chi nhìn Triệu Tiểu Nhã hỏi.

- Sẽ không, sẽ không, không đời nào con rời bỏ mẹ.

Triệu Tiểu Nhã vội nói, rồi ôm lấy Triệu Nhã Chi, hai mẹ con ôm nhau khóc lớn, Tần Thiên đứng bên cạnh nhìn mà lòng đầy phiền não.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 216: Sát thủ theo đuôi

Bên trong phòng khách, Triệu Nhã Chi và Triệu Tiểu Nhã đang ôm nhau khóc cực kỳ thương tâm.

- Mẹ, mẹ yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc mẹ, mãi mãi cho đến già.

Triệu Tiểu Nhã chân tình nói.

- ù!

Triệu Nhã Chi gật đầu, nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ không tin, không phải là nàng không tin Tiểu Nhã mà là sợ đối phương sẽ đến cường ép mang Tiểu Nhã đi. Từ quần áo cho tới cách nói chuyện của đối phương rõ ràng là một gia tộc rất lớn, mình muốn ngăn Tiểu Nhã rời đi sợ rằng không có khả năng.

- Triệu Di, Tiểu Nhã, hai người yên tâm, ta nhất định sẽ không để hai người xa nhau, ta đảm bảo.

Tần Thiên nghiêm túc nói, hai tay ôm lấy hai người vào lòng. Đây là lần đầu tiên Tần Thiên ôm hai người vào ngực, hai người cũng không cự tuyệt.

- Tốt rồi, đừng khóc nữa.

Tần Thiên buông hai người ra, sau đó lại an ủi hai mẹ con họ một lúc rồi trở về nhà nấu cơm, chờ Tiêu Du mua thức ăn về.

Chỉ một lát, Tiêu Du đã quay trở lại, trên tay cầm một túi thức ăn lớn. Tần Thiên vội vàng đi đến đón lấy rồi đặt vào trong phòng bếp.

- Ai nha, mệt chết ta, Tiểu Thiên, mau tới đây xoa bóp cho chị coi.

Tiêu Du nói, sau đó ngồi xuống ghế salon, trông có vẻ rất mệt mỏi.

- Không thành vấn đề.

Tần Thiên lập tức nói, rót một chén nước cho Tiêu Du, sau đó ngồi xuống bên cạnh bắt đầu bóp vai cho nàng.

- Chị, thoải mái không?

Tần Thiên vừa xoa bóp vừa hỏi.

- Ừ, không tệ, em sau này tốt nghiệp xong mà không tìm được việc gì thì có thể đi mát xa chân.

Tiêu Du tán thưởng.

- Chị, đây là chị khen em hay là làm em tổn thương vậy?

Tần Thiên nghe vậy buồn bực.

- Đúng rồi, Tiểu Thiên, vết thương của Phi Nhi thế nào rồi, mấy ngày nay chị không đi thăm cô ấy, giờ không biết cô ấy giờ ra sao?

Tiêu Du quay đầu lại hỏi.

- Chị không nói thì em cũng quên mất, cô bé chanh chua ôn rồi, hơn nữa đến một vết sẹo cũng không có, quá kỳ quái, cô ấy muốn ra viện nhưng em sợ có gì đó không ổn nên không đồng ý.

Tần Thiên nói.

- Không có chuyện gì, cô ấy ra khỏi viện sẽ tốt hơn, em mau đi đón nàng về đây, tối nay cùng ăn cơm, trong nhà thiếu mấy người khó trách không được tự nhiên.

Tiêu Du nói.

- Không phải chứ, chị để cho cô ấy xuất viện à?

Tần Thiên cả kinh.

- Ừ, em cho cô ấy ra viện đi, không có chuyện gì đâu.

Tiêu Du nói.

- Nhưng mà em sợ sẽ lại xảy ra chuyện gì...

Tần Thiên không yên lòng nói.

- Em, tên tiểu tử này, thành thật khai ra, có phải em thích người ta rồi nên lo lắng cho người ta đúng không, chị nhớ em và cô ấy luôn đối đầu với nhau a.

Tiêu Du quay người nhìn Tần Thiên cười xấu xa hỏi.

- Làm sao có thể, em sao có thể thích cô ta được, em chỉ thích một mình chị thôi, những nữ nhân khác em chẳng thèm để ý đến.

Tần Thiên lập tức nghiêm túc nhìn Tiêu Du nói.

- Em nằm mơ đi, tên tiểu tử em có chủ ý gì chị còn không biết sao, hai mẹ con Tiểu Nhã đều bị em thu, Thi Vũ cũng thế, còn có vị lão sư kia nữa, chị nói có đúng không?

Tiêu Du nhìn Tần Thiên hỏi.

- A... không có, làm sao có thể thế được, em chỉ thích chị thôi, nếu chị không tin thì em sẽ lập tức dâng hiến thân thể trong sạch của em cho chị, nhưng chị cần phải nhẹ nhàng một chút nha, em rất sợ đau.

Tần Thiên nhìn Tiêu Du ngượng ngùng nói.

- Được rồi, em không cần gạt chị, tiểu tử em có tâm tư gì chị còn không biết hay sao, yên tâm, chị không trách em, em cưới càng nhiều người chị càng cao hứng.

Tiêu Du nhìn Tần Thiên hưng phấn nói.

- Chị, chị nói thật sao?

Tần Thiên vui mừng nhìn Tiêu Du hỏi.

- Ủ, chi cần em đừng thấy mỹ nữ mà bỏ mặc chị là tốt rồi.

Tiêu Du nhìn Tần Thiên nói.

- Chị, chị thật là tốt, thật vĩ đại, để cảm tạ chị em sẽ hiến tặng thân thể này cho chị.

Tần Thiên nhìn Tiêu Du kích động nói, hay tay muốn ôm lấy Tiêu Du nhưng lại bị Tiêu Du tránh được.

- Được rồi, nhanh đi đón Phi Nhi về đây, thuận tiện gọi Tiểu Nhã cùng mẹ cô bé tới dùng cơm, chị đi nấu cơm trước.

Tiêu Du nhìn Tần Thiên nói rồi đi vào phòng bếp. Tần Thiên nghe thấy thế lập tức hưng phấn chạy đến nhà Tiểu Nhã gọi hai mẹ con nàng tới dùng cơm, sau đó liền chạy xuống dưới bắt xe đi tới bệnh viện.

...

Rất nhanh, Tần Thiên đã tới bệnh viện, đi tới phòng của Lý Phi Nhi.

Trong phòng bệnh, Lý Phi Nhi đang định gọi điện cho Tần Thiên, đã trể thế này mà còn không qua đây, cho là Tần Thiên lừa gạt nàng nên rất tức giận, không nghĩ tới vừa mới chuẩn bị gọi điện Tần Thiên đã đẩy cửa bước vào.

- Thế nào rồi, có nhớ anh không?

Tần Thiên say mê nhìn bộ ngực sữa của Lý Phi Nhi nói.

- Hừ! Em còn tưởng anh không tới!

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên tức giận nói.

- Sao lại không tới chứ, nào, lại đây cho anh ôm một cái.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói, một tay ôm nàng vào ngực, móng sói trực tiếp đặt lên ngực nàng hưng hăng nhào nặn. Lý Phi Nhi lập tức kêu to, sắc mặt đỏ bừng.

- Sắc lang chết tiệt, mau bỏ tay anh ra.

Lý Phi Nhi xấu hổ đỏ mặt nói.

- Hắc hắc, nói cho em biết một tin vui, anh đến đón em về.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói.

- Cái gì? Xuất viện, thật sao?

Lý Phi Nhi lập tức hưng phấn nói.

- Tất nhiên, em sửa soạn một chút đi, anh đi làm thủ tục xuất viện rồi cùng nhau về nhà ăn cơm.

Tần Thiên nói, tay bóp vú nàng một cái nữa sau đó liền rời đi.

- Từ sắc lang!

Lý Phi Nhi nũng nịu mừng, đưa tay sửa sang lại quần áo sau đó liền bắt đầu thu dọn đồ đạc. Tần Thiên cũng nhanh chóng làm xong thủ tục xuất viện, sau đó hai người rời bệnh viện, lái xe về nhà.

...

- Làm sao bây giờ, cô ta đang ở cùng một chỗ với người thừa kế của Tần gia.

Trong một chiếc xe khác, một người râu ria xồm xoàm tay chỉ vào chiếc xe taxi đang cách họ trăm mét, miệng nói với tên gầy ngồi cạnh.

- Hừ! Vậy thì cho chúng chết cùng nhau, dù sao cũng không liên quan tới chúng ta, đến lúc đó cứ nói là không biết nên giết nhầm, để cho bọn họ loạn lên, chúng ta cầm tiền rồi đi là được.

Tên gầy âm trầm nói.

- Tốt lắm, cho chúng chết cùng nhau, dù sao tiền đã tới tay chúng ta rồi.

Tên râu xồm nói, sau đó liền lái xe đi theo.

Rất nhanh, hai người đã về đến khu dân cư, xuống xe đi về phía tiểu khu. Chiếc xe kia theo sát phía sau, thấy hai người tiến vào liền dừng xe ở bên đường, sau đó nhanh chóng chạy đến cầu thang.

- Di! Sao lại không thấy nữa?

Hai người râu xồm xông lên tầng tám, lại không thấy hai người Tàn Thiên đâu.

- Các người đang tìm ta sao?

Bất chợt thanh âm mạnh mẽ của Tàn Thiên ở phía sau vang lên, nhất thời làm cho hai người kinh hãi, lập tức quay đầu lại, chỉ thấy Tàn Thiên đang ở phía sau, vẻ mặt lạnh lùng nhìn bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 217: Hai tên súc sinh

Hai người thấy Tàn Thiên nhất thời liền kinh hãi, lập tức lùi về phía sau mấy bước, chuẩn bị tư thế tấn công.

- Tiểu tử, sao ngươi có thể phát hiện ra chúng ta, ngươi đi theo bọn ta từ khi nào?

Tên râu xồm nhìn Tàn Thiên lạnh lùng nói.

- Từ lúc các ngươi lên lầu.

Tàn Thiên nhìn hai người lạnh lùng nói, trên đường đi Tàn Thiên nhanh chóng phát hiện ra điểm bất thường, đó là có một chiếc xe vẫn luôn đi sau mình, cho nên hắn cố ý để cho tài xế chạy lòng vòng thử xem có phải là đang theo dõi hắn không.

Hai người này nghe Tàn Thiên nói đã theo mình từ khi lên lầu liền kinh hãi, không nghĩ tới chính mình lại bị người ta đi theo lâu như vậy, không biết thực lực tên tiểu tử này đến đâu a.

- Nói! Là ai phái các ngươi tới, nói ra ta sẽ tha chết cho các ngươi, nếu không băm thây vụn đoạn.

Tàn Thiên lạnh lùng nói.

- Hừ, tên tiểu tử Tàn gia kia, ngươi cho rằng có thể giết chúng ta sao, lại còn dám uy hiếp chúng ta, muốn chết!

Tên gầy nhìn Tàn Thiên lạnh lùng nói, trong miệng đột nhiên phát ra một tiếng kêu kỳ quái, sau đó cả người hắn xuất hiện vẩy màu xanh bao trùm khắp cơ thể, miệng trong nháy mắt hóa đen, trên mặt và tóc cũng bị phủ màu xanh. Trong miệng hai chiếc răng nanh dài ra, cái lưỡi như lưỡi rắn chảy dịch nhờn trông thật ghê tởm, đôi mắt phát tán ra quang mang xanh biếc, móng tay màu xanh thon dài mà sắc bén nhìn thật rợn người.

- Động vật dị năng, thanh xà!

Thanh âm của Ba Ba Ca vang lên trong đầu Tàn Thiên.

- Rống!

Tên râu xồm cũng quát to một tiếng, cơ thể đột nhiên bạo phát, trong nháy mắt trở nên cao lớn gấp đôi người thường, cả người chuyển sang màu vàng đất, lộ ra bốn chiếc răng nanh sắc bén, toàn thân thay đổi.

- Động vật dị năng, hắc hùng!

Thanh âm của Ba Ba Ca một lần nữa vang lên.

Hai người này trực tiếp dùng dị năng để đối phó với Tàn Thiên, bởi vì bọn chúng biết kẻ có thể thần không biết quỷ không hay luôn theo sau bọn chúng chắc chắn không phải người đơn giản, nhất định phải toàn lực ứng phó, tránh bị lật thuyền trong rãnh. (DG: nhìn sang cột VP tuyệt sắc, Biên: ca cũng sắc súa)

- Hừ! Hai tên súc sinh!

Tàn Thiên nhìn bọn chúng khinh thường nói. Hai người này vận dụng dị năng cùng lắm chỉ là cấp năm mà thôi, còn kém mình ba cấp, hoàn toàn có thể

giết chết chúng.

- Hừ, dám chửi chúng ta, muốn chết!

Tên râu xồm cả giận nói, đâm ra một quyền mạnh mẽ, mặc dù chưa bị đánh trúng nhưng Tàn Thiên cũng có thể cảm nhận được lực lượng của một quyền này cực kỳ đáng sợ.

- Chết!

Móng tay cực kỳ sắc bén của tên gầy kia cũng nhắm đến cổ họng Tàn Thiên, tốc độ cực nhanh.

Viiuuuuuuu...

Tàn Thiên không chút do dự sử dụng ẩn hình và thuận di, nhanh chóng tránh được công kích rồi đi thẳng tới phía sau hai người. Nơi này không phải là nơi có thể chiến đấu, nếu chẳng may làm bị thương người bình thường thì thảm rồi, cho nên Tàn Thiên liền quyết đoán dẫn hai người đi tới sân thượng.

- Hừ! Hai con súc sinh, đuổi theo cũng không kịp mà còn muốn đánh ta, đúng là nằm mơ!

Tàn Thiên cười nhạt, lập tức khiến cho bọn chúng giận dữ, xoay người đuổi theo Tàn Thiên.

Tàn Thiên vừa nhìn, liền nhanh chóng chạy tới sân thượng, hai người kia theo sát phía sau, ba người cứ thế một trước một sau chạy lên sân thượng, Tàn Thiên chợt dừng lại đứng đối diện với hai người.

- Hừ, tiểu tử, xem ngươi bây giờ chạy đi đâu!

Tên gầy lạnh lùng nói.

- Ai nói ta muốn chạy, chẳng qua ta sợ giết các ngươi dưới kia sẽ rất phiền toái, hù dọa bà con hàng xóm cho nên mới mang các ngươi lên đây giết, như thế nào, cho các ngươi thêm một cơ hội, nói, là ai sai các ngươi tới?

Tàn Thiên nói.

- Hừ, dám xem thường chúng ta, muốn chết sao, giết hắn!

Người gầy phẫn nộ quát rồi xông tới, tên râu xồm kia cũng lao lên, mặc dù hơi chậm một chút nhưng lực lượng cũng rất là cường đại.

- Chết!

Tàn Thiên quát lên một tiếng, trực tiếp thuận di sang bên phải, đâm một quyền vào đầu hắn.

Bịch bịch

- A!

Đột nhiên Tàn Thiên kêu thảm một tiếng, mà tên gầy cũng bay ra ngoài, ngã trên mặt đất, nhưng rất nhanh đã đứng dậy, một chút thương tổn cũng không có.

- Hừ, tiểu tử, ngươi sao có thể đập nát chiến giáp của ta.

Tên gầy đắc ý nói.

- Mẹ nó chứ, đây là áo giáp sao, đau quá!

Tàn Thiên thảm nghĩ vừa xoa tay, mới vừa rồi một quyền của hắn cảm giác như đánh trúng tấm sắt, đau muốn chết.

- Chết đi.

Lúc này tên râu xồm đã lao đến tung một cú đấm không lồ vào đầu Tàn Thiên. Tàn Thiên vừa nhìn lập tức liền đâm một quyền tới.

Thình thịch!

Nắm đấm hai người chạm nhau, trong nháy mắt Tàn Thiên liền cảm nhận thấy một lực lượng khổng lồ từ tay tên râu xồm truyền tới, ngay sau đó cả người trực tiếp ngã bay ra ngoài lan can sân thượng, cơ hồ sắp xuống rồi, Tàn Thiên vội vàng nắm lấy lan can để giữ lại.

Ngay lúc này, tên râu xồm cùng tên gầy lại một lần nữa tấn công. Tàn Thiên vừa nhìn lập tức nhanh chóng đứng lên, trực tiếp thuận di tránh qua một bên.

Hai người kia thân thể giống như áo giáp, có khí lực vô cùng không lồ, thực lực của mình tuy rằng cường đại, nhưng mà lấy cứng chọi cứng thì khẳng định là lỗ to, phải tìm ra điểm yếu của bọn chúng.

Tần Thiên thăm nghĩ.

Tên gầy cùng tên râu xồm một lần nữa mạnh mẽ công kích Tần Thiên, hai người một trước một sau phối hợp vô cùng ăn ý.

Tần Thiên nhìn tên gầy, cười lạnh một tiếng, trong nháy mắt dùng thuấn di biến mất.

Tên gầy vừa nhìn, nhất thời cả kinh, tiếp theo chỉ thấy Tần Thiên đã ở trước mặt hắn, hắn lập tức dùng móng vuốt bắt tới, nhưng Tần Thiên một lần nữa lại biến mất, một khắc sau xuất hiện bên trái hắn, hai tay mạnh mẽ nhanh chóng cắm thẳng vào mắt tên gầy.

Huru!

- A!

Người gầy lập tức hét thảm một tiếng, hai mắt hắn bị Tần Thiên chọc mù rồi, ngay cả con ngươi cũng bị Tần Thiên móc lòi ra, máu tươi văng khắp nơi, cả người ngã trên đất ôm mặt kêu thảm thiết.

- Rống!

Tên râu xồm thấy hai mắt đồng bọn của mình bị Tần Thiên chọc mù, lập tức giận dữ, hung hăng tung quyền đập Tần Thiên, Tần Thiên vội vàng tránh né.

Thình thịch!

Một quyền của tên râu xồm đập vào sàn nhà, trong nháy mắt cả vùng chấn động.

Tần Thiên nhanh chóng tránh khỏi công kích của tên râu xồm, hiện ra ở một bên, sau đó liền đá một quyền vào đầu hắn.

- Rống!

Tên râu xồm quát to một tiếng, cảm giác được nguy hiểm từ phía sau, cũng không thèm nhìn trực tiếp đá một quyền về phía sau. Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 218: Thất đại gia tộc

Huru!

Nháy mắt, Tần Thiên tránh được quyền của tên râu xồm.

Tên râu xồm đánh hụt một quyền, bởi vì dùng lực quá lớn, cả người theo quán tính lao về phía trước. Lúc ấy Tần Thiên đã di chuyển ra phía sau gã, đá mạnh vào giữa mõng hắn ta.

Bốp!

- A!

Một tiếng hét thảm thiết vang lên.

Trên sân thượng, tên râu xồm co quắp trên mặt đất, miệng sùi bọt mép, dị năng của gã đã biến mất, vô cùng đau đớn nằm rên rỉ.

- Hừ! Rắc rưới, tưởng da mày dày, có chút khí lực thì ngon lắm sao, tao vẫn đùa chết bọn mày.

Tần Thiên lạnh lùng nói, tay túm lấy tóc tên râu xồm hỏi:

- Nói! Là ai phái các ngươi tới, mục đích là gì, không nói tao giết mày!

- Dạ... Là Phong gia bảo chúng ta tới... Bảo chúng ta... Giết người thừa kế Lý gia!

Tên râu xồm thống khổ trả lời.

- Phong gia? Đó là thứ gì a? Nói rõ ràng ra xem nào!

Tần Thiên quát.

- Phong... Phong gia chính là Phong gia, giống Tần gia của các ngươi, đều là một trong thất đại gia tộc của Hoa Hạ, chỉ là không lợi hại được như Tần gia.

Tên râu xồm khó khăn nói.

- Đợi một chút! Cái gì mà Tần gia của ta, vậy là ý gì, nói cụ thể cho ta nghe!

Tần Thiên lại hỏi.

- Đại... ca, ngươi không cần giấu diếm, ngươi chẳng phải chính là người thừa kế của Tần gia sao, còn hỏi ta... Ta làm gì. Mau cứu ta, ta không muốn chết!

Tên râu xồm khó khăn nói.

- Ta chẳng có thời gian rảnh rồi chơi với ngươi, mau nói rõ cái gì là Thất đại gia tộc, nếu không ta sẽ lập tức giết ngươi!

Tần Thiên tức giận uy hiếp.

- Thất đại gia tộc... chính là: Tần, Tề, Sở, Yên, Triệu, Ngụy, Hàn... Chính là bảy đại gia tộc của Hoa Hạ, nắm trong tay mạch sống của cả Hoa Hạ,... Tần gia chính là gia tộc đứng đầu... .

Tên râu xồm gian nan nói đến đây, chưa hết lời đã tuyệt khí chết.

- Fax! Còn chưa nói rõ ràng mà, không được chết!

Tần Thiên lắc mạnh tên râu xồm, nhưng mà sao hắn có phản ứng gì được.

- Mẹ nó, có vậy mà cũng chết được, dị năng cùi bắp!

Tần Thiên tức giận, bắt đầu đi buông hắn ra.

- Thất đại gia tộc? Người thừa kế? Có ý gì? Còn nữa ta sao lại là người thừa kế Tần gia?

Tần Thiên mờ mịt, dường như Thất đại gia tộc rất trâu bò, chính mình lại là người thừa kế Tần gia đứng đầu Thất đại gia tộc, cha và ông hắn đều đã mất, vậy hắn chính là chủ Tần gia sao.

Nhưng vấn đề chính là, hắn chẳng thấy nhà mình có chỗ nào trâu bò cả, ông nội hắn tuy là một lão cách mạng, nhưng cha hắn lại là xã hội đen, trâu bò ở chỗ nào, đại gia tộc nắm mạch sống của Hoa Hạ ở chỗ nào?... .

Bất quá Lý Phi Nhi bị dị năng giả đuổi giết, việc này không hề đơn giản, xem ra Lý Phi Nhi có gì đó giấu mình, gia tộc nàng chắc chắn cũng không phải bình thường, thế nhưng vẫn chưa được xếp vào Thất đại gia tộc. Tần Thiên cảm thấy rất mâu thuẫn, Tần gia chẳng phải còn mỗi một mình hắn sao, vậy có chỗ nào trâu bò nhỉ?

- Hừ, phiền phức quá, nghĩ sau vậy.

Tần Thiên lầu bầu, nhìn về hai thi thể trên mặt đất, hắn hiện tại không biết nên xử lý thế nào cho tốt.

- Ba Ba Ca, mày có thể đem được người không gian giới chỉ?

Tần Thiên hỏi.

-Được thưa chủ nhân!

Ba Ba Ca trả lời.

- Tốt lắm, ngươi mau đem hai thi thể kia để tạm ở đó đã.

Tần Thiên lập tức ra lệnh.

- Được, chủ nhân, nhưng người sẽ bị khấu trừ năm mươi điểm tích lũy.

Ba Ba Ca trả lời.

- Phất, như vậy mà cũng tốn điểm tích lũy.

Tần Thiên buồn bực nói.

- Chủ nhân, Ba Ba Ca trừ việc đem người vào Thần tàng tình cầu thí luyện ra, còn lại không phụ trách mang bất kỳ vật nào khác vào, nếu chủ nhân muốn mang thứ khác vào phải tốn điểm tích lũy, đó là quy định của hệ thống.

- Phát! Cái hệ thống này khắt khe quá đi! Thôi được rồi, trở về thêm tìm thêm hai mỹ nữ nữa, kiểm điểm tích lũy vậy.

Tần Thiên hèn mọn thăm nghĩ, sau đó ra lệnh Ba Ba Ca thu hai thi thể kia lại, Tần Thiên sửa sang lại bộ dạng một chút, rồi nhanh chóng rời đi.

...

Khi Tần Thiên về nhà, Tiêu Du và Triệu Nhã Chi đang ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa ăn, Lý Phi Nhi cùng Triệu Tiểu Nhã đang ôm gối trong phòng khách xem TV, nghe thấy tiếng mở cửa, hai người lập tức quay đầu nhìn.

- Tần Thiên ca ca!

- Tần Thiên, anh không phải bảo là đi mua đồ uống sao, sao lại tay không trở về?

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên thắc mắc.

- A! Anh đột nhiên nhớ là trong tủ lạnh vẫn còn nên không mua nữa.

Lúc này Tần Thiên nói dối nàng rằng mình muốn đi mua đồ uống, bảo nàng về trước, còn chính mình ở lại đối phó với hai tên dị năng giả.

- Tiểu Thiên, mau vào đây giúp chị!

Tiếng Tiêu Du vọng từ phòng bếp vọng ra, Tần Thiên bước nhanh vào.

- Nào, giúp chị gọt cà rốt.

Tiêu Du nói, Tần Thiên ừm một tiếng, tay cầm lấy dao bắt đầu gọt, ánh mắt vô tình nhìn Triệu Nhã Chi đang nấu súp bên cạnh, nàng vừa cúi xuống làm lộ ra một mảng tuyết trắng dụ người, tức thì phía dưới hần kích động nóng rực.

- Di Triệu, di đang nấu gì thế, thơm quá, để ta xem nào!

Tần Thiên say đắm, nhân lúc không ai để ý tấn công bộ ngực sữa của nàng khiến Triệu Nhã Chi thiếu chút nữa hét lên, may là nhớ đến Tiêu Du ở bên cạnh, hét lên chắc chắn sẽ bị Tiêu Du phát hiện mất.

Triệu Nhã Chi hung hăng tròn mắt cảnh cáo Tần Thiên, thăm mắng Tần Thiên sắc lang. Nhưng Tần Thiên lại hèn mọn nhìn nàng không hề quan tâm đến cảnh cáo của nàng, bật cười hắc hắc, thỉnh thoảng lại đặt tay lên ngực nàng, Triệu Nhã Chi mặt đỏ bừng, tức giận cầm chiếc muỗng bên cạnh lên uy hiếp:

- Sắc lang, còn làm loạn nữa, tôi sẽ biến cậu thành thái giám, xem về sau cậu làm loạn như thế nào!

- Hắc hắc, di Triệu, dù có thể bỏ được sao, cái này chính là hạnh phúc của di đó.

Lời này của Tần Thiên khiến mặt Triệu Nhã Chi thêm đỏ bừng.

- Tiểu Thiên, em có gọt cà rốt nhanh lên không.

Tiêu Du không biết từ đâu đã đến phía sau lưng Tần Thiên, làm hần đánh thu tay khôi phục bộ dạng đứng đắn.

- Xong ngay đây!

Tần Thiên đáp.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 219: Sơ nhập thí luyện tràng

- Tiểu Nhã, Phi Nhi! Chuẩn bị ăn cơm.

Tiêu Du cất tiếng gọi hai cô gái đang ở trong phòng khách xem TV, lập tức thấy hai nàng chạy lại bày mâm.

Rất nhanh, toàn bộ các món đã được chuẩn bị xong, Tần Thiên mở vài chai bia, rót cho mỗi người một cốc lớn, nói:

- Đến! Chúng ta ăn mừng vì Phi Nhi đã được xuất viện, nào cạ.

Tần Thiên vừa dứt lời, tức thì mọi người đều vui vẻ nâng cao cốc, cụng ly.

- Oa thơm quá, ta muốn ăn!

Tần Thiên nhìn một bàn đầy ắp thức ăn, đã thèm đến chảy nước miếng, vội vàng gấp lấy một cái đùi gà lớn, nhét vào trong miệng, bắt đầu ăn, những người khác thấy thế cũng tích cực chiến đấu. Nhưng người thoải mái nhất lại là Tần Thiên, xung quanh là một bàn mỹ nữ, khiến hắn không thể không động tâm vừa ăn vừa để một tay xuống bên dưới, lần lượt kiểm tra đôi chân ngọc của các nàng, vui vẻ vô cùng.

Bữa cơm kết thúc, chúng nữ liên tục lại một chỗ nói chuyện phiếm, Triệu Tiểu Nhã cùng Lý Phi Nhi ngồi một lát đã ngủ mất, Tần Thiên liền đem hai nàng về phòng trước, chỉ còn Tiêu Du và Triệu Nhã Chi ngồi xem TV, bất quá hai người đều có chút say, đều lần lượt đứng dậy trở về phòng của mình. Tần Thiên sau khi tắm rửa cũng trở về phòng, hôm nay hắn có việc phải làm, hắn muốn tiến vào Thần tàng tinh xem xét một chút.

Vừa vào bên trong, Tần Thiên bỗng cảm thấy một cảm giác vô cùng thoải mái, không khí cực kỳ trong lành, những tia năng lượng trong thiên địa không ngừng tràn vào trong cơ thể, không cần thức dục mà tự động vận hành trong đan điền hắn.

Bên trong Thần tinh cầu lúc nào cũng là ban ngày, nhưng Tần Thiên lại không biết cái gì đã chiếu sáng ở đây, chỉ thấy trên bầu trời đầy mây trắng nhẹ bay, cực đẹp.

- Ba Ba Ca, bắt đầu huấn luyện từ hôm nay đi, ngươi mau chuẩn bị cho ta!

Tần Thiên nhìn khoảng rừng rậm vô cùng rộng lớn trước mắt, nghĩ đến cự thú, ma quỷ bắt giết cảm thấy rừng rợn. Đang miên man suy nghĩ bị Ba Ba Ca cắt đứt.

- Không thành vấn đề chủ nhân, đây là nhiệm vụ của khu vực huấn luyện thứ nhất!

Vừa dứt lời, trên người Ba Ba Ca tỏa ra ánh sáng màu lam, dần dần hiện ra một gốc hoa đỏ rực như máu, nhìn khá giống hoa lan, có sáu cánh nhỏ, vô cùng xinh đẹp.

- Chủ nhân, đây là mục tiêu của nhiệm vụ đầu tiên ở khu vực đầu tiên, hoa Huyết Lan, sinh trưởng trong ao đầm, chỉ cần chạm vào nó là hoàn thành nhiệm vụ!

Ba Ba Ca giới thiệu.

- Chỉ đơn giản vậy thôi sao, không thành vấn đề, mau bắt đầu nào!

Tần Thiên lập tức hưng phấn nói.

- Chủ nhân, chuẩn bị!

Ba Ba Ca vung tay một cái, không gian liền hiện ra một vết nứt, rồi từ từ rộng ra thành một động lớn rộng tầm hai mét, nhìn giống như hố đen trong vũ trụ, đồng thời bạo phát một cỗ hấp lực mạnh mẽ nuốt chửng không khí xung quanh.

- Chủ nhân, đây là cánh cửa không gian, nó sẽ đưa ngài đến khu vực làm nhiệm vụ, nếu ngài cảm thấy nguy hiểm đến tính mạng, hoặc là tìm được hoa Huyết Lan chạm vào nó, hoặc bóp nát cái này, nó sẽ lập tức truyền tống ngài trở về.

Ba Ba Ca đưa cho hắn một khối băng nhỏ, Tần Thiên nhìn một chút rồi cất nó đi, sau đó liền bước vào cửa không gian.

Huru!

Trong nháy mắt, Tần Thiên cảm giác như bị thứ gì đó nuốt chửng, trước mắt một mảng đen tối, sau một khắc, xung quanh hắn bừng sáng, Tần Thiên nhìn thấy trước mắt là một khúc sông trong vắt.

“Đẹp quá!”

Tần Thiên không kịp kim được muốn thốt lên, nhưng chưa kịp phát ra âm thanh, đã thấy mình rơi xuống, cả người chìm xuống nước.

Bùm!

Bọt nước bắn tung tóe, Tần Thiên như một viên đá, rơi xuống liền chìm xuống tận đáy sông, hắn vội vàng bơi trở lên.

Phốc!

- Phát! Ba Ba Ca, ngươi đang chơi ta phải không?

Tần Thiên tức giận hết lớn, và dĩ nhiên chẳng ai để ý đến hắn cả. Không gian xung quanh yên tĩnh, nhìn quanh Tần Thiên phát hiện mình đang ở một nhánh sông rộng tầm mười mét, hai bên cây cối rậm rạp, có rất nhiều loại cây cỏ lạ không biết tên, cực kỳ kỳ dị.

- Nơi này nhìn có vẻ rất an toàn, hẳn là không có nguy hiểm gì, bây giờ đi đâu tìm hoa Huyết Lan nhỉ?

Tần Thiên nhìn bốn phía xung quanh, đang muốn bơi lên bờ, chợt cảm thấy có vật gì đó quẩn lấy chân mình, Tần Thiên theo bản năng giật lại, liền cảm thấy một lực lượng cường đại kéo mình tụt xuống.

- Siết!...

Tần Thiên còn chưa kịp hô xong, cả người bị kéo chìm xuống mặt nước, hắn lập tức nhìn xuống, nước vẫn đục, chỉ nhìn thấy một thứ gì đó trắng trắng bám chặt lấy chân mình, không thể biết đó là vật gì, nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy bốn năm cánh tay vươn về phía hắn.

- Cái quái quỷ gì vậy? Quỷ à!

Tần Thiên hoảng hốt, đột nhiên bị kéo xuống làm hắn giật mình, vội vàng liều mạng giãy dụa, dùng hết sức đập mạnh muốn thoát khỏi quái thủ bơi lên phía trên.

Song đúng lúc này, Tần Thiên phát hiện một thứ kinh khủng hơn, không biết từ lúc nào, trên đỉnh đầu hắn đã xuất hiện chục cánh tay vươn tới, còn có một con mắt màu đen nhìn chằm chằm hắn, cực kỳ khủng bố, vội mạnh mẽ giãy dụa thoát khỏi mấy cánh tay quái quỷ.

- Móa nó, quái vật gì đây, quá hù dọa người rồi, cứu mạng!

Tần Thiên vừa thoát được ra vội vàng liều mạng huy động hai cánh tay hết sức bơi ra xa, nhưng phía sau càng ngày càng nhiều cánh tay đuổi theo hắn, lại thêm chỉ chút sợt tóc đen nữa giống như ngàn vạn nữ quỷ đến đòi mạng, làm Tần Thiên sợ run vội liều mạng bơi đến bờ.

Thình thịch!

Tần Thiên mạnh mẽ phi lên khỏi trên nước, thở hồng hộc, đột nhiên phát hiện mặt nước gợn sóng, nhìn xem, bất ngờ vài cánh tay trắng bệch vươn tới muốn bắt hắn.

- Trời ạ, sao nhiều như vậy!

Tần Thiên hoảng sợ hô lớn, hai mươi năm trời sống hôm nay mới biết thế nào là quỷ a, Tần Thiên vội giãy dụa liều mạng bơi về bờ.

- Mẹ ơi! Như Lai Phật Tổ! Quan Âm Bồ Tát! Mau tới cứu ta, ta không muốn chết sớm, trong nhà còn rất nhiều vợ đẹp chờ ta nuôi, ta không thể chết sớm thế được!

Tần Thiên vừa cầu khẩn, vừa ráng sức bơi, vô cùng chật vật.

Đột nhiên, chân Tần Thiên bị tóm, tức thì hắn bị kéo ngược về phía sau.

- Phát!

Tần Thiên nhìn mấy chục cánh tay trắng bệch phía sau hô lớn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 220: Lần đầu gặp yêu thú

- Phát! Muốn giết ta thật sao?

Tần Thiên nhìn những cái tay kinh khủng kia trầm nghĩ. Nhìn quần mình bị túm chặt liền quyết đoán dùng chiêu ve sầu thoát xác, chỉ còn mặc quần lót liều mạng bơi về phía trước. Những cái quỷ thủ kia phát hiện Tần Thiên lại chạy lập tức lao đến.

Tần Thiên vội gắng sức liều mạng bơi về phía trước, nhìn những cánh tay trắng bệch kia đã đến gần lập tức liền dùng dị năng ẩn hình biến mất. Những cái quỷ thủ kia bỗng nhiên dừng lại một chút, nhưng lập tức lại lao đến lần nữa, vì mặc dù Tần Thiên đã ẩn hình rồi nhưng khi bơi vẫn tạo ra các bọt nước.

Bất quá Tần Thiên lần này dùng dị năng ẩn hình đã tranh thủ thời gian cho nên rốt cục cũng chạy được lên bờ, miệng thở hồng hộc, rất mệt mỏi.

Những cánh tay kia thấy Tần Thiên đã lên bờ liền dừng lại một chút, sau đó dần dần chìm xuống.

- Đề ka mờ nó, hù chết ta rồi, này con mịa nó cái gì đây, hoàng tuyền a, lại nuôi không phải là cá, mà là tay người, đúng là muốn con mịa nó mạng người a.

Tần Thiên lòng vẫn còn sợ hãi nhìn dòng sông mà nói.

Ngồi nghỉ bên bờ sông một lúc, Tần Thiên đột nhiên phát hiện ra hình như vừa mất cái gì đó.

- Di, ta mất cái gì a?

Tần Thiên lâu bầu nói, bắt đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ ra, chính là cái khôi băng Ba Ba Ca cho mình mất rồi. Hắn khi nãy còn đặt ở túi trước quần chưa kịp lấy ra, giờ quần chìm trong nước rồi không thể tìm ra.

- Con mợ nó chứ, đây là muốn giết ta sao?

Tần Thiên hô lớn, nhìn nước sông đục ngầu, cũng không thấy bóng dáng chiếc quần đâu, mà cho dù có thấy thì chính mình cũng không dám xuống tìm, nếu như bị mấy cái tay kia bắt được thì mất mạng như chơi.

- Móa, làm gì bây giờ, làm sao trở về đây, trời ạ!

Tần Thiên trầm nghĩ, nơi này là nơi nào hắn cũng không biết, cũng không biết hắc động này thông tới đâu, xem ra muốn trở về là không thể.

- Ba Ba Ca, Ba Ba Ca, mau ra đây cứu ta, Ba Ba Ca!

Tần Thiên trên người mặc mỗi cái quần lót hô to, kết quả hồi lâu cũng không nghe được Ba Ba Ca trả lời, nhưng mà lại có tiếng gầm rú vang lên.

- Tiếng gì vậy?

Tần Thiên nhìn khu rừng trầm nghĩ, từng tiếng gầm rõ ràng là từ bên trong vọng ra, vậy chắc chắn đó là dã thú. Tần Thiên trầm nghĩ không tốt, lập tức không nói hai lời chuẩn bị rời đi, Ba Ba Ca không thấy đâu mà dã thú sắp ra rồi, nếu gặp bọn yêu thú khổng lồ kia thì chắc chết.

Rống!

Đột nhiên một tiếng rống cực lớn từ trong rừng rậm vang ra, ngay sau đó trước mặt Tần Thiên xuất hiện một con dã thú màu đen cao hơn một thước, dài ba thước, nhìn kỹ thì thấy con dã thú này cực kỳ quái dị, thoát nhìn rất giống hổ, nhưng lông trên người lại giống lông sư tử, cái bòm trên đầu trông như hoa hướng dương, răng trong mồm trắng hếu, dài khoảng hai mươi phân, giống như lưỡi dao sắc bén được chế tạo từ sắt thép, nhất là cái đuôi trông như đuôi bọ cạp bên trên có những cái gai đâm lên.

- Móa, đây là yêu thú gì a, lớn lên thật quái dị, xấu vãi.

Tần Thiên trầm nghĩ, cả người không hề nhúc nhích, cảnh giác nhìn con yêu thú, mà con yêu thú này cũng không có động đậy, một người một thú cứ thế giằng co nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Ty* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221: Giết chết yêu thú

Tần Thiên nhìn con yêu thú này tính toán một lúc, có lẽ thực lực so với mình cũng không chênh lệch lắm, nhưng mà nếu đánh thực thì chưa biết, cái loại yêu thú trong rừng này chắc chắn sẽ rất hung hãn, trước mặt chạy cũng không được, phía sau lại là nước sông, bên trong đầy cánh tay quỷ dị, biện pháp duy nhất là liều mạng.

Tần Thiên nhìn xung quanh cũng không thấy thứ gì có thể tiện tay làm vũ khí, mà chính mình tay không đối đầu với quái thú thì thật là lỗ lớn a.

- Mịa nó chứ, đây là nơi quái quỷ gì vậy, ngay cả tảng đá cũng không có!

Tần Thiên trầm nghĩ.

Rống...

Lúc này yêu thú đối diện thấp giọng gầm hét, hai mắt hung tàn nhìn Tần Thiên, nước dãi chảy không ngừng.

Rống...

Đột nhiên yêu thú gầm lên giận dữ, sau đó mạnh mẽ lao tới, tốc độ cực nhanh. Tần Thiên chỉ thấy một cái bóng đen trong nháy mắt xuất hiện trước mặt, lồng ngực bị móng vuốt sắc bén đánh tới.

Huru!

Tần Thiên không cần suy nghĩ trực tiếp sử dụng thuật di tránh sang một bên, còn chưa dừng lại thì con yêu thú kia đã lao đến.

- Con bà nó nhanh vãi!

Tần Thiên hét lớn, lại một lần nữa thuật di tránh đi khiến con yêu thú vô hụt.

Rống!

Yêu thú giận dữ, hai lần bị tên tiểu tử kia tránh được, đây là điều chưa từng xảy ra.

Hừ!

Đột nhiên con yêu thú biến mất, Tần Thiên còn chưa kịp phản ứng cả người đã bị đánh bay ra ngoài, con yêu thú kia lập tức nhào tới há miệng cắn.

- Phát!

Tần Thiên phần nộ quát, không ngờ rằng con yêu thú này cũng biết thuật di. Tần Thiên lập tức không cần suy nghĩ nhắc chân, đá mạnh vào bụng con yêu thú, bất kể là sinh vật gì đi nữa thì cái bụng cơ hồ chính là điểm yếu nhất, Tần Thiên đá một cước này cực kỳ âm hiểm.

Ngao!

Yêu thú phát ra một tiếng kêu thảm thiết, Tần Thiên nhân cơ hội gỡ móng vuốt của nó trên người mình ra, nhanh chóng trốn qua một bên.

- Mịa nó chứ, đau chết ta mất!

Tần Thiên nhìn ngực mình bị yêu thú chụp vào, đau đến méo miệng. Một mảng thịt đã bị tróc ra, máu tươi đầm đìa, nếu như sâu một chút nữa đến trái tim thì chắc đã đi đời nhà ma rồi.

Hống hống hống...!

Yêu thú nổi giận gào lên vang vọng trời đất, trong nháy mắt một cỗ khí thế không gì sánh nổi từ người yêu thú phát ra khiến cỏ cây cũng bị chấn động, cực kỳ kinh người, sau một khắc yêu thú lại một lần nữa biến mất.

Lần này Tần Thiên không chút nghĩ ngợi, dùng dị năng ẩn hình và thuật di rời đi.

- Mẹ nó, muốn tấn công lão tử sao, lần này lão tử tấn công ngươi.

Tần Thiên cả giận nói, tránh được công kích từ phía sau, lập tức tìm vị trí yêu thú, trong nháy mắt đã đến bên cạnh nhắc chân sút liên tục vào bụng nó.

Ngao!

Yêu thú kêu lên một tiếng thảm thiết, bị Tần Thiên đá bay rồi nặng nề rơi xuống đất.

Mà Tần Thiên một chiêu đắc thủ, lập tức phóng về phía yêu thú vừa rơi xuống tiếp tục công kích. Yêu thú còn chưa kịp phản ứng đã bị sút liên tục vào bụng.

Ngao!

Ngao!

Ngao!

Mấy tiếng kêu cực kỳ thảm thiết vang lên, yêu thú bị Tần Thiên liều mạng đá vào bụng, cả người co quắp không ngừng, muốn phản kháng cũng không được, bị hành hạ tàn bạo.

Tần Thiên đá gần một trăm cước vào bụng yêu thú, thấy nó không có cách nào dậy được liền ngừng lại, nhưng mà cũng không có ý định bỏ qua cho nó, chỉ cần nó còn sống Tần Thiên vẫn cảm thấy có uy hiếp, vì thế hắn đi tìm một cành cây đến trước mặt yêu thú, đâm thẳng vào mắt nó.

Ngao!

Yêu thú kêu thảm, rống giận chạy vào rừng khiến cây cối bị chấn động, nó liên tục đâm vào cây, giằng co một lúc lâu rồi mới chết.

Tần Thiên đi tới thấy yêu thú đã chết, lúc này mới yên lòng đặt mông xuống đất ngồi thở dốc.

- Mẹ nội nó, mệt chết mất!

Tần Thiên vừa thở vừa nói, vừa rồi năng lượng của hắn tiêu hao ít nhất là tám phần, nếu như con yêu thú này lợi hại hơn một chút thì hắn đã chết không

thể nghỉ ngơi.

- Đúng rồi, Ba Ba Ca nói bên trong yêu thú có nội đan, ta phải lấy ra xem sao.

Tần Thiên lâu bầu nói, sau đó quay đầu nhìn cái đầu khổng lồ của yêu thú. Theo lời Ba Ba Ca thì nội đan của yêu thú nằm trong đầu, Tần Thiên nhìn một chút, yêu thú này đầu quá cứng rắn, trong tay mình lại không có gì sắc bén, căn bản là không thể mở ra.

Suy nghĩ một chút, Tần Thiên đứng lên nhìn xung quanh, tìm một nhánh cây sau đó cắm vào chỗ mắt yêu thú vừa bị mình chọc mù, móc lõi ra, đồng thời móc luôn óc và mấy thứ bên trong ra. Móc một hồi lâu Tần Thiên liền thấy một viên trân châu trong suốt màu trắng, thoát nhìn không khác những viên trân châu thông thường, to như nắm tay trẻ con, không tròn lắm nhưng sáng bóng, đang khẽ phát ra tia sáng và tản mát ra một luồng năng lượng dồi dào.

- Đây chính là nội đan sao, đúng là siêu cấp trân châu a, màu sắc lại đẹp như vậy, đem bán đi chắc cũng được vài trăm triệu a.

Tần Thiên nhìn viên nội đan hưng phấn nói, muốn đem nó cất đi, kết quả phát hiện mình chỉ đang mặc mỗi cái quần lót, không có chỗ để, chẳng lẽ lại bỏ vào bên trong quần lót sao.

- Mặc kệ, đem nó luyện hóa để bổ sung năng lượng rồi nói sau!

Tần Thiên lâu bầu nói, Ba Ba Ca đã nói rằng nội đan của yêu thú tinh hoa ở chỗ đó là tập trung toàn bộ năng lượng, vì thế có thể đem nó luyện hóa hấp thu thành năng lượng của mình.

Nghĩ tới đây Tần Thiên liền ngồi xuống đất, bắt đầu nhắm mắt lại, vận chuyển công pháp, bắt đầu hấp thu năng lượng bên trong nội đan.

Viên nội đan này bên trong ẩn chứa năng lượng cực kỳ khổng lồ, Tần Thiên mất chừng một giờ đã hấp thu xong, nhất thời năng lượng trong người trực tiếp khôi phục đến trạng thái đỉnh phong. Tần Thiên vui mừng chính là tốc độ hoạt động của huyết mạch nhanh hơn trước nhiều, nếu như mang trong người mười mấy hai mươi viên nội đan thì đến lúc đánh nhau chắc chắn không phải sợ, năng lượng suy giảm liền hấp thụ một hai viên nội đan, đến lúc đó làm gì có ai là đối thủ, nghĩ tới đây trong lòng Tần Thiên không khỏi rục rịch hẳn lên.

Năng lượng bị hấp thu hết, viên nội đan liền trở thành đồng tro. Tần Thiên thấy thế rất là đau lòng, vứt chúng đi, sau đó bẻ gãy răng của yêu thú. Hai cái răng này dài chừng hai mươi phân, bén nhọn cực kỳ, rất thích hợp làm vũ khí.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Cử Tử Nhất Sinh

Tần Thiên bẻ gãy hai cái răng yêu thú rồi đâm thử vào người nó, thấy chúng vô cùng sắc bén, đâm xuyên từ bụng ra sau lưng, độ sắc bén không kém dao găm hơn nữa cảm thấy cũng nhẹ.

Tần Thiên tính nên xuống sông mò quần về, nếu không cứ thả rong như vậy rất bất tiện.

Tần Thiên nhìn xung quanh, tìm một cành cây dài khoảng ba thước sau đó đi tới bờ sông, nhìn lại vị trí mình bị rơi quần lúc trước. Nơi đó cách bờ cũng không quá xa, lúc này nước sông cũng đã trở nên trong suốt, Tần Thiên nhìn một lúc liền thấy cái quần của mình đang nổi trên mặt nước, mà những cái tay tái nhợt kia cũng không thấy đâu, nhưng hắn không dám dễ dàng xuống nước mà đưa cành cây xuống, tính vớt quần lên.

- Tốt! Thành công!

Tần Thiên nhìn cành cây vừa vớt dài đến chiếc quần liền mừng rỡ, sau đó lập tức từ từ vớt cái quần lên.

Huru!

Đột nhiên dòng sông trong suốt xuất hiện mấy chục cánh tay kéo cành cây lại.

Thình thịch!

Tần Thiên chưa kịp nói xong bất ngờ đã bị kéo xuống, nhất thời kinh hãi vội buông tay, liều mạng lao lên bờ, ở phía sau hơn mười cánh tay nhanh chóng đuổi theo Tần Thiên.

- A!

Tần Thiên hét lớn một tiếng, tập trung sức lực lao lên bờ làm mấy chục cánh tay phía sau vồ hụt.

- Mụ nội nó!

Tần Thiên mắng một câu rồi chậm rãi đứng lên đi sang một bên, đứng cách xa bờ nhìn mấy chục nhân thủ trôi lên mặt nước, sắc mặt bị dọa cho trắng bệch, trái tim bị dọa muốn nhảy ra ngoài.

- Đồ khi gì mà khủng bố như vậy a, hù chết cha rồi, hù chết cha rồi.

Tần Thiên lầu bầu nói, đặt mông xuống đất ngồi thờ hồng hộc.

Tần Thiên ngồi nghỉ trên mặt đất một lúc lâu mới khôi phục tinh thần, cũng không dám lấy quần nữa. Suy tư một lúc Tần Thiên liền nghĩ ra một cách, sau đó hắn đi đến chỗ thi thể yêu thú dùng sức kéo một đoạn dài ra tới bờ sông, cách vị trí cái quần cũng không quá xa, sau đó đẩy xuống nước rồi lấy cành cây cắm vào thi thể yêu thú, nhất thời một trận gợn sóng không lồ nổi lên.

Huru huru...!

Trong nháy mắt rất nhiều cái tay người từ dưới nước xông ra, nhanh chóng tập trung quanh yêu thú khiến mặt sông đang trong suốt hiện đầy những sợi tóc màu đen. Tần Thiên nhìn cảnh này mồ hôi lạnh liền ứa ra, nhìn rất nhiều cánh tay tụ lại, Tần Thiên liền quyết đoán chạy tới chỗ chiếc quần, trong tay nắm cái răng dài của yêu thú nhảy xuống, vận dụng dị năng ẩn hình nhanh chóng cầm lấy cái quần.

- Bắt được rồi!

Tần Thiên đã bắt được cái quần, lập tức hưng phấn nghĩ sau đó bơi về bờ.

Nhưng trong nháy mắt Tần Thiên phát hiện chân của mình đã bị rất nhiều sợi tóc quần lấy, ngay sau đó cả người bị kéo chìm xuống.

- Làm sao có thể, ta không phải đã ẩn thân rồi sao, làm sao lại bị phát hiện nữa a?

Tần Thiên nhất thời kinh hãi, sau đó liều mạng tránh thoát, kết quả hai chân bị trời cứng. Trong nháy mắt một cảm giác lạnh như băng từ chân truyền đến khiến Tần Thiên có cảm giác bị đông cứng, sau đó tê dại không thể nhúc nhích được, chỉ có thể để mặc cho cánh tay kéo đi, cùng lúc đó rất nhiều cánh tay quần chặt lấy Tần Thiên.

Dưới tình huống cấp bách, Tần Thiên nhanh chóng thò tay ra túi quần sau, tìm được khối băng Ba Ba Ca giao cho hắn định bóp nát.

Đột nhiên một cánh tay vọt qua nắm lấy khối băng trong tay Tần Thiên, khiến tay hắn tê rần, khối băng trong tay rơi xuống.

- Không!

Tần Thiên vừa buột miệng hô lớn lập tức đã bị nước tràn vào miệng, xông ào ào vào trong cổ họng. Tần Thiên không nhịn được ho khan một trận, nước tràn vào càng nhiều khiến hắn suýt bị sặc chết.

"Không, ta không thể chết được!"

Tần Thiên hô lớn trong lòng, bản năng sinh tồn khiến hắn liều mạng giằng co, tay trái cầm răng yêu thú mạnh mẽ đâm tới cánh tay kia.

Huru!

Răng nanh yêu thú trực tiếp xuyên thủng cánh tay, nhưng nó vẫn nắm chặt hai tay Tần Thiên, hơn nữa cũng không thấy có máu, cái gì cũng vô dụng. Nhưng chỉ trong nháy mắt trong đám tóc kia hiện ra một khuôn mặt nữ nhân trắng bệch, bên trong đôi mắt toát ra hận ý, thần sắc cực kỳ oán độc khiến Tần Thiên bị dọa gần chết.

Bất quá hắn đã không có thời gian để sợ hãi những thứ này, tay cầm răng yêu thú buông lỏng ra, sau đó bắt lấy khối băng đang rơi xuống đáy sông, nắm chặt trong tay.

Đúng lúc này, vài chục cánh tay cũng đã chộp tới Tần Thiên, Tần Thiên liền không chút nghỉ ngơi dùng hết sức bóp nát khối băng trong tay.

Nhưng vẫn không có bất cứ chuyện gì xảy ra, chính mình vẫn ở dưới sông, tay bị nắm, khuôn mặt oán độc của nữ nhân vẫn nhìn hắn, mà đồng cánh tay kia cũng đã đến trước mặt, sắp bắt được hắn rồi.

- Đề ka mờ, Ba Ba Ca, trời ạ, người... Huru!

Tần Thiên còn chưa nói hết câu đột nhiên trước mắt một luồng bạch quang chói mắt sáng lên, sau một khắc cả người bị một lực hút cực mạnh hút vào.

Huru!

Một giây sau, Tần Thiên ngã xuống một nơi khác, cùng lúc đó một thi thể nữ nhân rơi trên người hắn, da mặt nứt nẻ đối diện với hắn, đột nhiên khoe miệng nó chọt nở nụ cười.

- A!

Tần Thiên ngay lập tức lấy tay đẩy thi thể đó ra, né sang một bên, thi thể kia bị Tần Thiên đẩy ra nhanh chóng hóa thành một vũng nước, sau đó hoàn

toàn biến mất.

- Chủ nhân, ngài đã hoàn thành nhiệm vụ, hoan nghênh trở về.

Lúc này Ba Ba Ca xuất hiện trước mặt Tần Thiên.

- ĐKM, Ba Ba Ca, người đem ta đến cái nơi chó chết gì đây, tại sao lại có nữ quý đó a, hại lão tử thiếu chút nữa chết rồi, còn cái nhiệm vụ chó má gì đó nữa, nhiệm vụ con bà người a!

Tần Thiên chỉ vào Ba Ba Ca giận dữ nói, mẹ nó chứ, một người sắp chết còn nhiệm vụ cái eo gì nữa, nhiệm vụ cái đầu người a. Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 223: Tây Đảo Hợp Xuất Viện

- Oan uổng quá, chủ nhân. Đó không phải là tôi làm, là hệ thống, là hệ thống.

Ba Ba Ca vội vàng thanh minh.

- Mẹ nó, người còn nói là khu vực đầu tiên nguy hiểm không lớn, vậy làm sao có cả quý, nếu không phải mạng ta lớn đã sớm chết ở đó rồi!

Tần Thiên tức giận nhìn Ba Ba Ca mắng té tát.

- Chủ nhân, Ba Ba Ca không biết mà, đây là hệ thống đặt ra...

- Hừ, không cần nói nữa, ra ngoài thôi. Mẹ nó, lần sau muốn đi vào nhất thiết phải chuẩn bị kỹ. Nếu không chết lúc nào cũng không biết.

Tần Thiên liền rời khỏi Thần Tàng Tinh Cầu, trở lại phòng mình.

Bây giờ là đúng nửa đêm, Tần Thiên vừa bị dọa rất thảm, cả người trên dưới đều ướt nhẹp mồ hôi, hần bèn một lần nữa đi tắm. Tiếp đến, hần quăng mình lên lên Salon, mở một chai bia, uống một hơi lớn, thần kinh thả lỏng...

Nói về đánh đập, chém giết... Tần Thiên không ngại, chỉ bất quá là máu tanh mà thôi. Nhưng loại tâm linh, ma quỷ như hôm nay thì triệt để đem hần hù dọa chết. Không thể ngờ trong Thần Tàng Tinh Cầu lại có thi thể người. Ba Ba Ca lúc trước bảo ở đây chưa từng có người, mà lại xuất hiện một quân đoàn xác chết.

“Xem ra lần sau muốn tới đó phải chuẩn bị thật kỹ mới được, thật là nguy hiểm!”

Tần Thiên tự nhủ, vừa nghĩ đến nữ tử thi ban nãy, lại cảm thấy lạnh toát sống lưng, lập tức liền uống một hạm lớn hết sạch chai. Thầm nghĩ: “Phải ngủ một giấc thật đã mới được, hôm nay bị dọa quá đủ rồi.” Nghĩ đến đây, hần liền về phòng đi ngủ.

.....

Ngày thứ hai.

Tần Thiên ngủ một mạch đến hơn tám giờ mới bị chuông điện thoại đánh thức, là Tây Đảo Hợp gọi tới, điều này làm hần có chút ngoài ý muốn.

- Này, Tây Đảo Hợp tiểu thư, tìm tôi có chuyện gì hả?

Tần Thiên ngáp lớn một cái nói.

- Tần Thiên, hôm nay em xuất viện, em muốn đi đâu đó chơi. Anh có thể đi cùng em được không?

- Tốt, không thành vấn đề, chờ tôi đến đó, một giờ nữa gặp lại nhé.

Tần Thiên sáng khoái đáp ứng, sau đó tắt điện thoại, xuống giường chuẩn bị.

Vừa mở cửa ra, Tần Thiên thấy Lý Phi Nhi, nàng vẫn mang vẻ buồn ngủ từ trong phòng kế bên bước ra.

- Chào buổi sáng, Phi Nhi.

Bất chợt Tần Thiên chợt nhìn chằm chằm vào hai khối tuyết cầu của nàng như ẩn như hiện sau lớp áo ngủ mỏng manh. Vốn đêm qua Lý Phi Nhi sau khi về phòng đã thay ra bộ áo ngủ này, bên trong nàng không hề mặc áo ngực, hai trái nho nhỏ như muốn đâm ra khỏi áo ngủ nàng, làm cho hần kích động

mãnh liệt.

- Sắc lang, anh nhìn gì đó.

Lý Phi Nhi thấy ánh mắt nóng rực của Tần Thiên, liền lập tức búng tỉnh, mắc cỡ đỏ bừng mặt, lấy tay chặn lại trước ngực, bắt quá trong sâu thẳm nội tâm lại vô cùng vui mừng.

- Hắc hắc, cho anh sờ một chút có được không cung?

Tần Thiên hèn mọn nói, một tay ôm lấy Lý Phi Nhi vào trong ngực, nhất thời làm nàng hô to, mặt càng thêm đỏ bừng.

- Mau buông em ra. Sắc lang, nếu bị người ta nhìn thấy thì sao.

Lý Phi Nhi vội vàng lấy tay đẩy hán ra, nhưng lại bị Tần Thiên ôm chặt thêm.

- Không sao đâu, tỷ tỷ đi làm rồi, không có ai đâu!

Tần Thiên mê đắm nói, vừa dứt lời tay hán đã trượt xuống kiêu đồn của nàng, hung hăng bóp một cái.

“A!”

Lý Phi Nhi tức thì thất thanh kêu to.

- Sắc lang.

Lý Phi Nhi dùng hết sức đẩy hán ra, lập tức chạy trốn vào phòng, đem cửa khóa lại. Mẹ nàng đã dặn: “Không thể để nam nhân dễ dàng chiếm được, vì nếu quá dễ dàng hán chắc chắn sẽ không biết quý trọng!”

- Chắc chắn, không nghĩ tới mộng nàng co dãn như vậy.

Tần Thiên hưng phấn trầm nghĩ, sau đó đi vào phòng tắm bắt đầu đánh răng rửa mặt. Chỉ chớp lát, Lý Phi Nhi đã đổi một thân cảnh phục bước ra, hôm nay nàng muốn trở lại làm.

- Em muốn đi làm sao? Mới xuất viện mà, nghỉ ngơi vài ngày không được sao.

Tần Thiên gạt mình nhìn Lý Phi Nhi.

- Không được, nghỉ ngơi trong bệnh viện đủ rồi, buồn chết mất, em muốn đi làm.

- Ăn sáng chứ.

Tần Thiên chỉ điểm tâm trên bàn rồi nhìn Lý Phi Nhi, phát hiện nàng mặc bộ cảnh phục đặc biệt xinh đẹp, nhất là đôi nhũ phong hoàn mỹ bị bó sát vào áo làm chúng càng thêm to lớn.

- Đẹp không?

Lý Phi Nhi thấy ánh mắt Tần Thiên đặt trên ngực của mình, hơi lớn mặt, cố ý ưỡn lên bộ ngực lớn về phía trước hỏi.

- Đẹp lắm.

Tần Thiên lập tức trả lời, làm Lý Phi Nhi nhất thời vô cùng cao hứng.

- Hừ cho anh thêm chết.

Lý Phi Nhi đắc ý nói, ngồi xuống đối diện hán, bắt đầu ăn sáng.

Hai người rất nhanh ăn điểm tâm xong, cùng nhau đi xuống lầu.

- Cẩn thận nhé, nếu có chuyện gì phải lập tức gọi cho anh.

Tần Thiên nhìn nàng nói. Lý Phi Nhi nhẹ gạt đầu, xoay người bắt ngờ hôn Tần Thiên một cái, ngay sau đó ngượng ngùng lập tức lên xe rồi đi.

Lý Phi Nhi đi được một lát, Tần Thiên cũng nhanh chóng lái xe tới bệnh viện, vừa tới phòng của Tây Đảo Hợp. Nàng đã làm xong thủ tục xuất viện, đang thu dọn đồ đạc trong phòng chuẩn bị trả phòng.

- Chờ một chút, em sắp xong rồi.

Tây Đảo Hợp thấy Tần Thiên đến liền mỉm cười nói. Hôm nay, tây Đảo Hợp mặc một chiếc váy hoa ngắn, chiếc váy chỉ đủ che đến nửa đùi, lúc cúi

người liền lộ ra một mặt mày non mịn tuyết trắng. Hơn nữa nội ý màu hồng phấn bên trong hiện ra rõ mồn một, vô cùng mê người, nếu để ý nhìn kỹ còn có thể thấy được một hai sợi đen mượt từ bên trong chạy ra. Hai mắt Tần Thiên như căng phồng, gât gao nhìn chăm chăm mỹ cảnh đó không chịu rời đi nửa khắc, máu nóng sôi trào.

- Tần Thiên, em...

Tây Đảo Hợp một bên vừa thu dọn đồ, một bên vừa định quay ra nói chuyện với Tần Thiên, liền chứng kiến bộ dạng sắc lang hèn mọn của hắn chèn chằm chằm vào mông mình. Tức thì nàng nhớ ra mình đang mặc váy, cúi người chắc chắn phía dưới sẽ lộ ra hết.

“A!”

Tây Đảo Hợp lập tức la lớn, mặt đỏ bừng, vội vàng đứng thẳng dậy, đưa tay che lại cảnh xuân tươi đẹp của mình. Tần Thiên nhất thời bừng tỉnh, trong giây lát hắn liền trở nên xấu hổ, lúng túng.

“Hắc hắc!” Tần Thiên ngượng ngùng cười.

- Sắc lang, mau đi ra.

Tây Đảo Hợp nằng, Tần Thiên vội vàng xoay người đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại. Tây Đảo Hợp nhìn hắn khoe miệng đột nhiên hiện lên một nụ cười kỳ dị, nhưng trong phút chốc đã biến mất tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 224: Sự Kiện Triển Lãm Tranh

Tần Thiên ở bên ngoài đợi một hồi, Tây Đảo Hợp đi ra thấy Tần Thiên mặt có chút đỏ, hiển nhiên vì chuyện vừa rồi.

- Tần Thiên em muốn về nhà cất đồ đạc đã, anh không ngại chứ?

Tây Đảo Hợp tay cầm túi đồ nói.

- Không có gì, đi thôi!

Tần Thiên cười cười, hai người rời khỏi bệnh viện, Tần Thiên lái xe đưa Tây Đảo Hợp về nhà nàng.

Rất nhanh, hai người đã đến chỗ ở của Tây Đảo Hợp, Tần Thiên lập tức nhận ra đây chính là tiểu khu mà lần trước mình cùng Lâm Hiểu Di đi mua nhà.

- Làm sao thế, Tần Thiên?

Tây Đảo Hợp nhận thấy bộ dạng kinh ngạc của hắn, thắc mắc hỏi.

- A, không có gì đâu!

Tần Thiên thu hồi vẻ kinh ngạc trả lời, Tây Đảo Hợp có chút khó hiểu nhìn Tần Thiên, sau đó nàng không để ý tới nữa cùng Tần Thiên đi vào tiểu khu.

“Sao lại trùng hợp như vậy chứ?” Tần Thiên trầm nghĩ, xảo diệu làm sao phòng của Tây Đảo Hợp lại ở ngay bên dưới phòng hắn cùng Lâm Hiểu Di mua.

- Vào đi!

Tây Đảo Hợp mở cửa phòng cười nói, Tần Thiên theo nàng vào bên trong, Tây Đảo Hợp cất túi đồ vào tủ, khi trở lại trên tay nàng đã cầm theo hai tấm vẽ.

- Chúng ta đi xem triển lãm tranh ở phòng Mỹ thuật hội họa thành phố nhé, hôm nay có một họa sỹ lớn giới thiệu tranh ở đó, em đã mua được hai vé đây này.

Tây Đảo Hợp cao hứng nói, đưa cho hắn một vé. Tần Thiên vừa nhìn tấm vẽ, lập tức mắt sáng lên, là Nghi lão, Tần Thiên vô cùng thích tranh sơn dầu của ông vẽ, thủ pháp vẽ tranh của ông chắc chắn là đệ nhất quốc nội.

- Tốt, chúng ta đi luôn chứ!

Tần Thiên nhìn tấm vẽ trong tay rất cao hứng, không ngờ tới vé này mua khó như vậy mà Tây Đảo Hợp vẫn có được hai tấm.

- Uhm, đi thôi!

Hai người liền rời khỏi tiểu khu, lái xe đi tới triển lãm.

Phòng Mỹ thuật hội họa thành phố.

Cách đó không xa, Tần Thiên đã thấy tấm áp phích khổng lồ của triển lãm, công vào đông nghịt người, hai bên có rất nhiều bảo an duy trì trật tự.

Hai người Tần Thiên xuống xe, đi vào bên, đem vé cho nhân viên ở cửa rồi cùng đi vào.

Bên trong, tiếng huyền não bên ngoài như biến mất, thay thế hoàn toàn bởi một mảng yên lặng. Không thấy có quá nhiều người bên trong sảnh triển lãm, hiển nhiên là do công tác sắp xếp của ban tổ chức, tránh không tạo thành hỗn loạn.

Những người đến đây xem, đa số là những người yêu thích tranh, nghệ thuật gia, vì vậy đều yên lặng đứng trước những bức tranh hồi lâu, tỉ mỉ xem xét từng bức họa trong phòng trưng bày.

Một lát sau, Tần Thiên cùng Tây Đảo Hợp tách nhau ra xem những bức tranh xung quanh.

Tần Thiên ngắm nhìn một vài bức họa, càng xem càng rung động, nơi đây mỗi bức tranh đều là tuyệt phẩm, không chỉ thủ pháp vẽ vô cùng xuất sắc mà họa gia còn gửi gắm tâm tình, cảm xúc của chính mình vào trong tranh, mỗi bức tranh đều như chạm tâm hồn mỗi người.

- Tần Thiên, cậu cũng đến xem tranh sao.

Bỗng bên tai Tần Thiên vang lên giọng nam khá quen thuộc, quay đầu lại liền nhận ra đó là Lương Văn Đạo đang mỉm cười đứng trước mặt.

- A, Lương Cục trưởng, thật trùng hợp, anh cũng đến xem tranh sao?

Tần Thiên có chút kinh ngạc nhìn Lương Văn Đạo hỏi.

- Ha ha, đúng thế, tôi rất thích tranh của Nghi lão, hôm nay có triển lãm tranh này sao lại không đến xem chứ!

Lương Văn Đạo tươi cười trả lời.

- Tôi cũng thế, tôi thật muốn mua toàn bộ những bức tranh này về nhà giấu đi a!

Tần Thiên đồng tình nói.

- Ha ha, Nghi lão đã sớm không vẽ tranh để bán, tôi cũng muốn mua một hai bức treo trong phòng, tiếc là không thể!

Lương Văn Đạo thờ dài, hẳn đã từng tìm Nghi lão, mở miệng muốn mua tranh, nhưng Nghi lão cự tuyệt, trả giá cao như nào cũng không được.

- Như vậy sao, thật là tiếc!

Tần Thiên lắc đầu đầy chán nản.

- À, đúng rồi, Tần Thiên, tám giờ tối mai nhớ đến nhà tôi ăn cơm, đừng quên nhé!

Lương Văn Đạo cười nói.

- Nhất định, nhất định tôi sẽ đến!

- Được rồi, cậu nhớ là tốt rồi, tôi đi trước, bên cục còn có chút chuyện phải xử lý, tối mai nói chuyện.

Lương Văn Đạo cáo từ rồi đi, Tần Thiên mỉm cười, hẳn chợt nghĩ mai đến nhà Lương Văn Đạo nên mang lễ vật gì, nếu Lương Văn Đạo đã thích tranh của Nghi lão như vậy, vậy thì tốt nhất nên tìm mua tranh của Nghi lão làm quà vậy.

Bất quá mới vừa rồi Lương Văn Đạo nói Nghi lão không bán tranh, cái này quả thực có chút khó khăn rồi.

- Mặc kệ, trước hết phải thử một lần mới biết được.

Tần Thiên lẩm nhẩm, liền đến gần một bảo an hỏi xem Nghi lão đang ở đâu, biết được ông ta bây giờ đang ở trong phòng nghỉ, Tần Thiên liền nhanh chóng tới đó.

Trước cửa phòng, Tần Thiên thấy sáu bảy gã mặc âu phục đã ở đó, lớn tiếng cãi cọ, Tần Thiên nhận ra Nghi lão đang ở trong, được một người phụ nữ dìu, khuôn mặt lộ ra vẻ vô cùng tức giận.

- Mја nó, lão gia hòa chết tiệt, tiền đến trước mặt còn không muốn, thật là ngu ngốc!

- Đúng, sống chết đem tranh cho mấy cái phòng tranh giẻ rách của chính phủ làm quái gì, bán lấy tiền có phải hơn không?

- Lão đầu tử ngu ngốc, tranh của lão chắc chắn sớm muộn cũng bị người ta trộm mất.

Đám người kia đi ngang qua Tần Thiên bất mãn nói..

“Kháo, không phải mấy gã này đến hỏi mua tranh bị đuổi về schứ?”

Tần Thiên thâm nghĩ, chân vẫn bước về phía Nghi lão.

- Còn tới, ta đã nói rồi, ta không bán tranh, các người đừng mơ tưởng kiếm chác, người cút ngay cho ta!

Tần Thiên còn chưa kịp mở miệng, Nghi lão đã giận dữ quát lớn, vẻ mặt cực kỳ kích động, dọa làm hấn giật cả mình.

- Nghi lão, ngài đừng kích động, như vậy đối với thân thể không tốt!

Nữ nhân dịu Nghi lão vội vàng nói.

- A... Nghi lão, ngài hiểu nhầm rồi, tôi không đến đây mua tranh.

Tần Thiên lập tức đổi đề tài.

- Không phải mua tranh? Vậy người tới đây làm gì?

Nghi lão nghi ngờ nhìn Tần Thiên.

- A... Ta...

Tần Thiên nhất thời không biết lấy cớ gì cho tốt.

Bang bang!

Bất ngờ, ngay lúc này, hai tiếng súng vang lên từ phía bên ngoài, theo đó là tiếng đám người kinh hô, hỗn loạn, lập tức tiếng còi báo động vang lên inh ỏi.

- Chuyện gì... Chuyện gì vậy?

Nghi lão lập tức thất kinh hô lên.

- Không xong rồi, không xong rồi, có hai tên trùm kín mặt mang vũ khí xông vào trong sảnh phòng triển lãm cướp lấy bức tranh chân dung ở chính sảnh rồi!

Một nhân viên an ninh cấp tốc chạy đến hô to, Nghi lão vừa nghe, lập tức chấn động, sắc mặt đại biến, bức chân dung kia chính là bức mà lão tâm đắc nhất trong cả sự nghiệp, không ngờ lại bị lấy mất.

- Mau, nhanh đoạt lại!

Nghi lão gấp gấp vội chạy về sảnh triển lãm, Tần Thiên cũng nhanh chóng đuổi theo, phòng tranh đã vô cùng bừa bộn hỗn loạn, hai tên che mặt tay cầm súng đang lao ra bên ngoài, trong tay một tên cầm một bức tranh được phủ kín bằng vải đen.

- Tránh ra, không muốn chết thì cút ngay, nếu không ta bắn nổ sọ!

Một kẻ bị mặt chạy lên phía trước chĩa súng lên uy hiếp, đám đông lập tức hoảng sợ chạy dạt ra.

- Đứng lại!

Bỗng thấy Tây Đảo Hợp hét lớn, nhanh chóng vọt tới hai tên bị mặt.

Bang bang!

Hai tên kia vội chĩa súng về phía Tây Đảo Hợp bắn, Tây Đảo Hợp vội núp vào một góc, bên kia Tần Thiên cũng nhanh chóng lao tới.

Không ngờ tới, một trong hai tên cướp bắt được một cô gái, vội chĩa súng vào đầu cô ta, kéo theo cô ấy lui ra ngoài.

- Không được nhúc nhích, để chúng ta đi, không ta sẽ giết cô ta!

Tên kia cầm súng dí vào đầu cô gái bắt được, quát lớn, Tần Thiên thấy bên ngoài xuất hiện bốn năm cảnh sát cách cửa không xa.

- Tất cả ngồi xổm xuống, nếu không tao bắn!

Tên bịt mặt còn lại chĩa súng về mấy người trong sảnh quát, lập tức đám người ở trong sảnh triển lãm hoảng sợ đồng loạt ngồi sụp xuống ôm lấy đầu, Tàn Thiên nhìn thấy đang định lao lên động thủ bắt hai tên bịt mặt kia.

- Tranh của ta, tranh của ta!

Đúng lúc này, Nghi lão gấp gấp hô lớn, chạy lên phía trước, hai tên cướp nghe tiếng động, lập tức quay ra, trông thấy Nghi lão chạy đến, tức thì quay súng về phía lão bắn.

- Cẩn thận!

Tàn Thiên tức thì hô lớn, vốn đang chuẩn bị lao lên giải quyết hai tên bịt mặt kia, thấy Nghi lão chạy lên, không kịp suy nghĩ vội vàng vọt tới Nghi lão, một tay bắt được lão, nhào xuống sàn.

Bang bang!

Mấy tiếng súng vang lên, bắn vào khoảng không, Tàn Thiên đã bắt được Nghi lão nằm xuống.

Tên bịt mặt thấy Nghi lão được cứu, nhất thời giận dữ, nhắm hai người chuẩn bị tiếp tục bắn.

Tàn Thiên mạnh mẽ nhảy lên, dùng hết toàn lực, thuận di đến trước mặt tên kia, nháy mắt đã bắt được cổ tay hắn, gạt lên trên, tức thì mấy tiếng súng vang lên, nhưng đều bắn lên trần phòng.

Tàn Thiên lúc ấy mới mạnh mẽ dùng lực.

Rắc!

Trong sảnh người ta có thể nghe được tiếng gãy vụn, tiếp đó chỉ thấy tên bịt mặt kêu thảm một tiếng, tay gã đã bị Tàn Thiên vặn gãy, khẩu súng hết đạn rơi mất, Tàn Thiên tức thì quăng gã xuống mặt đất, đập mạnh một cái làm gã ngất lịm.

Mà lúc này, tên cướp còn lại mới phản ứng, phát hiện đồng bạn của mình đã bị Tàn Thiên khống chế, lập tức nhắm hấn nã đạn, Tàn Thiên nghe được thanh âm cảnh báo của Ba Ba Ca trong trong khoảnh khắc, nhưng đã quá muộn.

Tàn Thiên không kịp trốn tránh, chỉ có thể nhìn nòng súng đen bắn về phía mình.

Huru!

Vừa lúc đó, một thanh phi đao phóng tới, trong nháy mắt vô cùng chính xác mà cắm vào đầu tên cướp còn lại, tạch luôn. Cả người gã đổ xuống nản, khẩu súng cũng rơi xuống sàn.

Tàn Thiên nhìn lại bên cạnh, thân ảnh Tây Đảo Hợp đã biến mất không thấy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 225: Dư Kiềm hện

Tàn Thiên nhìn kẻ bắt cóc ngã lên sàn, thở phào nhẹ nhõm, mà lúc này cảnh sát đã tiến vào, nhanh chóng chế trụ kẻ bắt cóc còn sống, còng hấn lại.

- Cảm ơn anh, thật là cảm ơn anh.

Nữ sinh kia nhìn Tàn Thiên cảm kích nói.

- Không có chuyện gì!

Tàn Thiên cười nói, nhìn qua phát hiện nữ sinh này cũng là đại mỹ nữ, không thua kém nữ nhân bên cạnh mình, tuổi cũng chừng đôi mươi.

- Ai phóng phi đao vậy, có ai thấy không?

Cảnh sát hỏi, Tàn Thiên trực tiếp đi tới lấy chứng nhận sĩ quan của mình ra.

- Ta đây, không cần tra xét.

Tàn Thiên nói, người cảnh sát thấy chứng nhận thì kinh hãi, rồi vội rời đi.

- Tranh của ta, tranh của ta!

Lúc này, Nghi lão thất hồn lạc phách chạy tới nhấc bức tranh lên nhìn qua rồi ôm vào ngực khóc lớn.

- Gia gia, gia gia, người không sao chứ!

Nữ sinh vừa được Tần Thiên cứu kia ngồi xổm xuống nhìn Nghi lão lo lắng hỏi.

- Không có chuyện gì, ông không sao!

Nghi lão nhìn nữ sinh nói, từ từ đứng lên, đi về phía Tần Thiên.

- Người trẻ tuổi, cảm ơn cậu, mời đi theo tôi.

Nghi lão vừa nói với Tần Thiên vừa được nữ sinh dìu về phòng nghỉ, vô số phóng viên nhào tới muốn hỏi nhưng bị an ninh ngăn lại.

Tần Thiên đi theo Nghi lão vào trong phòng nghỉ.

- Cậu thích bức họa nào tôi vẽ thì cứ lấy, coi như báo ân cứu mạng cháu gái, chỉ mong cậu đừng làm to chuyện lên.

Nghi lão nhìn Tần Thiên thản nhiên nói, tay ôm thật chặt bức họa kia giống như sợ mất tiếp vậy.

- Ha ha, Nghi lão hiểu lầm rồi, cháu có một người bạn rất thích tranh của ngài nên muốn tặng hẳn một bức suru tâm thôi.

Tần Thiên cười nói, Nghi lão vừa nghe có chút giật mình.

- Vậy thì càng tốt, người trẻ tuổi hôm nay mà không có cậu thì cái mạng già của lão phu để lại đây rồi, nếu cậu rảnh thì để lão phu mời cậu bữa cơm..

Nghi lão nghe Tần Thiên nói thái độ liền thay đổi một trăm tám mươi độ, dĩ nhiên là một nghệ sĩ ai chả mong tác phẩm của mình được người hiểu biết nâng niu trân trọng hơn là đem đi bán đấu giá. (DG: tùy người, tùy giá, đòi k có gì tuyệt đối cả)

- Ha ha, Nghi lão, hôm nay sợ rằng không được, cháu còn có việc phải đi.

Tần Thiên cười nói.

- Không sao, hôm khác cũng được, cậu để lại cách liên lạc cho tôi, giờ tôi hơi mệt, đi nghỉ chút xíu, thứ lỗi không tiếp cậu được. Tiểu Vũ, cháu dẫn cậu thanh niên này đi ngắm tranh đi, cậu ấy thích bức nào cháu lấy đưa cho cậu ấy.

Nghi lão nói rồi đi vào phòng nghỉ.

- Ha ha, xin chào, tôi là Tiểu Vũ.

nữ sinh nhìn Tần Thiên cười cười nói.

- Tôi là Tần Thiên.

Tần Thiên cười nói, sau đó hai người vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài, vừa đến sảnh Tần Thiên đã thấy Tây Đảo Hợp đứng cách đó không xa, thấy hai người nàng bước đến gần, Tần Thiên giới thiệu hai người rồi đi chọn tranh. Vì bức tranh hẳn chọn khá lớn nên hẳn gọi cho Phong Tử bảo tiểu đệ đến đưa bức tranh về.

Ba người hàn huyên một chút rồi tách ra.

Ngắm hết triển lãm tranh, Tần Thiên dẫn Tây Đảo Hợp đi dạo một vòng những địa danh nổi tiếng, đến năm giờ chiều Tần Thiên đưa Tây Đảo Hợp về rồi đến Thiên bang tìm Phong Tử.

...

- Vết thương thế nào?

Tần Thiên nhìn vết băng bó trên người Phong Tử hỏi.

- Không sao, mấy vết thương ngoài gia thôi, à tháng này chúng ta thu hết sản nghiệp băng đua xe, thu tóm một ít thể lực phổ quán Bar, giờ một nửa chỗ này trong tay chúng ta, tiền lời tháng này có thể đến năm trăm ngàn.

Phong Tử hưng phấn nói.

- Ủ, không tệ, người thu thêm nhiều tiểu đệ chút, cuối tháng hành động lớn, ta muốn nuốt chừng cả phổ này, còn nữa, người phân cấp bạc tiểu đệ, tăng

lượng cho những huynh đệ theo chúng ta từ đầu, lựa chọn một nhóm tinh nhuệ huấn luyện từ sĩ Thiên bang.

Tần Thiên nói.

- Ok, ngươi cứ yên tâm, ta sẽ làm tốt.

Phong Tử nói.

- Ủ, đúng rồi, tìm cho ta một thanh đao tốt vào.

Tần Thiên nói.

- Ngươi muốn làm gì, muốn đánh ai cứ bảo tiểu đệ đi là được mà.

Phong Tử nói.

- Không phải vậy, ta cần dùng chỗ khác.

Tần Thiên nói.

- Không thành vấn đề, ngươi lấy thanh đao hôm đó ta dùng đi, đó là thanh tốt nhất.

Phong Tử nói, sau đó phải tiểu đệ đưa thanh đao lên; Tần Thiên cảm nhìn ngắm rồi bảo tiểu đệ gói kỹ, chào Phong Tử rồi rời đi.

Rời khỏi Thiên bang, Tần Thiên bảo Ba Ba Ca cắt thanh đao vào Thần tàng tinh cầu, bất quá nghĩ đến số điểm khấu trừ làm Tần Thiên mắng thảm khôn kiếp.

...

Ra khỏi Thiên Bang, Tần Thiên liền nhận được điện thoại của Dư Kiều.

- Alo, lão sư, tìm em có chuyện gì vậy, lại nhớ em à?

Tần Thiên trêu chọc.

- Đúng vậy a, bên dưới lão sư thấy nhột, em nhanh qua giúp cô đi, a, a...

Dư Kiều nói, làm cho Tần Thiên kích thích một trận.

- Dâm nữ, xem lão tử từng phạt sao đây!

Tần Thiên nói vào điện thoại, sau đó bắt xe tắc xi đi đến nhà Dư Kiều.

Rất nhanh, Tần Thiên đã tới nhà Dư Kiều, vừa mở cửa đã thấy nàng mặc đồ ngủ khêu gợi kéo hần vào, thuận tay khóa trái cửa, kiều mỵ trèo lên người hần, cặp đùi đẹp khẽ ma sát lên đùi hần.

- Tần Thiên, cô muốn ép khô em

Dư Kiều nhìn Tần Thiên nói, miệng phả ra mùi hương thơm ngát, chiếc lưỡi nhỏ nhắn khẽ lướt qua bờ môi hần.

- Hắc hắc, hấp khô em, lão sư, em sợ đến lúc đó cô không xuống giường được thì lại phiền.

Tần Thiên nhìn Dư Kiều cười, một tay hung hăng chộp lấy khối cầu lớn trước ngực Dư Kiều làm nàng kinh hô, mặt đỏ ửng.
Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 226: Chiến Dư Kiều!

- Hừ! Lão sư ta hôm nay chuẩn bị đầy đủ, bảo đảm em không xuống giường được!

Dư Kiều nhìn Tần Thiên không không phục nói.

- Thật sao lão sư? Vậy cô chuẩn bị gì vậy?

Tần Thiên nhìn Dư Kiều cười xấu xa nói.

- Ta chuẩn bị chính mình, chẳng lẽ còn không đủ sao.

Dư Kiều kiều mị nhìn Tần Thiên, cơ thể như nước uốn lượn cộng thêm mùi hương mê người trên người nàng tỏa ra làm Tần Thiên kích động không thôi, đại sát khí bên dưới cũng hung hăng ngóc cổ dậy chứng tỏ bản thân.

- Thật sao, vậy chúng ta thử xem.

Tần Thiên nhìn Dư Kiều cười tà nói, một tay ôm lấy nàng đi vào phòng.

- Vào phòng này đi!

Dư Kiều chỉ vào một phòng.

- Dâm nữ, xem ta hành hạ nàng sao đây!

Tần Thiên nhìn Dư Kiều nói, một tay chộp lấy khối cầu lớn của Dư Kiều làm nàng rên rỉ một tiếng, sắc mặt ửng đỏ, miệng phả ra mùi thơm khiến Tần Thiên thú tính sôi trào, ném Dư Kiều lên giường rồi nhào tới.

- Ta muốn nằm trên!

Dư Kiều một tay đẩy Tần Thiên ra, ngay sau đó ngồi lên người hắn, áp vực sâu hun hút vào đại sát khí của Tần Thiên đại sát khí, làm cho hắn thắm hồ thoải mái.

Dư Kiều nhìn Tần Thiên thoải mái, lập tức áp chặt hơn, bộ ngực mềm mại vuốt ve đại sát khí của hắn, làm hắn càng thêm thoải mái bộ dạng.

- Như thế nào, học sinh xấu?

Dư Kiều nhìn Tần Thiên nói, hai tay áp chặt vào hơn, đầu cúi xuống, khẽ chào hỏi đại sát khí, về mặt mị hoặc cực kì mê người.

- Lão sư, thế này chưa đủ, còn phải lợi hại hơn a!

Tần Thiên cười xấu xa nói, tay mất đầu lần vào trong áo Dư Kiều làm nàng kinh hô.

- Sao lại xé áo ra, bộ đồ này rất đắt đó!

Dư Kiều nhìn Tần Thiên oán trách nói, y phục bị xé, bên trong đã không còn gì ngăn cản, hai khối cầu to tròn trắng mịn bung ra, hai quả nho ngao nghệ dựng thẳng, cực kỳ mê người.

- Không sao, ta sẽ mua cho nàng chục bộ, trăm bộ, xé hết lại mua tiếp.

Tần Thiên nhìn Dư Kiều đứng kiêu trọc phú nói, tay đụng vào quả nho đang dựng thẳng làm Dư Kiều run rẩy một trận, hai khối cầu lớn ma xát càng nhanh càng mạnh làm Tần Thiên âm thầm hồ thoải mái.

- Tốt đây là cậu nói, không làm được đừng trách ta.

Dư Kiều nói, nói xong vươn cái lưỡi nhỏ thơm tho liếm lên đôi môi Tần Thiên, Tần Thiên cũng vươn đầu lưỡi ra ngoài đại chiến trong không trung, cảm giác lần đầu làm như thế này rất kích thích, đại sát khí bên dưới không nhịn được đâm thẳng vào u cốc giữa hai chân Dư Kiều.

Dư Kiều cũng chưa thử kiểu hôn này, khiến nàng có những cảm xúc hoàn toàn mới, kích thích khiến hai trái nho dựng thẳng lên, phẫn cổ bên dưới trở nên ướt đầm.

- Ừ... Ừ...

Dư Kiều rên khẽ, từng làn hương phả vào mặt Tần Thiên khiến hắn càng kích động, không nhịn được nút chiếc lưỡi thơm tho của Dư Kiều vào tha hồ hút.

- Ừ... Ừ... Ừ...

Dư Kiều rên rỉ, phía dưới không tự chủ được cọ xát với đại sát khí của Tần Thiên.

-... Học sinh xấu, mau ăn ngực lão sư.

Dư Kiều tách khỏi môi Tần Thiên thờ gấp nói, cúi người đưa khối cầu lớn đến miệng Tần Thiên, hai tay hắn nắm lấy ra sức giày vò, rướn đầu lên há miệng đánh chén một quả nho.

- A... Thật thoải mái... A... Dùng sức chút..

Tần Thiên hai tay nắm chặt ngực Dư Kiều, đầu lưỡi không ngừng kích thích quả nho đỏ căng mọng khiến Dư Kiều run rẩy, miệng không ngừng hô to.

- Học sinh xấu, lão sư bị cậu giết chết mất, chúng ta thử tư thế mới.

Dư Kiều nhìn Tần Thiên mị hoặc nói, sau đó đứng lên cõng đồ của mình ra ném sang một bên, sau đó lột sạch đồ Tần Thiên, nhìn đại sát khí hung hãn kia mà lòng đầy dục hỏa.

- Tao lão sư, nàng chuẩn bị làm tư thế gì?

Tần Thiên nhìn Dư Kiều nói.

- Kiểu 69!

Dư Kiều nhìn Tần Thiên nói, sau đó xoay cái hông to, trắng, bự đến trước mặt Tần Thiên, sau đó cúi xuống giữa hai chân hắn, tay nắm lấy đại sát khí bắt đầu ăn như ăn kem.

- A...!

Tần Thiên thoải mái không nhìn được kêu lên, sau đó tách cửa ngõ vào u cốc của Dư Kiều ra, ngắm nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang phun đầy cam lộ ra, hắn duỗi ngón tay tiến vào cái miệng nhỏ nhắn, lập tức thấy một khe sâu hút chặt ngón tay mình, không gian ẩm áp bên trong không ngừng co bóp

- Ừ... Ừ... Sâu hơn một chút, sâu một chút.

Dư Kiều thoải mái hết lớn, tận lực đánh chén đại sát khí của Tần Thiên, chiếc lưỡi nhỏ thom tho như linh xà làm Tần Thiên rung động không ngừng, khiến hắn không tự chủ nghĩ nàng đã luyện qua.

- Học sinh xấu, lão sư không nhìn được, lão sư muốn cậu.

Dư Kiều nói, nơi đó bị ngón tay Tần Thiên đâm vào, không nhìn nổi nữa, trực tiếp thả đại sát khí ra, nhấc hông đặt xuống tấn công đại sát khí

- A...!

Dư Kiều kêu một tiếng, đại sát khí quá lớn quá dài, nàng trực tiếp ngồi xuống nhất thời khổ không thể tả.

- Hắc hắc, lão sư sao vậy, rất đau a, không được cũng đừng có miễn cưỡng nha.

Tần Thiên nhìn Dư Kiều cười xấu xa nói.

- Hừ! Chờ đó xem lão sư làm sao hành hạ chết cậu.

Dư Kiều nhìn Tần Thiên không phục nói, sau đó nhanh chóng động, cái miệng nhỏ nhắn lên tục phun ra nuốt vào Tần Thiên đại sát khí, miệng hô to liên tục, tay nắm lấy tay Tần Thiên áp vào hai khối cầu lớn.

Tần Thiên từ trước đến giờ thích chủ động công kích, cho nên chỉ chốc lát, liền lật lại thế cờ, hung hãn tấn công từ đằng sau làm Dư Kiều lại la lớn lên.

Tần Thiên vừa đâm vừa bóp, tấn công từ cả hai mặt trận khiến Dư Kiều không ngăn được, mấy lần lên đỉnh còn hắn vẫn tiếp tục tấn công, trong phòng xuân sắc không ngừng.....

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 227: Người Theo Đuổi Lý Phỉ Nhi

- Thế nào, lão sư còn chịu được không?

Tần Thiên vừa nói vừa nhìn Dư Kiều bị mình làm cho há mồm thở dốc, lúc này Dư Kiều toàn thân vô lực, mềm ra như vũng bùn nhão, chỉ mất một tiếng, đã bị Tần Thiên đưa lên đỉnh mười lần, nàng cơ hồ sắp chết vì sung sướng.

- Lão sư, im lặng tức là đồng ý, vậy để em tiếp tục.

Tần Thiên nhìn Dư Kiều, vừa cười nói vừa lấy tay tách bắp đùi nàng ra, chuẩn bị tiến vào.

- Đừng! Không muốn, ta thua!

Dur Kiêu vội vàng nói, phía dưới cũng bị Tần Thiên làm cho sưng lên rồi, toàn thân vô lực, nếu thêm lần nữa ..., mình ngất mất.

- Ha ha ha... Lão sư, sau này còn dám nói làm cho em không xuống giường được nữa không?

Tần Thiên nhìn Dur Kiêu, đắc ý nói.

- Hừ! Lần này là ngoài ý muốn, chờ tôi dưỡng sức tốt rồi, chờ đó mà xem!

Dur Kiêu vẫn không phục nói.

- Được a, em chờ!.

Tần Thiên vừa nói liền đứng lên bắt đầu mặc quần áo.

- Cậu lại muốn đi đâu nữa à, không ở lại sao?

Dur Kiêu thấy Tần Thiên muốn đi, liền hỏi.

- Em phải về rồi, nếu không chị sẽ trách, lão sư, hôm nào chúng ta sẽ tiếp tục đại chiến.

Tần Thiên cười cười, hung hăng chộp lên ngực nàng, sau đó mới rời đi.

- Hừ! Không có lương tâm.

Dur Kiêu nhìn Tần Thiên rời đi, nhất thời bức tức, trên mặt lộ vẻ tức giận xen mất mát.

- Ba Ba Ca, người nói Dur Kiêu thật sự là cô võ giả sao?

Trên xe, Tần thiên hỏi Ba Ba Ca, vừa rồi mới ân ái với Dur Kiêu, Ba Ba Ca nói cho Tần Thiên trên người Dur Kiêu có năng lượng ba động, ngay cả đan điền cũng đã khai thông, thực lực thì không thấp hơn Tần Thiên, dọa Tần Thiên kêu to một tiếng, Dur Kiêu lại có thể là một cô võ giả, đây cũng là nguyên nhân Tần Thiên vội vàng rời đi.

- Đúng vậy, chủ nhân, lần trước Ba Ba Ca đã phát hiện năng ta không bình thường.

Ba Ba Ca nói.

- Dur Kiêu là một cô võ giả? Nàng ta muốn làm gì a?

Tần Thiên không giải thích được.

- Chủ nhân, Ba Ba Ca cho rằng nàng muốn mượn cừu dương lực của người đệ tu luyện công pháp của nàng, bởi vì nàng là cừu âm thân thể, mà chủ nhân là cừu dương thân thể, hai người nếu ở chung một chỗ song tu với nhau... vậy thực lực sẽ tăng mạnh, song phương cùng có lợi.

Ba Ba Ca nói.

- Cừu âm thân thể? Cừu dương thân thể? Đây là cái gì?

Tần Thiên không hiểu hỏi.

- Đây là một loại thể chất, trong tu luyện, tổng cộng có chín loại thể chất cao cấp, theo thứ tự là: Cừu dương thân thể, cừu âm thân thể, bất diệt thánh thể, bất diệt ma thể, thiên yêu thân thể, cừu u thân thể, tiên thiên đạo thể, hỗn độn thần thể, thôn phệ thần thể, chín loại này mỗi loại đều cực kỳ nghịch thiên, một khi phối hợp với phương pháp tương ứng, tu vi sẽ tiến triển cực nhanh, giống như thể chất của chủ nhân, song tu cùng cừu âm thân thể thì thực lực sẽ tăng cao.

Ba Ba Ca nói.

- Thì ra là như vậy, không nghĩ tới tu luyện còn phân ra thể chất, bất quá người nói Dur Kiêu muốn tiếp cận ta là để dùng Cừu Dương lực cho nàng tu luyện, vậy sao không nói với ta nhỉ?

Tần Thiên khó hiểu.

- Chủ nhân, cái này Ba Ba Ca không biết.

Ba Ba Ca nói.

Tần Thiên có chút nghi hoặc, xem ra Dư Kiều biết mình là tu luyện giả rồi, nhưng nàng ta trao thân cho mình, vừa rồi lại không có dùng pháp quyết song tu, đây là vì cái gì, chẳng lẽ còn có ý đồ khác, bất quá nhìn bộ dạng Dư Kiều, hình như không tính toán muốn hại mình.

- Xem ra lần sau phải ngira bài với nàng ta, làm rõ xem rốt cuộc nàng muốn làm gì.

Tần Thiên trầm nghĩ.

Rất nhanh, xe đã dừng lại ở cửa tiểu khu, Tần Thiên đậu xe trước nhà, ngay sau đó xuống xe đi vào trong nhà.

Về đến nhà đã là hơn sáu giờ, Tiêu Du đã về, đang trong bếp làm cơm tối, Lý Phi Nhi còn chưa trở lại.

- Về rồi à, Tiểu Thiên, lại đây giúp chị một chút!

Tiêu Du thấy Tần Thiên về, lập tức nói.

- Được!

Tần Thiên lập tức đáp, ngay sau đó đi vào bếp.

Cạch!

Lúc này, cửa nhà chợt mở ra, ngay sau đó Lý Phi Nhi vội vàng chạy vào rồi lập tức đóng cửa, nhưng cửa lại bị người bên ngoài chặn lại, một nam cảnh sát tướng mạo anh tuấn chặn cửa, không để cho Lý Phi Nhi đóng cửa.

- Kim Khắc Mộc, anh tránh ra, không được vào.

Lý Phi Nhi tức giận nói.

- Phi Nhi, em sao lại chán ghét anh a, anh nói này, anh từ thành phố chạy đến nơi này để làm tiểu cảnh sát, chẳng lẽ còn không đủ chứng minh anh yêu em sao?

Nam thanh niên tên là Kim Khắc Mộc say đắm nhìn Lý Phi Nhi, ủy khuất nói.

- Kim Khắc Mộc, tôi không thích anh, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, dù anh yêu tôi thì thế nào, anh đi nhanh đi, tôi đã có bạn trai, anh không nên quấy rầy tôi nữa.

Lý Phi Nhi nhìn Kim Khắc Mộc không nhin được nói.

- Bạn trai! Là ai, anh không tin, em gọi hắn ra đây, anh muốn nhìn xem, anh không tin ngoài anh ra còn có người có tư cách có được em!

Kim Khắc Mộc lập tức tức giận nói.

- Là tôi, thế nào?

Tần Thiên đi ra, thân nhiên nói, đưa tay ra trực tiếp ôm Lý Phi Nhi vào lòng, Lý Phi Nhi cũng phối hợp ôm lấy Tần Thiên, xấu hổ.

- Khốn kiếp, bỏ cái tay bẩn thỉu của mày ra, Phi Nhi là loại người như mày có thể chạm vào sao?

Kim Khắc Mộc lập tức giận dữ nói.

- Khốn kiếp, dám mắng lão tử à, muốn chết, nơi này là nhà tao, đừng tưởng rằng mày là cảnh sát là tao sợ mày!

Tần Thiên lạnh lùng nói.

- Hừ! Tao đứng đây, xem mày làm gì được, mau buông tay ra, Phi Nhi không phải loại người mày có thể chạm vào.

Kim Khắc Mộc âm trầm nhìn Tần Thiên, nói.

- Hừ! Bạn gái tao tao không thể đụng vào, chẳng lẽ để mày đụng vào à!

Tần Thiên lạnh lùng nói.

- Đúng vậy, Phi Nhi là của tao, chỉ có tao mới được chạm vào nàng, loại người như mày căn bản không có tư cách, mau buông tay ra, cho mày một cơ hội, nếu không mày sẽ phải hối hận cả đời!

Kim Khắc Mộc cả giận nói, giống như sắp nổi điên.

- Kim Khắc Mộc! Ngươi...

Lý Phi Nhi muốn nói, nhưng lại bị Tần Thiên cắt ngang.

- Em đi vào trong bếp, giúp chị anh đi, để anh giải quyết việc này.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói, sau đó đẩy nàng về phía sau.

- Chúng ta đi ra ngoài giải quyết, ở đây không hay.

Tần Thiên nhìn Kim Khắc Mộc nói, chuẩn bị đóng cửa lại, nào biết Kim Khắc Mộc căn bản không thèm nghe, muốn xông vào trong tìm Lý Phi Nhi.

- Mẹ kiếp dám làm cản ở đây sao, cấp cho mặt mũi mà không biết xấu hổ, nghĩ đến là cảnh sát mà tao sợ ả, đánh chết mày!

Tần Thiên cả giận nói, trực tiếp đạp cho Kim Khắc Mộc một cước, Kim Khắc Mộc không kịp đề phòng, trong nháy mắt bị Tần Thiên đạp bay ra ngoài, kêu thảm thiết ngã xuống ngoài bậc thềm, lập tức nổi giận.

- Muốn chết, thằng nhãi này dám đánh tao!

Kim Khắc Mộc giận dữ nói, chột đứng lên, lao tới.

- Chết đi!

Tần Thiên không thèm nhìn, lại một cước nữa đạp Kim Khắc Mộc bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 228: Tuần Tra

-- A!

Kim Khắc Mộc lại la hét thảm thiết, đầu cắm vào tường, trăng sao đầy trời, trong lòng cực kỳ phẫn nộ, từ nhỏ đến lớn chưa ai dám động đến một đầu ngón tay của hắn, không nghĩ tới lại bị Tần Thiên đá liên tục hai lần, nhất thời hận không thể lập tức giết Tần Thiên.

- Khốn kiếp, dám đánh tao hai lần, tao giết mày!

Kim Khắc Mộc cả giận nói, vừa dứt lời liền bị Tần Thiên cho một bạt tai vào mặt.

Ba!

Một tiếng giòn vang, trong nháy mắt, mặt Kim Khắc Mộc sưng phồng lên, răng cũng theo máu bay ra ngoài.

- Hừ! Đánh mày hai lần, tao đánh mày ba lần thì thế nào!

Tần Thiên khinh thường nhìn Kim Khắc Mộc, nữ nhân của lão tử mà cũng muốn tán, lão tử là vương, động vào nữ nhân của lão tử thì đừng hòng lão tử nể mặt.

- Tốt, mày chờ đấy, tao nhất định giết chết mày!

Kim Khắc Mộc chỉ vào mặt Tần Thiên, hắn biết mình không phải là đối thủ của Tần Thiên, liền chạy mất.

- Hừ! Đồ bỏ đi!

Tần Thiên khinh thường nói, ngay sau đó xoay người đi vào nhà.

Kim Khắc Mộc chạy một lúc lâu sau lấy điện thoại ra gọi.

- Này! Cha, con bị người ta đánh, nữ nhân bị đoạt đi, cha mau phái người đến đây mau, con muốn giết tên khốn kiếp kia!

Kim Khắc Mộc nói vào trong điện thoại.

- Tần Thiên, thế nào, anh không làm gì hắn đấy chứ, nhà hắn rất có tiền, anh ngàn vạn không nên đắc tội hắn, tùy tiện dạy dỗ một chút, đuổi hắn đi là được rồi.

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên, lo lắng nói, nàng biết thủ đoạn của Tần Thiên, mới vừa rồi nghe bên ngoài kêu la thảm thiết, sợ Tần Thiên đánh Kim Khắc Mộc tàn phế thì rất phiền toái.

- Không có chuyện gì đâu, anh chỉ giảng đạo lý thôi, anh là người văn minh, sao động tay động chân được, anh là sinh viên, người có văn hóa sao đánh nhau chứ?

Tần Thiên nghiêm trang nói, vốn Lý Phi Nhi đang lo lắng, nhìn bộ dạng Tần Thiên, nhất thời không nhịn được cười.

- Đây, hai người các em, đừng liếc mắt đưa tình, mau đến đây hỗ trợ.

Tiêu Du ở bên cạnh nói, không một chút quan tâm đến chuyện vừa phát sinh, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

- A... Chị nói gì a, Tiêu Du.

Lý Phi Nhi mặt nhanh chóng đỏ rực, vội buông tay Tần Thiên ra.

- Hắc hắc, em còn xấu hổ cái gì a, chị anh cũng không phải người ngoài!

Tần Thiên hắc hắc cười, trực tiếp kéo nàng vào lòng làm Lý Phi Nhi la hoảng lên, vội vàng giãy dụa khỏi Tần Thiên, chạy tới bên Tiêu Du.

- Tiêu Du, chị mau giúp em dạy dỗ hần, hần khi dễ em.

Lý Phi Nhi nhìn Tiêu Du, chỉ vào Tần Thiên nói.

- Tiểu Thiên, em sao lại làm thế với Phi Nhi, nàng là tiểu cô nương, dễ xấu hổ, lần sau phải nhớ, không nên khi dễ Phi Nhi trước mặt chị, muốn khi dễ phải đợi lúc không có chị, lúc đấy em muốn khi dễ thế nào cũng được, nghe không?

Tiêu Du nhìn Tần Thiên nói.

- Hào a

Tần Thiên nhanh chóng trả lời.

- A... Tiêu Du, chị là người xấu, chị em hai người hòa nhau khi dễ em.

Lý Phi Nhi ủy khuất mà nói.

- Ha ha ha...

Tiêu Du và Tần Thiên cùng cười phá lên.

...

Ăn cơm tối xong, ba người nghỉ ngơi một hồi, Tần Thiên liền đi, chuẩn bị về phòng tiến vào bên trong tinh cầu bắt đầu lần thí luyện thứ hai, kết quả vừa mới vào phòng, Lý Phi Nhi đã xông vào.

- Làm gì, nửa đêm canh ba xông vào đây, chẳng lẽ em muốn anh sao, muốn cưỡng bạo anh sao, nếu thế thì nhẹ nhàng một chút, anh sợ đau.

Tần Thiên ngược ngung nhìn Lý Phi Nhi nói, nhưng ánh mắt lại chăm chăm vào bộ ngực lớn của nàng, vẻ mặt hèn mọn.

- Cút, đứng đắn một chút, lưu manh đáng chết, em muốn anh theo em đi tuần, hôm nay có người báo án, trong tiểu khu lại có người mất đồ lót, anh theo em đi xem, nói không chừng tối nay gặp được tên điên biến thái, lúc đó chúng ta bắt được hần là có công lớn rồi.

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên, hưng phấn nói.

- Không đi, có được lợi lộc gì, đến một lần, hần sẽ biết bọn em sẽ đề phòng cảnh giác, ngày thứ hai sẽ không hành động đâu, hay là đi ngủ sớm một chút đi, dù sao cũng không phải nội y của em bị mất.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói.

- Không được, anh nhất định phải đi với em, nhờ đâu em bị tên biến thái kia vô lễ thì làm sao bây giờ, chẳng lẽ anh nguyện ý để em bị vô lễ sao.

Lý Phi Nhi đáng thương nũng nịu nói, Tần Thiên nhìn mà nổi cả da gà.

- Dừng, anh đi, em đừng làm nũng nữa, anh chịu không được rồi.

Tần Thiên ác tâm nhìn Lý Phi Nhi nói, Lý Phi Nhi vừa nghe, nhất thời giận dữ, hung hăng vươn tay đến bên hông Tần Thiên vịn mạnh làm Tần Thiên đau

đến méo miệng.

- Hừ! Nể mặt mà không biết xấu hổ, cẩn thận em đánh chết anh!

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên, bộ dáng giống một người đàn bà chanh chua nói.

- Ai nha, biết rồi biết rồi, mau buông tay!

Tần Thiên vội vàng nói.

- Hừ! Đi!

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên quát lên, ngay sau đó liền xoay người đi ra ngoài, Tần Thiên cúp đuôi theo sau.

- Đêm hôm khuya khoắt các người đi đâu đây, hẹn hò à?

Tiêu Du thấy hai người đi ra, lập tức hỏi.

- Không phải, em cần gì hẹn hò với đại sắc lang này, bọn em đi tuần.

Lý Phi Nhi vội vàng giải thích.

- Ồ, tuần tra à, chị hiểu, chị hiểu mà, em không cần giải thích, đi đi, tuần tra vui về.

Tiêu Du nhìn hai người, rất thâm ý nói.

- Tiêu Du, chị đừng nên hiểu lầm, chúng em thật sự đi tuần tra mà.

Lý Phi Nhi nhìn thấy bộ dáng Tiêu Du, nhất thời mặt đỏ lên, vội vàng giải thích.

- Được rồi, em không cần giải thích, chị còn không biết sao, mau đi đi.

Tiêu Du nhìn Lý Phi Nhi nói, biết giải thích không được, không thể làm gì khác hơn là mở cửa đi ra ngoài, Tần Thiên vẫn đi theo sau.

Hai người cùng nhau đi xuống lầu, Lý Phi Nhi mang Tần Thiên đi một vòng quanh tiểu khu.

- Nào có tên trộm áo lót à, chúng ta về thôi, bây giờ vẫn sớm, có trộm nội y cũng không hành động sớm như vậy.

Tần Thiên theo sau Lý Phi Nhi nói.

- Hừ! Ai nói vậy, không chừng tên biến thái kia hôm qua đắc thủ, hôm nay liền tới thật sớm cũng không biết chừng, đi mau!

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên nói, vội vàng đi đến khu dân cư phía sau, đó là khu vực giải tỏa, có không ít người đến hóng gió.

Hai người vòng quanh khu dân cư đi dạo một vòng, chẳng phát hiện ra cái gì, Lý Phi Nhi không từ bỏ ý định, lại đi thêm vòng nữa, vẫn không phát hiện ra gì, cho nên lần nữa mang Tần Thiên đi một vòng, vẫn không phát hiện gì, kết quả vẫn không từ bỏ, cho nên hơn phân nửa buổi tối, dẫn Tần Thiên đi dạo quanh, hai người đi loanh quanh hơn ba tiếng, mãi cho đến mười hai giờ, vẫn không phát hiện thêm.

- Bà cô của con, cô tha cho con đi, đi nửa buổi ngay cả cái bóng cũng không thấy, vậy thì làm sao tìm được tên biến thái trộm đồ lót à.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi, vẻ mặt đau khổ nói, chân đi đến sắp gãy ra rồi.

- Hừ, không được lên tiếng, anh nhìn bên kia, người kia lén lút lút lút trong bụi hoa làm gì!

Lý Phi Nhi chỉ vào bụi hoa phía trước, một người hết nhìn đông lại nhìn tây, bóng người kia trong tay cầm một cái túi, giấu vào trong bụi hoa.

- Đi! Chúng ta mỗi người một bên, từ hai phía đánh bọc sườn, tôi dám khẳng định, hẳn nhất định là tên trộm đồ lót biến thái, trong túi nhất định chứa đồ lót trộm được.

Lý Phi Nhi hưng phấn nói, vừa nói không đợi Tần Thiên trả lời, liền cầm đèn pin nhanh chóng đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 229: Tên Trộm Đồ Lót Xuất Hiện

- Sao giống như có hai người a, hình như là một nam một nữ a, không giống tên biến thái a.

Tần Thiên nhìn bụi cỏ bên kia thăm nghĩ, thỉnh thoảng có quần bay ra, loáng thoáng còn truyền đến tiếng một nam một nữ, bắt quá quá tới, thấy không rõ lắm.

Tần Thiên đi từ từ tới, liền nghe từ đó truyền đến tiếng nam nữ ừ a, loại thanh âm này Tần Thiên rất tinh tường, đây rõ ràng là thanh âm nam nữ hoan ái a.

- Phát, đánh đã chiến ở đây à!

Tần Thiên thăm nghĩ, vội vàng vẫy tay với Lý Phi Nhi ý nói cho nàng biết nơi đó không phải là trộm áo lót, nhưng mà Lý Phi Nhi căn bản không thấy Tần Thiên gọi mình, đồng thời nàng nghe được tiếng động ở đó, bởi vì nghe không rõ, cho nên nàng cho là hai tên biến thái ở chung một chỗ bàn làm sao trộm lấy áo lót a, lập tức mừng rỡ, về mặt kích động, rốt cục bị nàng bắt được, đến lúc đó cục trường nhất định sẽ khích lệ nàng, sau đó nàng có thể thăng lên làm nhân viên cảnh sát chính thức rồi, nghĩ tới đây, Lý Phi Nhi ngay lập tức nhanh chóng vọt tới.

- Không được nhúc nhích, giờ tay lên!

Lý Phi Nhi xông qua, hưng phấn hô lớn, một tay lấy đèn pin bật lên, chiếu vào bụi hoa, khuôn mặt kích động, rốt cục đã bắt được tên trộm áo lót rồi, vì dân chúng trừ hại a.

Song, trong nháy mắt khi đèn sáng, Lý Phi Nhi liền ngây ngẩn người.

Trong bụi hoa, làm gì có trộm áo lót a, chỉ có một nam một nữ nửa thân trần đang ở nơi đó "này nọ í ế í ế", đột nhiên nghe một tiếng quát to, ngay sau đó ánh đèn sáng lên, nhất thời kinh hãi.

- A! Lão bà ta không dám, ta không dám, người bỏ qua cho ta lần này, ta không dám nữa.

Nam tử đang đề nữ nhân kia hoảng sợ hét lớn, cho là là lão bà của hắn tới bắt gian, nhất thời liền chột dạ kêu to lên.

- A... Cái kia, thật xin lỗi a, ta không phải cố ý, ta cho là trộm áo lót đại biến thái ở chỗ này, thật xin lỗi a.

Lý Phi Nhi nhìn hai người nói, sắc mặt đỏ bừng, cực kỳ lúng túng, lại không phải là trộm áo lót, mà là đánh đã chiến.

Nam tử kia phát hiện không là lão bà của hắn mà là một Lý Phi Nhi mang cảnh phục, nhất thời giận dữ:

- Muốn chết à, người mới là biến thái, nửa đêm canh ba không đi ngủ, chạy tới nơi này dọa người, người ở đồn công an nào, cảnh hiệu bao nhiêu a, ta muốn tố cáo người.

- Thật xin lỗi, các người tiếp tục, ta đi trước.

Lý Phi Nhi vội vàng nói, tắt đèn pin, nhanh chóng rời đi, chạy về phía Tần Thiên, mà Tần Thiên lúc này đang ôm bụng cười lớn, cười đau cả bụng.

- Hừ! Lưu manh đáng chết, có cái gì buồn cười, không cho cười.

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên cười to, nhất thời rất là tức giận, đồng thời càng thêm lúng túng nói.

- Ha ha ha... Không cười, không đáng cười, chờ anh cười xong đã... Ha ha ha....

Tần Thiên cười như điên, cười đau cả bụng, muốn khép miệng cũng không được.

- Hừ! Anh cười đi, cười chết đi!

Lý Phi Nhi tức giận dậm chân nói, liền xoay người quay về, Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi tức giận trở về, vội vàng theo sau, dọc theo đường đi vẫn không ngừng cười.

- Không cho cười, anh nữa cười em cắt lưỡi anh!

Lý Phi Nhi xoay người nhìn Tần Thiên tức giận nói. Tần Thiên nhìn bộ dạng Lý Phi Nhi nổi giận đùng đùng, liền ngưng cười, nhưng là khóe miệng vẫn lộ ra nụ cười.

- Hừ!

Lý Phi Nhi hừ lạnh một tiếng, xoay người đi lên lầu, Tần Thiên vội vàng đi theo.

Thình thịch!

- A!

Mạnh mẽ, trong lúc bất chợt, lúc Lý Phi Nhi đi tới chỗ rẽ của cầu thang, bị mạnh mẽ đụng vào, cả người té ra phía sau, Tần Thiên vừa thấy vội vàng nhanh chóng xông tới đỡ Lý Phi Nhi.

Mà người đụng ngã Lý Phi Nhi kia, xin lỗi cũng không nói một tiếng, chạy mất.

- Móa, đụng vào người ta, không xin lỗi được một tiếng đã muốn chạy, không có cửa đâu!

Tần Thiên cá giận nói, nếu không phải hấn đỡ Lý Phi Nhi, có thể Lý Phi Nhi đã bị thương.

- Phi Nhi, em đi về trước, anh đi dạy dỗ tên không biết lễ phép kia một chút.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói, sau đó đỡ Lý Phi Nhi dậy, xoay người đuổi theo.

Lý Phi Nhi vượt vượt chỗ bả vai bị đụng, khẽ nhủ mày, lúc này, nàng đột nhiên thấy dưới đất có hai chiếc áo ngực, nàng nhớ rõ lúc mới lên lầu không có mà.

- Trộm áo lót biến thái!

Lý Phi Nhi lập tức hét lớn, sau đó nhặt hai áo ngực trên mặt đất lên, đuổi theo Tần Thiên.

- Tần Thiên, người kia chính là trộm áo lót biến thái, anh mau bắt hấn, bắt hấn mau!

Lý Phi Nhi cầm lấy áo ngực hô lớn, cầm áo ngực quơ lên.

- Cái gì, trộm áo lót!

Tần Thiên vừa nghe, lập tức liền quay đầu lại đi, thấy Lý Phi Nhi quơ áo ngực trong tay, nhanh chóng đuổi theo, nhìn nhìn lại người kia, lúc này hấn đang chạy thực mạng về phía khu dân cư.

- Đê ka mờ nó, đúng thật!

Tần Thiên thầm nghĩ, sau đó mạnh mẽ tăng tốc đuổi theo, chẳng mấy chốc, Tần Thiên đã đuổi đến phía sau tên trộm áo lót, vừa nhìn, phát hiện người này mặc toàn đồ đen, ngay cả đầu cũng bọc kín, chỉ lộ ra một đôi mắt, quay đầu lại thấy Tần Thiên cách mình chỉ tầm hai, ba mét, lập tức kinh hãi.

- Hừ! Chạy, ta cho ngươi chạy, xem có ai nhanh hay là ta nhanh!

Tần Thiên nhìn tên trộm áo lót, mạnh mẽ tăng tốc một phát, một cánh tay nhanh chóng chụp tới.

Tên trộm nhìn Tần Thiên chụp tới, nhất thời kinh hãi, vội móc trong người, lấy ra một xấp dày áo lót màu sắc rực rỡ, ném tới.

- Phát!

Tần Thiên quát to một tiếng, mặt bị một cái nội y be bé che mắt, phía trước đen thui, vội lôi nội y ra thì đã không thấy tên trộm đâu.

- Ba Ba Ca, hấn chạy đi đâu?

Tần Thiên lập tức hỏi.

- Chủ nhân, hấn chạy về phía tay trái ngài, trong bụi hoa cách đây không xa.

Ba Ba Ca lập tức nói, Tần Thiên chạy nhanh tới, chạy hơn mười mét liền thấy tên áo đen kia đang leo tường, rồi khỏi khu dân cư.

- Đứng lại!

Tần Thiên hét lớn một tiếng, nhanh chóng thuần di tới, một tay nắm lấy gầy hấn khiến hấn không thể chạy thoát rồi giật mạnh xuống, kết quả chỉ kéo được gầy hấn còn tên trộm đã vượt tường chạy ra đường lớn.

- Chủ nhân, hấn là cổ võ giả!

Ba Baca đột nhiên nói.

- Oát the heo, không phải chứ, sao nhiều cổ võ giả như vậy a, khắp nơi đều có, hôm nay đã là người thứ hai rồi, hơn nữa sao cổ võ giả lại chạy đi trộm áo lót?

Tần Thiên hét lớn.

- Chủ nhân, cái này Ba Ba Ca cũng không biết!

Ba Ba Ca nói.

- Mặc kệ, bắt được đã rồi nói sau!

Tần Thiên nói rồi vượt tường đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 230: Lại Là Triệu Chỉ Nhược

- Tần Thiên bay qua tường, liền thấy tên cuồng nội y bèn chạy nhanh tới, lúc này đã hơn nửa đêm, trên đường trừ Tần Thiên cùng tên biến thái cuồng nội y, ngay cả cái bóng quỷ cũng không thấy, Tần Thiên phát hiện tên cuồng nội y biến thái không chạy nữa, đang đứng cách đó tầm 10m, hai tay xiên eo, dường như chờ hắn.

- Ngươi chờ ta sao, chẳng lẽ ngươi muốn trộm nội y của ta, không thể nha.

Tần Thiên đi tới trước mặt hắn ngưng ngưng nói, làm tên biến thái đỏ mặt hơi lạnh, hắn dừng lại là bởi vì nội y đã ném sạch, cho nên chuẩn bị dạy dỗ Tần Thiên.

Tên biến thái nhìn Tần Thiên, ánh mắt giận dữ, sau đó mạnh mẽ lao đến Tần Thiên, đánh ra một quyền.

- Hắc hắc, có ý tứ, đánh ta, đánh nổi sao?

Tần Thiên khinh thường nói, vừa thấy hắn động thủ, Tần Thiên liền phát hiện thực lực của hắn, nhất tinh nhất giai mà thôi, quá thấp, Tần Thiên liền nghiêng người sang một bên, khiến tên biến thái đánh hụt.

- Ủ, có mùi nước hoa a, sở thích đặc biệt a, mịa mẹ nó, quả nhiên là biến thái, cực kì biến thái, lại còn xịt nước hoa, gay vãi!

Tần Thiên nhìn tên cuồng nội y nói.

Cuồng nội y càng thêm tức giận, hắn là cổ võ giả, không nghĩ tới đánh một quyền mà Tần Thiên dễ dàng né được, còn mắng chửi hắn nữa thì làm sao hắn chịu được, hắn giận dữ đánh tới.

- Haizzz, quá chậm, ta đánh lại ngươi giờ!

Tần Thiên nhìn hắn nói, trực tiếp thuận di vọt tới trước mặt hắn, đấm một quyền về ngực hắn.

Thình thịch!

- A!

Một tiếng kêu thảm giọng nữ vang lên.

- Móa nó, mềm như vậy, là nữ nhân a!

Tần Thiên ngạc nhiên nói, tên cuồng biến thái giờ đây hận không thể xé Tần Thiên ra trăm mảnh, không sai, nàng là nữ nhân, Tần Thiên lại đánh vào ngực nàng, làm nàng vừa thẹn vừa giận.

- Để ta xem, có phải nữ nhân thật hay không, lỡ may gặp phải thằng đi Thái độn silicon về cũng nên!

Tần Thiên lâu bầu nói, vừa nói vọt tới trước mặt tên cuồng nội y, tên biến thái kinh hãi muốn né tránh nhưng trước ngực nhói đau, cộng thêm tốc độ Tần Thiên quá nhanh, cho nên vừa đứng lên, lúc muốn lùi về sau, Tần Thiên vốn là chuẩn bị lột mặt nạ của nàng tay lại chính xác vô cùng nắm vào bộ ngực của nàng.

Tần Thiên cảm nhận được cảm giác mềm mại từ lòng bàn tay truyền đến, cực kỳ thoải mái, hơn nữa một tay nắm không hết, rất lớn.

- Phát, thật sự là nữ nhân a, thật to, thật mềm a.

Tần Thiên giật mình nói, ngay sau đó bàn tay hèn mọn bắt đầu vân vê nhào nặn.

- A...

Nữ biến thái bỗng rên rỉ một tiếng, thân thể run rẩy, vì là một nữ nhân, chưa từng bị nam nhân sờ soạng bộ ngực bao giờ, hơn nữa còn sờ thoải mái như vậy, dĩ nhiên thân thể có chút phản ứng rồi.

- Đề ta xem hình dạng ra sao nào!

Tần Thiên vừa sợ bộ ngực nữ biến thái, vừa mở khăn che mặt nàng ra, nhìn thấy hấn liền ngơ ngẩn.

- Là em, Triệu Chí Nhục!

Tần Thiên nhìn nữ biến thái giật mình nói, bởi vì nữ biến thái lại là Triệu Chí Nhục, đầu óc Tần Thiên nhất thời hỗn loạn.

- Lưu manh, chết đi!

Triệu Chí Nhục giống như không nhận ra Tần Thiên, nhấc chân đá tới đũng quần hấn, sắc mặt cực kì giận dữ.

- Đề ka mờ, ác như vậy, anh mà là lão công em a!

Tần Thiên hét lớn, nhanh chóng nhảy lên, tránh né công kích của Triệu Chí Nhục.

- Ta muốn giết ngươi!

Triệu Chí Nhục cả giận nói, tay đột nhiên xuất hiện một cây dao găm, đâm tới Tần Thiên.

- Phát! Lão công mà em cũng muốn giết a!

Tần Thiên hét lớn.

Ngay sau đó nhanh chóng né dao găm của Triệu Chí Nhục, thuận di tới phía sau Triệu Chí Nhục, ôm lấy nàng từ phía sau.

- A! Lưu manh, mau buông, tên chết tiệt, mau buông, nếu không ta giết ngươi!

Triệu Chí Nhục hô lớn, mãnh liệt vùng vẫy, lộ vẻ cực kỳ khản trương.

- Phát! Anh là Tần Thiên a, em không nhận ra anh sao, Triệu Chí Nhục!

Tần Thiên ở bên tai Triệu Chí Nhục hô lớn.

- Tần Thiên!

Triệu Chí Nhục vừa nghe, nhất thời thân thể chấn động, trên mặt lộ ra thần sắc giật mình.

- Đúng vậy, anh là Tần Thiên a, sao em lại biến thành tên biến thái cuồng nội y rồi?

Tần Thiên thấy Triệu Chí Nhục không giãy dựa nữa, liền buông lỏng ra.

- Hừ! Ngươi thật sự là Tần Thiên sao!

Triệu Chí Nhục quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Tần Thiên nói, bộ dáng cực kì khủng bố, làm Tần Thiên nghĩ tới nữ thi bên trong Thần Tàng tinh cầu, dọa Tần Thiên kêu to một tiếng.

- Đúng vậy a, tại sao em không nhận ra anh?

Tần Thiên nhìn Triệu Chí Nhục nói.

- Vậy thì ta phải giết ngươi tên khốn kiếp này!

Triệu Chí Nhục đột nhiên nổi giận, dao găm trong tay hung hăng đâm tới, tốc độ cực kỳ nhanh.

- Phát! Còn tới!

Tần Thiên cả kinh nói, nhanh chóng tránh ra, nhưng mà Triệu Chí Nhục lại tiếp tục vung dao găm đâm tới, Tần Thiên không nhịn được nhanh chóng siết tay Triệu Chí Nhục, nàng đau đớn thả dao ra, hấn vội đá văng con dao đi.

- Chết đi!

Không có nghĩ đến lúc này, một cánh tay khác của Triệu Chí Nhục đánh về mặt hấn.

Thình thịch!

Tần Thiên không kịp đề phòng, mặt bị nện một đập, hạ bộ lại bị đánh.

- A!

Tần Thiên kêu thảm một tiếng, buông lỏng tay Triệu Chi Nhược ra, hai tay che đũng quần nhảy lên, đau đớn tận cùng rên hừ hừ.

- Chết đi!

Triệu Chi Nhược lại tấn công tiếp, một cước đá hấn ngã lăn ra.

- Hừ!

Triệu Chi Nhược nhìn Tần Thiên hừ lạnh một tiếng, sau đó nhanh chóng rời đi.

- Tần Thiên, Tần Thiên, anh làm sao vậy?

Lúc này, Lý Phi Nhi đã leo tường đi ra ngoài, thấy Tần Thiên bị Triệu Chi Nhược đánh ngã trên mặt đất, lập tức lo lắng lao đến, ôm lấy đầu Tần Thiên, khẩn trương hỏi.

- Từ từ, em để anh nghỉ một lát!

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi thống khổ nói, tiểu đệ bị đá trúng một cước, tất cả lực chiến đấu cũng bị đánh mất, cũng không biết có bị đá hư hay không.

- Sẽ không bị hỏng chứ?

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên nói, nhìn Tần Thiên cong như tôm, nhin không được cười phá lên.

- Phát! Em còn cười được, anh đang đau chết đây.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi tức giận nói.

- Ha ha ha... Buồn cười phải cười chứ sao.

Lý Phi Nhi cất tiếng cười to, hiển nhiên là trắng trợn trả thù Tần Thiên vừa rồi cười nàng a. Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 231: Mất Hồn!

Tần Thiên nằm gục trên mặt đất kêu la thảm thiết, một hồi lâu sau mới có thể đứng lên được, trong lòng vô cùng lo lắng, hi vọng nó không bị hỏng mất, phải tìm người thử xem tiểu đệ còn xài nữa không mới được, hỏng thật thì thảm rồi.

- Thế nào, sẽ không hỏng mất chứ?

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên, nhin không được không ngừng ôm bụng cười.

- Hừ, anh bị hỏng thì em cao hứng lắm sao, nó chính là hạnh phúc của em đấy!

Tần Thiên tức giận.

- Chết đi, lưu manh!

Lý Phi Nhi vô cùng xấu hổ mắng.

- Đúng rồi, Triệu Chi Nhược chính là kẻ trộm áo lót kia.

Tần Thiên đổi chủ đề.

- Cái gì? Là Chi Nhược sao? Anh không nhìn lầm đấy chứ?

Lý Phi Nhi giật mình

- Không, anh rất chắc chắn, chính là Triệu Chi Nhượng, không nghĩ cô ấy lại có loại sở thích này.

Tần Thiên nói chắc chắn như thế, Lý Phi Nhi vẫn không thể tin được.

- Em thấy Chi Nhượng không giống người như vậy a, cô ấy tại sao phải đi ăn trộm áo lót chứ, không phải chính cô ấy cũng có sao?

Lý Phi Nhi không tin nói.

Tần Thiên nghe như thế vô cùng nghi ngờ, Triệu Chi Nhượng vừa rồi bộ dạng giống như hoàn toàn không quen biết mình, chẳng lẽ đó thực sự không phải nàng.

- Vậy chúng ta đợi khi Chi Nhượng về hỏi nàng một chút cho rõ ràng, em vẫn không tin Chi Nhượng lại là người như thế!

Lý Phi Nhi quả quyết, lại nói tiếp:

- Hay là trực tiếp gọi cho cô ấy hỏi thử xem?

Vừa nói, Lý Phi Nhi liền lấy di động, tìm số của Triệu Chi Nhượng, gọi.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện tại không thể liên lạc được, xin quý khách...”

Trong loa truyền đến giọng trả lời tự động trong trẻo.

- Kháo, điện thoại không liên lạc được, vậy chẳng lẽ thật sự đúng là cô ấy!

Tần Thiên nói.

- Không thể nào, chắc mất sóng gì đó thôi, để em thử lại lần nữa!

Lý Phi Nhi gọi lại cho Chi Nhượng lần nữa, nhưng vẫn không thể liên lạc được, liên tục thêm năm sau lần nữa, kết quả vẫn như vậy.

- Có lẽ di động cô ấy hết pin, chúng ta đợi ngày mai Chi Nhượng về hỏi vậy, em buồn ngủ rồi, về ngủ thôi.

Lý Phi Nhi ngáp dài một cái, trở về tiểu khu.

Tần Thiên vẫn rất nghi ngờ, mới vừa rồi người kia nhìn rá giống Triệu Chi Nhượng nhưng lại hoàn toàn không nhận ra mình.

- À đúng rồi, Ba Ba Ca, người có trí năng nhân tạo, người có thể phân biệt xem người vừa rồi có phải là Triệu Chi Nhượng không?

Tần Thiên đột nhiên nhớ ra, Ba Ba Ca rất nghịch thiên, có lẽ Ba Ba Ca có thể xử lý được chuyện này.

- Chủ nhân, người chờ một chút, để Ba Ba Ca phân tích lại hình ảnh đó xem.

Khoảng mười giây sau.

- Chủ nhân, Ba Ba Ca thông qua thông qua phân tích đối chiếu hình ảnh Triệu Nhã Chi trong cơ sở dữ liệu lưu trữ và nữ nhân kia không trùng khớp. hai người có 90% khác biệt, thực lực của nữ nhân kia so với Triệu Chi Nhượng thấp hơn nhiều, chiều cao cũng kém 3 cm, hơi thở không giống nhau, hơn nữa, Triệu Chi Nhượng là một dị năng giả, người kia chỉ là một cổ võ giả.

- Nói như vậy, cô gái kia chắc chắn không phải là Triệu Chi Nhượng rồi!

Tần Thiên lẩm nhẩm, nếu không phải là cùng một người vậy sao bộ dáng lại giống Triệu Chi Nhượng như vậy, một người là dị năng giả, một người lại là võ giả, chẳng lẽ nào lại là tỷ muội song sinh.

Ba Ba Ca còn nói thêm:

- Quên mất, chủ nhân, Triệu Chi Nhượng có khả năng biến hình, thay đổi hình dạng khuôn mặt...!

- Xem ra vẫn phải đợi Chi Nhượng về hỏi rõ ràng mới được.

Tự mình đoán mò càng thêm mơ hồ, chỉ bằng trở về nhà vào bên trong Thần Tàng tinh cầu thí luyện.

Về đến nhà, Tần Thiên liền vào phòng, khóa cửa kỹ lại, sau đó tiến nhập vào Thần Tàng tinh cầu.

Bên trong đó vẫn là ban ngày, vừa vào, Tần Thiên vẫn như lần trước liền có một cảm giác thoải mái không nói lên lời.

- Ba Ba Ca, ta muốn lần nữa tiến vào khu vực thí luyện, lần này phải đưa ta tránh xa chỗ mấy tử thi lần trước ra, làm không tốt thì chớ trách!

Tần Thiên giờ giờ con dao găm trong tay uy hiếp.

- Chủ nhân, Ba Ba Ca không có cách nào sắp đặt được việc này, Ba Ba Ca chỉ có thể mở cửa truyền tống đưa ngài vào khu vực thí luyện, không có cách nào chọn lựa được địa điểm!

Ba Ba Ca bắt lực nói, sau đó mở cửa truyền tống rồi đưa cho Tần Thiên một viên Tinh thạch để trở lại.

- Ba Ba Ca, Hoa Huyết lan kia ở chỗ nào, người bảo ta đi đâu tìm nó bây giờ, không bằng người đi cùng ta, như vậy lúc nào gặp nguy hiểm người có thể báo trước cho ta biết, như vậy được không?

Tần Thiên nhìn Ba Ba Ca nói, như vậy chẳng khác nào được thêm một mạng.

- Không được, chủ nhân, Ba Ba Ca không thể rời khỏi khu vực này...!

- Kháo, còn có quy định như vậy? Thế cái viên Tinh thạch này có thể đưa ta thêm vài khối nữa được không?

Tần Thiên quơ quơ viên đá trong tay, đồ tốt phải xin thêm vài khối, tránh để như lần trước roi mất phải liều mạng quay trở lại tìm.

- Không được, mỗi lần thí luyện chỉ có thể đưa một khối, đây là hệ thống quy định.

- Đề ja mờ, cái hệ thống chó má, đây là muốn bức chết ta đây mà, cái gì cũng không được phép!

Tần Thiên vô cùng buồn bực, cật truyền tống tinh thạch vào túi, xoay người đi vào cổng truyền tống.

Huru!

Trong khoảnh khắc, Tần Thiên biến mất, sau đó liền xuất hiện tại khu vực thí luyện.

- Phát, lại là một con sông!...

Tần Thiên hét lớn một tiếng, lại một lần nữa xuất hiện trên một con sông, ầm một tiếng, Tần Thiên rơi xuống nước.

Thình thịch!

Tần Thiên không chút nghỉ ngơi, lập tức vội vàng bơi ngay vào bờ, mà phía sau hắn, đã xuất hiện mấy chục cánh tay, kéo theo những sợi tóc dài ngoằng, Tần Thiên dồn hết sức, liều mạng bơi vào bờ, gấp gáp nhảy lên thăm cò bên con sông, quay đầu nhìn lại, nhất thời kinh hoàng thiếu chút nữa ngất xỉu, từ trong mặt nước nhô ra ngoại trừ những cánh tay còn có một khuôn mặt nữ nhân tái nhợt tròn mắt nhìn chằm chằm vào hắn, bộ dạng oán độc thần sắc lạnh lùng làm Tần Thiên cảm thấy lạnh cả sống lưng.

- Mịa nó, phải mau chóng rời khỏi địa phương kinh khủng này!

Tần Thiên không dám quay đầu lại nhìn vào mặt sông nữa, đi theo dọc bờ sông về phía thượng nguồn, nhưng khuôn mặt nữ nhân kia vẫn theo sát Tần Thiên, thậm chí thêm vài nữ thi nổi lên chậm rãi trôi theo không rời hắn nửa bước, khiến Tần Thiên mồ hôi lạnh vã ra như tắm, vừa quay đầu nhìn một chút mà trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực mất.

- Mịa nó, sao nó cứ đi theo mình chứ, xem ra lão tử phải vào trong rừng tránh con sông ma quỷ này mới được.

Tần Thiên quay đầu, chạy thẳng vào rừng cây rậm rạp bên cạnh, thật lâu sau mới dừng lại.

“Mịa nó, chúng mày có giỏi thì ra đây xem!”

Tần Thiên thăm nghĩ, ngẩng đầu xem xét xung quanh.

Vừa quay đầu lại, trong khoảnh khắc đó Tần Thiên kinh hoàng đến thiếu chút nữa hồn vía cũng bay mất.

Có một nữ thi đang đứng sau lưng hắn, cách mặt hắn chỉ vài cm, khuôn mặt trắng bệch oán độc nhìn hắn, thấy Tần Thiên xoay người lại, khóe miệng nhợt nhạt của nữ thi chợt hiện ra một nụ cười tà dị.

- Phát!

Tần Thiên hoảng sợ hô lớn, nhảy lùi ra sau, tiếp đó nắm chặt dao găm đâm tới nữ thi.
Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Hoa Huyết Lan

Huru!

Tần Thiên bỏ một đao, nữ thi kia đột nhiên biến mất. Một đao bỏ vào hư không. Trong lòng Tần Thiên sợ hãi tới cực điểm. Bất kỳ động tĩnh nào cũng làm cho hắn giật mình.

Tần Thiên chém hụt một phát. Lập tức tập trung năng lượng, cực kỳ cảnh giác. Nắm chặt đao trong tay, quét mắt nhìn xem nữ thi kia ở đâu. Nhưng lại không nhìn thấy tung tích của nữ nhân kia. Nàng thật giống như không khí vậy.

Tần Thiên cẩn thận tìm kiếm. Nhìn chỗ lúc trước phát hiện ra nữ nhân kia, trên mặt đất vẫn không có gì. Theo lý mà nói, nữ nhân kia toàn thân đều là nước, sao lại không có nước đọng lại a?

- Chẳng lẽ mình sợ đến hoa cả mắt?

Tần Thiên lâu bầu nói. Nhìn chung quanh phát hiện không có gì. Lần nữa xác nhận, thật không có tung tích của nữ nhân kia. Tần Thiên nắm chặt đao, nhanh chóng đi tới rừng rậm. Chỗ này thật quá tà môn, rồi đi sớm một chút thì tốt hơn.

Tần Thiên đi sâu vào trong rừng.

Càng đi vào bên trong, càng nhiều cây cối. Những cây to cao mọc trời càng ngày càng nhiều. Cơ hồ che kín cả bầu trời khiến cho rừng cây mông lung, càng thêm an tĩnh, tựa hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập. Cảnh tượng thật giống trong phim kinh dị.

Tần Thiên cảnh giác nhìn bốn phía. Nơi này cỏ dại mọc cao hơn đầu, căn bản không có đường. Chỉ có thể tự mình cầm đao mở đường. Hắn cũng không biết hoa Huyết Lan ở chỗ nào, có thể nói giống như là thăng mù tìm đường.

- Mẹ nó, nơi lớn như vậy làm sao mà tìm đây.

Tần Thiên oán hận nói, đi sâu vào rừng hơn.

Đi được chừng một giờ, Tần Thiên nghe được âm thanh mơ hồ. Tựa hồ như tiếng kêu của yêu thú. Tần Thiên lập tức cảnh giác, nhìn theo hướng tiếng kêu của yêu thú vọng tới. Cầm khảm đao từ từ đi tới. Xem là loại yêu thú gì, chỉ cần thực lực không quá mạnh, lập tức làm thịt nó, lấy nội đan để tu luyện.

- Ngao...ooo!

- Ngao...ooo!

Tần Thiên đi tới càng gần, tiếng yêu thú vọng lại càng rõ. Tiếng kêu rất giống với tiếng sói tru. Tần Thiên từ từ đi tới, rừng cây càng thưa dần. Trước mắt Tần Thiên xuất hiện một mảnh đất trống có một hồ nước nhỏ rộng hơn hai mươi mét.

Ở gần bờ hồ, lúc này có gần trăm con yêu thú hình dạng giống với chó sói, có lớn có nhỏ. Nhưng lại khác là trên người chúng không có tí lông nào, chỉ toàn là những mảnh giáp cứng rắn lóe sáng ánh bạc, chỉ lớn bằng một ngón cái.

- Thật là nhiều a. Hình dáng lại kỳ quái như vậy. Thật giống với tê tê lai với chó sói vậy.

Tần Thiên nhìn những con sói kia thâm nghĩ. Nhiều sói ở chỗ này như vậy, thực lực dù cao hơn chúng, nhưng chúng đông như vậy, nếu mà ăn hội đồng mình thì ba đánh một không chột cũng què, chắc mình nghèo luôn rồi.

Tần Thiên thấy bọn sói kia còn chưa phát hiện ra hắn liền muốn rời đi trước.

- Ủa, đây là cái gì vậy?

Lúc Tần Thiên chuẩn bị rời đi. Đột nhiên hắn thấy bầy sói toàn bộ đều chú mục vào vật gì đó giữa hồ. Bất quá, do bầy sói đông quá, nên hắn cũng không nhìn rõ đó là vật gì.

- Hoa Huyết Lan

Tần Thiên nhìn giữa đảo trong hồ giật mình nói. Trên mặt đất có một gốc cây hoa Huyết Lan lớn cỡ bàn tay nhưng vẫn còn chưa nở hết. Tần Thiên mơ hồ nghĩ thấy được một cỗ hương thơm kỳ dị từ gốc cây hoa kia truyền tới, cực kỳ thoải mái.

- Bà mẹ nó, không nghĩ tới ở chỗ này lại có thể tìm được, số đỏ quá mà.

Tần Thiên nhất thời cực kỳ kích động. Bất quá nơi này nhiều sói như vậy, muốn cướp lấy hoa Huyết Lan thật không dễ dàng.

Tần Thiên nhìn Huyết Lan hoa một chút. Nó đang từ từ nở dần ra, sáu cánh hoa kia càng ngày càng đỏ, tản mát ra hồng quang nhàn nhạt, nhìn qua cực kỳ đẹp mắt.

Hiển nhiên đóa Huyết Lan này đang trong thời kỳ nở rộ. Bọn sói này nhất định muốn cướp lấy. Ba Ba Ca đã nói, mỗi đóa thần dược bên cạnh đều có một loại yêu thú bảo hộ, loại thiên linh địa bảo này không phải dễ dàng lấy được. Huyết Lan hoa này mặc dù không phải thần dược, nhưng cũng là trung cấp linh dược, đối với tu vi có trợ giúp rất lớn. Bây giờ nghĩ lại, bọn sói này chắc là yêu thú thủ hộ đóa Huyết Lan này.

- Làm như thế nào mới hái nó xuống được đây?

Tần Thiên cau mày tự hỏi.

Đột nhiên, Tần Thiên cảm giác có gì đó không đúng. Bên bờ hồ, bảy sói càng ngày càng ít đi. Tần Thiên nhìn chung quanh một lúc, phát hiện ra phía sau có cái gì ở gần đó. Lập tức nhanh chóng cầm đao quay đầu lại.

- Phát.

Quay đầu lại, Tần Thiên thất kinh kêu lên. Không biết từ lúc nào, gần ba mươi con yêu sói đã đi tới phía sau hắn. Mỗi con đều cao tới 1m5, cách hắn tầm bảy tám thước, ánh mắt lộ hung quang nhìn Tần Thiên. Miệng há thật to, đỏ lòm như chậu máu, lộ ra hàm răng sắc bén, nước miếng không ngừng rớt ra, cực kỳ hung tàn.

Tần Thiên lập tức nắm chặt khảm đao. Nhanh chóng tập trung toàn bộ năng lượng lại. Quay đầu nhìn lại phía hồ, giờ phút này, đã có vài chục con yêu sói cũng đã từ từ đi tới. Dẫn đầu là một con sói siêu bự nhìn qua cực kỳ tàn bạo, trên người tỏa ra cỗ khí phách vương giả, cực kỳ bức người. Hiển nhiên con sói siêu bự này chính là Lang Vương.

- Hắc hắc, lang huynh hiểu lầm, ta chỉ đi qua nơi này thôi. Nếu người mất hứng thì ta đi khỏi nơi này nha.

Tần Thiên nhìn cự lang cười híp mắt nói.

- Rống.....

Lang Vương hiển nhiên không muốn hắn rời đi. Rống lên tiếng gầm giận dữ, một trận tinh phong đánh tới Tần Thiên, cực kỳ ác tâm. Sau một khắc, tất cả yêu sói giống như nghe lệnh, tất cả bọn chúng liền cùng ngẩng đầu rống lên.

Trong nháy mắt, thanh âm sói tru truyền vào tai Tần Thiên. Khắp cánh rừng đều là tiếng sói tru đáng sợ. Bốn năm con sói yêu bỏ nhào tới, giống như một đạo ngân quang trong nháy mắt đã nhào tới trước mặt Tần Thiên, mở miệng to như chậu máu cắn tới Tần Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 233: Chiến Sói Yêu!

Xào xạc.

Tần Thiên hét lớn một tiếng, ngay sau đó mạnh mẽ bỏ đao vào đầu sói yêu phía trước.

Bành!

Tần Thiên có cảm giác như đao của mình đụng vào một bộ áo giáp sắt. Những tia lửa bắn ra xung quanh. Đao chém vào sói yêu nhưng lại không gây ra một tí tổn thương nào cho nó. Bất quá, khí lực của Tần Thiên cũng hất văng con sói ra ngoài.

Nhưng ngay sau đó, những con sói khác cũng đã đánh tới. Bốn đầu sói đồng thời lao tới Tần Thiên.

Tần Thiên suy nghĩ không muốn trực tiếp lấy cứng đối cứng, nên liền thuận di nhanh chóng tránh công kích của bốn đầu sói. Ngay sau đó, chạy sang một bên. Lúc này cần phải nhanh chóng rời khỏi đây. Nhiều sói như vậy thì tỉ lệ lên bàn thờ tới chín mươi chín phần trăm.

- NGAO....OOO!

Ngay khi Tần Thiên chuẩn bị đột phá vòng vây, đột nhiên từ lỗ hổng vừa mới mở ra được, xuất hiện mười mấy đầu Sói chặn đường thoát của Tần Thiên lại. Tần Thiên lúc này quyết đoán dùng dị năng ẩn hình, cả người biến mất trong nháy mắt, nhanh chóng chạy đi.

Nhưng chẳng qua bảy sói sừng sờ chưa tới hai giây, rồi dựa vào sự nhạy cảm của khứu giác nhanh chóng lao đến. Tốc độ rất nhanh, một đầu đón một đầu đánh tới Tần Thiên.

Trong rừng rậm quá nhiều cỏ dại, Tần Thiên khi hành động trở ngại cực lớn. Chạy trốn lâu dài thì không phải đối thủ của bảy sói yêu. Chưa tới hai lần thuận di, Tần Thiên đã bị bao vây.

Tần Thiên bắt đầu đi phải hủy bỏ ảnh hưởng. Hắn cũng không có nhiều năng lượng để tiêu hao như vậy.

Tần Thiên vừa hiện ra, lập tức bày sới liền bỏ nhào tới giết hắn.

- Đề ka mờ, trốn không được, lão tử liền chém chết các ngươi.

Tần Thiên tức giận gào lên, cầm chắc khảm đao. Trên địa cầu đều nói bọn sới đầu đồng đuôi sắt eo ếch. Eo ếch là nhược điểm lớn nhất của bọn chúng. Ở đây sới yêu trên eo có phủ một lớp lân phiến. Nhưng Tần Thiên muốn thử một lần coi có giống trên địa cầu hay không.

- KIA...AAA!

Tần Thiên giận dữ quát một tiếng, khảm đao mạnh mẽ chém tới. Nhưng không phải là lưỡi đao mà là sóng đao rất dày. Tần Thiên chuẩn bị dùng sóng đao để nện đứt eo của Sới Yêu.

- NGAO...OOO!

Một đầu sới bạc nhanh chóng vọt tới trước mặt Tần Thiên. Thân thể hắn chợt lóe, tránh được đòn công kích của nó. Ngay sau đó, khảm đao mạnh mẽ chém về eo nó.

Bành!

- NGAO...OOO!

Trong nháy mắt, một trận hỏa tinh văng khắp nơi. Nhưng con sới lại kêu lên thảm thiết, nằm gục trên mặt đất. Thân thể không ngừng run lên, móng vuốt liều mạng cào lên mặt đất. Phần sau giống như bị tê liệt, không thể nào cử động được. Tần Thiên vừa nhìn thấy, nhất thời mừng rỡ.

- Quả nhiên hữu dụng.

Tần Thiên hét lớn. Ngay sau đó, nhanh chóng tránh công kích của vài con sới yêu. Vận dụng dị năng thuận di để chiếm ưu thế, vọt đến bên cạnh con sới bạc, chém tiếp về eo nó.

- NGAO...OOO!

Lại thêm một tiếng kêu thảm thiết, thế là chị ơi rừng bông hoa gạo...à quên một con nữa mất đi lực chiến đấu, nằm trên mặt đất. Tần Thiên nhìn lại, trên bụng con sới này không có lân phiến. Chỉ là thịt bình thường mà thôi, nhất thời vui lại thêm vui.

- Húu...uuuu! (giống Tarzan quá)

Một tiếng rống mạnh mẽ xuất phát từ đầu sới bạc. Tần Thiên hạ gục hai đầu sới đã chọc giận nó. Sau tiếng rống, càng nhiều sới yêu tấn công Tần Thiên.

Huru!

Tần Thiên phát hiện nhược điểm của bày sới, không còn sợ hãi như trước nữa. Một lần nữa chém qua, chủ động công kích bày sới yêu.

Huru!

Huru!

Tần Thiên vận dụng thuận di, di chuyển trong bày sới nhanh như tia chớp. Thừa dịp bọn nó còn chưa kịp phản ứng, nhanh chóng ra tay. Trong nháy mắt, khảm đao đã chém vỡ bụng hai đầu sới yêu. Nội tạng trong bụng rớt xuống đầy đất, máu phun xối xả như mưa. Bụng bị xé ra, không kêu được mấy tiếng đã lăn ra đất tắt thở.

- Thật tốt quá!

Tần Thiên nhìn thấy cảnh tượng đó, cực kỳ hưng phấn. Lại dùng thuận di, khảm đao trong tay chém giết tới tấp. Bầy sới này thực lực chẳng qua trên dưới một sao, nhược điểm bại lộ liền bị Tần Thiên đồ sát.

Huru!

Huru!

Huru!

...

Trong nháy mắt, trong rừng liên tiếp vang lên những tiếng kêu thảm thiết. Máu đỏ trên mặt đất văng khắp nơi nhuộm đỏ một mảng cỏ dại lớn. Nơi nào cũng là máu, là nội tạng tung tóe. Nhìn thấy mà muốn buồn nôn.

Tần Thiên qua một phút chém trái chặt phải đồ sắt hơn ba mươi con sói yếu. Toàn bộ đều bị một đao mất mạng, căn bản không có sức phản kháng.

- Hô...!

Tần Thiên đồ sát một trận, năng lượng tiêu hao mất hai phần ba, có thể nói là cực kỳ lớn. Những con sói yếu còn lại, nhìn thấy đồng bạn của mình, trong một thời gian ngắn như vậy đều bị đánh gục càng thêm tức giận. Nhưng lại không có con nào xông lên. Bọn chúng vẫn là động vật, chết nhiều đồng bạn như vậy, bản năng khiến chúng thấy sợ hãi.

Tần Thiên nhìn bọn chúng nhất thời không dám công kích. Ngay lập tức huy động khảm đao, dùng hết sức đập bẻ đầu sói đã chết. Đập bảy tám lần mới đập bẻ được một cái đầu. Tay cầm bộ não đưa ra trước mặt, khuấy động mấy cái. Móc ra một viên nội đan như một viên pha lê lớn. Không được to và sáng giống như viên lần trước. Nhưng bên trong vẫn chứa một lượng lớn năng lượng. Tần Thiên không chút nghĩ ngợi, liền vận dụng công pháp nhanh chóng hút năng lượng dần dần chuyển thành năng lượng của mình.

- Húuuu...!

Đầu sói vương kia ngược lại vô cùng tức giận. Tên sinh vật kỳ quái đã đánh chết đồng loại lại còn lấy nội đan ra tu luyện. Quả thực, không thể tha thứ. Mạnh mẽ gầm lên một tiếng. Sau đó, nó tự mình lao tới Tần Thiên.

Thình Thịch!

Sói Vương há mồm phun ra hai đạo băng cầu cỡ nắm tay, bay nhanh tới Tần Thiên.

Tần Thiên vừa nhìn thấy, lập tức tránh qua. Hai băng cầu đánh lên mặt đất, nhất thời nổ tung tạo thành hai cái hố nhỏ, nhưng sau đó mặt đất bắt đầu bị đóng băng rồi lan rộng ra xung quanh. Cỏ cây, hoa lá bị đóng băng lại một mảnh rộng.

Ầm!

Sau một khắc, những thứ bị đóng băng mạnh mẽ nổ tung. Trong nháy mắt biến thành bụi bay tứ tán.

- Vũ khí sinh học a, sao lại khủng bố như vậy!

Tần Thiên hô lớn, may là vừa rồi không bị đánh trúng. Nếu không mấy chục ký thịt của mình cũng hóa thành tro bụi tại đây.

- GAO...OOO!

Sói Vương một kích không trúng, cực kỳ tức giận. Một lần nữa bỏ nhào tới Tần Thiên. Từ trong miệng bắn ra bảy tám viên băng cầu phong tỏa bốn phía quanh Tần Thiên.

- Đi mua mì!

Tần Thiên kêu to, nhanh chóng dùng thuật di cùng ẩn hình. Cả người liền biến mất trước mặt sói vương, đi vòng sang bên kia.

Rầm Rầm!

Trong nháy mắt, băng cầu đánh lên mặt đất. Những thi thể của sói yếu bị đánh trúng, ngay sau đó liền hóa thành bụi phấn. Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 234: Sát!

Tần Thiên nhìn lại trầm nghĩ:

- Mẹ nó, đi trước để chiếm Huyết Lan hoa còn quan trọng hơn so với việc cùng nó liều mạng để đi tìm chết.

Ngay sau đó, liền quay đầu lại thuật di hướng Huyết Lan hoa bên kia vọt tới. Khảm đao trong tay liên tục huy động. Trên đường đi con Lang Yêu nào ngăn cản đều một kích giết chết

- GAO...OOO!

Lang vương nhìn thấy Tần Thiên hướng tới Huyết Lan hoa, liền rống lên một tiếng. Bảy Lang như nhận được chỉ thị, liền tiếp tấn công Tần Thiên. Thân hình lóe lên như tia chớp, từng đạo ngân quang lập lòe trong rừng rậm. Một con chết, lập tức có con khác lao tới công kích Tần Thiên.

- GAO...OOO!

Gầm lên một cách giận dữ. Lang Vương hướng Tàn Thiên bỏ nhào tới. Tàn Thiên quay đầu nhìn lại, liền hướng một bên lao đi. Lúc này đây, toàn bộ bày Lang Yêu lao đến.

- Đề ka mờ, lũ chúng mày không sợ chết. Lão tử liền hóa kiếp cho chúng mày.

Tàn Thiên tức giận nói, xiết chặt khảm đao trong tay. Mạnh mẽ hướng đến con Lang nào liều chết lao đến.

- Huru huru...!

Trong nháy mắt, những tiếng khảm đao găm vào thịt, những tiếng kêu thảm thiết. Cảnh tượng máu bắn tung tóe, ruột gan rơi đầy đất liên tục diễn ra. Không ngừng có Ngân Lang ngã xuống đồng thời có rất nhiều Ngân Lang nữa lao đến.

- Sá...t!

Tàn Thiên hét lên giận dữ, tiếng hét vừa dứt thì có vài đầu Lang cũng nằm xuống.

- Sá...t!

Tàn Thiên lại một lần nữa hét lên.

- Huru!

- Huru!

Tiếng khảm đao xé gió chém vào thịt không ngừng vang lên.

Tàn Thiên liên tục chém giết, không dừng lại một giây nào. Cả người tiến vào trạng thái điên cuồng chém giết lúc nào không hay. Giết càng nhiều, Tàn Thiên lại càng cảm thấy hưng phấn. Dần dần tiến tới một cảm giác khoái cảm khi giết chóc. Nội tâm tiến tới loại cảm giác này giống như được ăn chất kích thích vậy. Làm cho hắn càng trở nên mạnh mẽ. Chỉ cần đao chém ra, một đầu Ngân Lang liền thăng thiên.

Bất quá, mấy phút đồng hồ trôi qua. Trên mặt đất la liệt thi thể của Ngân Lang. Ba bốn mươi đầu Lang lăn ra đất, số còn lại cũng không còn nhiều. Vì vậy mà không con nào tiếp tục lao lên nữa. Tàn Thiên cũng không hướng số còn lại lao đến, sau đó mới dần thanh tỉnh trở lại. Trên thân thể hắn khắp nơi đều là vết thương. Tay cầm khảm đao cũng rỉ máu. Đôi mắt lạnh lùng hướng về phía Lang Vương.

Giờ phút này, trong đan điền Tàn Thiên chỉ còn lại một thành năng lượng. Mới vừa rồi liên tục giết chóc, làm cho hắn tiêu hao quá nhiều năng lượng. Hiện tại, chỉ có hân giết Lang Vương, hoặc Lang Vương giết hắn. Không còn chọn lựa nào khác. Không phải là người chết chính là ta lên bàn thờ.

- Tao chém chết mẹ mày!

Tàn Thiên học theo mấy anh VN hét lớn. Mới vừa rồi khoái cảm trong giết chóc vẫn còn đọng lại, làm cho nhiệt huyết trong người hắn một trận sôi trào. Ý thức bắt đầu có chút mơ hồ, mượn khoái cảm trong giết chóc để xua đi nỗi sợ hãi đối với Lang Vương. Hai mắt lóe lên một mảnh hồng sắc quang mang rồi vụt tắt. Thân thể lao nhanh hướng đến Lang Vương.

- GAO...OOO!

Tôn nghiêm của vương giả không được phép xâm phạm. Tàn Thiên giết gần hết đồng loại của nó. Bây giờ lại hướng tới nó công kích. Gầm to một tiếng, trong miệng Lang Vương bắn ra mười mấy băng cầu. Hướng Tàn Thiên công kích tới.

- Sá...aat!

Tàn Thiên hét lớn, trong mắt phát ra một mảnh hồng sắc quang mang. Nhìn không khác gì so với ma quỷ. Sử dụng thuật di cùng với ảo hình, vòng qua bên hông Lang Vương mà công kích tới.

- Bành!

Trong nháy mắt, Lang Vương lập tức xoay người. Một cú đập như trời giáng, trực tiếp đánh lên người Tàn Thiên.

Tàn Thiên không thể ngờ Lang Vương lại phản ứng nhanh đến thế. Thân thể như điều đứt dây bay ra ngoài. Đụng phải mặt đất tạo thành khe rãnh dài hơn mười thước. Toàn thân đau nhức.

- GAO...OOO!

Lang Vương một chiêu đắc thủ, liền lập tức hướng Tàn Thiên lao nhanh tới. Trong miệng lần nữa bắn ra một loạt băng cầu.

Tàn Thiên nhìn thấy vậy, liền từ mặt đất nhảy lên. Tránh được loạt băng cầu đánh tới. Như có dự liệu từ trước, Lang Vương liền lao theo Tàn Thiên. Tốc độ nhanh như thiểm điện, so với thuật di của Tàn Thiên cũng không hề kém bao nhiêu.

- Bành!

Tần Thiên lại một lần nữa bị đánh bay, bay thẳng ra phía xa. Kêu thảm một tiếng, máu từ trong miệng trào ra. Toàn thân truyền đến một cảm giác đau đớn. Lang Vương cũng không dừng lại một giây nào. Lần nữa hướng Tần Thiên công kích tới.

- Àm!

Mới vừa đứng lên, Tần Thiên liền bị một cú húc nữa của Lang Vương đánh bay ra ngoài, sau đó Lang Vương há to cái miệng đỏ lòm, răng nanh sắc nhọn nhe ra, hướng đầu Tần Thiên mà cắn tới

Tần Thiên thấy Lang Vương lao đến. Ngay lập tức vận dụng thuật di tránh né.

- Huru!

Tần Thiên hiện ra ở một nơi khác. Không kịp đứng vững, ngã khụy trên mặt đất miệng phun ra một bùm máu. Mắt không ngừng phát ra quang mang đỏ như máu. Liên tục vận dụng thuật di, năng lượng dần cạn kiệt tới số không. Tần Thiên cả người không còn chút sức lực nào, cơ hồ đứng không vững. Mũi dao trên tay chống xuống, một chân quỳ trên đất. Cả người run rẩy

- GAO...OOO!

Lang Vương thấy bộ dạng của Tần Thiên. Nhất thời cực kỳ hưng phấn, liên tục rống lên. Thanh âm vang dội núi rừng. Nhưng ngay sau đó, lại hướng Tần Thiên lao tới. Miệng rộng há to, răng nanh nhe ra lồm chồm. Hướng đầu Tần Thiên chuẩn bị một nhát cắn dứt

- AAA...! Chết chính là ngươi!

Tần Thiên gần như hết sức. Quang mang trong mắt càng trở nên đỏ hơn. Một cỗ huyết tinh trong người Tần Thiên bộc phát, làm cho người ta hít thở không thông. Hắn cảm giác trong người mình có một nguồn sức mạnh kỳ dị, giúp hắn bắn nhanh tới Lang Vương.

Lang Vương cảm nhận từ cơ thể Tần Thiên, truyền đến một cỗ huyết tinh nồng đậm. Nhất thời, trong mắt hiện lên một nỗi khiếp sợ. Phảng phất như có cái gì đó rất đáng sợ. Động tác vì vậy mà hơi dừng lại trong giây lát.

- Huru!

Tần Thiên nhanh chóng lao qua, thân thể lách dưới bụng của Lang Vương. Khảm dao trong tay chém mạnh. Sau đó, ngã vật ra đất bất tỉnh nhân sự.

Mà Lang Vương, vẫn đứng vững trên mặt đất. Sau đó, hét thảm một tiếng. Bụng toác ra, máu tươi cùng nội tạng bắt ra lòi ra. Thân thể co giật mấy cái rồi nằm im bất động.

Tần Thiên nằm trên mặt đất, lúc này xung quanh hắn đột nhiên có nhiều xương mù đỏ như máu dần hội tụ lại. Càng ngày càng nhiều, rất nhanh đã bao phủ hoàn toàn thân thể. Một cỗ huyết tinh nồng đậm từ trong xương mù toát ra, phảng phất như núi thủy biến máu.

nhưng cũng rất nhanh liền bị hút vào trong thân thể Tần Thiên...

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 235: Triệu Chỉ Nhược Rời Đi

Không biết qua bao lâu, Tần Thiên cũng tỉnh lại. Cảm giác cả người một trận đau nhức. Đầu choáng váng rồi lại ngã xuống. Hắn đưa mắt nhìn xung quanh, khắp nơi là thi thể của bảy Lang Yêu. Nằm trong số đó có một đầu Lang to lớn nổi trội hơn cả. Chính là đầu Lang Vương đã chết

Tần Thiên kiểm tra một chút tình trạng của mình. Thân thể bị chút nội thương, trong đan điền năng lượng đã khô cạn. Cơ hồ không còn sức để đứng dậy.

- Mẹ kiếp, ta lại đem bọn chúng chém chết hết a!

Tần Thiên nhìn thi thể Lang Yêu ở xung quanh lâu bầu nói. Trong trí nhớ của mình, hắn chỉ biết mình lao vào bảy Lang này liều mạng một trận. Còn cụ thể như thế nào thì hắn không tài nào nhớ được. Khi đó ý thức như bị cái gì đó thao túng, trong đầu chỉ nghĩ tới giết chóc. Thấy máu tươi vô cùng hưng phấn. Tần Thiên lúc đó giống như đã trở thành một người khác vậy.

Hắn suy nghĩ một chút rồi sau đó bắt đầu tu luyện. Đồng thời hấp thu linh khí trong thiên địa vào cơ thể mình. Ước chừng nửa giờ trôi qua, thân thể dần dần bớt đau nhức. Nhưng vẫn không khôi phục được tới trạng thái ban đầu. Bất quá, giờ thì hoạt động, đi lại ngon rồi.

Tần Thiên đứng lên, cầm khảm dao hướng tới Lang Vương. Tần Thiên cầm dao rạch từ miệng nó, men theo khớp miệng mở tung đầu nó ra. Sau đó, moi từ trong đầu nó ra một viên nội đan to bằng quả trứng gà. Viên nội đan này so với viên nội đan lần trước hắn lấy được, không sai biệt lắm. Trên viên nội

đan có ngân quang tỏa sáng

Cầm lấy nội đan rồi ngồi xuống, bắt đầu hấp thu năng lượng trong nội đan. Mất khoảng một canh giờ, đem năng lượng trong nội đan hấp thu hết. Nội đan cũng biến thành phần vụn theo gió bay đi. Tàn Thiên cũng vì thế mà trở lại thời kỳ đình phong, cơ hồ có cảm giác sắp đột phá

- Hô! Thật là thoải mái a!

Tàn Thiên thở ra một hơi, nhìn lại vết thương trên người toàn bộ cũng biến mất không dấu vết. Hấp thu nội đan của Lang Vương giúp cho hắn khôi phục rất nhanh.

- Đúng rồi, ta nghĩ nên đi lấy Huyết Lang hoa rồi.

Tàn Thiên nghĩ tới Huyết Lang hoa trong hồ, cho nên liền xoay người hướng hồ nhỏ bên kia chạy tới. Ở trong đó, Huyết Lang hoa đã hoàn toàn nở ra. Cánh hoa một màu đỏ kiêu diễm mà ướt át.

Tàn Thiên nhìn hồ nước trầm nghĩ

- Mẹ nó, nơi này có hay không có quý ẩn núp. Phải thử mới được.

. Quay đầu, tay nắm lấy một thi thể Lang Yêu ném xuống. Xem một chút nơi này có xuất hiện điều gì khác lạ hay không.

Thi thể của Lang Yêu rất nhanh chìm xuống hồ, qua một phút cũng không có điều gì bất thường xảy ra. Tàn Thiên yên lòng, lập tức xuống nước hướng tới Huyết Lang hoa. Tới gần, hắn liền giơ tay ngắt lấy. Sau đó, xoay người bơi trở lại bờ.

Cầm Huyết Lang hoa trong tay, Tàn Thiên trầm nghĩ.

- Mùi thơm quá, đôi với tu luyện của ta có trợ giúp rất lớn a!

Cảm giác có một cỗ lực lượng kỳ dị từ Huyết Lang hoa tản mát ra. Tàn Thiên thử hấp thu một chút, liền nhận thấy có thể trực tiếp hấp thu chuyển hóa thành năng lượng. Bất quá, Tàn Thiên chỉ hấp thu một chút chứ không tiếp tục, sợ nó lại giống như nội đan yêu thú hóa thành tro bụi thì thật phiền toái.

- Tốt, trước tiên lão tử đem tất cả nội đan cho vào túi đã.

Tàn Thiên lâu bầu nói, đem Huyết Lang hoa để qua một bên. Sau đó, liền cầm lấy khảm đao bắt đầu moi nội đan ra.

Tất cả đầu Lang Yêu đều bị Tàn Thiên đập nát. Nội đan được lấy đem cất cùng chỗ với Huyết Lang hoa. Tính sơ sơ cũng lấy được khoảng chín mười bốn viên.

- Mẹ nó, đây thật giống Dạ Minh Châu a, nếu đem đi bán thì kiếm bội tiền.tha hồ mà mua iphone sh tán gái

Đưa mắt nhìn một đồng lớn ngân quang chói mắt. Tàn Thiên đem chiếc áo T-shirt cởi ra làm cái túi. Đem toàn bộ nội đan cùng Huyết Lang hoa bỏ vào trong đó. Đang định quay trở về hắn liền nhớ tới mấy bác nòng nọc thích ăn nhất là thịt cây, mà loại cây thành tinh thì thịt thôi rồi. Hắn quay lại sách theo con Lang Vương. Hắn nghĩ lần này hiểu kính với mấy bác nòng nọc quả này kiểu gì các bác chả cho được ăn bom. Sau đó, trở về truyền tống trận, cầm tinh thạch bóp nát. Vài giây sau, không gian một vụn vẹo mang theo tên mặt giặc tt biến mất

Sau một khắc, Tàn Thiên lại một lần nữa xuất hiện trên đỉnh núi.

- Ba Ba Ca, ta đã làm xong rồi.

Tàn Thiên cầm trong tay Huyết Lang hoa, hướng phía Ba Ba Ca giơ lên. Thuận tiện đem một đồng lớn nội đan bỏ ra, làm nó rơi đầy đất.

- Chúc mừng chủ nhân, thành công thông qua khảo hạch lần thứ nhất. Lại còn kiếm được một số lượng lớn nội đan. A! còn có thịt cây ngon thế.

Ba Ba Ca nói.

- Ủ,con cây này hiểu kính với mấy bác nòng nọc đấy. Không có phần của chú đâu. Ta ra ngoài trước.

Tàn Thiên đem Huyết Lang hoa cùng nội đan lưu lại trên mặt đất. Ngay sau đó, tâm vừa động liền biến mất ngay tại chỗ. Một khắc sau, liền trở lại bên trong phòng mình.

Trời cũng đã gần sáng hẳn, Tàn Thiên tìm quần áo đi tắm. Còn quần áo bẩn thì bỏ vào máy giặt. Còn con cây thì định bụng lúc nửa trời sáng sẽ mang đi biếu mấy bác nòng nọc.(biên: chém kinh vãi cả dg)

Tắm rửa xong, Tàn Thiên thấy còn thời gian liền đi chuẩn bị bữa sáng cho hai người Tiêu Du cùng Lý Phi Nhi ăn. Ánh mắt vô tình lướt qua cửa phòng của Triệu Chi Nhược. Hắn nhìn thấy cửa phòng khép hờ. Tàn Thiên đang nhớ lại chuyện buổi tối hôm qua, cho nên liền hướng phòng Triệu Chi Nhược đi tới, xem một chút nàng trở lại chưa.

- cóc cóc. Có ai trong đó không?

Tần Thiên gõ nhẹ cửa hỏi.

Bên trong không có thanh âm hồi đáp. Tần Thiên cầm cửa đẩy nhẹ ra, hướng bên trong phòng nhìn một chút. Vừa nhìn, nhất thời kinh hãi, trong phòng đồ đạc không còn một cái nào. Chăn đệm được gấp chỉnh tề. Hành lý cùng quần áo của Triệu Chi Nhược không lưu lại cái nào. Thật giống như căn phòng chưa bao giờ có người ở qua. Bất quá, bên trong vẫn còn lưu lại mùi thơm trên người Triệu Chi Nhược.

- Cô nàng này đã rời đi rồi sao?

Tần Thiên thăm nghĩ, sau đó đi vào nhìn chung quanh một lần. Nhìn trong tủ quần áo một chút, không thấy cái gì của Triệu Chi Nhược.

- Chuyện gì xảy ra?

Tần Thiên có chút nghi ngờ. Nhưng lại nhìn thấy dưới chiếc đèn bàn có kẹp một phong thư. Cầm lên nhìn, bên ngoài viết “Gửi Tần Thiên”. Hắn mở ra, bên trong có một trang giấy viết mấy dòng cho hắn.

Trang thư viết rất đơn giản, chỉ nói cho Tần Thiên biết. Hắn không cần nàng, nàng liền rời đi. Nhưng nhìn lại phía trên chữ có chút nước đọng. Giống như nàng vừa viết vừa khóc vậy.

- Cô nàng này làm cái gì vậy a?

Tần Thiên nhìn thư, hoàn toàn không giải thích được. Triệu Chi Nhược tìm tới đây vẫn chưa đạt được mục đích mà đã vội vàng rời đi. Tần Thiên có cảm giác mình thật có lỗi với cô ấy. Lần trước, hai người ở trong phòng cùng nhau. Tần Thiên đã được nhìn toàn bộ hàng của nàng. Tần Thiên trong lòng vẫn còn cảnh giác với nàng, nhưng nàng cứ vậy mà đi lại làm cho hắn có cảm giác như mất một thứ gì đó quý giá. Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 236: Tìm Triệu Chi Nhược

Tần Thiên xem xong thư, nhìn ngày gửi, thì ra Triệu Chi Nhược đã đi chừng mấy ngày rồi. Chính là đêm hôm mình cùng nàng làm chuyện mờ ám ở trên giường.

Triệu Chi Nhược không từ mà biệt, chính mình không biết có muốn tìm nàng ta hay không nữa? Tần Thiên suy nghĩ một chút, người thì không biết chạy đi đâu, vậy thì tìm làm sao được.

Mang thư cất đi, tình cờ nhìn thấy bên cạnh chiếc giường có một chiếc vòng cổ màu bạc. Hắn cúi người nhặt lên, chiếc vòng cổ này là của Triệu Chi Nhược. Từ lúc mình gặp nàng, đều thấy nàng đeo nó trên người, không nghĩ tới lại đánh rơi ở chỗ này. Tần Thiên nhìn một chút, đem nó thu vào túi, ngay lập tức đi ra ngoài.

Ra cửa, Tần Thiên đi xuống lầu mua bữa sáng. Mua một ít bánh quẩy cùng sữa đậu nành ở nhà bên cạnh, sau đó vào bếp định làm bữa sáng. Nhìn trong tủ lạnh còn chút thịt nạc, liền băm ra rồi thái ít hành, nấu một nồi cháo thịt nạc thơm ngào ngạt.

Lý Phi Nhi mở cửa phòng ra liền hỏi

- Thơm quá đi, Tiêu Du, chị làm bữa sáng à?

Mùi thơm từ phòng bếp đã bay tới. Lại thấy đó là Tần Thiên, giật hết cả mình.

- Như thế nào? có muốn ăn không, để anh còn làm?

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi bộ dạng tham ăn, lập tức đắc ý nói.

- Anh làm? Không phải là mua về à?

Lý Phi Nhi không tin nói.

- Đương nhiên là anh làm, anh là một siêu cấp đầu bếp đó.

trù nghệ của hắn đã được Tiêu Du huấn luyện qua. Bình thường những món ăn dân dã thì không thành vấn đề. Chỉ là hắn lười không muốn nấu ăn mà thôi.

Tiêu Du từ bên trong phòng đi ra, nhìn Tần Thiên cười nói

- Oa, tài nấu nướng của em lại tiến bộ nữa rồi Tiểu Thiên. Chị quyết định, từ nay về sau, chuyện nấu cơm sẽ giao cho em hết.

. Tàn Thiên nghe xong, nhất thời buồn bực.

- Hắc hắc, chị à, trù nghệ của em kém chị cả vạn dặm, loại vinh quang này nên giao cho chị đi.

- Không có gì, cứ quyết định như vậy đi.

Tiêu Du nhìn Tàn Thiên cười xấu xa, rồi đi tới phòng vệ sinh.

- Hắc hắc, lưu manh, sau này nhớ hảo hảo nấu ăn nha.

Lý Phi Nhi nhìn Tàn Thiên vẻ mặt buồn bực, nhất thời cao hứng trên chóc. Rồi lại đi tới phòng vệ sinh.

- Mẹ nó, ta đây chóc phải thằng cha nào vậy.

Tàn Thiên nhất thời buồn bực

- Đúng rồi, chị à, Triệu Chi Nhục bỏ đi rồi.

- Cái gì? Chi Nhục bỏ đi rồi? Trời, em còn muốn hỏi nàng có phải tên trộm áo lót hay không mà?

Lý Phi Nhi giật mình nói. Ngay lập tức đứng lên, lao tới phòng của Triệu Chi Nhục, đẩy cửa ra. Vừa nhìn bên trong, tất cả đã được thu dọn sạch sẽ.

- Tiểu Thiên, em đi tìm nàng về đi.

Tiêu Du một bên uống cháo, một bên nhìn Tàn Thiên nói. Không bởi vì Triệu Chi Nhục bỏ đi mà cảm thấy kinh ngạc, giống như đã biết trước vậy.

- Tìm về? Em tìm nàng về làm gì?

- Nhưng nàng dù sao cũng là vị hôn thê của em, hơn nữa cũng là một đại mỹ nhân đó. Sắc lang như em mà cũng để cho nàng rơi vào tay kẻ khác sao?

Tiêu Du nhìn Tàn Thiên cười/ đầy thâm ý. Tàn Thiên vừa nghe, nhất thời kinh hãi.

- Vị hôn thê? Chi Nhục là vị hôn thê của anh?

Lý Phi Nhi nghe Tiêu Du nói Triệu Chi Nhục là hôn thê của Tàn Thiên, nhất thời giật mình. Đồng thời lòng cũng có chút không thoải mái.

Tàn Thiên nghi hoặc nhìn Tiêu Du hỏi.

- Chị, sao chị biết Triệu Chi Nhục là vị hôn thê của em, chuyện này đã từ lâu rồi. Chỉ có ba mẹ và gia gia biết, không có người thứ năm biết chứ?

- Trước kia mẹ em lúc nói chuyện phiếm với chị, nàng đã nói cho chị biết đó.

- Thật sao?

Tàn Thiên có chút nghi ngờ, cảm thấy có gì đó không đúng. Nhưng lạ ở chỗ nào, hần cũng không rõ.

- Tiêu Du, Chi Nhục sao lại là vị hôn thê của Tàn Thiên?

Lý Phi Nhi có chút gấp gáp hỏi, hiển nhiên, đối với chuyện này, nàng rất quan tâm. Nàng thích Tàn Thiên, tự nhiên hi vọng Tàn Thiên sẽ cưới nàng. Mặc dù Tàn Thiên có rất nhiều nữ nhân, nhưng tất cả đều bình đẳng, cũng chỉ là bạn gái của hần mà thôi. Nhưng hiện tại, lại lộ đầu ra một cô vợ chưa cưới, làm cho nàng có chút bất an.

- Phi Nhi, chuyện này chị sẽ nói cho em sau.

Tiêu Du nhìn Lý Phi Nhi nói, rồi sau đó nói với Tàn Thiên:

- Trước hết không cần lo nhiều như vậy, em nói cho chị biết, em có muốn tìm nàng hay không?

- Tìm nàng, em tại sao lại muốn tìm nàng, nàng đối với em có mục đích. Em tìm nàng làm gì? hơn nữa, nàng đi chừng mấy ngày rồi, cũng không biết đã đi đâu. Em đến tìm nàng ở đâu đây?

Tàn Thiên nói, thật ra rất muốn tìm Triệu Chi Nhục, muốn hỏi nàng rốt cuộc nàng có mục đích gì với mình. Đồng thời, lần trước ở trên giường an ủi lẫn nhau, làm cho Tàn Thiên sinh ra chút tình ý với Triệu Chi Nhục. Lúc trước không có cảm giác với Triệu Chi Nhục, nhưng hiện tại nàng bỏ đi, hần tự nhiên cảm thấy có chút mất mát.

- Em yên tâm đi, nàng sẽ không hại em đâu, cái này chị có thể đảm bảo. Nếu em muốn đi tìm nàng, chị có thể cho em địa chỉ của nàng, chị biết nàng

đang ở chỗ nào.

- Nàng đang ở đâu?

Tần Thiên lập tức hỏi.

- Em đem thư nàng viết lại đằng sau, chắc chắn là có địa chỉ đó.

Tiêu Du nhìn Tần Thiên khẽ nói.

- Thư sao?

Tần Thiên lập tức đem phong thư trong túi áo lấy ra. Lật phía sau nhìn, quả nhiên có một địa chỉ.

- Nàng biết em sẽ tìm nàng, nên cố ý lưu lại sao?

Tần Thiên lâu bầu nói.

- Không phải, chị bắt nàng lưu lại đó, nàng cố ý muốn đi, chị sợ tên tiểu tử em hối hận, liền bắt nàng ở chỗ đó vài ngày, cho em một cơ hội. Em mau đi đi, buổi trưa nay, mười giờ thì nàng sẽ lên phi cơ, hiện tại là 8 giờ 5 rồi, mau đuổi theo đi, còn kịp đó.

- Ừm, em đi xe một chút, hai người từ từ ăn đi.

Tần Thiên thần nhiên nói. Ngay lập tức đứng dậy, đi ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa, Tần Thiên thần sắc đại biến, khuôn mặt lo lắng trái ngược với vẻ bình tĩnh vừa rồi.

Tần Thiên lập tức hướng dưới lầu chạy đi. Mẹ nó, nơi này lại ở tít thành Tây, từ nhà hắn đi đến nhanh nhất cũng phải mất nửa giờ. Hơn nữa, bây giờ còn là giờ cao điểm, vạn nhất gặp phải kẹt xe, như vậy thảm cmnr.

- Tiêu Du, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?

Nhìn Tần Thiên rời đi, Lý Phi Nhi lập tức hỏi.

- Ha ha, Phi Nhi, chuyện là như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 237: Mục đích thực sự của Triệu Chỉ Nhược

- Đại ca, đi tới chỗ này nhanh lên, nửa giờ phải chạy tới, số tiền này sẽ là của ngươi.

Tần Thiên hướng về phía tài xế taxi nói. Trực tiếp quăng một xấp tiền cho hắn, ít nhất phải đến một ngàn đồng.

- Không thành vấn đề.

Gương mặt tài xế trực tiếp nở nụ cười. Một tay lấy tiền thu vào, ngay lập tức khởi động xe, theo địa chỉ Tần Thiên nói, nhanh chóng phóng tới thành Tây.

Dọc đường đi, bởi vì Tần Thiên cấp nhiều tiền, tài xế trực tiếp vượt đèn đỏ, lao như tên về hướng thành tây. Rất nhanh, đã có cảnh sát giao thông đuổi theo phía sau, muốn chặn đường để tài xế dừng xe. Tên tài xế cũng chú ý đến phía sau, vội vàng nhả chân ga, vội hướng thành tây.

Rất nhanh, xe đi tới thành Tây, dừng ở cửa một khu nhà cao cấp. Tần Thiên xuống xe, trực tiếp hướng bên trong đi vào. Dựa theo địa chỉ, nhanh chóng đi đến một căn nhà ba tầng. Đối chiếu với địa chỉ, phát hiện không sai hẳn liền gõ cửa.

- Bang bang! Triệu Chỉ Nhược, mau mở cửa, là tôi.

Tần Thiên một bên gõ cửa, một bên hướng bên trong hô lớn.

Rất nhanh, bên trong liền truyền đến tiếng bước chân. Sau đó, cửa mở ra, Triệu Chỉ Nhược cả người mặc đồ ngủ xuất hiện trước mắt Tần Thiên.

- Là anh, đồ khốn kiếp. Tôi muốn đánh chết anh.

Triệu Chỉ Nhược nhìn thấy Tần Thiên, liền giậm giữ đá một cước vào Tần Thiên.

- Móa. Nội y đạo tặc.

Tần Thiên hét lớn, lập tức đưa tay lên, trực tiếp bắt được chân nàng. Làm cho nàng đá không tới mình.

- Cô rút cuộc là ai? Triệu Chi Nhục đâu?

Tần Thiên nhìn người trước mặt giống y như đúc với Triệu Chi Nhục, lên tiếng hỏi.

- Tôi là ai, mắc mớ gì tới anh? khôn khiếp, mau buông ra, nếu không tôi sẽ giết anh.

Nữ nhân nhìn Tần Thiên cả giận nói, Tần Thiên liền thả chân nàng ra.

Nữ nhân nhất thời hét lớn một tiếng, không kịp phản ứng, cả người liền lao vào ngực Tần Thiên. Lập tức, có một cánh tay bóp chặt cổ nàng, làm cho nàng không thể nào thở được.

- Nói, cô rút cuộc là ai? Triệu Chi Nhục đâu? nếu không nói, tôi sẽ giết cô.

Lười cùng nàng nói chuyện, trực tiếp dùng bạo lực để giải quyết.

- Khụ khụ... Tôi là em gái của nàng, chị ấy đi tới sân bay rồi.

Nữ nhân có chút khó khăn nói.

- Hừ!

Tần Thiên nghe xong, lập tức ném nữ nhân kia xuống đất. Ngay lập tức hướng dưới lầu phóng đi. Hiện tại là 8h40, đi tới sân bay có khả năng sẽ hơn 9h, hẳn là vẫn kịp.

Vừa lao xuống lầu, liền thấy chiếc taxi vừa rồi bị xe cảnh sát bao vây. Tên tài xế kia đã bị cảnh sát bắt, hẳn

lập tức vọt tới, đem chứng nhận sĩ quan của mình lấy ra.

- Tôi là Đại Tá quân khu Quang Châu, anh tài này là tôi tạm thời trưng dụng để phối hợp điều tra, hi vọng các người có thể thả hắn. Giờ tôi có chuyện trọng yếu phải làm, nếu các người làm trì hoãn thời gian của tôi, cục trưởng Lương Đồng cũng không đảm đương nổi trách nhiệm đâu.

Tần Thiên cầm giấy chứng nhận trong tay hướng về phía cảnh sát giao thông nói, lời này hẳn học được trong mấy bộ phim.

Cảnh sát giao thông vừa nghe thấy lời Tần Thiên, rồi nhìn giấy chứng nhận trong tay hắn, lập tức cho đi. Đồng thời còn kính một lễ với nghi thức quân đội.

- Ủ, tôi sẽ hướng cục trưởng để khen thưởng cho các người.

Tần Thiên nhìn hai cảnh sát giao thông nói, lập tức lên xe, phân phó tài xế đi tới sân bay.

Nhìn Tần Thiên đã đi được một lúc, một tên cảnh sát mới hồi phục tinh thần, nhìn tên kia hỏi.

- Hắn biết chúng ta là ai hả? Làm sao khen thưởng cho chúng ta đây?

- Đúng vậy, còn có, cục trưởng của chúng ta không phải Lương Đồng mà.

- Không tốt, bị gạt rồi, mau đuổi theo.

Lập tức hai cảnh sát giao thông nhanh chóng lên xe, đuổi theo Tần Thiên. Đáng tiếc, Tần Thiên đã sớm chạy đi mất hút, bọn họ muốn đuổi cũng không kịp nữa, bởi vì không biết Tần Thiên đi tới chỗ nào.

Sân bay quốc tế Quang Châu, phía sau đại sảnh.

Triệu Chi Nhục cầm hành lý trong tay, chờ ở đó. Chỉ còn một giờ nữa là phi cơ cất cánh, Triệu Chi Nhục ngồi tại vị trí trước, vẻ mặt có chút phiền não. Vẻ mặt hoặc thường ngày đã không còn nữa, thay vào đó là một loại thần sắc mất mát.

- Ai!!

Triệu Chi Nhục nhẹ nhàng thở dài, nhìn số điện thoại di động của Tần Thiên một chút. Trong đầu không khỏi nhớ lại bộ dáng của hắn, lại nhớ tới mục đích của mình tới nơi này.

Nàng vốn là đại tiểu thư của Triệu gia trong Thất đại gia tộc. Một tháng trước, phụ thân nàng cùng gia tộc cãi nhau mà trở mặt. Gia đình nàng bị đuổi ra khỏi gia tộc, rồi sau đó bị những người trong gia tộc đả kích, trong nhất thời, việc làm ăn của phụ thân bị phá sản. Hơn nữa còn không ngừng phát sinh

những chuyện rắc rối khác.

Cha của nàng không cam lòng, nghĩ muốn trả thù những người đã kích hấn. Nhưng lại không có thực lực để trả thù, điều này làm cho phụ thân nàng rất phiền não.

Không nghĩ tới, tình cờ thấy mảnh ngọc bội trên cổ Triệu Chi Nhượng, nhất thời nhớ tới con gái mình cùng với siêu cấp đại gia tộc Tần gia còn có đám hỏi. Hơn nữa, hiện tại người thừa kế của Tần gia đã bị phát hiện, mặc dù chính Tần Thiên cũng không biết là mình. Nhưng tất cả những gia tộc ở Hoa Hạ đều đã biết. Phụ thân Triệu Chi Nhượng linh cơ vừa động, suy nghĩ sách lược, đem con gái mình gả cho Tần Thiên thì chắc chắn mình cũng sẽ được dựa hơi vào Tần gia. Cứ như vậy, chính mình cũng không phải lo bị đè ép, còn có thể trả thù lại.

Nghĩ được biện pháp này, phụ thân Triệu Chi Nhượng liền để cho nàng tìm Tần Thiên. Triệu Chi Nhượng tự nhiên không chịu gả cho người mà mình chưa từng gặp mặt. Cho nên khi lần đầu tiên gặp Tần Thiên trong cửa hàng nội y, nàng nổi lên sát ý với Tần Thiên.

Nhưng tiếc là lại không làm gì được hấn, hiện tại trong nhà đang trong thời kỳ khó khăn. Triệu Chi Nhượng không thể giết Tần Thiên, không thể làm gì hơn là phải để Tần Thiên sờ mó, dụ dỗ Tần Thiên phát sinh quan hệ với mình, để mình trở thành nữ nhân của hấn. Nhưng trong lòng cũng không thích Tần Thiên, vì hấn thực quá hoa tâm.

Nhưng kể từ mấy ngày trước phát sinh chuyện ở trên giường với Tần Thiên, Triệu Chi Nhượng phát hiện mình có chút thích Tần Thiên vậy. Nhưng thái độ của Tần Thiên làm cho nàng vô cùng thương tâm. Nếu không thể hoàn thành nhiệm vụ, vậy thì rời đi là tốt nhất.

Không nghĩ tới lại bị Tiêu Du tìm được. Bắt nàng ở lại mấy ngày, còn nói Tần Thiên nhất định sẽ đi tìm nàng. Nhưng đến hôm nay, đến cả cái bóng của hấn cũng không thấy. Nàng chỉ còn cách về nhà.

- Ai!!!

Triệu Chi Nhượng thở dài lần nữa,. Tâm tình bức bối, liền xóa luôn số dt, đem những gì còn lại của hấn biến mất trên người nàng, để mình hoàn toàn quên đi.

Triệu Chi Nhượng xóa xong, liền nhận được một cuộc gọi khác.

- Uầy, tia (cha), con không làm được...

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Có thể mở tiệm nội y rồi

Tần Thiên đang trên đường đi tới sân bay tuy tài xế lái xe rất nhanh nhưng Tần Thiên nhìn thời gian đã sắp đến 9 rưỡi rồi nên vội thúc giục tài xế. Nếu đến 9 rưỡi thì phi cơ sẽ bay mất.

- Phiên bác tài nhanh lên một chút.

- ok

Tài xế nói rồi mạnh mẽ nhấn chân ga. Xe lao nhanh về phía trước, Tần Thiên nhìn thời gian, thần sắc ngày càng lo lắng. Biết rõ không thể nào nhanh hơn, nhưng vẫn thúc giục tài xế.

Phi trường.

Nhìn thời gian sắp tới chín rưỡi. Triệu Chi Nhượng đứng lên, kéo hành lý tới cửa lên máy bay, theo dòng người đi vào trong mà chậm chậm đi, mắt thấy sắp đến mình, Triệu Chi Nhượng có chút khẩn trương, quay đầu lại nhìn phía sau, không có ai đuổi theo. Trong lòng nhất thời thất vọng.

- Tiểu thư, chào cô, xin xuất trình thẻ căn cước.

Nhân viên làm việc nhìn Triệu Chi Nhượng nói. Triệu Chi Nhượng lập tức hồi phục tinh thần, trình ra thẻ căn cước.

- Tốt, xin cảm ơn, mời vào.

Nhân viên làm việc nói.

Triệu Chi Nhượng gật đầu, quay lại nhìn lần nữa. Tần Thiên vẫn chưa tới, lập tức đi vào bên trong.

- Đợi một chút.

Đột nhiên, một tiếng vang từ phía sau truyền đến, khiến tất cả mọi người nhìn lại phía sau. Triệu Chi Nhượng cả người chấn động, âm thanh này thật quen thuộc, là giọng nói của Tần Thiên. Triệu Chi Nhượng lập tức quay đầu lại nhìn, thấy bộ dạng chật vật của Tần Thiên, đang nhanh chóng chạy về phía mình.

Cô không khỏi bật cười, những giọt nước mắt trong suốt không ngừng rơi. Tâm tình vô cùng phức tạp.

- Đi theo anh về.

Tần Thiên đi tới trước mặt Triệu Chi Nhượng nói, bắt lấy cánh tay của nàng, kéo ra ngoài. Trong lòng thầm nghĩ, may mắn là không đến muộn.

- Buông ra, tôi tại sao phải trở về với anh?

Triệu Chi Nhượng khóc lóc nói, tránh thoát khỏi tay Tần Thiên, nhưng lại bị hắn nắm lại.

- Em là vị hôn thê của anh, là nữ nhân của tôi, dĩ nhiên là phải cùng tôi trở về.

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhượng bá đạo nói, nắm lấy nàng kéo đi.

- Ô ô...

Triệu Chi Nhượng nghe lời Tần Thiên nói, nhất thời khóc rống lên, nhưng trên mặt lại mang theo vẻ tươi cười. Thoại nhìn không biết nàng đang cao hứng hay thương tâm nữa. Làm cho những người xem náo nhiệt không biết đầu mà lần.

- Thôi mà, đừng khóc nữa, về cùng anh đi.

Triệu Chi Nhượng buông hành lý ra, lao vào ngực Tần Thiên. Từ khi Tần Thiên nhìn thấy thân thể nàng, nàng đã tự nhủ mình là nữ nhân của Tần Thiên, dù hắn có thích nàng hay không. Cũng không phải bởi vì Tần Thiên nhìn thấy thân thể nàng, mà còn bởi có một chút tình ý không rõ ràng. Giống như câu nói ‘thích một người, không hẳn phải có lý do’.

- Anh không phải nói em muốn hại anh sao? Tại sao còn muốn em trở về.

Triệu Chi Nhượng ôm Tần Thiên, vừa khóc vừa nói. Tay ở phía sau lưng Tần Thiên vuốt loạn lên.

- Bởi vì, anh phát hiện, em căn bản không phải đối thủ của anh. Muốn hại anh thì còn kém xa, cho nên anh không sợ.

Tần Thiên cười nói.

- Hừ! Ai nói thế? Cứ chờ đó.

Triệu Chi Nhượng không phục nói, nhưng nghe lại thấy giống như làm nũng. Nói xong, tay ở bên hông Tần Thiên bẹo một phát.

- A!!! Đau quá, tại sao nữ nhân trên thế giới này đều biết chiêu này vậy? Có phải cùng học một sư phụ hay không?

Tần Thiên hô lớn, đau đến méo mồm. Triệu Chi Nhượng nghe thấy thế, cực kỳ vui vẻ.

- Hừ!! Còn dám nói em không phải đối thủ của anh nữa không?

Triệu Chi Nhượng nhìn Tần Thiên có chút đắc ý

- Được... Coi như em lợi hại, mau buông tay ra, đau quá!

- Hừ! Xem anh lần sau còn dám nói như thế hay không?

Ní xong lập tức buông tay ra, rời khỏi ngực Tần Thiên, vội vàng lau khô nước mắt.

- Được rồi, đừng khóc, chúng ta đi thôi.

Tần thiên một tay kéo hành lý của nàng, một tay nắm bàn tay của Triệu Chi Nhượng kéo đi. Triệu Chi Nhượng có chút ngượng ngùng, đây là lần đầu tiên Tần Thiên nắm tay nàng, làm cho nàng cảm giác một loại hạnh phúc không nói nên lời, không khỏi tựa sát vào người Tần Thiên. Vẻ mặt hoặc ngày thường cũng tan biến, thay vào đó là bộ dạng của một cô gái đơn thuần. Thật ra thì, Triệu Chi Nhượng cũng không phải là một con ả lăng lợ, chỉ vì muốn hấp dẫn Tần Thiên nên mới bày ra bộ mặt đó mà thôi.

- Đúng rồi, có phải em có một cô em gái sinh đôi đúng không?

Tần Thiên vừa đi vừa nói.

- Đúng vậy, làm sao anh biết?

Triệu Chi Nhượng hỏi.

- Anh ở nhà em đã nhìn thấy qua, anh còn tưởng đó là em nữa.

Tần Thiên nói.

- Nga, em quên mất, nàng và em cùng ở một chỗ, đó là nhà nàng, không phải nhà em.

- Em gái em thật là biến thái, em có biết không? Nàng ở trong tiểu khu trộm nội y, bị anh bắt được, anh còn tưởng đó là em nữa chứ.

Tần Thiên nói.

- Cái gì? Nàng trộm nội y hả?

Triệu Chi Nhượng nghe lời Tần Thiên nói, lập tức đứng lại, cực kỳ giật mình. Đồng thời trên mặt hiện lên tia giận giữ.

- Sao vậy? Chẳng lẽ nàng đã từng làm vậy sao?

Tần Thiên nhìn về mặt Triệu Chi Nhượng càng thêm giật mình, không ngờ em gái lại là một người như vậy.

- Ừm.

Triệu Chi Nhượng gật đầu, lộ vẻ ngượng ngùng. Một lúc sau lại nói tiếp:

- Em gái em từ nhỏ từng bị bắt cóc, thiếu chút nữa bị cưỡng gian. Cho nên trong lòng lưu lại một bóng ma lớn, có một thời gian, khi nàng nhìn thấy nam nhân thì nàng đều bỏ chạy hoặc dứt khoát cầm dao tới chém. Sau đó, nhà em tìm bác sĩ tới chữa trị, nàng mới từ từ bình phục. nhưng từ đó về sau, nàng không thích nam nhân mà lại trở thành một người đồng tính. Hơn nữa, dần dần nàng còn có sở thích trộm đồ lót của phụ nữ. Về sau bị cha em phát hiện, dạy dỗ nhiều lần mới không thấy nàng làm như vậy nữa. Không nghĩ tới, mới tới Quang Châu không quá nửa tháng, lại bắt đầu rồi. Thật tức chết mất.

- Không được, em phải về giáo dục nàng một chút mới được.

Triệu Chi Nhượng nói, nhanh chóng lôi Tần Thiên đi tìm taxi. Sau đó đi tới nhà mình.

Rất nhanh, Tần Thiên cùng Triệu Chi Nhượng đi tới căn hộ của em nàng. Hai người nhanh chóng lên lầu, đi tới cửa nhà Triệu Chi Nhượng, nàng liền hung hăng gõ cửa.

- Chi Vân, mở cửa nhanh.

Triệu Chi Nhượng hướng bên trong hô lớn. Rất nhanh, bên trong truyền tới tiếng bước chân dồn dập. Lập tức cửa được mở ra, em gái Triệu Chi Nhượng, Triệu Chi Vân đứng sau cửa, vẫn mặc bộ đồ ngủ kia, nhưng lại không ngay ngắn, trên mặt còn vết ửng đỏ, thở hổn hển.

- Chị không phải đi về nhà sao? Tại sao lại trở về?

Triệu Chi Vân nhìn Triệu Chi Nhượng nghi hoặc hỏi. Lại thấy Tần Thiên đứng đằng sau, nhất thời giận dữ.

- Chị, làm sao chị lại về cùng tên vương bát đản này, tên này vừa nãy đã khi dễ em, còn suýt chút nữa giết em. Chị mau giúp em dạy dỗ hắn đi.

Triệu Chi Vân lập tức hướng phía Triệu Chi Nhượng nói, ánh mắt hung hăng nhìn Tần Thiên.

- Hừ. Theo chị đi vào, chị hỏi em, có phải em vừa đi trộm đồ lót của người ta hay không hả?

Triệu Chi Vân vừa nghe, nhất thời sắc mặt đại biến.

- Không có mà. Chị không nên nghe tên khốn kiếp kia nói nhảm, em không có đi trộm, là hắn cố ý hãm hại em đó.

- Hừ! Chị còn chưa nói là Tần Thiên kể cho chị biết, làm sao mà em biết trước vậy?

Triệu Chi Nhượng nhìn Triệu Chi Vân lạnh lùng nói.

- A... Chị, thực ra là ta đoán ý mà.

- Hừ!

Triệu Chi Nhượng lạnh lùng hừ một tiếng. Ngay lập tức đứng lên, đi tới phòng của Triệu Chi Vân. Triệu Chi Vân vừa nhìn, trong nháy mắt, sắc mặt đại biến, nhanh chóng đứng lên.

- Chị, không nên.

Triệu Chi Vân khẩn trương hô lớn, nhưng không kịp nữa. Triệu Chi Nhượng đã chạy tới cửa, Tần Thiên cũng theo sau, vừa mở ra, trong nháy mắt, hai người liền choáng váng.

Chỉ thấy trên cái giường lớn trong phòng, đều là những nội y màu sắc rực rỡ của nữ nhân. Có quuyến rũ, có bảo thủ, có cao quý... Đủ loại kiểu dáng, làm cho người xem hoa cả mắt. Có thể mở được một cửa tiệm rồi.

Triệu Chi Nhượng quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Triệu Chi Vân nói.

- Đây là cái gì?

- Cái này... cái này là em mua cho mình mặc mà.

Triệu Chi Vân không thừa nhận nói.

- Thật sao? Nhỏ như vậy mà em cũng mặc được hả?

Triệu Chi Nhượng đi tới, cầm một chiếc áo ngực rất nhỏ, nhìn Triệu Chi Vân nói.

- Em... Em mặc cho xem

- Ba!

- A!

Triệu Chi Vân vừa nói xong, ngay lập tức, Triệu Chi Nhượng hung hăng tát một cái vào mặt Triệu Chi Vân. Trên mặt nàng xuất hiện năm vết ngón tay đỏ ửng. Tần Thiên ở bên cạnh nhìn thấy, giật nảy mình, thảm nghĩ, Triệu Chi Nhượng hạ thủ thật quá tàn nhẫn rồi. Dứt khoát tát một phát vào mặt em gái như vậy.

- Chị nói với em bao nhiêu lần rồi? tại sao em không chịu thay đổi hả? chẳng lẽ em thật muốn có một ngày trở thành một người điên loạn, chuyên đi ăn trộm nội y sao?

- Ô ô... Em hận chị!

Triệu Chi Vân bùm mặt chạy ra ngoài ô ô khóc. Triệu Chi Nhượng nhìn thấy vậy, muốn đuổi theo nàng, nhưng lại bị Tần Thiên giữ lại.

- Hay là cho nàng yên tĩnh một chút. Đánh cũng không có tác dụng gì đâu.

- Ai!

Triệu Chi Nhượng bắt đầu đi thờ dài, ngồi trên ghế salon. Nàng thật không muốn em gái mình biến thành một người biến thái, bởi vì bác sĩ đã từng nói qua, em gái nàng có loại ham mê này càng ngày càng nghiêm trọng, nếu không ngăn kịp thời, tương lại Triệu Chi Vân có thể sẽ không có khả năng phục hồi lại. Triệu Chi Nhượng thực sự rất lo lắng, nhưng lại không tìm được biện pháp nào, nàng chỉ có thể lo lắng suông mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 239: Hưởng thụ

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhượng vẻ mặt buồn rầu, liền nói:

- Quên đi, không nên miễn cưỡng, từ từ rồi sẽ có cách. Chúng ta trước hết thu dọn đồ đạc rồi trở về đi.

- Tần Thiên, em có chuyện muốn nói với anh.

Triệu Chi Nhượng ngẩng đầu nhìn Tần Thiên nói.

- Chuyện gì?

- Thật ra thì, anh nói không sai, em đối với anh là có mục đích.

Triệu Chi Nhượng liền đem mục đích nàng tiếp cận Tần Thiên một lượt kể ra cho hắn nghe. Tần Thiên nghe xong cực kỳ giật mình, nhất là chuyện về Thất đại gia tộc, lần trước khi mình phé 'quả chuối' của tên dị giả kia, hắn đã từng nói qua, mình là người thừa kế của Tần gia. Không nghĩ tới, Triệu Chi Nhượng lần này cũng nói như vậy.

- Cái gì mà người thừa kế? Em nói cho anh biết rốt cuộc chuyện này là sao? Tại sao cái gì anh cũng không biết hết vậy?

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhượng mơ hồ hỏi, thần sắc khẩn trương, tựa hồ rất muốn biết đáp án.

- Anh không biết cũng bình thường, bởi vì anh từ nhỏ đã không lớn lên trong Tần gia, gia gia của anh rời khỏi Tần ra, đi tới Hải Thị. Sau khi gia gia anh qua đời, gia đình anh lại xảy ra biến cố cho nên anh lúc đó không rõ chuyện gì cả. Cho đến tháng trước, người trong Tần gia mới phát hiện ra anh. Sau đó đề lộ tin tức, các đại gia tộc đã phát hiện ra anh. Dịch nhân của Tần gia liền tìm người ám sát anh, cũng có những gia tộc nhỏ muốn dựa cây đại thụ Tần gia này, nên âm thầm giúp anh.

- Thì ra là vậy, khó trách tại sao hơn một tháng nay lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Vậy tại sao người của Tần gia lại không nói cho anh biết? Điều này khiến hần thấy nghi hoặc.

- Cái này em cũng không rõ.

- Xem ra, nữ nhân ở bên cạnh ta cũng đều có mục đích cả.

Tần Thiên có chút mất mát nói, có lẽ mình quá ảo tưởng rồi, cứ đi tới chỗ nào là đều có mỹ nữ quần theo. Không ngờ lại vì thân thể của mình mới được như vậy.

- Không phải vậy đâu, ít nhất những nữ nhân bên cạnh anh đều chưa biết được thân thể của anh, cho nên chắc là họ thật lòng với anh đó.

- Á đủ, vậy thì tốt.

Tần Thiên nhất thời thờ phào nhẹ nhõm.

- Tần Thiên, thật xin lỗi!

- Không có gì, chẳng qua em cũng chỉ bất đắc dĩ mới như thế, không trách em được. Hơn nữa, em vẫn chưa hại anh, mà em lại còn là một đại mỹ nữ nữa, mỡ dăng tới miệng mèo cả thôi.

Triệu Chi Nhượng vừa nghe, nhất thời thân thể chấn động, trong lòng thực cảm kích, nước mắt không ngừng rơi xuống.

- Được rồi, lại khóc nữa rồi. Khóc nhiều quá sẽ xấu đi đó.

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhượng khóc, liền nói. Đem nàng ôm vào lòng, Triệu Chi Nhượng cũng ôm lấy Tần Thiên, không ngừng nức nở.

- Tần Thiên, anh thật không trách em sao?

Tần Thiên nghiêm túc gật đầu.

- Vậy... Vậy anh có yêu em không?

Triệu Chi Nhượng đột nhiên đỏ mặt, nhìn Tần Thiên có chút ấp úng. Nói xong, cúi đầu, lộ vẻ xấu hổ. So với vẻ hấp dẫn mọi khi của nàng thật khác nhau.

Tần Thiên cúi đầu nhìn ngực Triệu Chi Nhượng, hai 'quả bưởi' trước ngực trắng như tuyết, thực đúng với kích cỡ của 'bưởi 5 roi'. Trên người nàng truyền đến từng đợt hương thơm mê người, làm cho thẳng nhỏ dưới quần lập tức có phản ứng. Vừa rồi, Triệu Chi Nhượng chả khác gì khiêu khích hần, Tần Thiên liền cảm giác cả người nóng bừng.

- Em muốn mình phát sinh quan hệ với nhau không?

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhượng cười tà hỏi.

- Em... Em muốn.

Triệu Chi Nhượng khẩn trương nói. Một khi Tần Thiên lấy đi trinh tiết của mình, cũng giống như một lời hứa hẹn, nàng sẽ chân chính trở thành nữ nhân của Tần Thiên, như vậy nàng mới yên lòng.

- Em nghĩ kỹ chưa?

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhượng nói.

- Em nghĩ kỹ rồi.

Triệu Chi Nhượng nói xong, đột nhiên ngẩng đầu, hướng tới đôi môi của Tần Thiên hôn lên. Cái lưỡi nhỏ thơm tho nhanh chóng chui vào trong miệng Tần Thiên. Đầu lưỡi hai người đụng vào nhau, nhất thời thân thể nàng chấn động.

- Ừm...

Triệu Chi Nhượng khẽ rên một tiếng.

Tần Thiên không nghĩ tới Triệu Chi Nhượng dứt khoát như vậy. Hắn liền không khách khí ngênh đón, dùng sức ngậm lấy cái lưỡi nhỏ thom tho của Triệu Chi Nhượng.

- Ừm...

Triệu Chi Nhượng được Tần Thiên nhiệt tình đáp lại, không khỏi khẽ rên một tiếng. Cái lưỡi thom tho bị Tần Thiên ngậm lấy, trong thân thể nảy lên loại ham muốn nguyên thủy. Nội tâm sinh ra khoái cảm không thể nào hình dung, Triệu Chi Nhượng lập tức ôm chặt Tần Thiên, chiếc lưỡi đỉnh hương không ngừng khuấy động.

Tần Thiên cũng ôm chặt nàng, ra sức trêu đùa, làm cho nàng cảm thấy cực kỳ hưng phấn.

Hai người hôn một hồi lâu mới tách nhau ra. Triệu Chi Nhượng mặt mũi đỏ bừng, ánh mắt lộ vẻ mê say, cảm giác thoải mái chưa từng có. Lúc trước, mục đích là để hấp dẫn Tần Thiên, nên trong lòng có một tầng ngăn cách. Hiện tại buông xuống hết thảy, cảm giác thập phần hưởng thụ.

- Như thế nào? Có thoải mái hay không? Còn muốn nữa hay sao?

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhượng cười xấu xa nói. Mắt thấy hai bầu của nàng không ngừng phập phồng, thăng nhỏ phía dưới lập tức kích động.

- Muốn.

Triệu Chi Nhượng dứt khoát nói.

- Tiểu sắc nữ, anh sẽ cho em sung sướng hưởng thụ.

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhượng, bày ra bộ dáng sắc lang nói. Một tay liền nắm lấy một bên vú, dùng sức nắn bóp rồi lại nhẹ nhàng vôn vê

- A...a...a...

Triệu Chi Nhượng kêu to một tiếng, cả người giống như bị điện giật. Khi bầu vú bị Tần Thiên nắn bóp, cảm giác thoải mái khác thường từ 'véu' truyền đến, tê tê đại đại, cực kỳ sung sướng, phía dưới cảm thấy một mảng ướt át

- Thật vô cùng mềm mại.

Tần Thiên mê đắm nhìn Chi Nhượng nói. Lời nói xấu xa này làm cho Triệu Chi Nhượng cảm thấy vô cùng xấu hổ. Cuộc sống trong gia đình quý tộc, nàng còn chưa tiếp xúc qua với những thứ bên ngoài, cho nên khi Tần Thiên nói những lời như thế. Nàng cảm thấy vô cùng kích thích.

Tần Thiên vừa nói, một tay nắn bóp, làm cho Triệu Chi Nhượng yêu kiều thờ gấp.

Tần Thiên một bên xoa nắn hai bầu vú căng tròn của nàng, một bên xấu xa hỏi

- Có thoải mái không? Có muốn mạnh lên một chút không tiểu yêu nữ của anh

Đừng Đừng lại.....

Thoaiiiiiiii mái.....

. Một bên 'véu' bị Tần Thiên nắn bóp truyền đến từng đợt khoái cảm. Cảm giác trong 'véu' như muốn nổ tung. Nhất là bên dưới hoa viên nhỏ, Triệu Chi Nhượng cảm giác nơi đó càng ngày càng ẩm ướt, thân thể trở nên tê dại

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 240: Mỗi ngày đều vậy được không ?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhượng cười tà nói.

Có muốn anh mạnh thêm chút không?

“Muốn.... ” Triệu Chi Nhựt thấp giọng rên rĩ

"Cái gì? "Tần Thiên làm bộ không nghe thấy.

" Ummm...Muốn...! " Triệu Chi Nhựt lần nữa nói

Tần Thiên như cũ cố ý làm như ko rõ, nhìn Chi Nhựt cười xấu xa

“Cái gì? vẫn nhỏ quá không nghe rõ a”

Triệu Chi Nhựt nhìn Tần Thiên liền hiểu mình bị đùa bốn nhất thời phát điên nhưng tức thì tức chứ không còn làm chủ nổi bản thân nữa

" Mạnh chút, Tần Thiên”

Lần này Triệu Chi Nhựt không nhịn dc mà hô to lên

Tần Thiên cười xấu xa

“ a rồi, được rồi “

Vừa nói hần vừa tăng lực đạo mà ra sức mân mê bầu ngực Triệu Chi Nhựt

A aaaa.....

Triệu Chi Nhựt nhất thời thoải mái kêu to. Hai tay ôm chặt Tần Thiên đáng vẻ vô cùng hưởng thụ

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhựt cười gian sau đó một tay khác chuyển đến tấn công bầu ngực còn lại của nàng khiến cả hai tiểu mei mei nhất thời cương cứng

A...U’.....aaaaaaaa

Triệu Chi Nhựt không kim nổi mà hét to lên.Cái lưỡi nhỏ không ngừng bị tên kia mút mát

"Hắc hắc, thoải mái thêm chút nữa nhé! "

ngay sau đó ma trảo đem áo của Triệu Chi Nhựt cởi xuống vứt sang một bên, Triệu Chi Nhựt bên trong mặc đồ lót viền đen bằng tơ để lộ ra hai khóa trắng như tuyết.Nhìn hai bầu ngực mình vừa xoa nắn với đường rãnh sâu như hút hồn người kia trong lòng Tần Tiên không khỏi hưng phấn

“Thật đẹp”

Tần Thiên vừa nói tay vừa đem áo ngực của nàng cởi xuống hai tiểu bạch thỏ vừa tròn vừa co dãn kia hiện ra làm mắt hần sáng ngời chả khác nào mời hần thưởng thức

"Đẹp không! " Triệu Chi Nhựt hỏi.

“ Dĩ nhiên rồi chỉ sợ trên đời này không có gì đẹp hơn “

Triệu Chi Nhựt nghe Tần Thiên ca ngợi nhất thời rất cao hứng

"Chi Nhựt, thật ra thì anh thích như tre, em có thể câu dẫn anh thêm lần nữa hay không...”

Nghĩ tới đáng vẻ mê người kia thì máu huyết trong ng hần không khỏi một trận sôi trào

A... có thể, nhưng mà em làm như vậy chả phải khiến anh chán ghét em sao. " Triệu Chi Nhựt nhìn Tần Thiên lo lắng hỏi.

"Sẽ không, anh thích e như vậy”

Ừm... Triệu Chi Nhựt gật đầu ngay sau đó vẻ ngượng ngùng trên khuôn mặt biến mất tằm, thay vào đó là vẻ mỉ hoặc mê người, ánh mắt thật giống như có luồng điện khiến ng ta hoàn toàn tê dại, so với bộ dáng lúc này thật khiến cho Tần Thiên hoài nghi nàng đã học qua kinh kịch biến diện.

Triệu Chi Nhựt một tay đem Tần Thiên đẩy ngã ra ghé sa lon rồi cặp mông đầy đặn trực tiếp ngồi đè lên trên tiểu đệ của hần

Ừm

Vừa ngồi xuống thân thể Triệu Chi Nhựt không khỏi run rẩy bởi vì hôm nay nàng mặc quần vừa ngắn lại mỏng, ngồi lên trên thẳng nhỏ của Tần Thiên khiến cho địa phương kia cùng tiểu đệ của hần không ngừng cọ xát

Tần Thiên cũng ko hơn gì, bị vùng cỏ thơm kia kích thích làm cho hắn thấy không thể kiềm chế nổi nữa

"Thiên Thiên, tới ăn này! " (tưởng sam sam chứ nhỉ)

Triệu Chi Nhượng nhìn Tần Thiên trực tiếp đưa hai bầu ngực kia vào miệng hắn hai tay còn lại không ngừng vuốt ve

Tần Thiên vô cùng phấn khích thằng nhỏ ở dưới ngẩng cao đầu mà di chuyển vào vùng cỏ thơm của Triệu Chi Nhượng làm cho TCN không ngừng rên rỉ thật giống như mèo hoang đang trong cơn hứng tình. Tiếng kêu như càng kích thích thú tính của TT

Tần Thiên một tay vân vê trái sơ ri đỏ hồng trên ngực nàng tay còn lại ra sức mà nhào nặn khóa còn lại

"A... A... Thật thoải mái, Tần Thiên mạnh nữa đi ..."

Tần Thiên căn bản không cách nào chống cự nổi âm thanh kia liền hé miệng ngậm lấy trái sơ ri không ngừng dùng đầu lưỡi thỉnh thoảng còn dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn

"A... A...!"

Triệu Chi Nhượng bị Tần Thiên làm cho lớn tiếng kêu lên, dù sao vẫn là thiếu nữ so với Tần Thiên thì không là đối thủ, Triệu Chi Nhượng chỉ còn biết thờ dốt nhưng vẫn không ngừng trêu chọc Tần Thiên

"Như thế nào, có phải rất thoải mái không Chi Nhượng! "

"Ừmmmm...Đề e giúp anh tới! "

Triệu Chi Nhượng đứng lên sau đó vui mặt vào giữa hai chân Tần Thiên kéo khóa quần ra đem thằng nhỏ của hắn cầm trong tay

"A. Lớn, nóng quá a! "

Tím của Triệu Chi Nhượng đập thật nhanh sau đó đôi môi anh đào mê người kia mở ra đem thằng nhỏ nhẹ nhàng ngậm vào, vừa mút một chút cả miệng nhỏ nhắn của TCN đã ngậm lấy cả thằng nhỏ

"A...!"

Triệu Chi Nhượng thấy vẻ mặt hưởng thụ kia nhất thời cao hứng. Động tác của mình học đc trong JAV khiến Tần Thiên vô cùng hài lòng

“Chi Nhượng, em thật lợi hại”

Cái lưỡi nhỏ của TCN trêu chọc thằng nhỏ của hắn khiến hắn cực kì thoải mái lại có chút không kiềm chế được, thuần thực tới trình độ này quả thực có thể ngang bằng với Triệu Nhã Chi và Lâm Hiểu Di rồi

"Tần Thiên, anh thích không? " Triệu Chi Nhượng nhìn Tần Thiên đầy dụ hoặc khẽ nói, cái lưỡi nhỏ nhẹ nhàng liếm qua đôi môi làm cho Tần Thiên lại bị kích động

"Thích, vô cùng thích! " Tần Thiên không nghĩ gì mà lập tức nói

"Vậy sau này Chi Nhượng ngày ngày phục vụ anh có đc không”

"Tốt, Anh bảo đảm hoàn thành cho em tâm nguyện này! "

Tần Thiên bĩ ỏi đáp lại

Triệu Chi Nhượng nhìn Tần Thiên, lần nữa đem thằng nhỏ ngậm vào trong miệng

"A... thật sung sướng... A.... " Tần Thiên thoải mái nói, hai mắt nhắm nghiền, hưởng thụ ...

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 241: Lần đầu tiên của Triệu Chi Nhượng

"Tần Thiên,của anh sao có thể lớn như vậy!!"

" Dĩ nhiên, điều này quá là bình thường luôn. " Tần Thiên đắc ý nói, dùng sức giật giật tiểu đệ để nó đung vào lỗ mũi Chi Nhượng.TCN lập tức cau mày né tránh, tay nhẹ nhàng xoa xoa lỗ mũi

"Nhưng là em xem JAV,bọn họ vừa nhỏ vừa ngắn a"

"Hừ Nhật Bản rất một bọn bất lực, lúc cứng lên được 3 cm cũng là không tệ rồi "

"Ừmmmm, vậy của anh lớn như vậy mà cho vào bên trong của em thì có đau lắm không?" Triệu Chi Nhượng lo lắng mà nói.

" Không làm sao đâu, đến lúc đó sung sướng còn không kịp ấy chứ."Sau đó Tần Thiên đem đầu Chi Nhượng ép vào tiểu đệ của mình Triệu Chi Nhượng lập tức liền phối hợp mà nuốt vào.

Bú mút một hồi Tần Thiên cũng để cho Triệu Chi Nhượng nhả ra sau đó đem nàng đứng lên để cời váy ngắn và nội y bên trong.

"Tôi đi Tần Thiên.." Triệu Chi Nhượng nhìn Tần Thiên kiêu mị dụ dỗ nói rồi tách hai chân ra để lộ ra vùng cỏ thơm mê người.

Nơi đó một cái miệng đỏ hồng ướt át đang đợi Tần Thiên khiến tim hắn đập mạnh liên hồi.

"Tốt lắm tiểu sắc nữ, nhìn xem anh giáo huấn em như thế nào!"

Tần Thiên mê đắm nhìn Triệu Chi Nhượng sau đó cúi người nhìn cánh hoa phía dưới, nhẹ nhàng lấy ngón tay mà trêu đùa.

"A!"

Triệu Chi Nhượng phát run cái miệng nhỏ nhắn há to mà rên.

"Có phải rất thoải mái không" Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhượng nói.

Triệu Chi Nhượng gạt đầu,dem tay tần thiên hướng tới hoa viên thần bí của nàng,động tác này nàng học trong phim,cùng lúc đó hai chân kích thích tiểu đệ của hắn.

"Hắc hắc, cái này anh thích "

Tần Thiên hèn mọn cười,tay vẫn không ngừng trêu chọc phía dưới thỉnh thoảng lại miết mạnh khiến cho Chi Nhượng ko ngừng rên rỉ.

Tần Thiên trêu đùa một hồi trong lòng cũng đã vô cùng ngứa ngáy không nhịn được cúi đầu, một tay đem hé mở cánh hoa rồi miệng từ từ hướng đến nơi thần bí hương thụ.

"A... A...."

Nhất thời Triệu Chi Nhượng kích động kêu to hai chân kẹp lấy đầu Tần Thiên, thân thể ko ngừng run rẩy

trên mặt hiện ra vẻ mặt vừa thống khổ vừa hưởng thụ.

Tần Thiên không ngừng dùng đầu lưỡi mà khuấy động bên trong cánh hoa của nàng,ngọc thủy bên trong chảy ra khiến miệng hắn cũng ngập trong hương vị mê người kia.

Không chịu được nữa tần thiên mạnh mẽ bẻ Chi Nhượng vào phòng của nàng rồi ném lên giường. Tách hai chân TCN ra đem tiểu đệ vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Tần Thiên chuẩn bị tiến vào thì lại bị Chi Nhượng làm đình chỉ động tác

"Tần Thiên, đau lắm phải không?" Triệu Chi Nhượng nhìn Tần Thiên lo lắng mà nói.

" Một chút thôi nhưng kể tiếp sẽ rất sung sướng"

"Vậy có được thân thể em rồi sau này sẽ chăm sóc e chứ "Triệu Chi Nhượng lo lắng hỏi.

"Em yêu tâm, anh nhất định sẽ yêu thương em tuyệt đối không bao giờ bỏ rơi e, trừ khi a chết nếu không làm sao có chuyện anh không cần tiểu mĩ nữ của anh chứ "

Tần Thiên nhìn thấy TCN đã buông lỏng, liền khống chế tiểu đệ của mình hướng huyết động kia từ từ mà tiến vào,đi vào một chút liền gặp một tầng trở ngại, Tần Thiên biết đã đi tới tấm màng xử nữ của chi nhượng.

Triệu Chi Nhượng cảm giác được nơi đó của mình lấp đầy, cứ nghĩ sau một khắc sẽ bị Tần Thiên xuyên qua, hai mắt nhắm tịt không dám nhìn.

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhượng, lấy lại bình tĩnh, sau đó không chể thủ nhỏ mạnh mẽ đi vào

"Aaaaaaaa!"

Trong nháy mắt, Triệu Chi Nhượng liền phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cảm giác phía dưới thật giống như bị xé ra, lập tức đem chân kẹp chặt lấy eo của Tần Thiên, hai tay nắm chặt ga giường, hai hàng nước mắt chảy ra.

Đau quá! " Triệu Chi Nhượng thanh âm có chút run run, phía dưới cảm thấy một trận nóng bỏng đau đớn.

“Không có chuyện gì, một chút hết đau ngay “Tần Thiên an ủi, hai tay ôm khuôn mặt nàng nhẹ nhàng hôn làm cho nàng thả lỏng

Qua một hồi lâu

"Như thế nào, Chi Nhượng, còn đau không! " Tần Thiên hỏi.

“Có một chút “

“Anh di chuyển được không?”

Triệu Chi Nhượng gật đầu.

Tần Thiên nhìn nàng, cúi người, nhẹ nhàng mút hai bên ngực nàng một hồi lâu thấy Chi Nhượng đã tốt hơn liền nhẹ nhàng di chuyển.

Thời gian dần qua, tốc độ ngày càng tăng, bên dưới tiểu đệ bị ôm chặt khiến Tần Thiên cực kì thoải mái

Triệu Chi Nhượng ban đầu còn có chút đau, nhưng theo thời gian bị Tần Thiên dần dần tấn công vào sâu trong huyết động làm cho từng đợt cảm giác thoải mái từ phía dưới truyền lên khiến nàng không dừng được mà hét lên so với ban nãy thật là hai ng hoàn toàn khác nhau

"A... A... A...."

Tốc độ ra vào của Tần Thiên ngày càng nhanh thì Triệu Chi Nhượng phát ra âm thanh càng lớn có tiết tấu vô cùng, máu của TCN đã tạo thành một mảng đỏ lớn trên ga giường.

Hai người đều đã đắm chìm trong cơn mây mưa nhưng vẫn gắt gao ôm chặt lấy nhau mà vào rồi lại ra.

"Dừng sức, Tần Thiên, dừng sức một chút.... "

Triệu Chi Nhượng hô lớn khuôn mặt lộ vẻ mê say, thoát nhìn cực kỳ điên cuồng.

Tần Thiên tự nhiên thỏa mãn nhu cầu của nàng, tăng lực đạo tiến vào

Không biết qua bao lâu

"A!"

Hai người cùng hô to một tiếng, sau đó cùng nhau lên đỉnh.....(olympia)

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 242: tới nhà Lương Văn Đạo

- Sao rồi? có thoải mái không?

Triệu Chi Nhượng đỏ mặt gật đầu, nhích đầu ghé sát vào lồng ngực Tần Thiên, trên mặt nở nụ cười hạnh phúc, tảng đá đè nặng trong lòng nàng đã được gỡ xuống, nàng rốt cục đã thành nữ nhân của hắn, chuyện của phụ thân nàng sẽ được giải quyết, có thể thở phào một hơi rồi.

- Còn đau không?

- Hơi một chút!

- Nghỉ ngơi một chút, lát nữa chúng ta trở về.

Triệu Chi Nhược gật đầu, hai người ôm chặt nhau chìm vào giấc ngủ.

Hai người ngủ một mạch thẳng đến trưa, Tần Thiên đói bụng tỉnh lại, vừa mở mắt ra thấy TCN đã tỉnh dậy từ lúc nào, đang chăm chú nhìn mình.

- Tỉnh rồi, có đói bụng không?

TCN: gật gật

- Được rồi! chúng ta đi ăn cơm!

Tần Thiên nói, sau đó đứng lên mặc quần áo. Triệu Chi Nhược cũng vậy nhưng phía dưới còn hơi đau làm nàng nhú mày.

- Đến đây, anh giúp em mặc đồ!

Tần Thiên nói với Triệu Chi Nhược đồng thời cầm quần lót của nàng lên.

Triệu Chi Nhược cũng không cự tuyệt, mặt nàng hơi đỏ lên, Tần Thiên vừa giúp nàng mặc quần áo, vừa chầm chầm mút mát, làm Triệu Chi Nhược thở gấp liên tục.

Hai người mặc quần áo xong, TCN tìm một cái kéo, cắt vết laceration hồng trên ga giường, gấp lại cất đi, chứng tỏ nàng rất coi trọng lần đầu tiên của mình.

- Chúng ta đi ăn cơm!

Triệu Chi Nhược nói, theo thói quen khoác lên tay Tần Thiên, Tần Thiên nhìn nàng cười cười sau đó hai người cùng đi ra ngoài.

Xuống lầu, hai người tìm một nhà hàng cách đó không xa, kêu vài món thức ăn cùng đồ uống.

Rất nhanh sau đó, món ăn được đưa lên, hai người bắt đầu ăn.

Cơm nước xong, đôi tình nhân lại trở về nhà trọ, thu dọn đồ đạc, Triệu Chi Nhược viết lại vài chữ cho em gái nàng, sau đó lên xe với Tần Thiên để về nhà hắn.

Tần Thiên cùng Triệu Chi Nhược về nhà, bởi vì “nơi nào đó” của Triệu Chi Nhược còn đau cho nên nàng lên giường nghỉ ngơi, mà Tần Thiên thì trở về phòng, tiến vào thần tàng tinh cầu tiến hành tu luyện, sáu tiếng sau mới ra ngoài.

Lúc này, Lí Phi Nhi đã về, thấy Triệu Chi Nhược đã trở lại, lập tức liền đi hỏi han vài câu. Tần Thiên nói với hai người một tiếng rồi đi Từ Ba nhai, tối nay hắn có hẹn ăn cơm với Lương Văn Đạo.

Đến Từ Ba nhai, Tần Thiên để cho Phong tử tìm một chiếc xe, đem bức họa lấy được từ chỗ Nghi lão cầm theo, nói mấy câu với Phong Tử, Sáu Tử cùng A Bru, tới bảy giờ tối, Tần Thiên mang theo vài tiểu đệ đi tới nhà Lương Văn Đạo.

Nhà Lương Văn Đạo ở thành bắc, Tần Thiên lái xe mất nửa giờ mới tới, hai tiểu đệ mang theo bức tranh cùng đi tới.

- Cộc cộc!

Tần Thiên gõ cửa, không lâu sau cửa sắt đã được mở ra, mở cửa là một mỹ phụ chừng hơn bốn mươi tuổi, trên người còn đeo tạp dề, trong nhà truyền đến từng đợt mùi thơm của đồ ăn, hiển nhiên là đang nấu cơm.

- Chào dì, ta là Tần Thiên, là Lương cục trưởng kêu ta tới!

Tần Thiên nhìn mỹ phụ nói.

- Là Tần Thiên à, mau vào đi, ta là Chu Hân, vợ lão Lương, cháu có thể gọi ta là Chu dì!

Mỹ phụ cười, vội vàng mở cửa cho Tần Thiên đi vào, Tần Thiên cho người đem bức tranh vào, để trong phòng khách rồi cho mấy tiểu đệ kia đi về.

- Tần Thiên, cháu ngồi chờ một chút, lão Lương vừa mới đi ra ngoài, chờ một chút ông ấy trở lại. Đúng rồi, cháu có uống gì không, để ta đi lấy!

Chu Hân nhìn Tần Thiên cười hỏi.

- Được rồi, Chu dì, dì không cần khách khí, ta cũng không khát, dì đi làm việc của dì đi!

Tần Thiên nhìn mỹ phụ nói, lại phát hiện ra Chu Hân nhìn chằm chằm vào hắn, trên mặt phát ra nụ cười sáng lạn.

- Dù, chẳng lẽ ca đẹp trai đến độ ngay cả phụ nữ trung niên nhìn phát chết ngay sao?

Tần Thiên trầm nghĩ, ánh mắt Chu Hân nhìn hắn như báo nhìn mồi làm Tần Thiên hơi bối rối. Mặc dù Chu Hân cũng không tệ lắm, hơn bốn mươi tuổi nhưng vóc người vẫn còn hoàn mỹ, trước lời sau vênh nhưng Tần Thiên cũng không dám làm loạn, đây là lão bà Lương Văn Đạo hơn nửa đời với nữ nhân

bốn mươi tuổi Tần Thiên cũng không có hứng thú.

- Chu di, người không sao chứ, trên mặt ta có gì sao?

Tần Thiên thấy Chu Hân đang không chớp mắt nhìn mình, khua khua tay trước mặt nàng.

- A! Không có gì, vậy cháu ngồi chờ nha, lão Lương sắp về rồi, ta xuống bếp làm đồ ăn!

Chu Hân phục hồi tinh thần, sau đó xoay người đi vào phòng bếp.

- Tiểu tử này nhìn qua cũng khá đẹp trai, mặc dù nhìn hơi nghèo một chút nhưng còn trẻ, còn có thể phát triển, không biết tình hình gia đình hắn thế nào, đứa nhỏ Như Yên kia có thích hay không?

Chu Hân vừa đi vừa lầu bầu nói.

Tần Thiên ngồi trên ghế salon, đánh giá bốn phía, phòng khách của Lương Văn Đạo thuộc về phong cách Châu Âu, nhìn qua cực kỳ thời thượng, cao nhã quý phái, trên tường treo mấy chục bức tranh làm đồ trang trí, phần lớn là những bức họa trừu tượng, hắn nhìn cũng không hiểu lắm.

- Xoạch xoạch!

Lúc này, âm thanh khóa cửa vang lên, Tần Thiên quay đầu nhìn sang thấy Lương Văn Đạo đẩy cửa đi vào, trong tay cầm một cái túi, phía sau hắn còn có một cô gái chừng hai mươi tuổi đi theo vào.

Trang phục cô gái này cực kỳ khác người, nhưng không phải trào lưu buồn nôn mà là một loại mỹ cảm khác. Trên người là một cái áo sơ mi cánh dơi rộng trễ ngực, hai khóa bản cầu tuyết trắng lộ ra phân nửa, bên dưới là một cái quần jean short đồng màu với áo, dưới chân mang một đôi giày da bó sát màu đen, gương mặt cực kỳ xinh đẹp, cảm nhận mũi cao, mắt to long lanh, trang điểm nhàn nhạt, một đầu tóc ngắn màu đỏ, cổ lại đeo một sợi dây xích màu đồng, trên tay đeo rất nhiều nhẫn, gần như mười ngón tay nàng đều có, một thân phong cách Punk thoát nhìn làm nàng cực kỳ xuất chúng, cộng thêm da thịt trắng như tuyết khiến nàng toát lên một vẻ đẹp kỳ lạ, làm người khác không nhịn được nhìn thêm vài lần.

- Lương cục trưởng!

Tần Thiên thấy Lương Văn Đạo đã về, lập tức đứng lên cười cười đi tới.

- Tần Thiên tới rồi sao? để ta giới thiệu một chút, đây là con gái ta, Lương Như Yên, 23 tuổi, chuyên gia thiết kế thời trang.

Lương Văn Đạo nhiệt tình giới thiệu cho Tần Thiên, ngay cả bao nhiêu tuổi đều nói ra, làm hắn cảm giác vô cùng kỳ quái.

- Uhm chào cô, tôi là Tần Thiên!

Tần Thiên nhìn Lương Như Yên cười nói.

Lương Như Yên tùy ý nhìn Tần Thiên một cái, thấy Tần Thiên ăn mặc tùy tiện chả khác gì lưu manh, lộ ra một tia cười lạnh, thân nhiên nói:

- Chào!

Nhưng ngay sau đó liền không thèm để ý tới Tần Thiên, trực tiếp nhận lấy cái túi trong tay Lương Văn Đạo đi vào trong phòng, Lương Văn Đạo bên cạnh nhất thời cảm thấy xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 243: Thân Thiết

- Ha ha, Tần Thiên nguoi bỏ qua cho, con bé này tính tình lạnh nhạt, thế nhưng tâm tính thiện lương, không có ác ý gì đâu.

Lương Văn Đạo nhìn Tần Thiên nói.

- Không đâu, mà đúng rồi, Lương cục trưởng, ta tới nhà cũng không mua lễ vật gì, chỉ có bức tranh này mang đến, ngài xem một chút có thích hay không?

Tần Thiên nhìn Lương Văn Đạo, chỉ vào bức tranh bên cạnh, Lương Văn Đạo lập tức nhìn tới.

- Bức tranh này là do Nghi lão vẽ?

Lương Văn Đạo giật mình, chạy tới nhìn một lúc, thật sự là của Nghi lão, bức tranh này ít nhất phải trị giá 2000 vạn a. Tàn Thiên không ngờ trực tiếp đưa bức tranh này cho mình, hơn hai ngàn vạn đó, hơn nữa có tiền cũng chưa chắc đã mua được. Nhất là nếu được quảng bá lên, có khi giá tiền còn tăng lên gấp mấy lần, quả nhiên Tàn Thiên này có lai lịch không nhỏ, vừa ra tay đã quăng ra hai ngàn vạn.

- Ta xem Lương cục trưởng rất thích tranh của Nghi lão, vừa vặn ta có một bức, để ở chỗ ta không có người thưởng thức, rất lãng phí. Không bằng đưa cho Lương cục trưởng ngài thưởng thức!

Tàn Thiên nhìn Lương Văn Đạo, tùy ý nói. Nhưng dĩ nhiên Lương Văn Đạo không cho rằng đơn giản như Tàn Thiên nói, bức họa này trên triển lãm tranh ngày hôm qua hắn cũng đã thấy, thoáng cái đã ở trong tay Tàn Thiên, hiển nhiên là Tàn Thiên mua lại tặng hắn, đây là lễ kết giao, điều này nói rõ, Tàn Thiên đã đem hắn thành người của mình.

- Ha ha, vậy ta cảm ơn!

Lương Văn Đạo vui vẻ nhìn bức tranh, yêu thích không muốn buông tay, đáng tiếc chỉ có thể xem, không thể động vào.

- Lương cục trưởng, ta có chuyện cần nói!

- Được, vào thư phòng!

Lương Văn Đạo nhìn Tàn Thiên nói, sau đó mang Tàn Thiên vào thư phòng, Lương Văn Đạo khóa trái cửa phòng, kêu Tàn Thiên ngồi xuống.

- Lương cục trưởng, ta muốn ngài đem những tên côn đồ bị bắt lần trước thả ra, ta muốn thu nạp bọn chúng.

Tàn Thiên nhìn Lương Văn Đạo nói, Phong tử nói cho hắn biết, hơn hai trăm người bị bắt lần trước còn chưa được thả vì không ai nộp tiền bảo lãnh cho bọn họ. Tàn Thiên lập tức động tâm, nếu có thể đem hai trăm người này thu vào dưới trướng, thực lực bang hội sẽ có bước nhảy vọt.

- Cái này không thành vấn đề, ngày mai ta sẽ thả toàn bộ!

Lương Văn Đạo lập tức nói.

- Vậy thì cảm ơn ngài, đúng rồi, Lương cục trưởng, ta có việc muốn nói với ngài...

- Lão Lương, xuống dùng cơm

Tàn Thiên cùng Lương Văn Đạo đang trò chuyện trong thư phòng, lúc này ngoài cửa truyền đến thanh âm của Chu Hân.

- Được, anh ra ngay!

Lương Văn Đạo đáp lại.

- Được rồi, cứ quyết định như thế!

Tàn Thiên nói, Lương Văn Đạo gật đầu. Sau đó hai người ra ngoài, Chu Hân đang chờ, thấy hai người đi ra, nhiệt tình đi tới, thân thiết kéo tay Tàn Thiên vào phòng ăn, điều này làm tt không kịp thích ứng, quay đầu nhìn về phía Lương Văn Đạo.

- Ha ha, cô ấy là vậy, rất nhiệt tình!

Lương Văn Đạo cười nói, sau đó ba người vào phòng ăn, Lương Như Yên đã ngồi ở đó, mặc bộ đồ ngủ, đầu tóc ướt nhẹp, hiển nhiên là vừa mới tắm xong.

- Tới đây, Tàn Thiên, ngồi chỗ này.

Chu Hân nhìn Tàn Thiên nói, kéo Tàn Thiên ngồi xuống bên cạnh Lương Như Yên, Tàn Thiên nói cảm ơn rồi ngồi xuống. Trên người Lương Như Yên tỏa ra một mùi thơm đặc biệt của nữ nhân, trực tiếp bay vào trong mũi Tàn Thiên, hắn tự nhiên quay đầu nhìn Lương Như Yên một chút, lại thấy cảnh xuân trước ngực nàng, vì nút áo ngủ của nàng bị sút.

Bất quá Tàn Thiên cũng không dám nhìn lâu, dù sao thì vợ chồng Lương Văn Đạo cũng ở trước mặt, cho nên chỉ hơi nhìn một vài giây rồi quay đầu đi, không ngờ phát hiện vợ chồng Lương Văn Đạo đang nhìn mình chăm chăm, dọa hắn suýt kêu lên.

- Kháo, không phải chứ, ta chỉ tùy ý nhìn một phát, như vậy cũng phát hiện ra sao?

Tàn Thiên thầm nghĩ, cười cười với vợ chồng hai người, hai người cũng cười lại với Tàn Thiên ăn ý đến mức làm hắn méo mồm

- Đến, ăn cơm đi, Tàn Thiên không cần khách khí, cứ coi như nhà mình!

Chu Hân nhìn Tàn Thiên nói, sau đó gấp một miếng thịt gà vào trong chén Tàn Thiên

- Ném thử xem tay nghề di có được hay không?

Tần Thiên vội vàng cảm ơn rồi đem miếng gà bỏ vào trong miệng, ném thử mùi vị.

- Tần Thiên, cháu hiện giờ bao nhiêu tuổi? làm công việc gì? Trong nhà có bao nhiêu ăn hèm?

- Sặc!

Tần Thiên vừa nghe, đồ ăn trong miệng phun thẳng ra ngoài.

- Chết mất, đây là tình huống gì vậy? Định tra hộ khẩu sao? Hỏi chi tiết như vậy!

Tần Thiên thăm nghĩ.

- Cái kia... a di, cháu năm nay 21 tuổi, còn là học sinh, sống cùng chị gái, cha mẹ đã qua đời!

Tần Thiên ngẩng đầu nói.

- Way, Như Yên nhà ta vừa 23, đại học năm ba, hai người trẻ tuổi các người phải nói chuyện với nhau nhiều hơn a!

Chu Hân liền nói.

Lời này vừa ra, Tần Thiên thiếu chút nữa té xiu, cho dù ngu ngốc cũng nghe ra Chu Hân muốn tác hợp cho hân và Lương Như Yên thành đôi a.

- Mẹ! mẹ nói gì vậy, con còn chưa muốn có bạn trai, con còn trẻ mà. Hơn nữa, sao mẹ có thể tùy tiện tìm một người đến làm bạn trai con như vậy, chẳng lẽ con gái mẹ rất kém cỏi, không ai thèm lấy sao?

Lương Như Yên vỗ mạnh lên bàn một cái, bắt mắt nhìn Chu Hân nói.

- Định Mệnh, lão tử còn chưa nói gì, cô còn dám chê lão tử!

Tần Thiên vừa nghe, cực kỳ khó chịu, cái gì mà tùy tiện tìm một người, những lời này vừa nghe sẽ khiến người ta không thoải mái, giống như hân không đáng giá bao nhiêu tiền vậy.

- Như Yên! Sao lại nói mẹ con như thế, mẹ con cũng vì muốn tốt cho con mà!

Lương Văn Đạo quát lên, có vẻ tức giận, ngoài mặt là dạy dỗ Lương Như Yên không tôn kính mẹ nàng, nhưng thật ra là làm cho Tần Thiên xem, bởi vì hân thấy vẻ mặt bất mãn của Tần Thiên rồi.

Chu Hân bên cạnh không nghĩ tới con gái của mình sẽ phản ứng kịch liệt như thế, nhất thời có chút lúng túng, nhìn Tần Thiên như xin lỗi. Tần Thiên nhìn hai vợ chồng họ, nghĩ thầm sau này mình và Lương Văn Đạo còn tiếp xúc với nhau nhiều, không so đo nữa.

- Ha ha, cháu thấy Như Yên nói đúng, hôn nhân đại sự không thể qua loa được!

Tần Thiên nhìn Lương Văn Đạo nói, Lương Văn Đạo vừa thấy thế, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Bữa cơm này vì mấy lời nói kia, nhất thời trở nên lúng túng, trầm mặc. Tần Thiên ăn xong cũng không ở lại lâu liền mượn cớ rời đi. Lương Văn Đạo biết rõ nguyên nhân nên cũng không giữ lại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 246: Ghen!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tần Thiên rời khỏi nhà Lương Văn Đạo, liền trực tiếp đi tới phố rượu tìm Phong Tử, bảo hân đem tiền bảo lãnh mấy tên lưu manh kia. Rồi cùng Phong Tử uống rượu, trêu chọc mỹ nữ, mãi cho đến mười hai giờ Tần Thiên mới vác mặt về nhà.

Về đến nhà, Lý Phi Nhi các nàng đều đã ngủ, nhưng phòng Tiêu Du vẫn còn sáng đèn, cửa chỉ hơi khép hờ, Tần Thiên liền đi tới gõ cửa.

- Chị, em vào được không?

- Vào đi, tiểu thiên.

Bên trong truyền ra tiếng nói của Tiêu Du, Tần Thiên nghe vậy lập tức đẩy cửa tiến vào, Tiêu Du đang mặc quần áo ngủ ngồi trên giường đọc sách. Tần Thiên nhìn Tiêu Du rồi trực tiếp đi tới cạnh giường, ngồi xuống.

- Chị, chị nói cho em biết, có phải chị đã biết trước rồi đúng không?

Tần Thiên nhìn Tiêu Du nói, hắn có cảm giác là Tiêu Du biết tất cả mọi việc, mặc dù Tần Thiên không có chứng cứ, nhưng hắn lại có loại cảm giác đó.

Tiêu Du nghe Tần Thiên nói, liền để cuốn sách trong tay xuống, nhìn Tần Thiên từ từ nói:

- Không sai!

- Tại sao chị lại gạt em

Tần Thiên nghe Tiêu Du trả lời, nhất thời kích động nhìn Tiêu Du nói.

- Tiểu Thiên, không phải là chị không muốn cho em biết, mà vì thời cơ chưa tới,

Tiêu Du nhìn Tần Thiên từ từ nói.

- Vậy lúc nào mới cho em biết đây.

Tần Thiên lập tức hỏi, lộ vẻ cực kỳ gấp gáp.

- Thôi được rồi, em về phòng đi, chị cần phải nghỉ ngơi.

Tiêu Du nhìn tần Thiên nói, Tần Thiên thấy bộ dạng Tiêu Du như vậy, biết chắc có cạy răng nàng ra cũng không biết được một chữ nào, liền gạt đầu trở về phòng mình.

- Rốt cuộc là chuyện gì, tại sao phải gạt mình?

Tần Thiên trở về phòng lâu bầu nói, trong đầu còn suy nghĩ về việc mình cùng Triệu Chi Nhược abcdxyz, tại sao lại không nhận được điểm tích lũy để mở dị năng thứ tư, tại sao Ba Baca lại không thông báo.

- Ba Baca, tại sao lại không cho ta mở dị năng mới.

Tần Thiên lập tức hỏi, nhưng trả lời hắn là màn yên tĩnh(DG: chém týt ^^^)

- Ba Baca!

Tần Thiên nói lại một lần nữa, nhưng vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì, Tần Thiên không khỏi cảm thấy kỳ quái, cho nên hắn liền tiến vào Thần Tàng tinh cầu, vào bên trong vẫn không thấy Ba Baca, chỉ trên mặt đất có một đồng lớn nội đan lang yêu.

- Ba Baca!

- Ba Baca!

Tần Thiên hô lớn, nhưng không ai đáp lại, làm cho hắn cảm thấy một cảm giác kỳ quái, đợi một hồi, cũng không thấy Ba Baca đi ra, Tần Thiên liền ngồi xuống tu luyện, đến sáng sớm ngày thứ hai, vẫn không thấy Ba Baca xuất hiện.

- Có chuyện gì vậy? Ba Baca chạy đi đâu rồi?

Tần Thiên lâu bầu nói, đầu óc quay mòng mòng, lại hô lớn mấy tiếng, vẫn không có phản ứng.

Tìm một hồi, vẫn không thấy Ba Baca, Tần Thiên liền rời khỏi Thần Tàng Tinh Cầu, trở lại trong phòng, vừa lúc tiếng gõ cửa vang lên, bên ngoài truyền đến thanh âm của Triệu Chi Nhược, Tần Thiên lập tức đi ra mở cửa, Triệu Chi Nhược mặc tạp dề đứng ở trước cửa, thân thể bốc lửa của nàng làm hắn sôi máu, trước lối sau vênh, eo nhỏ mé người lộ ra hơn phân nửa, trắng nõn... (DG: tk cha Tô phái này tả gái sao mà con nào cũng giống nhau vậy?)

- Ăn sáng nào lão công!

Triệu Chi Nhược nhìn Tần Thiên mỉm hoặc nói, tay kéo kéo tạp dề lộ ra chiếc eo nhỏ nhắn, rõ ràng là đang câu dẫn Tần Thiên mà, làm cho hắn càng nhìn càng muốn chảy máu mũi.(DG: đoạn này k hiểu lắm nên dịch phổ thông 1 chút ^^)

- Còn đau không cưng ^^?

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhược cười tà nói, cái tay hư đang nhích tới hông sờ soạn chiếc eo thon của nàng, Triệu Chi Nhược lập tức tránh ra, hướng Tần Thiên vút một cái mỵ nhãn.

- Hắc hắc, muốn nhìn sao?

Triệu Chi Nhượng my hoặc nói.(DG: E thấy con này cười râm râm ca à, Biên con mẹ nào chả râm)

- Chắc chắn, tiểu ny tử này, không hảo hảo thu thập em không được nha.

Tần Thiên say mê nói, vừa nói liền xông tới, một tay đem Triệu Chi Nhượng ôm vào trong lòng.

- Xem em chạy đâu cho thoát.

- Khụ khụ!

Lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng ho khan, Tần Thiên lập tức tách ra, bởi vì thanh âm kia đến từ Lý Phi Nhi, giờ phút này nàng đang đứng ở cửa, về mặt tức giận nhìn Tần Thiên, trong miệng hừ lạnh một tiếng, quay người vào phòng đóng sầm cửa lại.

- Hắc hắc, tên đại sắc lang này, Phi Nhi ghen rồi, còn không đi dỗ nàng đi.

Triệu Chi Nhượng nhìn Tần Thiên nói.

- Không thành vấn đề, bất quá, anh muốn dỗ em trước đã ^^.

Tần Thiên một tay kéo Triệu Chi Nhượng lại, một tay hướng tới cặp vú to lớn của nàng hung hăng xoa nắn, làm Triệu Chi Nhượng thở gấp không thôi, về mặt đỏ hồng xấu hổ.

- Mau buông ra, để Tiểu Du tử nhìn thấy không tốt đâu.

Triệu Chi Nhượng vội vàng nói.

- Ai kêu em mới sáng sớm đã câu dẫn anh rồi, phải bị trừng phạt thích đáng mới được.

Tần Thiên cười tà nói, cái tay trước ngực Triệu Chi Nhượng càng hung hăng hơn, xoa nắn vài cái mới bỏ ra, làm cho Triệu Chi Nhượng cảm thấy phía dưới lại 'lụt lệu' rồi.

- Được rồi, chờ khi nào anh rảnh rồi sẽ từ từ thu thập em tiểu quý a, ngay sau đó liền đi tới trước phòng Lý Phi Nhi, Triệu Chi Nhượng nhìn Tần Thiên đi tới phòng Lý Phi Nhi, không khỏi có chút mất mát.

- Phi Nhi, là anh, anh vào được không?

Tần Thiên gõ cửa, bên trong không có tiếng động gì, Tần Thiên liền mở cửa đi vào, thuận tay khóa trái cửa, Lý Phi Nhi đang ngồi trên giường thấy Tần Thiên đi vào, hừ lạnh một tiếng, về mặt tức giận.

- Hắc hắc, ghen rồi à?

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói, ngồi xuống bên cạnh nàng, đem nàng kéo vào lòng, Lý Phi Nhi muốn tránh thoát, nhưng đâu phải đối thủ của hắn, bị Tần Thiên ôm chặt vào lòng.

- Ai ghen chứ, buông em ra, đồ sắc lang hư hỏng...

Lý Phi Nhi tức giận nói, nghiêng mặt qua một bên, không để ý tới Tần Thiên.

- Thật sao, không ăn đấm a. Nhưng lại sao lại có vị chua nồng như vậy chứ, chua đến sún cả răng rồi.

- Hừ! sắc lang, phơi đần.

Lý Phi Nhi vênh miệng nhỏ tức giận nói, bộ dạng cực kỳ khả ái.

Tần Thiên nhìn bộ dạng lý phi nhi như vậy, đột nhiên khóe miệng cười xấu xa, sau đó một cái tay từ phía sau luồn qua nách Lý Phi Nhi ôm trọn một bên 'bướn' lớn của nàng, nhất thời từ lòng bàn tay truyền đến cảm giác mềm mại, trơn mượt, Tần Thiên thầm kêu to "quá đã pepsi ơi"

Lý Phi Nhi cũng kinh hãi, sắc mặt nhất thời đỏ bừng, thân thể run nhè nhẹ, quần áo nàng mặc lại vô cùng mỏng, lại bị Tần Thiên xoa nắn như vậy, chết mất chứ sống sao nổi

- Sắc lang, mau buông ra đi.

Lý Phi Nhi kinh hãi nói, vội vàng chụp lấy tay Tần Thiên, nhưng Tần Thiên hơi hơi dùng lực một chút, từ từ xoa nắn núi trước ngực Lý Phi Nhi.

Lý Phi Nhi lập tức không chịu nổi, thân thể run rẩy, trong miệng phát ra tiếng rên mê người.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247: Tìm Chết

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

- Như thế nào, có thoải mái không hả Phi Nhi?

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi say mê nói, bàn tay to một mực xoa nắn ngực của nàng, ngón tay kẹp hạt đậu hồng hồng bên trên, làm Lý Phi Nhi mặt đỏ tận mang tai, yêu kiều thờ gấp.

- Anh... Anh mau buông ra đi, lưu manh đáng chết, đại sắc lang.

Lý Phi Nhi đỏ mặt nói, cái vếu bên trên bị Tần Thiên nhào nặn, phía dưới nhất thời liền lênh láng, còn hơi ngura ngứa, rất là khó chịu.

- Vậy em nói xem, vừa nãy em có ghen không?

Tần Thiên cười tà nói, động tác không những không dừng lại mà ngược lại càng dùng sức, làm cho Lý Phi Nhi hoàn toàn mất sức phản kháng, chỉ có thể thờ gấp.

(DG: dịch đoạn này giống kiểu LPN bị hấp diêm quá)

- Em... em có, em có mà, mau buông ra đi.

Lý Phi Nhi vội vàng nói, Tần Thiên nghe nàng nói như vậy, liền buông lỏng tay ra, không tiếp tục trêu chọc Lý Phi Nhi nữa.

- Phi Nhi, em yên tâm đi, bất kể anh có bao nhiêu nữ nhân, anh cũng sẽ mãi yêu em, tuyệt đối không vứt bỏ em đâu, cho nên em đừng có tức giận nữa nha.

Tần Thiên nhìn thẳng mắt Lý Phi Nhi nghiêm túc nói.

- Hừ! Ai biết được a, anh chính là một tên đại sắc lang thấy gái là mắt sáng như đèn pha đó.

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên bĩu môi nói.

- Làm sao có thể? Em để cho La Ngọc Phượng ở trước mặt anh coi hết đồ xem, đảm bảo anh sẽ tự sát để tạ tội với thiên hạ đó.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nghiêm túc nói.

- Sặc

Lý Phi Nhi vừa nghe đến La Ngọc Phượng nhất thời liền bật cười.

- Được rồi, Phi Nhi, em đừng nên tức giận, anh muốn em hòa thuận với Chi Nhược, có được hay không?

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói.

- Hừ! Tên sắc lang nhà anh, có phải đã cùng Chi Nhược làm chuyện gì gì đó rồi không?

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên chất vấn, nàng hôm qua tìm Triệu Chi Nhược hỏi nội tình chuyện tên trộm nội y, liền phát hiện tư thế đi của Triệu Chi Nhược không đúng, phía dưới tựa hồ rất đau, nhớ tới ngày hôm qua Tiêu Du đã nói chuyện của Triệu Chi Nhược và Tần Thiên, Lý Phi Nhi liền suy đoán ra, có phải Tần Thiên và Chi Nhược làm chuyện đó rồi không.

- Hắc hắc, làm sao em biết được, hay là em cũng muốn đây?

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi cười râm nói.

- Cút! Em không cần, đại lưu manh.

- Hay là làm đi nha. Dù sao đi nữa, em sớm muộn cũng là người của anh mà.

Tần Thiên tiếp tục nói.

- Không được, sắc lang, ai là người của anh chứ, em mới không phải là nữ nhân của anh, em muốn đi ăn điểm tâm, anh mau buông ra đi.

Lý Phi Nhi nhìn Tần Thiên khẩn trương nói, sợ tên dê xồm này đem nàng abcxzy, nàng còn chưa có chuẩn bị tâm lý.

- Đừng đi, chúng ta làm xong rồi đi cũng chưa muộn. Sẽ rất thoải mái đó, nào, làm một lần đi.

Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi bộ dạng khẩn trương, lộ cổ ý trêu đùa, hú một tiếng, một tay đem Lý Phi Nhi đẩy ngã xuống giường, bộ dạng giường cung bật kiềm, chuẩn bị rách thương ra trận.

- A!

Lý Phi Nhi nhất thời kinh hãi, đẩy Tần Thiên ra, vội vàng chạy ra ngoài, Tần Thiên ở phía sau nhìn bộ dạng chạy trốn chết của nàng, không khỏi một trận đắc ý, cười lớn một tiếng, ngay sau đó liền đi ra.

- Sao vậy, Phi Nhi?

Tiêu Du nhìn bộ dạng khẩn trương của Lý Phi Nhi, lập tức hỏi, sau đó lại thấy Tần Thiên từ phòng Lý Phi Nhi đi ra, lập tức hiểu được chuyện gì xảy ra.

- Tiêu Du, hấn khi dễ em, chị mau làm chủ cho em đi.

Lý Phi Nhi cầm tay Tiêu Du tố cáo nói.

- A, không có gì, vậy em cứ để nó khi dễ mấy cái, từ từ sẽ quen thôi mà.

Tiêu Du tùy ý nói.

- Ha ha ha.

Lập tức Tần Thiên cùng Triệu Chi Nhược ở bên cạnh cười phá lên, Lý Phi Nhi nhất thời tức giận dậm chân, chạy vào phòng vệ sinh.

- Chị, em yêu chị chết mất, chúng ta ôm một cái nào.

Tần Thiên nhìn Tiêu Du hưng phấn nói, nói xong liền chuẩn bị nhào tới, Tiêu Du nhanh chóng tránh thoát, sau đó lắc lắc cái mông tròn lẳn đi tới phòng vệ sinh.

- Ai! Lòng người dễ thay đổi a, chỉ có Chi Nhược nhà chúng ta là tốt, đối với ta thật bất ly bất khí(không xa không tức thì phải), nào, Chi Nhược, chúng ta ôm một cái.

Tần Thiên làm ra bộ dạng thương tâm nói, đang chuẩn bị chiếm tiện nghi của Triệu Chi Nhược, ai ngờ nàng lại tránh ra xa.

- Sắc lang, em mới không cần anh ôm.

Triệu Chi Nhược nhìn Tần Thiên đắc ý nói, nói xong liền xoay người vào phòng vệ sinh, lưu lại Tần Thiên với vẻ mặt buồn bực.

...

Rất nhanh, mọi người ăn xong điểm tâm, Lý Phi Nhi cùng Tiêu Du liền đi làm, trong nhà chỉ còn có Tần Thiên và Triệu Chi Nhược. Triệu Chi Nhược đang trong bếp thu dọn bát đĩa, Tần Thiên nhìn cái mông tròn lẳn của nàng, lúc ẩn lúc hiện, sắc tâm nổi lên, lặng lẽ tới phía sau Triệu Chi Nhược ôm lấy nàng, hai tay ôm trọn hai trái ‘bưởi’ căng tròn to lớn, dùng ‘quả chuối’ của mình cọ cọ vào giữa khe mông nàng.

Triệu Chi Nhược đang rửa chén, bị Tần Thiên tập kích như vậy, nhất thời kinh hãi, nhất là phía dưới bị đại sát khí cọ sát, thân thể như bị điện giật.

- Không nên, Tần Thiên, em còn chưa rửa chén xong.

Triệu Chi Nhược vội vàng nói.

- Không có gì, em cứ rửa chén của em, anh làm chuyện của anh, không liên quan nha.

Tần Thiên vô sỉ nói, vừa nói xong liền ra sức nhào nặn cặp vú, nhất thời Triệu Chi Nhược cảm thấy thân thể mềm nhũn.

- Bang bang!

- Đi ra ngoài, khốn khiếp, ra cho tao!

Đột nhiên có tiếng gõ của kịch liệt, ngay sau đó bên ngoài truyền tới tiếng nam nhân rống lên, dọa hai người kêu to, lập tức tách ra.

- Con mẹ nó, thằng nào, muốn chết hả?(DG: thực là đáng chết mà, đang định làm 1 màn Have sex in the kitchen, quá tiếc!!)(biên)

Tần Thiên nhất thời giận dữ, thả Triệu Chi Nhục ra, đi ra ngoài mở cửa, thấy bốn người đứng trước mặt mình, cầm đầu là một tên mặt sưng phù, nhìn chút quen mắt, Tần Thiên nhìn kỹ lại, thì ra là tên lần trước theo đuổi Lý Phi Nhi, Kim Khắc Mộc(DG: ời đêch cái tên). Tần Thiên nhìn ba tên hộ vệ phía sau, cũng là dị năng giả, mà thực lực đạt tới nhất tinh ngũ giai, làm Tần Thiên có chút giật mình, người này có thể tìm dị năng giả làm bảo tiêu, vậy thằng cha này có thân phận gì đây.

- Đêch mẹ, tao tưởng là ai, hóa ra là thằng ngu này hả, lần trước ăn đòn chưa no hả, bây giờ tới đây xin nữa hả?

Tần Thiên nhìn Kim Khắc Mộc lạnh lùng nói, đang làm chuyện tốt cư nhiên lại bị thằng cha này quấy rầy, trong lòng vô cùng khó chịu, bắt đầu suy tính sao để hành hạ người này.

- Hừ! Khôn kiếp, lần trước dám đánh bốn thiếu gia, còn dám đoạt nữ nhân của tao, lần này bốn thiếu gia sẽ cho mày chết không có chỗ chôn.

Kim Khắc Mộc nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói(DG: sao ta thấy mấy tk cha này toàn lạnh lùng, mà cái đoạn hội thoại chả thấy lạnh lùng gì?)

- Cái gì? Để tao chết không có chỗ chôn thân hả? Thằng đàn, mày ăn *** nhiều rồi hay sao mà ngu quá vậy? Hay mày là thằng chó đẻ, thằng tạp chủng, lại còn nói được ra lời như vậy nữa, dựa vào ba thằng bỏ đi đằng sau mày mà đòi đánh tao hả? Về nhà đắp chăn đi ngủ đi, rồi nghiên cứu xem chữ ‘Ngu’ nó viết thế nào?

Tần Thiên nhìn Kim Khắc Mộc khinh thường chửi rửa, đối với loại muốn giết người, Tần Thiên phải đánh đòn tâm lý trước, để cho hắn bị dả kích triệt để, rồi sau đó mới đánh tới thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 248: Giết!

- Khôn kiếp, mày dám chửi tao hả? Muốn chết!

Kim Khắc Mộc giận dữ nói, cả người phát run, không nghĩ tới Tần Thiên lại kiêu ngạo như vậy. Tất cả những lời chuẩn bị nhục mạ Tần Thiên đã bay mất đầu rồi, không ngờ vừa gặp mặt đã bị Tần Thiên chửi cho nhục mặt như vậy.

- Chửi mày thì sao? Thằng chó, mong tao đây này, có muốn cắn một nhát không?

Tần Thiên khiêu khích chửi đều, nhìn Kim Khắc Mộc mặt mày xanh mét, trong lòng vô cùng sung sướng.

- Hừ! Giết hắn cho ta, ta muốn hắn chết, chết, chết. Các người giết chết hắn đi, đánh cho hắn chết không còn xác cho ta.

Kim Khắc Mộc vô cùng giận dữ, lớn tiếng hét lên.

- Vâng thưa thiếu gia!

Lập tức, ba tên dị năng giả phái sau cùng hô lên, ngay sau đó, một người mạnh mẽ lao tới Tần Thiên, hung hăng đập một quyền lên thẳng mặt Tần Thiên.

- Hừ! Đồ bỏ đi!

Tần Thiên khinh thường nói, trực tiếp nhấc chân lên, một cước đá tới tên bảo tiêu, cực kỳ nhanh.

- Thành Thịch!

- A!

Hét thảm một tiếng, tên bảo tiêu trực tiếp bị Tần Thiên đá bay ra ngoài, may mắn được hai tên phía sau đỡ được.

- Chi Nhục, em vào trong phòng chờ anh một lát.

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhục phía sau nói, nói xong liền đóng cửa lại, ngay sau đó liền nhanh chóng chạy xuống dưới lầu.

- Đứng lại! Con mẹ nó, bắt hấn lại đánh chết cho ta!

Kim Khắc Mộc cho là Tàn Thiên muốn chạy, lập tức hô to để mấy tên bảo tiêu đuổi theo, mình cũng nhanh chóng chạy tới.

- Hừ! Để tao chơi chết chúng mày!

Tàn Thiên quay đầu lại nhìn thoáng qua ba tên bảo tiêu đang đuổi theo, cười lạnh nói, ngay lập tức chạy nhanh xuống dưới lầu, sau khi xuống dưới, liền trực tiếp hướng về phía bãi đất hoang phía sau khu dân cư, bây giờ nơi này không có mấy người, Tàn Thiên nhanh chóng chạy sâu vào trong rừng cây, tới chỗ hoang vắng liền dừng lại.

Ba tên hộ vệ cùng Kim Khắc Mộc đều đuổi tới gần, thấy Tàn Thiên dừng lại, cũng ngừng đuổi.

- Hừ! Mày có chạy lên quận.

Kim Khắc Mộc nhìn Tàn Thiên cười lạnh nói.

- Hừ! tao không có chạy nha, chẳng qua sợ chúng mày máu chó làm dơ nhà tao mà thôi, cho nên mang chúng mày tới chỗ này vui đùa một chút. GAME OVER, chúng mày phải chết!

Tàn Thiên nhìn Kim Khắc Mộc hừ lạnh nói.

- Hừ! Giết nó!

Kim Khắc Mộc lập tức phản phó.

Lập tức, ba tên bảo tiêu kia đồng thời lao đến Tàn Thiên từ ba hướng khác nhau

Tàn Thiên nhìn ba người đánh tới, trực tiếp thuấn di đi, biến mất trước mặt bọn chúng, làm ba tên bảo tiêu nhất thời kinh hãi.

- Dị năng giả!

Một tên trong ba tên bảo tiêu thất thanh hô lớn, vừa dứt lời, Tàn Thiên liền hiện ra trước mặt hấn.

- Đi chết đi!

Tàn Thiên nhìn tên bảo tiêu lạnh lùng nói, túm lấy cổ áo hấn quăng đi.

- Bịch!

Lập tức, tên bảo tiêu bị Tàn Thiên quăng đi nặng nề đập trên mặt đất, còn chưa kịp phản ứng, Tàn Thiên lại lao tới, chân phải giơ lên, hung hăng giẫm lên xương bánh chè của hấn.

- Cờ-rắc!

- A!

Một tiếng xương gãy lìa cùng với một tiếng như heo bị chọc tiết kêu thảm thiết cùng vang lên, người này trực tiếp bị Tàn Thiên giẫm nát xương đầu gối, lập tức bị mất lực chiến đấu. Tàn Thiên đang chuẩn bị giẫm nốt chân thứ hai của hấn thì hai tên bảo tiêu bên cạnh đã lao tới.

Hai tên dị năng giả liền xuất dị năng của mình, tên đầu tiên mọc thêm cánh, móng tay ở hai tay dài ra mười mấy centimet, từng cái nhìn như một chiếc chùy thủ bén nhọn, trên người đột nhiên nổ tung, lộ ra làn da xù xì như cây thông già, cả người bay lên.

Một tên khác nằm xuống đất, răng nanh trong miệng dài ra giống như Dã Trư, nhưng lại có màu đen nhánh... Thân thể phóng to gấp đôi, bỏ nhào trên mặt đất, cơ bắp cả người căng ra.

- Địch! Lại là Ô Nha và Dã Trư!

Tàn Thiên hô lớn.

- Rống!

Tên dị năng giả giống con heo kia dẫn đầu công kích Tàn Thiên, hai chân đạp mạnh trên mặt đất, hét lớn một tiếng, sau đó mạnh mẽ lao đến Tàn Thiên, tốc độ nhanh gấp mấy lần hồi nãy.

Cùng lúc đó, tên dị năng giả đang bay trên trời kia cũng nhanh chóng hướng Tàn Thiên lao xuống, móng nhọn ở trên hai tay hướng tới sau gáy Tàn Thiên bổ tới.

- Huru!

Trong nháy mắt, Tàn Thiên trực tiếp biến mất. mà hai tên kia vì quá đã không kịp phanh lại, lập tức liên đụng vào nhau.

-Bịch!

Hai tên quát to một tiếng, con Ô Nha kia trực tiếp bị con heo va vào, mà lúc này, Tàn Thiên lại lần nữa xuất hiện, trong tay thêm một chiếc khảm đao sắc bén, do hấn lấy ra từ trong giới chỉ.

- Hừ! Bay đi, bay cho tao xem nào.

Tàn Thiên lạnh lùng nói, khảm đao trong tay mạnh mẽ chém tới đầu con Ô Nha kia

- Đùng!!

- Huru!

Lập tức, khảm đao của Tàn Thiên chém đứt cánh con Ô Nha, máu tươi văng vãi khắp nơi, tiếng kêu thảm thiết vang lên, tên Ô Nha dị năng giả liền không thể tiếp tục chiến đấu, sau lưng xuất hiện một lỗ hồng đầm đìa máu tươi, không ngừng phun ra, Kim Khắc Mộc bên cạnh nhìn thấy vậy, lập tức bị dọa cho mặt trắng bệch

Nhưng Tàn Thiên vẫn chưa xong, một đao chém xuống, không chút do dự nào, lập tức bắp đùi của tên Ô Nha kia đứt lìa.

- Huru!

- A!

Lại một tiếng kêu thảm thiết, máu tươi như suối phun trào, Kim Khắc Mộc bị dọa cho ngã dúi dụi xuống đất, mà Tàn Thiên không ngừng tay, vẫn vung khảm đao lên, hướng về phía một chân khác của hắn, máu tươi phun trào, Ô Nha dị năng giả trực tiếp ngất đi.

- Rống!

Tàn Thiên chuẩn bị chặt đứt đầu tên Ô Nha dị năng giả kia, thì tên Dã Trư kia lao đến, trực tiếp dùng răng nanh sắc bén cắn tới Tàn Thiên.

- Mà muốn chết vậy thì chết đi!

Tàn Thiên nhìn Dã Trư đang xông tới lạnh lùng nói, lập tức dùng thuần di, hướng Dã Trư dị năng giả vọt tới trước mặt hắn, rồi nhảy lên cao, cầm khảm đao hung hăng chém xuống đầu hắn.

- Huru!

Một tiếng khảm đao sắc bén đâm vào da thịt vang lên, máu tươi cùng óc trắng lập tức văng vãi khắp nơi, trên người Tàn Thiên cũng dính không ít, đầu tên Dã Trư dị năng giả này trực tiếp bị Tàn Thiên bổ mất một nửa, lực trùng kích cực lớn làm Tàn Thiên bị đánh lùi về sau mấy mét, tên Dã Trư dị năng giả này một tiếng cũng không được kêu, lập tức chết tươi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 249: Cùng nhau tắm rửa

- A! Giết người rồi!

Giờ phút này, Kim Khắc Mộc bên cạnh thấy cảnh tượng máu me be bét như thế, trực tiếp bị dọa cho suýt tè ra quần.

Tàn Thiên không nói một câu, lập tức rút khảm đao ra khỏi tên Dã Trư, sau đó đi tới tên dị năng giả duy nhất còn sống.

Tên dị năng giả kia thấy Tàn Thiên đi tới, sợ tới mức muốn chạy trốn ngay lập tức, nhưng hai chân đã bị Tàn Thiên chặt đứt, vừa mới nhúc nhích làm cho cái chân còn sót trên cơ thể rơi ra, nhất thời kêu la thảm thiết.

Nhưng Tàn Thiên không để ý tới, khảm đao trong tay hung hăng chém xuống, liên tiếp mười mấy hai mươi phút, trong nháy mắt liền chém nát tên kia, biến thành một đồng huyết nhục mơ hồ, trên mặt Tàn Thiên cũng văng đầy máu tươi.

Sau khi giết hết tất cả, Tàn Thiên cầm khảm đao tới gần Kim Khắc Mộc đang bị hù cho té đái.

- A! Mày muốn làm gì? Mày không nên làm loạn, tao là người của Kim gia đó, nếu dám động vào tao mày không còn mạng đâu.

Kim Khắc Mộc nhìn Tần Thiên hoảng sợ nói, liều mạng lùi về phía sau, nhìn khảm đao còn đang rỉ máu trên tay Tần Thiên, cơ hồ muốn ngất luôn rồi.

- Thật sao? Kim gia ghê gớm thế cơ à?

Tần Thiên không chút sợ hãi nói, đi tới trước mặt Kim Khắc Mộc, đưa khảm đao bên trên còn dính một ít thịt trước mặt hắn.

- Ăn đi, tao liền không giết mày, nếu không thì đầu mày làm bóng cho tao đá đó.

Tần Thiên nhìn Kim Khắc Mộc lạnh lùng nói, nói xong liền đưa khối thịt đó lên khóe miệng của Kim Khắc Mộc

Kim Khắc Mộc vừa thấy vậy liền bị dọa cho suýt hộc máu, Tần Thiên lại muốn hắn ăn thịt người, thật quá biến thái mà, tên này bị sao vậy trời? Kim Khắc Mộc giờ phút này trong lòng vạn phần hối hận, sao hắn không mang nhiều người tới nữa chứ, nếu không sẽ không có kết cục như thế này.

- Có ăn hay không? Không ăn thì tao liền thịt mày.

Tần Thiên nhìn Kim Khắc Mộc lạnh lùng nói.

- Tôi...Tôi không ăn!

Kim Khắc Mộc cắn răng nói.

- Không ăn? Vậy thì chết đi.

Tần Thiên phản nộ quát, khảm đao trong tay giương lên, ngay lập tức chém xuống đầu hắn.

- A! Tôi ăn, tôi ăn mà!

Kim Khắc Mộc nhìn Tần Thiên thật sự động thủ, lập tức kêu to, rất nhanh cầm lấy miếng thịt người trong tay Tần Thiên, nhanh chóng nhét vào miệng mình.

Khảm đao của Tần Thiên lập tức dừng trước cổ hắn, nhìn Kim Khắc Mộc ăn thịt người, hắn cảm thấy mình thật ác độc.

Mà Kim Khắc Mộc, giờ phút này ăn khối thịt người lớn như vậy, thấy Tần Thiên không giết mình, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong dạ dày phiên giang đảo hải (lộn cả ruột), như muốn ói ra hết.

- Không được ói, nếu không tao giết mày đó.

Tần Thiên lạnh giọng uy hiếp, Kim Khắc Mộc đang muốn ói, lập tức khó khăn nuốt lại.

- Hừ! muốn giết tao hả, mày chưa đủ trình, mày ăn xong rồi thì tao sẽ không giết mày, nhưng vẫn phải cấp cho mày chút đau khổ, cho mày nhớ lâu một chút.

, vừa nói xong, nhắc khảm đao đang kề trên cổ hắn ra

- Hừ!

Lập tức, lỗ tai của Kim Khắc Mộc bị Tần Thiên xéo xuống.

- A!

Lập tức, Kim Khắc Mộc liền che lỗ tai lại, kêu la thảm thiết.

Tần Thiên không để ý tới hắn, lập tức gọi cho Phong Từ, để hắn phải người tới nhặt xác.

Mười phút sau.

Phong Từ đích thân mang người tới, nhìn cảnh tượng trên mặt đất, không khỏi nhũn mày, sau đó kêu người đem thi thể lên xe, dọn sạch sẽ.

- Đưa hân mạng ra ngoài, ném trước cổng bệnh viện đi.

Tần Thiên chỉ vào Kim Khắc Mộc phân phó cho tiểu đệ trong Thiên Bang, hắn sở dĩ không giết Kim Khắc Mộc là vì thân phận của hắn, Kim Khắc Mộc có thể có ba tên bảo tiêu nhất tinh tam giai, thân phận khẳng định không đơn giản, cuối tháng này Tần Thiên còn phải diệt những bang phái khác, không muốn thêm một phiền toái lớn như vậy, cho nên giữ lại cho Kim Khắc Mộc một mạng, nếu người gia tộc kia là người có đầu óc, vậy thì sẽ không dễ dàng tìm người đến giết Tần Thiên, cho dù muốn tới nhưng phải điều tra rõ thân phận của Tần Thiên mới dám hành động, dù sao có thể giết được ba nhất tinh tam giai không phải là người đơn giản, phải biết được thế lực sau lưng là ai mới được.

- Phong Từ, tuyển thêm người đi, càng nhiều càng tốt nhé.

Tần Thiên nhìn Phong Từ nói, thấy Phong Từ gật đầu, Tần Thiên liền để cho hắn rời đi.

...

Xử lý xong mọi chuyện chỗ này, Tần Thiên liền trở về nhà, Triệu Chi Nhượng đang đợi trong phòng khách, nghe được tiếng gõ cửa, lập tức liền nhanh chóng lao đến mở cửa, thấy mặt Tần Thiên đầy máu liền giật mình.

- Lão công, anh làm sao vậy? Không bị thương chứ?

Triệu Chi Nhượng nắm chặt tay Tần Thiên lo lắng hỏi.

- Không sao đâu, em nhìn anh giống như bị gì sao? Anh đi tắm cái đã.

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhượng mỉm cười nói, ngay sau đó liền đi tới phòng tắm.

Triệu Chi Nhượng nghe Tần Thiên nói không có việc gì, lập tức thở phào nhẹ nhõm, thấy Tần Thiên vào phòng tắm, đột nhiên khóe miệng cong lên một nụ cười quái dị, ngay lập tức đi tới phía phòng tắm.

Tần Thiên vào phòng tắm, liền cởi quần áo ra, mở vòi nước bắt đầu kỳ cọ, đột nhiên cửa phòng tắm mở ra, Triệu Chi Nhượng đi tới, Tần Thiên vừa nhìn thấy vậy, ngay lập tức cả người choáng váng, đồng thời, cây gậy phía dưới lập tức thẳng đứng, cực kỳ hưng phấn.

Bởi vì, giờ phút này, Triệu Chi Nhượng ngực trần đi đến, trên mặt phớt hồng, toát ra vẻ kiều mỹ hấp dẫn, hai bầu ngực theo từng nhịp bước rung lên nhẹ nhàng, dưới ánh sáng liền trở nên mập mờ khó tả, Tần Thiên nhìn đến hoa cả mắt, nhất là đồng cỏ thần bí phía dưới kia, làm cho Tần Thiên càng thêm hưng phấn.

- Lão công, Chi Nhượng tới giúp anh tắm có được không?

Triệu Chi Nhượng nhìn Tần Thiên nháy mắt câu dẫn nói, thanh âm kiều mỹ, giống như mèo hoang gọi tình, cực kỳ hấp dẫn.

- Được lắm tiểu yêu tinh, lại dám câu dẫn xử nam chân chính như anh sao, để xem anh giáo huấn em thế nào.

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhượng đầy say mê sau đó đem nàng ôm vào ngực, nhất thời cảm giác nhu nhuyễn, mềm mại, cây gậy phía dưới húc vào bụng của Triệu Chi Nhượng, làm cho nàng sắc mặt đỏ bừng.

- Lão công, anh muốn làm gì thì làm, nhưng mà nhẹ một chút nha.

Triệu Chi Nhượng nhìn Tần Thiên tiếp tục câu dẫn, làm Tần Thiên trong lòng ngứa ngáy, thầm nghĩ cô nàng này đúng là một yêu tinh hại người, quá chọc người mà.

Tần Thiên đang mãi nghĩ, cây gậy phía dưới liền bị bàn tay nhỏ bé của Triệu Chi Nhượng bắt được, nhẹ nhàng cử động, Tần Thiên nhất thời thoải mái.

- Chi Nhượng, em học đâu ra món này vậy? Thật hấp dẫn chết người.

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhượng nói, một tay trên bầu ngực mềm mại của Triệu Chi Nhượng tác quái, làm cho nàng yêu kiều thờ gáp.

- Em học ở trên sách đó.

Triệu Chi Nhượng nhìn Tần Thiên ngượng ngùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 250: Đã xảy ra chuyện

- Học trên sách hả? Em đúng là yêu tinh nha, không có chuyện gì lại học mấy thứ đó trong sách, đúng là không thuần khiết chút nào, bắt quá, anh thích ^^

Tần Thiên say mê nhìn Triệu Chi Nhượng nói.

Triệu Chi Nhượng sắc mặt đỏ bừng.

- Lão công, chỉ cần anh thích, em sẽ chiều anh.

Triệu Chi Nhược nhìn Tần Thiên nói.

Tần Thiên vừa nghe, nhất thời cảm thấy chua xót trong lòng, chính mình nhiều nữ nhân như vậy, lại không cho các nàng được cái gì, mà các nàng lại vì hắn làm tất cả, sợ hắn không thương các nàng nữa.

- Chỉ Nhược, anh nhất định sẽ đối tốt với em.

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhược chân thành nói.

Triệu Chi Nhược gật đầu, lộ ra vẻ mặt hạnh phúc.

- Hắc hắc, nào, lão công sẽ cho em hạnh phúc đây.

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhược nói.

Nói xong, liền đem Triệu Chi Nhược bế lên, dựa vào bồn rửa tay.

- Có đau không?

Tần Thiên nhìn nơi đó của Triệu Chi Nhược hỏi.

- Không đau nữa rồi, hi hi.

Triệu Chi Nhược nói, nàng là dị năng giả, khả năng khôi phục mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

- Tốt lắm, lão công sẽ làm cho em sung sướng.

Tần Thiên vừa nói, liền tách hai chân của Triệu Chi Nhược ra, lộ ra đồng cỏ thơm thần bí, tiểu huyết ở giữa giống như cái miệng hồng hồng xinh xinh, giờ phút này đang chảy ra nhiều nước mật, nhìn qua cực kỳ dụ người.

- Tiểu sắc nữ, em có phải rất muốn rồi không?

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhược trêu chọc nói,, ngón tay mon trớn tiểu huyết, Triệu Chi Nhược liền phát ra tiếng kêu kiều diễm.

- Lão công, anh mau ăn của Chi Nhược đi.

Tần Thiên nghe xong nhất thời kinh hi, ngay sau đó, hai tay bắt lấy hai bầu ngực to lớn của nàng nhào nặn, làm cho chúng từ từ căng lên.

- Ừm... ừm...!

Triệu Chi Nhược yếu kiều rên rỉ, cái lưỡi nhỏ thơm tho từ trong miệng đưa ra, liếm liếm quanh môi, cái động tác này làm cho người ta nhìn rất chi là kích thích, Tần Thiên liền há mồm ngậm chiếc lưỡi nhỏ kia, từ từ nhắm nháp.

Triệu Chi Nhược cũng rất phối hợp, hai tay ôm lấy cổ Tần Thiên, ra sức quần lấy hắn.

Tần Thiên nhắm nháp cái lưỡi nhỏ của Triệu Chi Nhược trong miệng, động tác trên tay cũng không ngừng lại, hai tay cầm lấy hai bầu vú lớn, dùng lực xoa nắn, ngón tay kẹp lấy hai hạt đầu nhỏ đang cương cứng, không ngừng cọ xát.

- Ừm... Ừm... Ừm!

Triệu Chi Nhược miệng không ngừng rên rỉ sung sướng, bầu ngực bị Tần Thiên nhào nặn truyền đến một trận khoan khoái, hạt nhỏ hồng hồng trên đỉnh ngực có cảm giác như căng ra, dưng thẳng.

- Lão công, anh giúp em mút nơi này đi.

Triệu Chi Nhược buông Tần Thiên ra, nâng vú mình đưa lên miệng Tần Thiên.

- Hắc hắc, tiểu sắc nữ, không nhịn được hả?

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhược cười tà nói, Triệu Chi Nhược xấu hổ gật gật đầu, Tần Thiên nhìn bộ dạng nàng như vậy, liền cúi đầu ngậm lấy hạt đậu hồng kia mà nhắm nháp.

- A!

Triệu Chi Nhược không kiềm lòng được kêu to một tiếng.

Cảm thấy nàng không chịu nổi nữa, hần liền một tay lạng lẽ tìm tới đồng cỏ thơm giữa hai chân Triệu Chi Nhược, dùng ngón tay trêu chọc, khẽ kích thích vào tiểu huyết của nàng.

- Á!

Lập tức, tiểu huyết phía dưới của nàng bị Tần Thiên đụng vào, nhất thời kịch liệt run rẩy, ‘râm thủy’ phun như mưa, chảy ra cả bên ngoài, làm cho tay Tần Thiên dính đầy nước.

- Em ra nhiều như đi tiểu vậy nha.

Tần Thiên hé miệng nói với Triệu Chi Nhược, đưa tay lên, trên tay đều là ‘râm thủy’ vừa tràn ra của nàng, có chút dính dính, tản ra một cỗ hương thơm

Triệu Chi Nhược nhìn thấy vậy rất xấu hổ, thấp giọng nói.

- Lão công, nơi đó của em ngứa quá, anh dùng cái kia chữa cho em có được không?

- hắc hắc, không thành vấn đề, để lão công hảo hảo hầu hạ em nha.

Tần Thiên nhìn Triệu Chi Nhược nói, vừa nói vừa đem nàng ôm xuống, đối chuẩn cái miệng của nàng, để hai tay nàng bám trên bờn rửa tay, tách hai chân ra, lộ ra cái miệng hồng hồng mê người.

Tần Thiên cúi xuống đảo lưỡi mấy cái, Triệu Chi Nhược không kiềm được kêu lên, ‘ngọc thủy’ như nước mưa ào ào chảy ra, theo bắp đùi chảy xuống.

- Hắc hắc, lão công cho em nếm thử cảm giác sung sướng nha.

Tần Thiên vừa nói liền cầm lấy cây gậy của mình, ma sát trên đồng cỏ của Triệu Chi Nhược, khẽ tiến tới một chút, rồi lại rút ra.

Lập tức, Triệu Chi Nhược cảm giác phía dưới giống như có vô số con kiến đang bò vậy, ngứa ngứa, cực kỳ khó chịu, rất muốn gãi một chút, nhưng lại không dám.

- Lão công, anh mau vào đi, Chi Nhược chịu không nổi nữa.

Triệu Chi Nhược chịu không nổi nữa, vừa dứt lời, cây gậy của Tần Thiên mạnh mẽ tiến vào tiểu huyết của nàng thám hiểm.

- A!

Triệu Chi Nhược lập tức kêu thảm một tiếng, bởi vì cái kia của Tần Thiên rất lớn, mặc dù nơi đó của nàng ra nhiều nước, nhưng vẫn bị Tần Thiên mạnh mẽ xông tới, thật là vô cùng đau đớn.

- Lão công, anh nhẹ một chút, đau quá.

Triệu Chi Nhược nháu mày nói.

Tần Thiên nghe thế, liền từ từ chuyển động, Triệu Chi Nhược cảm giác được một trận sung sướng, cảm giác hương thụ truyền từ dưới lên, liền mạnh mẽ phối hợp, đưa đầy cặp mông căng tròn với cây gậy của Tần Thiên.

- Ừm... A... Sướng... Sướng quá... Dùng sức... Dùng sức nữa đi... Lão công, em yêu anh, yêu anh chết mất.

Triệu Chi Nhược hô lớn, hai tay chống lên bờn rửa tay, cùng Tần Thiên đưa đẩy, cặp mông cùng bầu ngực không ngừng lắc lư rung động...

Tần Thiên nhìn cặp ngực lớn kia, lập tức từ phía sau bóp tới, dùng sức xoa nắn làm cho hai trái bưởi của Triệu Chi Nhược biến thành muôn hình vạn dạng.

- A... Lão công, dùng sức nữa đi... Chi Nhược muốn... Dùng sức!

- Không thành vấn đề!

Tần Thiên nói, vừa nói vừa dùng cây gậy lớn tiến công, nhất thời, trong phòng tắm vang tiếng va chạm bành bịch.

- A...A...Sảng khoái... Thật sướng... Lão công, em yêu anh!

Triệu Chi Nhược hồ ngôn loạn ngữ (ẩn nói linh tinh) hô lớn, vẻ mặt vô cùng sung sướng.

Trong phòng tắm, một trận xuân ý dạt dào.

- A!

Không biết qua bao lâu, Triệu Chi Nhược cùng Tần Thiên quát to một tiếng, cùng đạt lên đỉnh. Triệu Chi Nhược cơ hồ sắp hôn mê, quá sung sướng,

nàng không biết mình đã lên đỉnh bao nhiêu lần nữa.

- Thế nào rồi? Lão bà, công phu của anh có được không.

Tần Thiên đắc ý nhìn Triệu Chí Nhục mềm nhũn như đồng bùn nói.

- Ừm...lão công...anh thật lợi hại...Chí Nhục... Chí Nhục sắp chết rồi!

Triệu Chí Nhục thở không ra hơi nói, Tần Thiên nhất thời cực kỳ đắc ý.

- Lão đại, thắng nào tìm anh kia...!

Đột nhiên điện thoại trong quần Tần Thiên vang lên, hắn buông lỏng Triệu Chí Nhục ra, với tay lấy điện thoại trong túi quần đang treo trên giá, không cần nhìn lập tức nhận điện thoại.

- Cái gì? Tao lập tức tới.

Vừa nghe thanh âm bên kia điện thoại, Tần Thiên lập tức hét lớn.

- Sao vậy lão công?

Triệu Chí Nhục lập tức hỏi.

- Vừa mới xảy ra chuyện, anh phải đi ra ngoài một chút.

Tần Thiên vừa nói liền vội vàng mặc quần áo vào, lấy khăn lông lau khô tóc, ngay sau đó liền chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 251: Vụ án cướp ngân hàng

- Bác tài, nhanh, tới tòa nhà trung tâm thương mại!

Tần Thiên lên xe nói với tài xế phía trước, tài xế nhanh chóng lái xe tới nơi Tần Thiên chỉ định.

Về mặt Tần Thiên hiện rõ sự lo lắng vì vừa rồi hắn nhận được điện thoại của Lương Văn Đạo, trong điện thoại nói cho hắn biết ngân hàng trong trung tâm thương mại đang gặp phải bọn cướp, Lý Phi Nhi đang bị bọn cướp giam giữ trong đó.

- Bác tài, bác có thể chạy nhanh hơn chút nữa được không? Ta đang vội đi cứu người!

- Cứu người à, tại sao cậu không nói sớm?

Tài xế thấy vẻ mặt Tần Thiên lo lắng như thế biết rằng không phải đùa giỡn, lập tức đạp mạnh chân ga, chiếc xe hướng về trung tâm thương mại mà lao vút đi. Trên đường, xe taxi không ngừng vượt đèn đỏ nên rất nhanh đã bị cảnh sát giao thông chú ý, hai chiếc xe cảnh sát nhanh chóng đuổi theo chiếc xe Tần Thiên đang ngồi.

- Xe phía trước, dừng lại! Đỗ vào lề đường tiếp nhận kiểm tra!

Cảnh sát giao thông kêu gọi.

- Không cần để ý đến họ! Bác tài, không có chuyện gì đâu, bác cứ đi tiếp, việc này để tôi xử lý.

Tần Thiên nói với tài xế, ngay sau đó liền gọi điện cho Lương Văn Đạo nói cho hắn biết tình huống hiện tại của mình. Lương Văn Đạo vừa nghe liền nói với Tần Thiên cho hắn biết biển số của chiếc xe để hắn giải quyết.

Tần Thiên vừa nghe, lập tức đưa điện thoại cho tài xế để cho tài xế nói cho Lương Văn Đạo biển số xe của mình.

Mấy phút đồng hồ sau, hai chiếc xe cảnh sát không bắt xe taxi dừng lại nữa, trái lại còn chạy lên phía trước mở đường.

Lầu một trung tâm thương mại, bên trong ngân hàng Công Thương.

Có hơn một trăm cảnh sát bao vây. Hiện trường đang được quần chúng vây quanh như thủy triều, xe cảnh sát đang cố gắng duy trì trật tự.

- Cục trưởng, làm sao bây giờ? Bọn cướp không chịu đàm phán, hiện tại đã có bảy người chết rồi. Nếu tiếp tục như vậy người bên trong sẽ bị chết sạch!

Một cảnh sát gấp gáp nói với Lương Văn Đạo.

- Đối phương không có bất cứ yêu cầu nào sao?

Lương Văn Đạo hỏi lại viên cảnh sát. Sắc mặt hắn cực kỳ lo lắng, mồ hôi lạnh từng giọt đầy trên trán. Hắn không ngờ trên khu vực hắn phụ trách lại xảy ra vụ cướp bóc nghiêm trọng như thế, bảy người vô tội chết oan uổng hơn nữa con số này đang có xu hướng tăng lên. Một khi chuyện này kinh động lên trên, con đường thăng quan của hắn chỉ sợ càng thêm gặp ghềnh.

- Không, đối phương không có bất kỳ yêu cầu nào. Chuyên gia đàm phán bên ta đang cố gắng liên hệ với đối phương

Viên cảnh sát kia nói.

- Cục trưởng! cục trưởng! Không xong, chuyên gia đàm phán đã bị bọn chúng giết!

Đúng lúc này một viên cảnh sát chạy tới, mặt tái mét nói với Lương Văn Đạo.

- Cái gì!

Lương Văn Đạo nhất thời kinh hãi. Không ngờ ngay cả chuyên gia đàm phán cũng bị sát hại.

- Đối phương sử dụng một thứ giống như ngân châm bắn vào đầu chuyên gia đàm phán, lập tức cả đầu chuyên gia đàm phán đều bị ăn mòn chỉ còn lại một cái đầu lâu.

Về mặt viên cảnh sát này cực kỳ khó coi giống như bị dọa cho cực kỳ sợ hãi.

- Cái gì? Mau đưa tôi đi xem một chút!

Có thể bắn ra ngân châm giết người, trong đầu Lương Văn Đạo ngay lập tức liền nghĩ tới đây là một dị năng giả, Lương Văn Đạo lập tức đi lên phía trước nhìn xem thế nào nhưng bị viên cảnh sát ban đầu cản lại.

- Cục trưởng, tốt nhất là ngài không nên đi, ở đó quá nguy hiểm. Chúng ta trực tiếp phái đặc công đi vào thôi, nếu bọn họ không nghe lời liền lập tức giết chết!

Viên cảnh sát này đề nghị.

- Đợi một chút, ta đã tìm người tới rồi, chúng ta đợi thêm lát nữa!

Lương Văn Đạo nói, trong lòng cũng đang âm thầm cầu khẩn, Tàn Thiên làm sao còn chưa tới a.

Bên trong ngân hàng.

Trong đại sảnh, hơn ba mươi người ngồi chồm hổm lúc nhúc trên mặt đất. Mọi người bị dọa đến cả người run rẩy, mặt trắng bệch. Trên mặt đất bên cạnh có một bãi máu đỏ tươi như đập vào mắt, mùi máu tươi gay mũi tràn ngập trong không khí.

Tại bốn nơi kín đáo trong đại sảnh đang có bốn tên đàn ông đầu trọc phân biệt đứng gác, bốn tên này không ngoại lệ đều là những người vô cùng cường tráng, bắp thịt cuộn cuộn, làn da thô ráp màu đồng cổ. Những người này chính là đến từ tàng khu (?) thuộc về những người ủng hộ bạo lực. tới Giang Nam để chuẩn bị tạo ra một cuộc đại bạo động.

Cầm đầu những người này là một tên râu quai nón, bộ dáng cực kỳ hung hãn, trên mặt lại còn có thêm một vết sẹo dài rõ ràng lại càng làm tăng thêm mấy phần hung thần ác sát.

- Đại ca, thế nào rồi? có nên giết thêm vài người nữa không?

Một tên đầu trọc lỗ mũi cả chua kéo một người đàn ông vừa bị giết chết đến trước mặt tên râu quai nón, nở nụ cười âm lãnh. Người đàn ông vừa bị giết kia nửa cái đầu đã bị chúng đánh nát, óc trắng cùng máu đỏ hòa trộn với nhau chảy ra nhìn cực kỳ kinh khủng, dọa người.

- Tốt, giết thêm mấy người cho chính phủ biết Thiên Sư chúng ta lợi hại ra sao, tàng khu (?) là của chúng ta, đó không phải là nơi chính phủ có thể nhúng tay vào.

Tên râu quai nón cười tàn khốc.

- Không thành vấn đề! lão Tam, lão Tứ, động thủ!

Mũi cả chua được tên râu quai nón đồng ý liền gọi thêm hai tên đầu trọc khác. Hai tên kia lộ ra bộ dáng khát máu. Ngay lập tức mỗi người mạnh mẽ kéo theo một con tin hướng về phía ngoài mà đi ra.

- A! Đừng, cứu mạng, cứu mạng a!

Người bị bắt hoảng sợ kêu to.

- Ha ha ha... Kêu đi, kêu nữa đi. Các ngươi là một lũ ti tiện mưu toan nô dịch chúng ta. Đều là do các ngươi ép bọn ta, hôm nay bọn ta sẽ giết sạch các ngươi hiến tế cho Thiên Sư bọn ta kính ngưỡng!

Một tên đầu trọc càn rỡ cười lớn.

Hắn ta mạnh mẽ kéo một người đàn ông ra ngoài, mở cửa đem người đàn ông kia làm tấm chắn. Cảnh sát phía ngoài ngay lập tức chỉ nòng súng về phía hắn nhưng bị con tin cản trở, bọn họ không thể nổ súng, hơn nữa bên trong còn rất nhiều con tin.

- Ha ha ha! Ta cũng thế!

Một tên đầu trọc khác lại lôi một phụ nữ đi ra, đây là một người phụ nữ đang mang thai. Lúc này cô ta bị tên đầu trọc kéo tóc, hoảng sợ liều mạng van xin.

- Đừng giết tôi, đừng giết tôi, con của tôi còn chưa ra đời, đừng giết tôi!

Người phụ nữ hoảng sợ kêu lớn.

- Ha ha ha, vậy thì cho hai mẹ con ngươi cùng chết!

Tên đầu trọc không có một chút lòng trắc ẩn ngược lại càng thêm khát máu.

Lúc này, một đám người đang ngồi cạnh quầy hàng, Lý Phi Nhi đang ngồi giữa một đám người đó, thấy tên đầu trọc muốn giết người phụ nữ có thai kia nhất thời vô cùng kinh hãi nhưng nhiều hơn là tức giận cùng lo lắng.

Bên ngoài, cảnh sát cũng lo lắng không kém, Lương Văn Đạo nhìn thấy hết thấy, tức giận đến gần như phát điên.

- Ha Ha Ha! Hôm nay ta sẽ mổ bụng ngươi để cho G đảng nhìn thấy, Thiên Sư chúng ta là không thể xâm phạm, không thể khinh nhờn!

Tên đầu trọc càn rỡ cười lớn. Vừa nói, trong tay liền xuất hiện một thanh dao găm hướng về bụng người phụ nữ kia đâm tới. Trên mặt đất, một người đang quỳ thấy vậy liền chạy tới ngăn cản.

- Dừng tay!

Lý Phi Nhi rút cục cũng không nhịn được, đứng dậy quát to, hướng tên đầu trọc kia vọt tới.

Lý Phi Nhi hét lớn một tiếng, lập tức bốn tên đầu trọc kia nhìn sang. Tên mũi cà chua kia cười lạnh một tiếng liền lao đến giáng một cái tát thật mạnh lên mặt nàng.

- Ba!

- A!

Lý Phi Nhi hét thảm một tiếng, văng ra ngoài, đầu đập lên cửa thủy tinh, máu tươi rùng rùng chảy ra

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 252: nguy cơ

Trong ngân hàng.

Ở cửa một tay đầu trọc túm trong tay 1 chàng trai, miệng cười lạnh, tay đưa lên, 5 ngón tay không khác gì những móng vuốt làm bằng thép cắm vào vào đầu chàng trai kia

"A!"

Nhất thời, máu tươi văng khắp nơi, chàng trai kêu thảm một tiếng, cơ thể co quắp mấy cái, rồi nằm lịm, óc và máu vương tung tóe, cảnh tượng cực kỳ khủng khiếp

"Ha ha ha ha... Thống khoái! " tên đầu trọc hô lớn,

Bên ngoài thấy một màn này tất cả mọi ng hận là không thể cướp súng của cảnh sát cho đám này mấy viên, nhưng bên trong vẫn còn rất nhiều con tin nên không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, tổng chỉ huy Lương Văn Đạo vô cùng lo lắng tình thế cực kì nguy cấp rồi

"Ha ha ha... Đã chết một thằng “tên đầu trọc càn rỡ cười to nói sau đó song trào túm lấy một người phụ nữ có thai

Người phụ nữ có thai bị dọa cho hoa dung thất sắc, cả người run rẩy không ngừng, miệng run rẩy hô cứu mạng

Trong đại sảnh ngân hàng

Lý Phi Nhi bị một tên đầu trọc tát đưng đầu vào kính thủy tinh, trên đầu máu tươi chảy ròng ròng, cơ thể té trên mặt đất, tay ôm đầu, vẻ mặt khó chịu, tên vừa đánh nàng đi tới trước mặt, nhìn thấy nhan sắc của nàng, trong mắt lộ ra dâm ý

"Ha ha ha... Lại có ở bên trong có hàng ngon vậy mà ta không phát hiện, đã vậy còn ngực bự nữa chứ, lão tử từ trên núi xuống tới, dọc đường còn chưa được chơi em nào, cô em sắp được làm ng đầu tiên rồi"

Hắn cúi ng hai tay đem quần áo Lý Phi Nhi xé rách một mảng, nhất thời xuân quang lộ ra, tên kia nhìn thấy không ngừng nuốt nc miếng

"A! Súc sinh, cút đi.." Lý Phi Nhi hoảng sợ hét lớn, vội vàng lui về phía sau lại bị hắn túm đc chân

"Ha ha ha... Tốt cô em này ngon lành đây! Nơi này lão tử khó chịu chết mất rồi, anh mắt héch về phía cái “lều” phía dưới của hắn

A! Lưu manh, súc sinh, cút ngay, không được đụng vào ta, nếu không bạn trai ta đến sẽ không bỏ qu cho ngươi đâu.

Lý Phi Nhi hoảng sợ hét lớn

“Hừ! Bạn trai ngươi, ta dung một đầu ngón tay có thể giết hắn rồi! " đầu trọc khinh thường nói mắt thấy hai bầu ngực khổng lồ của Lý Phi Nhi ánh mắt không rời được một giây, khẩn cấp muốn đem Lý Phi Nhi đè xuống

HaHa chúng ta cùng nhau sàng khoái nào cô em, vừa nói hắn liền lao tới chỗ Lý Phi Nhi

"A! Cút ngay, lưu manh đáng chết, cút ngay, cứu mạng, cứu mạng!"

Lý Phi Nhi hô lớn, hai tay liều mạng khua khoắng làm tên kia nhất thời không thể rat ay, xung quanh mọi ng nhìn thấy hết thấy nhưng ko ái giám ra tay cứu giúp

"Mẹ, còn dám phản kháng, muốn chết!"

Đầu trọc giận dữ nói,

Bốp

Một thanh âm giòn tan vang lên Lý Phi Nhi ăn một đòn của tên kia mặt sưng phồng, khóe miệng chảy máu tươi

“ Con điểm đáng chết lão tử coi trọng ngươi, là phúc khí của ngươi! " đầu trọc nhìn Lý Phi Nhi cả giận nói, vừa nói trực tiếp liền thô bạo đem quần áo Lý Phi Nhi xé nốt

Lý Phi Nhi khóc lớn liều mạng lấy tay phản kháng nhưng là căn bản không làm nên chuyện gì, quần đã rách gần hết bấp đùi trắng muốt lộ ra nội y bao trùm vùng tam giác thần bí cũng hé lộ

Tên kia có chút ngây người rồi lao về phía Lý Phi Nhi...

"A!"

Trong nháy mắt, tên cướp hét thảm một tiếng bị Lý Phi Nhi một cước đạp cái đưng tiểu jj của hắn, tên kia kêu thảm ngã xuống mặt đất

Lý Phi Nhi vội vàng chạy về phía sau để chạy trốn nhưng tên cướp râu xồm đã nhìn thấy, lập tức trong tay xuất hiện một thanh chủy thủ sắc nhọn

"Dừng tay, nhị ca, ta muốn hành hạ nó đến chết" tên đầu trọc nằm trên mặt đất nhin đầu đứng lên về mặt vô cùng khó coi

“hừ dám đá ta, may mà không có việc gì,bất quá cô em sẽ phải trả giá đắt,ta sẽ cho cô em biết thế nào là chết trong sung sướng”

đầu trọc đã đem jj của mình móc ra

"Ha ha ha... Lão Tam, chờ ta một chút, chúng ta cùng chiến, ta còn không có chơi đùa phụ nữ có thai bao giờ" lúc này, ngoài cửa tên đang khổng chế người phụ nữ có thai đi về phía đầu trọc

"Tốt. Lão Tứ, chúng ta cùng nhau chơi đùa các nàng,bọn người hán này đáng chết" đầu trục hưng phấn hét lớn vừa nói liền hướng Lý Phi Nhi đánh tới, Lý Phi Nhi lập tức tránh thoát sang bên cạnh

Bên này, tên được gọi là lão tứ đã bắt đầu cởi quần áo người phụ nữ có thai vốn đã không có chút lực phản kháng nào, quần áo liên tục bị xé mở làm cho đầu trục lập tức hưng phấn đem tiểu jj của mình ra

A! Lão công, cứu ta, cứu ta a! " Người phụ nữ có thai hướng về phía một nam tử đang núp trong góc hô lớn, nam tử này một thân tây trang, mang mắt kiếng,nhìn thấy vợ mình bị người ta hãm hiếp khuôn mặt ngấn ra nhưng một tiếng cũng ko dám nói, quay mặt đi hướng khác đây bắt lực

Cạnh đó

"Ha ha ha...!" xem mày trốn đi đâu

Lý Phi Nhi cũng bị dồn đến trong góc

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 253: anh hùng đến chậm

"Không, buông ta ra, buông ta ra!"

người phụ nữ mang thai bị tên đầu trục đẩy ngã trên mặt đất

Bên cạnh Lý Phi Nhi nhìn thấy cảnh này không khỏi muốn xé nát đám súc sinh này, nhưng căn bản là không có biện pháp

"Đến đây đi, để lão tứ âu yếm nào" hahaha Đầu trục nhìn Lý Phi Nhi cười to vừa nói vừa lao tới Lý Phi Nhi

"Cút" Lý Phi Nhi lần nữa lại một lần nữa hướng tới hạ bộ đầu trục đạp một cước

“muốn chết”

Đầu trục cả giận nói, đưa tay lên,nhanh chóng bắt được cái chân đang đá tới của Lý Phi Nhi

"Lão Tứ, chờ ta cùng nhau!"

"Không thành vấn đề! "

Tên đầu trục kia gạt đầu đáp lại

Bên cạnh tên râu quai nón với tên miệng méo bên cạnh “chúng ta đi chuẩn bị bom trước chuẩn bị cho nơi này nổ tung”

Tên miệng méo nghe xong liền gạt đầu đáp ứng

“haha tiện nữ xem mày chạy đi đâu nữa” đầu trục ddawsc ý cười lớn,một tay đem quần Lý Phi Nhi giật ra

Lý Phi Nhi lúc này không có nửa điểm khí lực để ngăn đầu trục nữa

"Tần Thiên! Tần Thiên! Tần Thiên! Anh ở đâu...’trong lòng nàng lúc này vô cùng tuyệt vọng, nhìn sang người phụ nữ bên cạnh, tình cảnh còn thê thảm hơn, thời khắc mấu chốt, chồng nàng lại bắt lực nhìn vợ mình bị người ta làm nhục

"Oanh!"

Vừa lúc đó,cửa thủy tinh của ngân hàng nháy mắt bị đá nát, Tần Thiên khuôn mặt đầy lo lắng vọt vào trong, liên tục nhìn xung quanh

"Phi Nhi! Phi Nhi,anh đến rồi, em đang ở đâu!"

Tần Thiên nghe Lương Văn Đạonói Lý Phi Nhi bị bọn cướp đánh cho bị thương nháy thời đầu óc nóng lên, chẳng quan tâm đến cái gì mà trực tiếp xông vào ngân hàng

“Tần Thiên em ở chỗ này” Lý Phi Nhi nghe được âm thanh quen thuộc của Tần Thiên trong lòng vô cùng kích động

Nghe thấy tiếng Lý Phi Nhi Tần Thiên lập tức lao tới, thấy Lý Phi Nhi sắp bị ng ta cưỡng gian, lửa giận bạo phát, đôi mắt chuyển sang màu đỏ máu, một cỗ sát khí cường đại từ người hắn bạo phát ra, trong nháy mắt cả ngân hàng tràn ngập mùi máu tươi

"Dị năng giả, giết hắn đi! " râu quai nón thấy biểu hiện của Tần Thiên liền hướng về phía đầu trục và miệng méo mà hô, sau đó thân hình lao về phía Tần Thiên, trong tay xuất hiện 1 vật có hình nửa vòng tròn giống như loan đao

Tần Thiên căn bản ko thèm để ý tên này, con mắt đỏ như máu hướng về phía Lý Phi Nhi, ngay lập tức cả người biến mất tại chỗ, sau một khắc xuất hiện phía sau hai tên đầu trục

"Chết đi!"

Tần Thiên quát lên một tiếng, hai tay gân xanh nổi lên, trong nháy mắt bắt lấy hai tên kia ném mạnh lên mặt đất

“bịch,bịch”

Hai tên đầu tiên bị Tần Thiên ném xuống đất máu tươi không ngừng ói ra, không đợi bọn chúng kịp phản ứng Tần Thiên lại một lần nữa xuất thủ

Trong nháy mắt, tiểu jj của chúng bị Tần Thiên 1 cước đá nát, cả hạ bộ nát bấy, biến thành một đồng huyết nhục lẫn lộn

Tần trời còn chưa có dừng lại,khảm đao được hắn lấy ra, không chút do dự chém xuống hai tên nằm trên mặt đất

“Các ngươi đều phải chết!"

Tần Thiên lúc này trông không gì một hung thần, một đao xuống là 1 cái đầu rớt ra, trông cực kì dọa người

Lúc này tên râu quai nón thấy hai huynh đệ của mình bị Tần Thiên chém thành thịt vụn,ko giấu được vẻ tức giận, đao găm trong tay hướng tới đầu Tần Thiên chém tới

"Muốn chết!"

Một tiếng dao ngọt lịm vang lên, râu quai nón bị Tần Thiên chém thành hai mảnh, nội tạng rơi đầy trên đất, máu tươi lên lãng trên sàn nhà

Râu quai nón 1 lời cũng ko kịp thét ra, bên cạnh đó những con tin vừa rồi bị khống chế trong nháy mắt ngất đi phân nửa, tên miệng méo vốn định lao lên nhưng thấy lão đại của mình bị một đao chém chết không khỏi sửng sờ, sắc mặt trắng bệch

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 254: Nhóm sát thủ thứ ba

Tần Thiên nhìn tới tên cướp còn lại, anh mắt vô cùng lạnh lẽo. Tên kia bị hù cho đến nỗi té quỵ trên mặt đất

"Đừng có giết ta, đừng có giết ta! " miệng méo quỳ trên mặt đất mà xin tha

Tần Thiên chỉ liếc qua một cái, ngay sau đó xoay người hướng Lý Phi Nhi

Phi Nhi, Phi Nhi! " Tần Thiên hô to,vội vàng bế Lý Phi Nhi lên ôm chặt vào trong lòng

Cùng lúc đó cảnh sát bên ngoài xông vào, Lương Văn Đạo theo sát phía sau, tên miệng méo lập tức đầu hàng cảnh sát

“Mau, gọi xe cứu thương và nhân viên y tế, kiểm tra ngay xem xó ai bị thương không?”

"A! Ta bụng đau quá, a!"

Lúc này, trên mặt đất, người phụ nữ có thai lớn tiếng kêu lên. Tên chồng sợ chết lão đảo đứng dậy vội vàng chạy tới phủ thêm quần áo cho vợ mình

"A! Cút ngay, anh là đồ khốn kiếp vô dụng” người phụ nữ có thai một bên kêu thảm nhưng cũng không cần sự giúp đỡ của chồng

"Mau, bác sĩ tới đây, nơi này có một người phụ nữ mang thai” Lương Văn Đạo hướng đám nhân viên hô lớn

Tần Thiên ở bên cạnh vội vàng đem áo của mình mặc vào cho Lý Phi Nhi

"Tần Thiên... Ô ô ô... Làm em sợ muốn chết! " Lý Phi Nhi lúc này mới phục hồi tinh thần, vui mặt vào ngực Tần Thiên mà khóc rống lên

"Tốt lắm, không có chuyện gì rồi, không cần phải sợ, có anh ở đây, ai cũng không bắt nạt được em đâu"

Nhưng Lý Phi Nhi vẫn như cũ không ngừng khóc lớn, vừa rồi Tần Thiên đến chậm thêm một chút, thân thể nàng nhất định sẽ bị tên kia xâm phạm, như vậy nàng cũng chẳng còn thể diện mà đối mặt với mọi người nữa

"Cục trưởng, phía ngoài rất nhiều nhà báo muốn phỏng vấn ngài" một người cảnh sát nói với Lương Văn Đạo

"Không cho vào, lập tức báo cho thị trưởng, nhanh chóng phong tỏa nơi này, nội bắt xuất ngoại bắt nhập, ko cho tin tức lộ ra bên ngoài"

P phía ngoài cánh 1 người nhà báo không được đi vào, Lương Văn Đạo không muốn chuyện hôm nay bị làm lớn, lỡ may truyền vào tay lãnh đạo, mũi quan khó mà giữ nổi

Tốt lắm, Phi Nhi, đừng khóc, chúng ta đi bệnh viện! " Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói, Lý Phi Nhi đầu toàn là máu bắt quá chỉ là tổn thương bên ngoài, cũng không nghiêm trọng lắm

"Tần Thiên, em muốn anh ôm em, không muốn đi đâu hết" Lý Phi Nhi khóc nói.

"ukm không sao đâu, anh vẫn ở cạnh em cơ mà"

"Mau, gọi xe cứu thương đưa bọn họ đi bệnh viện! "Lương Văn Đạo lập tức phân phó mấy cấp dưới dẫn Tần Thiên về phía một chiếc xe cứu thương

Rất nhanh, xe cứu thương liền đi tới bệnh viện, xuống xe, Tần Thiên liền đem Lý Phi Nhi giao cho bác sĩ

Vết thương của Lý Phi Nhi không nghiêm trọng lắm nên rất nhanh bác sĩ đã băng bó xong cho nàng

"Tần Thiên,anh đừng đi đâu,em sợ" Lý Phi Nhi sau khi được điều trị liền ôm chặt lấy Tần Thiên, chuyên vừa rồi ở ngân hàng còn đang lưu lại bóng ma trong lòng nàng

"Ừ, anh không đi đâu hết,anh ở đây chăm sóc em" Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi cười nói

"Ngủ một giấc đi Phi Nhi" Tần Thiên nhìn Lý Phi Nhi nói, nàng gật đầu đáp, sau đó dựa vào vai Tần Thiên hai mắt nhắm nghiền

Lúc này điện thoại Tần Thiên vang lên, là Triệu Chi Nhược gọi đến, nàng hỏi hần có chuyện gì xảy ra không, Tần Thiên không muốn nàng lo lắng liền bảo không có chuyện gì, nàng không cần phải lo lắng

Điện thoại vừa kết thúc cuộc gọi lại có người gọi đến tiếp, lần này là Dịch lão

"Này Dịch lão ngài khỏe chứ, tìm ta có việc gì không?"

" Tần Thiên người phải cẩn thận một chút, nhóm sát thủ thứ 3 đã đến, lần này tin tức vô cùng chính xác, là tổ chức sát thủ Thiên Đường xếp hạng 49, thực lực cực kì cao cường, người thời gian này nên cẩn thận một chút"

"Tốt, ta biết rồi, cảm ơn Dịch lão, đúng rồi Tương Tương bao giờ thì về?"

"Chắc phải đợi Quốc khánh"... nói một hồi rồi cục cũng gác máy

"Mẹ, đám sát thủ chết tiệt" Tần Thiên chửi thề

"Không được, ta phải nhanh chóng tang thực lực của mình mới được"

"Chủ nhân, ba Baca trở lại!"

Lúc này đột nhiên âm thanh của BaBaca vang lên trong đầu làm Tần Thiên không khỏi giật mình

"Con mẹ nó, ba Baca, người chạy đi nơi nào vậy, tự nhiên không thấy tăm hơi vậy?" Tần Thiên trong lòng vô cùng cao hứng, Babaca đi ra thì hần mới có thể mở ra dị năng mới

"Chủ nhân, ta tiến vào phòng thí nghiệm để bảo chế Huyết Lan hoa, chuẩn bị đan dược để tăng cường thực lực cho người"

"Đệch, ta vừa xxx một nữ nhân, chẳng phải là được mở một di năng mới sao?" Tần Thiên hưng phấn nói

"Thật xin lỗi chủ nhân,muốn mở ra dị năng tiếp theo người cần phải có đủ 300 điểm tích lũy, hiện giờ ngài chỉ có 147 điểm thôi nên tạm thời chưa mở được"

"Đ..,là sao a?,sao đột nhiên cần cả điểm tích lũy nữa" " Tần Thiên hét lớn.

"Chủ nhân, đây là hệ thống đặt ra, Babaca cũng không biết. "

"Xem ra, ta cần phải cố gắng tu luyện thêm" Tần Thiên thầm nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 255: Trước đêm bão táp

Tần Thiên ở trong bệnh viện với Lý Phi được hai giờ thì Lương Văn Đạo tới hỏi thăm tình hình Lý Phi Nhi. Tần Thiên nói không việc gì, chỉ bị vết thương nhẹ thôi.

"Đám người lần này là ai, sao tên nào cũng là dị năng giả vậy?"

Tần Thiên nhìn Lương Văn Đạo hỏi.

"Ừ, vừa mới thăm vấn, là đến từ Tầng khu!"

"Tầng khu?" Tần Thiên nghi hoặc

"Ở trong ngân hàng vừa rồi có đặt thuốc nổ C4, may mà kịp phá dỡ, lần này xảy ra chuyện lớn rồi"

lvd nhìn tt nói, trong lòng vẫn còn sợ hãi, hắn vừa thấy trong ngân hàng rất nhiều C4, C4 là thuốc nổ chuyên dụng của quân đội, người bình thường sao có thể kiếm được? Rất có thể có kẻ đứng sau nhóm người này."

"Khó nói lắm, có khi nhóm người đó là khủng bố cũng nên" Tần Thiên lầu bầu nói.

"Chuyện này rất nghiêm trọng, ngành an ninh quốc gia đã vào cuộc rồi! Lần này để chúng xâm nhập, may mà không xảy ra chuyện lớn, Đám người kia đều là dị năng giả nên bọn Lương Văn Đạo không bị trách phạt ngược lại được khích lệ."

"Không có việc gì là tốt rồi, còn chút việc cần xử lý, có gì thì gọi điện thoại là được."

Lương Văn Đạo nhìn Tần Thiên, Tần Thiên gật đầu tiễn hắn rời đi.

Sau khi Lương Văn Đạo đi, Tần Thiên bắt đầu tu luyện, đâm sất thủ sắp tới rồi, hắn phải nhanh chóng tăng thực lực của mình lên.

Mấy ngày sau Tần Thiên đều ở trong bệnh viện chăm sóc Lý Phi Nhi, đồng thời tiến vào bên trong Tầng tinh cầu tu luyện, ở đó thiên địa linh khí dư thừa, Tần Thiên có gần trăm viên nội đan của yêu lang, hắn luyện hóa còn mười mấy viên, Tần Thiên để lại để ứng phó với nguy hiểm lúc cần.

Ngày ba mươi tháng chín. Buổi tối. Tại khu phố quán bar

Sau chín giờ tối, nơi đây ngừng kinh doanh. Phải đến Quốc Khánh mới khai trương một lần nữa.

Giờ này là lúc vắng nhất. Trong quán chỉ có bốn người ngoài ra không còn ai.

"Phong Tử! Người đã đến đủ chưa?" Tần Thiên nhìn Phong Tử hỏi.

"Xong rồi, tổng cộng hơn sáu trăm người. Theo A Bưu ba trăm, theo Sáu Tử hai trăm, còn lại hơn trăm người đều theo chúng ta". Phong Tử nói.

"Tốt! Các người nghe kỹ. Tối ngày mai, A Bưu dẫn người đến phía sau chỗ Thiên Địa, bên kia đường Đông Phong. Sau khi chúng ta vào nửa giờ thì tấn công. Sáu Tử canh giữ ở đoạn giữa Thiên Địa, đợi A Bưu tấn công trước, người chịu trách nhiệm trợ giúp, rõ chưa?" Tần Thiên nhìn hai người.

"Hiểu rồi!" Hai người gật đầu.

"Tốt, tối mai bắt đầu. Phong Tử, người đi phân phó đi. Tất cả anh em ở đây cũng đi luôn. Sáng mai chỗ ta đóng cửa. Phong Tử, người hãy bố trí họ ở ngoài quầy rượu trên phố, đừng cho ai biết. Mang một người đi theo, chờ lúc hỗn chiến bắt đầu, sai hắn về thay thế tất cả những người không phải của chúng ta, hiểu chưa?" Tần Thiên nghiêm túc nói.

"Được, tôi sẽ làm!" Phong Tử nói

"Tốt, vậy là xong. Phong Tử, ngày mai chuẩn bị cho ta một bộ âu phục." Tần Thiên nhìn Phong Tử một cái rồi đi. Phong Tử lập tức chuẩn bị chuẩn bị cho trận chiến ngày mai.

Lúc này, tại nơi lớn nhất khu phố quán bar Tối hôm nay cũng không có người khách nào. Cửa chính đóng chặt, bên trong thì chỉ có một màu tối đen. Tại

cửa có hai tiểu tốt đứng canh gác nhìn bốn phía.

Lúc này, trong đại sảnh bên trong quầy rượu, có mười sáu người. Đây là tất cả Lão Đại các thế lực mà Tàn Thiên chưa tiêu diệt hết. Trong tay mỗi người đều có hơn trăm người, khi tập trung lại một chỗ, nhất định là một lực lượng rất khủng khiếp.

“Các huynh đệ, tối mai là đại hội rồi. Hôm nay ta mời mọi người đến đây chắc tất cả đã đoán được mục đích, đó là diệt Thiên hội, mọi người có ý kiến gì không?”

Trên ghế sa-lon trung ương, một người đầu hói mặc âu phục nhìn mọi người. Người này trông cực kỳ văn nhả, đeo một bộ kính màu đen, khoảng bốn mươi mấy tuổi, trong tay cầm một điếu xì gà.

Hắn cũng chính là Hoàng Triều lão bản, người đứng đầu khu phố quán bar Du Long Bang lão Đại có ngoại hiệu Hoàng Đế, thủ hạ hơn hai trăm người.

Về bề ngoài như một người vô hại, nhưng thật ra hắn có thể ăn tươi nuốt sống người ta, hủ đoạn vô cùng tàn bạo, hơn nữa hắn còn có ham mê đặc biệt, thích chơi ấu nữ.

“Hoàng đế, tiểu tử kia cũng giết chết người đứng đầu băng đảng đưa xe. Hơn nữa, phía sau còn có cảnh sát và quân đội chống lưng. Nếu đấu với hắn mà hắn không chết, ngược lại bị hắn giết thì làm sau bây giờ? Ta cảm thấy kế hoạch này không ổn lắm”

Một kẻ lớn lên giống như nữ nhân nhìn Hoàng Đế nói. Giọng điệu âm dương quái khí, trong tay còn cầm Lan Hoa Chi, nhìn vào dễ làm con người ta buồn nôn. Hắn tên Áp Từ, là một tên biến thái thích đàn ông, chính là Lão Đại của thế lực lớn thứ 3.

“Hừ! Áp Từ, không giết hắn thì sớm muộn gì hắn cũng tiêu diệt chúng ta. Hoàng Đế, tôi ủng hộ ngài”

Một người có cặp lông mày lớn như ngọn bút đứng lên nhìn Áp Từ nói, đôi lông mày của hắn nhướn lên vẻ tức giận. Hắn là Lão Đại của thế lực thứ tư, có ngoại hiệu là Chá Bút, bởi vì lông mày hắn cứ giống như một cái bút sập màu vậy.

“Mẹ kiếp, mày ăn nói cẩn thận. Dám mắng lão nương, muốn chết à” Áp Từ nhìn về phía Chá Bút tức giận nói.

“Mẹ kiếp! Ta mắng ngươi thì thế nào?” Chá Bút tức giận, hắn cũng không phải kẻ lương thiện, ai sợ ai?

“Đủ rồi. Muốn đánh nhau thì để sau. Hiện tại giết Tàn Thiên là vấn đề chính, mọi người thấy thế nào?”

Hoàng Đế nhìn nhìn xung quanh hỏi. Mọi người trù trù không nói, cũng không có thái độ gì, hiển nhiên họ rất ỷ kỵ Tàn Thiên.

“Ta biết các ngươi lo lắng thế lực phía sau hắn. Ta nói cho các ngươi biết, tối hôm nay, cục công an cùng quân đội sẽ không tới. Ta lấy đầu ra bảo đảm điều đó!” Hoàng Đế nhìn mọi người nói.

Mọi người nghe xong đều giật mình nhìn Hoàng Đế. Hiển nhiên, lời nói này đánh sâu vào tâm trí họ. Hoàng Đế bảo đảm như vậy đương nhiên là nắm chắc.

“Được! Nếu Hoàng Đế nói như vậy thì ta đây gia nhập”

“Ta cũng gia nhập”

“Ta gia nhập...!”

Lập tức, những bang phái đều nhao nhao lên nguyện ý gia nhập kế hoạch giết chết Tàn Thiên.

“Thế nào? Thư Sinh. Còn người?”

Hoàng Đế nhìn người duy nhất chưa có ý kiến gì. Đó là một gã mang dáng vẻ âm nhu nam tử, trên người gã mặc một bộ đồ Thái Cực luyện công, tay đang xem quyển Chu Dịch, tựa hồ căn bản không nghe mọi người thảo luận gì. Hắn chăm chú nhìn sách, chính là thế lực thứ hai của quầy rượu nhai, ngoại hiệu Âm Dương Thư Sinh. Một người cực kỳ thần bí, vĩnh viễn làm cho người ta nhìn không thấu.

“Nếu tất cả mọi người đồng ý, ta đây tất cũng không có ý kiến gì!” Âm Dương Thư Sinh thong thả mỉm cười, không giống một Hắc Đạo lão Đại chút nào.

“Tốt, vậy thì cứ định như vậy. Nào, cạ chén!” Hoàng Đế đứng lên nói to. Mọi người lập tức nâng chén. Chỉ có Âm Dương Thư Sinh vẫn ngồi im nghiêm cứu Chu Dịch, không ai để ý đến hắn.

Một cuộc đại chiến kinh thiên động địa sắp bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 256: Làm khó

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mười giờ đêm, ngày 31 tháng 9. Tại khu phố quán Bar.

Thời điểm sống về đêm của thành thị đang bắt đầu. Khu phố quán Bar cũng đầy ắp người, đa số người trẻ tuổi đều đến đây. Ở những chỗ hẻo lánh còn có thể thấy được những cặp đôi đang không ngừng vận động.

Giờ phút này, bên ngoài một hộ sở cao cấp có tên Thiên Địa đang nườm nượp người ra vào. Một chiếc xe xịn đỗ ở cửa Thiên Địa, đằng sau là mấy chiếc xe đi theo.

- A Thiên, xe này của anh trên thế giới cũng chỉ có mười chiếc mà thôi. Mỗi chiếc cũng phải đến năm ngàn vạn đó, hơn nữa không phải có tiền là có thể mua được đâu. Đây là tượng trưng cho thân phận đó nha. Anh làm sao mà mua được thế?

Phong Từ nhìn Tần Thiên bên cạnh kinh ngạc nói. Giờ phút này hai người đang ngồi trên chiếc Ferrari mà mẹ của Lý Phi Nhi tặng cho Tần Thiên. Hắn còn chưa bao giờ đi xe sang như vậy, mặc dù hắn là phú nhị đại, nhưng mới chỉ nhìn thấy chiếc Lamborghini sau trăm vạn mà thôi. Chiếc mấy ngàn vạn như thế này còn chưa có chạm qua a.

- Người thân ta tặng đó.

Tần Thiên nhìn Phong Từ tùy ý nói, bộ dáng dường như không thèm để ý tới chiếc xe.

- Mà mẹ nó, cuộc đời bất công a. Tại sao mệnh lớn lên đẹp trai như vậy lại không có người nào tặng xe nhỏ ?

Phong Từ vẻ mặt buồn bực nói.

- Đây chính là vấn đề về nhân phẩm đó.

Tần Thiên đắc chí nói.

- Hừ! khi nào lão tử phát tài cũng phải mua một chiếc đắt hơn cái này mới được.

Phong Từ nhìn Tần Thiên oán hận nói. Mạnh mẽ nhấn chân ga, phóng nhanh về phía trước. Mấy tên tiểu đệ của Thiên bang phía sau nhất thời kinh hãi, nhanh chóng phóng xe đuổi theo. Chỉ tiếc, xe tài thì làm sao có thể so sánh với xe thể thao chứ. Bất quá, may mà bọn chúng biết hội nghị hắc đạo mở ở đâu.

Rất nhanh, Phong Từ lái xe chở Tần Thiên tới cửa hội sở Thiên Địa. Khi xe dừng lại, tất cả ánh mắt đều hướng về phía bọn hắn, nơi này lái xe tới đều là lão đại của hắc đạo. Ít nhất cũng chạy Mercedes-Ben hay BMW... Nhưng không có ai chạy xe thể thao cả. Cho nên khi hai người Tần Thiên lái chiếc xe này đến, lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Hai mỹ nữ tiếp viên liền tiến lên đón tiếp hai người, mỗi người một bên cửa xe.

Cửa xe được mở từ phía dưới lên, kiểu mở cửa xe này thực quá hoành tráng đi. Phong Từ cùng Tần Thiên một thân tây trang đi ra, hai mỹ nữ lập tức ôm tay hai người, ra hiệu cho hai người đi vào bên trong.

Có mấy lão đại của các quán bar thấy Tần Thiên cùng Phong Từ đi ra, liền nhận ra đó là ai.

- Hừ! Cho các người đặc ý, chờ xem các người sẽ thế nào?

Lão đại của một thế lực hắc đạo nhìn hai người Tần Thiên lạnh lùng cười nói, lập tức xoay người rời đi. Không ít người thấy Tần Thiên, lập tức bàn luận, bởi vì danh tiếng của Tần Thiên rất vang dội trong phố quán Bar này.

- Con mẹ nó, không nghĩ còn có loại đại ngộ này.

Phong Từ nhìn mỹ nữ chân dài bên cạnh đang vịn cánh tay mình thầm nghĩ. Một tay mò xuống hông hung hăng bóp một cái, mỹ nữ chân dài nhất thời phát ra tiếng rên động lòng người, làm cho Phong Từ thần hồn điên đảo.

- Phong Từ, văn minh tý chứ. Đừng làm tao mất mặt.

Tần Thiên nhìn Phong Từ nghiêm túc nói. Phong Từ lập tức gật đầu cùng mỹ nữ đi vào bên trong hội sở. Bên trong có một chiếc bàn, ở đó có người thu thiệp mời. Phong Từ đi tới, lấp thiệp mời ra, giống như những lão đại khác, trực tiếp đặt lên bàn, chuẩn bị rời đi.

- Đợi một chút. Các người chưa thể đi vào, còn phải kiểm tra thiệp mời đã.

Tên thu thiệp nhìn hai người lạnh lùng nói.

- Chúng ta đều là lão đại với lão nhị của Thiên bang. Còn cần phải kiểm tra sao?

Phong Từ nhìn tên kiểm tra thiệp nói.

- Cái gì mà lão Đại Thiên bang? Không quen biết, chờ ta xem cái thiệp này thật hay giả đã. Tránh cho chó mèo lẫn lộn.

Người kiểm nghiệm nhìn hai người Tàn Thiên nói, bộ dạng không đem hai người để trong mắt, cực kỳ lớn lối.

Phong Từ nhất thời nổi giận, thằng này dám xem thường bọn hắn. Hơn nữa còn so sánh bọn hắn với chó mèo, đang chết chín là thằng này ngang nhiên muốn làm khó hai người mình. Người khác thì ném thiệp mời xong rồi đi vào, giờ lại muốn kiểm tra thiệp của bọn hắn, thằng này có ý coi thường bọn hắn.

Tàn Thiên nhìn bộ dạng Phong Từ muốn nổi điên, lập tức kéo hắn lại. Không để cho hắn vong động, Phong Từ chỉ có thể nhẫn xuống.

Tên kiểm tra này nhìn hai người, cười lạnh một tiếng, trong mắt vô cùng xem thường. Cầm thiệp mời có gần ba mươi chữ cái kia xem đi xem lại, khoảng năm sáu phút mới để xuống.

- Là thật.

Tên kiểm tra thiệp nhìn hai người tùy ý nói, rồi ném chiếc thiệp lên bàn.

Tàn Thiên nhìn thằng cha kia kiểm tra xong, Tàn Thiên bảo Phong Từ đi vào bên trong. Không nghĩ tới, lại bị tên kia chặn lại.

- Mẹ kiếp, bây giờ mà muốn gì?

Phong Từ cả giận nói.

- Thiệp mời không sao? Chỉ là các người phải chứng minh một chút xem các người có phải là người được mời hay không, nếu không thì không thể đi vào.

Tên kiểm tra nhìn hai người cười lạnh nói.

- Địch cụ mai. Đương nhiên là bọn tao rồi, chẳng lẽ còn có người giả mạo sao?

Phong Từ chỉ tên kia cả giận nói.

- Tao làm sao biết, nếu các người giả dạng tới để phá hoại đại hội, tao đảm đương không đc a. Cho nên phiền các người chứng nhận thân phận đi.

Tên kiểm tra thiệp nhìn hai người cười lạnh nói. Lại thấy Tàn Thiên có vẻ thờ ơ, trong mắt tràn đầy vẻ khinh thường.

Giờ phút này, không ít lão đại từ phía bên ngoài đi vào, nhìn nơi này ồn ào, không khỏi hiếu kỳ muốn xem một chút. Lại thấy Tàn Thiên, âm thầm vui mừng, không có ai đi lên hỗ trợ, hiển nhiên là muốn xem Tàn Thiên xấu mặt thế nào.

Bên trong đám đông, có một tên bất nam bất nữ đang nhìn cảnh tượng này. Đây cũng chính là hắn bày ra, mục đích là để hạ nhục Tàn Thiên, xem ra rất thành công, làm cho hắn vô cùng sung sướng.

- Mẹ nó, tao chém chết mày.

Phong Từ cả giận nói, lập tức giơ tay định đánh tên thu thiệp. Nhưng lại bị Tàn Thiên nhanh chóng bắt lại, dùng ánh mắt nói cho Phong Từ, để hắn tự mình động thủ.

- Được, giấy căn cứ thì có thể, nhưng tao lại không mang, có lẽ tao không vào được rồi.

Tàn Thiên nhìn thằng cha kia nói.

- Đúng vậy, nếu mày không có cách nào chứng minh thân phận thì mày không vào được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 257: Khí phách

- Rất tốt, rất tốt, tao không biết ai sai mày làm như vậy mà có dũng khí phá đám tao như vậy. Bất quá, nếu mày nói cho tao biết ai sai khiến mày thì tao sẽ suy nghĩ bỏ qua cho mày.

Tần Thiên nhìn tên thu thiệp không kiên nhẫn nói.

- Không ai sai khiến cả, tao chỉ dựa theo quy củ mà làm mà thôi. Xin lấy thẻ căn cước ra để kiểm tra.

Tên thu thiệp không chút sợ hãi nhìn Tần Thiên nói.

- Không nói phải không? Hào, vậy thì đừng mong tao tha thứ.

Tên kia còn chưa kịp phản ứng, Tần Thiên liền vọt tới trước mặt hắn, nắm lấy cổ áo hắn quát to một tiếng, trong nháy mắt đem tên thu thiệp ném xuống mặt đất.

- bịch!

- A!

Tên thu thiệp trong nháy mắt bị Tần Thiên quật ngã xuống đất. Hét thảm một tiếng, đầu bị đập xuống đất chảy không biết bao nhiêu máu. Mọi người xung quanh cũng bị dọa cho hết hồn, không ai nghĩ tới Tần Thiên một giây trước còn tươi cười ôn hòa, một giây sau liền trở mặt ngay. So với lật bàn tay còn nhanh hơn.

Nhưng, bọn họ chưa kịp phục hồi tinh thần, Tần Thiên đã nắm một thanh khảm đao sắc bén trong tay. Trong nháy mắt, hắn liền chém tên thu thiệp còn đang nằm trên mặt đất.

- Một đao!

- Hai đao!

- Ba đao!

...

Không đến 30s, tên thu thiệp đã bị Tần Thiên chém thành đồng thịt vụn..

Đám người vây xem sắc mặt rất khó coi. Tần Thiên thực quá bạo lực, ngay chỗ này cũng có thể giết người. Bất quá, chuyện này làm bọn họ thực cao hứng, bởi vì họ có thể dựa vào chuyện này để gây sự với Tần Thiên.

Rất nhanh, đám bảo kê phát hiện tình huống nơi này, lập tức nhanh chóng vây lại. Bọn chúng tay cầm khảm đao, đem Tần Thiên hai người vây lại.

- Các người lại dám ở Kim Sắc Thiên Địa giết người, chẳng lẽ không biết quy củ sao? Ở đây không cho giết người, mau đi theo chúng ta để xử lý.

Tên đầu lĩnh trong đám nhìn Tần Thiên quát lên.

- Thật là ngược, là hấn chọc tới tao trước. Tao không giết cả nhà hấn là đã may rồi. Hơn nữa, tao mới lần đầu tiên tới Kim Sắc Thiên Địa, quả thật không biết quy củ nơi này.

Tần Thiên nhìn tên bảo kê nói.

- Hừ! Hấn chọc giận mày trước? Rõ ràng mày không chứng minh thân phận, liền giết người diệt khẩu, đại gia ta nói có đúng không a?

Một tên lão đại rất cục không nhịn được, đi ra nhìn Tần Thiên cười lạnh nói.

- Đúng vậy, dám giả mạo lão đại Thiên bang, còn ở chỗ này giết huynh đệ của chúng ta. Thật không để bọn tao vào mắt rồi, mau bắt hấn lại.

Một tên lão đại khác cũng nói xen vào.

- Đúng vậy, bắt lại, dám không nhìn quy củ của hội sở, thật muốn chết.

Lại một tên nữa đi ra chỉ vào Tần Thiên lạnh lùng nói.

- Hừ! Ba người bọn mày đúng là đồ bỏ đi, tao chính là không để chúng mày vào mắt đấy thì làm sao? Tao giết cũng giết hấn rồi, chúng mày làm gì được tao? Tao không tuân thủ quy củ thì sao nào? Chúng mày có thể làm gì? Đến đây, thử đụng đến tao coi.

Tần Thiên nhìn ba tên đầu heo nói. Lộ vẻ cực kỳ khí phách, quơ quơ khảm đao trong tay, máu tươi còn dính trên đó không ngừng nhỏ xuống, khiến Tần Thiên thoạt nhìn như một Ác Thần.

- Đúng vậy, dám làm nhục bọn tao, chính là có kết cục này. Có bản lĩnh bọn mày tới thử xem, tới làm nhục bọn tao coi, để xem tao có chém chết mấy thằng ngu chúng mày hay không a?

Phong Tử nhìn ba tên đầu heo lạnh lùng quát.

Nhất thời, sắc mặt ba tên kia cực kỳ khó coi. Không nghĩ tới Tần Thiên lại cường thế như vậy, không chút sợ hãi ba người bọn chúng. Quả nhiên là hung hãn như trong truyền thuyết, thậm chí có hơn chứ không kém.

Trong lúc nhất thời, ba tên kia tiến không được, lùi không xong. Vốn muốn lợi dụng chuyện Tần Thiên giết người để làm nhục hắn một phen, không nghĩ tới Tần Thiên lại không để bọn chúng vào trong mắt, ngay cả Kim Sắc Thiên Địa cũng không coi ra gì. Một khi cường ngạnh, Tần Thiên có thể ra tay chém chết bọn hắn. Nhưng nếu lùi lại phía sau, thì bọn hắn lại mất thể diện, sau này trước mặt tiểu đệ mình làm sao ngẩng đầu đây.

- Ha ha ha... Tần Thiên lão đệ, thật là nghe danh không bằng gặp mặt.

Lúc này, bên ngoài truyền tới một tiếng cười ha ha, một nam tử nho nhã buộc tóc đuôi ngựa đi đến cùng với hai tên tiểu đệ đi theo sau.

- Hoàng đế, anh tới rất đúng lúc. Thiên bang thực quá kiêu ngạo, không coi quy củ của Kim Sắc Thiên Địa ra gì, dám ở chỗ này giết người.

Lão đại của một thế lực nói với nam tử vừa đến.

- Đúng vậy, căn bản không coi chúng tôi ra cái gì? Một người mới mà không để chúng ta vào mắt.

Một người khác cũng nói.

- Đúng rồi!

Người thứ ba phụ họa nói.

- Hừ! Ba đồ bỏ đi, tao chính là không coi chúng mày ra đồng shịt gì đó. Có bản lĩnh thì động vào tao đi. Tao mà không đem đầu mày làm bóng đá, tao không phải Tiểu Cường đập trai.

Tần Thiên nhìn ba tên đầu heo ngang ngược nói, lộ ra vẻ cực kỳ khí phách.

- Mày... Muốn chết.

Một tên nhất thời không nhịn được, lại bị Tần Thiên khiêu khích. Lập tức muốn lên chém Tần Thiên, bất kể kế hoạch lúc trước rất tốt, bắt quá lại bị Hoàng Đế ngăn cản.

- Được rồi, tôi biết rồi, người này thật đáng chết. Cố ý gây khó dễ cho Tần Thiên lão đệ. Tần Thiên lão đệ mà không giết hắn thì tôi cũng muốn giết hắn. Thôi được rồi, cho Hoàng đế tôi một ít mặt mũi đi, vào làm chén rượu, hòa khí sinh tài. Đánh đánh giết giết nhiều cũng không tốt đâu.

Hoàng đế cười ha ha nhìn mọi người giảng hòa nói. Rồi bảo những tên bảo kê kia rời đi. Từ khi Tần Thiên đi vào, Hoàng đế luôn chú ý hành động của Tần Thiên, thấy Tần Thiên gặp chuyện liền tới giảng hòa, tránh cho đại hội bị phá đám.

- Hừ! Nể mặt Hoàng đế, tao không so đo với mày nữa.

Một tên nói, xong liền xoay người rời đi. Hai người khác cũng thế, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

- Hừ! Một đám bỏ đi, đừng để tao nhìn thấy lần nữa, không tao chém chết cha chúng mày.

Tần Thiên nhìn ba người rời đi, âm thầm cười lạnh.

- Tần Thiên lão đệ, quên mấy chuyện không vui này đi, nào, chúng ta đi vào, uống vài chén.

Hoàng đế nhìn Tần Thiên hào sảng nói.

- Được, Hoàng đế, mời!

Tần Thiên nhìn Hoàng đế nói, hai người lập tức đi vào bên trong.

- Không nghĩ tới, Tần Thiên lão đệ tuổi còn trẻ mà lại có thành tựu như vậy. Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, làm cho mấy lão già chúng ta phải ngưỡng mộ. ‘Giang sơn đại hữu tài nhân xuất, nhất đại tân nhân hoán cựu nhân’(Sóng sau đè sóng trước), câu nói này quả không sai. Chúng ta già rồi, thiên hạ phải để cho mấy người trẻ tuổi như đệ.

Hoàng đế vừa đi, một bên nhìn Tần Thiên cảm thán nói.

- Hoàng đế, nói quá rồi, tôi bắt quả cũng chỉ đánh bậy đánh bạ mà thôi, buôn bán cũng chỉ kiếm được ít tiền. Còn may có những người như ngài chiếu cố.

Tần Thiên nhìn Hoàng đế thần nhiên nói.

- Ha hả, lão đệ khiêm nhường rồi.

Hoàng đế cười cười nói, ôm bả vai Tần Thiên bộ dạng rất quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 258: Áp tử gây sự

Tần Thiên cùng hoàng đế đi vào trong Kim Sắc Thiên Địa. Hội nghị không tổ chức ở trong đại sảnh mà lại ở phía dưới. Sau khi ba người bị kiểm tra xem có mang vũ khí hay không, liền đi xuống tầng dưới của Kim Sắc Thiên Địa. Đi một lúc, nhìn thấy lối vào, bên trong được trang hoàng cực kỳ xa hoa.

Hơn nữa, hai bên lối đi đều có mỹ nữ mặc đồ tắm, mỗi người đều mặc thiếu vải đến mức muốn phun cả máu mũi. Dáng người bốc lửa, vòng ngực ít nhất cũng phải 34E, chỉ có hai mảnh nhỏ che lại, đồng thời phía tiểu hoa viên bên dưới cũng cực kỳ ‘tiết kiệm vải’. Tất cả những chỗ khác đều lộ ra bên ngoài, trắng như tuyết,

Những nữ nhân này cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi, tất cả đều là tiếp đãi viên. Bất quá cũng chỉ là cao cấp kỹ nữ, không biết chồng mông cho người ta thúi bao nhiêu lần, công phu trên giường chắc chắn vô cùng cao.

- Như thế nào? Tần Thiên lão đệ có hứng thú sao? Những người này tùy tiện chọn là được.

Hoàng đế nhìn Tần Thiên cười nói. Tần Thiên lắc đầu, trong nhà mỗi người đều là siêu cấp thần nữ. Những người này hần nhìn chỉ cảm thấy kinh tởm.

Bất quá hần chóng mặt, không có nghĩa Phong Tử chóng mặt, tên này đuổi bàn tay to ra, dọc đường đều vuốt ve vài lần những nữ nhân này. Khiến cho lối đi đầy những tiếng rên rỉ, Phong Tử không khỏi đắc ý.

Những nữ nhân chỗ này là để cho người khác chơi. Cho nên Phong Tử sờ các nàng, các nàng căn bản không ngăn cản, coi như không có chuyện gì.

Ba người đi một đường, liền xuất hiện một chiếc thang máy. Hai mỹ nữ bikini nhanh tay mở cửa thang máy cho ba người. Ba người đi vào, xuống tầng năm phía dưới. Sau đó cửa thang máy mở ra, trong nháy mắt, tiếng nhạc đinh tai nhức óc truyền đến, khiến cho tai Tần Thiên ơng ơng một hồi.

Lập tức, cảnh sắc bên trong hiện lên, Phong Tử cùng Tần Thiên tròn tròn mắt. Con bà nó, đúng là Thiên Đường dâm loạn a. Tất cả mỹ nữ toàn bộ đều trần như nhộng, khi đi lại cặp ngực rung rung rinh rinh, phía dưới cỏ thơm um tùm. Hai người choáng váng, phía dưới lập tức phản ứng.

- Ta khát, Quá điên rồi.

Phong Tử kêu lên. Trong đại sảnh, đám lão đại đều ôm lấy một nữ nhân để làm. Trên ghế, salon, góc tường, trên quầy bar, trên bàn, khắp nơi đều có. Đám người đó không cảm thấy xấu hổ, tận tình ‘vận động’ với nữ nhân. Trong đại sảnh, tiếng kêu của nữ nhân còn lẫn với tiếng nhạc.

Nơi này, nữ nhân đều là nhân viên phục vụ. Tất cả lão đại ở nơi này có thể tùy ý dùng các nàng, cho dù đem các nàng giết chết cũng không thành vấn đề.

- Hoàng đế, cuộc sống của ông thật đặc sắc nha.

Tần Thiên nhìn hoàng đế cười nói.

- Ha hả... Lão đệ, mỗi ngày đều liều mạng là vì cái gì? Chính là vì hưởng thụ mà thôi. Đi, cùng vui đùa một chút, đây đều là hàng cao cấp cả, kỹ thuật tuyệt đối là nhất lưu, hơn nữa rất sạch sẽ, không bệnh tật gì cả.

Hoàng đế nhìn Tần Thiên nói, vịn bả vai Tần Thiên đi vào trong.

- Con mẹ nó, A Thiên, tao không nhịn được, tao phải chơi đã mới được.

Phong Tử nhìn Tần Thiên nói. Nói xong, không đợi Tần Thiên lên tiếng, liền hướng một bên chạy đi, ôm hai nữ nhân đi tới một góc.

Tần Thiên cùng hoàng đế đi vào, hấp dẫn chú ý của mọi người. Những lão đại đang ‘vận động’ liền rời rít ngừng lại, nhìn hướng Tần Thiên cùng hoàng đế. Hoàng đế phát tay, ý bảo mọi người tiếp tục.

Những người này nhìn Tần Thiên, không có một chút thiện ý. Toàn bộ đều là địch ý, thật giống Tần Thiên lên giường với mẹ của chúng.

- Ta khao. Hoàng đế, nơi này còn có loại khẩu vị này a.

Tần Thiên nhìn ba bốn nam nhân tuần tú đang phục vụ một người đàn ông, thiếu chút nữa nôn ra hết.

- Ha ha. Một ít người có sở thích rất ‘cá tính’, cho nên bọn ta luôn phải thỏa mãn mọi nhu cầu.

Hoàng đế cười cười nói. Vội vàng quay đầu đi hướng khác để không nhìn một đôi nam nhân đang ‘vận động’, tránh cho nôn ra cả những thứ mới ăn.

Giờ phút này, tên lão đại đang cùng bốn nam nhân đàn ông ‘vui vẻ’, thấy Tần Thiên cùng hoàng đế tới, nhờ ‘quả chuối’ đang ngậm trong miệng ra, về mặt tươi cười đi tới hai người Tần Thiên.

- Ai yêu, đây không phải lão đại Thiên bang sao? Thật là tuần tú nha, có hứng thú cùng ta chơi một chút không?

Tên biến thái thích nam nhân dùng tư thế giống như thái dâm nói với Tần Thiên, khuyến mại thêm cho Tần Thiên một cái mị nhãn nữa.

- Đờ cờ mờ, mù mắt mất rồi...

Tần Thiên nhìn tên biến thái đang đi tới thầm nghĩ.

- Áp tử, Ngươi đừng có đánh chủ ý lên Tần Thiên lão đệ, cẩn thận không miếng thịt thừa phía dưới của ngươi sẽ biến thành đồng thịt băm đó.

Hoàng đế nhìn tên biến thái cười nói. Đây là lão đại đứng thứ ba trong phố quán bar, Duck Donald (DG - Dịch theo tiếng việt tên tk cha này là con vịt @@!)

Trước khi đến, Tần Thiên đã xem qua tư liệu về tất cả lão đại tham gia hội nghị này. Tư liệu về Áp tử biến thái này hắn cũng đã đọc qua, không nghĩ tới Tần Thiên lại đụng ngay phải hắn. Tần Thiên thiếu chút nữa nôn mửa.

- Áp huynh, tôi không có khẩu vị như vậy. Huynh đừng làm khó tôi.

Tần Thiên nhìn Áp Tử nói. Lui về sau một bước, tránh cho Áp Tử sờ soạn hắn, thực nổi cả da gà.

- Tần Thiên lão đệ, ngươi thật không nể mặt mũi ta sao?

Áp Tử sắc mặt trầm xuống, nhìn Tần Thiên không vui nói. Tần Thiên vừa nghe, càng thêm chán ghét, con mẹ nó, mày nghĩ mày là ai? Tao tại sao phải nể mày, mày đúng là muốn ăn ***. Lão tử cùng ‘vận động’ với mày là nể mặt mày sao? Thật đúng là não ngắn.

- Tao không nể mặt mũi mày đó, có sao không?

Tần Thiên nhìn Áp Tử thần nhiên nói. Mặt lạnh như tiền.

- Địch mịa mày, tới đây còn dám lớn lối, mày cho rằng đây là bên ngoài sao? Có tin tao chém chết cha mày luôn không?

Áp Tử nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói, lộ ra vẻ cực kỳ kiêu ngạo. Ở trong này, không được mang theo tiểu đệ, thực lực cũng giống nhau. Nhưng Áp Tử là nhân vật có uy tín lâu năm, muốn giết Tần Thiên rất dễ dàng, cộng thêm hoàng đế ở đây, giết Tần Thiên đảm bảo không xảy ra việc gì. Cho nên Áp Tử càng không kiêng kỵ, cố ý gây chuyện, lúc trước ở cửa làm khó Tần Thiên cũng là hắn an bài.

- Vậy mày thử xem, xem thằng nào chết trước.

Tần Thiên vẫn như cũ, bình tĩnh nhìn Áp Tử nói, không sợ hãi chút nào. Những lão đại còn đang ‘vận động’ đều ngừng hết lại, hướng tới bọn hắn đi tới, tiếng nhạc cũng ngừng lại.

Bên cạnh, Hoàng đế đều nhìn rõ ràng. Không khỏi nhủ nhủ mày, dựa theo kế hoạch không phải như vậy. Bắt quá, suy nghĩ một chút, không sao cả, tất cả cũng chỉ vì giết chết Tần Thiên mà thôi. Lập tức bình thường trở lại, tay trong túi áo cầm điện thoại nhả một cái.

Rất nhanh, một đám người tay cầm khảm đao chạy vào đại sảnh, ưỡng chừng ba mươi người. Đều mặc đồng phục, cực kỳ vạm vỡ, Phong Tử thấy tình huống như thế, lập tức ném nữ nhân ra, chạy tới bên người Tần Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 259: Không đầu hàng thì chỉ có chết

- Địch mị này, tới đây còn dám lớn lối, mày cho rằng đây là bên ngoài sao? Có tin tao chém chết cha mày luôn không?

Áp Từ nhìn Tần Thiên đắc ý nói.

- Hừ đầu năm này thật nhiều người không biết sống chết, cho là mình rất lợi hại, đem người khác không để vào mắt. Nếu không để hấn ném chút lợi hại, thì thật có lỗi với nhân dân.

Một tên lão đại ăn mặc lòe loẹt nhìn Tần Thiên khinh thường nói.

- Đúng vậy...

Những tên lão đại khác cũng rồi rít phụ họa.

- Các người làm gì vậy? muốn đánh nhau phải không?

Phong Từ nhìn đám người kia lạnh lùng nói.

- Cẩn rồ! Nơi này là chỗ cho mày nói chuyện sao? Cũng chỉ là con chó của Tần Thiên mà thôi, Tần Thiên còn chưa dám mở mồm, đâu đến lượt mày sủa hả?

Tên ăn mặc lòe loẹt nhìn Phong Từ quát lạnh nói.

- Mày nói thử câu nữa coi, tao băm thây mày ra bây giờ.

Tần Thiên nhìn tên kia lạnh lùng nói. Trên người toát ra cỗ sát khí, tập trung trên người tên vừa nói. Trong nháy mắt, tên kia cảm thấy như bị Tần Thiên lột truồng, giống như bị ác quỷ theo dõi. Ngay lập tức ngáp miệng, không dám nói nữa lời.

Bên cạnh đó, đám người vây quay cảm thấy sát ý trên người Tần Thiên, không khỏi cau mày.

Hoàng đế nhìn mọi người, lập tức tránh ra, đồng thời bảo các lão đại tản ra. Sau đó đám đại hán cầm khảm đao liền đem hai người vây lại.

- Hừ! Tần Thiên, có bản lĩnh thì băm tao thử xem. Hôm nay mục đích tổ chức hội nghị này, chính là giết mày đó. Tiêu diệt Thiên bang chúng mày, bọn tao phải thương lượng rất kỹ đó. Mày có thể quỳ xuống xin lỗi tao, rồi tự phế hai tay đi, hơn nữa đem tất cả tài sản giao cho bọn tao. Bọn tao có thể suy nghĩ tha cho mày, nếu không mày chỉ có thể nhắm gài khóa thân mà thôi.

Áp Từ nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói. Những đại hán kia nhìn Tần Thiên, quơ quơ quơ khảm đao trong tay uy hiếp Tần Thiên. Nhưng Tần Thiên lại không chút sợ hãi, ngay cả nháy mắt cũng không có.

- Hừ! Các người cũng thật sốt ruột a. Tao vừa mới tới, đã muốn lấy mạng tao rồi. Có phải là sợ tao rồi không?

Tần Thiên nhìn đám lão đại cười lạnh nói. Hấn mặt dù biết, hôm nay đến đây lạnh ít dữ nhiều, nhưng không nghĩ tới đám người này lại muốn động thủ nhanh như vậy. Thực là ngoài dự liệu của hấn, làm xáo trộn an bài của hấn.

- Hừ! Sợ mày? Thật nực cười, bọn tao ở chỗ này bất cứ ai cũng đủ giết chết mày. Chẳng qua xem đồ bỏ đi như mày không vừa mắt, nghĩ muốn giết mày sớm một chút, làm ảnh hưởng đến tâm tình của bọn tao mà thôi.

Áp Từ nhìn Tần Thiên cười lạnh nói. Trên thực tế, hấn đối với Tần Thiên có chút kiêng kỵ, cho nên mới sắp xếp cho người gây sự ở ngoài. Dù sao sớm hay muộn cũng giết Tần Thiên, sớm một chút cho yên tâm.

Thế lực của hấn đã sớm không vừa mắt với Tần Thiên. Tần Thiên bất kể lúc nào cũng có thể giết những thế lực lớn như bọn chúng. Cho nên chỉ cần giết Tần Thiên là có thể yên tâm.

- Đúng vậy. Tần Thiên, mày quỳ xuống đi. Đem tất cả tài sản giao ra đây.

- Tên lòe loẹt quát lên.

- Đúng, giao ra đây, bọn tao sẽ tha cho mày con đường sống.

- Đúng, giao ra đây, bọn tao sẽ tha cho mày con đường sống.

Đám người hướng về Tần Thiên kêu gào. Phong Từ hết sức tức giận, chỉ có Tần Thiên lại rất bình tĩnh, không một chút kinh hoàng.

- Hừ! Bọn mày chỉ là một lũ vô dụng mà cũng muốn giết tao sao? Thật quá ngây thơ rồi, có phải ăn *** nhiều quá nên đầu óc bị bại liệt rồi hay không? Uy hiếp tao sao? Người có thể uy hiếp tao đến giờ vẫn chưa ra đời đâu. Hôm nay mục đích của chúng mày là giết tao, mà mục đích của tao cũng là giết bọn mày. Hay là bọn mày quỳ xuống, xin tao tha thứ rồi quy thuận tao. Chỉ một câu thôi, thần phục hay hoặc là chết.

Tần Thiên nhìn đám người kia khinh thường quát to. Khí phách mười phần.

- Ha ha ha... chết cười mất. Tao còn tưởng lão đại Thiên bang là nhân vật kinh khủng lắm. Thì ra cũng chỉ là một tên thiếu não mà thôi. Chúng tao nhiều người vậy bắt hán như vậy, hán còn dám xuất khẩu cuồng ngôn, muốn chúng ta đầu hàng, quả thực là ngu vãi cả lờ.

Tên lòe loẹt nhìn Tần Thiên khinh thường cười to.

- Đúng vậy. Tao xem hán có phải bị choáng đầu rồi không? Vậy nên mới có thể nói ra những lời như vậy?

- Đúng đấy, chắc là bị dọa cho ngu rồi.

Một đám lão đại nhìn Tần Thiên khinh thường nói.

- Hừ! được lắm, cho chúng mày cơ hội cuối. Thần phục hoặc là chết.

Tần Thiên quát lên.

- Hừ! còn dám lớn lối. Giết hán.

Hoàng đế nhìn Tần Thiên ra lệnh đám đại hán động thủ. Vừa rồi còn thân mật kêu Tần Thiên lão đệ, chớp mắt đã trở mặt.

Những đại hán nghe lệnh của hoàng đế, lập tức hướng tới Tần Thiên động thủ.

- Được lắm. Bọn mày muốn tìm chết, tao sẽ thành toàn cho chúng mày. Phong Tử, cẩn thận một chút.

Tần Thiên quát lên. Vừa nói, trong tay xuất hiện một thanh khảm đao. Không ai thấy hán lấy thanh khảm đao từ đâu, nhất thời sững sờ.

- Chết.

Tần Thiên quát lạnh một tiếng. Cả người vọt lên phía trước, gươm tay chém xuống, đem đầu hai tên đại hán chém xuống.

- Huru!

Nhất thời, óc cùng huyết dịch bay tán loạn, nhuộm đỏ cả sàn nhà. Tần Thiên thừa dịp thi thể một tên chưa kịp ngã xuống, nhanh chóng chặt tay đang nắm khảm đao của hán đoạt đi.

- Phong Tử, đón lấy.

Tần Thiên nhìn Phong Tử hô, đem khảm đao vừa đoạt được ném cho Phong Tử. Phong Tử không sợ hãi chút nào, cầm cánh tay đang nắm khảm đao, xoay một cái, tên đại hán đằng sau bị chém một nhát.

- Thành tích!

Thanh âm đao vang lên, Phong Tử cùng tên đại hán ngạnh kháng một cái. Chịu thua thiệt, liên tiếp lui về phía sau. Ngay lập tức liền đứng lên, vọt tới chém giết.

Tần Thiên bên này, lực chiến đấu của hán là cao nhất. Những tên đại hán này không phải đối thủ của hán, Tần Thiên cầm khảm đao trong tay đi ngang qua đám người, giống như một cỗ máy giết người. Khảm đao trong tay huy động, nháy mắt hơn mười tên ngã xuống, đa số đều bị chém đứt người, số còn lại thì bị chém đứt đầu. Trên mặt máu dính đầy máu tươi.

Đám lão đại bên cạnh nhìn cảnh này, sắc mặt đại biến. Không nghĩ tới, sức chiến đấu của Tần Thiên lại cường đại như vậy.

Hoàng đế nhìn thấy thế, trong miệng cười lạnh một tiếng. Điện thoại trong tay ấn xuống. Sau đó, thừa dịp mọi người không chú ý, liền lặng lẽ vào trong một gian phòng, không biết để làm gì.

Ở trong một góc, có một nam tử âm nhu không ai chú ý đến. Hán quan sát hết thấy, thấy hoàng đế rời đi, khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười tà dị, nhìn qua cực kỳ âm tà.

Đang lúc chiến đấu, Tần Thiên không chút nào phát hiện, chỉ lo giết người. Trên đất đều thi thể cụt tay, cực kỳ kinh người. Đám lão đại nhìn thấy thế, cực kỳ kinh hãi, rồi rút gọi điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 260: Bị trúng kế!

- Phong tử, gọi điện thoại để bọn A Bưu hành động!

Tần Thiên hướng về phong tử mà nói. Sau đó vọt tới trước mặt phong tử, đem toàn bộ những tên đang vây quanh hắn giết sạch.

Phong Tử liền lấy điện thoại ra gọi cho A Bưu.

Đúng lúc này, một đám người từ bên ngoài xông vào, những người này đều đến từ một thế lực. Bọn hắn vừa xông vào thấy hai người Tần Thiên đang không ngừng giết chóc, chỉ còn sót lại vài mạng.

Những đại hán trong đại sảnh bị sau một hồi bị Tần Thiên chém giết cũng không còn lại bao nhiêu. Nhưng hiện tại lại tới thêm một đám, Tần Thiên không khỏi chán nản, tức giận đến bốc hỏa.

- A Thiên, A Bưu gặp phải tập kích rồi, kể cả bọn Sáu Tử cũng vậy!

Phong Tử hét lên nói với Tần Thiên.

- Cái gì! Sao lại có chuyện như vậy!

Tần Thiên thất kinh, không ngờ A Bưu cùng Sáu Tử đồng thời bị tập kích.

- Chắc chắn trong chúng ta có gian tế, tin tức bị tiết lộ. Bọn họ bị tập kích tổn thương thảm trọng!

Phong Tử nói với Tần Thiên

- Kháo!

Tần Thiên nổi giận đùng đùng, A Bưu cùng Sáu Tử đồng thời bị tập kích đã hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của hắn.

- Hừ! Tần Thiên, ngươi muốn đấu với ta? Còn non lắm!

Không biết từ lúc nào, Hoàng Đế đã từ trong phòng đi ra nhìn Tần Thiên lạnh lùng cười. Hắn đã sớm phát gian tế núp bên trong đám thuộc hạ của Tần Thiên, sau khi lấy xong tin tức người kia đã bị diệt khẩu.

- Hừ! Để cho ngươi sống thêm chút nữa!

Hoàng Đế nhìn Âm Dương thư sinh Chu Dịch trong góc thầm nghĩ.

Âm dương thư sinh thấy Hoàng Đế nhìn về phía hắn, hắn cũng quay về phía Hoàng Đế mà cười.

- Mẹ nó, điên mất! Phong tử ngươi không muốn chết thì đem những người còn lại, cho bọn họ đi trợ giúp A Bưu cùng Sáu Tử

Tần Thiên nóng nảy nói với Phong Tử

- Không được rồi A Thiên! Bọn họ cũng bị tập kích.

Phong Tử gấp gáp nói.

- ĐKM, sao lại như vậy!

Tần Thiên không thể tin nổi, toàn bộ mọi người đều bị tập kích, nhất định là có nội gián.

- Hừ! Còn ngoan cố sao? Không nên phí công vô ích, người của các ngươi đều bị người của ta xử đẹp rồi. Bây giờ chỉ còn lại hai người cuối cùng các ngươi, không nên tiếp tục chống cự, đầu hàng đi!

Hoàng Đế nhìn Tần Thiên đang giết chóc, lạnh lùng nói.

Tần Thiên nghe thấy vậy, trong lòng nguội lạnh. Hoàng Đế đã phái người đi xử lý xong người của hắn. Thế lực mà mình ngày đêm cực khổ tạo dựng lên, trong tối nay đã hoàn toàn bị diệt trừ. Điều này làm hắn rất khó tiếp nhận.

- Không! Phong Tử, cùng nhau động thủ giết ra ngoài!

Tần Thiên giận dữ hét lên, cầm chặt khảm đao bắt đầu gặt hái sinh mạng. Phong Tử cũng vậy. Nhưng vây quanh họ có quá nhiều người, trong nhất thời bọn họ không giết hết được, ngược lại trên người còn bị thêm vài vết thương.

- Hoàng Đế, không nghĩ tới ngài lại cao tay như vậy, tên tiểu tử kia hôm nay phải chết không thể nghi ngờ gì nữa!

Một tên lão đại tiểu thế lực bên cạnh Hoàng Đế vuốt mõng ngựa, những tên khác cũng đưa nhau rồi rít hùa theo.

- Hắc! Ta còn có thứ làm cho các ngươi giật mình hơn nữa!

- Còn có nữa sao!

Tên kia giật mình nhìn Hoàng Đế nói.

- Đúng vậy, lát nữa các ngươi sẽ biết!

Hoàng Đế nhìn mọi người cười nói. Hắn vừa dứt lời, bên ngoài lại có rất nhiều người xông tới, những người này đều mặc y phục thống nhất, đều là người của Du Long bang. Hoàng Đế thấy bọn họ liền trực tiếp đi tới.

- Giết sạch mấy người bên trong cho ta, một người cũng không tha!

Hoàng Đế chỉ vào những người trong đại sảnh âm lãnh cười. Mọi người trong đại sảnh kinh hãi, mấy người thuộc thế lực lớn kia vừa nghe nhất thời sùng sốt, tâm nguội lạnh.

- Hoàng Đế, ngươi không chết từ tế được!

Tên vượt móng ngựa phục hồi tinh thần lại trước tiên, hét lên giận dữ.

- Con mẹ nó! Hoàng đế, ngươi ngay cả chúng ta cũng dám tính kế, ngươi muốn chết!

Một tên chỉ vào Hoàng Đế hét lên

- Hừ! Người chết là các ngươi!

Hoàng Đế cười to vung tay lên, người Du Long bang cầm chặt khảm đao lao tới mọi người. Người trong những thế lực kia trong nháy mắt đều bị chém giết nằm rạp trên mặt đất. Những người Du Long bang này đều là tinh anh, chiến đấu lực cực kỳ cường hãn.

Thuộc hạ trong các thế lực kia chỉ qua một thời gian ngắn đã bị chém chết hết. Áp lực lên Tần Thiên cùng Phong Từ nhất thời đại giảm. Mấy lão đại kia rồi rút gọi điện thoại tìm người hỗ trợ, nhưng kết quả nhận được làm bọn họ càng thêm tuyệt vọng, thuộc hạ của bọn họ nhìn người thì làm phản, người thì bị giết.

- Không cần gọi điện nữa, người của các ngươi hiện tại chính là người của ta hoặc đều chết hết. Hôm nay là tử kỳ của các ngươi! Ha Ha Ha...

Hoàng Đế đắc ý cười to, Phố quán bar trong tương lai chính là của Hoàng Đế hắn.

- A!

- Ta giết ngươi!

Chá Bút Tiểu Tâm giận dữ hét, nhặt một thanh khảm đao lao tới chỗ Hoàng Đế, các lão đại thế lực kia cũng đồng dạng như vậy.

- Giải quyết chuyện của chúng ta trước, việc khác tính sau!

Phong Từ quát lạnh một tiếng, phong tới trước mặt Chá Bút Tiểu Tâm. Tên này dám mắng hắn, phải chết không thể nghi ngờ.

- Hừ! chuyện của chúng ta trước tiên để sang một bên. Giết được Hoàng Đế, còn sống đi ra ngoài sẽ giải quyết sau, nếu không không ai trong chúng ta có thể sống sót.

Chá Bút Tiểu Tâm hướng về Phong Từ quát lớn.

- Thế thì chưa chắc! Ngươi nhất định là không ra được nhưng ta thì không nhất định như thế!

Phong Từ nhìn Chá Bút Tiểu Tâm cười lạnh, vung khảm đao chém tới Chá Bút Tiểu Tâm.

- Được! Ta giết ngươi trước!

Chá Bút Tiểu Tâm giận dữ hét, cũng chém về phía Phong Từ

Tần Thiên thì trực tiếp chặn đường của Áp Từ, huy động khảm đao chém tới. Áp Từ so với Tần Thiên căn bản là không có một chút sức phản kháng nào. Chỉ sau một hiệp, đã bị một đao của Tần Thiên bổ từ đầu xuống bụng, trực tiếp tử vong. Sau đó Tần Thiên hướng những lão đại khác giết tới, giơ tay chém ra vài cái, mười mấy lão đại bị hắn giết mất bảy tám người. Đồng thời hắn còn thuận tay giết mấy người của Du Long Bang cùng người của những thế lực khác. Trong đại sảnh là một trận hỗn chiến.

Trong lúc này ở bên ngoài, ba cổ thế lực Tần Thiên an bài trước đó toàn bộ bị dồn đến trên đường Tửu Ba nhai. Trước đó có tổng cộng gần bảy trăm người, sau một hồi chiến đấu có người chết, có người bị thương, có người chạy trốn, có người đầu hàng, chỉ còn lại tầm hai trăm người đang quyết tử. Những người này được A Bưu cùng Sáu Từ đang bị bao vây chém giết. Vây quanh bọn họ có khoảng hơn sáu trăm người, hơn nữa số lượng còn không

ngừng gia tăng. Trên đường của khu phố quán bar là một mảnh hỗn loạn, người chết khắp nơi, tình cảnh giống như địa ngục trần gian. Bầu trời đêm phẳng phất cũng như bị máu tươi nhuộm đỏ.

Tại cục cảnh sát.

Ngay lúc này, Lương Văn Đạo đang bị mấy tên cảnh sát nhốt ở trong phòng thẩm vấn. Ngồi trước mặt hắn là một tên cảnh sát khỏe miệng mọc ra nốt ruồi đen lớn như hạt đậu tương đang chăm chăm nhìn hắn, chính là phó cục trưởng Vạn Phúc An.

Mười phút trước, Lương Văn Đạo đang chuẩn bị dẫn người tới phố quán bar nhưng phòng Công an tỉnh trực tiếp gọi điện xuống, nói hắn là kẻ tình nghi lớn trong một vụ án tham ô. Hắn lập tức bị cách chức, phó cục trưởng tạm thời tiếp nhận vị trí cục trưởng, đồng thời hắn tạm thời bị giam giữ.

- Hừ! Vạn Phúc An, ngươi là một tên tiểu nhân, uống công cho ta nâng đỡ ngươi thế nhưng ngươi lại hãm hại ta!

Lương Văn Đạo oán hận nhìn Vạn Phúc An. Không những bản thân hắn bị khống chế mà người nhà hắn cũng bị bắt hết, nhà cũng bị lục soát. Hết thảy những việc này đều do Vạn Phúc An làm. Vạn Phúc An không nói gì, chỉ yên lặng nhìn Lương Văn Đạo. Hắn biết, ngay cả thượng cấp của Lương Văn Đạo cũng bị giám thị, không những không thể cứu Lương Văn Đạo ra mà ngay cả bọn họ muốn tự bảo vệ mình cũng chưa chắc đã được.

- Hừ! Nước chảy xuống chỗ thấp, người bước đến chỗ cao. Nếu ngươi không chết, ta làm sao có thể tiếp nhận vị trí cục trưởng của ngươi! Cái thế giới này tàn khốc như vậy đây!

Vạn Phúc An nhìn Lương Văn Đạo lạnh lùng nói.

- Hai người các ngươi canh chừng hắn, những người khác theo ta đi tới phố quán bar!

Vạn Phúc An ra lệnh xong liền xoay người rời đi.

- Tần Thiên, ngay cả bản thân ta cũng gặp phiền phức, không giúp được ngươi rồi!

Lương Văn Đạo tuyệt vọng mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 261: Thế Cục

Trong hầm ngầm Kim Sắc Thiên Địa lúc này vẫn đang diễn ra một trận hỗn chiến nhưng đã ít người hơn rất nhiều bởi vì đa số đều chết, thi thể chồng chất trên mặt đất thành một đồng lớn, các lão đại kia toàn bộ chết hết.

Phong Từ được Tần Thiên che chở, chỉ bị một vài vết thương nho nhỏ, toàn thân đều là máu giống như huyết nhân, vừa có máu của mình, vừa có máu của địch nhân.

Tần Thiên đứng trên đồng thi thể, mắt lạnh như băng, từng giọt máu trên khám đao trong tay tí tách nhỏ xuống. Nhìn hắn tựa như một sát thần, chung quanh hắn là từng đồng thi thể, toàn bộ đều là người chết trong tay hắn, toàn bộ đều bị Tần Thiên chém bể đầu hoặc cắt ngang eo. Khám đao trong tay Tần Thiên lúc này cũng đầy vết mẻ lõm chỏm do chém vào xương người khác gây nên.

Hoàng Đế đứng ở cửa đại sảnh nhìn thấy hết thảy, sắc mặt hơi trắng bệch. Người của các thế lực kia toàn bộ chết hết, người của mình cũng chết hơn phân nửa, toàn bộ là do Tần Thiên giết. Tần Thiên này giống như ác ma, thật đáng sợ.

- Thư sinh, ngươi không ra tay sao!

Hoàng Đế nhìn thư sinh trong góc hô, thư sinh cũng liếc mắt nhìn Hoàng Đế một cái nhưng không hề có ý xuất thủ mà Tần Thiên cùng Phong Từ cũng không giết tới chỗ thư sinh. Nhiều người như vậy nhưng thư sinh là người duy nhất không xuất thủ với hắn. Quan trọng hơn theo lời Babaca nói cho Tần Thiên biết, thư sinh là người tu luyện cổ võ hơn nửa thực lực không thấp, nhưng cụ thể cao bao nhiêu Baca cũng không biết bởi vì trên người thư sinh có một hơi thở kỳ dị ngăn cản Baca, khiến nó không cảm nhận được. Nhưng có một điều có thể khẳng định, thư sinh không có sát ý đối với Tần Thiên nên Tần Thiên cũng không để ý tới hắn.

- Hừ! Được, nếu ngươi không ra tay vậy thì cùng chết đi! Tần Thiên, ta biết ngươi lợi hại. Có chút võ công nhưng hôm nay ngươi vẫn phải ngã xuống!

Hoàng Đế nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói.

Hắn vừa dứt lời, cửa thang máy phía sau hắn mở ra. Ngay sau đó bảy tám nam tử mặc tây trang thống nhất đi ra, cầm đầu là một tên đầu trọc chột mắt, thân hình khôi ngô cao lớn, thoạt nhìn giống như hải tặc.

- Cũng là cổ võ giả!

Tần Thiên giật mình, thực lực của những người này thấp nhất đều là nhất tinh ngũ giai, cao nhất thì tương đương với hán nhất tinh bát giai đỉnh phong. Nhất thời áp lực của Tần Thiên tăng lên gấp bội, trong lòng giật mình thon thót. Hoàng Đế lại có thể tìm thấy tên cổ võ giả tới, rốt cuộc là hán có thân phận gì, đây là một điều mà một tên cầm đầu tiểu thế lực không nên có. Lần trước băng đảng đưa xe hơi kia xuất hiện cổ võ giả đã làm cho hán giật mình, không nghĩ tới trong tay Hoàng Đế cũng có cổ võ giả, chẳng lẽ hiện tại cổ võ giả đều không đáng giá như vậy sao, khắp nơi đều có.

Thật ra thì thân phận của những người này Hoàng Đế cũng không biết, đây là do người khác nói cho hán biết những người này thân thủ rất lợi hại, có thể giết chết Tần Thiên và Âm Dương thư sinh.

Phong Tử, người đứng qua một bên, gọi vào số này nói cho họ biết ta đã bị bao vây, những người đó rất lợi hại, bảo bọn họ qua cứu ta. Nơi này đã không còn việc của người nữa!

Tần Thiên đem điện thoại di động của mình lấy ra tìm số của Sở Văn Long rồi đưa cho Phong Tử. Phong Tử gật đầu rồi đi tới một bên gọi điện thoại.

Giờ phút này, những người đó đi đến, người cầm đầu nhìn Tần Thiên một chút cũng không hiện vẻ mặt gì, lại nhìn Chu Dịch âm dương thư sinh ngồi trong góc một chút, chân mày nhất thời cau lại, trong mắt lộ ra một tia kỳ dị nhưng nhanh chóng biến mất.

- Lên!

Người cầm đầu chỉ vào Tần Thiên hô với người phía sau.

Ngay lập tức những người đó vọt tới chỗ Tần Thiên, bọn họ trong tay đều cầm chủy thủ sắc bén, tốc độ nhanh không tưởng được đánh tới Tần Thiên.

Hoàng Đế nhìn thấy hết thảy, xoay người đi vào thang máy đi lên phía trên.

Thang máy rất nhanh liền đi lên phía trên Kim Sắc Thiên Địa, vừa ra khỏi thang máy Hoàng Đế liền đi vào bên trong Kim Sắc Thiên Địa, vào trong phòng làm việc của Tổng giám đốc. Trong phòng làm việc, một tên râu quai nón mặc tây trang đang ngồi trên ghế da, rút ra một điếu xì gà, vẻ mặt cực kỳ thần nhiên. Bên cạnh nam tử này còn đứng sáu người mặc tây trang khác đều mặc đồng phục cổ võ giả màu như nhau, thực lực đều từ nhất tinh ngũ giai trở lên.

- Đại ca! Xong việc rồi!

Hoàng Đế nhìn người đàn ông trước mặt cung kính nói, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

- Tốt! Đã hai năm rồi, Phố quán bar rốt cuộc cũng thuộc về Thiên Lang ta!

Bàn tay nam tử kia vỗ lên trên mặt bàn, trên mu bàn tay hán có một hình xăm Lang Đầu rất sống động

Người trong hắc đạo vừa nhìn liền biết, đây là tiêu chí của một trong tam đại bang phái vùng phụ cận, Nhất Thiên Lang Bang. Nam tử này là Thiên Lang lão đại, Huyết Lang.

Ba năm trước đây, Huyết Lang không biết từ đâu ra, mang theo mười mấy người nhanh chóng quật khởi trở thành ngôi sao mới nhất trong vùng phụ cận Quảng Châu. Chưa tới nửa năm sau đã thành lập được một đại bang phái mấy trăm người cùng băng đảng đưa xe chia xẻ địa bàn phụ cận Quảng Châu. Nhưng trong thời điểm tấn công Phố quán bar đột nhiên bị thương nặng, các thế lực Phố quán bar liên hợp lại tập kích gây nên tổn thất thảm trọng, từ đó trở đi không nhúng tay vào Phố quán bar nữa.

Nhưng mọi người cũng không biết, Huyết Lang đã đưa Hoàng Đế vào trong một thế lực trong Phố quán bar, Du Long Bang. Hoàng Đế liền rất nhanh quật khởi trở thành lão đại Du Long Bang, dần dần đem Du Long Bang phát triển trở thành đệ nhất thế lực trên Phố quán bar.

Hắc đạo đại hội cuối tháng này chính là âm mưu của Lang Bang chuẩn bị diệt trừ tất cả thế lực của Phố quán bar trở thành thế lực duy nhất, lớn nhất. Nhưng Huyết Lang không ngờ tới Tần Thiên ngang trời xuất thế, rất nhanh chiếm cứ phân nửa địa bàn Phố quán bar, ngay cả băng đảng đưa xe cũng bị đá kích. Rất có thể phía sau Tần Thiên còn có thế lực lớn ủng hộ, làm toàn bộ kế hoạch của Huyết Lang rối loạn, do đó Huyết Lang cũng rất kiêng kỵ không dám dễ dàng động thủ.

Lại càng không nghĩ tới chính là đúng lúc này có một người thần bí tới tìm hán, cho hán mượn lực lượng siêu cường để hán xuất thủ diệt Tần Thiên đồng thời nâng đỡ hán trở thành Quảng Châu đệ nhất hắc bang. Cho hán mượn một nhóm cao thủ có sức chiến đấu cực mạnh, thế nên hán mới có ngày hôm nay.

- Tốt lắm! Đợi sau khi Tần Thiên chết, người đem thi thể hán bảo tồn đưa tới tổng bộ!

Huyết Lang nhìn Hoàng Đế nói.

- Vâng, đại ca!

Hoàng Đế cung kính đáp, Huyết Lang ngay sau đó dẫn người rời khỏi phòng làm việc, Hoàng Đế tiến sát phía sau.

Ngay lúc này, chiến đấu trên Phố quán bar đã kết thúc, năm sáu trăm bang chúng hắc đạo đã tàn đi. Nằm ở trên đường toàn người chết, không có một

người còn sống. Phe đối phương hoặc là bị giết hoặc là đầu hàng, hoặc là đào tẩu, trên mặt đất chỉ còn lại huyết nhục mơ hồ, thi thể người chết, cả tràng điện giống như một cái máy xay thịt cực kỳ khủng bố.

Quân khu Quảng Châu

Trong phòng nghị sự, Sở Văn Long, Dịch lão, còn có hai lão giả cùng một cô gái đang ngồi, nếu Tần Thiên ở đây thì sẽ giạt mình bởi vì cô gái kia chính là Tiêu Du.

Lúc này, cửa phòng nghị sự mở ra, một người lính đi đến đưa điện thoại di động cho Sở Văn Long. Sở Văn Long vừa nghe xong sắc mặt đại biến.

- Hắn đã xảy ra chuyện, vừa mới cầu cứu ta, người của hắn tất cả chết hết, bản thân hắn cũng bị bao vây.

Sở Văn Long nhìn Tiêu Du nói.

- Ủ! Không có chuyện gì, không cần để ý đến hắn!

Tiêu Du thần nhiên nói.

- Nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?

Sở Văn Long gấp gáp.

- Sẽ không có chuyện gì đâu, yên tâm đi!

Tiêu Du nhìn Sở Văn Long nhàn nhạt cười. Sở Văn Long thấy Tiêu Du không lo lắng, hắn cũng không cần thiết phải lo lắng như vậy liền nói một câu vào trong điện thoại rồi cúp máy.

- Ta lập tức phái người qua!

Kim Sắc Thiên Địa, dưới mặt đất.

- A Thiên, bọn họ nói sẽ lập tức phái người tới!

Phong tử nhìn Tần Thiên hưng phấn nói, rốt cuộc đã có viện binh.

- Được!

Tần Thiên cũng không quay đầu mà chỉ đáp lại một câu. Lúc nàu hắn đang đối mặt với năm người đồng thời công kích, năm người này thực lực đều là nhất tinh ngũ cấp nhưng họ phối hợp với nhau vô cùng ăn ý, thân pháp lại càng thêm linh hoạt. Trong nhất thời Tần Thiên cũng không cách nào giải quyết bọn họ ngược lại còn liên tục bị thương, trên cánh tay đã xuất hiện rất nhiều vết máu.

- Con mẹ nó, tưởng lão tử không đánh lại các ngươi sao?

Tần Thiên nhìn bọn kia nổi giận, chỉ là hắn đang lo lắng tên cầm đầu kia đột nhiên tập kích cho nên hắn không dám thi triển thuật di cùng ẩn hình miễn cho bị đối phương phát hiện ra thực lực của mình vậy thì thảm. Nhưng hiện tại không thể cố kỵ nhiều như vậy nữa nếu không một chút nữa năng lượng của mình sẽ hao hết sạch.

- Hát!

Tần Thiên rống lên một tiếng, trực tiếp thuật di hiện ra trước mặt một tên, khảm đao trong tay chém xuống đầu hắn.

Người này không nghĩ tới tốc độ Tần Thiên đột nhiên bạo tăng, lập tức đem chủy thủ chắn ngang trước mặt ngăn cản khảm đao.

- Chết!

Tần Thiên quát lớn một tiếng, khảm đao trực tiếp đi xuống đầu người này.

- Muốn chết!

Tên giống như hải tặc kia thấy Tần Thiên muốn giết người của mình liền lập tức xuất thủ. Trong tay hắn cũng xuất hiện một cây chủy thủ đâm về phía Tần Thiên, tốc độ nhanh vô cùng, trong nháy mắt đã đến trước ngực Tần Thiên.

- Kháo!

Tần Thiên chửi to, khảm đao vội vàng quay về chắn trước ngực.

- Đỉnh!

Một tiếng kim loại va chạm vang lên. Chủ thủ trực tiếp đụng vào khám đao của Tần Thiên rồi bị dội ngược trở về, tên hải tặc đưa tay lên nhanh chóng bắt lấy chủ thủ. Cái tên suýt bị Tần Thiên chém chết cũng nhanh chóng rời đi, cùng lúc đó bốn tên khác đã đâm tới sau lưng Tần Thiên.

- A Thiên cẩn thận!

Phong tử khẩn cấp hô lớn, trực tiếp cầm khám đao giết tới.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 262: Nguy cơ

- Phong Tử, dừng tới đây.

Tần Thiên vừa quay đầu thấy Phong Tử lao tới, ngay lập tức hét lên. Phong Tử thực không phải đối thủ của những người này.

Chẳng qua đã trễ, Phong Tử vừa xông đến, một tên cổ võ giả nhanh chóng xoay người, hung hăng đá một cước lên người Phong Tử

- bịch!

- A!

Lập tức, Phong Tử hét thảm một tiếng, cả người bay qua cái bàn, đập vào tủ đựng rượu

Lập tức, lượng lớn rượu tây giáng xuống, toàn bộ đập lên người Phong Tử.

Phong Tử nhỏ máu trong miệng, ngực cảm thấy đau nhói, hô hấp khó khăn. Hắn cảm giác giống như sắp bước vào quan tài vậy.

- Phong Tử.

Tần Thiên hét lớn.

- Huru!

Lúc này, hai tên cổ võ cầm dao găm đi trước mặt Tần Thiên, hướng tới yết hầu găm vào.

- A!

Tần Thiên lập tức biến mất trước mắt hai người. Sau một khắc, liền xuất hiện phía bên kia cái bàn, tên kia nhìn tốc độ kinh khủng của Tần Thiên, không khỏi kinh hãi.

- Phong Tử! Phong Tử!

Tần Thiên nhảy vào bên trong quầy bar, thấy miệng Phong Tử đầy máu, nhất thời kinh hãi, vội vàng vươn tay đem hắn bế lên.

- Phong Tử! Phong Tử, mày làm sao vậy?

Tần Thiên nhìn Phong Tử dùng sức vuốt mặt của hắn, khăn trương hô lớn.

- không sao!

Phong Tử khó khăn nói, vừa nói xong, kịch liệt ho khan. Tần Thiên nhìn lồng ngực của hắn, xương sườn đã bị gãy, lại còn bị nội thương nữa.

- Con mẹ nó. Đừng nhắm mắt, không được chết.

Tần Thiên nhìn Phong Tử hô. Đặt hắn nằm trên mặt đất, sau đó đứng lên.

- Khốn kiếp, dám dẫm thương huynh đệ của tao, bọn mày không chết, tao không làm người.

Tần Thiên giận dữ hét lên, cả người bộc phát một cỗ khí thế cường đại. Ngay lập tức, hồng quang trong mắt chớp động, một cỗ sát khí không gì bì nổi từ trên người Tần Thiên phát ra, mùi máu tươi nồng đậm từ trên người Tần Thiên tản ra. Phía sau Tần Thiên đột nhiên xuất hiện một đạo hư ảnh, mơ hồ có thể thấy đó là mấy xác chết, có người, có động vật.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người trong sân bị biểu hiện của Tàn Thiên làm cho giật mình. Ngay cả Chu Dịch âm dương quái khí rất chí là bình tĩnh cũng phải dùng đọc sách, về mặt tràn đầy kinh ngạc nhìn Tàn Thiên.

- Cả lũ chúng mày đều phải chết.

Tàn thiên nhìn bọn chúng cắn răng nói. Trong giọng nói không có một chút cảm tình, như ác ma từ Cửu U Địa Ngục.

- Oanh!

Tàn Thiên trực tiếp nhảy lên, đáp thật mạnh xuống quầy bar, làm cho quầy bar gần như nứt toác.

- Giết hắn đi.

Tên chợt chỉ vào Tàn Thiên quát lên. Lập tức, năm tên võ giả nhanh chóng lao tới tàn thiên. Riêng hắn lại không động thủ, ánh mắt nhìn tên âm dương thư sinh, lộ vẻ rất kiêng kỵ.

- Chết.

Tàn Thiên giận dữ quát một tiếng. Lập tức đem lực lượng toàn thân bạo phát, khí thế đề thăng tới cực điểm. Sát khí đáng sợ cùng mùi máu tươi nhanh chóng bao phủ. Nhất thời, cả đám có cảm giác mê muội, một loại ác cảm từ đáy lòng bùng lên, giống như vô số máu tươi tràn vào miệng.

- Huru!

Tàn Thiên trong nháy mắt từ trên quầy Bar biến mất. Một khắc sau liền hiện ra trước mặt năm cổ võ giả, bàn tay đầy máu, chém xuống đầu một tên cổ võ.

- Không tốt.

Tên chợt thấy vậy, nhất thời kinh hãi, nhưng đã quá trễ.

- Chết.

Tàn Thiên hét một tiếng, khảm đao trong tay hung hăng chém tên võ giả ở giữa. Tên này bị sát khí trên người Tàn Thiên ảnh hưởng, nhất thời không ý thức được nguy hiểm, cho nên Tàn Thiên đã thuận lợi chém chết hắn.

- Huru.

Khảm đao chém vào từ cổ tên võ giả xuống, trực tiếp đem người hắn chia làm hai nửa. Trong nháy mắt, máu tươi vẩy đầy người Tàn Thiên. Nội tạng trong người hắn như bị tiêu chảy, ào ào rơi đầy đất, thậm chí trên khảm đao còn vương quả tim đang nhảy lên thỉnh thịch.

- Muốn chết.

Tên mất chợt kia giận dữ nói. Mạnh mẽ lao tới Tàn Thiên, chủy thủ sắc bén trong tay phát ra hàn quang chói mắt.

- Mày mới phải chết.

Tàn Thiên phản nộ quát, tay phải xiết chặt. Ngay lập tức biến mất tại chỗ, đánh về phía tên hải tặc. Sau một khắc, lại hiện ra trước mặt một tên cổ võ, giờ phút này, chỉ còn lại bốn tên cổ võ. Bọn chúng đã nhận thấy nguy hiểm, mạnh mẽ khắc chế choáng váng đầu óc, thấy Tàn Thiên đánh tới, lập tức lác mình né tránh.

Nhưng tốc độ của hắn làm sao có thể so với Tàn Thiên. Tàn Thiên đã quyết tâm giết chết hắn, bất kể hắn trốn thế nào, cũng đều phí công vô ích.

- Huru.

- A.

Tên cổ võ kia đã chậm một bước, cánh tay trái trực tiếp bị Tàn Thiên chặt đứt, rơi trên mặt đất. Nhất thời lực chiến đấu giảm đi, Tàn Thiên thừa cơ xông lên, khảm đao lại một lần nữa hướng đầu hắn chém tới.

Mà lúc này, tên hải tặc chợt kia và những tên đã chạy đến. Tàn Thiên lập tức vận dụng thuận di, hiện ra phía trước một tên cổ võ, bắt lấy hắn ném về phía bốn tên đang lao đến.

Nhất thời, công kích của bốn tên kia hơi chậm lại. Mà Tàn Thiên nhân cơ hội lao đến, cả người nhảy lên, một tay giơ khảm đao lên, hướng tên bị mình ném hung hăng chém xuống.

- huru

Tên võ giả vừa được đỡ lấy, còn chưa kịp phản ứng liền bị Tàn Thiên một đao chém thành hai đoạn. Lập tức tử vong.

Mà Tàn Thiên, một đao giết địch, không chút lùi bước. Mà tiếp tục tấn công, khảm đao trong tay mạnh mẽ quét ngang, lập tức hai tên bên cạnh còn đang ngẩn người đã bị chém.

- Á

Nhất thời, một tên tránh được, nhưng tên thứ hai lại bị khảm đao gọt mất một phần sáu cái đầu, chưa lập tức chết luôn, máu tuôn như suối, thật giống như bia trần từ trong chai ra. Tên này lập tức ngã xuống đất, náo cũng chảy ra, nằm trên mặt đất kêu thảm thiết.

- Chết mẹ mày đi.

Vừa lúc đó, tên hải tặc xung phong liều chết đến trước mặt Tàn Thiên. Tốc độ của hắn nhanh tới cực hạn, gần như Tàn Thiên dùng thuận di. Tàn Thiên còn chưa kịp phản ứng, hắn đã hiện ra, tay trái cầm chủy thủ sắc bén cách cổ họng Tàn Thiên chỉ vài milimet.

Ngay lúc đó, hai tên cổ võ còn lại từ hai phía trước và mặt bên lao tới, chủy thủ hai người cách Tàn Thiên chừng mười milimet, chưa đâm vào Tàn Thiên. Tàn Thiên cảm thấy một cổ sát khí sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 263

- Chết đi.

Tên hải tặc lạnh lùng nói, tốc độ tới cực hạn. Trong nháy mắt, chủy thủ sắc bén cứa vào cổ Tàn Thiên. Cùng lúc đó, hai cái khác đều hướng tới bụng và tim của hắn.

Nhưng lại không có bất kỳ hình ảnh máu tươi nào, hơn nữa còn không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Tàn Thiên. Tàn Thiên ở trước mặt hắn dần dần phai nhạt, sau đó hoàn toàn biến mất.

- Cẩn thận.

Tên hải tặc lập tức hướng về hai tên kia hô lớn, biểu hiện cực kỳ hoảng sợ.

- Hừ.

- A!

Hắn vừa dứt lời, ngay lập tức tên cổ võ giả trước mặt hắn bị rơi đầu, máu tươi lập tức vẩy lên mặt hắn. Mà vẫn không thấy Tàn Thiên đâu, trên mặt tên cổ võ giả này còn hiện rõ vẻ nghi hoặc, không rõ mình chết thế nào.

Sau một khắc, lại một tên cổ võ giả khác cũng chết thảm, bị khảm đao của Tàn Thiên từ trên bả vai chém xuống, trực tiếp biến thành hai đoạn, máu cùng nội tạng rơi đầy xuống đất. Tên cổ võ này cũng không rõ mình làm sao mà chết.

Mà Tàn Thiên lúc này vẫn chưa xuất hiện.

Tên hải tặc kinh hãi lui về phía sau. Tìm kiếm tung tích của Tàn Thiên, cuối cùng cách đó không xa, nơi đó truyền ra ba động của một cỗ năng lượng. Hơn nữa, trên mặt đất còn có một ít máu, không ngừng nhỏ xuống.

Mà giờ phút này, Tàn Thiên đang từ từ lộ diện. Khảm đao trong tay vẫn rỉ từng giọt máu, sắc mặt trắng bệch. Trong mắt quang mang đỏ tươi lóe lên, trong tay cầm bảy tám viên nội đan của lang yêu nhanh chóng hấp thu, khôi phục năng lượng trong đan điền. Vừa rồi, Tàn Thiên vừa thuận di lại vừa ẩn thân nên đã tiêu hao rất nhiều năng lượng, phải mau chóng phục hồi.

Giờ phút này, Âm dương thư sinh trong góc cũng không bình tĩnh nổi. Tàn Thiên có thể ẩn thân, loại năng lực này thật quá đáng sợ, đúng là ‘quái vật’.

- Mày có ẩn thân.

Tên hải tặc hoảng sợ nhìn Tàn Thiên nói.

Tàn Thiên không đáp lại, nhanh chóng đưa tay hấp thu toàn bộ nội đan lang yêu, đã khôi phục lại bảy thành thực lực.

- Hừ! bớ sàm ngôn đi, đến đây.

Tần Thiên nhìn tên hải tặc lạnh lùng nói. Trực tiếp lao tới chỗ hắn, năng lực của hắn bị bại lộ, nhất định phải nhanh chóng giải quyết tên này mới được

Nhìn thấy Tần Thiên lao tới tên hải tặc lập tức cảnh giác. Mới vừa rồi hắn có chút xem thường Tần Thiên, nhưng hiện tại hắn như lâm đại địch.

- Chết.

Tần Thiên giận dữ rống lên. Hai mắt đỏ như máu, năng lượng toàn bộ bị hắn điều động, chiến lực đạt đến cực hạn

Trong nháy mắt, hai người nhanh chóng giao chiến. cả người Tần Thiên giống như nổi điên, khảm đao trong tay điên cuồng chém, trong lúc nhất thời hỏa tặc phải liên tục lui về phía sau.

-

- Lách cách.

Khảm đao hai người chạm vào nhau, phát ra tiếng va chạm chói tai. Trong nháy mắt, tia lửa văng khắp nơi, hai người đều dùng toàn lực công kích đối phương, nhưng lại không chiếm được một chút tiện nghi nào.

Tần Thiên lợi dụng ưu thế về tốc độ của mình, không ngừng từ chung quanh công tới. Nhưng bởi vì hải tặc biết Tần Thiên lợi hại, cho nên Tần Thiên cũng không chiếm quá nhiều tiện nghi.

- A! Đi chết đi.

Tần Thiên gầm lên, bộc phát lực lượng toàn thân đánh về phía kẻ địch. Thân ảnh trong nháy mắt biến mất làm đối thủ của mình lập tức kinh hãi, nhanh chóng bay ngược về phía sau. Mà Tần Thiên lợi dụng ẩn hình cả người biến mất không thấy đâu, lặng lẽ đánh tới

- Muốn chết.

Tên hải tặc đã kịp nhận ra hơi thở của Tần Thiên, liền xoay người một cái, hung hăng bỏ về phía sau.

- bành

Thanh âm va chạm vang lên, Tần Thiên lập tức hiện hình, sắc mặt trắng bệch. Ẩn hình cùng thuận di dùng càng nhiều, năng lượng tiêu hao càng lớn, nên phải hiện hình, đem mấy viên nội đan cuối cùng lấy ra, chuẩn bị hấp thu.

- Hừ! Thì ra mày cũng chỉ có vậy.

Hắn đã nhìn ra, năng lượng của Tần Thiên tiêu hao rất lớn. Tần Thiên đang hấp thu năng lượng ngay trước mặt hắn, hắn tất nhiên không để cho Tần Thiên dễ dàng khôi phục như vậy được. cười lạnh một tiếng, lập tức lao đến đánh về phía Tần Thiên.

- Đi chết đi.

Tần Thiên vừa nhìn, lập tức đưa khảm đao lên chắn trước mặt.

-

Lập tức, Tần Thiên liền tiếp chấn lui về phía sau. Còn chưa kịp phản ứng, liền bị đá cho một cước lên bụng, ngay lập tức cả người bay về phía đồng thi thế, bụng đau đến đến co quắp.

Tên kia thừa cơ tiếp tục tấn công. Khảm đao trong tay đâm xuống Tần Thiên đang nằm dưới đất.

Tần Thiên lập tức cố nén đau đớn, từ trên mặt đất bật lên. Một đao hướng ra đón đòn chém tới.

Lại một tiếng khảm đao va vào nhau vang lên.

- Oanh!

Tên hải tặc hướng tới ngực Tần Thiên đá một cước. Trong nháy mắt, Tần Thiên trực tiếp bay lên, nặng nề đụng lên vách tường. Đầu đập vào tường lập tức choáng váng.

- Phốc!

Tần Thiên phun một ngụm máu trong miệng ra, bộ ngực kịch liệt đau đớn.

- Khụ khụ khụ...

, Tần Thiên kịch liệt ho khan, ho ra toàn máu. Vịn vào vách tường cố gắng đứng lên, một tay che ngực, sắc mặt trắng bệch, không có một tia huyết sắc, nhìn qua vô cùng thống khổ. Nhưng trong mắt Tần Thiên chớp động hồng quang, mơ hồ cả đôi mắt đều đỏ lên, làm cho Tần Thiên thoát nhìn cực kỳ yêu

đi.

- Hừ!

Tên kia nhìn Tần Thiên hừ lạnh một tiếng, lộ ra thần sắc cực kỳ khinh thường. Giơ khảm đao trong tay, từ từ đi tới phía Tần Thiên.

- A... A Thiên!

Phong Từ nằm ở quầy bar từ từ đứng lên, hai chống lên quầy bar, trong miệng tràn đầy máu tươi.

- Phong Từ

Tần Thiên nhìn Phong Từ hô một câu, nhất thời một ngụm máu tươi lại phun ra.

- Đúng là dai như đũa, tốt lắm, vậy thì cùng chết đi.

Hắn trực tiếp hướng về phía Phong Từ đi tới, một tay bắt Phong Từ, hung hăng ném tới Tần Thiên, chính xác đập lên người Tần Thiên, nhất thời hai người đều thổ ra máu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 264: Huyết nhân

- Con mẹ nó, người không có chuyện gì chạy tới làm gì a, thật muốn chết mà.

Tần Thiên nhìn Phong Từ mắng.

- Hắc, chúng ta là huynh đệ, nhất định phải chết chung một chỗ chứ. Nếu không, xuống địa ngục biết tìm chỗ nào bây giờ.

Phong Từ nhìn Tần Thiên cười trừ gheo nói. Hai người cùng ha hả cười lớn, Phong Từ tựa hồ như muốn khóc.

- A Thiên... Tao không sợ chết, nhưng tao vẫn chưa muốn chết, tao còn chưa giết hết đám người trong nhà kia, mẹ tao cũng chưa tìm về được, tao không cam lòng.

Phong Từ nhìn Tần Thiên khóc nói, lần đầu tiên nhìn Phong Từ khóc, Tần Thiên nghe lời hắn trong lòng lo lắng.

Chết, hắn cũng không muốn chết, thù giết cha mẹ còn chưa báo, đám huynh đệ Thiên bang sống chết thế nào còn không biết, nữ nhân trong nhà vẫn chờ hắn. Tiêu Du còn chưa gả cho hắn, hắn làm sao có thể chết được, nhưng hiện tại hắn không thể làm gì, lực lượng cơ hồ đã tiêu hao hết, thân thể bị trọng thương, sống thế nào đây.

- Ba Baca, ta muốn người đem Phong Từ vào bên trong có được không? Ta van người...

Tần Thiên hỏi.

- Chủ nhân, Phong Từ là người sống, điểm tích lũy của người không đủ, Ba Baca không thể nào mang hắn vào, đây là quy định của hệ thống, xin lỗi.

Ba Baca nói, đây là lần thứ ba Tần Thiên van xin Ba Baca, tuy nhiên nó vẫn cự tuyệt.

- Mẹ nó, phá hệ thống đi, không có nhân tính, lão tử chết rồi, mày sống thế nào.

Tần Thiên chửi ầm lên, nghe lời Phong Từ nói, hắn nổi lên trận lo lắng. Hắn có thể rời đi, bảo vệ tính mạng, nhưng hắn không thể bỏ mặc Phong Từ, hắn làm không được.

- Phong Từ, tao nhất định bảo vệ cho mày, không để cho mày chết ở chỗ này, chúng ta đều phải sống để rời đi, vì các huynh đệ báo thù.

Tần Thiên nhìn Phong Từ lớn tiếng hô, mặc dù không có khả năng nhưng Tần Thiên vẫn cầm lên một thanh khảm đao, từ từ đứng lên. Trong cơ thể thật nhanh vận chuyển công pháp, kích thích năng lực huyết mạch.

- Hừ! Trước khi chết còn nói hươu nói vượn, muốn sống đi ra sao? Đáng cười, giết nhiều huynh đệ của tao như vậy, hôm nay tao để cho mày xem một chút, huynh đệ của mày sẽ biến thành từng mảnh nhỏ.

tên hải tặc nhìn Tần Thiên cười lạnh nói. Đi tới trước mặt Tần Thiên, đá Tần Thiên một cước, đem Phong Từ bắt lấy, ném xuống chân hắn, đao trong tay

giờ lên.

- Không.

Tần Thiên lập tức rống lớn, trong lòng cực kỳ tức giận. Nhưng tên hải tặc không để ý, nhìn Tần Thiên cười lạnh một tiếng, đao trong tay nhanh chóng chém xuống.

- Lập tức, âm dương tiên sinh trong góc đứng lên, thân hình chợt lóe, nhanh chóng hướng bên kia lao đến.

- A!

Tần Thiên lập tức rống lên, hồng quang trong mắt đại thịnh, đột nhiên bắn ra hai đạo hồng quang đáng sợ. Ngay sau đó cả người Tần Thiên tán mát ra, hơi thở đang sợ, khí tức máu tanh từ trên người Tần Thiên tán phát ra, hơi thở mê muội từ trên người Tần Thiên phổ thiên cái địa phát ra.

- Cừu Dương huyết thể.

Ba Baca hoảng sợ hét lên.

- Huru.

Trên mặt đất máu tươi từ trên thi thể người chết kia chợt biến thành từng đợt huyết vụ, bay tới bên Tần Thiên. Huyết vụ đáng sợ trong nháy mắt bao phủ cả người Tần Thiên, sau đó huyết vụ bị thân thể Tần Thiên hấp thụ vào, trực tiếp tiến vào đan điền, biến thành một cỗ năng lượng. Trong nháy mắt, Tần Thiên cảm giác năng lượng trong cơ thể mình tăng vọt, trong đây chợt hiện lên một ý niệm khát máu.

- A.

Tần Thiên hét lớn một tiếng, đầu một trận mơ hồ, trong đầu tất cả đều là giết chóc, giết chóc...

Đang chuẩn bị chém Phong Tử, tên hải tặc nhất thời dừng tay lại, bởi vì đầu óc hắn đã bị ảnh hưởng thành một mảnh hỗn loạn, đau nhức vô cùng. Khảm đao trong tay lập tức bị rơi xuống mặt đất, ôm đầu kêu to.

Phong Tử trên mặt đất trực tiếp ngất đi, âm dương tiên sinh đang xông tới bên này thấy vậy, nhất thời kinh hãi. Ngay lập tức có một cỗ hơi thở giết chóc xông ào vào đầu hắn, lập tức Âm Dương tiên sinh đánh một bộ công pháp kỳ quái, ngay sau đó, cả người hắn được bao phủ bởi một cỗ năng lượng vô hình. Sau một khắc, hắn đem Phong Tử nằm trên mặt đất bế đi, nhanh chóng trốn vào trong góc.

Mà lúc này, tên hải tặc lớn tiếng gầm rú. Một cỗ hấp lực kỳ dị từ bên Tần Thiên truyền đến, hắn cảm giác máu trong thân thể mình như bị hút ra ngoài. Lập tức liền vận chuyển năng lượng, liều mạng chống lại, nhanh chóng tránh ra chỗ khác.

Giờ phút này, trong đại sảnh, tất cả máu người chết đều bị tàn thu hấp thụ, tạo thành một đoàn huyết vụ, đem Tần Thiên bao phủ bên trong. Nhưng huyết vụ kia không ngừng bị Tần Thiên hấp thụ vào trong cơ thể, biến thành từng đạo năng lượng, vết thương trên người Tần Thiên nhanh chóng khép lại, đồng thời thực lực nhanh chóng tăng lên, trực tiếp từ nhất tinh bát giai đỉnh phong trong nháy mắt đột phá lên nhất tinh cửu giai, hơn nữa còn đang tên lên.

Đợi đến khi tất cả huyết vụ bị hấp thụ, lực lượng của Tần Thiên trực tiếp đột phá lên nhị tinh, thực lực tăng rất nhiều. Một cỗ huyết tinh bàng bạc từ trên người Tần Thiên phát ra. Giờ phút này, cả người biến thành một huyết nhân, máu chảy đẫm đìa, thật giống như từ đi từ ao máu. Toàn thân màu đỏ, trên mặt không có biểu cảm gì, chỉ có vẻ loại khát máu trên mặt

Trên mặt đất, những thi thể kia toàn bộ biến thành khô thi, giống như được phơi khô vậy.

- Mày phải chết.

Tần Thiên nhìn tên hải tặc lạnh lùng nói. Nói xong, cả người trong nháy mắt liền biến mất, ngay sau đó, trực tiếp hiện ra trước mặt tên hải tặc

tên hải tặc cố chống lại hấp lực từ bên trong người của Tần Thiên, đầu óc tạm thời khôi phục. Nhưng vừa mới hồi phục tinh thần lại thấy Tần Thiên như lệ quỷ đứng trước mặt mình, một trào bất lý cổ mình, một cỗ lực lượng đáng sợ từ Tần Thiên tán phát ra, làm hắn cơ hồ không nhúc nhích nổi.

Tần Thiên nhìn tên hải tặc, tay còn lại chợt đưa về phía trái tim tên hải tặc. Trong nháy mắt, ngón tay giống như móng nhọn, trực tiếp đâm vào bên trong.

- Huru.

- Á...

tên hải tặc lập tức kêu thảm, hai tay gắt gao nắm chặt cánh tay của Tần Thiên, hai mắt trắng dã.

- Huru.

Tay Tần Thiên nắm lấy tim của Hải Đạo Tặc, trực tiếp giựt mạnh ra, xé nát ngực của tên hải tặc, lập tức tên hải tặc ngòm củ tỏi.

Mà Tần Thiên cũng không đình chỉ, từ từ xé tên hải tặc thành từng mảnh nhỏ.

Hai phút sau, tên hải tặc bị Tần Thiên xé sống thành từng mảnh nhỏ. Trên đất đầy những khối thịt vụn, nhìn cực kỳ kinh dị, nơi cách đó không xa, Âm Dương tiên sinh thấy vậy, nhất thời lông mày cau chặt, Tần Thiên thật quá máu tanh.

Tần Thiên xé nát tên hải tặc, quay đầu nhìn về phía Phong Từ đang nằm trong tay Âm Dương tiên sinh, liền nhìn Âm Dương tiên sinh với ánh mắt sát ý vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 265: Đánh trả

Tần Thiên nhìn âm dương tiên sinh, trong mắt bắn ra hồng mang đáng sợ.

- Á...

Tần Thiên hét lớn một tiếng. Ngay lập tức vọt tới Âm dương tiên sinh, phía sau là từng đạo tàn ảnh, tốc độ kinh khủng đến cực hạn.

- Chủ nhân, không nên, mau tỉnh lại đi.

Ba Baca hô lớn, nhưng căn bản vô dụng. Tần Thiên giống như phát điên vọt tới âm dương tiên sinh. Trong mắt tựa hồ chỉ có máu tươi, cực kỳ khát máu.

Âm dương tiên sinh nhìn Tần Thiên đánh tới. Không chút kinh hoảng, một tay đỡ Phong Từ, một tay liền đánh một chưởng tới Tần Thiên, một đạo bạch quang chói mắt từ lòng bàn tay âm dương tiên sinh đánh ra, lập tức oanh kích trên người Tần Thiên.

- Thịnh thịnh.

Tần Thiên lập tức bay đi, ngay sau đó, âm dương tiên sinh theo sát lấy, một phát bắt được cổ áo Tần Thiên, bạch quang trong tay bộc phát, toàn bộ tràn vào trong cơ thể Tần Thiên.

- A.

Tần Thiên nhất thời kêu to, hai tay ôm chặt đầu, cảm giác đau tê tâm liệt phế từ trong đầu truyền đến. Tần Thiên đau đến mức cổ nổi gân xanh, bộ dạng cực kỳ đáng sợ, hồng quang trong mắt không ngừng lóe lên.

Âm dương tiên sinh giờ phút này trên trán mồ hôi to như hột đậu ứa ra, nhìn đáng vẻ cực kỳ gian nan.

Tần Thiên liên tục kêu thảm, ước chừng hơn hai mươi phút, hồng quang trong mắt dần dần bớt đi. Cả người đầy mồ hôi màu máu, mà âm dương tiên sinh cũng ngừng lại, bạch quang trong tay dần biến mất, thở một hơi thật dài.

- Phong Từ... Phong Từ...

Tần Thiên thanh tỉnh lại, lập tức hét lớn, đưa tay đón Phong Từ trong tay âm dương tiên sinh.

- Ngươi yên tâm, hấn không sao.

Âm dương tiên sinh nói.

- Tôi vừa rồi bị làm sao? Vừa rồi là ngươi cứu ta, tại sao lại cứu ta?

Tần Thiên nhìn âm dương tiên sinh hỏi. Hấn cảm giác vừa rồi mình như bị ma quỷ nhập vào, ham muốn máu tươi thật mãnh liệt. Rất muốn xé nát người khác, hút hết máu của hấn, nhưng đến thời khắc mấu chốt lại có một đạo năng lượng xông vào trong não hấn, ngăn trở ham muốn của hấn, làm cho hấn thanh tỉnh lại.

- Chúc mừng thiếu chủ! Vừa rồi người đã thức tỉnh năng lực cuối cùng của Tần gia, Cửu Dương huyết thể.

Âm dương tiên sinh nhìn Tần Thiên kích động nói, trực tiếp quỳ gối xuống đất, dọa Tần Thiên kêu to một tiếng.

- Thiếu chủ? Tại sao ông lại gọi tôi là thiếu chủ? Cửu Dương huyết thể là cái gì?

Tần Thiên vẻ mặt nghi hoặc nhìn âm dương tiên sinh hỏi. Hấn chưa nghe Ba Baca nói qua cái gì mà Cửu Dương huyết thể, đó cái thứ gì? Còn có, tại sao âm dương tiên sinh lại gọi mình là Thiếu chủ, rốt cuộc là sao?

- Thiếu chủ, tôi được gia chủ phái tới để bảo vệ người.

Âm dương tiên sinh nhìn Tần Thiên nói, vừa nói liền sờ sờ mặt mình, sờ một hồi liền lộ ra một mảng da giả, lộ ra một lão già tầm năm mươi tuổi, dọa Tần Thiên kêu to một tiếng.

- Thiếu chủ, âm dương tiên sinh đã sớm bị ta giết chết, ta chính là giả dạng hắn.

Lão giả nhìn Tần Thiên nói.

Tần Thiên nhất thời muốn chửi ầm lên, tại sao người không sớm cứu ta, như vậy Phong Tử cũng sẽ không bị thương nặng như vậy, hơn nữa, người biết âm mưu của hoàng đế, tại sao lại không nói cho ta a? Nhưng vừa nghĩ, hẳn do gia tộc phái tới, mình và cái gọi là Tần gia kia cũng không quen thuộc, mình có quyền gì mà mắng người ta a. Cũng là hết thấy tự trách mình, tự cho hết thấy nằm trong lòng bàn tay, quá tự cao tự đại, kết quả là hao tổn nhiều người như vậy, không biết tình huống bên ngoài như thế nào. Phi Tiêu cùng Sáu Tử bọn họ thế nào rồi.

- Nga, thì ra là như vậy, Nhờ người xem hắn giúp ta, ta ra ngoài xem có chuyện gì.

Tần Thiên nhìn lão giả nói, nói xong không đợi lão giả trả lời, Tần Thiên lập tức hướng bên ngoài lao đi.

- Đợi một chút, Thiếu chủ, lão hủ cùng đi với người.

Lão giả hướng về phía Tần Thiên hô, lập tức ôm Phong Tử nhanh chóng đi theo. Hai người cùng lên Kim Sắc Thiên Địa, vừa mới mở cửa, Tần Thiên liền thấy bốn năm tên lưu manh chuẩn bị đi vào, nhưng tên kia thấy Tần Thiên cả người đều là máu tươi, thiếu chút nữa bị hù chết.

- Nói, người của Thiên bang ở đâu? Nếu không tao giết mày.

Tần Thiên kẻ đao lên cổ một tên lưu manh.

- Ở... Ở bên ngoài, tất cả đều chết hết... Ở bên ngoài trên đường cái.

Tên lưu manh vội vàng hét lớn, khẩn trương gần chết. Tần thiên vừa nghe, trực tiếp ném hắn xuống, nhanh chóng hướng bên ngoài phóng đi. Trong lòng lo lắng bọn Phi bu với sáu tử có việc gì không?

Lao ra ngoài cửa, đến đường cái, Tần Thiên liền nhìn thấy rất nhiều thi thể, cơ hồ đều là thành viên của Thiên bang, thi thể đầy đất, mùi máu tươi tràn ngập, cực kì khủng bố. Không biết tại sao, Tần Thiên thấy cảnh này, đột nhiên có một loại ham muốn hấp thụ. Tần Thiên vội vàng áp chế.

- Sáu Tử, Phi Bu...

Tần Thiên lập tức hô lớn, nhanh chóng tìm kiếm. Hướng tới chỗ thi thể chất đồng đi tới, nhưng nhìn tới nhìn lui cũng chỉ toàn tay cụt, chân cụt, căn bản không tìm thấy Phi bu với Sáu tử.

- Đã chết sao? Đều chết hết rồi sao? Không thể nào.

Tần Thiên lớn tiếng gầm lên. Bộ dạng cực kỳ tức giận, cơ hồ muốn nổ tung.

- Lúc này, lão già bên cạnh rút điện thoại ra gọi, không biết nói gì, sau đó liền cúp máy.

Lúc này, tiếng còi cảnh sát vang lên, rất nhanh hơn hai mươi xe cảnh sát nhanh chóng đi đến trước mặt Tần Thiên. Rất nhiều cảnh sát mang theo súng đi ra, cầm súng chỉ vào ba người Tần Thiên, thấy cả người Tần Thiên toàn máu, cả đám đều kinh hoàng, người này rốt cuộc đã giết bao nhiêu người a.

Cùng lúc đó, bên trong Kim Sắc Thiên Địa, hoàng đế mang theo bốn năm mươi người hướng bên này đi tới, rất nhanh, cảnh sát vây hoàng đế cùng ba người Tần Thiên vây lại.

Tần Thiên nhìn hoàng đế mặt tràn đầy lửa giận. Hai tay xiết chặt.

Hoàng đế thấy cả người Tần Thiên đều là máu, lập tức lấy lại vẻ mặt bình tĩnh, hừ một tiếng. Ngay sau đó nhìn về phía cảnh sát, phó cục trưởng cục cảnh sát xuống xe, hoàng đế nháy mắt hắn một cái. Vạn Phúc An lập tức quát to:

- Thu đội.

Rất nhiều cảnh sát nhất thời không giải thích được, nhưng Vạn Phúc An nói thu đội, lập tức rút lui, chỉ chốc lát, toàn bộ cảnh sát đều đi hết, chỉ còn đám hoàng đế vây Tần Thiên lại.

Tần Thiên không nghĩ tới thậm chí ngay cả Lương Văn Đạo cũng không làm gì được, rốt cục tên Hoàng Đế này có bối cảnh ra sao

- Hừ! không nghĩ tới mày còn sống đấy, bắt quá đi ra được thì sao? Giết hắn cho tao.

Hoàng đế chỉ vào Tần Thiên quát to, lập tức những tên lưu manh kia liền đánh về phía Tần Thiên.

Hoàng đế biết Tần Thiên lợi hại, nhưng nghĩ đến vừa nãy bên dưới mặt đất, Tần Thiên đã đại chiến một hồi, khẳng định không còn khí lực, hiện tại nhiều người vây giết Tần Thiên như vậy, hẳn không phải vấn đề.

- Hừ! Muốn chết.

Tần Thiên phần nộ quá, hần giờ phút này không những đột phá, thực lực đang lúc đỉnh phong, nhưng tên côn đồ cặc ké này làm sao có thể là đối thủ của hắn.

- Huru!

Tần Thiên nhặt một thanh khảm đao trên mặt đất. Cả người chợt biến mất, lập tức vô số đầu người rơi xuống đất, máu tươi phun như suối.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 266: Đoạt lại

Trong tay Tần Thiên cầm khảm đao, thân mình lóe sáng, di chuyển như u linh, nơi nào hắn đi qua thì nơi đó không còn người sống sót. Hoàng Đế kinh hãi, liên tục quát tháo thuộc hạ giết tới nhưng những người này làm sao có thể là đối thủ của Tần Thiên.

Tần Thiên liên tục chém giết, năm phút đồng hồ sau chỉ còn lại một mình Hoàng Đế đứng nơi đó. Tần Thiên cầm khảm đao nhuốm đầy máu đi về phía Hoàng Đế, trong mắt không có thần sắc nào khác ngoài sát ý cuộn cuộn.

Hoàng Đế là một trong bá chủ Cửu Ba nhai, nhưng nhìn bộ dáng Tần Thiên thế kia cũng không khỏi bị dọa sợ hết hồn, bất quá hắn cũng coi như giữ được bình tĩnh, không có biểu hiện luống cuống nào.

- Ngươi đừng tới đây, ta cho ngươi biết, ta là người của Lang Bang, ngươi giết ta, Lang Bang sẽ giết cả nhà ngươi!

Hoàng Đế nhìn Tần Thiên hết lớn.

- Lang Bang? Chẳng lẽ chuyện tối nay là do Lang Bang nhưng tay vào?

Tần Thiên lạnh lùng hỏi.

- Đúng vậy, tất cả đều là Lang Bang làm, nếu ngươi thức thời, lập tức thả ta ra còn có thể bảo vệ được một mạng. Nếu không nghe lời ngươi sẽ bị người Lang Bang giết chết.

Hoàng Đế nhìn TẦN THIÊN lạnh lùng nói, một tay lặng lẽ đưa ra sau lưng, cầm lấy khẩu súng đã được hắn giấu sẵn.

- Hừ! khó trách, ta đã hoài nghi một mình ngươi làm sao có thể bày ra cục diện lớn như vậy, tính toán với tất cả mọi người. Thì ra phía sau còn có Lang Bang, được, ta liền đi diệt Lang Bang.

Tần Thiên hừ lạnh.

- Ngươi không còn cơ hội, chết đi!

HĐ mạnh mẽ quát to, rút súng, mở chốt bảo hiểm, bóp cò.

- Bang Bang!

Mấy tiếng súng vang lên, bắn vào thân thể TẦN THIÊN. HĐ nhất thời mừng rỡ, nhưng hắn cao hứng chưa được hai giây liền phát hiện ra có chút không đúng, cả người TẦN THIÊN cũng không chảy máu cũng không kêu thảm thiết. Đang lúc hắn nghi ngờ, trên tay đau nhức kịch liệt, trong nháy mắt bàn tay của hắn rơi ra khỏi cánh tay xuống mặt đất, máu phun như suối,

- A!

HĐ thảm thiết kêu lên, khuôn mặt đầy thống khổ cùng hoảng sợ. Mà TẦN THIÊN cũng hiện ra bên cạnh, lạnh lùng nhìn hắn.

- A! Ngươi... ngươi không phải là người!

HĐ hoảng sợ hết.

- Hừ! muốn giết ta ngươi còn non lắm. Hôm nay ngươi giết nhiều huynh đệ của ta như vậy, ta sẽ báo thù cho bọn họ!

TẦN THIÊN nhìn HD lạnh lùng thốt. Nói xong liền giơ tay lên, một bàn tay khác của HD bị hấn hung hăng chém xuống. Trong khoảnh khắc hai tay HD đều bị chém đứt, máu tươi phun ra, cực kỳ khủng bố. Nhưng TẦN THIÊN mắt cũng ko nháy một cái, ngược lại còn lộ ra thần sắc khát máu, tà dị vô cùng.

- A!

Hoàng Đế hoảng sợ càng kêu to hơn, lập tức xoay người bỏ chạy. TẦN THIÊN nhìn hấn, khảm đao trong tay bay ra, trực tiếp chém găm vào đùi phải của HD, HD kêu thảm té trên mặt đất, liều mạng bò về phía trước.

TẦN THIÊN nhặt lên một thanh khảm đao khác, từ từ đi tới trước mặt HD, mắt cũng không nháy một cái mà chém xuống.

Lập tức, tiếng kêu thảm thiết vang lên trong đêm khuya. Khảm đao trong tay TẦN THIÊN liên tục vung lên hạ xuống, không tới một phút đồng hồ, HD đã trở thành một đồng thịt nát, thê thảm không nỡ nhìn.

- A Bru, Sáu tử, Phong tử, ta hôm nay huyết tẩy Du Long bang báo thù cho các ngươi, một ngày nào đó ta cũng sẽ huyết tẩy cả Lang Bang.

TẦN THIÊN cầm khảm đao lớn tiếng gào.

- Thiếu chủ, nhìn kia!

Lúc này, lão giả hướng về phía TẦN THIÊN nói lớn. TẦN THIÊN liền xoay người nhìn sang chỗ khác, lão giả một cước mang nắp giếng mở ra, một người đen thui tay cầm khảm đao bò ra ngoài.

- Sáu tử!

TẦN THIÊN nhìn người đang bò ra vui mừng hô lớn, nhanh chóng vọt tới, cầm tay Sáu tử lôi ra ngoài.

- Sáu tử, ngươi không chết, thật tốt quá!

TẦN THIÊN kích động, Sáu tử cả người toàn máu làm TẦN THIÊN sợ hãi, một hồi lâu sau mới bình tĩnh trở lại.

- Thiên ca! A Bru bọn họ còn ở bên dưới!

Sáu tử nói.

- A Bru cũng không chết?

TẦN THIÊN vừa nghe, càng thêm vui mừng, nhìn xuống dưới thấy A Bru đang bò ra ngoài, càng thêm kích động, ôm chặt lấy A Bru cùng Sáu tử.

- Huynh đệ, các ngươi không việc gì là tốt rồi!

TẦN THIÊN hưng phấn, vốn tưởng hai người họ đã chết, không nghĩ tới hai người hảo huynh đệ vẫn còn sống, Phong tử cũng không có gì đáng ngại nữa, nhất thời càng thêm kích động.

- Thiên ca, thật xin lỗi, chúng ta không làm xong việc!

A Bru, Sáu tử nhìn TẦN THIÊN nói.

- Không có chuyện gì, chỉ cần các ngươi còn sống là tốt rồi, vẫn có thể giúp đỡ ta. Chúng ta có thể một lần nữa gây dựng lại, tới nay chúng ta sẽ thu lại địa bàn đã mất!

TẦN THIÊN nhìn A Bru cùng Sáu tử nói.

- Được, Thiên ca, thủ hạ chúng ta còn không tới hai mươi người, làm sao mà đánh?

Sáu tử lo lắng nhìn TẦN THIÊN, đám tiểu đệ bên dưới cả đám đang bò ra ngoài. TẦN THIÊN thấy một gương mặt quen thuộc, đó là thiếu tá quân đội, Trương thiếu gia đẹp trai, hấn mang theo mấy quân nhân từ bên trong đi ra.

TẦN THIÊN nhìn mà cực kỳ khiếp sợ.

- Thiên ca, chính là hấn đã cứu chúng ta!

Sáu tử chỉ vào Trương thiếu gia nói. Lúc đó bọn họ bị vây ở chỗ này, cảm chắc cái chết, đột nhiên Trương thiếu gia từ bên dưới giếng xông ra, mạnh mẽ kéo bọn họ xuống dưới mới bảo vệ được một mạng.

- Cảm ơn!

TẦN THIÊN nhìn Trương thiếu gia nói.

- Ha ha, không cần, đây là tư lệnh phái ta tới!

Trương thiếu gia nhìn TẦN THIÊN nói, sáng sớm bọn họ đã tới nơi này nhưng nhiệm vụ của bọn họ không phải là trợ giúp TẦN THIÊN mà là cứu giúp mấy người trọng yếu là được rồi. Sở Văn Long như đã dự liệu được bi kịch của ngày hôm nay.

TẦN THIÊN vừa nghe, lập tức liền nghĩ tới, hẳn để cho Phong tử gọi điện thoại cầu cứu Sở Văn Long nhưng đã qua hơn một tiếng đồng hồ mà Sở Văn Long còn chưa tới, đây là tính huống gì? Trương thiếu gia hiển nhiên là do Sở Văn Long phái đến cứu hắn. Bởi vì lúc bọn họ cứu đám Sáu tử thì chiến đấu mới bắt đầu khoảng nửa giờ, khi đó TẦN THIÊN còn chưa gọi điện thoại cho Sở Văn Long.

Nhất thời, TẦN THIÊN cảm thấy không biết xử trí ra sao, Sở Văn Long biết hắn sẽ bị Hoàng Đế bao vây tiêu diệt, chẳng lẽ Sở Văn Long biết rõ hắn sẽ thua trong trận này, tại sao không nói cho hắn. TẦN THIÊN ko khỏi nhũn mảy, bất quá bây giờ không phải là thời điểm suy nghĩ truyện này, trước tiên tiêu diệt Du Long bang, đoạt lại Tù Ba nhai rồi hải nói.

- Sáu tử, A Bru, chúng ra đi, giết đám khốn kiếp kia đoạt lại Tù Ba nhai!

TẦN THIÊN quay đầu nhìn hai người A Bru nói.

- Được, đi!

A Bru cùng Sáu tử hô lên, mỗi người nhặt một thanh khảm đao.

- Chủ nhân! Lão nô có thứ cần giao cho người!

Lúc này, lão già gọi TẦN THIÊN lại, rồi gọi điện thoại ra ngoài, kêu Âm Dương thư sinh đi tới trước mặt mọi người, dọa cho bọn A Bru cùng Sáu tử kêu to một tiếng, nắm chặt lấy khảm đao.

- Đừng hoảng hốt, hắn không phải Âm Dương thư sinh, Âm Dương thư sinh đã chết, hắn là hộ vệ của ta!

TẦN THIÊN giải thích với hai người A Bru cùng Sáu tử, hai người vừa nghe mới yên lòng lại.

Chỉ chớp lát, cuối Tù Ba nhai chạy tới hơn hai chục chiếc minibus. Trên xe liền nhảy xuống gần hai trăm người cầm vũ khí trong tay, những người này toàn bộ là người của Âm Dương thư sinh. Một tên đầu lĩnh Đao Ba kiểm đi tới trước mặt Âm Dương thư sinh cung kính nói:

- Tiên sinh, người đã đến đủ, mọi việc cũng đã chuẩn bị xong!

- Rất tốt, bắt đầu từ hôm nay, bang phái của chúng ta sáp nhập trở thành thành viên của Thiên bang!

Âm Dương thư sinh nhàn nhạt nói, Đao Ba kiểm nhất thời không giải thích được chuyện gì xảy ra.

- Hắn chính là lão đại mới của các ngươi. Các ngươi nghe kỹ cho ta, người nào không phục, toàn bộ giết hết, phục tùng, có phần thưởng!

Âm Dương thư sinh nhìn đám bang chúng nói, đem TẦN THIÊN đẩy ra ngoài. Mọi người nhìn thấy TẦN THIÊN như huyết nhân nhất thời giật nảy mình.

- Gọi Thiên ca!

Âm Dương thư sinh nhìn mọi người hô lớn.

Một đám bang chúng nhìn nhau, lục tục bắt đầu kêu:

- Thiên ca!

- Thiên ca!

- Thiên ca!

Chỉ trong chớp lát, Tù Ba nhai vang vọng tên Tần Thiên.

- Được! hôm nay các ngươi là thù hạ của ta, ngày khác nhất định sẽ được ăn ngon uống tốt. Hiện tại chúng ta đi diệt Du Long bang, thành đệ nhất bang phái Tù Ba nhai.

TẦN THIÊN nhìn một đám bang chúng hô lớn.

- Diệt Du Long bang, thành đệ nhất bang phái Tù Ba nhai!

- Diệt Du Long bang, thành đệ nhất bang phái Tù Ba nhai!

- Diệt Du Long bang, thành đệ nhất bang phái Tù Ba nhai!

Trong nháy mắt, cả đám đồng thanh rống lên. Sau đó, TẦN THIÊN dẫn đầu hướng Kim Sắc Thiên Đường giết tới, nơi đó là tổng bộ Du Long bang, một đám người hùng hổ tiến về Kim Sắc Thiên Đường.

- Đầu hàng không giết, nếu không giết toàn bộ!

TẦN THIÊN quát to, cầm khảm đao trong tay lao vào, phía sau là một đám thuộc hạ. Người ở bên trong thấy vậy liền rút đầu hàng, những người không đầu hàng bị trực tiếp chém chết.

Không đến mười phút đồng hồ đã càn quét xong Kim Sắc Thiên Đường, sau đó hướng về những trụ sở tiếp theo của Du Long bang mà đi tới.

Giờ phút này, người Du Long bang, còn có người Lang Bang đang ăn mừng chiếm được Tù Ba nhai, đột nhiên bên ngoài xông vào một đám người không nói một lời mà lập tức vung đao chém người, không được bao nhiêu thời gian toàn bộ đều nằm dưới đất.

Một đêm này, TẦN THIÊN quét ngang qua Tù Ba nhai, đem người Lang Bang và Du Long bang đánh cho chạy trốn tứ phía. Tù Ba nhai được TẦN THIÊN hoàn toàn nắm trong tay, hân trở thành Tù Ba nhai vương.

Giờ phút này, trong Lang Bang tổng bộ, lão đại Lang Bang Huyết Lang đang chinh chiến cùng hai nữ nhân, vừa nghe thủ hạ truyền tin TẦN THIÊN không chết, HD bị giết, như bị đánh mạnh vào đầu. Hắn vừa mới chiếm được Tù Ba nhai không được bao lâu lại bị TẦN THIÊN đoạt về, hơn nữa còn tổn thất thảm trọng.

- Không! Làm sao có thể như vậy! Ta không tin!

Huyết Lang kêu gào.

Quân khu Quảng Châu.

- Tiêu tiểu thư, hết thảy đều tiến hành thuận lợi.

Sở Văn Long nhìn Tiêu Du nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 267: Một giấc ngủ ngon

Cuộc chiến tranh đoạt khu phố quán bar kéo dài đến tận ba giờ sáng, cả khu phố quán bar đã hoàn toàn thuộc về Tần Thiên. Từ nay Tần Thiên trở thành Tù Ba nhai vương, là một trong tam đại thế lực Quảng Châu.

Lương Văn Đạo lập tức được thả ra, quay lại nắm chức cục trưởng, Vạn Phúc An thì đã bị bắt.

Lương Văn Đạo vừa được thả liền gọi điện thoại cho Tần Thiên, sao đó mang người đi Tù Ba nhai dọn dẹp hiện trường.

Chiến đấu nguyên một buổi tối, Tần Thiên mệt mỏi muốn chết, liền đem chuyện của thủ hạ cho đám hộ vệ của gia tộc tới xử lý, sau đó bảo A Bru lái xe đưa hắn tới chỗ Lâm Hiểu Di, không biết tại sao sau mỗi lần đánh một trận xong hắn liền nhớ tới cô.

Lâm Hiểu Di đang ngủ say thì bị điện thoại của Tần Thiên đánh thức, mở cửa ra nhìn thấy toàn thân Tần Thiên đầy máu, thiếu chút nữa bị hù chết.

- Tần Thiên, chuyện gì xảy ra thế, sao trên người anh đầy máu vậy?

Lâm Hiểu Di hoảng sợ nhìn Tần Thiên nói.

- Không có gì, anh đi tắm đã.

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di mỉm cười nói, sau đó liền đi vào phòng tắm. Lâm Hiểu Di đứng nguyên tại chỗ, qua một hồi lâu mới phục hồi tinh thần.

Tần Thiên ở trong phòng tắm rất lâu, cả phòng tắm cũng biến thành màu đỏ máu khủng bố. Một hồi lâu sau Tần Thiên mới tắm rửa sạch sẽ rồi đi ra ngoài, lúc này Lâm Hiểu Di đã nẩy cho hắn một bát mì nóng.

- Lại đây ăn chút gì đó đi.

- Cảm ơn em!

Tần Thiên quả thật rất đói bụng, bụng cô mỳ lên, chẳng quan tâm có nóng hay không bắt đầu ăn từng miếng lớn, sau đó thỏa mãn vỗ bụng ợ một cái.

- Tần Thiên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm em sợ muốn chết!

Lâm Hiểu Di ôm tay Tần Thiên lo lắng hỏi, bộ dạng máu me của hắn lúc này vẫn còn ám ảnh trong đầu cô.

- Không có gì đâu, yên tâm, chúng ta đi ngủ thôi, anh mệt quá.

Tần Thiên nói xong liền ôm lấy Lâm Hiểu Di đi vào phòng ngủ. Lâm Hiểu Di thấy Tần Thiên ko nói lời nào biết hắn không muốn nói nên cũng không hỏi nữa, tùy ý để hắn ôm vào phòng ngủ, trong đầu thầm nghĩ tới chuyện Tần Thiên sắp làm với mình, sắc mặt khẽ đỏ lên.

Nhưng Tần Thiên cũng không làm như Lâm Hiểu Di nghĩ, chỉ ôm cô ngã xuống giường mà ngủ thiếp đi, ngay cả đèn cũng không tắt. Vốn trong lòng Lâm Hiểu Di có chút mong đợi nhất thời biến thành hụt hẫng, đã mấy ngày rồi không cùng Tần Thiên làm chuyện kia nên nàng cũng rất ham muốn. Mấy ngày nữa đến kỳ càng không thể làm, nhưng nhìn bộ dáng Tần Thiên đang ngủ say, Lâm Hiểu Di không đành lòng quấy rầy hắn, không thể làm gì khác hơn là ôm lấy hắn rồi từ từ ngủ.

Ngày hôm sau.

Tần Thiên ngủ một giấc tới thẳng chín giờ sáng ngày hôm sau, sau khi tỉnh lại phát hiện Lâm Hiểu Di còn đang nằm ngủ trong ngực hắn. Thật ra thì Lâm Hiểu Di đã tỉnh giấc một lần nhưng nhìn Tần Thiên ngủ say như vậy, không đành lòng đánh thức hắn nên nhắm mắt ngủ tiếp.

- Oa! Thật thoải mái!

Tần Thiên lẩm bẩm, đã rất lâu rồi không được ngủ ngon như vậy, bình thường đều tu luyện qua đêm.

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di trong ngực, từng làn hương mê người bay vào mũi hắn. Tần Thiên cũng gần một tuần không chạm vào nữ nhân nên nhìn người đẹp trước mặt rất nhanh đã nổi lên phản ứng, đưa tay vuốt xuống đùi nàng, cảm giác thật thoải mái.

Tần Thiên nhìn vào ngực Lâm Hiểu Di, đồ ngủ của nàng bị bung ra vài nút, hung khí bên trong lộ ra ngoài, trắng, tròn, ngay cả nhũ đầu màu phấn hồng cũng loáng thoáng nhìn thấy, dục hòa của hắn ngày càng dâng cao.

Lập tức, một tay Tần Thiên liền hướng về hai hung khí kia mà bắt lấy, nhẹ nhàng mon tron.

- U!

Lâm Hiểu Di từ trong giấc mộng tỉnh lại, thật ra thì nàng cũng không ngủ say lắm, mơ hồ cảm thấy Tần Thiên phản ứng, lại bị hắn nắm lấy trước ngực liền lập tức tỉnh lại.

- Anh là đại sắc lang, sáng sớm mới tỉnh lại đã động tay động chân với cô giáo, xấu quá!

Lâm Hiểu Di ngượng ngùng nói với Tần Thiên.

- Hắc hắc, lão sư! Không phải em muốn anh như vậy sao?

Tần Thiên nhìn gương mặt xinh đẹp của Lâm Hiểu Di mê mẩn nói. Lực đạo trên tay hơi gia tăng một chút làm Lâm Hiểu Di không nhịn được mà ân một tiếng thoải mái.

- Hiểu Di, mấy ngày rồi không cùng anh ở chung một chỗ, có phải đặc biệt ham muốn không? Có muốn chính mình chủ động không?

Tần Thiên cười với Lâm Hiểu Di, động tác trên tay cũng không ngừng lại làm mặt Lâm Hiểu Di càng đỏ, âm thanh rên rỉ thoải mái vang lên.

- U! Đáng ghét, còn không phải là bị đại sắc lang anh làm hại sao? làm lão sư ngay cả dùng tay cũng không thỏa mãn được, anh phải chịu trách nhiệm.

Lâm Hiểu Di ờn ờn nói.

- Thật sao? Cô giáo, em muốn anh chịu trách nhiệm như thế nào?

- Hắc hắc, anh nói đi, mấy ngày qua lão sư nhịn rất khổ cực, anh không giúp lão sư giải quyết là không xong đâu!

Lâm Hiểu Di vừa nói xong, liền liếc nhìn Tần Thiên một cái, sau đó tung mình ngã vào giữa hai đùi hắn. Tay nàng đỡ hai bên đầu Tần Thiên, giữ hắn nhìn thẳng vào mình. Ngón tay ngọc đưa lên nhẹ nhàng cời bỏ đồ ngủ vương bận, đôi gò bồng đảo tuyết trắng no đủ lộ ra ngoài không khí. Hai tiểu anh đào phía trên khiến Tần Thiên vừa nhìn đã đầu choáng mất hoa.

- Đến đây, lão công, giúp em, hi hi!

Lâm Hiểu Di làm nũng, song phong lay động, bên dưới bắt đầu ma sát với đại sát khí kia, làm Tần Thiên vô cùng thoải mái.

- Hắc hắc, lão sư, em lại gọi anh là lão công, anh thích!

Tần Thiên cười, vừa nói xong liền vươn tay nắm lấy hai trái búi tiếp tục chơi đùa, hai ngón tay kẹp lấy trái nho nhỏ mà vân vân.

- A!

- Thoải mái quá, lão công! Chỉ cần anh thích, sau này em sẽ gọi anh như vậy!

Lâm Hiểu Di kêu lớn. Vươn cái lưỡi nhỏ thom tho ra liếm liếm khóe môi, bộ dáng cực kỳ mỉa mai.

- Được! Lão sư, mấy ngày không gặp, em càng ngày càng hấp dẫn người khác, nơi này hình như cũng lớn thêm chút ít a!

Tần Thiên mãi mê đùa nghịch trên ngực nàng nói, Lâm Hiểu Di cũng không trả lời, trong miệng đang phát ra từng âm thanh rên rỉ thoải mái, khiến Tần Thiên nghe thấy lại càng thêm kích thích, đại sát khí phía dưới cứng rắn vọt lên giữa hai mông Lâm Hiểu Di làm thân thể cô run lên từng đợt, cái miệng nhỏ nhắn phía dưới chảy ra từng giọt cam lộ đem quần ngủ làm ướt một mảng lớn.

- Hảo lão công, anh mau cho em ăn đi, em chịu không nổi nữa rồi!

Lâm Thiên Di nhìn Tần Thiên cầu khẩn, nang đem đại nải tử của mình đưa lên mặt hân, chính nàng cũng sắp không chịu được, dục hỏa đốt lên, trong người như có ngàn vạn con kiến đang bò, ngứa ngáy vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Thoải Mái

- Được! không thành vấn đề!

Tần Thiên vừa nói xong lập tức há miệng ngậm lấy hạt nho mà nhắm nháp, đã mấy ngày không được hưởng thụ cảm giác này, hân phải phát tiết hết ra mới được.

- A!

Lâm Hiểu Di không chịu nổi lớn tiếng kêu lên, hai tay nắm chặt ga giường, môi xinh hé mở, hạ thân lại càng cố gắng động đậy cọ xát lên đại bồng của Tần Thiên, để cho nó không ngừng tròng kích tại nơi mẫn cảm của mình, cảm giác cực kỳ thư thái.

Tần Thiên nhìn bộ dáng thoải mái của Lâm Hiểu Di, hai tay lại dùng lực lớn hơn một chút, làm cho cô gấp gáp rên rỉ, mặt đỏ ửng lên như say rượu.

- Tần Thiên, đừng đùa nghịch nữa, lão sư không nhịn được nữa rồi, anh mau cho vào đi!

Kể từ khi nếm được cảm giác sung sướng trong nam nữ giao hoan, cô cơ hồ không thể khống chế nổi bản thân, chỉ hận không được ngày ngày đại chiến cùng Tần Thiên.

- Hắc hắc! quả nhiên là một sắc nữ, bắt quá ta thích!

Tần Thiên cười to phóng đàng, hân cũng nhịn không nổi nữa, khúc dạo đầu đã làm đủ. Hân xoay người đè Lâm Hiểu Di xuống, thuận tay đem quần ngủ của cô cởi bỏ.

- Sách sách, lão sư, thật không ngờ a, em lại không mặc quần lót, không phải cố ý đó chứ?

Tần Thiên nhìn hạ thân Lâm Hiểu Di cười dâm, quả đúng là bên trong cái gì cũng không có, quần ngủ đã bị cởi ra, phương thảo đen nhánh mê người trực tiếp lộ ra ngoài, hai cánh hoa hồng hồng tròn trong bụi cỏ đã hơi hé mở, mật dịch dính dính tỏa ra làn hương lôi cuốn.

- Không phải, anh mau vào đi, lão công, em không nhịn được nữa!

- Được! lão công tuân mệnh!

Tần Thiên mê đắm nói, đem đại bồng của mình hướng về phía cánh hoa từ từ đi vào.

-A!

Lâm Hiểu Di kêu to một tiếng đầy thỏa mãn, cái miệng nhỏ phía dưới như đang dùng sức hút lấy đại bồng thô to của Tần Thiên, như thú hoang bị bỏ đói

lâu ngày vậy.

Tần Thiên bất chấp tất cả tiến sâu vào bên trong sau đó ra sức trùng động thỏa mãn nhu cầu của Lâm Hiểu Di, trong phòng ngủ dâng lên vô hạn xuân sắc.

Hai người làm việc từ chín giờ tới tận mười một giờ mới ngừng lại, tuy chưa thật sự thỏa mãn nhưng hôm nay là ngày quốc khánh, mẹ Lâm Hiểu Di xuất viện, lại còn phải dọn nhà, nhiều việc trọng yếu nên không thể không ngừng lại.

Hai người nghỉ ngơi một lát rồi đứng dậy. Bởi vì y phục của Tần Thiên mặc hôm qua toàn là máu, không thể mặc lại, Lâm Hiểu Di liền đi mua một bộ tây trang cùng nội y mang về cho hắn. Tần Thiên vừa thay quần áo, nhất thời trở nên đẹp trai gấp trăm lần, ngay cả hắn cũng không ngờ mình mặc tây phục lại đẹp như thế. Hơn nữa, y phục Lâm Hiểu Di mua vô cùng vừa vặn với dáng người Tần Thiên lại càng tôn thêm vẻ suât khí của hắn đến mức Lâm Hiểu Di nhìn mà cũng ngây người. Bộ dáng này so với vẻ mặt lưu manh lúc bình thường khác biệt một trời một vực.

- Tần Thiên, anh nên cắt tóc đi, tóc anh quá dài rồi đó.

Tần Thiên gật gật đầu, sau đó quay người ra ngoài tìm một cửa hiệu cắt tóc, để nhân viên tạo hình một lúc, lập tức cả bộ dáng của Tần Thiên đều thay đổi, càng nhìn càng giống một tên trai bao tiểu bạch kiểm.

- Hắc hắc, lão sư, nhìn anh đẹp trai như vậy, đi cùng anh có phải rất hãnh diện không?

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di đắc ý nói.

- Xi! Tự sướng ít thôi! Đẹp trai cũng chỉ để đi câu dẫn nữ nhân khác, chỉ có em là thiệt thòi!

Lâm Hiểu Di càng đắc ý hơn, hai người nhìn nhau cười rộ lên. Nhà tạo mầu tóc chứng kiến hai người làm trò mà mồ hôi lạnh ứa ra, làm sao lại có những người không biết xấu hổ như vậy, cho dù là đẹp trai cũng không cần quá đắc ý như thế a!

Tần Thiên cắt tóc xong, hai người lên xe taxi đi tới bệnh viện, đón mẹ Lâm Hiểu Di xuất viện.

Ngôi nhà mới bên kia đã có đầy đủ thiết bị cho nên mấy thứ đồ này họ không cần mang qua. Trước đó một ngày Lâm Hiểu Di đã mang hết quần áo cùng một số đồ vật cần thiết qua đó rồi, còn lại cũng chỉ là mấy thứ đồ dùng trong nhà đã cũ không thể dùng nữa nên cũng không cần mang qua, để lại chỗ cũ.

Hai người đến bệnh viện, giúp mẹ Lâm Hiểu Di làm thủ tục xuất viện, sau đó đón bà đến nhà mới. Trên đường đi, mẹ Lâm Hiểu Di càng nhìn Tần Thiên lại càng vừa ý, không nghĩ tới bạn trai của con gái mình lại đẹp trai như vậy, hơn nữa còn có rất nhiều tiền, bỏ tiền giúp bà chữa bệnh lại mua nhà cho Lâm Hiểu Di, cao hứng đến mức cười không khép miệng được.

Ba người đi một lát thì tới nơi. Tần Thiên cùng Lâm Hiểu Di dìu mẹ cô đi vào nhà, lấy chìa khóa mở cửa, ba người đi vào.

- Mẹ! Chính là chỗ này, có đẹp không?

Lâm Hiểu Di giới thiệu.

- Đẹp quá!

Mẹ Lâm Hiểu Di nhìn phòng ốc trang trí tinh mỹ khác thường mà gật đầu liên tục, mắt không khỏi chảy ra hai hàng lệ.

- Mẹ, mẹ làm sao vậy?

Lâm Hiểu Di nhìn mẹ cô khóc mà khăn trương hỏi.

- Mẹ không sao, không có chuyện gì đâu, là vui vẻ quá thôi, con tìm được nơi chốn tốt như vậy, mẹ không lo lắng nữa. Tần Thiên, hi vọng con đối xử tốt với Hiểu Di, nhà ta tuy không phải là danh môn vọng tộc nhưng cũng là đại gia khuê tú, sau này hai con sống chung với nhau nên bao dung một chút.

Mẹ Lâm Hiểu Di cầm tay hai người đưa lại với nhau, nắm chặt lấy.

- Mẹ! Con biết mà!

Hai người cùng vâng dạ gật đầu, mẹ Lâm Hiểu Di liền nở nụ cười vừa ý.

- Được rồi, ta hơi mệt, đi nghỉ ngơi trước, hai người các con trò chuyện với nhau đi!

Sau đó Lâm Hiểu Di dìu mẹ cô vào phòng ngủ.

- Được rồi, Tần Thiên, anh chờ một chút, em đi nấu cơm, nhanh thôi!

Lâm Hiểu Di từ phòng ngủ đi ra nói.

- Đề anh giúp em!

- Anh giúp em? Anh có thể nấu cơm sao? Hay là anh cứ ngồi xem tv đi thôi!

Lâm Hiểu Di đương nhiên không cho rằng Tần Thiên có thể nấu ăn, có lẽ hắn lại muốn đùa nghịch cái gì thôi.

- Hắc hắc, lão bà, em quá coi thường anh rồi đấy, anh rất lợi hại đó!

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di, vừa nói vừa ôm Lâm Hiểu Di đi vào phòng bếp, Lâm Hiểu Di nhất thời kinh hãi tưởng hắn sẽ làm chuyện kia với cô ngay trong bếp, vội vàng giãy dụa ra khỏi vòng tay của hắn.

- Lão công, không được a, mẹ em còn ở đây!

Lâm Hiểu Di nóng nảy.

- Em nghĩ đi đâu vậy? Anh chỉ ôm em vào phòng bếp thôi, lão sư à, tư tưởng của em quá không thuần khiết rồi!

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nghiêm túc nói.

- Thật chứ?

- Dĩ nhiên!

- Vậy sao tay anh lại nhéo vào mông em?

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên làm bộ tức giận nói.

- A... cái này sao? Chỉ là ngoài ý muốn, thói quen thôi!

Tần Thiên hắc hắc cười giải thích.

- Thật sao? Vậy một tay vừa đặt lên ngực em đâu rồi? Cũng là ngoài ý muốn sao?

Lâm Hiểu Di tiếp tục truy vấn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 269: Phòng Bếp

- Tần Thiên, không cho anh làm loạn. Em nói trước, anh chỉ được giúp em thái thức ăn, không được táy máy!

Trong phòng bếp, Lâm Hiểu Di cảnh giác nhìn Tần Thiên nói, cô thực sự sợ hắn chỉ mượn cớ vào đây để chơi đùa. Nếu là lúc bình thường, Lâm Hiểu Di có thể sẽ không cự tuyệt, nhưng hiện tại mẹ cô đang ở đây thì không thể được.

- Hắc hắc, lão bà tốt của anh, em yên tâm, anh không làm loạn đâu!

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di hắc hắc cười nói, ánh mắt nhìn thẳng vào ngực cô. Mặc dù hai người vừa mới triền miên một trận nhưng dù sao cũng nhịn đã lâu, mới như thế làm sao đã thỏa mãn được, nên trong lòng hắn lại bắt đầu rục rịch.

- Anh đem hành cùng cà rốt xắt nhỏ ra cho em là được, làm xong anh ra ngoài đi!

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên khản trương nói, đem hành cùng cà rốt đưa cho hắn. Tần Thiên cười cười, sau đó lấy dao thớt bên cạnh chuẩn bị thái.

- Hắc hắc, lão sư, em xem này, anh biểu diễn kỹ thuật làm bếp cho em xem!

Tần Thiên đắc ý nói, Lâm Hiểu Di lại càng xem thường hắn, một đại nam nhân làm sao có thể nấu ăn a, chỉ biết ăn thì không sai biệt lắm. Trong lòng chỉ mong Tần Thiên không cắt vào tay là may mắn lắm rồi.

Tần Thiên một tay cầm cà rốt, một tay cầm dao thái, hít một hơi thật sâu, tay phải bắt đầu chuyển động, tốc độ càng lúc càng nhanh.

- Phập phập phập!

Lập tức, âm thanh nhịp nhàng có tiết tấu vang lên, thái dao trên tay Tần Thiên nhanh chóng chớp động hiện lên từng đạo tàn ảnh, Lâm Hiểu Di nhìn mà ngây người.

Không tới năm giây sau đã thái xong một củ cà rốt, Tần Thiên bỏ dao qua một bên, nhìn một chút, lâu bầu nói:

- Còn thiếu chút hỏa hầu, trước kia còn tốt hơn thế này.

Lâm Hiểu Di bên cạnh vừa nghe, thiếu chút nữa té xuống, đủ nguôi bức nha! Đạo pháp đã ngang hàng với trình độ đầu bếp cao cấp, người còn muốn thái nhỏ hơn nhanh hơn nữa, đặc ý đi, đặc ý cho sét đánh chết người đi!

- Thế nào? Lão sư, thái dày như này đã được chưa, nếu em không hài lòng để anh thái mỏng thêm chút nữa!

Tần Thiên lại cầm một củ cà rốt khác đi đến trước mặt Lâm Hiểu Di hỏi.

- A... được rồi, được rồi, không cần mỏng hơn nữa!

Lâm Hiểu Di nghĩ Tần Thiên có khả năng gì mà lợi hại như thế, so với cô còn lợi hại hơn.

- Hắc hắc, vậy thì tốt, lão sư, anh thái thế nào? Có được không?

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di đặc ý nói.

- Được rồi! Anh lợi hại được chưa, á... mau thái thịt nữa, em đang chờ!

Lâm Hiểu Di có chút ám ức nhìn Tần Thiên nói. Mình nấu ăn nhiều năm như vậy nhưng thái thức ăn còn không lợi hại bằng một tên nam nhân, điều này làm trong lòng cô có chút khó chịu.

- Hắc hắc, lão sư, em giận sao? Có phải vì anh quá lợi hại hay không?

Tần Thiên giống như đoán được tâm tư của Lâm Hiểu Di, càng đặc ý đo tới trước mặt Lâm Hiểu Di mà nói.

- Hừ! không có!

Lâm Hiểu Di quay mặt đi không thêm để ý tới Tần Thiên nữa.

- Hiểu Di! Có muốn anh dạy cho em không?

Tần Thiên nói xong liền ôm lấy eo Lâm Hiểu Di, khiến cô nhất thời kinh hãi, vội vàng đẩy ra.

- Tần Thiên, anh buông em ra, mẹ em còn ở trên lầu!

Lâm Hiểu Di vội vàng nói, vừa dứt tiếng, ngực cô đã bị tập kích, hai tay Tần Thiên bắt lấy hai khối thịt trước ngực cô mà chơi đùa, thân thể Lâm Hiểu Di liền mềm nhũn.

- Không được! Tần Thiên, anh mau buông em ra!

Lâm Hiểu Di gấp gáp nói.

- Yên tâm đi lão sư, a đi ngủ rồi, không biết đâu!

Tần Thiên lộ ra vẻ mặt háo sắc vừa nói vừa dùng sức nhào nặn hai bầu nải từ lớn của Lâm Hiểu Di làm cô không tự chủ được kêu lên. Lâm Hiểu Di cố gắng ngậm miệng không để cho mình phát ra thanh âm miễn cho bị mẹ cô nghe thấy, đồng thời ra sức giãy dụa.

Nhưng cô làm sao có thể là đối thủ của Tần Thiên, Tần Thiên trực tiếp đưa tay tới phía dưới, tiến vào trong váy ngắn của cô, lướt qua thảm cỏ thơm, ngón giữa ở địa phương kia khẽ lộn lạo làm cả người Lâm Hiểu Di run rẩy, trong miệng không khỏi phát ra một tràng thanh âm rên rỉ không thể áp chế, sức chống cự của cô lập tức giảm đi hơn một nửa.

Ngón tay Tần Thiên ở phía dưới càng tăng nhanh tốc độ, Lâm Hiểu Di run rẩy liên tục, cô đã hoàn toàn mất đi sức chống cự.

- Lão sư, có thoải mái không a?

Tần Thiên thổi một hơi nóng rực vào tai Lâm Hiểu Di, khiến cô run rẩy một trận.

- Hừ... hừ... Tần Thiên, anh mau buông em ra không bị mẹ phát hiện đấy!

Lâm Hiểu Di hữu khí vô lực nói, nhưng trên mặt lại lộ ra bộ dáng cho Tần Thiên muốn làm gì thì làm.

Tần Thiên mặc kệ Lâm Hiểu Di, ngón tay tại cái miệng nhỏ bên dưới Lâm Hiểu Di lộn lạo hành, bên trong đã chảy ra đại lượng cam lộ, thấm ướt đầm ngón

tay của hắn.

Tần Thiên cảm thấy đã đến lúc rồi, kéo quần lót của cô xuống, cầm đại bồng của mình dứ dứ bên ngoài cái miệng nhỏ phía dưới của Lâm Hiểu Di.

- A!

Lâm Hiểu Di không nhịn được mà kêu lớn, thân thể chấn động mãnh liệt, Tần Thiên cầm lấy đại bồng mải mải bên ngoài cửa động mấy cái rồi trực tiếp phá quan đi vào, bắt đầu chuyển động.

- A... U... A...!

Lâm Hiểu Di muốn kêu to lên nhưng lại không dám, muốn đẩy Tần Thiên ra nhưng bên dưới truyền đến khoái cảm làm cô không thể hành động.

Phía dưới Tần Thiên vận động, phía trên cũng không nhân rồi, đem nãi tử của Lâm Hiểu Di lấy ra, dùng sức xoa nắn, Lâm Hiểu Di hai má đỏ bừng, toàn thân mất khống chế.

Tần Thiên vừa chơi đùa với nãi tử Lâm Hiểu Di, vừa liêu chết xung phong. Làm như vậy vài phút đồng hồ, nhìn Lâm Hiểu Di đang quần quai, hắn đột nhiên cười ranh mãnh, đang hùng hục chuyển động liền mạnh mẽ ngừng lại.

Nhất thời, Lâm Hiểu Di đang thoải mái liền cảm thấy trống rỗng, phía dưới ngứa ngáy vô cùng.

- Tần Thiên, mau, tiếp tục đi a, đừng có ngừng!

Lâm Hiểu Di vội vàng nói, dùng sức gầy dựa.

- Hắc hắc, lão sư, không phải em vừa nói không được sao? Giờ lại muốn nữa à? Cần thận bị mẹ em phát hiện thì không tốt lắm đâu! Nếu không anh rút ra nha!

Tần Thiên đắc ý nói.

- Không được! anh nếu dám rút ra, sau này em sẽ không cho anh đụng vào em nữa.

Lâm Hiểu Di uy hiếp.

- Được! lão sư, không nên gấp gáp quá, anh chuyển động ngay đây!

Tần Thiên nói, ngay sau đó là những cú trùng kích mãnh liệt sâu vào bên trong, phía dưới Lâm Hiểu Di liền bùng lên từng đợt thư thái, lúc này cho dù cô muốn dừng Tần Thiên cũng không chịu.

Tần Thiên nâng cao hông Lâm Hiểu Di lên, dùng sức trùng kích, Lâm Hiểu Di thoải mái rên rỉ, trong phòng bấp bấp tràn ngập cảnh xuân sắc!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 270: Người Trong Gia Tộc Tới

- Sắc lang, anh quá lớn mật, nếu bị mẹ em biết thì thảm rồi!

Trong phòng bếp, Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên trách cứ, nhưng trên khuôn mặt lại tràn ngập thỏa mãn.

- Hắc hắc, không việc gì, không phải là không bị phát hiện sao? Lão sư, có muốn một lần nữa không?

Nghe Tần Thiên nói sắc mặt Lâm Hiểu Di nhất thời đại biến, vội tránh xa hắn ra, cầm một cái vung chắn trước mặt Tần Thiên.

- Không được, anh đi ra mau!

Lâm Hiểu Di cảnh giác nhìn Tần Thiên, nếu lại tiếp một lần nữa thì cơm cũng không kịp nấu mất. Hiện tại đã đến trưa, bụng đã đói, ngay cả bữa sáng cô và hắn cũng chưa ăn.

- Hắc hắc, được rồi, đừng vội, để anh giúp em thái đồ ăn, anh bảo đảm sẽ không làm loạn nữa, bảo đảm đấy!

Tần Thiên nhìn Lâm Hiểu Di nghiêm túc nói.

- Thật chứ?

Lâm Hiểu Di nhìn Tần Thiên đầy nghi ngờ.

- Thật!

Tần Thiên lại một lần nữa nghiêm túc nói, nhưng tiếp theo lại giả vờ ngượng ngùng:

- Trừ phi em lại muốn, anh sẽ không cự tuyệt, nhưng lão sư này, em phải ôn nhu một chút, người ta hơi sợ!

- Mắc ói! Cút ra ngoài! Mắc ói muốn chết!

- Thiệt là, người ta thuần khiết như thế, em sao có thể nói là buồn nôn a? Quá đả thương trái tim người ta rồi!

- Anh còn nói, em lấy muống đập anh bây giờ!

Lâm Hiểu Di tức giận nhìn Tần Thiên nói, Tần Thiên liền cười hì hì không chọc giận nàng nữa.

Sau đó, hai người bắt đầu nấu ăn, Tần Thiên cũng không làm loạn nữa mà thành thật giúp Lâm Hiểu Di thái thức ăn, đồng thời giúp Lâm Hiểu Di nấu thêm hai món. Lâm Hiểu Di nhìn thấy mà cả cảm đều rút xuống vì trình độ nấu ăn của hắn.

- Tần Thiên, sao anh nấu ăn giỏi vậy? Anh đã từng đi học nấu ăn ở Tân Đông Phương sao?

Lâm Hiểu Di giật mình nhìn Tần Thiên nói.

- Không, đây là lão tỷ dạy anh. Tân Đông Phương? Đó không phải là nơi học tiếng Anh sao, còn dạy cả nấu ăn à?

Tần Thiên thắc mắc.

- Đương nhiên là có rồi, anh chưa xem quảng cáo sao? Đầu bếp là nghề vinh quang, gần như không bao giờ thất nghiệp, muốn học nấu ăn thì nên tới Tân Đông Phương.

Lâm Hiểu Di cầm đồ đảo thức ăn vung vung, bộ dáng rất nghiêm túc.

- Quá nghịch thiên rồi! Giáo viên Anh văn kiêm đầu bếp!

Tần Thiên kinh hãi.

Một lát sau, bữa trưa làm xong, hai người bung món ăn ra ngoài bày, sau đó Lâm Hiểu Di đi vào trong phòng dìu mẹ cô đi ra dùng bữa.

- A di, ngồi chỗ này a!

Tần Thiên kéo ghế cho bà.

- Được, được!

Mẹ Lâm Hiểu Di luôn miệng cười, bà tâm trạng đang rất tốt.

Hai người cũng ngồi xuống theo.

- A di, Người ăn cái này!

Tần Thiên gấp đồ ăn tới tấp cho bà, bà mặc dù ăn không hết nhưng cũng rất vui vẻ nhận lấy.

- Được rồi, các con cũng ăn đi, để tụi ta gấp!

Tần Thiên cũng cười cười, sau đó cũng gấp một miếng cho Lâm Hiểu Di, Lâm Hiểu Di cũng gấp cho Tần Thiên một miếng. Nhìn tình cảnh ngọt ngào của hai người, mẹ Lâm Hiểu Di càng thêm cao hứng.

- Tần Thiên, Hiểu Di này, hai con định khi nào thì kết hôn?

Mẹ Lâm Hiểu Di bỗng nói.

Vừa nói ra, nhất thời hai người liền ngây ra, không biết trả lời như thế nào cho tốt. Kết hôn! Chuyện này cho tới bây giờ hai người đều chưa từng nghĩ qua. Hai người mặc dù quen biết nhau từ lâu rồi nhưng chính thức quan hệ thì chỉ mới một tháng mà thôi. Hơn nữa, Tần Thiên nhiều nữ nhân như vậy, Lâm Hiểu Di cũng không nghĩ có thể thật sự cưới hắn.

- Mẹ! Mẹ đừng vội, hiện giờ Tần Thiên lấy sự nghiệp làm trọng, chúng con cũng mới bắt đầu yêu nhau cách đây không lâu, định ở chung với nhau một

thời gian ngắn rồi tính tiếp!

Lâm Hiểu Di vội giúp Tần Thiên giải vây, Tần Thiên cũng áy náy nhìn Lâm Hiểu Di, cô tốt với mình như vậy nhưng mình không thể cho cô một danh phận, quả thực hồ thẹn.

- Nga, cũng được, vậy thì ở chung một thời gian, là mẹ quá vội vã rồi!

Ăn cơm xong, Tần Thiên cùng mẹ con Lâm Hiểu Di hàn huyên một hồi rồi rời đi bệnh viện. Phong tử còn đang trong đó, đến nhìn một chút xem hần như thế nào rồi.

Vừa vào phòng bệnh, Tần Thiên nhất thời trợn tròn mắt, Phong tử này đang ôm một hộ sĩ mà sờ mó. Thấy Tần Thiên đi vào, hai người vội vàng tách ra, hộ sĩ kia ngượng ngùng cúi đầu rồi đi.

- Ta kháo! Phong tử, người quá ngu, vết thương còn chưa khỏi đã cua gái rồi!

Tần Thiên vô cùng bội phục nhìn Phong tử.

- Đương nhiên, những nữ nhân thế này chỉ cần lão tử vung tiền ra là cả lũ lao đầu về phía trước!

Phong tử đắc ý nói, đây là chỗ tốt của kẻ có tiền mà.

- Người thật sự là tai họa! Cho người nằm đây mười ngày nửa tháng, chẳng phải người của hết tất cả hộ sĩ trong bệnh viện này sao?

Tần Thiên nhìn Phong tử nói.

- Đương nhiên, ta là ai chứ!

Phong tử càng đắc ý.

- Được rồi, thân thể người ra sao rồi?

Tần Thiên hỏi.

- Ta à? Tốt vô cùng, bác sĩ nói ta không bị thương quá nặng, chỉ bị vài vết thương ngoài da. Nhưng ta nhớ rõ là ta bị thương rất nặng nha!

Phong tử kỳ quái nói. Tần Thiên vừa nghe liền đoán chừng tối hôm qua tên hộ vệ kia đã giúp Phong tử chữa thương.

- Được rồi, không bị thương chẳng lẽ không tốt sao? Lại muốn bán thân bắt toại mới vừa ý chắc!

- Không phải! Ta chỉ cảm thấy kỳ quái thôi. Đúng rồi, sáng nay A Bưu cùng Sáu tử tới, nói chúng ta bây giờ là đệ nhất Tù Ba nhai có thật hay không vậy? Hai tên kia chắc không nói dối, nhưng ta nhớ là tối hôm qua chúng ta bị tên Hoàng Đế khốn kiếp kia tính kế mà!

- Dĩ nhiên là thật, tối hôm qua.

Tần Thiên đem mọi chuyện tối hôm qua xảy ra toàn bộ kể lại cho Phong tử.

- Ta kháo! A Thiên! Thân thể người như thế nào mà trâu như thế a, còn có cả hộ vệ!

Phong tử giật mình.

- Ta cũng không biết, nhưng đoán chừng mấy ngày nữa sẽ biết!

- Sách sách, người chắc chắn là một tên công tử bột rồi, hơn nữa còn là siêu cấp công tử, nếu không làm sao lại có người âm thầm bảo vệ người. Xem ra từ nay ta phải bám dính lấy người, đến lúc đó nói không chừng chỉ cần nói một câu thôi là mỹ nữ cõi sạch toàn bộ mà nhào lên người, tiền cũng khỏi cần chi, hắc hắc!

Phong Tử cười hèn mọn.

- Cút! Toàn nghĩ chuyện xấu xa!

Người dường như thương cho tốt, chuẩn bị cùng ta đi diệt Lang Bang.

- Ủ! Con mẹ nó! Dám giết nhiều người của chúng ta như vậy, chờ thương thế ta tốt hơn sẽ đem đầu bọn chúng vất xuống!

Tần Thiên cùng Phong tử nói chuyện một hồi liền rời đi vì Tiêu Du gọi điện cho hắn, gia tộc đã phái người đến, muốn hắn nhanh chân đi về.

Tần Thiên vừa nghe, lập tức lái xe vọt về nhà, tâm tình vô cùng kích động, nghi vấn trong lòng rốt cục cũng sắp được tháo gỡ.

Chương 271: Nhiệm Vụ Của Tần Thiên

Xe dừng lại ở đầu tiểu khu, Tần Thiên từ trong xe đi ra, hít một hơi thật sâu nhằm bình ổn lại tâm tình đang kích động, sau đó đi lên lầu.

Còn chưa tới cửa, Tần Thiên cảm thấy trong nhà truyền đến vài luồng năng lượng cường đại đang dao động, hơn nữa rất có thể là còn áp chế, chỉ phóng thích một chút ít ra ngoài, hiển nhiên đây là cảnh cáo, giống như con hổ ở lãnh địa của mình tiểu ra từng chỗ một để cảnh cáo những thứ muốn xâm nhập biết điều mà lui lại.

Tần Thiên vừa lên lầu liền bị sáu đạo khí tức khóa chặt, ở trên người hắn dò la một chút rồi biến mất, hiển nhiên không có bất kỳ địch ý nào.

Tần Thiên lấy chìa khóa, chuẩn bị mở cửa nhưng cửa đã tự mở ra, Tiêu Du đứng ở cửa nở nụ cười nhìn hắn.

- Tiểu Thiên, vào đi!

Tiêu Du vừa nói vừa kéo tay của hắn đi vào bên trong, thuận tay đóng cửa lại.

Trong phòng khách, một người đàn ông chừng ba mươi tuổi đang ngồi ngay ngắn, khuôn mặt chữ quốc, chính khí mười phần, trên người tản mát ra cỗ khí thế cường đại nhưng cố ý áp chế lại.

Phía sau người đàn ông có bốn người chừng ngũ tuần, mỗi người khí thế trầm ổn, hình như cũng đang áp chế, giống như nước chèn tới bờ đê, sắp phá vỡ đê ra ngoài.

Ngồi giữa bốn người này là một người giống như người của Âm Dương tiên sinh, ba gã khác Tần Thiên không nhận ra.

Bất quá, nhìn thấy mái tóc người đàn ông đang ngồi kia, cả người Tần Thiên ngây ra, mắt tròn xoe, không thể tưởng tượng nổi nhìn người đàn ông đó, nhịp tim mạnh mẽ gia tăng.

Trung niên nam tử nhìn thấy Tần Thiên, chỉ khẽ mỉm cười, vô cùng bình tĩnh, nhưng ngón tay không tự chủ được mà run run đã bán đứng hắn.

- Nhị thúc!

Tần Thiên nhìn nam tử kia thật lâu mới phục hồi tinh thần lại, trong miệng lẩm bẩm kêu lên như nói mê, thân thể cũng bắt đầu run rẩy.

Cha Tần Thiên có ba người anh em, cha hắn là anh cả, nam tử này là em hai của cha hắn, Tần Chấn Hổ, dưới nữa còn có một người nữa. Nhưng sau một cuộc chiến đấu, phụ thân hắn cùng với hai thúc thúc cũng biến mất, sống không thấy người chết không thấy xác, tung tích không rõ. Tần Thiên tưởng bọn họ đã chết hết nhưng không nghĩ tới hôm nay Nhị thúc còn sống sờ sờ ngồi trước mặt hắn. Trong lúc nhất thời, sự vui mừng khôn xiết này làm Tần Thiên không kịp phản ứng.

- Đến đây, tiểu Thiên, mau đến bên nhị thúc!

Tần Chấn Hổ đứng lên, vẫy tay với Tần Thiên, bàn tay cũng run khe khẽ.

- Nhị thúc!

Tần Thiên nhìn nam tử kia, trực tiếp lao tới, ôm thật chặt. Tần Chấn Hổ cũng ôm lấy Tần Thiên, hai người cùng chảy nước mắt, cảm giác được gặp lại sau khi xa cách từ lâu làm họ không khống chế được tâm tình của mình, nước mắt không kiềm chế được mà chảy xuống.

- Thúc thúc, không nghĩ tới còn được gặp người! Cha mẹ con, còn có tam thúc đâu rồi? Bọn họ còn sống không?

Tần Thiên vội vã hỏi.

- Đến đây, tiểu Thiên, con ngồi xuống trước! Tiêu Du, con cũng ngồi xuống đi, nghe ta từ từ nói!

Tần Chấn Hổ nhìn hai người nói, sau đó hắn cũng ngồi xuống.

- Tiểu Thiên, trước nói cho con biết một chút về gia tộc!

Tần Chấn Hổ nhìn Tần Thiên nói, Tần Thiên gật đầu chăm chú nghe.

Trên đất Hoa Hạ, tổng cộng có bảy đại gia tộc theo thứ tự là: Tần, Tề, Sở, Yên, Triệu, Ngụy, Hàn. Bọn họ là chủng không giả của nửa nền kinh tế

Hoa Hạ. Trong bảy gia tộc, Tàn gia chúng ta là cường đại nhất cho nên được xếp hạng đầu.

Tàn Chấn Hồ nói.

Tần Thiên nghe mà kinh hãi đến cảm cũng rớt xuống đất. Nếu đây không phải là đích thân nhị thúc hấn nói ra thì hấn cũng không tin.

- Bảy đại gia tộc chúng ta sở dĩ cường đại như vậy là vì chúng ta đồng thời là gia tộc dị năng. Dị năng tộc ở Hoa Hạ không ít nhưng chúng ta là bảy gia tộc cường đại nhất, hơn nữa cùng theo Mao thái tổ năm đó cùng tranh đấu giành giật thiên hạ, cho nên ở Hoa Hạ có địa vị cực cao, không thể lay động.

- Kinh khủng vậy sao? Nếu bảy đại gia tộc liên hợp lại chẳng phải là có thể chèn ép được chính quyền sao?

Tần Thiên nói.

- Ha ha, việc đó không có khả năng xảy ra. Thất đại gia tộc cho dù có tâm tư thì cũng chỉ là tâm tư diệt trừ gia tộc khác, chính quyền chính là nhìn trủng vào điểm này nên vô luận là Thất đại gia tộc cường đại đến mức nào đi nữa thì bọn họ cũng không động đến chúng ta. Nhiều nhất cũng chỉ là vào thời điểm chúng ta phát triển quá nhanh thì hơi áp chế một chút, không để cho một gia tộc nào trưởng thành quá nhanh. Chỉ cần giữ vững cân bằng thực lực của thất đại gia tộc thì chuyện giành giật quyền lực với chính quyền là không thể nào. Hơn nữa, nếu như chèn ép chúng ta thì một nửa nền kinh tế Hoa Hạ sẽ bị tê liệt, ít nhất là trong mười năm không cách nào khôi phục lại được. Chính quyền sẽ không chọn loại biện pháp ngu xuẩn như vậy!

Tần Chấn Hồ cười cười.

- Nga, thì ra là vậy!

Tần Thiên gật gật đầu, lâu bàu nói.

- Tiểu Thiên, cha con và tam thúc vẫn còn sống, hơn nữa còn sống rất tốt!

Tần Chấn Hồ nhìn Tần Thiên nói.

- Cái gì! Thật sao?

Tần Thiên kích động đứng vụt dậy, hấn vẫn cho là cha mẹ mình đều đã chết. Không nghĩ tới Tần Chấn Hồ lại nói cho hấn biết cha mẹ hấn đều còn sống.

- Đúng vậy, sau trận chiến ấy mọi người đều nghĩ rằng cha mẹ con, ta, còn có tam thúc của con đều chết hết. Nhưng thật ra bọn ta không chết một người mà sau khi trận chiến kia kết thúc chúng ta đều bỏ trốn đi!

Tần Chấn Hồ nói.

- Bỏ trốn? Tại sao?

Tần Thiên không hiểu.

- Bởi vì có người muốn giết cha con, còn muốn giết cả con nữa. Trận chiến năm đó thật ra là người Tàn gia dựng lên, Tàn gia có tổng cộng tam đại thế lực, hai chi chủ cùng một chi thứ. Trong hai chi chủ thì một chi là gia gia con, một chi là đại gia gia của con, còn chi thứ là chi của tam nãi nãi.

- Trong gia tộc thì quyền thừa kế chỉ thuộc về chi chủ, chi thứ vĩnh viễn không có quyền thừa kế. Cho nên có thể thừa kế gia tộc thì chỉ có đại gia gia cùng gia gia con. Nhưng tam nãi nãi con cũng muốn thừa kế gia tộc vì vậy một cuộc tình phong huyết vũ không tiếng động đã xảy ra trong nội bộ gia tộc. Gia gia con vì thế mới bỏ nhà đi, vì người không muốn nhìn thấy thủ túc tương tàn. Sau đó đại gia gia con lại thắng hiểm tam nãi nãi, thành công kế thừa, nắm trong tay cả Tàn gia.

- Bất quá, bởi vì đại gia gia con bẩm sinh không thể sinh con, bên dưới không có một nam nữ nào, không cách nào đem Tàn gia truyền thừa xuống. Do đó đại gia gia con liền đi tìm gia gia con, muốn cha con về thừa kế Tàn gia. Vì thế liền có chuyện tiếp theo, tam nãi nãi con phái người đến giết hại ba anh em chúng ta, còn định giết cả con nữa. Lúc ấy cha con biết không thể tránh khỏi nên đạo diễn vở kịch chết giả, sau đó ba anh em chúng ta thành công thoát đi. Mà con, bởi vì không có ở nhà, lại thêm đại gia gia con phái người đến bảo vệ nên cũng không xảy ra chuyện gì, đồng thời cũng phong tỏa tin tức của con lại.

- Nữ nhân kia thật độc ác, vì quyền lực mà thậm chí tàn sát cả anh em!

Tần Thiên oán hận nói, trong nội tâm nghĩ đến tam nãi nãi chưa từng gặp mặt nguyên rủa cả ngàn lần. Dám phái người đi giết cha mẹ thúc thúc hấn, không thể tha thứ.

- Thật ra chuyện này cũng bình thường thôi, vì quyền lực rất nhiều người chuyện gì cũng có thể làm được. Nếu không phải những năm qua đại gia gia con cố gắng bảo vệ, chỉ sợ con cũng đã bị hại!

Tần Chấn Hồ nói.

- Nhị thúc, cha mẹ con ở đâu? Sao không tới gặp con?

Tần Thiên nghi ngờ.

- Ủ! Đây là chuyện trọng điểm ta muốn nói tiếp!

- Cha mẹ con, ta, còn tam thúc con nữa đang ở một chỗ an toàn. Vì một số lý do mà bọn họ không cách nào ra ngoài, ta cũng phải vô cùng mạo hiểm mới đi ra, nhưng lập tức sẽ trở lại ngay. Thế lực tam nãi nãi ngày càng lớn mạnh mà đại gia gia con thân thể ngày càng yếu, thực lực thủ hạ của ông đã giảm mạnh. Lục đại gia tộc khác đang nhìn chằm chằm vào, không cách nào đồng thời bảo vệ ta, cha con, cùng tam thúc, chỉ có thể bảo vệ mình con, hơn nữa còn là ở tỉnh G, ra khỏi tỉnh G này thì tính mạng của con nguy hiểm hơn nhiều.

- Đáng sợ như vậy sao? Vậy là mọi người vĩnh viễn không thể trở về nữa?

- Không! Chúng ta có thể trở lại hay không là tùy thuộc vào con!

Tần Chấn Hồ nhìn Tần Thiên trình trọng nói.

- Phụ thuộc vào con sao?

- Đúng vậy, hiện tại con là người thừa kế thứ nhất của Tần gia, chỉ cần con kế thừa vị trí gia chủ thì chúng ta có thể trở về!

Tần Chấn Hồ nhìn Tần Thiên nói.

- Thừa kế Tần gia? Làm sao có thể? Con hiện tại không bị giết chết là tốt lắm rồi!

- Vì vậy nên nhiệm vụ này vô cùng gian khổ. Lão bà tam nãi nãi kia hiện tại không thể vươn tay xuống phía nam này được. Cho nên con phải nắm chặt thời gian này mà đem phía nam bỏ vào trong túi, như vậy mới có chỗ đứng, sau đó theo thời gian phát triển lớn mạnh hơn, như vậy thì những người đứng trung lập trong gia tộc sẽ nghiêng sang bên này, dù sao thì chúng ta cũng là chi chủ. Đến lúc đó, con sẽ dễ dàng thừa kế Tần gia, ta và cha mẹ con đi ra, có thể cùng nhau đối phó với lão bà kia, báo thù cho gia gia con!

Tần Chấn Hồ nói đến đây lộ rõ vẻ tức giận.

- Báo thù cho gia gia? Gia gia không phải bị bệnh mà chết sao? Chẳng lẽ là lão bà kia hại chết?

- Đúng vậy, gia gia con là dị năng giả làm sao có thể chết dễ dàng như vậy được. Ít nhất người có thể sống được 120 tuổi, nhưng lại ở tuổi 68 mà chết đi, đó là lão bà kia hạ thủ hại chết gia gia con.

Tần Chấn Hồ oán hận.

- Con mẹ nó! Gia gia là bị lão bà kia hại chết, lại còn muốn giết cả nhà ta, quá ghê tởm, không giết chết bà ta, thiên lý nan dung!

Tần Thiên giận dữ.

- Thế cho nên con phải nắm chặt thời gian thành lập thế lực của riêng mình, nếu không thế lực của lão bà kia kéo đến nơi này thì phiền toái vô cùng. Ta phải đi về, nếu không bị phát hiện mất, gặp lại sau, tiểu Thiên!

Tần Chấn Hồ nhìn Tần Thiên nói, sau đó vội vàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Biểu Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.